

Giới thiệu Nhật Được Cô Dâu Nhỏ

Tác giả Thích Tích đã giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online một câu chuyện tình yêu với nhiều tình tiết thú vị và đặc sắc, truyện với nhan đề truyện Nhật Được Cô Dâu Nhỏ. Đây chính là câu chuyện về những mặt khác nhau của đời sống hôn nhân, ngoài tình yêu còn có muôn vàn thứ khác được nảy sinh khiến người ta không thể không suy ngẫm, những vấn đề muốn đồng hành cùng với cô dâu bé nhỏ trong truyện ngôn tình này. Năm đó, cô bốn tuổi, gặp gỡ người “đàn ông” đầu tiên trong đời, cô từng nghe người ta nói, gọi papa, sẽ được yêu thương, cho nên cô phải gọi hắn là papa. Sau này cô được gọi là Úy Trì Hy... Cô bé đó là Úy Trì Hi đã ở Xích Long bảo một năm nay rồi. Trong một năm này, cô bé được mặc sức hưởng thụ một cuộc sống sung túc giàu sang, được chủ Lâm thím Lâm yêu thương, cũng được papa quan tâm săn sóc. Tuy rằng, papa bề bộn công việc của Xích Long bang, có rất ít thời gian ở bên cô bé. Trong một năm ngắn ngủi, cô bé đã cao lên, ạc, và cũng béo lên không ít. Hiện tại, làm bé tức giận chính là, chú Nghiêm gọi bé là bé béo, papa còn ở bên cạnh phụ họa sửa lại là bé heo mập! Đáng giận, không biết có phải vì bé rất béo nên papa liền không thích bé hay không? Cô bé ấy là ai, rồi sẽ đóng vai trò gì trong truyện, còn gì đặc sắc sẽ tiếp nối nữa, vui buồn chính là đây, là nơi khiến người ta nguyện yêu nguyện sống nguyện chết vì nó, vì thứ tình cảm thiêng liêng và gắn bó này. Đọc truyện để cùng cảm nhận, bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tôi Gọi Là Úy Trì Hy

“Papa, Hy Hy ôm một cái.” Thân thể mềm mại trong lòng thím Lâm hận không thể lập tức bổ nhào vào lòng Úy Trì Thác Dã mới vừa quay về Xích Long bảo.

“Hy Hy ngoan, tắm rửa sạch sẽ rồi sao?” Úy Trì Thác Dã ôm lấy cô bé mặc váy hồng từ trong lòng thím Lâm, chăm chú nhìn khuôn mặt của đứa nhỏ này, hóa ra sau khi tắm rửa sạch sẽ cô bé lại trắng trẻo như vậy, đôi mắt đen láy tràn ngập vẻ thông minh, hàng lông mi thật dài nắp má, cánh môi nhỏ nhỏ hé ra mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu. Nhìn xem hẳn nhật được bảo bối gì.

“Cậu chủ, cô chủ nhỏ vẫn luôn ăm ỉ đòi cậu ôm.” Thím Lâm đứng một bên khe thở phào, may mắn là cậu chủ đã trở về, bằng không bà sẽ nhanh chóng mệt chết thôi. Tối hôm qua đột nhiên cậu chủ ôm về một bé gái bần thủ dơ dáy, không nói hai lời liền giao cho bà, bảo bà đi “tắm rửa” cho nó. Ai biết được đứa bé này lại khó bảo như vậy, chẳng những không nghe lời còn luôn miệng đòi papa, bà sắp chóng đờ không được nữa. Bà làm ở Úy Trì gia đã mấy chục năm, cậu chủ từ nhỏ đến lớn đều do một tay bà chăm sóc. Thực sự không ngờ tới, cậu chủ còn trẻ như vậy mà đã có một đứa con. Nhưng bà chỉ là người làm, chuyện của chủ nhân bà cũng không tiện hỏi nhiều.

“Hy Hy không ngoan, không có nghe lời thím Lâm đúng không?” Úy Trì Thác Dã cười, ngồi vào sofa, đem cô bé đặt ở trên đùi. Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của nó: “Hy Hy nói cho ba nghe, mẹ gọi con là gì?”

“Hy Hy.” Cô bé cười khanh khách, rất là đáng yêu.

“Hy Hy năm nay mấy tuổi?” Úy Trì Thác Dã hiếm khi kiên nhẫn, dịu dàng dỗ dành hỏi han nó.

“Bốn tuổi.” Cô bé nhếch miệng cười, bàn tay nhỏ xíu không chịu nhả rời, bắt chước Úy Trì Thác Dã vuốt ve xoa nắn hai má hấn.

“Vậy Hy Hy nói cho ba biết vì sao con chỉ có một mình, mẹ đâu?” Chính hắn cũng không hiểu nổi, con bé không có người lớn trông coi sao? Cả người dơ bẩn lem luốc đi tìm cha.

“Oa oa oa... oa... oa... Papa...” Cô bé bốn tuổi hiểu được liền khóc toáng lên để trốn tránh vấn đề, xem ra con bé này lớn lên không hề đơn giản chút nào. Nhưng Úy Trì Thác Dã lại không nhìn thấy tia giao hoạt hiện lên trong mắt nó. Mặc dù cô bé mới chỉ có bốn tuổi, nhưng trước khi gặp hắn, nó đã phải trải qua một quãng thời gian đau thương thâm thấu của cuộc đời, buộc nó phải trưởng thành sớm hơn so với lứa tuổi của nó.

“Hy Hy ngoan, đừng khóc, papa không hỏi, không hỏi.” Úy Trì Thác Dã thấy nó khóc lớn cũng chỉ biết ôm nó vào trong lòng, xoa nhẹ đầu nó, dù sao đứa bé này cũng bị cha mẹ vứt bỏ, trong lòng đột nhiên nổi lên một chút thương xót, “Hy Hy đừng khóc, sau này Hy Hy gọi là Úy Trì Hy được không?”

“Được, được papa.” Tiếng khóc chợt tắt ngấm, nó đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, vẫn còn vương hai hàng nước mắt trong suốt, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra hai hàm răng trắng bóng đều đặn.

“Xi.” Thím Lâm đứng một bên cũng không nhịn được cười ra tiếng, đứa bé này sắc mặt cũng thay đổi quá nhanh đi. Theo như lời cậu chủ vừa nói, xem ra cô bé này là được cậu chủ nhặt về, thật tốt, Úy Trì gia tạm thời không có con cháu lưu lạc bên ngoài, bà không cần phải hồ thẹn với ông chủ.

“Cậu chủ, sáng nay cậu lên trang nhất của tờ báo rồi.” lát sau bác Lâm quản gia mới từ ngoài cửa đi vào nói, trên tay còn cầm theo một tờ báo.

“Cậu chủ, cậu xem” Ông đi đến trước mặt Úy Trì Thác Dã, đưa tờ báo cho hắn.

Trên trang bìa tờ báo hiện lên tiêu đề thật lớn, thật bắt mắt: 【 Tề Gia đại thiếu bị chém gãy chân, gặp phải xã hội đen phải trốn vào đồng hoang 】

Bên cạnh còn đính kèm hai bức ảnh mờ nhạt, một tấm là Tề Gia Chấn chặt vật che đầu bỏ chạy, còn tấm kia là hình ảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau cuồng nhiệt trong góc tối.

“Làm tốt lắm!” Úy Trì Thác Dã xem xong tờ báo, không khỏi cười khê, hưởng thụ thời khắc vui sướng khi báo được thù. Lần này kế hoạch sắp xếp thời gian của Hà Hòa Hoan tốt lắm, không uống công hấn đã đào tạo.

“Papa, papa.” Còn nằm trong lòng hấn, Úy Trì Hy nhìn thấy tấm hình thứ hai, lập tức chỉ vào kêu lên, ôm chặt cổ Úy Trì Thác Dã, nhủ mày mà neho cò cò lên người hấn, có lẽ cô bé không biết hôn môi là cái gì, nhưng bản lĩnh của nó thật lợi hại, nhất định cứ y như trong ảnh mà làm. Nó không muốn người khác ôm papa của nó, chỉ có nó mới có thể ôm.

Vợ chồng thím Lâm đứng ở một bên nhìn cảnh tượng này, cũng không nhìn được vui tươi hơn hử, cười rộ lên. Xích Long bảo đã lâu lắm rồi không có được tiếng cười vui vẻ như vậy. Cậu chủ thực ra cũng là đứa trẻ mạng khổ, cuộc sống không hạnh phúc này đã khiến cho cậu chủ trở nên tối tăm như thế. Bây giờ có cô chủ nhỏ làm bạn, bọn họ tin rằng, những ngày tháng sau này, có lẽ sẽ khiến cho cậu chủ vui vẻ thoải mái hơn.

“Úy Trì Hy, con lại nghịch ngợm, cẩn thận ba đánh con nha.” Úy Trì Thác Dã một mặt tránh né khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm lem của cô bé cò tói, một mặt ôm nó xoay trái xoay phải trên người mình, thì ra đứa nhỏ này thật nghịch ngợm.

“Hi hi hi, papa, papa . . .”

Năm đó, cô bốn tuổi, gặp gỡ người “đàn ông” đầu tiên trong đời, cô từng nghe người ta nói, gọi papa, sẽ được yêu thương, cho nên cô phải gọi hấn là papa. Sau này cô được gọi là Úy Trì Hy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhật Kí Trưởng Thành Của Dưỡng Nữ (1)

Xích Long bảo tọa lạc ở vùng ngoại ô, là một tòa thành mang theo phong cách thời trung cổ, cũng là sản nghiệp do ngoại công của Úy Trì Thác Dã, Úy Trì Phong truyền lại. Úy Trì gia từng là danh môn vọng tộc. Sau này bởi vì gia đạo sa sút, lão thái gia thế sống chết bảo vệ nên tòa thành cổ kính này mới được lưu truyền tới ngày nay. Từ sau khi Úy Trì Phong chết đi, Úy Trì Thác Dã vì sinh tồn nên từ bé đã phải nếm qua hết thế gian lòng người âm lạnh, không thể không đi con đường gió tanh mưa máu. May mắn là chủ Lâm và thím Lâm một bước không rời, mới khiến cho hấn không phải lo lắng chuyện trong nhà.

Ngày hôm nay là sinh nhật mừng hấn tròn hai mươi tuổi, anh em trong bang vì muốn chúc mừng hấn, đã cố ý tổ chức một buổi tiệc sinh nhật tại Xích Long bảo vô cùng náo nhiệt.

“Lão Đại, chúng tôi đã theo anh vào sinh ra tử, bây giờ các anh em đều ăn ngon mặc đẹp, cùng với Xích Long bang an hưởng thái bình thịnh thế! Không có lão Đại, sẽ không có chúng tôi ngày hôm nay! Chúng tôi xin kính lão Đại một ly!” Nhị đường chủ Xích Long bang Nghiêm Ngự Phong uống rượu mặt đã đỏ tới mang tai. Nhớ năm đó, nếu không phải nhờ thân thủ bất phàm của chàng trai này đỡ thay hấn một nhát dao, nói không chừng hấn sớm đã biến thành vong hồn rồi! Nghiêm Ngự Phong không có gì để báo đáp, vì thế dẫn theo đám huynh đệ tay chân của hấn từ đó về sau đi theo vị thiếu niên anh tuấn nhưng ngoan độc này. Hiện giờ Xích Long bang dưới sự dẫn dắt của Úy Trì Thác Dã, ở trong giới hắc đạo này đã không ai sánh bằng, bạch đạo cũng không ai dám dây vào bọn hấn, điều này chứng minh rằng năm đó hấn đã không chọn lầm người.

“Vâng, lão Đại, anh chính là phụ mẫu tái sinh của chúng tôi!” Các anh em hô to, rồi uống một cách vô cùng vui vẻ.

Một dáng người nho nhỏ, núp trên đầu cầu thang lặng lẽ nhìn xuống quan sát mọi động tĩnh dưới đại sảnh, thỉnh thoảng chớp chớp miệng lẩm bẩm: “Thiệt là, còn không đi mau, hại papa cũng không có thời gian ở bên cạnh ta, hôm nay chính là sinh nhật papa cơ mà.”

Cô bé đó là Úy Trì Hi đã ở Xích Long bảo một năm nay rồi. Trong một năm này, cô bé được mặc sức hưởng thụ một cuộc sống sung túc giàu sang, được chủ Lâm thím Lâm yêu thương, cũng được papa quan tâm săn sóc. Tuy rằng, papa bề bộn công việc của Xích Long bang, có rất ít thời gian ở bên cô bé.

Trong một năm ngắn ngủi, cô bé đã cao lên, ạc, và cũng béo lên không ít. Hiện tại, làm bé tức giận chính là, chủ Nghiêm gọi bé là bé béo, papa còn ở bên cạnh phụ họa sửa lại là bé heo mập!

Đáng giận, không biết có phải vì bé rất béo nên papa liền không thích bé hay không?

“Lão Đại, bây giờ trời đã khuya rồi, các huynh đệ không nên quấy rầy anh nghỉ ngơi. Hắc hắc, để bày tỏ lòng biết ơn của chúng tôi, lễ vật đã được đưa đến phòng của lão Đại. Đến lúc đó anh cứ chậm rãi hưởng thụ a.” Nghiêm Ngự Phong cười với vẻ mặt đầy mờ ám, chợt nhìn thấy đã gần 0 giờ, giờ này đã không còn sớm nữa, lão Đại có thể còn rất bận rộn nha.

Nói xong, sau khi chào tạm biệt Úy Trì Thác Dã, hấn dẫn đầu cả đám anh em trong bang ra về.

Xích Long bảo khôi phục lại sự tĩnh lặng như trước.

Úy Trì Thác Dã cũng hơi ngà ngà say, đêm nay hắn đã uống không ít. Trở lại phòng ngủ, đầu có chút choáng váng hắn vội vàng đi vào phòng tắm rửa, lúc sau đi ra chỉ quần mỗi một cái khăn lông ngang lưng rồi leo lên giường nằm xuống liền ngủ say.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Vì đã uống say hắn hoàn toàn không để ý đến một hộp quà rất lớn vẫn được đặt trong phòng, lớn đến mức đủ để...

Hơ ——

Theo sau một chuỗi tiếng hít thở, chiếc nắp hộp quà được nhẹ nhàng đẩy lên, từ bên trong chui ra một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc xoăn màu hạt dẻ. Cô chính là “lễ vật” mà đêm nay các huynh đệ đem đến tặng cho Úy Trì Thác Dã.

Cô gái nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường, than nhẹ một tiếng. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, cô trở về phải ăn nói với chủ nhân thế nào đây?

Vì vậy, cô vội bỏ chiếc áo voan trên người, để lộ ra cơ thể tuyệt trắng mịn màng. Tiếp theo, cô nhẹ nhàng bò lên giường, thuần thục vuốt ve âu yếm.

A —— cô kêu lên thán thiết, tay đã bị kẹp chặt.

“Cô là ai?” Nhìn thấy cô gái khỏa thân trên người mình, Úy Trì Thác Dã dồn sức siết chặt cổ tay cô. Hắn vẫn luôn đề cao cảnh giác, chỉ cần một tiếng động bất thường liền lập tức tỉnh lại. Lần này nếu không phải vì quá say, hắn sẽ không sơ ý như vậy.

“Ngài à, em tới để hầu hạ ngài.” Cô nhin đau khổ nói.

Hắn liếc mắt nhìn thấy hộp quà tặng, nhớ lại câu nói mà trước khi ra về Ngự Phong đã nói, ngay lập tức hiểu ra. Thì ra cái gọi là lễ vật, chính là mỹ nữ quyến rũ trước mắt.

Nếu đã là hảo ý của các anh em, hắn cũng không tiện từ chối. Ngay sau đó, hắn liền đặt cô gái dưới thân, hôn lên bộ ngực đầy đặn kia...

Trong phòng ngủ lập tức truyền ra những âm thanh rên rỉ từ người.

“Papa, lêu lêu xấu hổ, ba đang ở đây chơi hôn nhau nha.”

Đáng chết! Tên đã trên dây, Úy Trì Thác Dã quay đầu liền nhìn thấy Úy Trì Hy đang đứng ở bên giường, mở to đôi mắt tròn xoe trong suốt vô tội, che miệng cười hi hi nói.

A —— Cô gái lại kêu lên một tiếng. Lần này, cô vội vàng đem chăn phủ lên thân thể lỏa lồ của mình.

“Hy Hy, sao con còn chưa đi ngủ.” Gặp phải cô bé, hắn liền hết cách. ‘Hứng tình’ vừa dâng lên đều đã bị con bé dập tắt mất. Từ trên người cô gái, hắn vội lấy chiếc khăn lông quấn quanh người lại rồi nói, “Cô mặc quần áo vào đến gặp Lâm quản gia, ông ấy sẽ bố trí tài xế đưa cô về.”

“Nhưng em vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ...” Cô còn muốn nói thêm điều gì.

Úy Trì Thác Dã biết cô cũng là người vì tiền tài: “Cô đã hoàn thành xong.”

Cô gái không nói thêm gì nữa, vội vàng khoác áo voan vào, Úy Trì Hy đứng bên cạnh nhìn thấy kêu lên: “Papa, ba bóp làm cho ngực chị ấy sưng lên rồi. Chị ấy mặc ít như vậy mà không sợ bị lạnh nha.”

Thật muốn đập đầu chết cho rồi, cô gái xấu hổ túm lấy tấm drap trải giường thoát khỏi phòng.

Bất đắc dĩ trợn cặp mắt kiêu ngạo, Úy Trì Thác Dã nằm xuống giường: “Hy, mau đi ngủ đi. Papa mệt rồi.”

“Papa, sinh nhật vui vẻ nha.” Tuy rằng đã qua mười hai giờ, cô bé chống đỡ thân mình nhỏ bé béo tròn bò lên giường, cũng học giống như cô gái vừa rồi, cúi xuống hôn một cái trên mặt Úy Trì Thác Dã.

“Ừ.” Úy Trì Thác Dã xoa xoa cái đầu nhỏ xíu của bé, mái tóc mềm mượt thật sự rất thoải mái. Nha đầu này trong một năm nay thật sự đã tăng thêm không ít thịt. Không bao lâu sau, hắn ôm cả thân mình nhỏ nhỏ của Úy Trì Hy chìm vào trong giấc ngủ sâu.

“Papa...”

Nhưng papa đã ngủ rồi, cũng không để ý tới cô bé. Úy Trì Hy đưa bàn tay nhỏ bé mồm mím thật khẽ vuốt nhẹ lên vết sẹo ngay đầu lông mày của hắn, nhất định là rất đau.

Cô bé rất thích được papa ôm nha. Nhưng mà, papa có phải cũng sẽ bóp sưng to bộ ngực nhỏ của bé hay không đây?

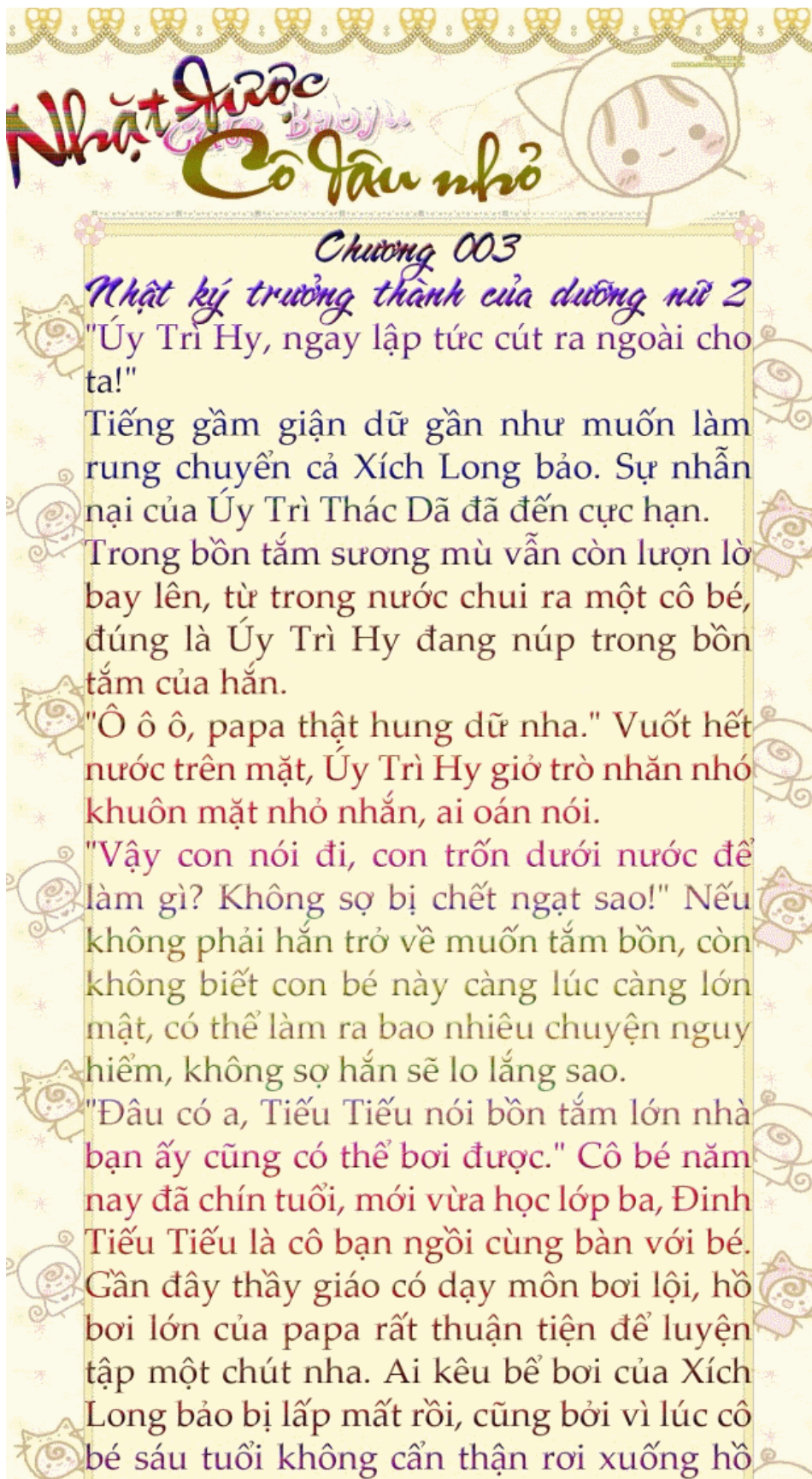
Bé không muốn sưng to như vậy. Bé mới có năm tuổi. Bé phải làm một tiểu công chúa xinh đẹp. Bé không muốn tiếp tục trở nên béo phì sưng to thêm

nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhật Kí Trưởng Thành Của Dương Nữ (2)

suýt chút nữa là chết đuối.

"Con con cả gan dám nói đến bơi lội, không nhớ người nào suýt chút nữa đem mạng nhỏ của mình vứt đi mất ư!" Nhớ tới cảnh cô bé bị rơi xuống cái hồ bơi kia, Ủy Trì Thác Dã cho đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Edit : phungthuhong Beta : Quinn

<http://ngontinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Cô Gấu nhỏ

Chương 003

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 2

"Trong nước chơi rất vui nha." Cô bé mở to đôi mắt trong veo như nước, cánh tay nho nhỏ khua khua nước bên trong bồn, rồi nhìn papa đang ngồi trong bồn tắm với vẻ mặt nghiêm túc, "Con bây giờ đã học bơi được rồi, sẽ không bao giờ ... sợ nước nữa."

Cô bé nhớ lại tình hình bị rơi xuống bể bơi năm ấy. Khi đó bé vừa được nghe kể chuyện nàng tiên cá. Papa dường như là ngay lập tức vớt bé lên, cho nên bé còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác làm Mỹ Nhân Ngư. Đương nhiên cũng chưa kịp nếm thử mùi vị đáng sợ bị chìm sâu trong nước, đã bị papa liên tục rống giận túm lấy lôi lên bờ. Ngày hôm sau, bể bơi của Xích Long bảo liên bị lấp mất, vì thế cô bé đã thất vọng không thôi.

"Thật sự là một đứa trẻ không biết vâng lời." Ủy Trì Thác Dã xem bé ngụp lặn trong nước đúng tư thế bơi lội, cho dù vẫn còn có chút vụng về nhưng vẫn làm cho trái tim đang treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đúng là không có

cách gì với con bé, hẳn đang ở đây còn có thể trông chừng con bé, liền mặc kệ để cho tiểu nha đầu này chơi đùa một lát.

"Papa, ba nói học bơi xong, có thể biến thành nàng tiên cá được không?" Cô bé lắc lư thân hình hơi tròn trịa bơi tới bên người Úy Trì Thác Dã. Bé bây giờ đã cao lớn, cũng đã gầy đi một chút. Thím Lâm nói sẽ rất nhanh biến thành một cô gái xinh đẹp. "Cũng gần giống như con cá béo." Úy Trì Thác Dã liếc xéo cô bé một cái, sau đó

Edit : phungthuhong Beta : Quinn
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Trưởng Thành Của Dương Nữ 2 Cô Gái Nhỏ

Chương 003

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 2 không để ý tới cô leo nhéo, đầu tựa vào bên bồn tắm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Hẳn cao 1m86 nên chỉ cần khẽ vươn tay là có thể moi con bé béo không an phận kia lên.

"Ô ô, papa nói con béo, nhưng mà Thím Lâm lại nói người lớn thích những đứa trẻ mập mập." Nhưng vừa nghe papa chê bé béo, trái tim trẻ thơ như bị đá kích, bé không muốn làm đứa trẻ không được papa thương.

Úy Trì Thác Dã than lên một tiếng, không để ý đến những lời lầm bầm lâu bầu của con bé. Từ khi đem cô bé về tới nay đã được năm năm, quả thật đem đến cho Xích Long bảo không ít niềm vui, tuy rằng con bé vẫn luôn chọc giận hắn.

Bốn tuổi, con bé nhìn thấy các bạn nhỏ múa ballet trên TV, liền muốn theo học. Vì thế hẳn đặc biệt mời một cô giáo dạy bé múa ballet, chưa đến một tháng, con bé

công khai đốt cháy váy của cô giáo, từ đó về sau không học múa ballet thêm lần nào nữa.

Năm tuổi, đêm sinh nhật hấn con bé phá hủy "chuyện tốt" trên giường của hấn cùng người đẹp. Ngày hôm sau tỉnh dậy lại phát hiện con bé nằm trên người hấn chảy nước miếng một đêm.

Sáu tuổi, con bé mê một câu chuyện nàng tiên cá, nhảy xuống bể bơi muốn làm nàng tiên cá, cũng may hấn đúng lúc phát hiện kịp thời vớt con bé lên. Lần đó hấn bị con bé hù đến tim muốn nhảy ra ngoài, vì thế nhanh chóng sai người phong tỏa lại bể

Edit : phungthuhong Beta : Quinn
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Quốc Cổ Yêu nhỏ

Chương 003

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 2
bơi.

Bảy tuổi, con bé bắt đầu đến trường, ở trường kết giao với các bạn nhỏ, kết quả vì theo người ta tranh giành bạn trai, kêu anh em trong bang chạy tới nhà bạn học hất sỏn đỏ.

Tám tuổi, vào một ngày cô bỗng nhiên chạy về nhà, lôi kéo tay áo hấn hân hoan vui sướng, ngây ngất nói cho hấn biết, cô rốt cục đã có chị em kết nghĩa Đinh Tiểu Tiểu. Bởi vì trong lúc làm bài thi, Đinh Tiểu Tiểu vốn định ném tờ giấy nhỏ cho cô bạn bên cạnh, không cẩn thận lại rơi xuống bàn cô, kết quả lần đó cô cũng vượt qua được kì thi.

Bây giờ, cô đã chín tuổi, nói vì muốn học bơi, lại có thể nhảy vào bồn tắm của hấn. Thật là làm cho hấn vừa bức mình vừa

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhật Ký Trưởng Thành Của Dương Nữ (3)

Reng... reng... reng... reng...

Tiếng đồng hồ báo thức réo vang đánh thức giấc ngủ ngon của Ủy Trì Thác Dã. Anh hơi duỗi thân mình, mở mắt ra đón chào tia sáng ban mai đầu tiên.

“Ui da...” Một tiếng kêu rên, “Papa, sao lại đá con xuống giường nữa rồi!”

Ủy Trì Thác Dã ngồi dậy, nhìn người đang co quắp dưới giường, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có vì đau, nhin không được cười khê, mới vừa rồi anh chỉ đuổi chân một cái ‘không cẩn thận’ lại đá cô bé rơi xuống giường.

“Nếu ba nhớ không lầm, đây là lần thứ một trăm sáu mươi lăm con lên vào phòng ba, leo lên giường của ba.” Trên thực tế, đứa nhỏ này luôn thích nửa đêm canh ba trèo lên giường của anh, tìm một góc nhỏ ôm lấy chân anh mà ngủ. Mấy năm qua, tuy rằng anh vẫn nhắc đi nhắc lại, nhưng cũng đành phải chịu thua cô bé.

“Papa nhớ sai nha, là một trăm sáu mươi sáu lần mới đúng.” Ủy Trì Hy mở to đôi mắt ngái ngủ, xoa xoa cái mông bị đau, may mà trong phòng trải thảm dày, bằng không sẽ đau chết mất.

“Con dự định lập kỷ lục Guinness thế giới sao?” Mỗi lần cô bé chạy tới ngủ, thân hình nhỏ bé của cô thường xuyên bị anh sợ ý đá xuống giường. Mỗi lần con bé đều bị đá xuống trên dưới vài lần, hơn nữa mỗi lần đều nhăn mặt nhủ oán giận vài câu, nhưng rất ngạc nhiên là dù cho có bị như vậy, cô bé vẫn không rút kinh nghiệm, hết lần này đến lần khác liên tiếp quay lại.

“Hi..hi... Giường của papa thật là ấm.” Cô bé từ trên thảm đứng lên, sửa lại chiếc áo ngủ nhỏ bé màu hồng nhạt, ai bảo cô phải ôm chân papa mới ngủ được chứ.

“Hy Hy, đây là phòng khách, con nói giường của ba ấm, ba đã tặng nó cho con vì sao còn không chịu ngủ?” Quả thực là, từ khi anh phát hiện cô bé có tật xấu này, liền thường xuyên thay đổi giường ngủ, nhưng vẫn như cũ không tránh khỏi công phu đeo dính người của cô.

Chính vì như vậy, nhiều năm rồi anh cũng không đem phụ nữ về Xích Long bảo ở qua đêm, tránh để cho cô bé bất gặp.

“Hắc..hắc.., papa ngủ trên giường nào thì giường đó mới được gọi là giường của papa, papa không ngủ trên đó thì không còn gọi là giường của papa nữa nha.” Ủy Trì Hy cười giả lả, lầu cá nói.

Vừa cười vừa nghĩ, papa mà ngủ với người phụ nữ nào thì sẽ lấy người đó. Papa mà không ngủ với phụ nữ thì sẽ không thể lấy vợ. Cô không muốn có mẹ mới, như vậy sẽ giành mất papa của cô, cho nên cô không muốn để cho papa ngủ với phụ nữ.

“Con nha, con chó con vô lại. Đi đánh răng rửa mặt nhanh lên.” Ủy Trì Thác Dã bắt đắc dĩ sờ sờ đầu cô, trong giọng nói đều chứa đầy yêu thương.

“À, buổi sáng tốt lành nha papa.” Ủy Trì Hy ra về thực nữ lễ phép chào anh. Sau đó, nhẹ nhàng quay bước tung tăng đi rửa mặt.

Nhìn theo bóng lưng cao gầy của cô, Ủy Trì Thác Dã không khỏi cảm thán, đứa nhỏ này đã bắt đầu trưởng thành rồi.

Vài năm nay, hần lần lượt diệt trừ các bang phái khác nhau, thống nhất hắc bang. Hiện tại, hần dẫn dắt Xích Long chuyển mình, sáng lập nên tập đoàn Xích Long, nhanh chóng trở nên nổi tiếng trong giới kinh doanh.

“A——” Phòng ngoài truyền đến tiếng hét chói tai của Ủy Trì Hy.

“Có chuyện gì vậy?” Ủy Trì Thác Dã chạy lao ra khỏi phòng, hỏi.

“Papa, ba đá con chảy máu!” Cô bé vừa khóc nức nở vừa meo meo nói, đôi mắt to ngập nước, bàn tay nhỏ bé xiết chặt chiếc quần lót màu hồng bên hông

Lúc này, thím Lâm mới nghe tiếng vội vàng chạy tới.

“Đá con bị thương?” Anh nhíu mày, vội bước đến kiểm tra xem.

Thím Lâm cũng bước nhanh đến trước mặt Ủy Trì Hy, nói: “Cô chủ nhỏ chảy máu ở đâu? Để tôi nhìn thử.”

“Đây! Bà xem!” Ủy Trì Hy xoay người, cong cái mông nhỏ của mình lên, một vết máu đỏ rõ ràng nằm ở phía trên quần lót phần hồng của cô.

“Thím Lâm, bà mau dẫn Tiểu Hy đi xem vết thương ra sao?” Ủy Trì Thác Dã nhìn thấy vết máu trên mông cô, lập tức nói với thím Lâm.

“Dạ, cậu chủ.” Dứt lời, thím Lâm nhanh chóng dẫn Ủy Trì Hy sắp khóc vào phòng ngủ.

Anh đâu có dùng sức quá nhiều mà đá bị thương con bé? Đã nhiều năm mưu sinh bằng quyền cước đánh đấm, khiến cho anh so với người bình thường sức lực lớn hơn rất nhiều.

Một lát sau, thím Lâm đi ra mang theo nụ cười xấu hổ nói: “À, cậu chủ, cô chủ nhỏ không có việc gì.”

“Vậy tại sao lại chảy nhiều máu như vậy!” Anh nhướn mày.

“Ha..ha.., cậu chủ, thật ra đây là lần đầu tiên đến tháng của cô chủ nhỏ.”

“Hả...?” Trong nháy mắt, mặt Ủy Trì Thác Dã bắt đầu ửng hồng, thì ra là thế.

Trốn ở trong phòng Ủy Trì Hy đồ bưng mặt chỉ có thể dậm chân. Cách đây không lâu cô đã hiểu hết được có kinh lần đầu nghĩa là như thế nào, nhưng không nghĩ nó lại đến nhanh như thế! Cô còn không biết xấu hổ nói là do papa đá bị thương, nhìn cô bây giờ không hơn một tên ngốc!

Ôi, cô có kinh nguyệt rồi! Thím Lâm nói đây là dấu hiệu biết được một cô gái bắt đầu trưởng thành.

Nếu Tiểu Tiểu biết được cô đã lúng túng như thế nào, dám chắc cô ấy sẽ cười cô chết mất. Bởi vì Tiểu Tiểu vào tháng trước đã yên ổn đón nhận món quà mừng trưởng thành này!

Ừ, đúng vậy, cô đã mười hai tuổi, lần đầu tiên có kinh, giờ khắc này, cô vui sướng vô cùng, bởi vì cô đã trưởng thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhật Ký Trưởng Thành Của Dưỡng Nữ (4)

Nhật Ký Cô Gái nhỏ

Chương 005

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 4

Ngày qua ngày, năm này qua năm khác.

Trong tòa biệt thự mang phong cách Châu Âu ở ngoại ô, cổng đã được khóa kín. Đêm tối bao trùm khắp nơi, chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi vù vù, lò mờ có thể thấy được ánh đèn u ám từ trong biệt thự hắt ra.

Mùa đông lạnh buốt vừa tràn về trên thành phố ven biển này, từng trận gió rét cắt da cắt thịt tấp vào khuôn mặt mềm mại của Úy Trì Hy, cô vội đóng kín tất cả cửa sổ trong phòng, kéo rèm cửa lại, chạy đến cái lò sưởi âm tường nhóm lửa lên.

Chiếc đồng hồ treo tường chỉ đúng mười hai giờ đêm. Cứ cách một lúc Úy Trì Hy lại mở cửa sổ nhìn xuống xem cổng lớn dưới lầu đã được mở ra chưa, chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ đã đi vào cổng chưa. Cái lò sưởi trong phòng tắt rồi lại được nhóm lên, cửa sổ hết đóng rồi lại mở ra, cô đã chờ trong ngôi biệt thự này được sáu giờ.

Bây giờ, cô đã tròn mười sáu tuổi, không còn là cô bé gái mũm mĩm nhí nhảnh nữa. Cô đã cao lớn hơn nữa còn có dáng người đẹp đến khó tin.

Vào năm cô mười ba tuổi, Đinh Tiểu Tiểu từng hỏi cô sau này lớn lên muốn gả cho ai?

Edit : phungthuhong Beta : Quinn

<http://ngontinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Cô Gái nhỏ

Chương 005

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 4

Cô trả lời muốn gả cho papa, sau đó Tiểu Tiểu trợn to mắt hoảng sợ, la lên: "Papa chỉ có thể cưới mẹ, không thể lấy con gái, đồ ngốc."

"Nhưng mà, cả đời này mình chỉ muốn ở với papa. Mình không muốn papa kết hôn với người phụ nữ khác!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên cãi lại.

"Papa chỉ có thể cưng chiều cậu, nhưng không thể yêu cậu nha." Đinh Tiểu Tiểu lúc lắc cái đầu quả dưa của mình, Úy Trì Hy lúc nào mở miệng cũng papa, cô nghe đã rất nhiều năm, nghe đến mức sắp đầy cả lỗ tai.

"Khi mình còn nhỏ, những đứa trẻ trong tổ chức nói, nếu gọi ông chủ là papa thì sẽ được yêu thương."

"Cưng chiều và yêu là hoàn toàn khác nhau, dù sao cũng không thể kết hôn với papa, chỉ có thể đi lấy chồng."

Thật sao? Không thể kết hôn với papa? Úy Trì Hy nhíu lại đôi mày lá liễu, bởi vì những lời này của Đinh Tiểu Tiểu mà cảm thấy thật phiền não: "Vậy mình phải làm sao bây giờ? Mình chỉ muốn kết hôn với papa!"

"Chuyện này không phải quá đơn giản sao, chỉ cần đừng gọi ông ấy là papa thôi!"

Edit : *phungthuhong* Beta : *Quinn*
<http://ngentinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Cô Gái nhỏ

Chương 005

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 4

Đình Tiểu Tiểu phát biểu một câu kinh người.

Bởi vì câu nói này mà từ đó về sau cô không còn gọi anh là papa nữa.

Nghĩ đến đây, Úy Trì Hy cười khẽ, đi vào phòng tắm chuẩn bị nước ấm, cô cần phải tắm cho thơm ngát đợi anh về.

Kể từ khi cô không hề gọi anh là papa cách đây ba năm, Úy Trì Thác Dã cũng bắt đầu trốn tránh cô, thậm chí là thường xuyên không về Xích Long bảo, nhất quyết ở lại biệt thự ngoại ô này. Nửa đêm cô vẫn thường chạy vào phòng ngủ vốn dĩ thuộc về anh, muốn giống như trước đây, ôm chân anh ngủ, liên tưởng đến thân mình ấm áp của anh, thậm chí muốn bị anh đá một cái tỉnh ngủ. Nhưng cái cô thấy chỉ là một chiếc giường trống rỗng, nhin không được mà khóc thút thít. Tại sao lại không thể quay về những ngày như trước kia?

Anh có bao nhiêu đàn bà? Anh có phải đã sớm quên mất sự tồn tại của cô? Anh có biết cô cũng đã trưởng thành? Anh có biết... Cô rất nhớ anh không?

Úy Trì Hy ra sức lắc thật mạnh đầu mình, cô muốn thoát khỏi những ý nghĩ làm cho cô đau đầu. Cô sợ trong phòng anh có giấu đàn bà, sợ hãi anh vĩnh viễn không để ý đến cô nữa...

Edit : *phungthuhong* Beta : *Quinn*
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Nhật Ký Cô Gấu nhỏ

Chương 005

Nhật ký trưởng thành của dương nữ 4

Ngoài trời thật là lạnh, vì đã có lò sưởi âm tường nên nhiệt độ trong phòng đã nhanh chóng ấm lên.

Cô đổ đầy nước ấm vào bồn tắm, hơi nước đầy đặc khắp phòng tắm, gương cũng trở nên mờ hồ. Cởi quần áo để lộ ra thân hình trần truồng của mình, phản chiếu loáng thoáng lên chiếc gương mờ hơi nước là đôi bông đào no đủ dựng thẳng đứng lên, giữa hai chân là nhúm lông non mềm trông có vẻ hết sức gợi cảm.

Cô ngẩng nhìn cơ thể mình qua gương, mấy năm nay mỗi một cm trên cơ thể đều thay đổi cũng làm cô vui mừng xen lẫn sợ hãi. Cô đã từng thấy những người phụ nữ kia của anh, đều rất xinh đẹp, gợi cảm, nẫy nở.

Mỗi năm tăng thêm một tuổi là cô càng nhận rõ tình cảm của mình. Cô đối với anh đã qua rồi tính ý lại thừa thối ấu, vào thời điểm cô hiểu thế nào là tình yêu, thì mới phát hiện anh đã ở thật sâu trong trái tim

minh.

Sau khi Úy Trì Hy tắm xong không một mảnh vải che thân nhanh chóng leo lên chiếc giường lớn của Úy Trì Thác Dã, chui vào tấm chăn to màu đen của anh. Đêm nay, cô không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, cô đã mười sáu tuổi. Cô không muốn anh tiếp tục thờ ơ với cô!

Edit : *phungthuhong* Beta : *Quinn*
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Dưỡng Nữ Bắt Đầu Trưởng Thành (1)

Mơ mơ màng màng, Úy Trì Hy nhanh chóng cuộn mình vào ổ chăn ấm áp mà ngủ thiếp đi. Đang chấp chôn trong mộng, cô dường như trở về thời thơ ấu, thời gian được ôm Úy Trì Thác Dã ngủ

Rầm! Cửa mở.

Cùng với tiếng gió lạnh thổi vù vù, đi vào là một người đàn ông mặc đồ đen đạp trai cao to, trên người nồng nặc mùi rượu, hẳn chính là Úy Trì Thác Dã, năm nay ba mươi một tuổi.

Vài năm gần đây, vì muốn giúp cho Xích Long bang bình thường hóa và thương mại hóa việc hành chính quản trị, hắn đã tốn không ít tâm huyết. Đêm nay trong bữa tiệc rượu xã giao, hắn đã uống hơi nhiều, hơn nữa còn bị cảm lạnh, đầu đau như muốn nứt ra.

Vừa vào cửa, một luồng hơi nóng trong phòng xông vào mũi, nhất thời làm cho hắn nóng bức vô cùng. Đường Giai Kỳ đến đây sao? Trong đầu hắn lóe lên khuôn mặt tuyệt mỹ, nhũn nhũn, hẳn không thích những người phụ nữ không mời mà đến, cho dù hiện tại cô ta đang là người tình của hắn.

Trong bóng tối, hắn híp hai mắt lại, chịu đựng luồng khí khô nóng, hắn có hơi loạng choạng đi lên lầu, dọc đường vừa đi vừa cởi bớt quần áo, chuẩn bị quay về phòng ngủ để ngủ. Hắn có thói quen xấu, chỉ ở trong bóng tối mới có thể làm cho hắn an tâm, nhiều năm rồi, hắn đã quen sống trong cô độc, ngoại trừ vài năm sống với con bé mũm mĩm kia.

Lắc lắc đầu theo bản năng để thoát khỏi cảm giác choáng váng, Úy Trì Thác Dã thông thả bước vào phòng, không bật đèn liền lập tức đi đến bên giường, xốc chăn lên, nằm xuống. . . .

Khoan đã, hắn cảm giác một mùi hương xộc vào mũi, vươn tay ra ——

Theo đó là tiếng phụ nữ rên khẽ, shit! Hắn khẳng định là đang chạm vào thân thể một người phụ nữ.

Làn da mềm mại, mịn màng đến khó tin, cảm giác thật tuyệt. Một luồng khí nóng xộc thẳng lên óc.

Ừm——

Lúc này Úy Trì Hy đang nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm giác một luồng ấm áp xẹt qua thân thể của cô, nhẹ nhàng vuốt ve lên da thịt cô, thật thoải mái a, cô nhin không được rên rỉ ra tiếng.

Thân thể Úy Trì Hy khẽ nhúc nhích, hương thơm quyến rũ trong bóng đêm lan tràn khắp không gian.

Nhưng, người phụ nữ khóa thân này vốn không phải là Đường Giai Kỳ!

Không kịp nghĩ kỹ, thân thể vẫn còn hơi men cùng với nhục dục tràn ngập trong từng tế bào của hắn, cởi hết quần áo trên người, thân hình to lớn của hắn

bao phủ lên cô.

Hơi nóng làm cho Úy Trì Hy tỉnh lại, cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc xen lẫn mùi rượu, là anh!

Tuy rằng trong bóng tối cô nhìn không rõ mặt anh, nhưng cô biết, đây đúng là mùi của Thác Dã. Thân thể của cô vì được anh vuốt ve mà trở nên nóng hầm hập, cô rất thích Thác Dã như thế này. . .

Úy Trì Thác Dã khẽ cắn thân thể mềm mại bên dưới, cô thở nhẹ một tiếng, ngay lập tức bị đôi môi anh che phủ.

Một mùi xạ hương khuếch tán ra, giờ phút này hẳn đã bị người phụ nữ dưới thân mê hoặc. . .

A! Đau đớn bất ngờ ập đến làm cho cô la lên, nhưng lập tức lại bị nhấn chìm trong nụ hôn của anh.

Đáng chết! Cô gái này vẫn còn là trinh nữ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dưỡng Nữ Bắt Đầu Trưởng Thành (2)

Sáng sớm, cô gái bé nhỏ quăn mình trên giường bắt đầu khẽ khẽ nhúc nhích. Từng tia nắng mặt trời chiếu vào trong phòng, mang đến chút ấm áp trong mùa đông giá lạnh.

Vào lúc Úy Trì Hy từ từ mở mắt ra, cô ngẩng nhìn những tia nắng mặt trời rơi trên mình người đàn ông say ngủ bên cạnh, trí nhớ trong phút chốc ủa về, nhớ lại đêm qua triền miên, lần đầu "ném trái cấm" cô bỗng chốc thấy thẹn thùng đỏ mặt. Những tia sáng mặt trời kia như chiếu sáng giấc mơ đã hóa thành sự thật.

Cố nhin cảm giác đau nhức khắp thân thể, cô nằm trên giường, bắt đầu tỉnh táo quan sát người đàn ông anh tuấn trước mắt. Lúc bé cô đã cảm thấy anh rất tuấn tú, hàng lông mi dày cương nghị, đôi mắt đen thăm thẳm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khiêu gợi lạnh như băng . . . Đã mười hai năm qua, những năm tháng dờn dờn như không hề trôi lại

nhai nhai qua, nhưng nhai chẳng được mà không hề nhai lại bất kỳ dấu vết nào trên khuôn mặt anh, ngược lại nét tang thương kia càng làm tăng thêm nét nam tính của anh. Chỉ là, cô chưa từng hỏi qua anh vết dao trên đầu lông mày kia là vì sao mà có, là có từ cuộc chiến giữa các băng đảng sao?

Tĩnh cờ nghe thím Lâm nói qua, tuổi thơ của anh dường như không hề có hạnh phúc.

Anh ở trong trí nhớ cô, tuy rằng có vẻ ngoài lạnh như băng, giọng nói không chút ấm áp, nhưng cô biết anh thật ra cũng không có lãnh khốc đến như vậy. Nếu không, khoảng thời gian cô gọi anh là papa vì sao trong mắt của anh lại hiện lên sự yêu thương?

Nhưng vì sau này cô không còn gọi anh là papa nữa, nên ánh mắt của anh cũng bắt đầu trở nên lạnh nhạt. . . .

Nhớ lại những gì trải qua đêm qua, vẻ mặt cô đỏ bừng. Nhiệt tình của anh làm cho cô phải sợ hãi, muốn cô hết lần này đến lần khác, nhưng lại khiến cho cô chìm vào trầm luân. Điều này có nghĩa là, sau này cô không còn là dưỡng nữ của anh nữa, mà chính thức được nâng cấp lên làm tình nhân?

Nghĩ vậy, trong lòng Uy Trì Hy miêng thâm. Trái tim cô cũng bắt đầu lảng lẩn. Buổi sáng hôm nay thật ngọt ngào, cô tưởng tượng mình giống như cô vợ bé nhỏ vì anh chuẩn bị bữa ăn sáng.

Nghĩ đến đây, Uy Trì Hy nhẹ nhàng xuống giường, bao bọc người bằng chiếc áo khoác, mang vào đôi dép lê rồi đi ra cửa. Trời trong nắng ấm, một buổi sáng sớm mùa đông ấm áp, cô bắt đầu khẩn trương tưởng tượng thời gian sau này cô sẽ ở cùng anh, hạnh phúc tràn đầy, đây là yêu sao?

Cảm giác ấm áp trong cơ thể tăng lên khiến cho Uy Trì Thác Dã tỉnh lại. Đầu vẫn còn có hơi đau buốt.

"Thác Dã, anh đã tỉnh?" Một giọng nữ truyền đến, mang theo một chút nũng nịu.

Uy Trì Thác Dã nhìn về nơi phát ra tiếng nói: "Cô đến đây từ khi nào?" Anh lạnh lùng nói. Nếu không phải vì vụ giao dịch kia, tối hôm qua anh cũng không cần phải uống nhiều như vậy, cũng sẽ không mơ một giấc mộng xuân.

"Vừa mới đến, người ta chờ anh mấy ngày rồi mà chẳng thấy anh đến nên đành phải tự mình đến đây." Đường Giai Kỳ làm nũng trề môi ra. Phải thừa nhận, cô là một tạo vật tuyệt mỹ, ngực nở mông săn chắc hơn nữa kỹ năng chăn gối quá xuất sắc, thật sự là người tình anh đã dùng lâu nhất.

"Lần sau không được tùy tiện tới tìm tôi." Uy Trì Thác Dã trầm giọng nói, xốc tấm chăn đến chuẩn bị xuống giường. Bỗng nhiên, trên màn đen của ra giường thoáng hiện lên màu đỏ sậm hấp dẫn ánh nhìn của anh. Đã nhiều năm trong kiếp sống giang hồ khiến cho anh liếc mắt một cái liền biết đó là vết máu.

Xem ra, đêm qua không phải là mộng xuân, anh thật sự lên giường cùng một người phụ nữ. Hơn nữa trong trí nhớ của anh, mỹ nữ ngọt ngào bốc lửa dưới thân tối hôm qua thật sự không phải là Đường Giai Kỳ trước mặt.

"Thật xin lỗi, Thác Dã, em chẳng qua là rất nhớ anh." Đường Giai Kỳ thấy anh đứng dậy vội vàng ôm chặt thân hình cao lớn của anh, lặng lẽ cởi bỏ y phục của mình, dùng bộ ngực đầy đặn sức cọ xát vào anh. Người đàn ông này có tiền, có thế, lại có ngoại hình, có ảnh hưởng lớn trong giới xã

hội đen, đến mức có thể hô mưa gọi gió. Ở câu lạc bộ đêm, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, cô liên tục như bất luận như thế nào cũng không bao giờ từ bỏ anh. Cô muốn trở thành người đàn bà của lão Đại, chứ không phải chỉ là công cụ thỏa mãn tình dục cho anh.

Uỷ Trì Thác Dã nhìn qua ra gương, trong đầu hiện lên tình cảnh tối hôm qua, nhớ tới thân thể mềm mại của cô gái dưới thân kia, cổ họng anh liên căng thẳng. Shit, ba mươi một năm nay, đây là lần đầu tiên anh vì thân thể đàn bà mà trở nên kích động như thế.

"Thác Dã..." Đường Giai Kỳ thuần thục khéo léo đưa tay thăm dò vào trong quần áo của Uỷ Trì Thác Dã...

Edit : Phungthukong

Beta : Quinn

<http://ngontinh.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tỉnh Giác Mộng Xuân

Nhật Đương Cô Dâu Nhỏ
Chương 008 - Tình giấc mộng xuân

Loảng xoảng ----

Tiếng bát đĩa bị vỡ.

"Shit!" Úy Trì Thác Dã khẽ chửi thề, đẩy Đường Giai Kỳ đang dính sát trên người ra, thuận tay cầm lấy chiếc khăn lông che đi bộ phận quan trọng, nhìn người đột nhiên xông vào, anh nhướn mày nói: "Úy Trì Hy, con đã mấy tuổi rồi còn không biết gõ cửa?"

Úy Trì Thác Dã híp lại hai mắt, xem ra anh cần phải lắp đặt hệ thống an ninh cho ngôi biệt thự này, nếu không những người phụ nữ này ai nấy đều quá tùy tiện lui tới. Đặc biệt là cô gái đêm qua, trong tâm trí anh vẫn còn là một bí ẩn.

Úy Trì Hy đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch. Dưới chân là cháo nóng đổ tán loạn trên mặt đất, mảnh vỡ của bát cháo cửa vào chân cô, làm cho máu chảy ròng ròng.

"Đáng chết, chân của con đang chảy máu!" Úy Trì Thác Dã vừa nhìn thấy chân cô bị cửa, trong lòng liền lo lắng, lập tức chau đến ôm lấy cô đem đặt lên trên

giường.

Úy Trì Hy không kịp cự tuyệt, cố hòng tắc nghẹn, chỉ có thể tùy ý anh băng bó cho cô.

"Thác Dã, đây là con gái anh à, trông có vẻ giống như một nàng công chúa trong truyện cổ tích." Đường Giai Kỳ chậm rãi gài lại quần áo đã bị cởi ra một nửa, đưa tay vuốt tóc của mình, sau đó ngọt ngào mỉm cười nói với Úy Trì Hy.

Cô ta thật đẹp, Úy Trì Hy phải thừa nhận, cúi đầu nhìn lại thân hình nhỏ nhắn của mình. Anh yêu thích vẫn là loại phụ nữ xinh đẹp như thế này, mà cô lúc này giống như loại quả sần sùi, sợ là không đủ tư cách.

Trong mắt dâng lên một nỗi chua xót, cô cố gắng ép buộc bản thân nuốt xuống những giọt nước mắt vô nghĩa kia.

"Úy Trì Hy, con nhìn lại mình xem, sáng sớm mà con ăn mặc kiểu gì vậy. Tối hôm qua không có ngoan ngoãn ở trong Xích Long bảo sao?" Úy Trì Thác Dã nhìn cô chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, để lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn mịn màng. Cô bé này, chẳng lẽ không

biết bây giờ là mùa đông sao?

Anh nói cái gì? Giống như sấm sét giữa trời quang, đánh cho Úy Trì Hy đột nhiên chợt tỉnh! Anh đã quên tối hôm qua cô gái trên giường cùng anh chính là cô sao?

Cổ họng nghẹn lại nói không ra lời, Úy Trì Hy ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn lên nhìn Úy Trì Thác Dã, trong đôi mắt sáng phảng phất muốn lên án anh.

"Cái con bé này, từ nhỏ đến lớn đều không làm cho người ta bớt lo." Úy Trì Thác Dã than nhẹ một tiếng, đôi cô gái nhỏ này anh không đành lòng trách cứ. Sau khi băng bó tốt cái chân bị thương của cô, từ trong tủ quần áo nhanh nhẹn lấy ra vài bộ quần áo ấm, không quan tâm đến Đường Giai Kỳ ngực mông nồn nộn đang đứng bên cạnh, anh nhanh chóng một tay ôm lấy Úy Trì Hy đang ngồi ở trên giường.

"Nhanh nhanh mặc mấy bộ quần áo này vào, lát nữa ta sẽ đưa con trở về Xích Long bảo." Bế cô vào phòng tắm, Úy Trì Thác Dã nói xong cầm quần áo trên tay đưa cho cô, rồi xoay người, đóng cửa lại.

Phịch một tiếng, tất cả những tình cảm

don nen nay gio hung nang aann vao cang làm nội tâm Ủy Trì Hi tăng thêm đau đớn. Anh đối với cô, cũng không bởi vì chuyện tối hôm qua mà có bất kỳ sự thay đổi nào.

Đau quá, mùi vị khắc khoải này làm cô đau đến rơi lệ.

Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến tiếng giận dỗi của Đường Giai Kỳ: "Thác Dã, người ta rất vất vả mới đến được đây thế mà anh cũng không thèm để ý. Người ta mặc kệ đó. Con gái của anh có chân có thể tự mình trở về nhà..."

"Đừng làm loạn. Tôi thích phụ nữ biết vâng lời, hiểu không?"

"Ừm. . . . em sẽ ngoan ngoãn. . . ."

"Thả tay ra."

"Người ta chỉ muốn một lúc thôi mà. . ."

Loáng thoáng có tiếng rên rỉ, Ủy Trì Hy cũng nhin không được nữa, nhanh chóng mở vò hoa sen, theo tiếng nước, cô ngã xuống nền đất, để mặc dòng nước lạnh như băng xối vào thân thể mình, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, đau quá, thật sự đau quá

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Cô không muốn tiếp tục làm con gái của anh nữa. Cô hận anh sau khi có được thân thể của cô mà vẫn còn quan hệ với người phụ nữ khác. Cô cũng hận bản thân vì sao ngay từ đầu lại gọi anh là papa....

Trong phòng tắm tiếng nước xen lẫn với tiếng khóc nức nở của cô, Úy Trì Thác Dã thính giác nhạy bén làm cho anh cảm thấy lo lắng. Cô nhóc kia xảy ra chuyện gì thế này? Đẩy Đường Giai Kỳ ra, anh đi đến trước cửa phòng tắm, gọi lớn: "Úy Trì Hy, con còn ở bên trong chậm chạp cái gì, thay quần áo xong rồi thì mau ra đây."

Tiếng nước đột ngột dừng lại, một lát sau, cửa được mở ra. Úy Trì Hy đã ăn mặc chỉnh tề. Y phục của anh được mặc trên người cô trông cô có vẻ càng thêm nhỏ bé. Nhưng ánh mắt nhỏ xinh kiên định của cô, lại như muốn nói rằng cô không phải là đứa nhỏ lén mặc quần áo người lớn, cô đã trưởng thành!

Úy Trì Thác Dã cũng đã thay trang phục chỉnh tề, quay đầu nói với Đường Giai Kỳ: "Em tự về đi." Sau đó, kéo Úy Trì Hy về mặt đồ đạc, đi ra khỏi biệt thự.

Trên đường, Ủy Trì Hy lẳng lẳng ngồi trên xe không nói tiếng nào.

Ủy Trì Thác Dã cũng không nói gì. Anh biết lúc cô đem cháo lên cho anh, chính là lúc để cho một đứa trẻ như cô bắt gặp một màn không nên thấy. Nghĩ lại anh làm cha, đúng thật là không xứng đáng.

Tuy nhiên, nhớ tới cô gái yêu kiều nhỏ xinh đêm qua, anh bỗng nhiên nảy sinh hứng thú say mê. Anh thật sự muốn biết cô gái nào to gan đến vậy, dám nửa đêm nằm ở trên giường của anh.

Ủy Trì Hi quay sang nhìn trộm anh, lúc anh ngủ cũng như khi anh thức, tuy rằng đều mê người giống nhau, nhưng lại rất khác nhau. Mười sáu tuổi, cuối cùng cô đã hiểu. Anh có thể tàn nhẫn tách biệt rạch ròi giữa tình yêu và tình dục, không một chút lưu tình giẫm đạp lên trái tim thất bại thảm thương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Học Viện Cách Nhã Uy

Học viện Cách Nhã Uy là trường học có danh tiếng của giới quý tộc, chuyên đào tạo những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu. Để có thể ghi danh vào trường, không phải là cậu ấm của các chính trị gia thì cũng là cô chiêu của các doanh nhân danh tiếng.

Vì mối quan hệ với Ủy Trì Thác Dã, mong muốn được vào học ở một trường bình thường nhưng khi được bảy tuổi Ủy Trì Hy nhanh chóng bị ép vào học viện quý tộc Cách Nhã Uy, nơi đại diện cho giới thượng lưu. Nhưng may mắn chính là cô đã gặp được người chị em tốt, Đinh Tiểu Tiểu.

Hai cô quen nhau từ khi 8 tuổi đến nay, đã tám năm qua, vẫn như cũ ‘mây tào, mì tổ’, quả thực giống như chị em sinh đôi. Đinh Tiểu Tiểu còn tùy tiện rêu rao muốn tạo thành nhóm Twins (1 nhóm nhạc HongKong, gồm 2 thành viên nữ là Thái Trắc Nghiên và Chung Hân Đồng). Nếu không phải Ủy Trì Thác Dã kiên quyết phản đối việc Ủy Trì Hy phải xuất hiện trước công chúng, chỉ sợ hai cô gái nhỏ đã sớm trở thành nữ minh tinh điện ảnh.

“Tiểu Tiểu, mình thất tình.” Nằm trên bãi cỏ vườn trường, Ủy Trì Hy buồn bã nói.

“Hy, sao mình chưa hề nghe cậu nói đã từng yêu ai?” Đinh Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Ủy Trì Hy khẽ nói, trên tay đang cầm một quyển tiểu thuyết trinh thám, câu được câu rất đáp trả.

“Thật đấy, Tiểu Tiểu, mình còn chưa kịp yêu, thì đã bị thất tình.” Ủy Trì Hy khóc không ra nước mắt. Từ sau ngày Ủy Trì Thác Dã tiễn cô về Xích Long bảo, suốt một tháng rồi cô cũng không gặp lại anh. Sau đêm triền miên đó, làm cô không khỏi hoài nghi đó có phải là một giấc mộng hay không.

Nhưng nhiệt độ cơ thể anh, cơ thể rắn chắc của anh, cô cảm nhận rất chân thật. Nghĩ vậy, hai má Ủy Trì Hy hiện lên một rặng mây đỏ.

“Tám phần lại là papa Thác Dã của cậu. Cậu nha, cả đời này nhất định sẽ khốn khổ trong tay của ông ấy.” Đinh Tiểu Tiểu thấy mặt cô lúc đỏ lúc trắng, lấy tay véo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của Ủy Trì Hy.

Cô gái này giống như từ trong truyện cổ tích bước ra, xinh đẹp hoàn hảo tựa như một nàng công chúa. Hèn gì papa Thác Dã của cô lại phải lảng tránh cô. Không quá khó hiểu a, ‘bố già’ đã thôi không còn thích truyện cổ tích nữa rồi.

Than nhẹ một tiếng, Đinh Tiểu Tiểu bắt đầu nói, “Mình biết Ủy Trì Hy cũng không phải là người dễ dàng chịu thua nha.”

Ủy Trì Hy ngẩn đầu nhìn Đinh Tiểu Tiểu, nếu không phải Tiểu Tiểu đeo đôi kính to che khuất khuôn mặt, thì không khó để phát hiện Tiểu Tiểu có một đôi mắt nâu. “Tiểu Tiểu, cậu nói mình không phải đã thua thảm hại rồi sao. Làm sao để anh ấy không quên mất sự tồn tại của mình đây.”

“Ừm——” Đinh Tiểu Tiểu nghiêng đầu, “Có lẽ vì cậu quá ngoan ngoãn, chắc là phải gây một chút chuyện làm cho ông ta phải lo lắng. Như vậy sẽ không thể quên mất sự tồn tại của cậu.”

“Ha ha.” Ủy Trì Hy cười khanh khách lên, nhìn Đinh Tiểu Tiểu với ánh mắt gian trá, cô đột nhiên hiểu ra. “Tiểu Tiểu, cậu nha, con nhóc chết tiệt kia, chả trách lúc nhỏ Thác Dã luôn không cho phép mình nhắc đến cậu, tám phần là lo sợ bị cậu lôi kéo mà sinh hư.”

“Nói gì chứ? Con nhóc như cậu hồi bé cũng rất ngu ngốc nha. Tờ giấy nhỏ đó là mình muốn ném cho cậu bạn mình thích, nào ngờ lại bị cậu nhặt được. Cậu cũng không đưa lại cho mình làm mình tức chết.” Nhớ lại việc này, Đinh Tiểu Tiểu cũng phải ngoác miệng cười. Lúc bé Ủy Trì Hy da mặt đã dày mà người lại còn ngốc nghếch. Bây giờ thì đã trở nên xinh đẹp mỹ miều, hiện tại đã là hoa khôi của học viện ‘Cách Nhã Uy’. Thật sự có thể nói con gái mười sáu tuổi đã biến đổi rất nhiều, mà đối với Đinh Tiểu Tiểu chuyện cười ‘Cách Nhã Uy’ này, đã là chuyện quá khứ rồi.

“Thật xin lỗi, đã phá hỏng mối tình đầu của cậu.” Ủy Trì Hy ngừng cười, thật tâm cô rất áy náy, “Nhờ có tờ giấy nhỏ của cậu, mình lần đầu tiên thi đạt điểm chuẩn. Thác Dã lần đó còn thưởng mình một đôi giày nhỏ màu hồng. Bây giờ vẫn còn cất ở nhà, mình vẫn không nỡ mang.”

“Bây giờ có muốn mạng cũng không được. Nhưng mà càng tức giận hơn so với việc đó là, cậu bạn kia sau đó vì điểm thi không tốt còn chạy tới trách móc mình. Cho nên, Hy, là cậu đã giúp mình nhìn rõ tên nam sinh kia.” Đinh Tiểu Tiểu nói. Trải qua chuyện lần đó, về sau cô quyết định xem Ủy Trì Hy là bạn bè.

“Ừ, trải qua lần đó, mình cũng nhìn rõ Thác Dã.” Ủy Trì Hy khẽ nói. Đôi mắt đen sâu thẳm giờ phút này lại che kín đau thương.

“Đồ ngốc, cậu và mình khác nhau. Papa Thác Dã của cậu là người đáng giá để cậu phải tranh giành. Mà người kia với mình thì không đáng vậy. Huống hồ khi đó mới tám tuổi, tình cảm nào có sâu nặng đến vậy.” Đinh Tiểu Tiểu nắm chặt tay Ủy Trì Hy, muốn truyền cho cô sức mạnh, “Nếu đã yêu nhiều năm như vậy, Ủy Trì Hy, cậu phải theo đuổi... cho... đến cùng, không thể dễ dàng từ bỏ nha.”

“Ha ha, Tiểu Tiểu cậu thật tốt.” Ủy Trì Hy ngồi trên bãi cỏ, cầm lấy tay Đinh Tiểu Tiểu, trông mắt màu đen long lanh như phát sáng, “Cậu nói đúng, mình không thể dễ dàng từ bỏ ước mơ trong nhiều năm như vậy.”

“Hy cố lên! Mình ủng hộ cậu.”

Tiếng cười của hai cô nữ sinh quanh quẩn trên bầu trời học viện Cách Nhã Uy, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng chim hót, gió nhẹ thổi khiến cho những ngày mùa đông thêm quang đãng, như để báo hiệu mùa xuân đang từng bước đến gần... .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vũ Nữ Hộp Đêm (1)

Sau mười mấy năm tẩy rửa, mức độ sầm uất của con phố phức tạp này còn vượt xa so với trước đây.

Mà khu này, nhờ có Xích Long bang bảo hộ nên tương đối được bình yên. Nhưng mấy năm gần đây, Ủy Trì Thác Dã bận rộn vào việc kinh doanh hợp pháp của Xích Long bang, nên đã không có thời gian để ý, khiến cho một số ít phần tử bất hảo thừa cơ lợi dụng.

Khu phố vốn đã phức tạp cũng bởi vì vậy càng thêm vàng thau lẫn lộn.

Trên con phố này ngoại trừ ‘Paris by night’ đang là quán bar kinh doanh phát đạt, còn có hộp đêm ‘Caribbean Bay’ bởi vì được một tay Ủy Trì Thác Dã nâng đỡ cho nên những năm gần đây tòa sáng như mặt trời giữa trưa.

Trên con phố đêm phức tạp hào nhoáng này, các câu lạc bộ đêm chuyên cung cấp cho nam giới rất nhiều thú vui tiêu khiển và cơ hội ăn chơi hoan lạc.

Trong hậu trường hộp đêm, tại phòng hóa trang ‘Caribbean Bay’, hơn chục cô gái quần áo hở hang cũng đang khẩn trương nhìn vào gương trang điểm, dứt khoát không chút ngưng ngừng thay quần áo ngay tại chỗ. Có người thì đang trần truồng, có người thì bán khỏa thân xen lẫn với nhau, lúi rúi nói chuyện khiến cho cả phòng hóa trang âm ỉ náo nhiệt.

Chỉ thấy trong một góc nhỏ phòng, một bóng người nhỏ xinh ngồi cuộn tròn, khuôn mặt đã được trang điểm lõe loét. Cách trang điểm cùng vẻ mặt của cô cực kỳ không phù hợp, con ngươi đen trong sáng tràn ngập cảm giác bất an, nhìn các cô gái khác thuần thực chưng diện cho mình, cô dường như có chút hoang mang.

“Các cô gái, đến đây, mau mau trang điểm sửa soạn cho xong, dạ hội sắp bắt đầu rồi, nhanh chân lên nào...” Lúc này người đàn ông đang vẫy bàn tay là lướt nói chuyện là, ‘Má mì Tang’ của hộp đêm ‘Caribbean Bay’ Hà Hòa Hoan.

Quán bar ‘Paris by night’ dưới sự quản lý của hắn rất ấn tượng, cũng chính vì điều này, Ủy Trì Thác Dã mới chuyển một nhân tài như hắn đến ‘Caribbean Bay’.

Hà Hòa Hoan là người đàn ông mà so với phụ nữ còn nữ tính hơn. Hắn sở dĩ có năng lực đem ‘Night in Paris’ cùng ‘Caribbean Bay’ ăn nên làm ra, cũng bởi vì tác phong làm việc của hắn rất nhanh nhẹn, biết xem xét tình hình, gọn gàng chu đáo, thông minh, tài giỏi và có mối quan hệ rất rộng.

“Anh Hoan, đêm nay Lily đột nhiên bị tiêu chảy, chúng ta chỉ còn có chín vũ nữ thiếu đi mất một người. Không thể nào thành nhảy ‘Thập toàn thập mỹ’ được.” Cô gái mặc chiếc váy xoe gọi cảm màu đỏ rục nói.

“Cô nàng chết tiệt, lúc nào lại không tiêu chảy, cổ tình nhắm vào lúc này. Cô ta không biết đêm nay lão Đại Xích Long sẽ đến đây sao?” Hà Hòa Hoan mất phượng quét qua, hóa ra những cô gái này cũng không biết được tầm quan trọng của đêm nay?

“Anh Hoan, chúng em biết đêm nay lão Đại sẽ đến đây nha, cho nên các chị em mỗi người đều không dám sơ xuất. Lily cũng không biết vì sao lại bị như thế, lúc này đến đứng cũng đứng không vững.” Một cô gái khác ở bên cạnh vừa mang tất đen vừa nói.

“Thập toàn thập mỹ” là tiết mục chủ chốt của hộp đêm chúng ta. Nói cho tôi biết các cô dự tính như thế nào đây, muốn nhảy khúc ‘Thập toàn cửu mỹ’ sao?!” Hà Hòa Hoan hai tay chống nạnh, nhủ lại đôi mày nhỏ tréo ngoe. Nhìn một đám vô tích sự này, ngay vào lúc quan trọng nhất thì lại làm

hông việc của hần!

“Tôi... tôi muốn được thử xem sao...” Một giọng nói mềm mại ní non truyền vào tai Hà Hòa Hoan khiến hần nhanh chóng nhìn về nơi phát ra tiếng nói — một cô gái đang ngồi co ro trong góc phòng.

“Cô nói cô có thể nhảy ‘Thập toàn thập mỹ’?” Hai mắt Hà Hòa Hoan lập tức phát sáng, giống như vừa tìm được một chiếc phao cứu sinh, đi nhanh đến trước mặt cô bé kia, “Cô là người mới tới? Ai đưa cô vào đây?”

Cô gái nhìn thấy Hà Hòa Hoan đi tới, có chút thẹn thùng nhút nhát, khẽ nói: “Vâng, anh Siêu dẫn tôi tới.”

Anh Siêu là Đường chủ dưới cò của Xích Long Bang, Hà Hòa Hoan vừa nghe đến tên hần, cũng không cần vặn gì thêm, vội vàng nói: “Vậy cô nhanh chóng đi thay trang phục để nhảy đi, qua hai mươi phút nữa sẽ lập tức mở màn!”

“Vâng!” Cô gái gật gật đầu, đôi mắt hiện lên ý cười tinh quái. Đêm nay, cuối cùng cô cũng có cơ hội nhảy một điệu nhảy nóng bỏng ở trước mặt anh!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vũ Nữ Hộp Đêm (2)

"Lão đại, anh tới rồi." Hà Hòa Hoan đứng trông ngóng ở trước cửa hộp đêm, cuối cùng cũng đã đợi được Uy Trì Thác Dã đến, vội vàng đánh mông uồn éo về mặt tươi cười quyến rũ bước ra nghênh đón, nhìn về phía Nghiêm Ngự Phong vẫn luôn theo sát bên cạnh liền nói, "Nghiêm đường chủ, ngày hôm nay cũng phải cùng lão đại vui chơi hết mình nha."

Nghiêm Ngự Phong tuy chỉ là Nhị đường chủ, nhưng gần đây Uy Trì Thác Dã đối với hần kính trọng có thừa, Hà Hòa Hoan tất nhiên cũng không dám thờ ơ.

"Hòa Hoan, vất vả cho cậu rồi." Uy Trì Thác Dã gật đầu, mặc một bộ âu phục màu ánh bạc càng làm tôn thêm dáng người thon dài của anh, hai hàng lông mày toát lên hào khí bức người, vừa bước chân vào hội trường lập tức khiến cho đám đông trở nên kích động. Nếu không phải vì có bốn tên vệ sĩ mặc đồ đen cơ bắp vạm vỡ ở bên cạnh cản trở, tin chắc rằng rất nhanh sẽ khó mà

giữ cho đám phụ nữ nào sức lực không bỏ nhào vào bọn họ.

Có vẻ như trong mắt đàn ông, Ủy Trì Thác Dã là một lão Đại của giới xã hội đen thật sự khiến cho mọi người khâm phục, tuy rằng thủ đoạn cứng rắn tác phong lại hà khắc, nhưng đối với anh em lại rất chân thành, có tình có nghĩa. Còn trong con mắt của phụ nữ, anh là một người đàn ông chân chính xuất sắc hiếm có, nhìn qua nếu không kể đến tiền tài quyền thế, chỉ dựa vào tướng mạo anh tuấn kia, đặc biệt là chỉ mỗi vết sẹo ở đầu lông mày thôi cũng đã rất 'Man' (nam tính) rồi, càng khiến cho các cô gái hâm mộ không thôi.

Xích Long bang hầu như đều là những tên đàn ông cộc cằn thô lỗ, vì vậy cũng khó trách Hà Hòa Hoan lại giống như cá gặp nước. Hắn khéo léo thỏa đáng tiếp đãi bọn đàn ông toát ra đều là dương cương chí khí này.

Sau khi sắp xếp cho đoàn người của Ủy Trì Thác Dã ngồi vào vị trí, Hà Hòa Hoan uyển chuyển đi lên sân khấu, dáng vẻ tao nhã cầm lấy micro, dùng giọng nói vang vọng mà vẫn không mất đi phong độ nói: "Đêm nay, đặc biệt hoan nghênh vị khách quý của chúng ta Ủy Trì lão Đại. Cảm ơn anh nhiều năm qua đã hết sức chiều cô, nên 'Caribbean' mới có được thành tựu như ngày hôm nay! Hai mươi năm trước, cũng nhờ lão Đại đã ban cho tôi miếng cơm ăn, nên hôm nay mới có được một Hà Hòa Hoan đứng trước mặt mọi người! Tôi Hà Hòa Hoan xin thề đời này kiếp này đều sẽ luôn đi theo lão Đại!"

Nói xong, toàn bộ hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Hà Hòa Hoan nhớ lại hai mươi năm trước, khi hắn vẫn còn ở Tề gia, khéo mắt không kiếm được có ngân lễ...

Chương trình khai mạc của hộp đêm chính thức sắp bắt đầu!

Theo sau một khúc nhạc nhẹ là mười cô gái mặc váy áo màu đỏ, mang miếng che mắt, tay cầm gậy bạc, hoang dã xinh đẹp, rục rũ tiến ra sân khấu. Đây này là linh hồn của hộp đêm 'Caribbean Bay' - thân tàn thân mới

Mười cô gái trang điểm xuất sắc, dáng người tuyệt vời, mỗi người đều nóng bỏng khiêu gợi, mỗi một nụ cười, một cái liếc mắt nhãn mày, cái đá chân lên đều khiến cho đám đàn ông dưới đài phải huyết gió, vỡ tay.

Uý Trì Thác Dã ở dưới đài xem, mặt không có chút biểu cảm nào. Anh thật ra không thích xem những... loại vũ đạo lăng loạn gợi tình thế này. Tối nay theo lệ cũ tới đây với mục đích đơn giản là thị sát 'Caribbean' nhưng vì Hà Hỏa Hoan đã long trọng tiếp đãi, anh cũng không đành lòng từ chối.

Nhưng mà, ngay khi điệu nhảy sắp kết thúc, một cô gái trong nhóm bỗng nhiên nhảy lên múa ở phía trước sân khấu, chu đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át lên, cúi người xuống vênh lên cái mông khiêu gợi của mình, khoe ra đôi tất lưới màu đen mỏng bao lấy đôi chân trắng nõn, dùng kỹ thuật nhảy uyển chuyển trên ghẹo, cùng một số động tác vượt vẻ cơ thể mình lập tức thu hút sự chú ý dưới đài, khiến cho khán giả liên tục hét lên phấn khích!

Quá nóng bỏng! Mấy động tác nhảy múa xoay người gần như muốn lộ ra cả quần lót...

Cô thay đổi vũ đạo, khiến cho chín cô gái còn lại có chút luống cuống thất thần, 'Thập toàn thập mỹ' hoàn toàn không có đoạn vũ đạo này nha. Cũng may các vũ công đều giàu kinh nghiệm biểu diễn, thêm vào đó khán giả dưới đài lại nhiệt tình cổ vũ, nên cả chín cô gái cũng đều vui vẻ xếp thành một hàng ở đằng sau cô gái nhảy phụ họa cho cô.

Uý Trì Thác Dã dường như có phần bị kỹ thuật nhảy nóng bỏng của cô gái làm cho rung động. Anh không ngờ 'Caribbean' có một vũ công tuyệt đẹp khiến cho mọi người phải kinh ngạc đến vậy. Tuy rằng không thể nhìn thấy rõ đôi mắt đã bị bịt kín của cô, nhưng anh vẫn cảm giác được ánh mắt đó đang chăm chú nhìn vào mình.

Đường như bắt được cái nhìn chăm chú này, Ủy Trì Thác Dã ngược nhìn cô gái trên sân khấu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm. Nếu như ý đồ của cô ấy là muốn thu hút sự chú ý của anh thì cô đã thành công.

Cô vẫn tiếp tục nhảy múa nhiệt tình như trước, bờ môi khẽ nhếch, bước nhảy nhẹ nhàng linh hoạt, dừng lại ở ngay trước mặt Ủy Trì Thác Dã, tay đang xoay làn váy bỗng nhiên dùng sức giật mạnh bịt mắt xuống—— lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, theo cùng là một trận la hét vang dội! Nhưng mà, không đến một giây đồng hồ, tất cả đàn ông dưới đài còn chưa kịp nhìn rõ ràng diện mạo của người đẹp, ngay lập tức mắt của cô đã bị che lại, nhanh đến mức làm cho người ta không thể tin được!

Đang ngồi ở phía trước cô, Ủy Trì Thác Dã ở ngay giây tiếp theo đó, ánh mắt ngay tức khắc trở nên tối sầm lại, sắc mặt cũng trở nên tối đen đáng sợ, mơ hồ còn có thể thấy được cả gân xanh hiện lên trên trán.

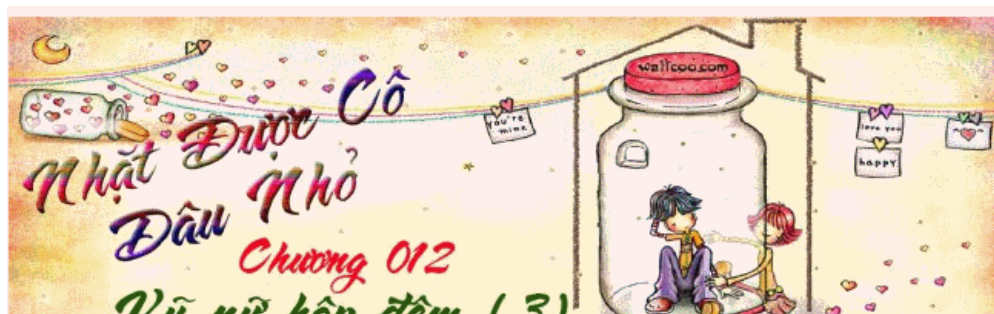
Không ngờ cô ta là ——

Ủy Trì Hy!
Edit : phungthuhong
Beta : Quinn
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 12: Vũ Nữ Hộp Đêm (3)

Cô nở nụ cười, khoe miệng cong lên tinh quái trêu chọc.

Xem ra anh đã nỗ lực xung thiên. Cô biết chắc chắn mình đã thành công chọc giận anh! Cho dù anh đang rất tức giận, cô vẫn thấy đáng để chúc mừng, chẳng phải như vậy so với không thêm quan tâm, hờ hững vẫn là tốt hơn nhiều.

Ý kiến của Tiểu Tiểu quả nhiên rất hữu hiệu. Nếu như quá an phận sẽ làm cho anh quên đi mất sự tồn tại của cô, nên phải làm cho một 'ông già' như anh thường xuyên phải bận tâm lo lắng!

Tim của Ủy Trì Hy bởi vì khuôn mặt giăng kín mây đen của Ủy Trì Thác Dã cũng bắt đầu đột ngột đập liên hồi, tung tăng như một chú chim sẻ.

Vì để học nhảy "Thập toàn thập mỹ" cô không tiếc chi một số tiền lớn để lấy lòng Lily nhờ cô ấy dạy lại cho mình, hơn nữa đêm nay cũng nhờ cô ấy móc nối để cô có thể lên được sân khấu.

Bây giờ cô cần thêm một mối lừa nữa!

Vì vậy, cô đã làm một động tác khiến cho tất cả khán giả nam dưới đài phải trợn mắt há hốc mồm — —

Xoẹt — —

Tiếng vải bị xé rách vang lên, cô đã tự tay xé rách váy của mình! Động tác nhảy múa kêu gọi chọc người liên tục được lặp lại, làm cho cô lập tức được đông đảo người xem hoan hô, cổ vũ!

Sắc mặt Ủy Trì Thác Dã đã trở nên khó coi tới cực

điểm! Thiếu chút nữa là xông thẳng lên đài tóm cô cô lồi xuống!

Tiện tay ném đi chiếc váy đã bị xé nát, thời điểm bọn đàn ông cứ nghĩ là sẽ được nhìn cho đã mắt, nhưng lại phát hiện ra cảnh sắc dưới váy Úy Trì Hy đã được một lớp lụa mỏng màu đen che phủ như ẩn như hiện. Nhiều lần cô xoay tròn nháy lên cứ nghĩ rằng sẽ bị lộ ra nhưng lại chưa từng bị nhìn thấy, kỹ năng của cô đã được phát huy vô cùng tinh tế...

Sự kiềm chế của Úy Trì Thác Dã đã lên đến cực điểm!

Nếu anh không nhanh đi lên ngăn cô lại, chỉ sợ bước tiếp theo cô lại muốn nhảy tiếp một khúc 'Thoát y vũ' luôn!

Anh mặt mày xanh mét, đột nhiên đứng vụt lên, bước nhanh về phía sân khấu...

Trốn! Đây là phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy anh đang đến gần.

Vì vậy, cô xoay người một cách tao nhã, nhanh tay cầm lấy cây gậy bạc phóng vọt ra phía sau sân khấu

"Úy Trì Hy! Con đứng lại đó cho ta!"

Sau lưng truyền đến tiếng anh gầm lên giận dữ, cô không khỏi cười khẽ một tiếng chạy nhanh thoăn thoắt về phía trước. Hiếm khi được thấy anh gọi cô đứng lại, cứ nghĩ anh chỉ ước gì cô tránh càng xa một chút thì càng tốt.

Một quát! Cô chạy một mạch xuyên qua hậu trường

miệng qua! Cô chạy một mạch xuyên qua hậu trường chạy đến một con hẻm nhỏ phía sau, trốn ở đây anh sẽ không thể đuổi tới kịp được.

Phù phù phù ha, thiệt mệt nha!

"Đêm nay mới biết, thì ra con gái của tôi đã lớn đến mức có thể giả dạng làm vũ nữ hộp đêm rồi!"

Ngõ nhỏ phía trước thình lình xuất hiện một bóng người đứng đấy. Là anh!

"Á — —" Úy Trì Hy cười khở một tiếng, cô đã chạy rất nhanh chẳng qua là anh lại có một đôi chân dài.

"Thế nào? Không phải đã bị nuốt mất lưỡi rồi chứ?" Úy Trì Thác Dã lạnh giọng nói, hai tay vòng trước ngực, đôi mắt như chim ưng lạnh thấu xương nhìn thẳng vào Úy Trì Hy, làm cho cô không khỏi rùng mình một cái.

Cô chỉ muốn để cho anh quan tâm mình nhiều một chút, cũng không có ý định làm trầm trọng thêm mối quan hệ giữa bọn họ.

Úy Trì Hy tháo khăn bịt mắt xuống, đôi mắt mở to vô tội, bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, chu cái miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh nói: "Hì hì, Thác Dã, người ta chỉ là ham chơi một chút thôi mà!"

Nhìn khuôn mặt đã được trang điểm đậm của cô, đôi mắt chớp chớp ngây thơ vô tội, làm cho anh vừa bực mình lại vừa buồn cười, nhưng vẫn cứng giọng nói tiếp: "Trước tiên, ta lúc nào cũng dạy con nói vậy là không lễ phép, papa cũng không chịu gọi. Thứ hai, con ham chơi còn có thể chấp nhận được, nhưng chạy đến hộp đêm nhảy múa những điệu

nhảy... không đứng đắn, hèn hạ thấp kém thế này là không được phép!"

Edit : phungthuhong

Beta : Quim

<http://ngontinh.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vũ Nữ Hộp Đêm (4)

"Cái gì, đã nói rất nhiều lần rồi à...người cũng không phải là papa ruột của người ta, nên mới không cần gọi đấy! Còn ờ... hộp đêm chuyên nhảy những điệu nhảy...không đứng đắn, hèn hạ thấp kém này, dường như người mời đích thực là ông chủ a. Như vậy sao con trở nên khó chịu khi người ta đến đây." Cô chu miệng, trề môi oán trách.

"Úy Trì Hy, đừng cố thử chọc giận ta!" Dứt lời, Úy Trì Thác Dã cởi áo vest của mình ra, đi đến trước mặt Úy Trì Hy, khoác lên người cho cô.

Chiếc áo to rộng bao trùm thân thể nhỏ bé của cô kín như bưng không có một kẽ hở. Trong lòng cô dâng lên một cảm xúc ấm áp, tâm tư giống như một chú nai con bắt đầu đi loạn. Tuy ngoài miệng anh nói lời lạnh nhạt nhưng thật ra vẫn còn rất quan tâm đến cô nha.

Trên áo anh vẫn còn lưu lại hương vị đặc trưng của anh, người thấy loại mùi vị này, dường như gọi cho cô nhớ về cái đêm kích tình kia, trong chốc lát khuôn mặt Ủy Trì Hy trở nên ửng đỏ: "Thác Dã, thật ra người ta..."

... Chính là người phụ nữ ở trên giường của anh tối hôm đó.

Cô còn chưa kịp nói ra ý sau của câu nói kia, thì đã bị Hà Hỏa Hoan chạy tới cắt ngang.

"Em nói lão Đại nghe, thì ra hai người ở chỗ này nha." Mùi nước hoa trên người Hà Hỏa Hoan xông vào mũi, chờ đến khi hắt đứng trước mặt Ủy Trì Hy liền trợn mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trước ra sau cẩn thận xem xét một phen, sau đó quay lại trêu chọc Ủy Trì Thác Dã. "Lão Đại, thì ra cô gái bé nhỏ này chính là con gái nuôi của anh. Đã nhiều năm không gặp như vậy, hôm nay lớn lên lại càng trở nên duyên dáng đáng yêu hơn."

Sau đó, Hà Hỏa Hoan xoay người về phía Ủy Trì Hy cười nói: "Cô chủ, cô còn nhớ chú Hoan không? Chính là người, khi cô còn bé đã cho cô ăn kẹo đó."

"Chú Hoan!" Ủy Trì Hy ngại Ủy Trì Thác Dã ở bên, chỉ còn cách đành phải thành thật chào một tiếng.

"Đúng rồi, đã biết rõ ta là chú Hoan, tại sao đêm nay còn lừa gạt chú Hoan để lên nhảy 'Thập toàn thập mỹ'? Phải biết rằng, loại nhảy múa này không phù hợp với một cô gái nhỏ như cô nhảy. Hôm đêm nay cũng không phải là nơi cô nên đến nha." Hà Hỏa Hoan nghiêm túc nói.

"Úy Trì Hy, đã biết sai chưa!" Úy Trì Thác Dã nhìn Úy Trì Hy cúi gầm mặt xuống, bộ dạng giống như một cô vợ bé nhỏ, trong nội tâm đột nhiên dâng lên một cảm giác thương xót.

Hu hu hu — —

Cuối cùng nhịn không được, cô bật lên khóc rầm rức.

"Ai nha, cô chủ, cô đừng khóc. Chú Hoan không có ác ý mà!" Hà Hỏa Hoan sốt ruột nói, "Lão Đại, việc này anh tự mình xử lý nha, em phải nhanh chóng vào trong rồi."

Hắn cũng không muốn trong lúc vô tình mà trêu phải con gái lão đại, chỉ còn cách chạy là thượng sách cho rồi.

Haiz, Úy Trì Thác Dã than nhẹ một tiếng, đôi với cô bé này, mười mấy năm qua anh cũng chưa từng nhẫn tâm la mắng lần nào. Chỉ vì mấy năm gần đây, công việc trong bang cộng thêm tập đoàn Xích Long cũng đủ làm cho anh phải bận rộn rồi, không rảnh để quan tâm nhiều đến cô.

Chẳng lẽ là do sự chênh lệch của anh đã khiến cho đứa nhỏ này trở nên to gan như vậy. Loại hộp đêm này vàng thau lẫn lộn, là chốn ăn chơi trác táng vậy mà cô cũng dám đến?!

"Đừng khóc, nhìn con kìa, đã biến thành một con mèo lem luốc rồi. Để ta đưa con về." Ban đầu vốn có ý định giáo huấn cô một chút, nhưng lúc này anh cũng không đành lòng nói cái gì nữa. Úy Trì

Thác Dã thăm nghĩ, về sau phải nói chú Lâm, thím Lâm giám sát chặt chẽ một chút, tránh cho cô học phải thói xấu.

"Việc này, Thác Dã..." Cô khóc thút thít, lời nói vừa định thốt ra khỏi miệng đã phải nuốt lại xuống bụng.

Cô thừa nhận lần này cô đã thất bại thật rồi. Anh vẫn đối xử với cô giống như con gái của mình như trước.

Tiểu Tiểu, mình phải làm sao bây giờ? Mình còn chưa đủ nóng bỏng, gọi cảm sao?

Càng nghĩ cô càng khóc dữ hơn.

Hu hu hu, làm thế nào còn bảo cô đừng khóc.

Edit : phungthukong
Beta : Quim
<http://ngontinh.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chàng Trai Xinh Đẹp

Tia nắng mặt trời ấm áp trải vàng trên mặt đất, từng cơn gió ấm áp nhẹ thổi, trên cành cây những chú chim bắt đầu riu ra riu rít, lại thêm một buổi sáng sớm trong lành tươi mát tại học viện Cách Nhã Uy.

Một chiếc xe màu đen dừng lại ở trước cổng trường. Úy Trì Hy mở cửa xe, sau khi chào tạm biệt tài xế, cô ôm lấy tập sách dày cộm, cúi đầu lầm lũi bước nhanh về phía phòng học của mình.

Á ——

Cô kêu lên, cú va chạm mạnh này đã khiến cho tập sách của cô bị rơi vãi lung tung trên mặt đất.

"Xin lỗi bạn nha. Xin hỏi bạn có bị làm sao không?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu Úy Trì Hy.

Cô ngẩng đầu lên, wow—— một cô gái thật xinh đẹp a, cặp mắt long lanh quyến rũ, đôi môi đỏ hồng căng mọng, da thịt mềm mại trong suốt...

Đặc biệt là nụ cười quyến rũ và đầy mê hoặc của cô gái kia, phải mất một lúc lâu, Ủy Trì Hy mới che dấu được xấu hổ bằng một khuôn mặt tươi cười: “Ồ, thật xin lỗi, có phải mình đã va phải bạn hay không?”

Cô gái này tuy rằng có dáng người cao gầy, nhưng với nhan sắc khuynh thành thế này, chắc có lẽ vẫn luôn được mọi người thương yêu chiều chuộng. Ủy Trì Hy còn sợ do mình không cẩn thận va vào lại làm bị thương người đẹp.

“Ha ha, tôi không yếu ớt đến mức như vậy. Cậu tên là gì?” Cô gái lại nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, giọng nói rất nhẹ nhàng, chỉ là ——

Tiếng nói hơi ồm ồm. Ủy Trì Hy cảm thấy tiếc rẻ, thật đáng tiếc, giá như giọng của cô ấy trong veo như giọng em bé, tiếng nói nếu dịu dàng thêm chút nữa thì mới tương xứng.

“Mình tên là Ủy Trì Hy. Còn cô?” Ủy Trì Hy lời vừa thốt ra khỏi miệng, lập tức kéo theo là tiếng ho khan của cô gái.

“Ừ —— Mình là con trai!” Cậu cười khỏ. Đây không phải là lần đầu tiên cậu bị người ta lầm lẫn giới tính, “Bạn Ủy Trì, mình tên là Tề Gia Nhạc, là học sinh mới chuyển trường.”

Ủy Trì Hy miệng há to thành hình chữ “o”, như vậy cũng quá đáng tiếc đi. Rõ ràng xinh đẹp như vậy lại là —— con trai.

“Hắc hắc, thật xin lỗi bạn rất nhiều.” Ủy Trì Hy không dám nói thêm gì nữa, sợ càng nói càng sai. Tranh thủ thời gian ngồi xổm người xuống nhặt những tập sách bị rơi trên mặt đất lên.

Tề Gia Nhạc cũng ngồi xuống giúp cô nhặt sách, rồi nói: “Mình mới chuyển đến ‘Cách Nhã Uy’ hôm qua, bạn là người bạn mới đầu tiên mà mình quen biết nha.”

“Ồ? Vậy sao, thật ra ở ‘Cách Nhã Uy’ không phải có thể dễ dàng kết bạn đâu. Mặc dù có rất nhiều cậu ấm cô chiêu nhưng mỗi người đều giống như chim Khổng Tước.” Ủy Trì Hy cũng bắt đầu thân mật bắt chuyện với cậu ta.

“Bạn Ủy Trì, mình cảm thấy bạn cũng là người rất thân thiện.” Về mặt của cậu vẫn luôn mỉm cười.

Ở học viện Cách Nhã Uy này, Ủy Trì Hy và Đinh Tiểu Tiểu bị xem như loại người khác loài. Có lẽ Tề Gia Nhạc trước mắt đây cũng được xem là một cậu ấm lắm tiền, nếu không thì không thể bước vào được ngưỡng cửa cao quý của cái lồng học viện quý tộc này. Chẳng qua với khuôn mặt này của cậu ta, chỉ sợ là sẽ làm cho đàn ông thì ghen ghét còn phụ nữ thì thêm đổ kỵ.

“Bạn quá khen. Mình phải về lớp học trước rồi. Để hôm nào đó mình sẽ giới thiệu bạn thân Đinh Tiểu Tiểu của mình cho bạn biết mặt nha. Vừa rồi thật sự rất xin lỗi.” Ủy Trì Hy nhìn cậu ta cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay rồi quay lưng ôm sách rời đi.

Đôi mắt trong sáng rực rỡ, lấp lánh như ánh sao. Cô không biết rằng nụ cười kia, đã làm cho trái tim Tề Gia Nhạc rung động, căng lên như một sợi dây đàn.

Cậu nhặt lên quyển sách bên chân vốn đã bị cô đánh rơi, nhẹ nhàng mở ra, đập vào mắt là một dòng chữ xinh đẹp ——

Ủy Trì Hy.

Cậu ghi nhớ kỹ tên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ở Sòng Bạc Nhìn Thoáng Qua

Mỗi khi màn đêm buông xuống thì cuộc sống ăn chơi trụy lạc cũng bắt đầu.

Khu phố hỗn tạp vùng phía Nam, khu đèn đỏ càng ngày càng tràn lan. Những người đàn ông bình thường nếu muốn hưởng lạc đều tụ tập đến nơi này.

“Lão Đại, trong hai năm qua thế lực của Thanh Hồ bang đã phát lên nhanh chóng nhờ gái, bài bạc, thuốc phiện, còn Xích Long bang chúng ta lại bận rộn tẩy trắng lý lịch nên đã bị bọn chúng cướp đi rất nhiều mối làm ăn, khiến các anh em trong bang không phục.” Nghiêm Ngự Phong trừng mắt nhìn lão đại Thanh Hồ của Thanh bang đang ngồi đối diện, nói lên bất mãn với Ủy Trì Thác Dã.

Đêm nay, Thanh Hồ hẹn Ủy Trì Thác Dã đến “Casino” đàm phán chỉ đơn giản là muốn trong khu quần hạt của Xích Long bang kiếm thêm chén canh.

Ủy Trì Thác Dã ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, xuyên qua cửa kính, anh quan sát dòng người dưới lầu đang đi lại trên phố, chậm rãi, thoải mái ung dung nhấp

một ngum trà Long Tỉnh.

“Ha ha, Ủy Trì lão Đại, anh cũng biết chúng tôi đây chỉ là kinh doanh nhỏ lẻ, còn phải dựa nhiều vào Xích Long bang các anh. Nghiêm đường chủ thật sự là đã nói quá lời rồi.” Thanh Hồ gượng cười hai tiếng, nịnh nọt nói với Ủy Trì Thác Dã.

“Nếu đã là dựa vào, thì cũng không nên ở trong khu quần hạt của chúng tôi mà vụng trộm buôn hàng trắng chứ!” Nghiêm Ngự Phong ngồi bên cạnh phần nộ quát to.

“Nghiêm đường chủ, việc này chỉ là do hiểu lầm. Sau khi về tôi sẽ điều tra rõ ràng.” Thanh Hồ vội vàng cười cầu tài nói, nhưng trong nội tâm cũng đã sớm nguyên rủa tổ tông mười tám đời của Nghiêm Ngự Phong. Tốt xấu gì hắn cũng là bang chủ Thanh Hồ bang, nếu không phải vì e ngại thế lực của Xích Long bang, con tức này hắn cũng khó mà giăng xuống được! Nhưng ‘nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn’, tương lai Thanh Hồ hẳn chắc chắn sẽ đem Xích Long bang dẫm nát dưới chân!

“Ngự Phong” Ủy Trì Thác Dã liếc mắt ý bảo Nghiêm Ngự Phong an phận một chút, chớ có nóng vội, đặt chén trà xuống, anh nhướn mày nói, “Thanh bang chủ cũng biết rõ, anh em Xích Long bang chúng tôi mấy năm gần đây cũng bắt đầu lấy âu phục và đeo caravat làm đồng phục, cũng chỉ làm các công việc chân chính, theo như quy củ giang hồ từ trước đến nay đều sẽ không can thiệp vào chuyện của nhau.”

“Ủy Trì lão Đại nói rất đúng, người của tập đoàn Xích Long trước giờ tác phong làm việc trong giới đã nổi danh lợi hại. Anh em Xích Long bang không làm cón đồ nữa thì vẫn còn có thể làm bảo vệ, nhưng anh em Thanh bang của tôi không có số mạng tốt như vậy.” Thanh Hồ nói.

“Đó là chuyện nhà của ông. Nếu ông muốn làm bất cứ việc gì trái pháp luật thì hãy rút ra xa xa một chút, đừng có ở trong địa bàn của Xích Long bang mà gây rối!” Nghiêm Ngự Phong giận dữ nói. Hắn không rõ tại sao lão đại lại đồng ý đến đây đàm phán với Thanh Hồ. Đối với loại bang phái hạ đẳng này, hoàn toàn không có gì hay để mà đàm phán!

“Nghiêm đường chủ, việc làm ăn trong giới hắc đạo trong lòng mọi người đều hiểu rõ, từ trước đến nay nào có quan tâm xem việc đó có trái pháp luật hay không trái pháp luật đâu.” Thanh Hồ cố gắng nhẫn nại cười nói mặc dù trong lòng có thể đã tức giận đến ứa gan, “Ủy Trì lão Đại, chúng ta cũng không cần phải vòng vo nữa. Chỉ cần các vị cho phép Thanh bang chúng tôi buôn bán trong khu quần hạt của các vị, lợi nhuận sẽ được chia ra anh ba, tôi bảy. Ngoài ra định kỳ mỗi tháng tôi sẽ đưa cho các anh một khoản phí cố định, xem như là chi phí bảo kê.”

Lúc này Thanh Hồ đang tính làm ăn lâu dài, ở khu quần hạt của Xích Long bang rất có tiềm năng. Khu giải trí thì nhiều vô số kể bao gồm quán bar, KTV, hộp đêm, khách sạn, sona, massage, hay vũ trường....., chỉ cần là chỗ ăn chơi cũng đủ cho bọn họ buôn bán rồi. Huống chi trong tay Ủy Trì Thác Dã là cả một tập đoàn Xích Long, liên quan đến cả kinh doanh ở nước ngoài, nghe nói còn bao gồm luôn buôn bán vũ khí. Hơn nữa dưới sự bảo vệ của Xích Long thì thậm chí cả cảnh sát cũng phải hổ thẹn kém xa.

Có thể kinh doanh ở khu quần hạt của Xích Long bang, đến cảnh sát cũng phải nhân nhượng ba phần. Đừng nói là chỉ có ba phần lợi nhuận. Xem như có phải chia thành 5:5 Thanh Hồ hẳn cũng sẽ vui vẻ đồng ý.

“Shit, mẹ kiếp, chó má!” Nghiêm Ngự Phong vỗ mạnh bàn chửi bới, “Lợi nhuận chia bảy, ba? Ông xem Xích Long bang là nơi giúp ông rửa tiền sao?”

“Ngự Phong” Ủy Trì Thác Dã chặn lại sự kích động của Nghiêm Ngự Phong, bình tĩnh nói với Thanh Hồ, “Thanh bang chủ, đêm nay tôi sở dĩ đồng ý đến ‘Casino’ là đã nể mặt mười mấy anh em Thanh bang các người rồi. Làm đại ca, lẽ ra phải nghĩ cho lợi ích của anh em thủ hạ, đừng nên dẫn bọn họ đi vào đường chết.”

Mỗi câu Ủy Trì Thác Dã nói ra đều toát lên khí phách, nhưng lại không để lộ ra chút cảm xúc nào.

Thanh Hồ vừa nghe anh nhắc đến hai chữ “đường chết”, không khỏi siết chặt lấy nắm tay đã đỏ đầy mồ hôi: “Ủy Trì lão Đại, thôi thì anh tự đưa ra một cái giá.”

“Tôi nghĩ Thanh bang chủ vẫn còn chưa hiểu ý của tôi.” Ủy Trì Thác Dã lại nâng tách trà lên hớp một cái, nhìn thấy sắc trời đã tối, anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài qua lớp kính cửa sổ, cảnh vật muôn màu muôn vẻ. Bên đường thấp thoáng một vài cô gái đang đứng, bất chợt có một người đàn ông tiến về phía họ chọc ghẹo.

Đột nhiên, trong nháy mắt một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn lọt vào tầm mắt, tách trà trên tay Ủy Trì Thác Dã như bị đóng băng trong không khí.

“Ủy Trì lão Đại, vậy ý của anh là thế nào?” Thanh Hồ lo lắng hỏi Ủy Trì Thác Dã.

Giống như là không hề nghe thấy những lời Thanh Hồ nói, Ủy Trì Thác Dã đứng bật dậy, chỉ bỏ lại một câu: “Ngự Phong, việc ở đây giao cho cậu xử lý.”

Nghiêm Ngự Phong còn không chưa kịp phản ứng thì Ủy Trì Thác Dã đã biến mất. Trong không khí còn nhàn nhạt lan tỏa hương trà.

Thanh Hồ ở bên cạnh kêu to.

“À, Thanh bang chủ, ý của lão đại chúng tôi là...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gái Đứng Đường (1)

“Tiểu Tiểu, cậu nói Thác Dã có thể thấy được mình hay không vậy?” Ủy Trì Hy để lộ ra bờ vai trần tuyết trắng, tay phải cầm điện thoại di động, nói chuyện với Đinh Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia, tay trái kéo cao chiếc váy quây đen lên một chút che lại bầu ngực sữa nếu không muốn để bị lộ hết ra ngoài.

Đêm nay, cô phải đánh liều một phen! Nếu không phải hôm qua cô nghe lén Nghiêm Ngự Phong nói với Thác Dã đêm nay sẽ đến Casino Billiton đàm phán với ai đó, thì cô cũng sẽ không nghĩ ra được kế sách mà chạy đến khu phố này.

Trên một đoạn đường ngắn, vèn vèn chỉ có mười cô gái trang điểm lòe loẹt đang đứng, như những con “gà móng đỏ” đang chuẩn bị mọi tư thế khiêu gợi để chào mời khách, thỉnh thoảng có vài người đàn ông với ánh mắt sỗ sàng tục tĩu đi đến hỏi giá.

“Hi Hi, yên tâm đi, nếu cần thiết mình sẽ báo cảnh sát, tóm lại cam đoan sẽ giữ được an toàn cho cậu.” Tiếng của Đinh Tiểu Tiểu vang lên trong điện thoại. Khi Ủy Trì Hy đem kế hoạch này ra nói với cô, lúc đầu cô cũng đã không đồng ý. Dù sao chạy tới nơi này làm gái đứng đường, nếu chẳng may bị một tên háo sắc nào đó nhìn trúng thì phải làm sao bây giờ. Huống chi là để đánh lừa bố già mafia của cô ấy. Nhưng vì mơ ước của Ủy Trì Hy trong nhiều năm qua nên cô quyết định sẽ theo làm cho đến cùng.

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu.” Ủy Trì Hy thật may mắn khi có người chị em kết nghĩa này, sâu trong tận đáy lòng thầm biết ơn cô ấy.

“Ừ, Tiểu Hi, mình cúp máy trước đây. Cậu phải ở trước mặt ông ấy diễn cho ra trò nha.” Đinh Tiểu Tiểu lên giọng cổ vũ.

Cúp điện thoại, Ủy Trì Hy để điện thoại di động vào trong chiếc xác tay nhỏ, hít sâu một hơi, vuốt lại mái đầu tóc xoăn mới uốn đã hơi bị rối, điều chỉnh lại cho “khe núi đồi” trông sâu hơn một chút, sau đó cố gắng lấy hết can đảm, cố tình khoe ra bộ dạng lẳng lơ quyến rũ, thu hút sự chú ý của đám đàn ông.

“Em gái, mặt lạ hoắc à. Vừa mới đến nơi này làm việc sao?” Bỗng nhiên một gã đàn ông mặt mày gian xảo đi đến trước mặt Ủy Trì Hy, nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt đắm đuối thêm khát.

“Á.” Ủy Trì Hy suýt chút nữa bị dọa sợ hãi. Làm ơn đi, cô không phải thật sự muốn làm gái đứng đường đâu.

“Ha ha ha, cô em mấy tuổi rồi hả? Còn nhỏ như vậy mà phải đi làm nghề này thật sự là rất đáng thương. Đây là lần thứ mấy rồi vậy?” Gã đàn ông bản thủ nhếch nhác này vẫn tiếp tục cười nói rất khiếm nhã. Hai bàn tay hắn cũng bắt đầu không yên phận, vuốt ve cánh tay của Ủy Trì Hy.

“Ông kia, làm ơn tự trọng một chút!” Ủy Trì Hy hấp tấp né tránh bàn tay heo mập của hắn, trong thâm tâm khát vọng người kia sao còn chưa chịu xuất hiện. Cô cũng sắp không thể diễn nổi nữa rồi.

“Em gái, thôi thì em cứ tự ra giá đi. Ha ha ha.” Gã đàn ông nhếch nhác bản thủ này vẫn muốn tiếp tục cợt nhả cô. Món hàng yêu kiều thế kia lần đầu tiên hắn mới được nhìn thấy ở khu phố này. Đêm nay bất luận thế nào hắn cũng nhất quyết không thể bỏ qua.

“Ông à, tôi...tôi ——” Cô nắm chặt xác tay ôm ở trước ngực, sợ hãi lùi dần về phía sau, “Ông không được qua đây ——”

Vừa mới dứt lời, gã đàn ông nhếch nhác bản thủ nọ đã vồ vập ôm lấy Ủy Trì Hy, chu đôi môi bóng nhẫy như muốn chà xát lên khuôn mặt của cô...

“Á ——” Tiếng kêu thất thanh như tiếng heo bị chọc tiết!

Gã đàn ông đáng khinh đó trong tích tắc đã nằm rạp trên mặt đất kêu khóc.

“Ủy —— Trì —— Hi!” Một tiếng gầm giận dữ gần như muốn phá rách màng nhĩ của cô. Cô phục hồi lại tinh thần, nhìn người đàn ông trước mặt đang bùng bùng lửa giận.

“Con bé này, muốn đùa với lửa có phải hay không!” Ủy Trì Thác Dã giờ tay lên kéo lấy thân thể nhỏ nhắn của Ủy Trì Hy lại gần. Ngó mà xem, anh vừa mới nhìn thấy cái gì? Con gái của anh rõ ràng dám ở nơi này làm gái đứng đường!

“À ——” Một lúc sau, Ủy Trì Hy mới khúc khích cười ra tiếng, “Thác Dã, tại sao người lại ở chỗ này.” Cô giả vờ kinh ngạc, mở to mắt nói dối.

“Rất ngạc nhiên khi thấy ta ở đây sao? Hừ? Làm hỏng chuyện tốt của con hả!” Ủy Trì Thác Dã nhìn thấy dáng vẻ không biết hối cải của cô, ngay lập tức con giận liền gia tăng lên đến cực điểm. Lần trước cô chạy tới hộp đêm múa thoát ý. Lần này lại chạy đến phố đèn đỏ làm gái đứng đường. Anh không dám tưởng tượng trong thời gian tới cô sẽ còn làm ra bất cứ chuyện điên rồ gì nữa đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: Gái Đứng Đường (2)

“Việc này ——” Úy Trì Hy vốn đang có ý định thành khẩn nhận lỗi, nhưng chợt nghĩ lại thì thấy không thể tiếp tục giống như lần trước nữa, để việc sắp thành công lại bị hỏng mất. Cô không thể tiếp tục làm một cô bé ngốc chỉ biết vâng lời! Vì vậy, cô cả gan mạo hiểm luyện thoán nói, “Thác Dã, người ta đã mười sáu tuổi rồi. Người ta không còn là một đứa trẻ nữa! Người ta có thể làm những việc của người lớn!”

“Việc của người lớn? Con gọi cái ‘việc của người lớn’ là đi đến hộp đêm múa thoát y, sau đó lại chạy đến phố đèn đỏ làm gái đứng đường sao?” Úy Trì Thác Dã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ nói, “Úy Trì Hy, những thói xấu chết tiệt này con học được từ ai hả, shit!”

Anh gầm lên, dọa cho cô chết sững. Thì ra anh phản đối những việc làm này của cô như vậy. Úy Trì Hy chợt tươi cười nói: “Người ta là học từ người nha. Hộp đêm là do người mở, người ta nhảy múa cũng phát triển công việc làm ăn của người. Còn về chuyện đi làm gái đứng đường, tại ai mà khi người ta còn bé vẫn luôn ‘không cẩn thận’ nhìn thấy các cô gái đứng đường khác nhau quan hệ với người đây.” Cô ngược đôi mắt to tròn ngân ngấn lệ vô tội nhìn anh, “Người thử nghĩ xem, người ta làm như vậy tất cả không phải đều được học từ vị ‘Bô lão’ là người đây sao?”

“Con ——” Úy Trì Thác Dã gân xanh cũng nổi lên, bàn tay đang ôm sát eo cô bất giác nắm chặt thành nắm đấm, sợ không thể khống chế nổi mà muốn đánh vào cái mông nhỏ của cô. Cái con bé nhanh nhẹn nhanh miệng này vẫn còn muốn cãi lại anh. Nhưng những điều chết tiệt mà con bé nói lại rất chính xác, người làm papa như anh thật sự đã không dạy dỗ cô đến nơi đến chốn.

Nhìn lướt qua vẻ ngoài của cô, ngực hở phần nữa, ánh mắt mông lung, cặp môi đỏ mọng ướt át, làn da trắng nõn nà, mềm mại thơm ngát, gọi cảm hấp dẫn. . . Úy Trì Thác Dã cảm giác trong lòng căng thẳng, ở nơi nào đó trên thân thể nổi lên phản ứng không nên có. Shit! Anh rửa thắm một tiếng, con bé này đã thực sự trở mã trở nên xinh đẹp như hoa như ngọc, ngọt ngào như một viên kẹo.

Con bé là con gái của anh, làm sao anh có thể bị nó mê hoặc? Úy Trì Thác Dã nhanh chóng buông cánh tay đang túm chặt Úy Trì Hy ra, nhẹ giọng nói: “Nếu đã thích học theo ta như vậy, thế tại sao lại không biết học cách tự chăm sóc, bảo vệ tốt bản thân của mình? Đã thế còn để cho bất cứ tên đàn ông nào cũng có thể chiếm được tiện nghi.”

“Hắc, tôi nói anh nghe, làm việc gì cũng phải có thứ tự trước, sau. Cô gái này đã được tôi chăm trước rồi!” Vừa mới bị Úy Trì Thác Dã đánh nằm sấp trên mặt đất, gã đàn ông nhếch nhác kia đã đứng lên kêu réo, hiển nhiên là thân thể vẫn chưa thể hết được cảm giác đau đớn.

“Đúng vậy nha, anh ta tới trước.” Úy Trì Hy không sợ chết mà như muốn đổ dầu vào lửa. Anh càng tức giận bao nhiêu thì cô lại càng hưng phấn bấy nhiêu. Cũng không còn biện pháp nào khác, ai bảo anh luôn luôn dùng bộ mặt lạnh như tiền đó nhìn cô trong quá nhiều năm, bây giờ khi nhìn thấy anh tức giận đến sôi máu rõ ràng lại là một loại hưởng thụ. Quá khí phách, anh thật sự là người đàn ông rất đẹp trai.

“Úy Trì Hy!” Ba từ lạnh buốt kia giống như là từ trong miệng Úy Trì Thác Dã muốn phóng ra. Cô lại cười khê, le lưỡi.

“Con bà nó, ông đây tối nay muốn leo lên người cô gái này. Nếu mày dám đánh tao, tao sẽ đi báo cảnh sát!” Gã đàn ông góm ghiech kia mặc dù có hơi sợ hãi người đàn ông cao lớn như ngọn núi ở trước mắt này, nhưng vì người đẹp ngay trước mặt. Bất luận thế nào hắn cũng không thể bị mất mặt được.

“Mày thử nói lại lần nữa xem!” Úy Trì Thác Dã liếc xéo tên đàn ông nhếch nhác nọ. Hai mắt anh như bắn ra tia sáng chết người.

Gã đàn ông nhếch nhác kia không khỏi rùng mình một cái, nhưng vẫn run giọng kêu lên: “Tôi nhắm cô gái này trước, thế nào... a a ——”

Gần như tiếng kêu thảm thiết của hắn cũng không kịp nói ra được thành lời mà đã bị bức phải nuốt ngược trở lại vào trong bụng!

Úy Trì Thác Dã không một chút lưu tình đánh cho tên đàn ông nhếch nhác nọ phải lăn lê bò cang, vừa vặn để phát tiết bớt lửa giận trong lòng.

“Wow——” Úy Trì Hy lấy hai tay che mắt, vẫn không đành lòng nhìn thấy tình trạng thê thảm của gã đàn ông đáng khinh kia. Trong thâm tâm cô vẫn luôn mặc niệm thật xin lỗi. Dù sao người đàn ông này bị đánh cũng là do cô khiêu khích. Nhưng mà cái giọng như heo bị chọc tiết thế kia thật sự là khó có thể lọt tai a.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Gái Đứng Đường (3)

“Lão đại, anh không sao chứ.” Lúc này, Nghiêm Ngự Phong cũng đã chạy đến. Hắn ở Casino vừa nhìn thấy Úy Trì Thác Dã đứng ở bên đường đánh người, liền lo lắng cho anh sẽ gặp chuyện. Vì vậy cũng mặc kệ Thanh Hồ ở bên kia sủa loạn, cũng vút luôn hóa đơn cho tên Thanh bang đáng ghét kia mà chạy tới.

“À? Cô, cô, cô chủ, cô cũng ở đây à.” Trước mắt Nghiêm Ngự Phong là cô gái trẻ phục sức xinh đẹp lẳng lơ nhưng rõ ràng lại là Úy Trì Hy, thiếu chút nữa bị dọa cho sợ hãi.

Xem cách ăn mặc này của cô chủ, cùng với gã đàn ông đang bị thổ huyết nằm trên đất, Nghiêm Ngự Phong ngay lập tức hiểu ra lý do tại sao lão đại vừa rồi đã không nói một lời liên tục trong Casino chạy thẳng ra đây. Đừng nói là con gái lão đại, nếu như đổi lại là con gái của Nghiêm Ngự Phong hẳn, hẳn hiển nhiên cũng sẽ trở nên tức giận giống như vậy.

“Ngự Phong, cậu đến rất đúng lúc, xử lý thằng này một chút. Phải khiến cho hắn từ nay về sau cũng không thể bò lên trên người bất kỳ phụ nữ nào nữa!” Úy Trì Thác Dã phúi nhẹ vết nhản trên y phục, khôi phục lại ngữ điệu lãnh đạm trước đây mà nói với Nghiêm Ngự Phong.

“A —— mày, tui bây dựa vào cái gì mà làm như vậy! Tao, tao sẽ báo cảnh sát!” Gã đàn ông khốn khổ sau khi nghe xong sợ tới mức thần hồn cũng suýt chút nữa thăng mất. Hắn cũng không thể chịu khuất phục như vậy. Hắn muốn báo cảnh sát. Hắn muốn tố cáo bọn họ, thế sống thì chết để kiện cho bọn họ phải bị ngồi tù!

“Thằng nhóc, muốn trách thì trách mày không may mắn, chộc phải lão đại của Xích Long bang chúng ta, báo cảnh sát? Muốn báo cảnh sát tới bắt mày đã có ý đồ cường hiếp con gái nhà lành? Ha ha ha.” Nghiêm Ngự Phong cười nói, trong giọng nói có vài phần thương hại.

Gã đàn ông khốn khổ đã nhận ra ‘Giấc mộng kiện cáo với cục cảnh sát’ ngay lập tức đã bị tan thành mây khói! Xích Long bang a, hắn, hắn, hắn lại là lão đại của Xích Long bang! Gã đàn ông đáng khinh đột nhiên giống như một quả bóng xì hơi. Hắn đứng là quá xui xẻo, sao lại đi chộc tới lão đại của Xích Long bang, hu hu hu. Hắn sau này cũng không thể chạm đến phụ nữ a, tên đàn ông khốn khổ mất trọn tròng một cái rồi mềm nhũn ngất đi. . .

“Chắc chắn, có như vậy mà cũng bị dọa cho chết ngất rồi à? Thật đúng là loại không ra gì.” Nghiêm Ngự Phong không khỏi lắc đầu khi nhìn cái ‘xác mềm nhũn’ nằm trên mặt đất kia. Lão đại nói đúng, làm cho hắn sau này quan hệ cũng không thể được nữa là chính xác. Loại đàn ông vô dụng như hắn ta, mà được giữ lại cái thứ dưới háng kia cũng là quá phí phạm đi.

“Ồ —— Chú Nghiêm, sẽ không phải thật sự muốn cắt mất cái kia của người ta chứ?” Úy Trì Hy yếu ớt hỏi dò. Có phải cô đã đùa quá trớn rồi hay không?

“Con còn dám nói! Nếu không phải vì con đã ăn mặc như thế này khiến khách cho người ta phạm tội, thì có phát sinh chuyện như vậy hay không?” Cô còn chưa nói dứt lời đã bị Úy Trì Thác Dã cao giọng quát, anh vừa nói vừa rất tức giận!

“Không, không phải vậy!” Úy Trì Hy bị anh rống giận, sợ tới mức suýt chút nữa cắn mất đầu lưỡi. Nhưng có đánh chết cô cũng không thể nhận sai.

“Con còn dám chối!” Úy Trì Thác Dã sợ rằng nếu mà nói thêm câu gì nữa, thì sẽ không nhịn được mà đánh vào cái mông nhỏ của cô một trận. Mỗi lần đụng phải con bé này, anh dường như mất hết cả uy nghiêm!

“À, Lão đại, em thấy cô chủ cũng chỉ là do nhất thời ham chơi thôi.” Nhìn hai cha con anh cãi nhau, Nghiêm Ngự Phong buộc lòng phải giúp đỡ hoà giải. Bình thường Lão đại lãnh khốc tàn nhẫn nay lại bị cô con gái nuôi búồng bình này chọc giận, bây giờ anh lồng lên giống như một con sư tử. Ai, hèn gì mọi người thường nói con gái là tinh nhân kiếp trước của cha, lời này chẳng sai chút nào. Nếu không phải như vậy thì tại sao kiếp này hai người bọn họ lại không hợp nhau như thế.

“Đã chạy tới đây làm gái đứng đường, đừng nói với ta có kiểu đùa như vậy!” Úy Trì Thác Dã lạnh giọng hầm hừ, “Úy Trì Hy, xem ra phải nghiêm túc dạy dỗ con mới được!”

“Người ta đã mười sáu tuổi, đã hiểu chuyện rồi! Người ta có thể tự chăm sóc tốt bản thân mình.” Úy Trì Hy chu cái miệng nhỏ nhắn ra nũng nịu, đôi lông mày nhíu lên, quay qua nói với Nghiêm Ngự Phong, “Chú Nghiêm, Đình Đình nhà chú hình như cũng vừa mới mười lăm tuổi, cũng không bị chú Nghiêm quản thúc nhì. Lần trước con gặp Đình Đình, khi đó bạn ấy cũng rất ngoan ngoãn.”

“Ha ha, cô chủ quá khen. Con bé Đình Đình cũng giống như mẹ của nó, từ nhỏ đã rất biết nghe lời.” Nghiêm Ngự Phong nghe Úy Trì Hy khen ngợi con gái mình, vui mừng hơn hờ. Nhưng dường như là không đúng, hắn nói như vậy không phải là đang bóng gió mỉa mai châm chọc Lão đại không biết dạy con gái sao. Nụ cười vừa mới nở trên môi, cũng đành phải xấu hổ mà thu trở về.

“Con gái người ta không cần phải xen vào dạy bảo gì cũng biết ngoan ngoãn nghe lời. Con đã không biết xấu hổ mà còn nói. Nếu như con hiểu biết chỉ bằng một nửa của Đình Đình thôi, thì ta đây cũng không phải bận tâm rồi.” Úy Trì Thác Dã cởi chiếc áo khoác đen của mình ra, vươn tay bọc lấy cơ thể nhỏ bé trần trụi của Úy Trì Hy, châm biếm, “Trời lạnh như vậy mà con thì luôn ăn mặc hở ngực hở lưng. Úy Trì Hy, con là chim cánh cụt sao?”

Phụt! Nghiêm Ngự Phong cười ra tiếng. Cách ăn mặc này của cô chủ thật sự có hơi quá lộ . Ừ, mười sáu tuổi vẫn nên trong sáng một chút thì tốt hơn. Để sáng mai trở về nhà, nói với bà xã đại nhân của mình bảo con gái đừng giao du với Úy Trì Hy nữa. Lỡ như Úy Trì Hy lại dẫn con gái của hắn đi làm gái đứng đường, hắn thực sự sợ hãi nếu ngày nào đó phải làm ông ngoại mà cũng không biết con rể mình là ai! Nghĩ đến đây, thật sự làm cho cả người toát mồ hôi lạnh. . .

“Cái gì chứ...” Người ta hi sinh làm như vậy không phải là vì muốn thu hút sự chú ý của anh sao. Úy Trì Hy bĩu môi, lầm bầm, những lời này cô cũng không dám nói ra khỏi miệng, tránh để hù dọa đến hai vị ‘bô lão’.

“Ngự Phong, việc ở đây giao lại cho cậu.” Úy Trì Thác Dã nhìn thoáng qua gã đàn ông chết nhát bị dọa nằm ngất trên mặt đất, nói với Nghiêm Ngự Phong. Sau đó, một tay nắm lấy bả vai mảnh mai của Úy Trì Hy, uy hiếp cô, “Còn không nở đi sao? Con có gan thử lại một lần nữa xem!”

Úy Trì Hy phùng mang tròn má, dẫu môi chu mỏ, cũng không dám lỗ mãng, chỉ biết ngoan ngoãn đi theo Úy Trì Thác Dã trở về.

Tiền thả rúc vào trong lòng ngực của anh, Úy Trì Hy len lén thở phào một hơi nhẹ nhõm, nguy hiểm thật nha. Hi hi, người được mùi vị trên người của Thác Dã thật là tuyệt, nhưng lần này cô lại làm cho anh tức giận rồi.

Như vậy thì tốt hay xấu? Chẳng qua anh vừa mới nói cái gì mà, anh muốn nghiêm túc dạy dỗ cô?

Cô không nghe lắm chứ, ừ ừ, là ‘dạy dỗ’ thế nào nhỉ? Điều này có phải chứng tỏ rằng từ bây giờ trở về sau cô có thể thường xuyên được gặp anh, thường xuyên ở cùng một chỗ với anh hay không? Cô sẽ không bao giờ ... phải trải qua cái cảm giác mấy tháng liền không được nhìn thấy bóng dáng của anh nữa.

Tiểu Tiểu, lần này mình có được tính là đã có một chút tiến triển hay không?

Tuyệt quá, ha ha ha, cô nhện không được cười ra tiếng.

Úy Trì Thác Dã liếc cô gái nhỏ trong ngực một cái, cô đang làm cái gì thế? Không có việc gì tốt mà còn vụng trộm cười.

Gà mái đẻ trứng sao? Còn cười ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hai Cánh Tay Đắc Lực Của Xích Long

Cao ốc trụ sở chính của tập đoàn Xích Long, văn phòng tổng giám đốc

“Lão đại, đây là báo cáo tài chính cuối tháng trước, mời anh xem qua.” Đường Minh Triết cung kính đặt lên bàn làm việc của Úy Trì Thác Dã một tập báo cáo dày cộm màu đen. Hắn làm ở tập đoàn Xích Long đã được tám năm, nhờ có sự đánh giá cao của Úy Trì Thác Dã nên hôm nay hắn mới có thể yên vị ngồi ở trên chiếc ghế Giám đốc tài chính này. Mỗi một bước đi của hắn cũng đều phải cẩn thận chú ý, rất vất vả mới có được thành công hôm nay, vì vậy khiến cho hắn rất trung thành và tận tâm với tập đoàn Xích Long.

“Lão đại, ‘Xích Long’ mấy tháng qua, lợi nhuận đạt được đều rất khả quan. Đúng là chiều hướng kinh doanh phát triển rất tốt.” Giám đốc marketing Lâm Ngạn nói. Hắn là con trai độc nhất của chủ tịch Lâm, nhỏ hơn Úy Trì Thác Dã ba tuổi. Tư duy nhanh nhạy, khả năng ăn nói lưu loát, kỹ năng giao tiếp khôn khéo, hắn đã đem đến cho ‘tập đoàn Xích Long’ không ít lợi nhuận.

“Good, vất vả cho các cậu.” Úy Trì Thác Dã mở tập báo cáo tài chính ra bắt đầu xem xét. Những năm gần đây, công cuộc chấn chỉnh Xích Long bang khiến anh đã tốn không ít tâm tư. Cũng may nhờ có phụ tá hai bên hỗ trợ, cũng giúp anh giảm bớt đi không ít lo lắng.

“Tuy nhiên, gần đây Tề Gia Chấn thường xuyên liên lạc với đại lý buôn bán vũ khí ở Thailand, em sợ...” Lâm Ngạn nhíu mày.

“Trong những năm gần đây, Tề thị bị chúng ta chèn ép đến mức tuyệt dốc không phanh. Em không hiểu tại sao Lão Đại lại không lợi dụng cơ hội này thuận tay chiếm luôn Tề thị, đã thế còn chừa lại cho bọn chúng chiếc vỏ rỗng, ngắc ngoải kéo dài tàn dư như vậy để làm gì? Chỉ sợ một ngày nào đó sẽ biến thành đại họa...” Đường Minh Triết gật gật đầu, hắn tuy rằng không hiểu rõ ân oán giữa Lão Đại và Tề gia, nhưng hắn cũng sẽ không hỏi nhiều. Chẳng qua lòng dạ Tề gia rất nham hiểm, thực sự đã bắt đầu tiến hành giao dịch ở chợ đen.

Úy Trì Thác Dã nhíu chặt lông mày, tiếp tục xem bảng báo cáo tài chính. Anh làm sao mà không hiểu rõ nỗi băn khoăn của Lâm Ngạn và Đường Minh Triết. Chỉ là, nếu không phải vì ‘Hắn’ năm đó đã quỳ xuống cầu xin anh tha cho Tề gia một con đường sống thì e rằng Tề thị đã sớm tan biến trên cõi đời này rồi.

“Những tay buôn bán vũ khí đó chúng ta đã từng đàm phán qua một lần, nhưng đàm phán đã không thành công. Tề Gia Chấn tìm đến hắn ta, rõ ràng là có ý muốn chống đối với chúng ta.” Lâm Ngạn ở Úy Trì gia nhiều năm nên ân oán giữa Lão Đại và Tề gia, từ chỗ cha mẹ cũng được biết một ít. Hắn cũng hiểu rõ đây là chuyện đại cấm kỵ của Lão Đại, cho nên hắn cũng sẽ không dám lăm lăm miệng mà bình phẩm cái gì. Chẳng qua nếu Tề gia dám uy hiếp đến ‘Xích Long’ và thậm chí là Úy Trì gia, thì Lâm Ngạn hắn sẽ là người đầu tiên không cho phép.

“Điều các cậu băn khoăn, tôi đều hiểu rõ. Việc này là ân oán của riêng cá nhân tôi. Tôi không hy vọng các cậu bị liên lụy vào, để tránh gây tổn thương đến người vô tội.” Úy Trì Thác Dã hiểu rõ tay chân của anh rất trung thành, nhưng việc của Tề gia anh vẫn không muốn liên lụy đến người vô tội. Nếu như Tề Gia Chấn vẫn không có ý định từ bỏ thì đây là lúc cần thiết để giải quyết triệt để.

“Lão Đại, cha mẹ em ở Úy Trì gia đã được vài chục năm, em cũng được Úy Trì gia nuôi khôn lớn. Chuyện của anh cũng là chuyện của em, sao anh lại có thể khách khí như vậy?” Lâm Ngạn không vui nói. Lão Đại vẫn luôn như thế. Tuy rằng vẻ ngoài thì lãnh khốc vô tình, nhưng lại đối với các huynh đệ rất trọng tình trọng nghĩa. Biệt hiệu bố già xã hội đen cũng không phải là hư danh đem ra để nói chơi.

“A Ngạn, Minh Triết, hai cậu giúp tôi quản lý ‘Xích Long’ thật tốt là được rồi. Các huynh đệ còn phải theo chúng ta kiếm cơm ăn. Chuyện của Tề gia sẽ do chính tôi tự mình xử lý, các cậu không được tùy tiện nhúng tay vào.” Úy Trì Thác Dã giọng điệu cương quyết, chuyện mà anh đã quyết định rồi thì sẽ

không cho phép bất kỳ kẻ nào có thể thay đổi.

Lâm Ngạn và Đường Minh Triết cũng không nói thêm gì nữa nhưng mỗi người đều thầm hạ quyết tâm sẽ bảo vệ Lão Đại cùng ‘Xích Long’.

“Đúng rồi, A Ngạn, tôi nhờ cậu tìm gia sư dạy kèm tại nhà cậu tìm đến đâu rồi?” Ủy Trì Thác Dã đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, đi đến ngồi xuống bộ ghế sofa phía trước, móc ra cái bật lửa, châm thuốc hút.

“Vâng, đã tìm được rồi. Anh có muốn gặp qua một chút hay không?” Lâm Ngạn gật đầu. Mấy ngày hôm trước Lão Đại sai hắn tìm gia sư dạy kèm tại nhà. Nhưng kỳ lạ nhất, đó phải là một giáo viên có kinh nghiệm dạy dỗ thực nữ.

“Không cần, cậu làm việc thì tôi rất yên tâm. Đêm nay để cho vị gia sư kia trực tiếp đến Xích Long bảo là được rồi.” Ủy Trì Thác Dã nhắm mắt lại rít một hơi thuốc, hi vọng là sau này con bé chịu nghe lời một chút.

“À, Lão Đại.” Đường Minh Triết ở bên không nói tiếng nào chợt như nhớ ra một việc rất quan trọng, liền nói: “Em gái em có nhờ em nhắn lại với anh, đêm nay nó sẽ đến gặp anh ở chỗ cũ.”

“Đến lúc đó mới nói.” Ủy Trì Thác Dã nhớ lại việc Đường Giai Kỳ lần trước không mời mà tới, lông mày đột nhiên nhíu lại, “Minh Triết, cậu nếu có dư thời gian thì hãy khuyên bảo em gái mình. Chúng ta đều là người trưởng thành, dám chơi dám chịu. Tôi không muốn về sau bởi vì chuyện này, mà gây ảnh hưởng không tốt đến quan hệ giữa tôi và cậu.”

Ủy Trì Thác Dã lại nhớ tới cô gái dưới thân đêm hôm đó, không khỏi mê hoặc, rõ ràng vẫn không thể tìm ra được bất kỳ thông tin nào của cô gái kia. Thế nên anh lại càng muốn biết cô gái nào mà có bản lĩnh lớn đến như vậy, có thể biến mất ngay trước mắt anh vô tung vô ảnh, giống như chưa từng xuất hiện qua.

“Yên tâm đi, Lão Đại. Em sẽ bảo ban nó.” Đường Minh Triết biết rõ quan hệ giữa em gái mình và Lão Đại. Một người đàn ông ưu tú như Lão Đại làm sao lại có thể bị em gái hắn khống chế? Chỉ có thể trách em gái của hắn đã tự đánh mất bản thân mình thôi.

Tuy nhiên, hắn cũng rất tò mò, không biết loại phụ nữ như thế nào mới có thể nắm giữ được trái tim của Ủy Trì Thác Dã?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kế Hoạch Dạy Dỗ

“Cô chủ nhỏ, cô đã về.” Thím Lâm vừa nhìn thấy Ủy Trì Hy trở về Xích Long bảo, lập tức bước vội đến đón lấy chiếc ba lô trong tay cô.

“Ừ, thím Lâm, papa đã về rồi hả?” Ủy Trì Hy nhìn thấy chiếc xe thể thao được đỗ ở cửa ra vào, nên mừng rỡ hỏi thăm.

Ở trước mặt chú thím Lâm, vì Thác Dã không cho phép nên cô vẫn phải giống như trước kia gọi Ủy Trì Thác Dã là ba để tránh dọa cho bọn họ phải sợ hãi, dù sao ở trong mắt người khác cô và Thác Dã chính là ‘cha và con gái’. ... Ôi, cha và con gái chết tiệt! Nhớ lại khi cô còn bé đã gọi anh là ‘Papa’ Ủy Trì Hy hận đến không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Nói cái gì mà nhất thất tức thành thiên cổ hận (một phút sai lầm, ghi hận ngàn năm), một lần lỡ miệng hối tiếc vạn năm, cô đã hoàn toàn có thể lĩnh hội được nỗi đau đến tận xương tủy a.

“Đúng vậy, cậu chủ đã về nhà.” Thím Lâm cười nói. Bà biết rõ cô chủ nhỏ từ bé đã luôn thích bám dính lấy cậu chủ.

Không để thím Lâm nói hết câu, Ủy Trì Hy hưng phấn chạy vội lên phòng khách. Như là cố ý, muốn cho người nào đó nghe thấy, cô hét lên: “Tôi đã về rồi đây.”

“Cô chủ nhỏ, cậu chủ đang tiếp khách ở thư phòng.” Thím Lâm chạy ở phía sau nói với theo, tâm trạng của cô chủ làm sao mà bà không hiểu được chứ? Mấy năm gần đây, cậu chủ thật sự đã tỏ ra lạnh nhạt với cô con gái bảo bối này.

“Khách? Khách nào vậy?” Ủy Trì Hy nhìn phòng khách không thấy người, liền đưa mắt nhìn lên trên lầu, “Papa trở về chỉ để tiếp khách thôi à?” Vừa nghĩ tới anh đã không trở về nhà vì cô, khuôn mặt trắng nõn của Ủy Trì Hy lập tức biến thành trái khổ qua.

“Có lẽ vậy, a, cô chủ ——” thím Lâm còn chưa kịp nói xong, Ủy Trì Hy đã nhanh như tia chớp, chạy xông thẳng lên lầu.

Thác Dã đang gặp vị khách nào đây? Đã vậy còn dẫn về Xích Long bảo. Ủy Trì Hy đầy ắp nghi hoặc cùng hiếu kỳ, cô vội trộm đến gần cửa thư phòng, muốn tìm hiểu xem đến tột cùng là ai.

Cô nghe thấy một giọng nữ ngọt ngào nói: “Ông Ủy Trì, việc này xin ông cứ yên tâm. Tôi rất có lòng tin dạy dỗ cho con gái của ông trở thành một thực nữ danh giá.”

“Đừng nói trước quá sớm. Con bé kia rất ranh ma quý quái, tin rằng Lâm Ngạn trước đây cũng đã từng nói qua với cô. Tôi không hy vọng con gái tôi bị bức bách ép buộc, bị giáo huấn gò ép để trở thành một thực nữ.” Tiếng nói trầm thấp của Úy Trì Thác Dã từ trong thư phòng truyền ra.

“Ha ha, ông Úy Trì, ông không cần lo lắng, từ trước đến nay tôi luôn không ủng hộ việc sử dụng thủ đoạn áp bức, bạo lực để dạy dỗ một đứa trẻ. Tôi đối với mỗi một học sinh đều tiến hành tuân tự từng bước, dần dần thuyết phục.” Giọng nói của cô gái lộ rõ có chút kiêu ngạo.

“Tốt, đã là do Lâm Ngạn giới thiệu cô tới, tôi cũng tin là cô giáo Hạ có phương pháp riêng của mình.”

“Ông Úy Trì đã quá khen, để chuẩn bị cho khóa học năm tới đây, tôi đã cẩn thận soạn ra sẵn giáo án, mời ông xem qua.”

“Ừ...” Úy Trì Thác Dã lật xem bản giáo án được đưa tới.

“Nếu có ý kiến gì, xin ông Úy Trì cứ nói.”

“Ballet? Còn muốn sắp xếp cho con bé học múa ballet nữa sao?” Anh hơi do dự.

Úy Trì Hy đang trốn ở ngoài cửa nghe lén, bàn tay nhỏ bé bám chặt vào vách tường, thì ra ngày đó Thác Dã nói muốn siết chặt kỷ luật với cô, là muốn mời bà già cô hủ này đến để kèm cặp cô ư!

What? Lại phải học múa ballet?!

“Đúng vậy, ông Úy Trì, ballet là một loại vũ đạo tao nhã, có thể giúp lệnh thiên kim bồi dưỡng khí chất quý tộc.” Người phụ nữ trong phòng nói.

Fuck, khí chất cái shit! Úy Trì Hy cắn chặt môi, thiếu chút nữa là muốn chửi ầm lên. Nhớ lại cô giáo dạy múa ballet của cô, năm cô được bốn tuổi mà không kim được tức giận!

“Ừ... Tôi phải cảnh báo trước với cô, nếu như trong vòng ba tháng cô vẫn không có biện pháp nào khiến cho con bé có một chút biểu hiện là đã tiến bộ, vậy thì không nên lãng phí thời gian đến một năm, tôi sẽ lập tức cho mời người giỏi hơn.” Úy Trì Thác Dã nhướng mày nói.

“Ok, Ông Úy Trì, việc này tôi có đủ tự tin. Cũng tin rằng lệnh thiên kim cũng không phải là gỗ mục đến mức không thể chạm khắc được, ha ha.”

Người phụ nữ cất tiếng cười khi lọt vào tai Úy Trì Hy lại vang lên quang quác.

Úy Trì Thác Dã trước sau vẫn dùng ngữ điệu lãnh khốc nói: “Tốt, vậy tôi sẽ mở mắt chờ xem.”

Ở ngoài cửa Úy Trì Hy đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô còn tưởng rằng kế hoạch của cô đã thành công, tự cho rằng Thác Dã từ nay về sau sẽ chăm chút chặt chẽ đến cô. Nào ngờ anh ta lại đi mời một vị gia sư về để kèm cặp cô xem như là có thể phui tay cho xong hết mọi chuyện.

Hừ, gia sư? Chờ mà xem, Úy Trì Hy này cũng không phải dễ dàng để bị ‘dạy dỗ’ như vậy

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhật Ký Thuần Phục Thực Nữ (1)

Mùa xuân cuối cùng cũng đã đến rồi, vạn vật bắt đầu hồi sinh. Gió xuân dịu dàng lướt nhẹ qua trên mặt mỗi người, trong tim cũng thấy ấm áp.

Tuy nhiên giữa tiết trời mùa xuân thế này trong khi các em bé tay nắm tay đi chơi xuân, các đôi bạn trẻ yêu nhau dung dăng dung dẻ tung tăng đi chơi trong tiết thanh minh, thì Úy Trì Hi lại chỉ có thể nhẩn mặt nhịu mày ở trong Xích Long bảo. Giờ phút này, cô đang nhẫn nhịn chịu đựng ‘Chương trình huấn luyện thực nữ’ của cô gia sư Hạ do Úy Trì Thác Dã đã mời về để dạy cô.

“Úy Trì Hi, ườn ngực ra, hóp bụng lại, vênh mông! Giữ nguyên sách trên đỉnh đầu thật tốt cho tôi!”

“Úy Trì Hi, thẳng lưng lên cho tôi! Đứng thẳng chân cho tôi!”

“Úy Trì Hi, em làm cái quái gì vậy, cười, muốn cười cũng không được hờ rãnh có hiểu hay không!”

“Úy Trì Hi, không được lười biếng...”

...

Từng câu nghiêm khắc, từng lời khiển trách khắt nghiệt, đang gầy vò lấy lỗ tai nhỏ bé đáng thương của Úy Trì Hi.

Trước mắt là người phụ nữ tóc tía ngắn, trang điểm tinh tế, mặc một chiếc váy màu đen, tuổi chừng ba mươi lăm, chính là gia sư Hạ của Úy Trì Hi.

Tay cô ấy đang cầm cây thước kẻ thật dài, nhẹ vỗ lên bụng Úy Trì Hi: “Hóp bụng! Hóp bụng! Đã nói bao nhiêu lần rồi.”

Úy Trì Hi thở nhẹ một hơi, cái miệng nhỏ nhắn mím lại nói: “Cô giáo Hạ, em đã đứng suốt một giờ rồi, mệt mỏi quá.”

“Như vậy không phải rất giống những kẻ kém cỏi sao? Chỉ có vậy mà đã nói mệt mỏi à?” Cô giáo Hạ nhướn mày nói, “Bây giờ còn bé, một chút phong thái lễ tiết cũng không thêm chú ý đến, động một chút là lại khòm lưng xuống. Nghe thím Lâm nói em đã mười sáu tuổi rồi, còn không nhân lúc này để mà uốn nắn, tương lai về sau có thể sẽ rất xấu xí.”

Dù có xấu xí thì xem ra cũng đẹp hơn mụ phù thủy như bà, Úy Trì Hi rủa thầm một câu. “Em thật sự rất mệt mỏi. Quyền sách này quá nặng em sắp giữ không được nữa rồi.”

Cô đẩy quyển từ điển dày cộm trên đầu xuống, ước chừng cái thứ đồ chơi này nếu không được sáu cân thì cũng đến ba cân. Mụ phù thủy này cũng thật là độc ác, xem cô là người cổ đại để huấn luyện sao? Cô không chịu đâu. (1 cân = 1/2kg)

“Em cho rằng để trở thành một tiểu thư khuê các là chuyện đơn giản hả?” Cô giáo Hạ lạnh giọng nói. Cô đã dạy cho không ít thiên kim tiểu thư, nhưng không có một người nào giống như cô bé trước mắt, không chịu phục tùng đến như vậy.

“Cô đã từng nói với papa là sẽ không dùng các biện pháp áp bức và hành vi bạo lực, bây giờ đây cô lại đang cố bức ép em!” Úy Trì Hi nhin đau, khổ sở kêu lên.

“Đúng là tôi từng có hứa với ba của em, nhưng tôi không có hứa với em. Tôi cũng không ngờ là em lại khó bảo đến như vậy. Nếu không phải vì không muốn tự phá hỏng danh tiếng của mình, tôi cũng không cần phải ở đây nhọc công với em.” Cô giáo Hạ bình tĩnh nói, “Úy Trì Hi, để trở thành một thực nữ, việc đầu tiên là phải học được tính nhẫn nại, vì vậy tính tình cũng không nên nóng nảy như vậy. Phải thật dịu dàng, hiểu không?”

Oa oa oa, quan trọng là cô hoàn toàn không muốn trở thành một thực nữ! Nếu như không phải vì Thác Dã, cô đã sớm đuổi bà cô già chết tiệt này đi từ lâu rồi.

Úy Trì Hi đành phải bủi môi miễn cưỡng nâng thẳng eo lưng lên. Do Thác Dã hi vọng cô sẽ trở thành một thực nữ, đã vậy cô đành phải giả bộ để cho anh xem!

Đúng lúc này, ngoài cửa một giọng nói trầm ổn vang lên: “Khóa học của hai người tiến triển được đến đâu rồi?”

“Ngài Úy Trì, ngài đến rồi.” Cô giáo Hạ quay người lại, khuôn mặt di ghê ngay lập tức được đổi thành khuôn mặt tươi như hoa (~!~).

Úy Trì Hi hừ lạnh một tiếng, chuyện này trước giờ vẫn vậy, cũng không thể trách. Nói đến lực sát thương của Thác Dã đối với phụ nữ thì từ nhỏ cô đã biết, mà cô giáo này cũng không phải là một bà cô già.

Úy Trì Thác Dã gật đầu, nhìn quyển sách dày cộm trên đỉnh đầu Úy Trì Hi, nâng thẳng eo lưng, vẻ mặt biểu lộ sự uất ức, khóe miệng của anh cong lên một vòng cung xinh đẹp: “Xem ra cô gái hoang dã của tôi đã ném không ít khổ sở.”

“Hừ!” Úy Trì Hi liếc xéo cô giáo Hạ.

“Úy Trì, ngài yên tâm đi. Úy Trì tiểu thư thiên tư thông minh, tôi tin rằng sau một thời gian cô ấy sẽ là một kỳ quang của giới thượng lưu.” Cô giáo Hạ ‘hiền lành’ nói, Úy Trì Hi nghe vậy khắp người nổi đầy da gà.

“Ừ, tôi cũng không đòi hỏi gì nhiều ở con bé, chỉ cần nó biết giữ lễ nghĩa gia giáo, giữ mình trong sạch là được rồi.” Úy Trì Thác Dã nhìn thoáng qua Úy Trì Hi, ý tứ hàm xúc nói. Anh cũng không quên cái cô gái hoang dã này đã làm được những ‘chuyện tốt’ gì.

“Đúng vậy, ngài Úy Trì. Tôi sẽ tăng thêm tính kỷ luật vào phương pháp huấn luyện này.” Cô giáo Hạ tươi cười nói.

Úy Trì Hi âm thầm cố nén cảm giác thương tâm, thì ra trong lòng Thác Dã, cô là người không biết xấu hổ, không biết yêu bản thân. Trong lòng cô đầy oan khuất nhưng làm sao có thể biện minh đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nhật Ký Thuần Phục Thực Nữ (2)

Tuần thứ hai của ‘Chương trình huấn luyện thực nữ’ tại phòng tập khiêu vũ Xích Long bảo.

“Úy Trì Hi, bàn tay tạo hình năm ngón tay chụm khít lại với nhau, hai ngón hơi hướng nhếch lên trên, ngón cái hướng vào lòng bàn tay, toàn bộ các ngón

tay hơi cong xuống đều hướng vào trong lòng bàn tay tạo thành hình vòng cung. Múa Ballet có bảy vị trí tay...”

“Ồ.” Úy Trì Hi uể oải chán nản nhìn chằm chằm vào cô giáo Hạ trước mặt. Hôm nay chính thức bước vào tuần thứ hai của khóa học, cô gần như đã mệt mỏi rồi. Bà giáo Hạ cả ngày hôm nay vẫn không cho cô thay bộ đồ thun tícô màu đen bó sát ra, hơn nữa phải đối mặt với khuôn mặt mẹ kế hắc ám, khiến cho cô buồn bực muốn chết. Lúc này mà vẫn còn phải học múa Ballet!

“Phấn chấn lên! Múa Ballet sẽ giúp cho em có được vóc dáng xinh đẹp và khí chất quý phái. Nhìn lại em đi, run rẩy giống như một ‘con vịt’. Đây là một trong những yếu tố cần thiết trong quá trình trở thành thực nữ sau này. Trong khóa học sau, tôi sẽ phải dạy thêm cho em một ít điệu nhảy xã giao. Úy Trì Hi, tỉnh táo lại cho tôi! Thực nữ phải có thần thái sáng khoái, OK?” Cô giáo Hạ vẫn giữ nguyên cái giọng the thé ở cao độ quãng tám để dạy Úy Trì Hi cũng đã thấy thấm mệt.

“O-K.” Úy Trì Hi rên rỉ ra một tiếng bằng giọng mũi, cắn răng trợn mắt, tiếp tục luyện tập các tư thế múa Ballet.

Vào cái năm bốn tuổi đó, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, cô giáo dạy múa Ballet kia đã nói cô là con vịt con béo ú, cô nhin, bởi vì khi đó cô vốn cũng có chút mập mạp, mắng cô ngu ngốc, cô cũng nhin, bởi vì quả thực cô không có tư chất để tập nhảy, nhưng quá đáng nhất chính là, suốt ngày cứ muốn làm ‘mẹ’ của Úy Trì Hi cô. Đã nửa đêm rồi mà còn chạy vào phòng của Thác Dã để quyến rũ anh! Đến mức này thì làm sao mà cô có thể nhin được nữa?

May mắn là nửa đêm hôm đó cô xuống giường để đi tiểu thì phát hiện được. Tuy lúc đó cô vẫn không hiểu quyến rũ là nghĩa làm sao, nhưng nhìn thấy cô giáo kia khoe ra bộ dáng lẳng lơ, cực kỳ giống ‘người đàn bà xấu xa dâm dăng’ trên TV làm cho cô không khỏi rung mình một cái. Người phụ nữ như vậy lại có thể vọng tưởng làm ‘mẹ’ của cô! Đã làm đến mức này rồi thì còn việc gì mà không thể làm được nữa!

Vì vậy, ngày hôm sau, cô tức giận đốt cháy váy của ‘mẹ hiền’ trước mặt tất cả mọi người, làm cho chiếc váy kia cháy rụi. Con gà mái hung ác đó lập tức biến thành gà hóa thiêu, sợ tới mức chạy trốn tứ phía, tông khừ được cái thứ không biết tự lượng sức mình, mụ la sát si tâm vọng tưởng! Úy Trì Hi cô từ nay về sau không bao giờ... đứng đến loại ‘Múa Ballet’ giả thanh lịch này nữa!

(Tác giả tự thuật: đừng bao giờ nghĩ rằng tác giả khinh thường môn múa Ballet, trong lòng tác giả múa Ballet vẫn rất tao nhã, cao quý. Chỉ là Úy Trì Hi kém may mắn, gặp phải một cô giáo dạy múa Ballet không tốt nên mới có loại thành kiến này. Mong các vị độc giả thông cảm nhiều hơn ah ^_^)

“Úy Trì Hi! Còn chờ cái gì nữa? Tranh thủ thời gian luyện tập cho tôi.”

Giọng nói ma quái của cô giáo Hạ xuyên vào não, kéo tâm trí Úy Trì Hi đang hoài niệm quay trở về hiện tại. “Ồ.” cô nhất thời ngơ ngác trả lời. Cô ghét sự yếu đuối của mình, rõ ràng rất ghét múa ballet, nhưng lại không muốn chọc cho Thác Dã tức giận nên đành phải tự ép buộc chính mình.

“Ai, thật sự là...” Cô giáo Hạ nhìn về mặt ngây ngây ngốc ngốc của Úy Trì Hi, không nén nổi lắc đầu thờ dài. Thật không ngờ tới đại phú hào số một số hai Úy Trì Thác Dã, còn là Lão Đại giới xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy Úy Trì Thác Dã, con gái của anh lại có thể khiến cho người ta khó dạy đến vậy....

Chỉ một lát sau, trên hành lang ngoài cửa phòng tập khiêu vũ vang lên giọng nói của thím Lâm: “Cô chủ nhỏ, Cô Đình tới thăm cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 23: Nhật Ký Thuần Phục Thực Nữ (3)

“Tiểu Tiểu, cuối cùng cậu cũng đến!” Úy Trì Hi thấy Đình Tiểu Tiểu mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt cười ha hả đi vào phòng tập khiêu vũ, không nén nổi buông lỏng thờ dài một hơi. Sự xuất hiện của Tiểu Tiểu giúp cô dễ dàng thông thả trì hoãn nỗi lòng một chút chương trình tập huấn khôn khéo bỏ đi này.

“Tiểu Hi, hôm nay luyện tập được đến đâu rồi?” Đình Tiểu Tiểu vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Úy Trì Hi, toàn thân mặc một bộ đồ múa trắng như tuyết, mang đôi giày múa Ballet nhọn mũi, lộ ra vẻ mặt ưu sầu, làm cho cô không thể nhin được cười.

“Tiểu Tiểu, đây là gia sư của mình, cô —— giáo —— Hạ.” Úy Trì Hi vung tay gạt cây thước kẻ đang dán ở trên người ra, theo kế rằng phun ra cái tên của mụ phù thủy già này.

“Cô giáo Hạ, chào cô, em là bạn thân của Úy Trì Hi, Đình Tiểu Tiểu.”

Đình Tiểu Tiểu hơi nghiêng đầu lễ phép chào cô giáo Hạ, mặc dù đang đeo một gọng kính đen lớn, nhưng vẫn không có chút nào ảnh hưởng đến khí chất của cô. Mụ cười mím chỉ dịu dàng khả ái của cô ngay lập tức chiếm được cảm tình của cô giáo Hạ: “Ừ, không tệ không tệ, Úy Trì Hi, bạn của em rất có tiềm năng.”

Úy Trì Hi đứng bên cạnh sau khi nghe thấy khuôn mặt nhỏ nhắn liền cười tươi tấn hân lên. Mụ phù thủy già này cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người: “Cô giáo Hạ quả thật có ánh mắt rất sắc bén. Em cũng biết Tiểu Tiểu rất đẹp, nhưng cậu ấy lại luôn tự khiến cho bản thân mình quê mùa...”

“Tiểu Hi!” Đinh Tiểu Tiểu cắt ngang lời Ủy Trì Hi. Mặc dù trên điện thoại cô đã nghe Ủy Trì Hi rất bất mãn và luôn phàn nàn đối với cô giáo Hạ này, nhưng cô cũng không muốn người vô tội bị cuốn vào trong vòng chiến của bọn họ.

“Ủy Trì Hi, đứng lại cho nghiêm chỉnh đi. Em cũng đừng có thừa cơ mà lười biếng, đáng về phải thật duyên dáng.” Cô giáo Hạ trừng mắt nhìn cô. Sau những ngày ở chung, cô làm sao mà không hiểu cô bé Ủy Trì Hi này. Dù con bé có một dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, nhưng lúc này bản thân lại còn quá non nớt, vẫn chưa hoàn toàn có thể tạo được danh tiếng. Nhưng với khuôn mặt quá mức hoàn mỹ, quá mức lộng lẫy, cũng quá mức phô trương này, hơn nữa con bé lại quá mức đơn thuần. Nếu con bé không được huấn luyện để có được khí chất bên trong, hiểu được thế nào là lạc mềm buộc chặt, sự dịu dàng của thực nữ, thì tương lai không biết phải chịu đựng bao nhiêu khó khăn do họa đào hoa gây ra. Đã vậy hết lần này tới lần khác con bé này vẫn không chịu nỗ lực, luôn thích làm ngược lại với ý cô.

Ngược lại, cô bé Đinh Tiểu Tiểu trước mắt này lại rất biết cách tự bảo vệ mình, đôi mắt dưới cặp kính kia khôn ngoan hơn Ủy Trì Hi nhiều.

“Cô giáo Hạ, em tin là cô cũng đã rất mệt mỏi rồi, hay là em sẽ xem tiểu Hi. Cô cứ đi nghỉ ngơi một lúc, được không ạ?” Đinh Tiểu Tiểu nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Ủy Trì Hi, lập tức mỉm cười, nói với cô giáo Hạ.

“Cũng được, để cho hai cô bé các em tán gẫu, cô đi sắp xếp thời khóa biểu của cô.” Cô giáo Hạ khẽ gật đầu, cô cũng không phải là người không hiểu lý lẽ. Nói xong, cũng đi ra khỏi phòng tập khiêu vũ.

Cô giáo Hạ chân trước vừa bước ra khỏi cửa phòng, thì chân sau Ủy Trì Hi giống như là được giải phóng, vội vàng kéo Đinh Tiểu Tiểu ngồi xuống sàn nhà, nhủ mày cong môi xoa bóp cánh tay đã bị mỏi nhừ đau nhức “Tiểu Tiểu, thật may là có cậu đến, nếu không thì mình cũng bị chinh cho thê thảm rồi.”

“Đây không phải là đã đến giải cứu công chúa ra khỏi rắc rối rồi ư?” Đinh Tiểu Tiểu nhếch miệng cười nói.

“Cậu không biết đâu, ban ngày thì mình phải đến ‘Cách Nhã Uy’ học, tối về nhà còn bị cái bà phù thủy này chinh cho nữa. Hôm nay đã là cuối tuần mà cũng không chịu buông tha cho mình!” Ủy Trì Hi khổ sở rên rỉ, “Tiểu Tiểu, cậu nói thử xem mình có phải rất xúi quẩy hay không? Cứ nghĩ rằng từ nay về sau Thác Dã sẽ đối với mình tốt hơn một chút, sẽ dành nhiều thời gian ở bên cạnh mình hơn. Bây giờ thì sụp đổ hết rồi, dứt khoát mời một mụ phù thủy đến giám sát mình, tình hình còn tồi tệ hơn cả trước kia nữa!”

“Tiểu Hi, đừng nhụt chí. Tối thứ sáu tuần sau sẽ có một buổi dạ hội khiêu vũ từ thiện, bà lão nhà mình cũng nhận được vé mời. Nghe nói buổi dạ tiệc này tập trung toàn các nhân vật nổi tiếng thành danh trong thành phố, đến lúc đó mình sẽ dẫn cậu cùng đi để mở mang kiến thức.” Đinh Tiểu Tiểu nói. Tuy nói là nhà cô kém hiển hách hơn Ủy Trì gia, nhưng cha cô cũng được xem là một đại gia trong thành phố. Hôm nay mục đích cô đến đây, thật ra là đặc biệt muốn đem tin tốt này báo lại cho Ủy Trì Hi.

“Woa, thật tuyệt vời. Mình giống như một chú chim bị nhốt trong lồng. Thác Dã chưa bao giờ để cho mình tham dự những... buổi dạ tiệc lớn cả.” Ủy Trì Hi mừng rỡ kêu lên. Mười mấy năm qua, để bảo vệ cô, Thác Dã đã không bao giờ đưa cô đến tham dự các buổi hội họp nơi công cộng. Ngoài những người trong bang biết được sự tồn tại của cô, thì đối với bên ngoài tin tức về ‘cô con gái đỡ đầu’ giới xã hội đen này cũng chỉ là ‘nghe đâu’, ‘nghe nói’, ‘truyền miệng’.

“Cho nên, tận dụng trong tuần này, cậu phải học cho thật tốt các nghi thức cùng với khiêu vũ xã giao một chút, nhớ là phải ăn mặc cho thật xinh đẹp rạng rỡ. Đến hôm đó cũng đừng làm cho mình mất mặt nha.” Đinh Tiểu Tiểu chu miệng, đôi mắt nâu ánh lên tia sáng nghịch ngợm, bướng bỉnh.

Cô đã không nói với Ủy Trì Hi, là trong buổi vũ hội kia, nghe nói Ủy Trì Thác Dã cũng đã có mặt trong danh sách khách mời. Đến lúc đó, ở vũ hội người cha ‘bí mật’ của Ủy Trì Hi khi nhìn thấy ‘cô con gái’ kẻo ngọt mà hân hạnh bảo hộ không biết sẽ có phản ứng gì? Phải chăng là sắc mặt sẽ càng thêm tối đen? Ha ha, cô có chút chờ mong nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vũ Hội Từ Thiện (1)

Mỗi năm một lần các nhân vật nổi tiếng trong thành phố sẽ được mời đến buổi vũ hội từ thiện, đêm nay vũ hội được tổ chức theo dự kiến tại khách sạn bảy sao Hampton.

Vũ hội từ thiện này, cũng không giống bất kỳ bữa tiệc xã giao nào của giới thượng lưu. Mục đích của nó là để gây quỹ từ thiện cho thành phố nên sẽ hướng vào lòng trắc ẩn của các vị đại gia, các ông trùm giàu có muốn có được một hình ảnh tốt, cũng như muốn báo đáp cho xã hội. Việc này không chỉ tạo dựng được danh tiếng cho người quyên góp, mà còn khiến cho nhân phẩm của những... vị đại gia này được tăng cao, từ đó nâng cao giá trị thị trường, cũng như thúc đẩy sự tăng giá cổ phiếu của tập đoàn. Làm việc tốt mà được cả danh và lợi, thì đám... doanh nhân đình đám này làm sao có thể bỏ lỡ cho được?

Điều mà vũ hội từ thiện này tạo được hứng thú cho mọi người có thể chuyện trò chính là, nó yêu cầu mỗi một thành viên đều phải đeo mặt nạ. Ngoại trừ việc đến để làm từ thiện, thì khiêu vũ cũng là một đề mục không thể thiếu.

Hội trường vắng lặng, tiếng nhạc du dương chậm rãi nhẹ nhàng, trên sàn nhảy thấp thoáng bóng người với các kiểu quần áo hoa lệ. Ai nấy đều đeo mặt nạ, dưới ngọn đèn mờ ảo, tràn đầy màu sắc thần bí.

Úy Trì Thác Dã xuất hiện, không nghi ngờ gì ngay lập tức liền trở thành tâm điểm của toàn bộ hội trường. Không phải chỉ vì chiếc mặt nạ ‘Xích Long’ mạ vàng của anh là độc nhất vô nhị, mà còn vì thần thái hắc ám bẩm sinh, làm cho người người phải kính nể, rồi đâm ra báỉ phục.

“Ngài Úy Trì, chào mừng ngài ghé qua!” Người dẫn chương trình vũ hội bước lên phía trước, cúi đầu nghiêng người nghênh đón anh. “Năm nay cuối cùng cũng mời được nhân vật tâm cỡ như ngài Úy Trì Thác Dã đây thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này”, hấn gọi người phục vụ đem rượu đến, “Ngài Úy Trì, mời ngài thong thả dùng, một lúc nữa vũ hội sẽ chính thức bắt đầu.”

Úy Trì Thác Dã khẽ gật đầu, anh chưa bao giờ che dấu danh tính của mình. Nếu không phải vì cân nhắc đến kế hoạch mở rộng thị trường của ‘tập đoàn Xích Long’, thì anh trước giờ sẽ không bao giờ tới những vũ hội phải đeo mặt nạ nhằm chấn thể này. Đúng vậy, tổ chức từ thiện này chỉ nhằm để ngụy trang cho những...tên trọc phú giả nhân giả nghĩa kia. Mục đích bọn họ đến đây chỉ nhằm tùy tiện vung vài chút ít tiền tiêu vặt, nhân tiện tìm xem có thú vui kích thích nào không, để tiêu bớt thời gian nhàn chán, mà không phải vì thành tâm muốn làm việc thiện.

Mặc dù là vậy nhưng vũ hội từ thiện này lại có sức ảnh hưởng không thể xem thường. Cho nên anh vẫn cố gắng tuân theo quy tắc của vũ hội, đeo lên chiếc mặt nạ ‘Xích Long’ độc nhất, nhưng hành động này lại giống như muốn nói với cả thế giới rằng anh chính là Úy Trì Thác Dã. Anh thậm chí không bận tâm che giấu đi danh tính của mình. Anh khinh thường trò chơi đeo mặt nạ nhằm chấn này.

“Ngài khỏe chứ, ngài Úy Trì, tôi là con gái giám đốc Lý của Huệ Phong International, Lý Doanh Doanh.” Bỗng nhiên một cô gái mặc chiếc váy màu trắng, đeo chiếc mặt nạ màu bạc, dáng người cao gầy, tao nhã đến gần Úy Trì Thác Dã, nhã nhặn lễ độ nói. Có trời đất chứng giám, cô say mê người đàn ông này đã nhiều năm rồi, chẳng qua là trước đây đều chỉ có thể ngắm nhìn anh từ phía xa.

Úy Trì Thác Dã uống một hơi cạn sạch ly rượu vừa mới lấy. Huệ Phong International mấy năm gần đây hợp tác với tập đoàn Xích Long cũng xem như là suôn sẻ, nhưng trong ấn tượng của anh không hề có người nào tên là Lý Doanh Doanh.

“À, ngài Úy Trì, cha tôi thường xuyên nhắc đến ngài, luôn nhắc tôi phải học hỏi ở ngài nhiều hơn.” Cô gái bắt gặp vẻ mặt hồ hững của Úy Trì Thác Dã, toàn thân còn toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, nên cô cũng đành phải làm bậm tự nhủ, tự biện minh. Xưa nay trong thế giới ngầm tương truyền rằng tổng giám đốc Úy Trì nổi tiếng đối với mọi việc xung quanh đều tỏ ra lãnh khốc vô tình. Cô hôm nay xem như được mở mang thêm kiến thức.

Xấu hổ đứng chết trân tại chỗ, Lý Doanh Doanh đang lo tìm cách thoát thân, thì chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng chen ngang: “Ông bạn Úy Trì, đi đâu lâu nay mà mắt hút vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vũ Hội Từ Thiện (2)

Kẻ chen ngang là một người đàn ông cao lớn đeo một chiếc mặt nạ xấu xí màu xanh biếc, thời điểm khi hấn ta tháo mặt nạ của mình xuống, Úy Trì Thác Dã bỗng nhiên cười nói: “Đã lâu không gặp, cảnh sát Lôi.”

“Ha ha, cũng gần hai năm rồi nhì.” Người đàn ông đeo mặt nạ có đôi mắt híp, dài cực kỳ giống người Hàn Quốc.

Nếu như nói Úy Trì Thác Dã là thần thoại thế giới ngầm, vậy thì Lôi Hách cũng có thể nói là truyền kỳ của giới chánh đạo. Dù chánh tà hai bên từ trước đến nay luôn như nước với lửa, nhưng rồi vẫn phải gần bó chặt chẽ với nhau.

Hai năm trước trong một trận sống mái, Lôi Hách bắt được một kẻ phản bội Xích Long bang, mong tìm thấy được chứng cứ phạm tội của Xích Long bang. Nhưng cuối cùng lại bị Úy Trì Thác Dã sớm đoán trước mà hóa giải. Lôi Hách chỉ còn cách không đánh mà thua. Bởi vì không thể tìm thấy bất kỳ sơ hở nào của Úy Trì Thác Dã nên hấn cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Úy Trì Thác Dã điều võ dương oai, tiếp tục mở rộng lực lượng băng đảng của mình.

Thật ra Úy Trì Thác Dã dựa vào cái gì mà có thể ở thế giới ngầm tung hoành ngang dọc, chỉ không đến mười năm, cả giới bạch đạo cũng phải kính sợ hấn vài phần? Hôm nay, hấn đạt được thành công trong lĩnh vực kinh doanh cũng lại khiến cho nhiều người phải ngạc nhiên. Úy Trì Thác Dã cuối cùng là loại người như thế nào?

Dù cho Lôi Hách cũng rất tò mò, nhưng hấn tin rằng, không có con mèo nào không muốn ăn cá, không có người đàn ông nào là không thích ăn vụng, cũng như không có loại băng đảng nào mà không làm việc phi pháp. Hấn rất muốn tự tay bắt được Úy Trì Thác Dã, một đại nhân vật nổi tiếng trong thế giới ngầm này. Mặc dù trong nhiều năm qua cũng đã tốn công vô ích, nhưng hấn vẫn tin rằng, trò chơi cảnh sát bắt trộm này vẫn còn chưa có chơi xong.

“Sao cảnh sát Lôi lại có nhã hứng tới cái loại vũ hội như đêm nay vậy?” Úy Trì Thác Dã nhìn người đàn ông trước mặt —— đã nhiều năm qua cố săn đuổi anh không buông, người có thể hô mưa gọi gió, cảnh sát Lôi Hách, trong đôi mắt đen thâm trầm của anh lộ ra một tia tán thưởng. Lôi Hách được xem là một trong số ít người có thể đối đầu với anh. Anh rất tán thưởng sự gan dạ, sáng suốt và tính quyết đoán của Lôi Hách. Nếu như không phải vì bất đồng chính kiến, thì anh và Lôi Hách có lẽ có khả năng đã trở thành bạn bè rồi.

“Đêm nay đơn thuần chỉ là đi cùng cha tôi, nghe nói ông anh Ủy Trì xưa nay không bao giờ tham gia vào các cuộc tụ họp như thế này, ha ha, không biết đột góp tiền từ thiện lần này, ông anh Ủy Trì định xếp thứ mấy đây?” Lôi Hách xảo quyết nói, sau đó lấy chiếc mặt nạ xanh biếc đang cầm trên tay đeo lên lại. Hắn cười một cách châm biếm, một ông trùm xã hội đen trở thành một mạnh thường quân, chẳng lẽ một tay thì giết người phóng hỏa còn tay kia lại chăm sóc người bị thương sao? Ha ha, cái tiêu đề tin tức này được đăng lên, bảo đảm đủ sức gây chấn động. ...

Khỏe miệng Ủy Trì Thác Dã nhếch lên, vẻ mỉa mai của Lôi Hách anh hoàn toàn nhìn thấy, nhưng chỉ giữ im lặng. Mặt nạ ‘Xích Long’ trước sau chưa từng bỏ xuống nên Lôi Hách cũng không thể thấy rõ vẻ mặt của anh. Có lẽ, chính anh cũng rất tò mò, ông trùm xã hội đen trở thành một mạnh thường quân, nếu một khi cái tiêu đề tin tức này được đăng tải, thì sẽ nảy sinh ra hiệu ứng to lớn đến đâu.

Nhìn thấy Ủy Trì Thác Dã không trả lời, Lý Doanh Doanh đang đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng giảng hòa, cười nói: “Cảnh sát Lôi, một lát nữa kết quả sẽ được công bố thôi, không biết thị trường Lôi năm nay sẽ đứng thứ mấy nhỉ?” Lôi Hách là con trai thị trường, tuy rằng người cô yêu tha thiết là Ủy Trì Thác Dã, nhưng cô cũng không thể làm mất lòng Lôi Hách được.

Bỗng nhiên, toàn bộ hội trường tối đen, lúc này tất cả ánh sáng đều tập trung trên người dẫn chương trình ngay chính giữa sân khấu: “Chào mừng các vị quan khách đã đến đây tham gia buổi vũ hội từ thiện của chúng tôi đêm nay, sự hiện diện của các vị, mặc dù bận rộn trăm công ngàn việc vẫn cố bớt chút thời gian ghé qua, hiệp hội từ thiện với tư cách là nhà tổ chức cảm thấy vô cùng vinh hạnh...”

Người dẫn chương trình vẫn còn tiếp tục thao thao bất tuyệt, nước miếng bay tứ tung mà phát biểu bài diễn văn của mình. Ủy Trì Thác Dã nhân cơ hội này, đi vào một góc tối khuất ngồi xuống. Anh lãnh khốc, khinh thường bộ mặt lá mặt lá trái (giả tạo) của đám người kia.

Lôi Hách và Lý Doanh Doanh ai nấy đều đã trở về vị trí cũ, bọn họ đều đang chờ đợi đáp án được công bố, năm nay giải nhà đại từ thiện cuối cùng sẽ rơi vào tay ai?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vũ Hội Từ Thiện (3)

Tại cổng sau khách sạn Hampton.

“Tiểu Tiểu, ăn mặc thế này thật sự không sao chứ?”

Ủy Trì Hi xoay tròn, trên người là bộ váy dạ hội thanh nhã màu tím, cổ áo chữ V khoét sâu lộ ra đường rãnh sâu thẳm, bộ ngực trắng nõn căng tròn tươi mon mơn ản hiện, chiếc thắt lưng lấp lánh ôm lấy chiếc eo nhỏ “thắt đáy lưng ong” lộ rõ vẻ thướt tha uyển chuyển, làn váy mềm mại, bay bổng, nhẹ nhàng với đường cắt may khéo léo làm tôn lên dáng vẻ nữ thần. Bộ cánh mang chút hơi hướm cổ trang, đầu tóc lại được búi theo kiểu tóc công chúa, trên đỉnh đầu gắn thêm một chiếc vương miện nhỏ bằng bạc. Da thịt tuyết trắng nõn nà, thêm vào đó là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm cô trông giống như một tiên nữ hạ phàm, một thiên thần hạ thế, gần như khiến cho Đinh Tiểu Tiểu choáng ngợp đến mủi lòng.

“Ôi, Tiểu Hi, cậu thật xinh đẹp...” Đinh Tiểu Tiểu không kiềm được tiếng tán thưởng. Vũ hội từ thiện tối nay, Ủy Trì Hi nhất định sẽ trở thành tâm điểm của mọi người. Vẻ đẹp của cô thật là thanh cao, thoát tục.

“Tiểu Tiểu, cậu lại trêu mình rồi. Có phải mình ăn mặc hở hang quá hay không?” Ủy Trì Hi không tự nhiên kéo lại chiếc cổ áo chữ V khoét sâu.

“Làm ơn đi, nhảy thoát ý cậu cũng đã dám nhảy, bây giờ mới nghĩ đến chuyện thẹn thùng có phải là đã quá muộn hay không?” Đinh Tiểu Tiểu nhìn không được tròn mắt phản bác. Lúc trước cô ở trước mặt “bố giả mafia” và công chúng phấn khích nhảy thoát ý cũng không thấy sợ, bây giờ chỉ việc mặc mỗi một chiếc váy dạ hội hơi cởi mở một chút thì đã đòi còi ra, lòng can đảm của cô chạy biến đi đâu cả rồi.

“Bây giờ không giống trước nha, khi đó mình chỉ nghĩ cần phải thu hút sự chú ý của Thác Dã, ngoài anh ấy ra đâu có thêm đề ý đến chuyện gì khác. Huống hồ, lần trước khi làm gái đứng đường cũng không có ăn mặc hở hang đến mức này.” Ủy Trì Hi dẫu môi oán trách.

“Yên tâm đi, đêm nay tất nhiên sẽ có chuyện vui bất ngờ dành cho cậu.” Đinh Tiểu Tiểu cười hắc hắc, “Lại đây, đeo thêm cái mặt nạ nửa mặt này lên là xong rồi. Lát nữa mình sẽ dẫn cậu vào hội trường bằng cửa sau.” Dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu lấy trong túi xách ra hai chiếc mặt nạ, rồi cầm chiếc mặt nạ nửa mặt màu trắng đưa cho Ủy Trì Hi.

“Vi sao phải đeo cái này?” Ủy Trì Hi khó hiểu nhận lấy đồ Đinh Tiểu Tiểu đưa đến trước mặt.

“Đây là quy định của vũ hội, nhanh, vừa đi vừa nói.” Đinh Tiểu Tiểu kéo tay Ủy Trì Hi chạy vòng qua thang máy để đi lên bằng cầu thang bộ.

“Vi sao cậu lại đi cầu thang bộ rồi vào bằng cửa sau?” Ủy Trì Hi nhìn Đinh Tiểu Tiểu có thang máy không đi lại chạy tới leo cầu thang bộ, nghi hoặc hỏi. Ăn mặc sang trọng như vậy mà phải chạy tới đây leo cầu thang?

“Ngay tầng ba thôi mà, nơi này mình rất quen thuộc, dẫn cậu đi cửa sau là bởi vì mình không có thư mời.” Đinh Tiểu Tiểu xấu hổ nói. Nhưng thực ra trong lòng cô lại không hề có chút áy náy nào, bởi vì đêm nay cô đã có sự chuẩn bị.

“Tiểu Tiểu, cậu còn có bao nhiêu chuyện không nói với mình hả?” Ủy Trì Hi mặt nhăn mày nhu, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo váy đi lên thang lầu.

“À, đúng rồi, trong túi xách cậu đang cầm này, bên trong có một gói thuốc ngủ, một gói thuốc mê, một gói giải rượu, cậu đừng làm lẫn lộn nhé.” Trong lúc này Đinh Tiểu Tiểu đang đứng trên bậc thang cúi túi đồ ‘phòng bị’ cho Ủy Trì Hi.

“Nhiều thuốc như vậy để làm gì?” Ủy Trì Hi khó hiểu hỏi.

“À, mình đi dự các buổi dạ tiệc thế này bao giờ cũng đều chuẩn bị ba gói thuốc như vậy, gặp trai đẹp thì dùng thuốc mê, gặp phải kẻ háo sắc thì dùng thuốc ngủ, còn nếu bản thân uống quá nhiều, thì dùng thuốc giải rượu.” Đinh Tiểu Tiểu giải thích cho cô cái quy tắc ‘Tam dược’.

Điều này hoàn toàn khiến cho Ủy Trì Hi nhất thời sững sờ: “Tiểu Tiểu, cậu quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, khiến người ta thật sự bái phục.”

“Tiểu Hi, mau đeo mặt nạ lên, chúng ta gần đến nơi rồi.” Đinh Tiểu Tiểu đem chiếc mặt nạ màu đỏ đang cầm trong tay nhanh chóng đeo lên, đồng thời thúc giục Ủy Trì Hi cũng nhanh chóng đeo vào. Năm tay siết chặt của cô như muốn cổ vũ tinh thần cho Ủy Trì Hi.

“Được.” Ủy Trì Hi cũng cầm chiếc mặt nạ màu trắng đeo lên, vừa khăn trương vừa xen lẫn phấn khích. Cô thẳng lưng ưỡn ngực tự hào, cuối cùng đêm nay cô muốn nhìn thấy bản thân cũng nhận được sự sẵn đón của bọn đàn ông.

Sớm hay muộn, cô sẽ làm cho Thác Dã biết rằng, cô, Ủy Trì Hi khinh thường cái danh hiệu thực nữ. Cô chỉ muốn là người phụ nữ duy nhất của Ủy Trì Thác Dã! Giữa cô và anh, cuối cùng ai là người thuần phục ai vẫn còn chưa có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Vũ Hội Từ Thiện (4)

Băng qua một hành lang dài phía sau hội trường, không để tâm đến bất kỳ nhân viên phục vụ nào cũng đang liên tiếp ngoái đầu lại nhìn, Ủy Trì Hi và Đinh Tiểu Tiểu nhắc lẫn vẩy tung bay, hai bóng hình mảnh mai uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua, chỉ để lại mùi hương thơm ngát tỏa ra khuếch tán trong không khí.

May mắn, nhờ các cô đeo mặt nạ, nên người khác cũng không thể nhìn thấy được dung mạo. Nếu không với cá tính của Ủy Trì Hi, dùng cách lén lút thế này để lên vào tham dự vũ hội, thì cô đã sớm phải che mặt mà bỏ chạy.

“Tiểu Hi, dừng lại nghỉ một chút.” Đinh Tiểu Tiểu bỗng nhiên giữ chặt lấy Ủy Trì Hi, thở nhẹ nói, “Sắp vào tới đại sảnh rồi, chúng ta hãy bình ổn lại hơi thở, chỉnh trang lại quần áo một chút.”

Ủy Trì Hi dừng bước, lúc này đã có thể nghe thấy tiếng nhạc du dương ở phía trước truyền đến. “Tiểu Tiểu, chúng ta phải đi vào thật sao?” Cô vuốt vuốt ngực cho dễ thở, “Thành thật mà nói, ngoại trừ Thác Dã, mình cũng không muốn, à, không muốn ‘quyền rũ’ ai cả.”

“Hãy nhìn lại cậu xem, mình đã nói đêm nay nhất định sẽ có thu hoạch! Tiểu Hi, cậu phải nhớ cho kỹ, bằng bất cứ giá nào cũng không được tháo mặt nạ của cậu xuống, đây là cách duy nhất để cậu tự bảo vệ chính mình.” Đinh Tiểu Tiểu nghiêm trang nói. Cô không dám khẳng định đêm nay Ủy Trì Thác Dã có tới hay không. Mà nếu anh ta có đến đây, cũng không dự đoán trước được phản ứng của anh ta thế nào. Dù sao khi quyết định đi nhờ rêu hùm, cô cũng đã quá to gan rồi.

“Ừ, Tiểu Tiểu, mình dường như có một chút căng thẳng.” Ủy Trì Hi qua lớp mặt nạ nói.

“Thư giãn đi, Tiểu Hi, đêm nay chính là đêm tuyệt vời nhất của chúng ta!” Dứt lời, Đinh Tiểu Tiểu cầm lấy tay Ủy Trì Hi, hai người cùng nhau hướng đến chiếc cổng vòm đi vào.

Ngay khi các cô bước vào trong đại sảnh, trong hội trường thấp thoáng bóng người di chuyển, mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ khác nhau. Ánh đèn âm u làm cho không khí vũ hội càng thêm huyền ảo. Trên sân nhảy từng đôi bạn nhảy ôm nhau nùng tình mật ý, không ít các đôi nam nữ chụm đầu vào nhau rải rác ở các góc khuất trong hội trường. Thình thoảng có một vài nhân viên phục vụ tay bưng khay rượu Champagne xuyên qua hội trường, tiếng nhạc cổ điển chậm rãi thông thả làm tăng thêm không khí thần bí ái muội, không thể tả hết được sức hấp dẫn mê người này.

Ủy Trì Hi hít sâu vào một hơi, cuối cùng cô cũng đã có cơ hội để tham gia loại tiệc khiêu vũ xã giao này.

Ánh sáng lờ mờ khéo léo che giấu hành vi xâm nhập của hai cô gái nhỏ, không làm kinh động đến bất luận kẻ nào. Đinh Tiểu Tiểu thầm nghĩ may mắn, lời kéo tay Ủy Trì Hi luôn lách đám đông chen vào.

Bụng bỗng nhiên không an phận kêu ục ục một tiếng, Ủy Trì Hi dừng lại, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiểu, mình đói bụng.” Cô cho đến tận bây giờ vẫn còn chưa ăn tối.

“Ừ, cũng tốt, trước tiên chúng ta cũng nên ăn một chút gì đó.” Phát hiện mình cũng hơi đói bụng, Đinh Tiểu Tiểu nhìn quanh tìm kiếm nơi đặt thức ăn.

“Tiểu Tiểu, ở đằng kia.” Ủy Trì Hi dùng cầm chỉ chỉ ngay phía trước hội trường.

Một kệ thủy tinh thật dài phía trên đặt đầy thức ăn với đủ màu sắc, lập tức thu hút sự chú ý của họ. Chẳng quan tâm phải tạo điệu bộ cho thật tao nhã, hai người bước nhanh về phía nãy thực. Dân dĩ thực vi thiên (ăn được là tiên), phải ăn no trước rồi nói sau.

Chỉ một lát sau, hai bóng người một tím một trắng đang nhai ngồm ngoồm, ngấu ngiến ăn.

Đúng lúc này, tiếng nhạc trong hội trường đột ngột dừng lại, đột nhiên cả hội trường hoàn toàn tối đen, lập tức gây ra một một trận xôn xao. Ủy Trì Hi đang ăn bánh ngọt vừa vận cũng bị mắc nghẹn trong cổ họng.

Chỉ có một vài giây đồng hồ sau, một vòng ánh sáng trắng hình tròn chợt sáng lên, chiếu lên người dẫn chương trình đang đứng trên sân khấu của hội trường. Cả hội trường đồng loạt im lặng.

“Kính thưa các vị khách quý, xin báo cho mọi người một niềm vui bất ngờ. Thời khắc thú vị nhất đêm nay đã đến!”

Sau khi người dẫn chương trình nói xong câu đó, thức ăn đang bị mắc nghẹn ở cổ họng Ủy Trì Hi mới được khó khăn nuốt xuống. Cái gì niềm vui bất ngờ? Kinh hãi thì đúng hơn, phải không, Tiểu Tiểu?

Ủy Trì Hi quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng Đinh Tiểu Tiểu, nhưng tiếc là xung quanh quá tối, gờ tay lên sờ soạng nhiều lần vẫn chỉ chạm vào khoảng không trống rỗng. Tiểu Tiểu đâu? Cô suyt chút nữa kêu to thành tiếng, nhưng vì hội trường quá yên tĩnh làm cho cô phải nhanh chóng bịt miệng mình lại, bắt buộc bức phải nuốt trở về.

Trong nháy mắt tối đen vừa rồi, Tiểu Tiểu đã bị tan biến vào không khí hay sao?

Đừng vậy a, Ủy Trì Hi vỗ vỗ nhẹ khuôn mặt đang đeo mặt nạ, bình tĩnh, bình tĩnh nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vũ Hội Từ Thiện (5)

“Bây giờ, vui lòng xin mời vị khách mời đặc biệt đêm vũ hội từ thiện của chúng ta, với đầy đủ sắc đẹp và trí tuệ, nữ hoàng khiêu vũ hàng đầu thế giới——Người đẹp Alice.” Người dẫn chương trình vừa dứt lời, toàn hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Một hồi trống vang lên, tiếp theo là một luồng ánh sáng trắng hình tròn đột ngột chiếu xuống sân nhảy, soi sáng một cô gái mặc trang phục khiêu vũ màu đỏ rực như lửa mềm mại đứng trong luồng ánh sáng trắng đó, cô chính là người đẹp Alice.

Người dẫn chương trình nói tiếp: “Nhiệm vụ tối nay của người đẹp Alice, chính là khiêu vũ một bản với nhà đại từ thiện năm nay của chúng ta.”

Hội trường khắp nơi nổi lên tiếng huýt gió, biểu thị cho vẻ đẹp của người đẹp Alice rất được tán thưởng. Nhưng cuối cùng ai mới là người được chọn làm nhà đại từ thiện của năm nay đây?

Ủy Trì Hi nhò vào ánh sáng yếu ớt, di chuyển thân mình nhỏ bé luôn lách trong đám người, liên tục tìm kiếm xung quanh, ở khắp mọi nơi nhưng vẫn không tìm được bóng dáng Đinh Tiểu Tiểu. Con nhỏ này thật ra đã chạy đi đâu chứ?

“Các vị quan khách nhất định đang rất nóng lòng, tiếp theo tôi xin long trọng tuyên bố người đã đoạt danh hiệu nhà đại từ thiện của năm nay chính là..”

Người dẫn chương trình cố ý dừng lại, cả hội trường gần như nín thở, chờ đợi giây phút đáp án kia được công bố.

“Người đó chính là chủ tịch tập đoàn Xích Long —— Ngài Ủy Trì Thác Dã!”

Vừa dứt lời, cả hội trường lập tức ồ lên. Mọi người sôi nổi bàn tán, tại sao lại có thể như vậy... Ông trùm xã hội đen? Điều này thật quá bất thường. Ông trùm xã hội đen lại trở thành nhà đại từ thiện?

Cái gì? Cô không phải nghe lầm đó chứ? Ủy Trì Hi đứng hình trong vòng nửa giây, nhất định là mình đã nghe lầm.

Một luồng ánh sáng trắng cực sáng, quét qua quét lại toàn hội trường, muốn tìm kiếm cho ra bóng dáng của nhà đại từ thiện. Cuối cùng ngay ở một góc khuất của hội trường, Ủy Trì Thác Dã hiện ra trong vòng sáng trắng. Anh đeo chiếc mặt nạ Xích Long, hoàn toàn thân nhiên bình tĩnh. Hoàn mỹ như một pho tượng điêu khắc lập thể, không khỏi làm cho mọi người trong hội trường ngấm nhìn ngây ngốc.

Trong số những người đang há hốc mồm còn có cả Ủy Trì Hi. Điều này xác minh cho cô biết là mình đã không có nghe lầm, Thác Dã thật sự có ở đây!

Hơn nữa anh chính là người đã đoạt danh hiệu nhà đại từ thiện.

Anh, anh, anh ấy rõ ràng là ở ngay phía trước, đang rất gần cô! Chờ đã.. chờ đã, anh giống như đang đi về phía cô, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Úy Trì Hi vội vã nhắm chặt mắt lại, lẳng lặng chờ đợi bản án tử hình giáng xuống.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Sáu giây.

Úy Trì Hi gần như có thể nghe thấy rõ ràng nhịp đập của trái tim mình.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc chậm rãi vang lên, cả hội trường một lần nữa lại bùng lên tiếng vỗ tay.

Chuyện gì vậy? Úy Trì Hi run rẩy bạo gan nhè nhẹ mở tí hí một con mắt.

Lúc này đây, Úy Trì Thác Dã đã ở trung tâm sàn nhảy ăn ý diu bước cô bạn nhảy xinh đẹp Alice. Hình ảnh trai tài gái sắc khiêu vũ trong quảng sáng trắng chói lòa kia, như đâm vào mắt Úy Trì Hi.

Có vẻ như anh đã không phát hiện ra cô. Cô cũng nên vui mừng vì điều đó mới phải.

Đề nén nội tâm bất thường, Úy Trì Hi hít sâu một hơi, nghĩ cách lặng lẽ rời khỏi hội trường. Đi ra ngoài tiếp tục gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu. Tóm lại không thể để Thác Dã bắt gặp cô ở nơi này, đặc biệt là khi cô đang ăn mặc như thế kia. Cô gần như có thể hình dung ra khuôn mặt giận dữ của anh khi nhìn thấy cô.

Nắm chặt chiếc xách tay nhỏ Tiểu Tiểu đưa cho, Úy Trì Hi nhấc tà váy dạ hội lên, thừa lúc mọi người đều tập trung nhìn hai người đang dập dìu trên sàn nhảy, cô thẳng một đường tránh đám đông, nhanh chóng chạy về phía chiếc cổng vòm lúc đến đã đi vào ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vũ Hội Từ Thiện (6)

A——

Đột nhiên, một bóng dáng mềm mại thơm phức màu tím bất ngờ ngã nhào ra đất ngay dưới chân Úy Trì Thác Dã.

Hả?

Tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn lên người kẻ đột nhiên xông vào kia, Úy Trì Thác Dã đang ôm Alice khiêu vũ cũng dừng lại bước chân.

Ngã nhào trên sàn nhảy chính xác là một tiểu yêu tinh quyến rũ, váy áo màu tím mềm mại, cổ áo chữ V khoét sâu đến bụng, bày ra trước mắt mọi người là bầu ngực trắng ngần phần hồng, tránh không khỏi gây ra tiếng hít thở không thông của các đấng mày râu.

“Úi!” Máu tím quyến rũ kêu khẽ một tiếng, chợt nhận ra cổ áo của mình bị mở bung ra, vội vàng đưa tay kéo lại lớp lụa mỏng trước ngực. Vừa rồi là kẻ nào cả gan dám xô ngã cô như vậy? Thật là xúi quẩy mà!

Úy Trì Hi lúng túng xoay sở tìm cách đứng lên, chẳng quan tâm mình vừa mới bị chụp ếch, cô phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này, nếu không Thác Dã mà phát hiện ra thì có thể gặp phải tai họa...

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn xuất hiện ngay trước mắt cô, Úy Trì Hi không chút chần chừ cực kỳ nhanh nhẹn nắm ngay lấy bàn tay to này, giống như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng duy nhất.

Bàn tay mạnh mẽ kia đã kéo cô từ mặt đất đứng thẳng lên. Bàn tay này thật rắn chắc, một lúc sau khi cô đã đứng vững, đang chuẩn bị để cảm ơn lòng hảo tâm của người này ——

Má ơi!

Ngay khi Úy Trì Hi ngẩng đầu lên nhìn thấy được rõ ràng chủ nhân của bàn tay này, thì đã sợ đến nhảy dựng lên, cố gắng kìm lại tiếng tim đập như trống

trận..

Làm sao có thể chết bất đắc kỳ tử ngay ở trước mặt Thác Dã, sao lại quá mức xui xẻo như vậy chứ.

Chết thì chết, đã vậy thì hãy chết một cách kiêu hãnh đi!

Úy Trì Hi cắn chặt cánh môi, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghe âm thanh quát mắng kia giáng xuống.

“Tiểu thư, có sao không?” Anh lên tiếng hỏi.

Gi? Anh sao lại có thể gọi cô là tiểu thư? Úy Trì Hi đầu óc đang rối rắm trong nháy mắt bỗng trở nên sáng suốt.

Cô đột ngột mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc mặt nạ Xích Long màu vàng trước mắt... , sau đó cô sờ sờ lên khuôn mặt của mình, đúng rồi, trên mặt của cô vẫn còn có đeo mặt nạ. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật a...a.a.

“Ừm.” Cô không dám nói lời nào, chỉ có thể ấp úng phát ra một hai tiếng ảm ư, chỉ sợ là vừa mới mở miệng ra ngay lập tức sẽ tiết lộ thân thể của mình.

“Có thể mời cô cùng nhảy một bản được không?” Úy Trì Thác Dã cúi người đưa tay làm một động tác mời nhảy, nhìn tiểu yêu tinh màu tím đột nhiên bỏ nhào xuống ở trước mắt này, khóe miệng nổi lên một chút ý cười. Vừa rồi bộ dạng vô ý té ngã của cô, trông thật cực kỳ đáng yêu. Anh thực muốn nhìn một chút diện mạo dưới chiếc mặt nạ màu trắng kia. Ngay lúc anh cảm thấy nhàm chán, thì đột nhiên cảm giác hứng khởi lại tự động tìm đến khiêu khích.

Gi? Cô không nghe lầm chứ? Nén xuống cảm giác hưng phấn đang từ từ dâng lên ở tận đáy lòng, Úy Trì Hi lặng lẽ hít sâu vào một hơi, đêm nay có quá nhiều điều bất ngờ ập đến, giống như đang cố khảo nghiệm trái tim nhỏ bé của cô vậy.

Cô liếc nhìn bốn phía, hà——

Ánh mắt của toàn bộ hội trường đang nhìn chăm chăm vào cô, có vẻ như cũng đang chờ đợi cái gật đầu của cô...

Trong đầu cô còn không kịp nghĩ ra cách từ chối, thì cánh tay đã tự động duỗi ra cho Úy Trì Thác Dã.

Bỗng nhiên, toàn hội trường một lần nữa lại vang lên tràng pháo tay, bản nhạc tiếp tục được tấu lên. Người đẹp Alice phong độ cũng không phải bình thường đem sàn nhảy nhường lại cho người bạn nhảy ‘ngoài ý muốn’, lùi lại đứng sang một bên.

Đợi đến khi Úy Trì Hi kịp hoàn hồn lại, cô thiếu chút nữa muốn chặt đứt tay mình. Thật là đáng thất vọng mà, thậm chí cô còn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của Thác Dã, đứng ra cô nên phui tay bỏ đi mới đúng.

Bây giờ nhìn xem cô đang làm gì thế này, chính xác là cô đang đùa với lửa, đã thế còn ở trước mắt bao nhiêu người khiêu vũ cùng với Thác Dã, hơn nữa... Thác Dã sao lại dán sát vào cô quá vậy. Cô gần như có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể rắn chắc của anh truyền sang. Lòng bàn tay rắn chắc kia hình như không ngừng di động ở trên người cô. Làm cô nhớ lại cảm xúc đam mê mãnh liệt đêm đó trong biệt thự, may mắn là chiếc mặt nạ đã che khuất đi khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Hơi thở của Thác Dã càng ngày càng gần, thân mình Úy Trì Hi cũng bị ôm sát vào theo. Anh, anh sẽ không có ý muốn giật chiếc mặt nạ của cô xuống chứ?

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Úy Trì Hi quỳnh quáng đến độ bước sai, bước nhảy của cô càng ngày càng hỗn loạn, dẫn đến mấy tiếng kêu đau đớn của Thác Dã. Cô gái nhỏ nhắn này ấy vậy mà sức lực cũng không phải nhỏ.

Đình Tiểu Tiểu, con nhỏ chết tiệt kia chạy biến đi đâu rồi, mau tới đây cứu tôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Vũ Hội Từ Thiện (7)

Mọi người trong hội trường, cũng dần dần hòa vào khiêu vũ trong tiếng nhạc. Mặc dù người đã đoạt danh hiệu nhà đại từ thiện của năm nay quả thực gây cho mọi người quá nhiều bất ngờ, nhưng thế cũng coi là hợp tình hợp lý. Dù sao tập đoàn Xích Long cũng phủ khả địch quốc (giàu nứt đầu đổ vách).

Úy Trì Hi nơm nớp lo sợ cầm cự cho xong hết một bản nhạc, nghĩ thầm sẽ đẩy Úy Trì Thác Dã ra, chuẩn bị thoát thân chuồn êm. Cô sợ là nếu tiếp tục ngây ngốc ở lại, chỉ lo là trái tim yếu ớt của cô cũng không thể chịu đựng nổi. Cô vừa sợ hãi Thác Dã sẽ nhận ra chân tướng, nhưng đồng thời lại khát vọng Thác Dã sẽ nhận rõ được chân tướng, sự mâu thuẫn này cứ giằng xé trong cô, đan xen vào nhau khiến cho tâm tư của cô càng thêm rối rắm, Mamma Mía! Vấn đề này thật nan giải.

Tiếc rằng, Ủy Trì Thác Dã dường như vẫn chưa đủ thỏa mãn, ôm chặt lấy thắt lưng cô trong cánh tay giống như sắt thép. Ủy Trì Hi cố vùng vẫy nửa ngày cũng không thoát ra được.

“Cô gái, em thử rục rịch tiếp nữa xem?” Ủy Trì cố chịu đựng nơi nào đó đang căng lên đau nhức, nghiêng răng nghiêng lợi rên rỉ. Thân thể mềm mại ôn hương mê hoặc của Ủy Trì Hi ở trong lòng ngực anh cứ chà tới chà lui mãi. Cô gái này không biết làm như vậy là đang dụ dỗ anh sao?

“Á...” Ủy Trì Hi rất muốn nói ra tiếng, nhưng cô lại không muốn mạo hiểm. Lần trước trong vụ ‘Gái đứng đường’ anh đã mời riêng một ‘gia sư dạy thực nữ’ để quản thúc cô, nếu lần này anh phát hiện ra cô ở sau lưng anh lại bày ra dáng vẻ ‘Uót át’ như thế này để xuất hiện trước mặt công chúng, thì thật khó mà đảm bảo là sau này anh không chỉ đơn giản đem cô nhốt ở trong nhà, nơi nào cũng không được phép đi mà thôi đâu. Đúng vậy, cô không thể mạo hiểm thế được, trước khi anh còn chưa kịp tháo mặt nạ của cô xuống, thì cô nhất thiết phải rời khỏi nơi này.

“Muốn uống một ly không, bảo bối?” Ủy Trì Thác Dã cười gian xảo, trong đôi mắt như đang nhìn thấy con mồi, không thêm quan tâm tới sự giãy dụa của cô, ngay lập tức ôm lấy cô kéo ra khỏi sàn nhảy.

“A?” Ủy Trì Hi còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mình giống như một chú gà con bị anh quắp được, dùng ‘Lăng Ba Vi Bộ’ đem tới nơi vừa rồi đã cùng Tiểu Tiểu ăn vài thứ.

Trong hội trường mọi người vẫn tiếp tục tham gia tiệc tùng vui vẻ, không một ai muốn để ý đến bọn họ.

“Muốn uống gì?” Ủy Trì Thác Dã tháo mặt nạ xuống, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn, khoe môi cong lên, “Một ly Punch?”

Oh my god! Ủy Trì Hi rủa thầm một tiếng, Thác Dã đã chủ động tháo mặt nạ xuống, không phải điều này cũng có nghĩa là tiếp theo cũng muốn cô tự lấy mặt nạ xuống chứ? Đùng thế chứ!

Lúc này mà anh còn có nhã hứng uống Punch? Nếu như anh biết đang đứng trước mắt anh chính là cô con gái bảo bối yêu quý, thì xem thử anh có còn cười được nữa không.

Ủy Trì Hi vội vàng đưa tay giữ lấy mặt nạ của mình, lắc lắc cái đầu tỏ ý từ chối.

“Không thích Punch? OK, vậy thì uống rượu Brandy nhé?” Ủy Trì Thác Dã cố ý chọn một ly rượu mạnh, thích thú quan sát phản ứng của cô gái nhỏ trước mắt. Cô lắc đầu như trống bỏi, bộ ngực cũng theo đó rung lên. Ánh mắt Ủy Trì Thác Dã sâu thẳm, cầm lấy ly rượu Brandy thông thả hớp một ngụm. Anh sẵn mồi trước giờ chưa từng thất thủ.

Oh my god! Cũng không thể kêu cứu mạng chứ? Người đàn ông này rõ ràng chỉ đang muốn giầy vò cô mà thôi.

Lợi dụng lúc Ủy Trì Thác Dã uống rượu, Ủy Trì Hi liếc nhìn toàn cảnh chung quanh, tính toán với tốc độ nhanh nhất trốn đi ——

Nhưng, tất nhiên là cô lại tính toán sai, còn chưa kịp cất bước đã bị Thác Dã ôm vào lòng.

“Bảo bối, rất ‘gấp’ sao? À, trước tiên thông thả uống ly rượu đã.” Ủy Trì Thác Dã mập mờ nói. Anh làm sao lại không biết ý đồ thực sự của vật nhỏ này, muốn chạy cũng phải hỏi trước xem anh có đồng ý hay không.

Chẳng qua, bây giờ câu trả lời của anh là KHÔNG.

“Á?” Ủy Trì Hi chán nản mếu máo, không cam tâm tình nguyện uống một hớp rượu Thác Dã đưa cho, trời ạ! Rượu này cay xé mũi.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới thứ trong xách tay, quy tắc ‘Tam được’ của Tiểu Tiểu.

Trong đầu hiện lên một kế hoạch...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vũ Hội Từ Thiện (8)

Giờ phút này, Ủy Trì Hi thực sự cảm ơn ông trời đã cho cô quen biết một ‘thiên tài’ Đinh Tiểu Tiểu, may mắn là cô ấy đã sớm nghĩ ra quy tắc ‘Tam được’.

“Ồ——” Ủy Trì Hi ú ớ phát ra âm thanh quái dị trong cổ họng, chỉ vào kệ thủy tinh cách đó không xa đang bày biện salad hoa quả phía trên.

Ủy Trì Thác Dã quay đầu lại nhìn, lập tức hiểu được ý tứ của cô, không khỏi mỉm cười: “Muốn ăn salad trái cây? Ok, để tôi đi lấy lại cho em.” Tiếp theo, anh đặt ly rượu xuống, cúi người sát lại bên tai Ủy Trì Hi nhẹ thở ra một hơi, trầm giọng nói, “Nhưng em phải đứng yên ở đây, không được phép chạy loạn.”

Úy Trì Hi ngoan ngoãn gật đầu, thừa dịp ngay khi Úy Trì Thác Dã xoay người đi lấy salad không để ý, cấp tốc mở túi xách tay, lần mò trong ‘Tam dược’ theo như lời Tiểu Tiểu nói, chọn lấy thuốc mê trong đó. Cô phải nắm chắc thời cơ làm cho Thác Dã hôn mê, nếu không hậu quả thật khó có thể tưởng tượng!

Ồi, chắc đúng là gói này, trên đó có viết hai chữ ‘thuốc mê’, là chữ viết uốn éo nghiêng nghiêng ngả ngả của Tiểu Tiểu. Con nhỏ này luôn có tài xoay sở, nếu đã là của Tiểu Tiểu đưa cho cô, Úy Trì Hi tin chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Tòm! Một viên thuốc nhỏ màu trắng từ trong tay Úy Trì Hi hoàn hảo chính xác rơi thẳng vào trong cốc rượu Brandy mà Úy Trì Thác Dã vừa mới hớp qua. Xong!

Vừa đúng lúc này, Úy Trì Thác Dã đã xoay người cảm theo một đĩa salad hoa quả đi đến, kiểu cách đưa tới trước mặt cô, nói: “Thưa quý cô xinh đẹp, salad nâng cần đã đến đây.”

Úy Trì Hi gật đầu, bung ly rượu Brandy đã bị bỏ thuốc lên, đưa đến ngay bên miệng Thác Dã, dùng ánh mắt thay lời cảm ơn anh. Cô cẩn nhẹ cánh môi, lo sợ anh sẽ nhìn ra được manh mối.

Úy Trì Thác Dã tỉnh bơ, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia cười xảo quyệt. Nâng ly rượu lên ngửa đầu uống cạn. . .

Trái tim đang bị treo lơ lửng của Úy Trì Hi theo ly rượu Thác Dã càng uống càng ít kia, vừa mới được bình tĩnh một chút.

Um——

Cô nắm chặt lấy các ngón tay còn chưa kịp mở ra, liền bị một đôi môi mạnh mẽ ám áp bao trùm lấy, nhanh như chớp.

Hả? Một dòng chất lỏng lạnh lẽo trong nháy mắt chui vào trong miệng cô, cô chịu không được ho lên sặc sụa.

“Thế nào, hương vị của loại rượu này thế nào?” Úy Trì Thác Dã rời khỏi cánh môi mềm mại của cô. Mặc dù có chút luyến tiếc, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng liều mạng muốn nôn ra của cô, anh liền cười đến ngoác miệng. Cô gái nhỏ này thật sự rất thú vị.

“Khụ khụ. . .” Úy Trì Hi khó khăn ho khan, anh lại có thể dùng loại cách thức bất thường thế này để dứt cho cô uống rượu! Cô dường như quen biết người đàn ông này cả đời, nhưng nay mới biết anh không những là một boss mafia mà còn là một tên trộm vặt! Ngược lại cô đã bị anh chiếu tướng mất rồi.

Nguy rồi, cô cũng uống phải rượu có pha thuốc mê, sẽ không lập tức té xỉu tại cái nơi xa hoa này, khiến cho bọn người tầng lớp thượng lưu chế giễu chứ, ô ô ô, cô không muốn a.

“Còn không chịu mở miệng nói chuyện? Hử?” Tròng mắt đen thâm thúy của Úy Trì Thác Dã nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ nhún trước mặt, hành vi bỏ thuốc vừa rồi của cô đã lọt hết vào tầm mắt anh, còn chưa từng có người nào dám chống lại ý muốn của anh. Xem ra cô gái này lá gan cũng không phải nhỏ, anh thật muốn suy đoán xem tiểu xảo của cô nhằm để che dấu điều gì.

Úy Trì Hi vội vàng nắm chặt lấy mặt nạ, như để bảo vệ tuyến phòng hộ cuối cùng, không nói lời nào vén mép váy lên xoay người bỏ chạy, tận dụng thời gian thuốc còn chưa kịp phát tác, cô nhất định phải thoát ra!

“Không được trốn!” Úy Trì Thác Dã vừa dứt lời, đã đuổi theo sát sau lưng. Cô tốt nhất là đừng để cho anh bắt được, nếu không, tối nay cô đừng hòng mơ tưởng là sẽ chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Căn Phòng Số 3025 (1)

Úy Trì Hi thở hổn hển chạy ra khỏi hội trường, giống như một con bọ không đầu cắm đầu cắm cổ chạy trốn, cảm giác được thân thể đang dần dần bốc hỏa.

Má ơi, nóng quá đi, thuốc mê của Tiểu Tiểu chắc phải làm cho đầu óc bị choáng váng chứ không phải là khô nóng nha!

Nhưng mà tại sao lại có quá nhiều cửa đến vậy chứ? Cô thiếu chút nữa thì đã quên mất khách sạn vốn là có rất nhiều phòng. Cô cần tìm ra thang máy, hay cầu thang bộ cũng được, tóm lại có thể thoát khỏi đây là tốt rồi.

Chúa ơi, cái hành lang này cần phải chạy tới khi nào mới hết! Bàn chân mang giày cao gót gần như bị rách da chân. Không biết có phải do tác dụng của thuốc mê hay không, mà Úy Trì Hi lại cảm thấy tầm nhìn bắt đầu có chút mơ hồ, cơ thể càng lúc càng khô nóng.

Đột nhiên, bị vấp có chút loạn choạng, cô suýt chút nữa ngã ngửa trên tấm thảm lót hành lang. Như vậy mà là khách sạn bảy sao ư, cái quái gì thế này, chỉ tổ hại người!

Úy Trì Hi vịn vào bờ tường, chặt vật đứng lên, ngược mắt liền thấy ngay trước chỗ chuyển hành lý thấp thoáng có một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen——không một bóng trắng lọt qua...

Trắng, màu trắng? Sao lại giống chiếc váy Tiểu Tiểu mặc đêm nay đến vậy?

Hả? Cô không có nhìn lầm đấy chứ? Con nhỏ Tiểu Tiểu kia không biết đang làm cái quái quỷ gì, mà cả đêm nay không thấy tăm hơi đâu cả, nhưng mà làm sao có thể tin được cái bóng đó chính là Tiểu Tiểu?

Úy Trì Hi đầy bụng nghi vấn, chịu đựng chân đau nghĩ phải bắt kịp bóng trắng nọ.

Hử? Giống như có vật gì màu xanh biếc bị rơi trên mặt đất, là do người đàn ông mặc đồ đen kia vừa mới đánh rơi sao?

Ngay lúc Úy Trì Hi đang tính tiến lại gần xem xét, bất ngờ, một lực lớn từ phía sau nhào tới——

“A!”

Cô bị đâm xầm lên một cánh cửa, đau muốn chết! Úy Trì Hi đang định chửi ầm lên.

“Xem nào, muốn chạy đi đâu, bảo bối.” Úy Trì Thác Dã từ phía sau ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô, dùng sức một chút, cửa phòng khách sạn bất ngờ bị mở bung ra. “A, gấp lắm sao?” Úy Trì Thác Dã cười nói, tiện thể ôm lấy người nào đó đang giãy dụa trong ngực đem vào phòng.

Úy Trì Hi sống chết níu lấy cánh cửa, bất đắc dĩ là sức lực của Úy Trì Thác Dã quá lớn, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn móng tay của mình cào xước cánh cửa vài đường, cuối cùng cũng ‘ai oán’ buông xuôi rút tay về.

Trong lần cuối cùng, cô liếc nhìn thấy số phòng mang dãy số 3025. 3025? Xin anh yêu em? Fuck!

Rầm một tiếng!

Cô nghe thấy âm thanh tiếng cửa bị đóng lại, trong lòng bỗng căng thẳng, xong đời!

Cả phòng tối đen, trong phòng yên lặng như tờ chỉ còn nghe thấy tiếng thở gấp gấp nặng nề của hai người. Cô biết dự vọng của Thác Dã đã bị cô khơi mào. Oái, cô cũng không thể ngừng chơi sao?

“Để xem em còn chạy đi đâu.” Úy Trì Thác Dã cười khê, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối. Anh vùi mặt vào cổ Úy Trì Hi, hít sâu một hơi, mùi vị thơm quá, bỗng nhiên lại có một cảm giác quen thuộc, vòng tay ôm Úy Trì Hi càng chắc hơn.

“Á——” Toàn thân cô cứng đờ, nhiệt độ trong cơ thể đã không ngừng tăng cao.

“Bảo bối, có muốn bật đèn lên không?” Úy Trì Thác Dã giọng khàn khàn nói, trong thanh âm lộ ra nồng đậm ham muốn, tùy ý buông một cánh tay ra muốn chạm đến được công tắc trên vách tường——

“Ừm——” Hai bờ môi mỏng đột nhiên bao phủ xuống, cánh tay đang vươn ra của Úy Trì Thác Dã bị nụ hôn bất ngờ của cô ngăn lại.

Cô vụng về, cứng nhắc, thô lỗ, càn quấy hôn lên đôi môi của anh, thành công chuyển dời đi sự chú ý của Thác Dã. Thật nguy hiểm, cô lo sợ khi anh bật đèn lên sẽ nhìn thấy bộ dáng của cô, có lẽ là sợ anh sau khi nhận ra cô sẽ ngay lập tức quay đầu rời đi.

Cô không muốn anh bỏ đi, cô sợ hãi sẽ bị anh coi thường, cô không muốn anh là papa, cô không muốn...

Nghĩ đến đây, Úy Trì Hi hôn càng thêm cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Căn Phòng Số 3025 (2)

Thật sự là một bảo bối nhiệt tình, Úy Trì Thác Dã giống như một con dã thú đã sẵn sàng thu phục con thỏ nhỏ đang bối rối, vậy mà lúc này con thỏ nhỏ lại đang cuồng dã trêu chọc anh, thổi căng dự vọng của anh.

Anh kêu lên một tiếng bức bối quay lại ngấm lấy cánh môi cô, đầu lưỡi thăm dò hàm răng trắng của cô, quấn chặt lấy đầu lưỡi của cô, bá đạo dây dưa.

Khoái cảm giống như luồng điện trong nháy mắt thổi quét lấy Úy Trì Hi. Anh giống như phong ba bão táp xâm chiếm lấy cô, khiến cô giống như một đoá hồng nhưng tính tế đo bình.

Úy Trì Thác Dã đưa tay tháo chiếc mặt nạ vương vãi trên mặt cô xuống, dùng thân thể tràn đầy sinh lực của anh thô lỗ áp cô dính sát trên tường, cuồng nhiệt cắn nuốt chiếc cần cổ trắng muốt mềm mại nhỏ nhắn của Úy Trì Hi.

Nóng quá nha, Úy Trì Hi thở gấp khẽ rên lên, lửa nóng trong cơ thể càng lúc càng tăng cao, thân thể cô run rẩy bởi vì Thác Dã kịch liệt hôn mà dị thường hưng phấn.

Xoạt một tiếng ——

Chiếc váy dạ hội với cổ áo chữ V khoét sâu của cô trong nháy mắt đã bị anh thô lỗ xé rách.

...

Úy Trì Hi càng không ngừng rên rỉ, ngón tay mảnh khảnh không kim được luồn vào chân tóc anh. Sau lưng cô dựa vào là vách tường lạnh như băng, nhưng phía trước lại bị thiêu cháy bởi vòng ôm của Thác Dã, không ngừng kích thích, gầy vò tra tấn lên từng đầu mút dây thần kinh của cô, băng hòa lờng trọng thiên.

Thật quen thuộc, loại hương vị này, bầu không khí này. Úy Trì Thác Dã nhủ mi, anh chỉ cảm thấy rằng loại xúc cảm này dường như anh đã từng được ném qua ở một nơi nào đó, nhưng vì cơ thể đang căng cứng lên đã không để cho anh có thể suy nghĩ sâu hơn.

...

Úy Trì Thác Dã gầm nhẹ một tiếng. Anh nhanh chóng cởi bỏ hết mọi vương vãi, xỏ xuyên qua cô.

A ——

Cô hét lên một tiếng. Đột nhiên bị tiến vào khiến cho dưới thân cô truyền đến một cơn đau đớn, giống như trở lại cái đêm đầu tiên đó.

Cô thật chặt! Bỗng dưng, Úy Trì Thác Dã đột nhiên dừng lại: “Là em?!”

Cuối cùng anh cũng nhớ lại loại cảm giác quen thuộc này. Trong suốt ba mươi một năm qua của anh, cô chính là người phụ nữ duy nhất có thể khiến cho anh sau khi xong việc vẫn ghi khắc mãi mùi hương trinh nữ này.

“Hả?” Một câu nói bất thành linh của anh đã khiến cho cô hoảng sợ, chẳng lẽ anh đã nhận ra cô?

“Hừ, đêm đó vì sao bỏ đi không lời từ biệt?” Úy Trì Thác Dã ôm chặt lấy cô, chỉ một cái cúi người, cả hai ngã nhào xuống thảm, “Hay là tôi nên hỏi, em làm thế nào mà nằm được ở trên giường tôi để dụ dỗ tôi?”

“Ừm.” Trái tim đang treo lơ lửng đã lắng lặng thả lỏng, thì ra anh vẫn nhớ rõ đêm đó. Cô nên vui hay buồn đây? Câu hỏi của anh, cô không thể trả lời. Cô sẽ không bao giờ quên anh luôn xem cô như con gái của mình. Chỉ có đêm đó và trong lúc này đây, cô mới cảm giác được mình là người phụ nữ của anh.

Úy Trì Hi không hề hé răng, đôi tay ngọc vòng ra sau gáy ôm lấy anh, phóng thích toàn bộ dục vọng hùng hực trong cơ thể, dâng lên cánh môi đỏ mọng cực kì quyến rũ của cô.

“Cuối cùng cũng bắt được em, cô gái nhỏ của tôi.” Anh đón nhận cơ thể mềm mại của cô, thân hình cường tráng dao động trên thân thể cô, mặc sức vuốt ve thân hình nóng bỏng của cô khiến cô không kim được phát ra từng hồi thở dốc.

Chưa hề có một người phụ nữ nào có thể khiến cho anh mê muội đến thế, cô gái dưới thân đã mang lại cho anh khoái cảm trước nay chưa từng có.

Hai người triền miên đến đêm khuya...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Địch Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lửa Cháy Mộng Xuân (1)

Trong căn phòng 3025, dường như trong lúc vô tình Úy Trì Hi nhìn thấy con số 3025 kia liền liên tưởng đến một ám hiệu —— Xin anh yêu em. Quả nhiên nó đã được ứng nghiệm lên cảnh xuân kiều diễm trong phòng rồi.

Nhẹ nhàng quấn quýt lấy người ngọc, từ dưới thăm lại lôi kéo lên đến trên giường, bởi vì tác dụng của thuốc mê, Úy Trì Hi vẫn đang bị dục vọng thiêu đốt

cháy mãi không thấy giảm bớt, nên khi bị Ủy Trì Thác Dã quấn quít lấy, không biết trải qua hoan ái biết bao nhiêu lần. Lần cuối cùng, ngay khi anh thẳng lưng phóng thích, cô liền cắn ngáp răng lên vai anh, anh mới mới một phủ phục trên người cô chìm vào giấc ngủ, trên lưng thì đầy những vết cào cào của tiểu yêu tinh.

Cô thở nhẹ một hơi, ôm lấy cánh tay rắn chắc của anh, gần như mất đi hết toàn bộ sức lực, từ từ chìm sâu vào trong một giấc mơ ngọt ngào...

Trong mơ, cô dường như trở lại thời thơ ấu khi còn là một đứa trẻ được Thác Dã ôm vào lòng. Khi đó anh thật ấm áp, khuôn mặt cũng đầy vẻ cưng chiều. Nhưng càng về sau này, vẻ mặt của anh khi nhìn cô, càng lúc càng nghiêm khắc, càng lúc càng lạnh nhạt. Anh bắt đầu thường xuyên thay đổi tính nết, anh cũng bắt đầu không muốn trở về Xích Long bảo. Anh đã thay đổi không còn cưng chiều cô nữa.

Cô giống như một con thú cưng đã bắt đầu đến lúc trưởng thành, nên sẽ khiến cho chủ nhân dần dần mất đi hứng thú. Cô quá sức bàng hoàng. Cô thường xuyên mơ thấy thời thơ ấu, lúc đó cô vẫn chưa đến bốn tuổi. Cô sợ hãi thời gian kia sẽ quay trở lại, sợ hãi sẽ lại bị người ta quất roi...

“Tiểu Hi, Tiểu Hi, mẹ ở chỗ này, Tiểu Hi rất ngoan, lại đây mẹ ôm một cái nào...”

“Tiểu Hi, không nên tiếp tục gọi chủ nhân là đồ khốn, nếu không hán ta sẽ còn tiếp tục đánh em! Phải gọi chủ nhân là papa nghe chưa, có như vậy mới có thể nhận được sự cưng chiều...”

Bùm! ——

Một tiếng nổ cực lớn!

Reng reng reng ——

Đột nhiên, một hồi chuông báo động dồn dập kêu lên phá tan sự yên tĩnh của ‘Khách sạn Hampton’.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân hỗn độn mơ hồ truyền đến, tiếng đổ vỡ, tiếng hô hoán ầm ỹ ——

“Nổ! Cháy rồi! ...”

Đúng lúc này, Ủy Trì Thác Dã đột nhiên bừng tỉnh! Nghe được bên ngoài từng hồi chuông báo động reo vang, bản năng cảnh giác đã được đánh thức, lập tức hiểu ngay có chuyện gì đó xảy ra. Anh chạm lên thân thể mềm mại trong ngực, nhanh chóng nói: “Bảo bối, xảy ra chuyện rồi, mau mau tỉnh lại!”

“Ưm ——” Ủy Trì Hi mơ mơ màng màng mệt mỏi gần cả một đêm, nên ngủ rất sâu, hầu như không nghe thấy được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chỉ là mơ hồ cảm giác dường như có người nào đó đang gọi cô...

“Bảo bối, tỉnh lại!” Ủy Trì Thác Dã dùng sức lắc mạnh Ủy Trì Hi. Không còn thời gian, anh nhanh chóng sờ soạn rồi giường, vội vã mặc quần áo.

Chết tiệt! Toàn bộ tất cả các phòng đều bị cắt điện!

Bên ngoài tiếng la hét ầm ỹ càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng có người hét lên: “Chạy, chạy mau, cháy, cháy...”

Ủy Trì Thác Dã cảnh giác được tình huống rất khẩn cấp, không còn nhiều thời gian như anh nghĩ. Lập tức lấy tấm drap trải giường quấn quanh người phụ nữ trần truồng trên giường, một tay nhắc bông cô lên, một tay mò mẫm trong bóng tối tiến nhanh ra ngoài cửa.

Cô gái nhỏ sau đó vẫn không bị đánh thức, anh quả thật bội phục cô. Nếu như không có anh, thì e rằng cô thật sự đã ngủ quên đến chết trong biển lửa rồi...

Nghĩ vậy, tâm lý Ủy Trì Thác Dã càng thêm căng thẳng, anh không cho phép cô gặp phải bất cứ chuyện gì! Cho dù cô gái này chỉ mới gần gũi với anh hai lần, cho dù anh đến giờ khắc này vẫn còn chưa kịp thấy rõ diện mạo của cô, cho dù anh còn không có thời gian để tìm hiểu xem người con gái bí ẩn này tiếp cận anh với mục đích gì, thì anh cũng chỉ không muốn cô xảy ra chuyện!

Một bên tay anh ôm chặt lấy cô, tay kia thì mở hé một cánh cửa kiểm tra xem tình hình bên ngoài. Ngay lập tức một luồng khói gây sắc mũi đập ngay vào mặt. Trên hành lang tối đen thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân hối hả hoảng hốt, không ngừng có tiếng người kêu khóc cầu cứu. Không kịp nữa rồi, anh ôm chặt lấy cô gái trong lòng lập tức chạy xông ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lửa Cháy Mộng Xuân (2)

Khụ khụ khụ!

Úy Trì Hi bị một trận khói đặc làm cho sặc tỉnh lại. Ngay vào lúc cô mở to hai mắt, liền bị khói đặc xông vào mắt, lại thêm chỉ nhìn thấy một khoảng tối đen, cùng với tiếng người khóc gọi huyên não, vậy mà cô thì lại thấy mình giống như đang bay ‘bồng bênh’ giữa không trung, cảm thấy cơ thể mình thỉnh thoảng lại bị một vật nào đó va vào, đau quá nha. Quái? Xảy ra chuyện gì?

“Bảo bối, tỉnh rồi?” Úy Trì Thác Dã cảm giác được cô gái trong lòng rục rịch, liền ôm chặt lấy thân thể cô, bước chân dừng lại, vội vàng nhỏ giọng nói, “Khách sạn bị cháy, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!” Thỉnh thoảng có người đi qua và vào bọn họ, anh cũng chỉ có thể dùng hết khả năng của mình lấy tay bảo vệ người con gái trước ngực.

Cháy?!

Lúc này, cuối cùng Úy Trì Hi cũng nắm được tình hình, cô gầy dựa muốn từ trong ngực của anh trườn xuống, đang muốn kêu lên, thế nhưng lại bị một luồng khói đặc xộc vào cổ họng, gây ra một cơn ho sặc sụa.

“Đừng nói, khói quá nhiều, dễ gây ngạt thở!” Úy Trì Thác Dã cố chịu đựng mùi khói đậm đặc xộc vào mũi miệng, thả cô xuống, “Bảo bối, không còn thời gian, nắm chắc lấy tay tôi...”

Anh không chút chần chừ dựa theo trí nhớ kéo cô đi về phía lối ra.

Chúa ơi, từ đầu tới cuối Úy Trì Hi đều lâm vào trạng thái mờ mịt, chỉ biết bám sát theo sau. Người đàn ông này sao có thể ngay cả quần áo cũng không mặc cho cô, chỉ qua loa bọc cô trong một tấm vải, hại cô lúc này vừa đi còn phải để tâm gắng sức nắm chắc miếng vải trước ngực, tránh để phơi bày cảnh xuân. Có điều là, chiếc váy dạ hội kia cũng không thể nào mặc lại được, nó đã bị anh xé mất rồi... Nhớ lại lúc bị anh chiếm đoạt, trên mặt Úy Trì Hi hiện lên hai đám mây đỏ. Á, vào lúc này, mà còn nghĩ đến chuyện đó? Ai còn quan tâm nhìn xem thân thể này của cô? Huống hồ bây giờ toàn bộ đều bị chìm trong bóng tối.

Cháy? Một khách sạn sang trọng, xa hoa lộng lẫy thế này sao lại bị cháy nhỉ?

Úy Trì Hi đột nhiên nhớ tới Đinh Tiểu Tiểu, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi. Cả đêm hôm qua cũng chưa thấy bóng dáng cô đâu, con nhỏ chết tiệt kia không phải vẫn còn ở trong khách sạn chứ? Ngàn vạn lần không phải vậy nha...

Cô nắm chặt lấy bàn tay dày rộng của Thác Dã, né tránh sự chen lấn hỗn loạn của đám người, nhanh chân đuổi kịp bước theo anh.

Lúc nhỏ, anh cũng như thế này, ngay vào thời điểm cô cảm thấy bất lực nhất, lúc cô lo lắng sợ hãi nhất, thì anh sẽ đột ngột xuất hiện và sau đó đưa cô đi. Bây giờ, mặc dù có đang ở trong đám cháy, cô vẫn biết cô sẽ được an toàn. Chỉ cần có anh ở bên cạnh, thì cô luôn cảm thấy an tâm gấp bội lần.

Chờ đến khi bọn họ có thể trốn thoát ra ngoài, quan hệ của hai người có còn giống như lúc trước nữa không? Cô rất mong đợi nhìn thấy vẻ mặt yêu thương cô của anh. Trên giường anh nóng bỏng nhiệt tình, quỳ rũ đến như vậy...

A —

Một lực va chạm mãnh liệt, đột ngột chia cắt đôi tay đang nắm chặt của anh và cô ...

“Em ở đâu? Mau nắm lấy tay anh!” Tiếng anh gọi âm vang xuyên qua đoàn người đang hoảng loạn, đan xen trong đó là mùi khói đậm đặc sặc lên mũi, nên chỉ có thể dùng toàn giọng mũi.

Anh quờ quạng trong bóng tối, sau vài lần bắt nhầm phải tay đàn ông, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Bỗng nhiên, anh chạm phải một bàn tay nhỏ nhắn, đưa tay nắm chặt lấy: “Đừng sợ, có anh ở đây!”

Tốt quá, lại bắt được cô thêm lần nữa! Tiếp theo, anh nắm lấy tay người đó hướng về nguồn sáng ở phía xa xa kia...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thoát Ra

“Tiếp theo, đây là tin bài do phóng viên hiện trường đài NCB gửi về: Vị trí tôi đang đứng đây là hiện trường khách sạn 7 sao theo tiêu chuẩn quốc tế Hampton. Rạng sáng nay, vào lúc 3 giờ đã bất ngờ xảy ra một vụ nổ lớn, cả tòa khách sạn chìm trong bóng tối, nhân viên cứu hỏa đang khẩn trương tiến hành công tác cứu hộ. Trước mắt đã cứu được 325 người, trong đó có 2 người khách đã bị thiệt mạng, 15 người khác bị thương, nguyên nhân của vụ việc vẫn còn đang được điều tra. Theo ghi nhận, tối hôm qua khách sạn Hampton đã tổ chức đón tiếp các vị quan chức, các nhân vật nổi tiếng bậc nhất của thành phố, buổi ‘vũ hội từ thiện’ này được tổ chức mỗi năm một lần, đồng thời cũng trực tiếp công bố người chiến thắng đã đoạt được danh hiệu tuyệt vời của năm nay, người trước nay được ngầm hiểu là ông trùm xã hội đen, ngài Úy Trì Thác Dã. Mọi người vẫn đang phỏng đoán, vụ nổ lớn lần này phải chăng có liên quan đến sự kiện kia hay không? Tuy vậy nhưng vẫn chưa thể khẳng định được. Đài NCB sẽ tiếp tục tường thuật tiến trình điều tra vụ án này vào lần sau...”

Ngoài quảng trường Khách sạn Hampton, hàng rào chắn đã được dựng phong tỏa xâm nhập, sự kiện phát nổ cực lớn bất ngờ này đã kinh động đến lực lượng Cảnh sát, phòng cháy chữa cháy cùng với các phương tiện truyền thông khác nhau, trong đêm tối khí thế ngất trời, toàn những bóng người di động.

Một chiếc xe Cadillac thon dài màu đen đậu ở phía bên ngoài hàng rào chắn trên quảng trường.

“Tiểu Mã, cậu nói lão Đại vẫn còn bên trong khách sạn chưa có ra ngoài?” Mặc trên người một bộ áo choàng màu đen Nghiêm Ngự Phong nhũn nhặn hai hàng lông mày. Nếu biết trước thế này hẳn sẽ không tuân theo lệnh của lão Đại, để mặc anh một mình đến tham gia vũ hội này. Nửa giờ trước hẳn nhận được điện thoại của lái xe Tiểu Mã, mới biết được đã có chuyện xảy ra, vì thế nên vội vàng chạy tới.

“Dạ, Nghiêm đường chủ, điện thoại của cậu chủ vẫn không gọi được. Tôi đã chờ ở nơi này suốt mấy giờ liền, đã lâu rồi vẫn không thấy cậu ấy đi ra. Vừa nghe thấy có tiếng nổ lớn, thì ngay lập tức liên thông báo với cậu.” Lái xe Tiểu Mã Là người làm trong Xích Long bảo, lái xe cho Ủy Trì Thác Dã đã được 15 năm.

“Bây giờ có quá nhiều cảnh sát, các phương tiện truyền thông cũng tập trung ở đây, tôi sợ nếu đi gọi các anh em đến sẽ kéo theo rắc rối không cần thiết. Nhưng lúc này lão Đại có thể vẫn còn bị kẹt ở trong khách sạn, nếu không đi cứu anh ấy cũng không được!” Nghiêm Ngự Phong suy tính cẩn thận, sắc mặt lo lắng nói. Chỉ mong lão Đại được bình an vô sự, nếu không Xích Long bang sẽ gây nên một trận tình phong huyết vũ (mưa máu gió tanh), tập đoàn Xích Long cũng sẽ tràn ngập nguy cơ! Đến lúc đó, giới xã hội đen sẽ loạn đến mức độ nào, hẳn thật sự cũng không dám tưởng tượng nổi. Những năm gần đây, các bang phái nhỏ lẻ rục rịch muốn manh động, nếu không phải nhờ vào tiếng tăm của Ủy Trì lão Đại, trấn áp những thứ yêu ma quỷ quái kia, thì sợ rằng giới xã hội đen này sớm đã lâm vào tình trạng hỗn loạn rồi.

“A! Nghiêm đường chủ, là cậu chủ!” Tiểu Mã hạ cửa kính xe xuống, ngón tay chỉ vào bóng người vừa mới chạy ra từ đầu hành lang khách sạn.

Vừa dứt lời, ngay lập tức hai người mở cửa xe tiến ra đón.

Sắc mặt Ủy Trì Thác Dã căng thẳng, trong tay vẫn còn đang dắt theo một cô gái quần áo xộc xệch.

“Lão Đại —— “

“Cậu chủ —— “

Hai người đồng thời hét lên, mặc kệ sự ngăn cản của cảnh sát, vượt qua hàng rào chắn, vội vàng chạy về phía người mà bọn họ trông ngóng đã lâu.

“Ngự Phong, Tiểu Mã!” Ủy Trì Thác Dã đứng lại, nhìn quanh hiện trường, ở nơi ngọn lửa bốc cao và ác liệt nhất không ngờ lại là hội trường tổ chức vũ hội! Ngay lập tức liền hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc lần này, anh trầm giọng nói, “Lập tức giải tán khỏi đây, tôi nghi ngờ rằng sự kiện đêm nay có mục đích nhắm vào tôi.”

“Lão Đại, sự kiện nổ bom lần này em đã phái thuộc hạ đi điều tra gấp. Hiện tại có quá nhiều cảnh sát và phóng viên, nơi đây không nên ở lâu!” Nghiêm Ngự Phong cũng hoài nghi chuyện này không hề đơn giản, nhưng ai lại có lá gan to đến vậy?! Sau đó, hẳn nhìn cô gái đang hoảng sợ ở phía sau lão Đại, “Lão Đại, đây là...”

“Cô?” Ủy Trì Thác Dã quay đầu lại, nhìn cô gái mặc áo ngủ trước mắt, đầu tóc rối bù, cơ thể vẫn còn run rẩy sợ hãi, giống như trong tâm trí chưa bao giờ trải qua kinh hãi, hoảng sợ qua.

Áo ngủ?! Ủy Trì Thác Dã đột nhiên buông tay cô gái ra, đây không phải là cô ấy! Tuyệt đối không phải!

Một tia dự cảm bất an ngay lập tức nảy lên trong tâm trí, anh thờ hồn hèn, đáng chết, làm người! Cô ấy đâu? Chẳng lẽ...

Anh cau mày nói: “Ngự Phong, tôi phải quay trở lại, bên trong vẫn còn có một người...”

“Cậu chủ, cảnh sát tới!” Tiểu Mã nhìn thấy một vài nhân viên mặc đồng phục cảnh sát đi tới hướng bọn họ.

“Lão Đại, bây giờ không thể quan tâm nhiều việc như vậy, chúng ta phải về nhanh thôi!” Nghiêm Ngự Phong mặc kệ người anh đang nhắc đến là ai, tình hình lúc này không cho phép bọn họ ở lại đây lâu!

“Không được!” Ủy Trì Thác Dã không hiểu sao tâm tư càng thêm rối rắm lên. Anh không thể để cho cô xảy ra chuyện gì!

“Ủy Trì Thác Dã! Đó là ông trùm xã hội đen Ủy Trì Thác Dã! Mọi người xem ——” Xa xa truyền đến một giọng nói.

“Tiểu Mã, nhanh chóng xách cậu chủ chạy đi! Đám phóng viên tới rồi!” Nghiêm Ngự Phong không suy nghĩ nhiều, nháy mắt với Tiểu Mã, hai người nhấc mỗi bên cánh tay Ủy Trì Thác Dã lên, thật sự xách anh đem đi. Tại ngay trên đầu sông ngọn gió (đứng mũi chịu sào, ý: búa rìu dư luận) này, tình thế rõ ràng đang bất lợi đối với bọn họ!

“Ngự Phong! Tôi...” Ủy Trì Thác Dã cắn răng hét lên, tình thế trước mắt làm cho anh muốn đi cũng không thể được! Nhưng nếu vậy thì cô ấy phải làm sao bây giờ? Chết tiệt! Làm thế nào mà anh có thể dắt sai người chứ!

“Tiểu Mã, cậu lập tức gọi điện thoại cho Lâm Ngạn, bảo hắn lập tức đi cứu một người cho tôi...”

Chương 37: Lão Đại, Cô Gái Quán Drap Hình Dáng Thế Nào

“Theo bản tin mới nhất nhận được sáng nay lúc bảy giờ: 3h rạng sáng nay tại ‘Khách sạn Hampton’ xảy ra một vụ cháy nổ lớn, toàn bộ đám cháy đã được dập tắt, cảnh sát đang tiến hành thu thập chứng cứ tại hiện trường. Theo như thống kê, toàn bộ khách trọ và nhân viên khách sạn tổng cộng có 3137 người, trong đó 358 người bị thương, 9 người đã thiệt mạng. Đối với vụ nổ lớn này, có phải chỉ là tai nạn bất ngờ hay do ý muốn chủ quan của con người, cảnh sát vẫn còn đang tiến hành điều tra làm rõ. Mà người đã gây ra nhiều tranh cãi nhất nhà ‘Đại từ thiện’ cũng là bố già xã hội đen, ngài Ủy Trì Thác Dã cũng không thấy xuất hiện. Theo như nguồn tin đáng tin cậy, ngài Ủy Trì Thác Dã đã rời khỏi khách sạn vào sáng sớm, sau khi buổi dạ vũ hoàn toàn kết thúc. Toàn bộ hệ thống camera theo dõi của khách sạn do bị cháy đen nên đã hư hỏng nặng, gây ra không ít khó khăn cho cảnh sát phá án. Vụ án này vẫn còn đang tiếp tục được điều tra, bốn đài sẽ phát tiếp vào kỳ sau, cảm ơn quý vị đã chú ý đón xem...”

Ủy Trì Thác Dã nhấn nút trên chiếc điều khiển từ xa, tắt màn hình của chiếc TV cực đại áp sát trên tường, vừa lúc đó di động để trên bàn nước reo vang.

“Lão Đại, trong 9 người chết, chỉ có 3 người là phụ nữ, trong đó có một bé gái, 2 người khác đều là bà già. Cũng không tra ra được cô gái trẻ nào theo như lời anh nói.” Đầu dây điện thoại bên kia Lâm Ngạn nói của Lâm Ngạn.

“Vậy còn bị thương thì sao?” Ủy Trì Thác Dã nhíu chặt mày khi nghe thấy tin tức Lâm Ngạn đem đến, sau một lúc liền thoáng thở nhẹ ra, may mắn là cô ấy không có trong danh sách thiệt mạng.

“Trước mắt là đang ở bệnh viện để điều trị vết thương do hỏa hoạn, em đã tìm hiểu qua, cũng không ai nhìn thấy cô gái nào như anh miêu tả. À..ừ..lão Đại, thật ra em muốn hỏi, anh có thể nói chi tiết thêm một chút nữa được hay không?” Lâm Ngạn ở đầu điện thoại bên kia hơi lộ ra chút lúng túng. Việc riêng của lão Đại hẳn không dám hỏi. Tuy nhiên lần này, lão Đại đặc biệt yêu cầu hẳn tìm người, nhưng lại không nói rõ diện mạo của cô gái này, chỉ đề cập đến việc cô ấy bị quán trong tấm drap bọc giường, màu gì thì lão Đại cũng không nói được. Thật đúng là muốn giết hẳn, chỉ có thể này thôi thì bảo hẳn làm sao tìm được người đây.

“A Ngạn...” Ủy Trì Thác Dã dừng một chút, trong đầu cố nhớ lại cô gái đeo mặt nạ này, thì mới phát hiện ra mình hoàn toàn không thể mô tả rõ ràng bộ dạng của cô ấy. Thậm chí anh còn không kịp nhìn vào khuôn mặt cô, thì cô lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt anh. Những chuyện này làm sao anh có thể nói ra đây?

Chẳng lẽ lại nói với Lâm Ngạn là, anh chỉ biết người đó là một cô gái, nhưng buồn cười là đã qua hai lần thân mật vẫn không có cơ hội nhìn rõ hình dáng của cô ấy, chỉ lo vô vấp sờ soạng đến nỗi làm cô ấy chạy đi? Nếu làm không khéo thì ngày mai ở Xích Long bang sẽ loan tin rằng, lão Đại của bọn hắn thì ra chính là một tên háo sắc. Đen đuôi nhất là việc, anh lại còn nhận làm người tình, dẫn đến dấy sự nghi ngờ. Việc này nếu truyền ra ngoài, không khiến cho anh em cười rộ rụng răng mới là lạ, anh biết giấu mặt vào đâu chứ?

Nghĩ đến đây, Ủy Trì Thác Dã cũng nhin không được khoe miệng nhếch lên: “Nếu như đã xác định được trong số người chết không có cô ấy, vậy thì quên đi, việc còn lại tự tôi sẽ tự giải quyết.”

“Vậy được rồi, lão Đại, em cúp máy trước.” Lâm Ngạn sáng khoái nói. Trên thực tế hẳn còn ước sao có thể mặc kệ việc này.

“Ừ, bận rộn từ sáng sớm đến giờ, cậu cũng nên về nghỉ ngơi đi.” Ủy Trì Thác Dã cúp điện thoại, liếc thấy trên tay vẫn còn lưu lại dấu móng tay, đoán rằng vết cào cấu trên lưng có thể còn nhiều hơn thế. Nhớ lại cảm xúc mãnh liệt tối qua, trong mắt anh không kìm được hiện lên một tia nhìn dịu dàng. Con mèo hoang nhỏ này cũng thật quá nhiệt tình, nhưng lại ra tay cũng khá tàn nhẫn. Chỉ là anh phải làm thế nào để tìm được cô đây?

Nhưng tìm được rồi thì đã sao? Phụ nữ đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là công cụ để tiết dục.

Tin rằng chẳng bao lâu sau, anh sẽ quên cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bàn Tay Trong Bóng Tối

“Jeff, vô cùng cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Đừng khách khí, đây là vinh hạnh của tôi.” Đứng trước mặt Ủy Trì Hi, là một chàng trai tóc vàng, nhưng lại nói tiếng Trung rất lưu loát. Nếu không phải

nhờ có anh ta đến dắt cô đi tiếp, thì e là cô đã chết trong trận hoả hoạn kia rồi.

“Jeff, ân tình của anh Ủy Trì Hi tôi sẽ ghi nhớ kỹ. Sau này nếu cần giúp đỡ bất kỳ chuyện gì cứ việc đến tìm tôi!” Ủy Trì Hi kéo tấm drap trải giường màu trắng đang bó chặt quanh người, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc. Tuy rằng cả người thì nhếch nhác, tóc tai bù xù, nhưng Jeff lại nhìn thấy giống như một thiên thần.

“Người Trung Quốc các cô không phải có câu nói, thi ân bất cầu báo sao.” Jeff rặng rờ nói, sờ sờ đầu tóc rối bời, quần áo thì không ngay ngắn. Anh ta dường như từ nơi khác đến đây. Lần này tới Trung Quốc, đơn thuần chỉ là đi du lịch, không ngờ lại gặp phải tai nạn ngoài ý muốn.

“Không nghĩ rằng tiếng Trung của anh lại tốt đến như vậy. Anh cũng nên nhanh chóng trở lại khách sạn đi, bên đó chắc hẳn là sẽ bồi thường mọi tổn thất cho anh, và giúp anh bố trí lại chỗ ở.” Thật ra trong lòng cô vẫn có chút mất mát, nhưng đã lấy lại được tinh thần, rặng rờ nói với anh ta, dù sao thì anh ta cũng là ân nhân cứu mạng của cô.

“Vậy còn em?” Jeff hỏi.

“Tôi phải trở về nhà, chúng ta gặp lại sau nha. Jeff, chờ anh thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, tôi mời anh ăn cơm.” Ủy Trì Hi cười nói.

“Mời ăn cơm thì tôi không có hứng thú, ha ha, nhưng nếu làm hướng dẫn viên du lịch của tôi thì thế nào? Trung Quốc quá rộng, mà tôi thì mỗi lần lại tới một nơi khác nhau.” Jeff nói xong, cởi chiếc áo veston mình đang mặc bởi vì phải chạy thoát thân nên đã tùy tiện mặc vào, khoác lên người Ủy Trì Hi rồi nói, “Mặc cái này vào đi. Tuy rằng tôi không biết ai đã không cẩn thận bỏ lại em, nhưng tôi biết chắc rằng người đó nhất định không phải cố ý.”

Bỗng nhiên có một nỗi chua xót dâng lên mũi Ủy Trì Hi, cô nhếch miệng cười: “Anh ấy không phải cố ý, chỉ tại tôi vô dụng đã không theo kịp bước chân của anh ấy.”

Nghĩ đến đây, cô khẽ thở dài, cuối cùng thì cô và Thác Dã có phải còn thiếu chút duyên phận hay chăng? Nếu không, sao cả hai lần họ đều bỏ qua nhau. Lẽ nào chính cô phải tự nói rõ với anh, cô chính là người phụ nữ đêm đó? Nếu vậy anh sẽ phản ứng thế nào? Tức giận? Thất vọng? Hay giễu cợt?

“Cô bé ngốc, nhanh về nhà báo bình an đi, số di động của em, tôi đã nhớ kỹ rồi.” Jeff phờ ra nụ cười điển hình rất Mỹ, mái tóc ánh vàng rực rỡ trong nắng sớm phát ra ánh hào quang giống như được mạ lên một lớp vàng. Anh vẫn còn nhớ rõ, trong hành lang tối đen như mực, hỗn loạn giữa khói thuốc nỏ, nghe đâu loáng thoáng có tiếng khóc nức nở. Thấy không đành lòng anh liền quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, thì mới phát hiện thấy một cô gái ngồi co ro trong hốc tường. Ngay lúc đó anh đã không nghĩ đến chuyện nào khác, chỉ biết là nhất định phải mang cô thoát ra ngoài.

“Ừm, Jeff, thật sự rất cảm ơn anh.” Đôi mắt Ủy Trì Hi đầm lệ. Sau khi bị lạc khỏi Thác Dã, mặc cho cô kêu gào muốn rách cuống họng cũng không sao nhìn thấy được bóng dáng anh. Cái loại cảm giác sợ hãi này làm cô giống như đã quay trở lại những năm tháng trước khi được bốn tuổi, dường như trở lại cuộc sống tàn nhẫn đau khổ nhất trước đây. Cô rất sợ, thật sự rất sợ... Vào lúc đó thì bàn tay to lớn, ấm áp của Jeff đã nắm lấy cô, giống như một tia sáng ấm áp của ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào sinh mạng của cô. Jeff chính là ân nhân cứu mạng của cô.

“Em đã nói đến cả trăm lần rất cảm ơn rồi, lỗi tại tôi cũng sắp dài ra thành một con rắn.” Jeff cười lộ ra hàm răng trắng bóng, trông mắt xanh biếc chăm chú nhìn vào cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt, như vậy có thể xem như anh đang nhận được sự ngưỡng mộ hay không?

“Ha ha, là bị đóng thành kén, không phải dài thành rắn.” Ủy Trì Hi bật cười.

Sau khi cười tạm biệt Jeff, cô nhìn lại ‘cách ăn mặc’ của mình lúc này, như vậy làm sao quay về Xích Long bảo được đây? Thím Lâm mà không bị dọa cho hoảng sợ mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bí Mật Của Đình Tiểu Tiểu

Tòa biệt thự cổ Linh Linh

“Đình Tiểu Tiểu! Cậu còn mặt mũi nào mà gặp mình!” Lúc này Ủy Trì Hi đang đứng trước cửa nhà Đình Tiểu Tiểu.

Đình Tiểu Tiểu vẫn còn trong cơn buồn ngủ, thế mà ngay sau khi cánh cửa chỉ vừa hé ra một khe hở nhỏ, còn chưa kịp nhìn rõ cô gái trước mặt, đã phải nghe thấy những lời mắng chửi.

Sau một lúc lâu, cuối cùng cô cũng lấy lại được tinh thần: “Tiểu Hi, sao cậu lại thăm hại đến thế này?”

Cô còn tưởng rằng bản thân đang bị ghèn mắt nên nhìn không rõ. Cô gái trước mặt đang bị quấn trong một tấm vải bó màu trắng, trông giống như Mai Siêu Phong, mặc một chiếc áo khoác rách nát đã vậy còn bị cháy thủng lỗ chỗ—— cô gái đó lại chính là Ủy Trì Hi!

“Đều là do cậu ban tặng!” Ủy Trì Hi hung hăng trừng mắt liếc cô bén ngót, dứt lời liền đẩy mạnh cửa đi vào.

“Á, từ từ đã.” Đinh Tiểu Tiểu cố tỏ ra một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Rầm!

Cửa đã bị đóng lại!

Cái quái gì vậy? Cô ta dám đóng cửa không cho cô vào!

“Đinh Tiểu Tiểu! Con nhỏ chết tiết kia, cậu mở cửa ra cho mình!” Ủy Trì Hi rống lên giận dữ, tiếp theo là điên cuồng nhấn chuông gọi cửa.

Con nhỏ kia còn dám đóng sầm cửa lại trước mặt cô! Tất cả đều do vì thuốc mê của nó cho cô, khiến cho cô phải trải qua một đêm vừa phấn khích vừa nguy hiểm ‘một đêm không thể nào quên’!

Qua một lúc lâu sau, hắt xì ——

Cửa lại được mở ra, Đinh Tiểu Tiểu cười toe toét nói: “Mời vào, đại tiểu thư Ủy Trì!”

“Hừ! Con nhỏ chết tiết kia, giấu đàn ông trong phòng hả?” Ủy Trì Hi chun mũi nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, con nhỏ Đinh Tiểu Tiểu này dứt khoát có chuyện mờ ám.

“Làm gì có, đúng rồi, Tiểu Hi, đêm qua thu hoạch được gì không?” Đinh Tiểu Tiểu đón lấy y phục rách rưới mà Ủy Trì Hi ném tới, mập mờ đá lông nheo với cô. Nhìn thấy bộ dạng phong tình thể kia của Ủy Trì Hi, tám phần là cô ấy và bố già ma quỷ của cô ấy đã ta với mình, mình với ta rồi đây.

” Nếu cậu không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là khiến cho mình tức giận đầy bụng. Tối hôm qua khách sạn bị phát nổ!” Ủy Trì Hi tùy tiện vuốt lại tóc, liếc mắt xem thường nhìn Đinh Tiểu Tiểu, “Con nhỏ chết tiết kia, tối hôm qua chạy đi vụng trộm ở đâu, làm mình tìm cậu hoài mà không thấy.”

“À.. á...” Đinh Tiểu Tiểu úp mở nói, ngay lập tức đã trêu ghẹo, “Vậy làm sao cậu lại phải quần đrap trải giường tới đây? Đừng nói với mình, cậu cùng đàn ông qua đêm, giữa chừng đúng lúc gặp phải một trận cháy nổ. Sau đó cậu vồ vồ mông chuồn thẳng?”

“Aizzz!” Ủy Trì Hi nặng nề thở dài một hơi, bỏ qua không để ý tới chuyện của cô ấy nữa, “Tiểu Tiểu, bây giờ mình mệt mỏi quá, muốn mượn giường của cậu ngủ một giấc trước đã.” Dứt lời, liền đi về phía phòng ngủ của Đinh Tiểu Tiểu.

“Ủy! Từ từ...” Đinh Tiểu Tiểu đột nhiên hét lên, nhưng đã quá muộn để ngăn cản Ủy Trì Hi mở cửa đi vào. Chết chắc rồi, chết chắc rồi!

“Cậu gào cái quái quỷ gì vậy?! Không phải thật sự là có dấu người đàn ông nào ở trong này chứ?” Ủy Trì Hi đưa mắt liếc xéo cô một cái, gian xảo cười nói.

Cô nhanh chóng chạy thoát tới xóc tấm đrap trải giường nhún nhún của Đinh Tiểu Tiểu lên: “Đinh Tiểu Tiểu!”

Ủy Trì Hi hét lên một tiếng, sau đó quay ngoắc lại nhìn cô gái đang cúi đầu đứng bên khung cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con nhỏ chết tiết kia! Mình biết là tôi qua cậu đi lén lút vụng trộm với đàn ông mà. Nhưng đừng nói với mình vết máu trên giường này là của “bà di lớn” của cậu lưu lại!”

“Á...” Đinh Tiểu Tiểu rút đầu rút cổ, dường như đã bót căng thẳng thở ra một hơi nhẹ nhõm, giống như đứa trẻ phạm phải sai trái, cô vội vàng thanh minh, “Tiểu Hi, tối hôm qua là chuyện ngoài ý muốn.”

“À! Mình nhớ ra rồi, tối hôm qua người đàn ông đó quả nhiên là đang ảm cậu!” Ủy Trì Hi nhớ lại người đàn ông cao lớn vác theo một bóng trắng kia.

“Hả? Cậu nhìn thấy? ...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhật Ký Thuần Phục Thục Nữ (4)

Xích Long bảo.

Khách sạn Hampton, buổi dạ vũ kích tình, cuồng say triền miên trong phòng 3025, rồi trận nổ mạnh kinh hồn trong bóng tối kia... Ủy Trì Hi cảm giác dường như tất cả chỉ là một giấc mộng, giống như tất cả mọi chuyện này đều chưa từng xảy ra, cuộc sống lại quay trở lại điểm khởi đầu.

Nhưng mà, trái tim bị đánh cắp của cô, đã không còn có thể thu hồi trở về được nữa.

“Ủy Trì Hi, tập trung tinh thần, bài học ngày hôm nay là lễ nghi khi dùng com Tây, em đã nhớ hết chưa?” Cô giáo Hạ vẫn rất kiên nhẫn tỉ mỉ uốn nắn từng

chút mặt, chân mày không nhện được mà nhú chặt. Trong các buổi học trước đây Ủy Trì Hi vẫn thường rất hay chống đối, luôn tỏ rõ thái độ nổi loạn, nhưng hôm nay thì ngược lại thần thờ, thần bất thủ xả (mắt hồn mắt vía).

“Cô giáo Hạ, vì sao con gái phải trở thành thực nữ vậy? Nếu trở thành thực nữ rồi, thì sẽ được cái gì?” Ủy Trì Hi cầm một chiếc khăn ăn vải có màu sắc đơn giản, thanh lịch, gấp đôi chiếc khăn theo đường chéo, để tạo thành hình tam giác, rồi đặt ngay ngắn lên trên đùi, sau đó nhìn cô giáo Hạ trước mặt hỏi.

“Trở thành thực nữ, trước tiên là để nâng cao giá trị nữ tính của bản thân. Đặc biệt là khi phải sống trong xã hội thượng lưu, thì hành vi cử chỉ của em phải chịu rất nhiều sự soi mói, nên không thể để thất lễ trước mọi người rồi lại trở thành đề tài bàn tán, đối tượng mở đầu câu chuyện được. Hơn nữa, cơ hội mà thực nữ có được sự ưu ái của nam giới cũng nhiều hơn so với bình thường.” Cô giáo Hạ cười nói.

“Vậy sao?” Ủy Trì Hi nghiêng chiếc đầu nhỏ. Khó trách tại sao Thác Dã lại thích thực nữ, chứ không phải là một cô nhóc hoang dã như mình? Nhưng mà, những người phụ nữ vậy xung quanh anh mà cô từng gặp qua đều là những người phụ nữ quyến rũ gọi cảm cả. Thực nữ thì phải đoan trang chứ?

“Bây giờ em vẫn chỉ là một cô bé con, sau này trưởng thành gặp được người mình yêu rồi, tự nhiên em sẽ hiểu được những lời cô nói.” Cô giáo lại nghiêm túc, tiếp tục hướng dẫn bài theo chương trình học của mình, “Khăn ăn có thể dùng để lau miệng hoặc lau tay. Nhưng các vết bẩn để lại sau khi lau xong phải dấu ở mặt trong, mặt ngoài khăn ăn khi nhìn qua phải luôn luôn sạch sẽ...”

Suốt cả bài học buổi sáng, cô giáo Hạ vẫn cảm nhận liên miên không dứt. Ủy Trì Hi thì đầu óc cứ mơ mơ màng màng cố gắng vượt qua...

“Cô chủ nhỏ, cô có điện thoại, tôi đã chuyển máy đến phòng cô——” dưới lầu truyền đến giọng nói của thím Lâm.

“Vâng, đến ngay.” Ủy Trì Hi thả dao nĩa trong tay xuống, may mắn có cú điện thoại này đến cứu cô, nếu không học xong lễ nghi dùng cơm Tây này rồi thì cô có thể trở thành nhân viên phục vụ bàn ăn mất. Vậy nên, cô gấp rút xỏ vớ đôi dép lê nhong nhong chạy về phòng.

Cô giáo Hạ nhìn theo bóng lưng cô, không khỏi lắc đầu. Con bé này vẫn còn sôi nổi, bốc đồng, và háp tấp lắm.

“Alo, Ủy Trì Hi nghe đây.”

“Là mình đây. Sao di động đồ chuông hoài mà không bắt máy?” Đinh Tiểu Tiểu ở đầu dây điện thoại bên kia vừa mới bắt đầu đã kiến nghị.

“A, đang trong giờ học với cô giáo Hạ, nên di động bỏ trong phòng không có nghe. Chuyện gì vậy?” Ủy Trì Hi vô tội nói.

“Mấy đứa bạn học nói muốn hẹn vài người ngoại quốc đi du lịch nước ngoài, cậu có muốn đi chung không?”

“À, Để mình hỏi thử ——” Cô còn chưa kịp nói xong, đã bị Đinh Tiểu Tiểu ngắt lời.

“Lại phải xin phép bố già Mafia nhà cậu chứ gì? Ủy Trì Hi, cậu đúng là quá vâng lời, bởi vậy nên mới bị lão bà nhà cậu quản thúc chặt chẽ đến thế! Chương trình huấn luyện thực nữ cái quái gì chứ, đó chẳng qua là do lão bà nhà cậu mong muốn con gái mình giống như một bông hoa trong lồng kính mà thôi.” Đinh Tiểu Tiểu không hề giống với cô, dù là con gái do tình nhân sinh ra, nhưng từ nhỏ đã được nuông chiều đến mức ngang ngược giống như một tiểu Na Tra.

“Tiểu Tiểu, cuối cùng mình đã hiểu vì sao mẹ cậu có thể trói chặt được trái tim của cha cậu.” Ủy Trì Hi một lúc lâu sau như nhận ra được một chân lý.

“Ừ! Vì sao?” Đinh Tiểu Tiểu chỉ vừa mới ăn được một nửa thanh chocolate vẫn còn trong cổ họng.

“Bởi vì mẹ cậu bẩm sinh đã là một người có đầu óc, có cá tính, có lòng can đảm, và có thủ đoạn —— một báu vật!” Cô nói mà không hề sợ mất lòng. Đúng vậy, mẹ Tiểu Tiểu tuyệt đối là tấm gương sáng cho cô! Bản thân bà ấy cũng không cần phải là một thực nữ, chẳng phải cũng có thể đá bay đi bà vợ cả đó sao!

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến tiếng ho khan của Đinh Tiểu Tiểu: “Tiểu Hi, quay lại chuyện chính, sau khi xác định rõ thời gian hẹn gặp, mình sẽ thông báo cho cậu!” Cô nói ngắn gọn vài câu, rồi vội vàng cúp máy. Tuy rằng cô cũng rất sùng bái sự quyến rũ của mẹ mình, nhưng đi dạy điều xấu để cho Ủy Trì Hi trở thành tình nhân, dường như rất vô đạo đức.

Ủy Trì Hi nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đang phát ra tiếng bip...bíp... Cô ấy cũng cúp máy quá nhanh đi. Chắc hôm nào cũng nên đi thỉnh giáo mẹ Tiểu Tiểu một chút. Phương pháp này nên gọi tên là gì nhỉ? Nghệ thuật giữ chồng?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Người Phụ Nữ Trong Bức Ảnh

Kiến trúc theo phong cách Nhật Bản, thông thường không chú trọng đến sự xa hoa, trang trí phòng ốc và đồ nội thất cũng không hề đề cao sự sang

trọng xa xỉ, hay màu sắc rực rỡ, mà chỉ chú trọng đến sự thanh nhã tĩnh lặng, chất thiền như có trong khắp mọi không gian.

Mỗi khi Ủy Trì Thác Dã ở trong gian trà thất thanh tĩnh, với màu sắc tự nhiên cùng phong cách kiến trúc giản dị này, anh ngồi xếp bằng trên tấm chiếu tatami, nhấp một ngụm thoang thoang hương trà, liền tìm thấy được sự bình thản trong tâm hồn. Hương trà bay lên lan tỏa khắp phòng, thấm vào ruột gan, gần như khiến người ta quên đi những ưu phiền của trần thế.

Roẹt——

Cánh cửa gỗ Shoji truyền thống bị trượt mở ra, Nghiêm Ngự Phong còi gầy, bước vào gian trà thất thanh nhã độc đáo này, nhìn thấy Ủy Trì Thác Dã đang thưởng trà, thấp giọng nói: “Lão Đại, Cầu Hắc bên Thailand nói, trừ phi đích thân anh qua đó, nếu không sẽ không chịu đàm phán.”

Ủy Trì Thác Dã nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nhắc bình trà đang được ngâm trong ấm nước đun sôi đặt trên chiếc bàn nhỏ lên, hai mắt híp lại, không nói bất cứ điều gì.

“Vụ nổ bom lần trước ở Hampton, chính là hàng của bọn Hắc Cầu kia đã bán lại cho Thanh Hồ bang!” Nghiêm Ngự Phong nói tiếp.

“Bọn người Thanh Hồ bang không thể tính toán chu toàn đến vậy.” Ủy Trì Thác Dã mở miệng nói, giọng nói trầm thấp giàu từ tính, nhưng thanh âm lại nghe rét lạnh. Tiếp theo, anh nghiêng bình đồ nước trà vào chén của người kia.

“Thật ra thì, an ninh ở khách sạn Hampton rất nghiêm ngặt, hơn nữa khách mời đều là quan chức và các nhân vật nổi tiếng nên biện pháp an toàn rất được chú trọng.” Nghiêm Ngự Phong nhìn theo tay Ủy Trì Thác Dã, vội vàng nhô lên, ngồi quỳ trên chiếu tatami đối diện với anh.

“Ngự Phong, uống trà, hương vị này không tồi.” Ủy Trì Thác Dã đưa chén trà ngon vừa rót đến trước mặt Nghiêm Ngự Phong, rồi nói tiếp, “An ninh ở Hampton trên thực tế cũng không được nghiêm ngặt cho lắm.”

“Hả?” Nghiêm Ngự Phong mất nửa phút thất thần, lão Đại nói như vậy là có gì ý?

“Ồ vũ hội từ thiện kia, vẫn có người không có tên trong danh sách có thể lên vào được.” Ủy Trì Thác Dã nhướn mắt nhìn Nghiêm Ngự Phong. Danh sách mời tham dự vũ hội, anh đã xem qua, mỗi một cái tên trong giới thượng lưu anh đều rất quen thuộc, thế nhưng duy nhất lại không có tên ‘cô’.

“Vậy sao?” Nghiêm Ngự Phong nhíu mày, khẽ nhấp một ngụm trà, hương vị quả không tệ. Hắn còn tưởng rằng giới thượng lưu sẽ rất chú trọng đến các biện pháp an toàn.

“Có thể đặt bom mà thần không biết quỷ không hay, thậm chí trước đó ngay cả đèn chiếu sáng khẩn cấp cũng bị phá hủy, hệ thống cứu hỏa phun nước tự động được lắp trong khách sạn thì trùng hợp lại không hoạt động. Dễ dàng phá hỏng cả một khách sạn bảy sao, lại không dẫn đến thương vong nghiêm trọng, mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Loại bản lĩnh này, bọn người Thanh Hồ bang không thể có được.” Ủy Trì Thác Dã phân tích. Là ai đã làm, cuối cùng mục đích có phải là anh hay không, trong lòng anh vẫn không thể hoàn toàn nắm chắc.

“Lão Đại, anh nói rất đúng.” Nghiêm Ngự Phong gật đầu, theo lão Đại đã nhiều năm, hắn rất hiểu tính nết lão Đại.

“Bên phía Hắc Cầu, A Siêu nói thế nào?” Đầu lông mày anh hơi nhíu lại.

“Anh Siêu nói ảnh không làm được. Tên Hắc Cầu đó nói thế nào cũng chỉ muốn gặp mặt anh, rồi mới đồng ý ngồi lại đàm phán!” Nghiêm Ngự Phong nghiêng răng nói. Mẹ nó! Tên Hắc Cầu đó ý vào thế lực của mình ở Thailand, nên hoàn toàn không xem Xích Long bang hắn ra gì.

“Ừ, tính khí tên Hắc Cầu đó tôi có biết chút ít. Chuyện này cậu cứ đi thu xếp thỏa đáng, nếu cần thiết, tôi sẽ đích thân đi Thailand.” Ủy Trì Thác Dã bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch. Đôi mắt không khỏi lóe lên một tia hiểm độc.

“Vâng, em sẽ mau chóng thu xếp ổn thỏa.” Nghiêm Ngự Phong nói xong bưng chén trà ngửa đầu lên uống cạn. Ngay lúc đó, hắn nhìn thấy bức di ảnh được đặt trên bàn thờ áp trên tường, bức ảnh chụp một người phụ nữ Nhật Bản thật dịu dàng, xinh đẹp động lòng người, giống như một đóa hoa Lan, làm cho hắn thiếu chút nữa thất thần. Đặc biệt là ánh mắt của cô ấy thật quyến rũ, thế nhưng sao lại giống lão Đại đến vậy.

Mặc dù rất tò mò về thân phận của người phụ nữ đó, nhưng Nghiêm Ngự Phong cũng không tiện hỏi nhiều, đặt chén trà xuống, sau đó hắn chào từ biệt Ủy Trì Thác Dã, rồi đẩy cửa rời đi.

Trong trà thất thanh tĩnh mang phong cách Nhật Bản, chỉ còn lại một mình Ủy Trì Thác Dã tiếp tục hưởng thụ lấy giây phút thư giãn thoải mái hiếm hoi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đi Chơi Xuân Cùng Bạn Học (1)

Thailand, cuốn hút mọi người bởi có khí hậu nhiệt đới và nền văn hóa Phật giáo độc đáo của mình, thường thu hút được nhiều khách du lịch từ khắp nơi

trên thế giới đến tham quan tìm hiểu.

Thailand, cũng là một quốc gia Phật giáo có bề dày lịch sử rất lâu đời, được gọi là ‘Vương quốc bạch tượng’, Thailand cổ xưa còn được gọi là ‘Xiêm La’.

Thủ đô Thailand—— Bangkok, có nghĩa là ‘Thành phố của thiên thần’, với nhiều ngôi chùa nổi tiếng, là thành phố lớn thứ hai Đông Nam Á, cũng là trung tâm văn hóa, chính trị, kinh tế và thông tin liên lạc của Thailand.

Ngày xuân trăm hoa đua nở, đám học trò học viện ‘Cách Nhã Uy’, rủ nhau đi Thailand chơi.

“Tiểu Tiểu, mình vẫn luôn cảm thấy bất an, đã nói dối với thím Lâm là đến nhà cậu ở vài ngày, vậy mà bây giờ lại chạy đến Thailand chơi.” Ủy Trì Hi đeo ba lô nhỏ trên vai, vung vẩy chiếc mũ lưỡi trai đội đầu. Má ơi, cái thành phố Bangkok này thật là nóng quá.

“Ủy Trì Hi, cậu thật là không có tiền đồ! Mình thực sự hoài nghi cậu là người đã lớn lên trong hắc bang đó.” Đinh Tiểu Tiểu nhìn không được liếc mắt xem thường. Bố già Ủy Trì Thác Dã dạy dỗ cũng quá ư là thất bại đi, ông trùm xã hội đen, haiz! Dạy dỗ ‘con gái’ thế nào lại biến thành một con chuột nhắt giới xã hội đen thế này! Cô lắc đầu, nói: “Tiểu Hi, cậu cũng không dễ gì ra ngoài đi chơi một chuyến, nên phải dứt khoát dẹp hết mọi chuyện linh tinh sang một bên đi.”

“Thím Lâm đối với mình rất tốt, vậy mà mình lại đi lừa bà ấy nên trong lòng cảm thấy băn khoăn thôi! Ai mà giống như cậu, đồ vô tâm vô phế.” Ủy Trì Hi lau bàu vài câu, sau đó liền đi vào tiền sảnh khách sạn làm thủ tục check in.

“Bạn Ủy Trì Hi, còn nhớ mình không?” Một giọng nói mềm mại từ phía sau cô truyền đến.

Ủy Trì Hi quay đầu lại, đang đi về phía cô dường như là một ‘cô gái’ với mái tóc dài bay bay bồng bềnh, đôi mắt long lanh rung động lòng người, đôi môi đỏ thắm, làn da mềm mại trong suốt mịn màng.

A! Dường như đã từng quen biết, wow!

“Là cậu!” Cô nhoen miệng cười tươi rói.

“Hi, là ai vậy? Bộ dạng trông thật xinh đẹp!” Đinh Tiểu Tiểu đứng bên nhìn không được trầm trồ khen tặng. Chà chà, cô gái này nếu trưởng thành chắc chắn sẽ là mầm gây tai họa.

“Hi hi.” Ủy Trì Hi chỉ cười trộm không nói, xem ra Tiểu Tiểu cũng phạm phải sai lầm giống cô. Nhưng mà, con trai có bộ dạng như cậu ta, cũng khó mà trách người khác được, cô cười hỏi, “Tề Gia Nhạc, sao cậu lại tới đây?”

“Ha ha, mình cũng là thành viên trong đoàn du lịch này nha, nhưng vì lúc nãy trên máy bay bị xếp ngồi phía sau, nên cậu không nhìn thấy mình thôi.” Tề Gia Nhạc nhẹ nhàng cười, để lộ ra hàm răng trắng sáng đều tăm tắp.

Nhìn kia, thậm chí còn có thể đi chụp hình quảng cáo kem đánh răng cũng được, trong lòng Ủy Trì Hi nghĩ thầm, không ngờ hán cũng là thành viên trong đoàn. Nhưng tất cả mọi người đều học ở ‘Cách Nhã Uy’, đi chơi cùng một chỗ cũng không có gì kỳ lạ cả.

“Để mình giới thiệu với cậu, đây chính là bạn thân của mình, Đinh Tiểu Tiểu.” Ủy Trì Hi kéo Đinh Tiểu Tiểu đến bên cạnh, “Tiểu Tiểu, còn đây là bạn học cùng trường ‘Cách Nhã Uy’ với chúng ta, Tề Gia Nhạc. Cậu ấy cũng là thành viên trong đoàn của chúng ta.”

“Hân hạnh, hân hạnh, ha ha.. đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy một đại mỹ nhân xinh đẹp như cậu ở ‘Cách Nhã Uy’ đấy.” Đinh Tiểu Tiểu nói. Thực tế thì con gái vừa xinh đẹp, đáng người lại thon thả cao gầy quả thật là rất hiếm.

“Wow ha ha ha.” Một trận cười chột bật ra từ miệng Ủy Trì Hi, cô chính là đang chờ Tiểu Tiểu nói ra những lời này.

“À——” Khuôn mặt Tề Gia Nhạc cứng đờ. Khuôn mặt này của hán thực sự nếu so với con gái còn nữ tính hơn sao? Bất đắc dĩ, hán tao nhả mím cười, “Bạn Đinh Tiểu Tiểu, ha ha., thật ra mình là con trai.”

Lúc này, đôi lại là khuôn mặt đồng cứng của Đinh Tiểu Tiểu, con trai, con trai, con trai sao?! A, con trai như cậu ta, cũng là kẻ sẽ gây tai họa nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đi Chơi Xuân Cùng Bạn Học (2)

Nếu bạn đã từng đến Bangkok, chắc hẳn bạn phải biết đến sông Chao Phraya (sông của các vị vua). Đây là nơi hợp lưu của các con sông nhỏ đang xen với hệ thống các con kênh, uốn lượn xuyên qua nội thành xinh đẹp, hình thành nên một Bangkok hoa lệ cuốn, hút. Những khách sạn tốt nhất của Bangkok đều nằm dọc theo bờ sông này, nằm ngay trên đầu mút giao thông của thủ đô Bangkok, chiếm cứ một phần cảnh quan tốt nhất.

Khách sạn The Peninsula Bangkok, chính là một trong số đó. Và nó từ trước đến nay luôn là khách sạn mà tầng lớp thượng lưu yêu thích nhất.

Bởi vì đoàn của Ủy Trì Hi đều là con cháu đại gia, thêm nữa khách sạn The Peninsula Bangkok rất sang trọng và bầu không khí cũng trong lành, rất thoải mái và thu hút. Vào trong khách sạn này, mỗi người đều được ở trong một căn phòng sang trọng, xa xỉ, cũng thuận tiện để ngắm nhìn phong cảnh sông Chao Phraya.

Ngoại trừ có cảnh quan xinh đẹp, cơ sở vật chất hoàn hảo, phương tiện giải trí phong phú, khách sạn The Peninsula là nơi rất được yêu thích, nơi đây còn có những buổi trà chiều khiến cho người ta lưu luyến không thôi.

“Nơi này thật sự rất thoải mái nha.” Ủy Trì Hi thỏa mãn hít sâu một hơi, buổi trà chiều ở khách sạn The Peninsula thực sự không thể nào chê được.

Xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt, là ánh nắng mặt trời ấm áp, tiếng nhạc vang lên êm dịu, ngoài cửa sổ khách đi đường qua lại vội vã, bầu không khí như làn tỏa cảm giác ấm áp, khiến cho người ta trở nên vô cùng dịu dàng và thư giãn.

“Ừ, thật sự là một nơi ở rất tốt, khó trách mọi người khi đến Bangkok đều thích ở lại nơi này.” Tiếng nói phát ra từ Tề Gia Nhạc đang ngồi ở sát bên.

“Mấy người Chung Minh bọn họ chạy đi đâu cả rồi? Mới vừa vào khách sạn ngồi còn chưa nóng đít, đã vội chạy ra ngoài.” Ủy Trì Hi nhíu mày, đôi mắt đẹp liếc quanh. Trên người là bộ chiffon sa mỏng vàng nhạt, tôn thêm vẻ tươi tắn, hoạt bát ở cô, mỉm cười duyên dáng làm say đắm lòng người.

Tề Gia Nhạc ngồi bên cạnh liền thất thần. Từ lần va chạm thoáng qua đó, hần liền nhớ mãi không quên cô. Nếu như trên đời này thực sự có cái gọi là tiếng sét ái tình, thì hần lúc này đã hoàn toàn tin là có.

“Hắc hắc, mấy người bọn họ đi xem biểu diễn rồi.” Lý Y Y ra vẻ thần bí cười nói. Cô ấy cũng là một thành viên trong đoàn lần này. Bởi vì lão cha có tiền mà không có chỗ để tiêu sài, thế nên con cái liền đến phụ giúp chi tiêu.

“Y Y, lịch trình lần này sắp xếp như thế nào?” Ủy Trì Hi hỏi.

“Hai ngày đầu tiên ở Bangkok đi dạo, vài ngày nữa là có Lễ hội Songkran (lễ hội té nước) hàng năm ở Thailand, đúng dịp để tham gia, thật sự rất đáng mong đợi a!” Lý Y Y nói xong hai mắt như phát sáng.

“Không phải đã nói sẽ đến đảo Phuket nữa sao?” Tề Gia Nhạc nhướn mày.

“Ừ, nói là nói như vậy, nhưng còn phải xem ý tứ của đám người Chung Minh nữa. Dù sao trong mấy ngày này mọi người cứ mặc sức mà vui chơi nha.” Lý Y Y cười nói.

Lúc này, Đinh Tiểu Tiểu mặc một bộ quần áo giản dị cười tủm tỉm đi tới. “Hi, đi SPA không?”

“Ý kiến hay.” Lý Y Y cười nói.

“Á, Gia Nhạc thì sao?” Ủy Trì Hi nhìn về phía Tề Gia Nhạc, càng nhìn bán mỹ nhân này càng cảm thấy thật đáng tiếc.

Tề Gia Nhạc nhếch môi cười nói: “Mình cũng muốn đi SPA, ha ha.”

“Mình nói Tề Gia Nhạc nha, cậu như vậy mà đi vào, không bị người ta cưỡng gian mới là lạ.” Đinh Tiểu Tiểu thô lỗ nói. Ở Thailand nhiều nhất cái gì? Gay, đáng về Tề Gia Nhạc như vậy, không bị người ta nuốt chửng mới là lạ.

“Tiểu Tiểu!” Ủy Trì Hi chặn lời Đinh Tiểu Tiểu, Lý Y Y đứng một bên cũng cười trộm, Tề Gia Nhạc thì mặt tức khắc đã trắng bệch.

“À, mình không yếu đuối đến vậy.” Hần cười cứng ngắc, nhìn Ủy Trì Hi pha lẫn chút xấu hổ, một tư vị khó chịu quanh quẩn trong lòng. Phải chăng khuôn mặt này của hần quá mức ‘xinh đẹp’, khiến cho cô cũng khó có thể chấp nhận được?

Ủy Trì Hi đang ngồi trên ghế liền đứng lên, đi đến bên cạnh Đinh Tiểu Tiểu, véo nhẹ vào tay cô ấy, con nhỏ này cũng không sợ khiến người ta tự ái sao, sau đó thần nhiên cười nói với Tề Gia Nhạc: “Không phải vậy đâu, Gia Nhạc, Tiểu Tiểu hay nói giỡn vậy đó. Bọn mình đi SPA trước. Hẹn gặp lại vào bữa tối.”

“Được, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.”

Tề Gia Nhạc nhìn theo bóng các cô đi càng lúc càng xa, đôi mắt sáng liền trở nên âm đạm. Kể từ sau lần gặp được Ủy Trì Hi, khó khăn lắm hần mới biết được, hóa ra cô ấy lại là đường nữ của ‘anh ta’.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (1)

“Sawadee kha—— “

“%#@&%... * ¥ %/#%¥ “

“How much?”

Tiếng huýt gió ngả ngón vang lên, hai gã đàn ông Thailand da ngăm đen, đang dùng ánh mắt dâm đãng đánh giá Úy Trì Hi.

Úy Trì Hi nghe được ‘how much’, một lúc sau mới hoàn toàn kịp phản ứng, cảm giác bị làm nhục khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, không thêm để ý đến hình tượng, tức giận há miệng gầm lên: “Go to your mother! I am not a chicken!”

À, xả giận xong, cô mới nhận ra vừa rồi mình rống lên toàn là tiếng Anh theo văn phạm Trung Quốc. Fuck, cô mới không phải gà! Cô nắm chặt hai nắm đấm, xuất ra một chiêu kungfu Trung Quốc, cả giận nói: “Fuck you! I am not a prostitute!”

Từ nhỏ đến lớn ở Xích Long bang, không người nào không phải khúm núm phục dịch Đại tiểu thư là cô đây, thế mà cái bọn dê con, rùa bọ này lại có thể dám biến cô thành gái làng chơi!

Ngày hôm nay Đinh Tiểu Tiểu và cả bọn bay tới đảo Phuket, không ngờ tới đây mọi người lại bị phân tán khắp nơi, ba lô bị cướp mất tưởng đã đủ thảm rồi, bây giờ còn gặp phải lũ khách làng chơi hỏi cô how much!

Đáng giận! Ngoại trừ cái lần ở trước casino, vì muốn thu hút sự chú ý của Thác Dã mà cô đã cố tình ăn mặc hở hang biến mình thành gái đứng đường. Nhưng lần này, cô ăn mặc rất giản dị, tự nhận thấy mình rất tinh khiết trong sáng, đây không phải là con phở mại dâm chứ?!

Hai mắt của hai gã Thailand này bị mù rồi chắc, tuy rằng ở Thailand này tràn lan chuyện mua bán dâm, nhưng cũng không phải mọi thiếu nữ ở đây đều sẵn sàng bán mình chứ!

Đôi mắt đẹp của Úy Trì Hi như muốn phun lửa, hung hăng trừng mắt nhìn hai gã quỷ háo sắc động dục. Nếu ánh mắt có thể giết được người, thì cô đã sớm giết chết bọn hán hàng trăm lần rồi!

Cô giương nanh múa vuốt phô trương thanh thế, đưa ra mấy chiêu Lý Tiểu Long, Thành Long, Hoàng Phi Hồng mèo cào, miệng thì hét loạn lên tiếng Trung xen lẫn tiếng Anh: “Cút ngay cho ta, chưa Fuck đàn bà bao giờ à, về nhà mà fuck your mom người đi!”

Hai tên Thailand kia lộ ra nụ cười dâm, không hề nao núng trước ba cái kungfu mèo cào của Úy Trì Hi. Một trong hai tên đó đưa tay giữ lấy bả vai mảnh khảnh của cô, người còn lại thì vòng đến trước mặt, chặn đường đi của cô.

“Các người, các người muốn làm gì?” Giọng Úy Trì Hi run rẩy. Chết tiệt, nếu sớm biết thế này thì cô đã không đồng ý với ý tưởng quý quái của bọn Tiểu Tiểu rồi. Nói cái gì mà chuyến du lịch phiêu lưu mạo hiểm ở đảo Phuket, thêm vào, quả thực là quá nguy hiểm đi!

Đoàng! ——

Một tiếng súng nổ gần đó vang lên!

Hả? Tiếng súng?

Hai gã người Thái cảm thấy tình huống không ổn, luyến thoảng mấy câu rồi nhanh chân vọt mất.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ. Úy Trì Hi cũng bị tiếng súng nổ kia làm cho sợ hãi.

Tiếp theo là một loạt tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng gần, cô không nghĩ ngợi gì nhiều, nhanh chóng tìm một lùm cây trốn vào.

Từ trong lùm cây, qua khe hở cô nhìn thấy có mấy người đàn ông mặc đồ đen, trong tay mỗi người còn cầm một khẩu súng!

Oh My God! Cô sẽ không đen đủi đến vậy chứ! Xin Chúa phù hộ, ngàn vạn lần đừng để bị bọn họ phát hiện ra. Cô còn chưa sống đủ nha, Thác Dã vẫn chưa chịu yêu cô. Cô còn muốn sinh con cho Thác Dã. Cô còn có rất nhiều việc vẫn chưa làm xong. Cô không muốn chết ở nơi đất khách quê người a!

Ô ô ô ô...

%#¥ @%... %/#... ¥%¥

Chỉ lát sau, đám người đàn ông mặc đồ đen đó bỏ đi xa. Úy Trì Hi mới lên thở phào nhẹ nhõm. Trái tim như bị thít chặt đã được nói lỏng ra, thật quá nguy hiểm. Cô cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới được.

Vì thế, dựa vào trí nhớ cô đi về phía rừng cây...

“A ——” cảm giác như chân bị vấp phải một hòn đá, Ủy Trì Hi ngã một cái lộn nhào xuống đất. Theo phản xạ cô quờ quạng lung tung xung quanh.

“A!” Bên tai truyền đến tiếng rên của một người đàn ông.

Cô không nghe lầm chứ? Ủy Trì Hi nhanh tay nắm lấy vật mà mình quờ quạng lung tung rồi túm chặt lấy, sau đó chặt vật tìm cách đứng lên.

Ôi, làm cô té, thì ra là một người đàn ông!

Sao lại có một người đàn ông nằm ở đây thế này? Ủy Trì Hi tiến lại gần để xem mặt người kia ——

Cô thở gấp!

Làm sao có thể lại là Thác Dã!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (2)

“A!”

Ủy Trì Thác Dã nhúh mày thờ nhẹ. Giằng xuống cảm giác choáng váng, nơi nào đó trong cơ thể đau đớn khiến cho anh buộc mình phải mở mắt ra. Chết tiệt! Anh không phải bị hoa mắt chứ? Sao lại là Ủy Trì Hi!

Shit! Con bé này sao lại có thể thân nhiên nắm chặt lấy hạ thể của anh!

“Con muốn làm cho ta bị tuyệt tự hả? Ủy Trì Hi!” Ủy Trì Thác Dã gần từng tiếng qua kẽ răng, mặc dù đến thờ cũng không xong, nhưng anh vẫn phát ra được khí thế lạnh thấu xương xưa nay của mình.

“Thác Dã ——” Ủy Trì Hi hoảng hốt kêu lên, giờ phút này mới ý thức được thì ra lúc này mình đã liều mạng tóm chặt lấy phần nam tính của anh!

Oh My God! Cô nhanh chóng buông tay: “Xin lỗi, xin lỗi, người ta không biết.” Chẳng quan tâm đến vẻ mặt đang đỏ rần lên, cô run rẩy toàn thân quỳ thụp xuống sát bên anh, vuốt khẽ mặt Ủy Trì Thác Dã. Lần này, cô đã có thể khẳng định được mình không hề nhìn lầm, thật sự là anh!

Sao anh lại nằm ở đây. Chúa ơi, anh còn bị thương, trên vai có một vết máu đỏ tươi, thấm dần ra loang đỏ chiếc áo vest trắng của anh, nhìn thấy mà đau lòng!

“Vi sao người lại bị thương!” Cô chợt nhận ra vừa rồi mới thấy mấy người đàn ông mặc đồ đen có mang theo súng, “Bọn chúng không phải muốn giết người chứ ——”

Ủy Trì Hi lều bều đứng lên: “Người chắc chắn sẽ không có việc gì đâu!”

Nhìn Thác Dã cả người đầy máu, cô không nén được, nước mắt xối xả tuôn trào. Gấp gáp gắng sức xé rách quần áo trên người mình, cô nhất thiết phải cầm được máu cho anh.

Ủy Trì Hi cố hết sức nâng bờ vai anh lên, xé bỏ cổ áo của anh, đem mảnh vải áp chặt vào mặt sau cánh tay anh, rồi tiếp tục quấn quanh trở lại bó chặt lấy miệng vết thương của anh: “Người cố nhịn đau chút nha.”

Từ bé ở Xích Long bang, cô đã nhìn thấy anh không ít lần bị thương. Mỗi lần nhớ tới những vết chém đó, cô liền khóc đến đỏ mắt. Vì sao đã là người xã hội đen thì nhất định phải chém giết, vì sao luôn luôn phải đao quang huyết ảnh, cô không muốn anh phải trải qua những ngày tháng như vậy! Cho dù anh có là ông trùm xã hội đen hay đứng đầu Xích Long bang, cô cũng chỉ ước sao anh không phải làm như vậy!

Cô thật sự rất sợ sẽ mất anh!

Ủy Trì Thác Dã nhúh hai hàng lông mày lại, cắn chặt răng, nhìn cô gái nhỏ nhấn trước mặt khóc như hoa lê ngập nước, trái tim đang ẩn sâu trong cái thân thể cường tráng này dường như bị bóp nghẹt, anh áp úng nói: “Ủy Trì Hi, đừng nói với ta lần này con lại lên chạy ra ngoài.” Con bé này lại có thể lừa được Thím Lâm để chạy đến Thailand chơi.

“Bây giờ mà người vẫn còn có hơi sức để trông chừng người ta! Người ta còn chưa có hỏi làm sao người lại bị thương đó?” Anh sao có thể để cho mình bị thương thành ra thế này, đã thế còn rồi rãnh đi để tâm trách cứ cô! Ủy Trì Hi giống như con sư tử cái, trưng ra khuôn mặt ngập nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn anh quát. Anh thật sự hù cô chết khiếp.

Một tràng tiếng cười bật ra từ miệng anh, chịu đựng đau đớn trên vai, anh cười nói: “Ba không sao, xem con khóc kìa, xấu chết đi được.” Anh chỉ bị một viên đạn trượt qua vai gây trầy da, không thể chết được. Chẳng qua vì mất máu quá nhiều, không chống đỡ nổi nên mới nằm té trên mặt đất.

Nhìn thấy cô vừa khóc thút thít vừa cẩn thận băng bó cho anh, đôi mắt trong suốt ngân ngấn nước mắt, bởi vì kích động khóc mà đầu mũi nhỏ nhắn cũng ửng hồng, đã thế lại còn để mặc cho hai hàng nước mũi chảy thò thòng lòng, khóe miệng anh nhếch lên: “Đã bao lớn rồi còn để chảy nước mũi...” Trong giọng nói đó bản thân anh cũng chưa nhận thấy có sự yêu thương cưng chiều.

“Người còn quản người ta! Người đó, đến xương cốt của mình đã già yếu rồi còn để cho bản thân bị thương. Nếu không thích sống thọ thì chỉ cần nói với người ta một tiếng!” Cô đột nhiên dòn sức, giận dỗi nắm chặt mảnh vải dường như muốn siết chặt vết thương của anh một cái, khiến cho anh phải rên lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (3)

“Nhóc con, thế này mà gọi là hiếu thảo với cha đó hả?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, nơi vai bởi vì cô vừa siết chặt lại mà càng thêm đau đớn.

Lời anh nói còn chưa dứt, đã khiến cho cô nổi trận lôi đình!

Cũng tại lúc bé, cô phát điên cái quái gì lại ôm chân anh kêu ‘Papa’! Cô không biết đã tự đâm ngực dậm chân bao nhiêu lần, việc đó làm cho cô hối hận mãi...

Hận đến mức chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình! Á, đương nhiên là cô cũng không có can đảm làm việc đó...

“Cha gì mà cha! Người cũng không phải là ba người ta! Ủy Trì Thác Dã! Từ bây giờ người ta trịnh trọng tuyên bố! Người ta với người cắt đứt quan hệ cha con!” Cô hét lên, lực cánh tay cũng nhẹ nhàng rời lỏng ra, làm đau anh, thì trong lòng cô cũng không thấy khá hơn.

“Đừng quên, họ của con là do ta ban cho. Mạng của con là do ta nuôi lớn!”

Cô gái nhỏ này bây giờ cũng đã đủ lòng đủ cánh rồi hử? Đã có thể lớn tiếng chỉ trích anh, còn thừa dịp lúc anh bị thương mà uy hiếp!

Anh theo thói quen híp lại đôi mắt đẹp của mình, nhưng trong lòng lại dâng lên vài phần tán thưởng. Đã là con gái của Ủy Trì Thác Dã anh thì cũng nên có loại khí phách thế này.

Cô thừa nhận, sinh mạng này của cô sống được là nhờ anh! Nhưng như vậy không có nghĩa là cô phải làm con gái của anh!

Tiếp theo, cô thô lỗ vung tay quệt ngang nước mắt nước mũi trên mặt, bắt chước theo bộ dạng khinh thường trước giờ của anh, nhếch khóe môi lên, áp sát vào mặt anh nói: “Nói vậy, là muốn người ta lấy thân để báo đáp ‘ân tình’ này của người sao!”

“...” Hơi thở của cô có mùi hương thơm ngát, thoang thoảng mùi U Lan, kích thích các giác quan của anh, khiến cho anh bị thất thần vài giây. Giọng của anh như bị ngắt ngứ trong cổ họng, nói không ra lời. Cô thực sự chỉ mới mười sáu tuổi?

Á, ngay lúc này đây sao cô lại... quyến rũ đến thế?

Shit! Anh đang nghĩ gì vậy!

Ha ha a...

Ủy Trì Hi cười khúc khích, lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc này của anh, ‘bô lão’ cũng thật đáng yêu quá đi.

“Thế nào? Nhìn thấy người ta ‘tươi non’ nên tâm cũng động đập rồi?” Ủy Trì Hi nhướn mày, từ trên cao nhìn xuống anh, tay thì nắm chặt cuộn băng vải, khóe miệng khẽ nhếch lên, trông giống như một nữ vương kiêu ngạo.

“Đúng là nhóc con!” Anh phì cười một tiếng, chỉ bằng một tay đã có thể dễ dàng khống chế cô, kéo mặt cô sát lại gần, trầm giọng nói: “Không phải với người nào cũng có thể nói lấy thân báo đáp, biết không, hử?”

“Á!” Khuôn mặt xinh đẹp của Ủy Trì Hi đột nhiên đỏ bừng, ngực thất lại, nhịp tim cũng bắt đầu gia tăng tốc độ. Hơi thở của anh, vẫn giống như cái đêm tươi đẹp kia, khiến cho lòng cô lân lân.

Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, Ủy Trì Thác Dã đã gượng đau từ dưới đất đứng lên, nhưng cảm giác chóng mặt mơ hồ trước sau vẫn luôn vẫn vút trong đầu anh. Anh có hơi lảo đảo, nhưng vẫn cố can đảm chịu đựng: “Chúng ta phải mau chạy khỏi nơi này. Trên người có điện thoại không?” Điện thoại di động của anh đã bị vỡ nát trong cuộc vật lộn.

“Hà? Ba lô của người ta bị cướp, nên đi động cũng không còn.” Cô nhủ mảy đáp, thân hình nhỏ bé đỡ lấy anh, thành thật khai báo. “Người cẩn thận một chút. Lần này người ta theo bọn Tiểu Tiểu đến Thailand du lịch, nói cái gì mà chuyến du lịch phiêu lưu mạo hiểm ở đảo Phuket, kết quả lại là bị lạc nhau, vừa rồi còn gặp phải mấy gã khách làng chơi đáng chết...”

Vừa nghĩ tới hai gã người Thái đáng chết kia, đến bây giờ cô vẫn còn thất kinh hồn vía.

Úy Trì Thác Dã ôm sát lấy thân hình đang khẽ run lên của cô, một chút thương xót xoẹt qua trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn thốt ra những lời lạnh lùng vô tình ——

“Đáng đời.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (4)

“Hừ!”

Úy Trì Hi bĩu môi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng giống như bị kim đâm. Từ nhỏ đến lớn, cô đã quá quen với cách nói châm chọc lãnh đạm này của anh: “Sớm biết vậy đã không thêm cứu người.”

“Vừa rồi người nào thiếu chút nữa làm cho ta bị tuyệt hậu hả? Còn nói cứu ta, đừng có chọc cười ta.” Úy Trì Thác Dã khước miệng khẽ nhếch lên.

“Á...” Mặt cô đỏ bừng lên, nghĩ đến vừa rồi sống chết níu chặt hạ thể của anh, cô chỉ muốn nhanh chóng tìm một miếng đậu hủ rồi đâm đầu vào chết cho xong. Mặc dù đã từng cùng anh trải qua chuyện đó, nhưng mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy rất ngượng ngùng. Huống chi, anh hoàn toàn không biết người đó là cô.

Cô cũng không nói được nên lời...

Úy Trì Thác Dã nhìn sắc trời đã là hoàng hôn, trong rừng cây rậm rạp hầu như không thấy được điểm cuối, ánh mắt trong phút chốc trở nên lạnh lẽo: “Đi dọc theo đường mòn, trước khi trời tối nhất định sẽ tìm được lối ra!”

“À. Thế... Người vì sao lại bị thương ở Thailand?” Úy Trì Hi nhỏ giọng hỏi. Thấy anh bị thương, cô liền hiểu được việc này không thể xem thường.

“Trẻ con đừng có tò mò như vậy.” Anh cau mày, tựa lên bả vai nhỏ gầy của cô, mới phát hiện ra cô đã cao lớn trưởng thành rồi, không còn là cô bé con nấp nào ôm chân anh bập bẹ ỉa ỉa nữa.

Quần áo của cô thiếu mất một mảng lớn, do đã dùng để băng bó vết thương cho anh.

Vòng eo nhỏ tuyết trắng để lộ ra, khiến anh không khỏi nhủ mảy, liền cởi chiếc áo vest trắng đang khoác trên người xuống, cố chấp bọc kín cả người cô lại: “Mới tí tuổi đầu, đã thích lộ tay lộ chân?”

“Ở đâu chứ? Người ta không phải là vì cứu người sao?” Úy Trì Hi chu chu cái miệng nhỏ nhắn. Mặc dù không cam lòng, nhưng sợ nhớ anh đang bị thương, đành phải ngoan ngoãn mặc vào, dù vậy miệng vẫn phản bác lại, “Thật sự là người đàn ông vô tâm vô phế mà!”

Đây chỉ là mới lộ có cái thất lưng thôi. Lần đó ở vũ hội từ thiện, đồ cô mặc còn lộ đến đâu chứ, cổ chữ V khoét sâu đến bụng luôn. May mắn là anh không nhận ra cô, nếu không cô chắc chắn là bị anh tụng kinh giáo huấn cho đến chết.

Nhìn một mảng lớn vết máu đỏ tươi nhuộm đỏ chiếc áo vest trắng, trong lòng cô càng thêm căng thẳng, lặng lẽ nhanh tay đỡ lấy thân thể anh, như muốn truyền cho anh thêm một chút sức lực. Giờ phút này, cái gì cũng không quan trọng, cô chỉ cần anh còn sống! Cô biết bọn họ nếu vào đến thành phố thì sẽ bình an vô sự!

Dọc đường đi, Úy Trì Thác Dã không thêm nói lại, bởi vì phải luôn di chuyển, nên miệng vết thương không ngừng bị rách ra, hoàn toàn không thể khép lại được. Hơn nữa do thể lực đã cạn kiệt, nên mỗi anh lại càng lúc càng tái nhợt.

Bầu trời đã sẫm tối, nhưng bọn họ vẫn không tìm được lối ra.

Mẹ nó, đây không phải là địa điểm du lịch sao? Sao lại là nơi khi họ có gáy không một bóng người thế này?

Cô quên mất, trong rừng từ trước đến nay dân cư vốn đã rất thưa thớt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Trì Hi nhăn nhúm lại, nhìn thấy một bên sườn mặt anh đỏ đầy mồ hôi, nhưng vẫn tuân lệnh đến vậy, giống như được chạm

khắc mà thành. Có điều, cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt anh nhợt nhạt trắng bệch thế này, bỗng nhiên cô khóc òa lên: “Thác Dã, người ta không muốn người chết!”

Ô ô ô ô...

Cô không muốn anh chết a! Thoảng cái đã khóc ầm lên, rồi lao vào trong ngực anh, ôm chặt lấy thân thể anh, vừa nghĩ tới nếu như anh vì bị mất máu nhiều mà chết đi, cô lập tức gào khóc.

“Úy Trì Hi, ta còn chưa có chết, con khóc tang cái gì.” Úy Trì Thác Dã bất lực cười nói. Yêu thương vuốt tóc cô, mặc cho nước mắt nước mũi của cô chui hết lên bộ quần áo sang trọng của anh, anh biết cô đang rất sợ hãi.

“Phi phi phi! Nhỏ nước bọt nói lại, ai khóc tang chứ!” Cô từ trong lòng ngực anh ngược mặt lên, lệ chảy hai hàng, nước mũi lòng thông, tức giận kêu lên, “Người không được ăn nói vô văn! Người sẽ không có việc gì!” Trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kiên định quyết không để cho anh phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (5)

Nhìn cô khóc thảm thiết với khuôn mặt lấm lem đến vậy, anh liền muốn trêu chọc cô, theo kế rằng phun ra ba chữ: “Xấu chết đi.”

Nhưng trong giọng nói lại lộ vẻ dịu dàng mà cả hai người cũng không phát hiện ra.

“Ô ô ô ô, người chỉ biết chê người ta xấu thôi! Cũng không thèm nghĩ là ai đã giúp người cầm máu chứ, ừ thì, tuy là vẫn không cầm được...” Cô khóc thút thít, càng nói càng tức giận.

Á, càng nói càng muốn...

Fuck! Úy Trì Hi cảm giác thấy trong cơ thể ở một nơi nào đó nhói nhói đau. Mamma Mía, đừng vào lúc này, tại nơi này, đặc biệt là ở ngay trước mặt người đàn ông này nha...

Cô cúi đầu, lặng lẽ cắn răng chịu đựng, khuôn mặt bắt đầu nhăn nhó. Oh My God! Chúa ơi, đau quá a...

“Trời tối rồi! Chúng ta nên tìm một chỗ rộng rãi để nghỉ ngơi.” Úy Trì Thác Dã ôm chặt lấy thân thể cô, gia tăng tốc độ, sắc mặt trắng nhợt lại tăng thêm vài phần u ám, lo sợ sẽ không kịp thoát khỏi khu rừng rậm rạp này.

Ngày đã tàn, mây đen bao phủ cả bầu trời.

Gió đêm lướt qua những tán cây rừng phát ra âm thanh rì rào, thỉnh thoảng nghe được tiếng côn trùng kêu rả rích.

Khuôn mặt Úy Trì Hi càng ngày càng nhăn tít lại, ngay lúc đi ngang qua một bụi cỏ, cuối cùng cô cũng không nhịn hơn được nữa, nhúu chặt ấn đường nhỏ giọng nói: “Ừ... mà...”

“Hử?” Anh nhúu mày.

“Là...”

“Chuyện gì?” Chân mày anh càng nhúu chặt hơn.

“Người ta muốn... Hư hư!” Cô đau đớn thống khổ xấu hổ bất lực thốt ra hai chữ kia.

“... Xem ra con thật sự là một cái thùng nước, dọc đường đi bảo nước mắt còn chưa xả hết.” Úy Trì Thác Dã nhếch môi, cúi đầu liếc xéo khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó của cô, thờ dãi một hơi, “Đi đi, không được vượt ra khỏi phạm vi tầm mắt của ta.”

“Á!”

Cô lập tức chạy vọt đi ôm cái dạ dày đang sôi ùng ục, bỏ lại một câu “Không được nhìn lên đó”, rồi tăng tốc như bị lửa đốt đốt xông vào một bụi cỏ che khuất tầm mắt nhất.

Nhìn lên? Anh cười xòa một tiếng. Cô nghĩ ai cũng nhầm lẫn giống như cô vậy sao, muốn nhìn lên người khác đi vệ sinh sao?

Nhớ lại khi cô còn bé, có một lần lợi dụng lúc anh đi vệ sinh thì xông vào, chập chững lê cái cơ thể béo ú của mình, về mặt ngây thơ hỏi anh: “Papa, tại sao con trai phải đứng tiểu?”

Lúc này anh chỉ mới xả được một nửa, ngay tại khoảnh khắc bị cô thỉnh linh hỏi câu hỏi loại ‘Mười vạn câu hỏi tại sao’ dọa cho hoảng sợ. Lúc này cậu bé còn chưa kịp kéo về lại trong quần, thì cô liền chui ngay xuống dưới háng anh, tò mò nhìn bảo bối của anh rồi thất vọng phán một câu: “Papa dùng cái này để đi tiểu sao?”

Làm cho khuôn mặt của anh méo xẹo, đem một nửa ‘nước’ kia dứt khoát thu trở về, cái loại đau khổ này không có lời nào có thể tả rõ được.

Từ đó về sau, chỉ cần trở về Xích Long bảo, anh đều ghi nhớ phải luôn luôn khóa cửa.

Mỗi lần nghĩ lại, anh đều cảm thấy uất ức, nhưng may mắn thay cô đã sớm quên mất chuyện này.

Trên bầu trời đêm đã mọc đầy sao, nhiệt độ không khí cũng bắt đầu giảm xuống tạo cảm giác mát mẻ, anh lại gần khu vực lân cận bụi cỏ ngồi xuống, khẽ vuốt lên vết thương trên vai. Nhớ lại tình hình trên máy bay lúc tới Thailand, đôi mắt chợt ánh lên tia nham hiểm độc ác. Người nào phản bội anh, anh tuyệt đối không bao giờ nương tay!

Úy Trì Hi đã đi được một lúc lâu.

Trong rừng một mảnh tối đen năm ngón tay đưa lên cũng không thấy ngón. Dường như đột nhiên có một ánh mắt của dã thú lóe lên trong đêm tối.

Trong lòng anh căng thẳng, quay về hướng cô ngồi hét lên: “Úy Trì Hi? Giải quyết xong chưa?”

“...” Trong bụi cỏ kia, không có âm thanh nào, cũng không có tiếng trả lời.

“Úy Trì Hi?”

“...” Vẫn không có chút động tĩnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (6)

“Úy Trì Hi, con rốt cuộc mò cái gì ở đó vậy!” Trong giọng nói bắt đầu lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“...”

“Úy Trì Hi! Con mà tiếp tục không trả lời, ta sẽ đi tới đó.” Trong giọng nói đã lộ ra một tia uy hiếp.

“...”

“Úy—— Trì—— Hi!” Người nào đó đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lên rồi.

“...” Trong đồng cỏ trước sau vẫn yên lặng như tờ.

“Ta đếm đến ba! Một!”

“...”

“Hai!” Tiếng nghiêng răng kèn kẹt, người nào đó sắc mặt đã tái mét.

“...”

“Ba!” Tới hậu thư vừa dứt, anh liền bước về phía cô.

Quạc quạc, trong đầu dường như xoẹt qua một bầy quạ đen.

“Người, người không được lại đây nha!”

Tiếng thét hỗn loạn gấp rút kịp ngăn cản bước chân của Úy Trì Thác Dã, được lắm, cuối cùng cô cũng chịu lên tiếng.

“Con rốt cuộc đang làm cái gì vậy?” Anh thiếu kiên nhẫn hỏi.

“À...” Giọng nói dường như có vẻ chột dạ từ trong bụi cỏ truyền đến.

“Hử?”

“Người ta cần...” Cô rầu rĩ, ấp a ấp ứng.

“Cái gì?” Anh cau mày.

“Người có đem theo giấy không vậy!” Cô bất chấp tất cả thét lên.

Một tràng cười khê từ miệng anh bật ra. Cô nhóc này, anh thật sự là phục lẫn cô rồi, nhưng nhớ lại sự nhập nhèm của cô, trong mắt anh lóe lên một tia ranh ma xảo quyệt: “Con gọi ai?”

“Hỏi thừa, ở đây ngoài người ra còn có người khác sao?” Cô bực bội nói, trong bụi cỏ cũng phát ra âm thanh sột soạt.

“Ta đề nghị con nên dừng tạm rễ cây cho xong chuyện.” Anh nghiêm trang nói.

“Có lộn không vậy?!” Cô không nhịn được trợn mắt hét lên.

“Hay là hái vài cái lá cây cũng được.” Anh lại nhàn nhạt nói tiếp.

“Ủy Trì Thác Dã!” Cô gần như bị kích động đến muốn giết người.

“À... hay là con cứ học theo đã nhân, dùng tay giải quyết.” Anh cố nén cười.

“Người là đồ xấu xa!” Cô đỏ hồng hai má, tức giận xấu hổ đến cực điểm.

“Hử? Gọi ta là gì?” Anh khê nhướn hai hàng lông mày.

“...” Lúc này trong đêm tối, cho dù trên khuôn mặt cô có biểu lộ vẻ dữ tợn, tất cả đều chỉ là uổng công. Tên kia đơn giản là đang vui sướng khi người gặp họa. Cô biết mình đang phải cầu cạnh người ta nha, ô ô ô ô, Người ta thường bảo người có ba việc gấp (đại tiện, trung tiện, tiểu tiện, đến lúc nào thì đi lúc đó không thể nhịn được), thỏ khôn đào ba lỗ (hàng thỏ luôn có 3 cửa ra, ý bảo làm người phải luôn chuẩn bị đường lui cho mình), ừ mà thỏ khôn cần cửa làm gì nhỉ? Cô không có khăn tay thì làm thế nào đây, chẳng lẽ thật sự phải dùng rễ cây? Lá cây? Oái... dùng tay?

Oe! Thật buồn nôn aizz!

Con mẹ nó! Đúng là đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, cô ở trong bụi cỏ không thể không thỏa hiệp!

“Vậy, cung ời...” Cô nhut chỉ thờ dài.

“Gọi là gì hả?” Anh khê nhíu mày.

“Á, Thác Dã...” Cô nhận thấy sự không hài lòng của anh, khí thế lập tức tụt xuống phân nửa.

“...” Lúc này, đến lượt anh không chịu lên tiếng.

“Thác Dã yêu quý...” Cô nịnh nọt gọi.

“...” Như cũ vẫn không thèm để ý đến cô.

“Lão Đại...” Cô càng lúc càng nịnh bợ hơn.

“...”

“Á.”

“...” Một mảnh tĩnh mịch.

Cuối cùng, cô mắt tròn trắng mắt, âm ỨC nhỏ giọng gọi: “Papa...”

“Không nghe rõ, nói lớn một chút.” Anh cố ý giả điếc, chỉ còn thiếu cảm nữa thôi.

“Papa!” Cô hét lên. Cô biết là anh đang lợi dụng cơ hội này để chinh cô mà!

Cô gương cờ trắng đầu hàng, thừa nhận thất bại! Được rồi chứ?

“Thế này còn tạm được.” Ủy Trì Thác Dã theo thói quen nhếch miệng, vừa lòng gật đầu, rút trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay đắt tiền, cất giọng nói, “Cỏ cần ba đem lại đây không? Con gái ngoan của ba.” Trong ngữ điệu lại toàn là ý trêu tức cùng đùa cợt.

“Không cần! Ném lại đây là được.” Con mẹ nó, cô nghiêng rặng treo treo, thật sự phải cố nhịn thôi!

Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, rỗng mắc nước cạn bị tôm giỡn, Úy Trì Hi cô sẽ nhớ kỹ! Thù này không báo thì không phải con gái!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (7)

Nằm bên bờ biển Ấn Độ Dương, thuộc vùng biển Andaman, “Hòn ngọc phương Nam”—— đảo Phuket?

Đáng ra phải là dưới cái nắng nhiệt đới, bãi cát trắng trải dài, nước biển trong xanh, với tất cả cảnh sắc quyến rũ của vùng biển nhiệt đới chứ?

Cớ sao cô chỉ nhìn thấy toàn là rừng rậm nguyên sinh vậy? Mà còn là rừng cây mê cung tối đen như mực. Tề Gia Nhạc sáng sớm nay còn nói với cô, đảo Phuket là hòn đảo lớn nhất Thailand, là khu nghỉ mát giải trí nổi tiếng nhất bờ biển Đông Nam Á. ‘Phuket’ theo ngôn ngữ Malaysia nghĩa là ‘Đồi núi’, bởi vậy trên đảo có rất nhiều núi. Du khách cũng có thể ở trên đảo thám hiểm, hoặc lặn xuống nước khám phá, cũng có thể ra khơi thưởng ngoạn, nơi đây giống như thiên đường của hạ giới...

Có thể do Úy Trì Hi cô, có số phận quá mức đen đủi, nên đã bị rơi vào nơi thâm sơn cùng cốc, ở cái nơi mà đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón, ba lô thì bị cướp, còn bị lạc trong rừng nhiệt đới, đã vậy còn bị người treu chọc, mà mất mặt nhất chính là đi vệ sinh mà không có khăn lau, nên bị người cô yêu nhất, đại nhân Thác Dã bốn cọt...

Nhưng Úy Trì Hi cô đây, xem ra cũng rất may mắn vì đã ‘cứu’ được đại nhân Thác Dã của cô. Mặc dù về điểm này anh không hề đồng ý, nhưng cô vẫn rất vui. Thì ra ông trời đối với cô cũng không bạc.

“Úy Trì Hi! Lại hồn bay phách lạc ở cõi thần tiên nào rồi?” Úy Trì Thác Dã khẽ gọi, đưa tay giữ chiếc bật lửa chuyển đến trước mặt Úy Trì Hi, nhờ vào ánh lửa lập lòe thử xem cô gái nhỏ này một chút. Mặt cô lấm lem bụi bẩn, nhưng đôi mắt kia vẫn trong suốt phát sáng lấp lánh như xưa, như vàng trắng lười liềm tỏa sáng trong đêm, miệng anh cong lên một vòng cung xinh đẹp, cười nói, “Bộ dạng này của con, làm ta nhớ lại cô bé con năm xưa cũng vô cùng bản thủ thế này.”

“...” Lúc này trước mắt đột nhiên có ánh lửa, ngay lập tức kéo Úy Trì Hi đang ở ‘cõi thần tiên’ quay trở về, “Hả, người ta đã không còn là một cô bé từ lâu rồi!” Cô chu môi phản bác, không muốn anh tiếp tục xem cô là một đứa trẻ nữa.

“Ừ, không còn là cô bé con nữa, nhưng đầu óc vẫn còn ngốc nghếch lắm” Trong mắt của anh nồng đậm ý cười.

“Hứ!” Úy Trì Hi khinh khỉnh quay phắt đầu, không cho anh nhìn thấy bộ dạng lúng túng của cô. Cô biết cả ngày hôm nay cô cũng đã đủ nhếch nhác rồi, có lẽ là hình tượng của cô ở trong lòng anh đã bị hủy hết!

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt của chiếc bật lửa, bọn họ lại tiếp tục nghiêng nghiêng ngả ngả chặt vật nhưng không kém phần ầm ập gấp rút lên đường. Bởi vì Thác Dã nói nhất định phải tìm được một khoảng đất trống trải mới có thể nghỉ ngơi, nếu không rần, côn trùng, chuột, kiến sẽ dễ dàng tiếp cận người.

Anh cố chịu bả vai đau đốn, dọc theo đường đi lẳng lặng nhặt một ít cây khô, để nhóm lửa.

“Thác Dã, người xem kìa!” Úy Trì Hi chỉ vào một khoảng trống trải thấp thoáng phía trước, “Nơi đó hình như có một khoảng đất trống nhỏ.”

“Ừ, đến đó xem thử.” Anh gật đầu.

Quả nhiên bọn họ tìm được một khoảng đất trống, Úy Trì Hi cũng phụ giúp đi lượm nhặt vài nhánh cây khô để nhóm lửa. Cô thật hưng phấn nha, thế này thật giống như được cùng Thác Dã ‘Cắm trại dã ngoại’ vậy.

Tại nơi thâm sơn hoang vắng, cây cối âm u, không trăng không sao, cô nam quả nữ ở nơi đất khách quê người, cô vẫn luôn kỳ vọng có lúc được ở riêng với anh, thế này cũng coi như là thu hoạch ngoài dự kiến nha, hắc hắc!

A ——

Bỗng nhiên, cô bị một lực kéo mạnh kinh người giật ngược trở lại, lập tức nhào vào trong lồng ngực nở nang vạm vỡ của anh, dẫn đến tiếng anh kêu lên đau đốn.

Cô bị chìm đắm trong mùi hương nam tính mê hoặc chỉ có duy nhất ở anh. Thật sự hoài niệm hương vị này nha, tuy rằng vẫn còn xen lẫn phản phát mùi máu tươi. Anh ôm chặt lấy cô. Anh muốn làm gì vậy, không phải thừa dịp trời tối muốn cô chứ? Anh đã phát hiện ra cô chính là người phụ nữ lên giường với anh sao? Á, anh đang nồn nóng sao?

Nhớ tới thân thể hùng hực của anh, trái tim đập rộn rã của cô như nai con chạy loạn.

Á, tại sao cô vừa sợ hãi lại vừa có chút chờ mong chứ?

Anh, anh, anh sẽ không thật sự muốn cô chứ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (8)

“Đừng nhúc nhích!” Anh nén giọng thấp xuống, siết chặt lấy thân thể cô trong vòng tay mạnh mẽ.

Nhìn thấy anh dần hạ đầu thấp xuống gần cô, cô gần như có thể cảm nhận được hơi thở của anh, đang từ từ phủ xuống người cô...

Không khí có chút mờ ám.

Ngực cô áp sát vào người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ hồng đến mang tai, trái tim bé nhỏ đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh còn bảo cô đừng nhúc nhích, hay là...

Khóe miệng Úy Tri Hi nhếch lên một nụ cười trộm, bàn tay nhỏ bé vô tình nắm chặt lấy vạt áo anh, thẹn thùng đỏ mặt nhắm nghiền hai mắt, cánh môi đỏ hồng lặng lẽ chu lên, chờ đợi bờ môi ấm áp kia phủ xuống...

Im lặng...

Lặng lẽ...

Khe khẽ...

Nhẹ nhàng...

Mềm mại...

Êm dịu...

Thầm thì...

...

Hả, đứng hình...

Sao lâu rồi vẫn không thấy cánh môi kia phủ lên.

“Được rồi.” Một lúc lâu sau, anh trầm giọng nói.

“Cái quái gì vậy?” Cô đột ngột mở choàng mắt ra, vẻ mặt ngờ ngợ, rốt cuộc thì anh đang làm gì vậy? Cái gì mà được rồi? Đợi cả buổi trời anh cũng không thêm hôn, hại cô phải chờ rất lâu nha.

“Vừa nãy có rần.”

“Hả?!” Cô kinh hãi kêu lên, “Rần á!” Cô hốt hoảng, cực kỳ sợ hãi.

Cô phất một cái liềm tốt lên người Úy Tri Thác Dã, hai tay bám chặt lấy cổ anh một cách thô bạo, còn hai chân thì ngay tức khắc quắp ngang hông anh, hoảng loạn hét lên: “Người ta không muốn bị rần cắn nha, cứu với cứu với!”

“Con không thấy là phản ứng đã quá chậm rồi hay sao? Ba đã đuổi con rần đó đi từ lâu rồi.” Úy Tri Thác Dã hét cách phải đỡ lấy hông cô, đề phòng cô bị té ngã, sau đó tiện thể vỗ nhẹ một cái lên hông cô, “Không có ý thức đề phòng nguy hiểm gì cả, có phải đáng đánh đòn hay không?”

Ô ô ô, nghe thấy con rần đã bị đuổi đi rồi, lúc này trái tim đang đập dồn của Úy Tri Hi mới từ từ đập thông thả lại.

Trời ạ, cô mặt mày nhẩn nhúm, suýt ngất!

Còn tưởng rằng Thác Dã muốn làm gì cô, sự thật chứng minh, cô tự mình rước nhục, thật uổng công làm một sắc nữ.

“Ồn rồi, xuống đi, bây giờ có thể đi nhóm lửa được rồi.” Anh cung chịu vỗ vỗ vào cặp mông mềm mại của cô.

Úy Trì Hi chậm chạp miễn cưỡng trượt xuống người anh, vừa ngay lúc đó, dạ dày bỗng kêu lên ừng ực, đòi mời anh đào cong lên, cô lầu bầu nói: “Người ta đói bụng.”

“Đói thì ngủ sẽ hết đói.” Úy Trì Thác Dã thả cô xuống, khom lưng nhặt ít cành khô, vừa đi vừa quay đầu lại nói, “Chạy theo ba nhanh lên, chứ không nếu lại gặp phải con rắn hay con thú nào khác ba cũng sẽ mặc kệ con đó.”

“Oái!” Cô ngây ngốc kêu lên, rồi hấp tấp đuổi theo bất kịp bước chân anh. Cô không muốn bị rắn cắn đâu, ô ô ô, nghe đã thấy thật khủng khiếp.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã nhóm được một đồng lửa ở giữa bãi đất trống. Úy Trì Thác Dã nằm ngay xuống, miệng vết thương ở bả vai đang đau âm ỉ, đêm nay anh nhất định phải nghiêm túc nghỉ ngơi, mai mới có sức chạy tiếp, mới có đủ sức bảo vệ cô nhóc của anh, đồng thời cũng phải sống sót trở về để tính sổ với kẻ đã bán đứng mình.

Úy Trì Hi theo sau nhào xuống, tiến đến nằm bên cạnh anh: “Thác Dã, chúng ta có thể thoát khỏi cái nơi thâm sơn cùng cốc này không?”

“Chắc chắn có thể. Đừng có suy nghĩ lung tung nữa.” Anh nghiêng người về bên cánh tay không bị thương đuổi tay kéo cô ôm vào sâu trong ngực, dịu dàng nói, “Bé ngoan ngủ đi, sáng mai sẽ tìm thứ gì đó cho con ăn.”

Suốt chặng đường này, quả thật đã uất ức cho cô, bắt cô phải đi đường vòng, càng hẻo lánh bí mật càng có lợi với anh. Anh không hề xem thường thể lực của Hắc Cầu ở Thailand, nhưng lại không lường trước mình sẽ bị bán đứng. Bỗng nhiên, trong mắt anh lại toát ra vẻ lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (9)

“Vâng.” Cô cúi đầu lúi rúi trả lời, giống như một chú mèo nhỏ, nằm cuộn tròn trong lồng ngực rộng lớn của anh. Cánh tay bé nhỏ ôm chặt lấy thắt lưng cường tráng, hít vào thật sâu hương vị của anh, thật khiến người ta hoài niệm.

Cô nhớ lại lúc còn bé, mỗi đêm đều lên vào phòng anh, chui vào chăn, ôm lấy chân anh, thì mới có thể ngủ ngon được. Cô còn nhớ rõ chuyện năm ấy khi cô tròn mười hai tuổi, đã bị anh vung chân đạp lăn xuống giường...

Ánh lửa bập bùng, xua đi cảm giác lạnh lẽo của đêm đen, trong không khí ấm áp yên tĩnh, thân thể áp sát thân mật khiến cho bọn họ không hên mà gặp đều cùng nhớ lại cái đêm vũ hội từ thiện kia.

“Thác Dã, người... đã có người phụ nữ nào trong lòng chưa?” Cô đã phá vỡ sự im lặng, dè dặt dò hỏi, cực kỳ sợ hãi anh sẽ trả lời là ‘có rồi’.

“Sao thế? Nếu tôi nói chưa, phải chăng nhóc con nghịch ngợm nhà cô lại chuẩn bị giới thiệu một người cho tôi sao?” Anh pha trò hỏi.

Một người phụ nữ yêu thích? Anh nhíu mày, không thể nhớ nổi bất kỳ khuôn mặt của người phụ nữ nào, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt đeo mặt nạ của cô gái kia. Anh nhớ lại vào đêm xảy ra vụ nổ đó, anh đã bắt nhầm tay cô ấy. Cô gái đó rốt cuộc là ai? Cô ấy ở nơi nào? Cô... Có khỏe không? Cô...

Anh dường như có chút hoài niệm.

“Người mơ mộng hão huyền gì vậy, bạn bè người ta đều là ‘cò non’ thôi, sẽ không để cho ‘trâu già’ như người ăn đâu.” Cô vội vã muốn phá tan ý định của anh, kêu lên.

Nhưng khi vừa dứt lời, cô liền nghĩ lại, nói thế không phải giống như bảo cô cũng chính là ‘cò non’ không cho phép ‘trâu già’ được ăn sao? Chết tiệt! Cô lại tự lấy đá đập vào chân mình rồi, nhưng mà lần đầu của cô không phải cũng bị chính con ‘trâu già’ nhà anh ăn sao a...

“Ba không ăn ‘cò non’.” Anh nhíu mày. Anh không thích những cô bé non nớt, anh thích sự dịu dàng đầm ấm, vì vậy từ nhỏ anh đã thích...

“Hà?!” Trái tim cô nhói lên, rất muốn nói, thứ anh không thích cũng đã ăn rồi, chẳng lẽ lại định ăn quýt sao?! Nhưng những lời này cô làm sao nói được đây? Bức bối... Bức bối... Bức bối quá đi!

“Vậy người sẽ ăn loại ‘cò’ nào đây?” Cô kiên trì hỏi cho ra nhẽ.

“Ba không ăn ‘cò’, ba ăn com.” Anh lầu bầu.

Choáng, cô bực mình tròn trắng mắt: “Hừ!”

“Vậy ra con muốn ba cưới một người phụ nữ về để giáo huấn con?” Sau đó, anh làm như thật nói tiếp, “Ý tưởng này cũng không tồi.”

“Không! Không! Không!” Cô hét to lên ba tiếng, sau đó càng ôm anh chặt hơn, “Người ta không muốn người kết hôn...”

Giọng nói của cô mang theo đôi chút run rẩy, cô biết anh là người nói được làm được. Cô hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nếu sớm biết vậy thì đã không hỏi anh loại câu hỏi thể này!

Úy Trì Thác Dã nhếch khóe miệng lên, nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, nhận thấy thiên nhiên thật kỳ diệu và độc đáo.

Anh chợt nhớ tới một bài hồi bé từng nghe ‘Twinkle twinkle little star (lấp lánh, lấp lánh ánh sao nhỏ)’, đã nhiều năm rồi anh chưa được nghe lại bài hát trẻ con đó. ‘Bà’ đã hát cho anh nghe. Anh nhớ rõ, ‘bà’ vẫn luôn dùng giọng nói êm ái, dịu dàng gọi anh “Thác Dã, Thác Dã...”

Nhưng mà ‘bà’, đã mất rồi...

Hốt hoảng nhận thấy trong hốc mắt mình vương một thứ chất lỏng ấm nóng, anh nhắm nghiền hai mắt, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, mau ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (10)

Tầng sáng ở đảo Phuket, các tia sáng đầu tiên của ánh nắng mặt trời xuyên qua những tán lá xanh um, phủ xuống đỉnh đồi ngập một màu xanh non tươi tốt, tung tăng nhẹ nhàng lướt xuống trần gian, như ban phát sinh khí đến khắp mọi nơi. Cả rừng cây giống như mới vừa từ trong một giấc ngủ vui mơ màng tỉnh lại.

Um!

Một loạt âm thanh sột soạt vang lên, như có tình phá nhiễu đánh thức hai người đang ôm nhau ngủ say trên khoảng đất trống.

“Đừng! Không được nghịch như vậy!” Úy Trì Hi đột nhiên bừng tỉnh, con mẹ nó, là ai khiến cho mũi cô cảm thấy ngứa ngáy! Cô mơ thấy mình đang đi bên cạnh Thác Dã bước vào giáo đường giữa không gian tràn ngập tiếng thánh ca, chết tiệt, dám phá hỏng mộng đẹp của cô!

Ngay lúc cô mở mắt ra, thì bị cảnh vật trước mắt làm cho hoảng sợ, nhanh chóng lay gọi cơ thể rắn chắc bên cạnh: “Thác...Thác Dã, dậy mau!”

“Hử?” Úy Trì Thác Dã lầm bầm một tiếng, nhấp nhem mở mắt, quả thật đã hết sức mỏi mệt, vừa tỉnh dậy liền cảm giác được bả vai âm ỉ đau, miệng vết thương cũng có chút nóng sốt.

Một con khi lông vàng đang cầm một cành cây, chọt chọt Úy Trì Hi.

“Tránh ra!” Úy Trì Hi lập tức hét toáng lên. Con khi tức thì bất động, nhưng dường như đúng ý nên cười rất khoái trá.

“Đừng sợ nó.” Anh thăm thì nói, rồi ngồi dậy.

Mọi loài động vật, đều có bản năng khi dễ kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, chú khi lông vàng vừa nhìn thấy người đàn ông to lớn hơn đứng dậy, thì ngay lập tức sợ hãi lùi về phía sau vài bước. Một đôi mắt khi thông minh sáng long lanh nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Con này vừa nhìn thấy người đã sợ hãi, thật giống như cún con nịnh hót.” Khóe miệng Úy Trì Hi nhếch lên, làm mặt quỷ để chọc tức con khi lông vàng, cũng tỏ ra cực kỳ khinh bỉ con khi kia.

Con khi lông vàng nghiêng răng nhẩn nhẩn, vừa dè chừng Úy Trì Thác Dã, vừa nhìn nhìn lại Úy Trì Hi, sau đó hú lên một tiếng quái dị rồi xoay người bỏ đi. Đi được vài bước, thì quay đầu lại, vẫy vẫy cành cây trong tay, rồi đi thêm vài bước nữa, lại tiếp tục quay đầu, tiếp tục vẫy vẫy cành cây, ánh mắt đó giống như muốn bảo hãy đi theo nó——

Úy Trì Thác Dã liền nhận ra, vội vàng nói: “Hi, mau đứng lên. Chắc hẳn nó đoán được chúng ta đang bị lạc đường. Mau đi theo nó không chừng có thể thoát ra ngoài.”

“Nó á?” Úy Trì Hi cười nhạo, con khi chết tiệt, dám phá giấc mộng đẹp của cô.

Úy Trì Thác Dã nhanh chóng đứng dậy, kéo theo Úy Trì Hi đang chậm rì rì đứng lên, sau đó phui hết bụi đất bám trên người xuống. Con khi lông vàng vẫn chờ ở phía trước, dường như cũng có trí thông minh giống con người.

“Thác Dã, miệng vết thương của người có khá hơn chút nào không?” Úy Trì Hi lo lắng hỏi. Vết máu trên băng quấn vai anh cũng đã bị đông cứng lại,

nhưng do vết thương không được khử trùng nên rất dễ bị sưng tấy lên.

“Không có gì đáng ngại. Bình thường những con khi này rất nghịch ngợm, nhưng cũng rất thông minh. Ta nghĩ nó sẽ đưa chúng ta thoát khỏi đây.” Úy Tri Thác Dã khoắc tay lên đôi vai gầy nhỏ nhắn của Úy Tri Hi, “Lại đây đi, còn có thể chống đỡ được không?”

“Được!” Cô kiên định gật đầu, tuy rằng từ tối hôm qua đến giờ một giọt nước cũng chưa được uống, nhưng chỉ cần có Thác Dã ở bên, có khổ hơn nữa cô cũng không sợ.

Khệt khệt ——

Con khi lông vàng đứng đợi đã có chút mất kiên nhẫn, cả hai nhìn nhau cười, rồi nhanh chân chạy theo đuổi kịp tốc độ của nó.

Dọc đường đi, tiếng gió thổi nhẹ bên tai, tiếng chim hót véo von, thỉnh thoảng cô bắt chợt cảm nhận mấy câu “con khi chết tiết”, thế là con khi lông vàng liền tủi thân kêu ầm lên...

Xuyên qua khu rừng rậm nhiệt đới, vượt qua những dãy núi gồ ghề, băng qua nhiều bãi cỏ bạt ngàn, cả hai đều không có thời gian để ngắm nhìn phong cảnh hữu tình mỹ lệ, không kịp tí tê kể khổ với nhau, bọn họ cần phải nhanh chóng thoát khỏi cái ma trận này càng sớm càng tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (11)

Hura!!!! Hura!!!!

Cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy được một bãi biển với bờ cát trắng mịn, Úy Tri Hi hét toáng lên vì vui sướng: “Quá tuyệt vời! Cuối cùng cũng có thể được tắm rồi!” Cô hưng phấn nói. Trải qua buổi tối hôm qua, cả người cô đã bẩn đến không còn có thể bẩn hơn. Dứt lời cô chạy vụt xuống bờ cát kia.

Con khi lông vàng dường như cũng bị lây phải bầu không khí vui vẻ, liền hoa chân múa tay vui sướng reo hò theo.

Úy Tri Thác Dã thăm thò phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát được rồi: “Ba đi tìm chút gì ăn, nhớ ngoan ngoãn ở yên chỗ này chờ ba trở lại, nghe không?” Anh hét lên với cô. Sau một phút thất thần, con bé kia đã nhanh tay cởi bỏ quần áo nhảy ùm xuống biển bơi ra xa rồi.

“Vâng! Biết rồi.” Cô vui vẻ hét lên đáp lại, chộc cho con khi lông vàng ở trên bờ ngửa ngáy tay chân cũng định nhảy xuống biển nghịch nước.

Úy Tri Hi thoáng nhìn qua phát hiện ra ý đồ của nó, liền đánh bọt nước văng tung tóe lên cổ ý xua đuổi: “Con khi chết bầm kia, đừng có mơ xuống tắm cùng ta!”

Con khi lông vàng tức giận đến độ vò đầu bứt tóc, khiến cho Úy Tri Hi cất giọng cười lạnh lạnh như tiếng chuông ngân. Mặc dù con khi chết bầm này đã dẫn đường cho bọn họ thoát ra ngoài, nhưng cũng đừng mơ nhân đó có thể chiếm tiện nghi của cô, ảo tưởng được cùng cô ‘tắm uyên ương’!

Úy Tri Thác Dã nhếch miệng cười, xoay người đi xung quanh tìm trái cây, để mặc cuộc đối đầu vui vẻ giữa cô con gái và con khi.

“Con khi chết bầm, tránh ra mau!” Cô chìm trong làn nước biển xanh thẳm, vừa cười khanh khách vừa mắng, xong lại hất nước vào người con khi lông vàng.

Con khi lông vàng kêu thét lên nhảy vọt sang một bên tránh né, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên ken két, đồng thời không ngừng dậm chân tức giận. Đã không thèm quan tâm đến mong muốn bé nhỏ của nó, cô gái chết tiết này, trước sau gì cũng luôn chống đối nó, sao không nhớ lại là ai đã dẫn cô ta tới đây. Chỉ dựa vào có chút nhan sắc mà đã hất mặt lên trời, chờ khi nào về nhà thế nào nó cũng phải nói với cha khi của nó nhớ khiến cho mẹ khi của nó phải luôn an phận thủ thường, đã là giống cái thì nhất định phải dịu dàng hiền lành là tốt nhất. Đồ oắt con, khệt khệt.

Bỗng nhiên, trong đầu nó lóe lên một kế, hai mắt như phát sáng nhìn chằm chằm vào đồng quần áo của Úy Tri Hi để trên bờ, không nói tiếng nào liền chạy tới, hà, mà nó có nói cô ta cũng không hiểu, rồi gom hết lại ôm vào trong ngực.

“Này! Con khi chết bầm kia, sao mày dám lấy quần áo của tao!” Việc làm này của con khi thật khiến cho cô sợ hãi. Con mẹ nó, nó thực sự quá xảo quyệt!

“Con khi chết tiết kia, mày dùng tay lại cho tao!”

Con khi lông vàng tỏ ra dương dương tự đắc, còn huênh hoang phát phát quần áo trong tay. Tuy rằng nó chỉ là một con khi, nhưng nó tuyệt đối không thể để cho con người được phép xem thường mình! Nói đến cùng thì cả hai đều có cùng chung tổ tiên. Lần tiền hoá trước bọn chúng đã thua loài người rồi, nhưng lúc này đã là khi thì về mặt thể diện tuyệt đối không thể lại thua tiếp nữa.

“Đồ súc sinh chết tiệt kia, mày chơi ăn gian, rất không có nhân phẩm!”

Nó xoay người, lắc cái mông khi đó hồng về phía cô đánh một cái rầm, a.hắc...hắc. Nó là khi nên cũng chẳng cần nói đến chuyện đạo đức.

“Được lắm, xem tao làm thế nào để trị mày!”

Nhìn thấy cô đang chuẩn bị quay lên bờ, nó liền nhanh chóng ôm lấy mớ quần áo của cô, hấp tấp chạy về phía rừng cây, thình thoảng quay đầu lại làm bộ dạng đắc thắng để trêu chọc cô.

“Mày đứng lại!” Cô găm lên, nhanh chóng lặn xuống bơi nhanh vào bờ. Trên người cô lúc này chỉ mặc mỗi chiếc áo nịt ngực và quần chíp. Nếu tất cả quần áo đều bị con khỉ chết bầm kia cướp mất, vậy cô làm sao dám nhìn mặt mọi người!

Rào...rào..., ngay lúc cô trôi lên khỏi mặt nước, giống như một đóa sen mới nở...

Phục!

Chiếc áo nịt ngực đã bị đứt móc bật tung ra, thật không may, lại là chiếc móc phía trước!

Bầu ngực trần bất ngờ bị bật nảy lên, cô sợ hãi lấy hai tay che lại, nguy hiểm thật, may mà không có ai nhìn thấy.

Oh My God! Cô sẽ không xui xẻo như vậy chứ! Đó là đồ của hãng Brada, có lộn không vậy?!

Con khỉ lông vàng đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, haizz. Xem ra nó cũng quá lợi hại đi!

Ủy Trì Hi một lần nữa thu người chìm xuống làn nước, lẳng lặng chờ Thác Dã quay lại cứu cô.

Lúc này đây, quần áo thì bị con khỉ chết bầm kia cướp đi, mà ngay cả áo nịt ngực cũng bị đứt mất, cô làm thế nào dám gặp người đây!

Ôi trời ơi! Thật nhục đầu quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (12)

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đột nhiên, từ xa truyền lại mấy tiếng súng nổ!

Ủy Trì Hi cực kỳ hoang mang hoảng sợ, tiếng súng này thật giống với tình hình ngày hôm qua. Bỗng nhiên cô cảm thấy tức ngực đến nghẹt thở, chẳng lẽ đã có chuyện xảy ra với Thác Dã rồi?

Ngay sau đó, thắp thoảng hiện ra một bóng người trong bộ đồ màu trắng, là Thác Dã!

Anh nghiêng ngã loạng choạng chạy tới, thấy cô đang nóng vội muốn leo lên khỏi mặt nước, anh đột nhiên hét to: “Quay lại trốn mau!”

Đoàng!

Từ xa lại vang lên một loạt tiếng súng nổ!

Tôm lại là chuyện gì thế này?! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt tái xanh, đám người này quả nhiên là muốn giết chết Thác Dã!

“Chạy mau...” Anh chạy thật nhanh về phía cô, tốc độ nhanh đến kinh người!

Bùm——

Ủy Trì Thác Dã nhún người một cái nhảy vọt vào trong nước.

Ôi, ngay cả tư thế gieo người xuống nước của anh cũng đẹp trai đến vậy!

Ủy Trì Hi bỗng nhiên bừng tỉnh, lập tức hiểu được ý định của anh. Vào ngay giờ phút quan trọng này vậy mà, cô vẫn còn để tâm ngắm trai!

Tôm, cô lặn một mạch ra xa khoảng vài hải lý, rồi xoay người nhìn Thác Dã đang cố sức bơi lại đây, thật khản trương!

Vào ngày khoảnh khắc cô buông tay ra, thì chiếc áo nịt ngực cũng đã trôi tuột đi mất rồi. Ở cái thời điểm hoảng loạn sợ hãi này, còn ai mà thêm quan tâm đến chuyện đó nữa!

Nước biển ở đảo Phuket, thật sự rất thoải mái, hết thấy đều mê người bao gồm cả sự ấm áp và mềm mại.

Thình thoảng có một vài con cá nhỏ quẫy đuôi quệt qua tai cô, cô liền đưa tay bắt lấy, nhưng lại khiến cho lũ cá bị bắt ngờ hoảng sợ chạy trốn chết, để lại phía sau một chuỗi bọt nước, chẳng phải chúng nó đã trêu chọc người ta trước sao?

Những con sóng nhỏ nhẹ nhàng vỗ về làn da trơn bóng mịn màng của cô, giống như có một dòng điện nhỏ kích thích lên các đầu mút dây thần kinh của cô. Cô giống như một chú cá nhỏ bơi lội tung tăng, nhất thời khiến cho máu huyết trong người cô sôi trào...

Vào năm cô sáu tuổi, khi đó cô vốn không biết bơi, thế mà lại ngây ngốc nhảy vào bể bơi, chỉ vì muốn biết cảm giác làm Nàng tiên cá sẽ thế nào. Nhưng không may lại bị Thác Dã chỉ với một tay vớt lên, bóp chết mộng đẹp của cô.

Năm chín tuổi, cô cũng học bơi xong, thế nhưng lại chỉ được phép ngụp lặn vài cái giống như một chú vịt con ở trong bồn tắm của anh, thường vẫn luôn không thỏa được ý nguyện.

Lần này thì cô rất vui mừng, mong đợi nhiều năm rồi, cuối cùng cô đã có thể cảm nhận được cảm giác làm một nàng tiên cá, thì ra lại tuyệt vời đến vậy...

Lúc này Úy Trì Thác Dã đã bơi đến bên cạnh cô, một tay quắp lấy chiếc eo nhỏ của cô, kéo cô chìm sâu xuống biển. Ánh mắt tuần lân dường như đang mắng cô, ở tình huống nguy kịch, lúc này là đang lẩn trốn để toàn mạng, vậy mà cô còn để tâm đi bắt cá?!

Cô phồng má nín thở, nhìn anh khẽ mỉm cười.

Úy Trì Thác Dã nhủ mày, con bé này đã thế rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn, không biết là do cô quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc nữa. Nước biển xóa tung mái tóc dài đen bóng mềm mại của cô, mặc nó trôi bồng bềnh trong nước, nhìn cô lúc này giống hệt như một nàng tiên cá. Từ bao giờ cô con gái nhỏ của anh lại có bộ dạng quyến rũ đến vậy nhỉ? Hai ngày này, anh bỗng phát hiện thấy thì ra cô con gái nhỏ mũm mĩm trước đây của anh đã từ từ lột xác rồi.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng nổ dồn dập, dường như có thể cảm nhận được những viên đạn đang bay sượt qua ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

Anh nhanh chóng ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, chìm sâu hơn xuống đáy biển...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (13)

Vừa rồi lúc anh đi tìm quả đại, vì bất cẩn nên đã bị bọn người mặc đồ đen kia phát hiện và tìm mọi cách truy sát.

Tên Hắc Cầu đó vẫn quyết đeo bám lấy anh không chịu buông tha, nên đã phái bọn đàn em quyết truy cùng đuổi tận, xem ra mục đích chính là muốn anh phải chết!

Khinh khi Úy Trì Thác Dã anh là loại Tam cước miêu sao? [Tam cước miêu có nghĩa là con mèo ba chân, dịch bình dân ra tiếng Việt là... mèo què, hàm ý chê bai trình độ, khả năng người đó. Người bị gọi là tam cước miêu nghĩa là một người có thể hay đã từng làm qua rất nhiều chuyện nhưng chẳng chuyện nào ra hồn cả.] Hai mươi mấy năm qua sống trong giới xã hội đen, có chuyện gì mà anh chưa từng ném trái? Từ cái ngày đầu tiên đi vào con đường tối tăm này, anh đã hiểu một cách trọn vẹn sâu sắc ý nghĩa của câu nói “cá lớn nuốt cá bé”. Nếu như không muốn phơi bày đầu đường xó chợ, thì cũng chỉ có một cách là buộc phải mạnh hơn tất cả!

Trên đời này, từ trước đến nay chỉ có người tài hi sinh mới gọi là anh hùng, nhưng thế giới của những thiên tài thường rất tàn khốc và đầy tham vọng.

Hắc Cầu đã quá xem thường khả năng của Úy Trì Thác Dã, tin rằng không bao lâu nữa, anh sẽ khiến cho Hắc Cầu phải trả một cái giá rất đắt.

Đột nhiên, anh cảm giác con bé trong lòng có chút không bình thường, dường như đang dần dần mất đi ý thức.

Anh phải giúp cô tỉnh lại...

Damn, chắc vì phải nín thở quá lâu nên đã khiến cho cô bắt đầu bị thiếu đường khí! Cơ thể cũng đang dần dần lịm đi.

Anh cố sức quạt nước làm giảm áp lực, ngửa... khuôn mặt càng lúc càng tím tái của cô lên, ngay tức khắc nhìn thấy mắt cô đã nhắm nghiền lại...

Úy Trì Hi! Không được ngủ, có nghe thấy không!

Anh rất muốn hét lên gọi cô tỉnh lại, nhưng nước biển mặn chát đã làm cho anh không thể mở miệng được.

Ý thức Úy Trì Hi đã bắt đầu mơ hồ, cô thực sự... muốn nói với Thác Dã rằng, cuối cùng cô đã biết được cảm giác khi làm một nàng tiên cá. Thì ra thế giới ở dưới đáy đại dương lại lung linh kỳ ảo đến vậy. Nàng tiên cá thật là khờ khạo, tại sao phải vì một chàng hoàng tử mà vứt bỏ đi cuộc sống tươi đẹp của mình, để rồi cuối cùng bị biến thành bọt biển. Cô ấy thật quá ngu ngốc đi, huống chi người chàng hoàng tử kia yêu cũng không phải là cô ấy...

Ừ mà, Thác Dã cũng không yêu cô...

Nhưng mà——

Anh dám không yêu hử! Sớm hay muộn gì thì anh cũng là của cô. Cô sẽ không ngu ngốc giống như nàng tiên cá vậy đâu, chỉ lẳng lặng hiến dâng không vụ lợi. Cô sẽ bày tỏ công khai mà không thêm che giấu, nếu như theo đuổi không được thì sẽ chiếm đoạt, dù sao Thác Dã cũng chỉ có thể thuộc về một mình cô!

Hô hấp càng lúc càng gấp rút, nước biển mặn chát, cô đã bị đói là gần như không còn sức lực, vì sao mà càng lúc càng đuổi thế này...

Ừm——

Đôi cánh môi ẩm áp phủ xuống nuốt lấy môi cô, cô còn chưa kịp nghĩ ngợi thì bỗng nhiên đã có một luồng không khí chảy vào trong cơ thể mình...

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc thì Úy Trì Thác Dã đã ngậm lấy môi cô, không ngừng thổi không khí vào miệng cô.

Anh sẽ không để cho cô xảy ra việc gì! Cô là cô bé con do anh nuôi lớn. Chính anh cũng đã từng nói, cô mang họ của anh, tính mạng của cô cũng là của anh! Anh tuyệt đối không để cho bất kỳ việc gì xảy đến với cô!

Anh lại hôn cô sao? Giống như ở đêm vũ hội từ thiện kia vậy, đêm đó anh thật xảo trá, ép buộc cô uống thuốc mê. Lần này, anh cũng lại hôn cô...

Ừm ừm ừm!

Ý thức của cô dần tỉnh táo lại, hơi thở cũng thông thuận hơn. Lưỡi cô nhẹ nhàng len lõi xâm nhập vào trong miệng anh, vụng về len lén trêu chọc anh...

Con bé này đang làm cái gì vậy? Úy Trì Thác Dã vươn tay ghì chặt lấy chiếc eo mảnh khảnh của cô, được làm hô hấp nhân tạo mà cũng không chịu an phận!

Sao cô lại có thể thân nhiên chui lưỡi vào trong miệng anh!

Anh nhú mày, muốn ngăn cản sự tấn công của cô, cô bị điên rồi phải không? Cô có biết mình đang làm gì hay không? Anh là papa của cô, tuy rằng chỉ là trên danh nghĩa, nhưng cũng không thể làm vậy...

Shit!

Cớ sao đầu lưỡi của anh lại đang quăn quýt lấy lưỡi cô?

Chết tiệt! Sao anh lại cảm thấy hương vị của cô thật ngọt ngào...

Anh đang làm gì thế này? Cánh môi mềm mại ngọt ngào này sao có thể khiến cho anh dường như hơi ngây ngất đắm say. Anh có chút kích động ngậm chặt lấy môi cô, cạy mở hàm răng ngọc của cô, hút hết hương vị ngọt ngào trong cô...

Đầu lưỡi cô run rẩy, ở đây, dưới đáy đại dương sâu thẳm thần bí, cô đã tiếp nhận nụ hôn điên cuồng của anh, một nụ hôn không chút nghi kỵ, một nụ hôn bá đạo, càng hôn càng khăng khít. Đôi chân nhỏ chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ cong lên, giống như chiếc đuôi cong cong xinh đẹp của nàng tiên cá, khẽ lay động đong đưa bồng bềnh giữa làn nước biển trong vắt của đại dương xanh thẳm...

Damn! Mùi vị này quả thật rất quen thuộc, chết tiệt quá sức tuyệt vời!

Anh càng hôn càng mê muội, bàn tay từ sau lưng cô trượt trên da thịt trần truồng được ngấm mình trong làn nước biển, trơn bóng giống như tơ lụa, khiến cho người ta yêu thích không nỡ buông tay. Bàn tay to lặng lẽ di chuyển đến trước ngực cô, phủ kín bầu ngực trần căng tròn ngọc ngà, mềm mại đến khó tin...

Bọn họ như quên mất bản thân chỉ biết quăn quýt lấy nhau, một cảnh đẹp rung động lòng người. Họ từ từ chìm dần xuống đáy biển, lũ cá đang bơi lội tung tăng dường như thấy bọn họ triền miên mà xấu hổ tản ra xung quanh. Dưới đáy đại dương tăm tối lúc này là bức họa mỹ lệ sống động nhất của hai người đang quăn chặt lấy nhau đầy đam mê.

Nụ hôn quá nóng bỏng khiến cho anh như quên đi hết tất cả, lúc này chỉ biết hưởng thụ cảm giác hấp dẫn đến ngọt ngào.

Anh nhận thấy thể lực đã bắt đầu cạn kiệt...

Đáng chết! Thật sự hết sức quen thuộc, từng thớ thịt như bị căng ra...

Shit! Anh đột nhiên hốt hoảng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (14)

Sao cô có thể không mặc áo lót?!

Đóa hồng mai nhỏ nở rộ, chạm vào mềm mại, cảm giác quá mức chân thật, khiến cho anh có chút mê mẩn!

Anh thô bạo tách mở hai cánh môi mọng nước của cô, ngay lúc đó cũng nói lỏng bàn tay đang đặt trên nụ hoa non mềm ra!

Nụ hoa phấn hồng vừa mới nở rộ trong nước, trong phút chốc đã vội héo rũ, khe khẽ run rẩy.

Đáng chết! Anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Nụ hôn này đã làm cho anh rung động vượt ra xa khỏi trí tưởng tượng của mình, thậm chí còn khiến cho anh mê muội, không thể tự kiềm chế! Anh dường như không nén được muốn ôm chặt lấy cô! Giữa hai chân cảm thấy đau tức, khiến cho anh phải thừa nhận, cô đã không còn là một cô bé nữa, mà đã là một người phụ nữ đủ sức kích thích dục vọng trong anh.

Da thịt cô mịn màng, thêm mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, gọi cho anh nhớ lại đêm hôm đó, người con gái ở dưới thân anh thờ ơ.

Nhưng cô không thể là người phụ nữ mà anh đã từng ôm ấp! Cô là con gái của anh, cô con gái do một tay anh nuôi lớn!

Anh không thể tha thứ cho những cảm xúc này của mình, ấn đường nhú chặt, hai mắt cũng khẽ nheo lại! Cảm giác thấy sau lưng có một luồng nhiệt nóng rực như thiêu đốt, một tia sáng chói lóe lên trong tâm trí, choáng váng khiến cho cánh tay đang ôm chặt cô của anh buông lỏng ra.

Ý thức từng chút một như đang bị hút ra, thể lực dần dần rã rời, anh một mạch chìm ngụp xuống, cơn đau buốt sau lưng dường như đã làm tê liệt hết toàn bộ thần kinh của anh.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt vô cùng dơ bẩn của cô, gương mặt mập mạp bụ bẫm, rồi gương mặt nghịch ngợm đáng yêu, còn có khuôn mặt chỉ ngốc nghếch cười ngây ngô, và cả gương mặt trong sáng thuần khiết rung động lòng người... Trước mắt tất cả đều là bóng dáng của cô, bên tai văng vẳng tiếng khóc, tiếng cười, giọng nói nũng nịu của cô, tất cả như đang hòa quyện vào trong làn nước biển xoay tròn trong tâm trí anh.

Trái tim anh giống như bị nứt ra, một dòng khí nghịch lưu không biết tên làm cho toàn thân anh cứng đờ. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có cảm giác như thế? Nhưng anh không thể tiếp tục hôn cô được. Dù cho nụ hôn này có làm cho anh say mê, đôi môi mềm mại của cô đem đến cho anh bao nhiêu là mật ngọt điên cuồng, sự ngọt ngào của cô gọi cho anh cảm giác quen thuộc biết bao. Thậm chí còn khiến cho đầu óc của anh toàn quay cuồng những hình ảnh xuân sắc dạt dào, nhưng anh quả thật không thể!

Anh không thể!

Cô là con gái của anh. Anh là papa của cô, cho dù anh dường như cũng đã bắt đầu lưu tâm đến thân phận này, thì anh vẫn chỉ có thể là papa...

Phụt

Một cái xô mạnh, đột ngột đẩy cô ra xa, trong nháy mắt nước biển ào ạt tràn vào miệng cô.

Khụ khụ!

Nước biển mặn đắng thật là khó chịu, cô mê man nhìn anh, ngay tức thì cảm giác tức ngực vừa mới giảm bớt lúc nãy đã bị cuốn phăng đi, làm cô trở tay không kịp.

Xuyên qua làn nước biển màu xanh ngọc, cô chăm chăm nhìn anh không rời, nhưng cũng không thể nhìn thấy rõ. Cảm giác ngạt thở càng lúc càng tăng. Cô cố gắng bắt lấy cánh tay rắn chắc kia, nhưng chạm vào lại chỉ là chiếc đuôi cá đang ngoe nguẩy.

Tình yêu này thật hư không, trong lúc cô nghĩ đã bắt được anh, thì khi vươn tay ra, lại không thể nắm được bất cứ cái gì.

Ở dưới lòng đại dương này, anh đã đẩy cô ra. Trước đó một giây anh vừa mới hôn cô, thế mà ở giây tiếp theo anh đã buông tay bỏ mặc cho cô chìm xuống.

Anh đang ở đâu? Nước biển mặn chát làm cô không thể nhìn thấy rõ. Cô hoảng hốt, đôi tay nhỏ vùng vẫy tìm mọi cách để bắt được anh. Thậm chí nếu chỉ là một cái lướt qua anh thôi cũng đã là quá tốt rồi, nhưng lại phát hiện ra mình đã hoàn toàn mất hết sức lực. Áp lực nước biển khiến cho cô không thể di chuyển được. Sau vài lần thử sức, cô cũng chỉ bắt được toàn là nước biển lạnh như băng, khiến cho cả cơ thể và cả trái tim cô càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Khí lạnh từ lòng bàn chân chạy lan dần lên, như những sợi tơ bao phủ lấy toàn bộ cơ thể cô. Nỗi sợ hãi giống như một loài tảo biển, bám riết quấn chặt lấy cô!

Cô không rõ ràng lắm đây là cảm giác gì, chỉ biết là, cô đang chìm xuống, càng lúc càng sâu dưới đáy đại dương, càng lúc càng rơi vào vực sâu tăm tối, chỉ cảm thấy hốc mắt ươn ướt, không thể phân biệt được đâu là nước đâu là lệ.

Cô trở mắt nhìn mình từng chút từng chút một chìm xuống theo lực hút trái đất, chìm vào khoảng không tăm tối dưới đáy đại dương.

Tầm mắt cô càng lúc càng mơ hồ, dần dần cũng quên luôn cả hô hấp. Cô muốn... hét to lên, nhưng thanh âm đã bị tắt nghẹn lại trong cổ họng, nước biển giống như một bức tường thành kiên cố ngăn không cho cô thốt được nên lời, Thác Dã...

Anh có nghe thấy không? Anh có biết cô chính là người phụ nữ đó không?

Anh có biết... Cô yêu anh từ rất lâu rất lâu rồi không?

Cô không muốn khóc, bởi vì cô không nghĩ rằng con đường tình yêu này lại khó khăn như thế.

Cô cũng không nghĩ là sẽ khóc, bởi vì cô tin rằng mọi nỗ lực của cô rồi sẽ được đền đáp xứng đáng.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc anh buông tay ra, trái tim cô liền bị đau nhói, đau quá, đau thấu tim gan, đau giống như một phiến lá cây lìa cành bị thổi bay từ trên đỉnh núi rơi xuống vách núi, đau giống như nỗi đau của một nàng tiên cá vốn sống trong vùng Xích Đạo lại bị đem thả xuống Bắc Cực.

Truyền thuyết nàng tiên cá thì ra là sự thật, chuyện tình đẹp kia giống như chiếc bong bóng xà phòng, trôi nổi trong bóng tối âm u dưới đáy đại dương, phát ra thứ ánh sáng có màu sắc rực rỡ chói mắt. Nhưng chỉ cần vuron một ngón tay ra, khẽ chạm đầu ngón tay vào cái bong bóng tình yêu đó, thì tất cả đều sẽ vỡ toang, hóa thành một giọt nước, hòa tan vào trong lòng biển tối tăm, đến cuối cùng cũng bị cuốn phăng đi.

Cô cũng sẽ giống như nàng tiên cá vào khoảnh khắc mặt trời vừa ló dạng, liền bị hóa thành bọt nước, bị nhấn chìm vào trong đại dương bao la, đem theo tình yêu sâu sắc nhất xuống đáy biển, cuối cùng sẽ tan biến đi không còn vết tích...

Đột nhiên

Một bàn tay ấm áp giữ chặt lấy chiếc eo mảnh mai của cô, kéo thân thể đang lung lay chìm xuống của cô hướng thẳng lên.

Lúc này đây, thân thể anh không ngừng run rẩy. Khi anh hoàn hồn thì mới phát hiện ra cô đang chìm xuống đáy.

Nỗi sợ hãi giống như cùng lúc xâm nhập vào mỗi một tế bào của anh. Anh điên cuồng bơi xuống bắt được cô. Mỗi khi nhìn thấy cô chìm sâu hơn một tấc thì tim anh liền giống như bị xoắn chặt thêm một chút. Trong lòng đầy áp hối hận, sao anh có thể buông cô ra, bỏ mặc cô chìm xuống dòng nước sâu không thấy đáy kia, sao anh có thể trở mắt nhìn thấy cô bị chết đuối...

“Ủy Trì Hi, ba cảm con không được chết, có nghe thấy không!” Trong lòng anh thăm mặc niệm, không có sự đồng ý của anh, sao cô có thể chết được. Anh dùng hết sức bình sinh, chịu đựng cơn đau như ai xé ở sau lưng, ôm lấy thân mình đang chìm xuống của cô, gần như nổi điên bơi ngược trở lên.

May mắn thay anh đã níu được cô lại, nhưng trái tim anh vẫn không thể bình tĩnh nổi. Nếu như nói nụ hôn kia khiến cho anh rung động mãnh liệt, thì việc cô bị chìm xuống so với bất cứ việc gì cũng không thể làm cho anh hoảng sợ hơn! Anh lo sợ sẽ mất cô. Nỗi sợ quý tha mà bất!

Anh không biết còn có thể cầm cự trong bao lâu, chỉ có thể phó mặc cho ý chí sinh tồn đẩy trời lên.

Cầu trời xót thương, ngàn vạn lần đừng mang cô bé con của tôi đi!

Loáng thoáng, những tia nắng bị khúc xạ qua làn nước biển càng lúc càng sáng. Anh cũng biết sẽ nhanh chóng nổi lên rồi, vì thế vẫn không dám buông lỏng tay, liên cử vẩy mà lao vút lên khỏi mặt nước. Anh ôm chặt lấy thân mình đã lạnh như băng của cô, gắng sức trôi lên trên mặt biển...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (15)

“Hòn ngọc biển Andaman” của đảo Phuket thực sự là một địa điểm đáng để tham quan du lịch. Nó có một bãi biển rộng tuyệt đẹp không gì sánh bằng. Nơi đó trải dài một bờ cát trắng tinh nguyên sơ, mỗi bãi biển đều có lợi thế và sức mê hoặc của riêng mình. Dưới ánh nắng mặt trời, tầng tầng lớp lớp những con sóng nhỏ đánh vào bờ biển Andaman xối bọt trắng xóa.

Hộc

Đột nhiên một loạt âm thanh khuấy nước, tạo thành những con sóng nhỏ xô vào bờ, sau đó trên mặt biển hiện ra hai bóng người.

Cuối cùng, bọn họ cũng bơi được vào bờ.

“Hi, chúng ta lên bờ rồi...” Úy Trì Thác Dã há miệng thở dốc, giọng anh run rẩy, đầu lưỡi như bị riu lại “Hi?” Anh cúi đầu nhìn cô gái đang được ôm chặt trong ngực, sắc mặt cô trắng bệch, chết tiệt! Cô đã bị hôn mê rồi!

Tim anh đập thùm thụp, môi trắng bệch, từng giọt nước biển chảy men theo khuôn mặt cương nghị của anh. Sắc mặt làm cho người ta sợ hãi, cắn răng gắng gượng chút hơi tàn, ôm lấy cô bơi về phía bãi biển.

“Úy Trì Hi! Con tỉnh lại cho ta!” Anh gầm lên thống thiết, anh không cho phép cô chết!

Hai mắt Úy Trì Hi vẫn nhắm nghiền. Ánh nắng mặt trời rọi xuống thân thể trần truồng của cô. Nụ hoa phấn hồng quyến rũ mời gọi, làn da trắng nõn lấm tấm vài giọt nước giống như được mạ lên một lớp bạc lấp lánh động lòng người, đâm vào mắt anh. Anh không muốn cô trông giống như một con rối gỗ bị đứt dây, không còn chút sức sống.

Úy Trì Thác Dã bồng cô đặt lên trên bờ cát, mặt cát nóng làm bỏng rát tây đỏ da thịt sau lưng cô. Anh dùng tay ấn xuống ngực cô, bắt đầu tiến hành các biện pháp cấp cứu.

Anh không còn tâm trí để thương thức thân thể lỏng lẻo của cô, vùng bụng bị căng tức phồng to cho thấy cô đã uống vào không ít nước biển. Anh nhất định phải chạy đua với thời gian để cứu cô trở về!

Tất cả là sai lầm của anh, lỗi của anh, anh không nên buông cô ra...

Nhấn lần thứ nhất!

Không có phản ứng. Hai hàng lông mày của anh cau chặt.

Lần thứ hai!

Vẫn bất vô âm tín. Sắc mặt anh càng thêm nhợt nhạt.

...

Anh không tin cô sẽ chết đi như vậy, anh không tin!

Lần thứ tư!

Vẫn không có chút phản hồi. Trái tim anh đập càng lúc càng nhanh, trông mắt gần như đỏ quạch.

Lần thứ năm!

Đôi môi cô gần như không còn chút huyết sắc, sinh mệnh chỉ còn trong một sớm một chiều. Sự sợ hãi trong nháy mắt hạ gục anh.

...

Lần thứ chín!

“Khục khục khục!” Cô sặc ỏi ra nước, đôi mày lá liễu khẽ nhướng lên, cuối cùng đã tỉnh rồi.

“Chúa ơi...” Anh khàn khàn rên lên, mọi nỗi chua xót mệt mỏi đều tắt nghẹn trong cổ họng, trong chớp mắt nằm xụi lơ ngã nhào xuống bãi cát!

Cô bé con của anh cuối cùng đã tỉnh lại. Mí mắt anh càng lúc càng nặng. Con bé đã bình an vô sự, khỏe môi anh hơi hơi nhếch lên, sau đó là một con choáng váng. Anh ngã oặt xuống mềm nhũn trên bãi biển...

Úy Trì Hi ho khan ỏi hết nước ra, thật là khó chịu, cô há to miệng thở dốc, rồi chậm rãi mở đôi mắt rất buồn ra. Những tia nắng gắt đâm thẳng vào mắt khiến cho cô theo phản xạ nhắm mắt lại. Cả người đau nhức, xương cốt giống như bị rã rệu hết, cô đã chết rồi ư?

Từng đợt từng đợt khí nóng di chuyển lan ra từ phần da thịt ở sau lưng cô, rồi chạy dài xuống tới mông, đến chân. Cô đưa tay xoa nhẹ, thì bốc lên được

một nắm cát mềm mại, nhỏ bé chống vánh chảy xuôi qua kẽ những ngón tay.

Cô ngược nhìn lên nền trời, là một màu xanh lam trong vắt, loại màu xanh này, giống như màu của viên đá sapphire đã được gia công gọt dũa sáng bóng, lại giống như một tấm lụa satin màu xanh được dệt rất tinh xảo, mà dưới ngòi bút của bất cứ họa sĩ nào cô cũng chưa từng được thấy qua, phẳng phất nền trời như được nhìn qua một lăng kính mỏng mơn, miếng satin kia dường như rất mỏng manh và cực kỳ trong suốt. Làm người ta liên tưởng đến một cô gái đang xúng xính trong bộ áo mùa hè sắc xanh trong suốt điểm lệ, quanh cổ còn quấn thêm một chiếc khăn lụa trắng nho nhỏ.

Ánh nắng mặt trời rạng rỡ, dường như khoác thêm lên cho vạn vật một lớp lụa mỏng vàng óng, rực rỡ chói mắt. Vừa nhìn thì có vẻ như rất gần với cô, như thể chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm vào được. Thế nhưng nó dường như lại cách cô rất xa, làm thế nào cũng không thể tiếp cận.

Một dòng khí ấm áp nóng hổi đang vây quanh toàn bộ cơ thể cô. Mặc dù đầu vầng mắt hoa, xương cốt mềm nhũn, nhưng lại thấy rất thoải mái, rất dễ chịu, gần như đã khiến cho cô quên hết mọi đau đớn trên cơ thể.

Bên tai tiếng sóng biển rì rào vỗ vào bờ cát, vang lên một bản nhạc rung động lòng người. Bầu trời và đại dương gần như hòa vào làm một, không thể phân biệt được đâu là nước biển đâu là trời xanh, cuối chân trời là biển rộng mênh mông.

Ở đại dương xa xa, trong cái nắng chói chang của ánh mặt trời, trên mặt nước giống như được khảm lên vô vàn những chiếc vẩy cá, lại giống như một đóa trẻ nghịch ngợm không ngừng khoát nước về phía bờ biển.

Cô dường như đang ở Thiên Đường, với nhiều cảnh quang đẹp mắt, phong cảnh này lại cực kỳ giống như trên đảo Phuket.

Trí nhớ ngay lập tức quay trở lại, cô đột nhiên nhớ tới, bãi biển bọt ngàn này, bầu trời này, khi, tiếng súng nổ, nàng tiên cá...

Thác Dã! Trong lòng cô hoảng hốt, quay đầu lại nhìn

Không!

Hai mắt anh nhắm nghiền, nằm trên bờ cát, quần áo ướt sũng dán sát vào cơ thể rắn chắc của anh, phơi bày hết các đường nét nam tính, thế nhưng sắc mặt lại trắng bệch quá mức, đôi môi cũng đã không còn chút sắc đỏ nào!

“Thác Dã!” Cô khàn giọng gọi. Hoảng hốt khi nhìn thấy một vũng máu từ sau lưng anh rỉ rã chảy ra.

Cả người Ủy Trì Hi run lên lấy bầy bò đến bên cạnh anh, nước mắt cứ thế là chã rơi như mưa xuống mặt anh: “Thác Dã, Thác Dã... Cứu mạng a, cứu mạng...”

Cô thét lên, trên bãi cát mềm mại, ngoại trừ chẳng chịt dấu chân của đám người mặt đồ đen đuổi giết Thác Dã ra, cái gì cũng không có, không có lấy một bóng người. Không còn cách nào khác, cô vội vã lau nước mắt, chặt vật nâng cơ thể anh lên, lật bả vai anh lại, tìm kiếm vết thương gây chảy máu.

Chúa ơi! Cô thở dốc vì kinh ngạc, thật không ngờ sau lưng anh lại bị trúng đạn!

Cô hoảng sợ đến tột cùng, nước mắt lại chảy xuống ào ào. Cô cứ tưởng rằng lúc dưới biển anh buông cô ra, cho nên cô nghĩ anh là...

Chúa ơi, cô không dám tưởng tượng, anh đã bị bắn nhưng vẫn một mực ôm lấy cô kéo lên. Người đàn ông này, cuối cùng thì mạnh mẽ đến mức nào a!

Ủy Trì Hi cẩn thận lật úp thân thể anh lại, một lỗ thủng ghê người ở bả vai bên trái sau lưng anh đập thẳng vào tầm mắt cô! Máu đỏ tươi đã ngấm hết vào quần áo. Cô gắng sức xé rách toạc chiếc áo ra, bề mặt miệng vết thương đã bị nước biển làm cho trắng bệch, máu thịt lẫn lộn, có thể thấy được viên đạn thấp thoáng ở bên trong, cũng không sâu lắm. Cô đoán chắc hẳn tấm bản ở khá xa, nếu ở cự ly gần thì sớm đã bị khoét lủng một lỗ rồi! Trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, thật may mắn đây là viên đạn lệch!

Cô cố gắng khiến cho mình giữ được bình tĩnh. Cô không thể để cho anh có việc gì!

Cô cấp tốc lần tìm trong trí nhớ bất kỳ biện pháp gì có thể cứu anh. Đột nhiên một tia sáng lóe lên, nhìn về khu rừng rậm rạp phía trước, cô hấp tấp đứng dậy, dùng hết sức bình vác cơ thể cao lớn của anh trên đôi vai gầy yếu của cô, chẳng quan tâm xem bản thân chỉ đang mặc độc mỗi một chiếc quần chíp, từng bước một lê chân vác anh trên vai đi vào rừng.

Dọc theo bờ biển dài ngoằng, chỉ còn lưu lại trên cát trắng vài dấu chân lún sâu đã phai nhạt dần. Gió biển trên đảo Phuket vẫn hiu hiu thổi, loáng thoáng còn nghe được cả tiếng chim hót véo von ở trong khu rừng kia...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (16)

Rừng cây trên đảo Phuket là rừng nguyên sinh, cây thuộc họ thông hay họ tùng bách, tiếng thông reo trong gió. Trên cây cổ thụ to lớn cao chót vót, rễ lan rộng cắm sâu dưới lòng đất, hàng ngàn con chim tước bay về đậu ở các nhánh cây ca hót véo von.

“Thác Dã... Người có nghe thấy... tiếng chim hót...”

“Thác Dã... Người xem... Đảo Phuket... Thật sự... Thật sự rất đẹp...” Ủy Trì Hi khó khăn hét lên từng chữ một.

Răng cắn chặt, trên trán cô mồ hôi tuôn xuống như mưa, chống đỡ cơ thể nặng nề của anh, nửa khiêng nửa kéo anh vào khu rừng rộng lớn này, gần như chân cũng đã đứng không vững.

Xóc nảy suốt cả đoạn đường, mặc dù bị hôn mê nhưng thỉnh thoảng anh vẫn vô thức rên lên khó chịu.

“Thác Dã... Chúng ta sắp... Được cứu rồi.” Cô vừa thở hồng hộc vừa hét lớn lên, muốn đánh thức anh dậy. Dọc đường đi, cô không ngừng quát tháo anh không được đầu hàng. Cô lo sợ anh cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh...

Cô buộc mình phải luôn bình tĩnh, không ngừng lục lọi trong trí nhớ, quan sát từng ngọn cây cọng cỏ. Cô nhớ có một loại cây có thể chống viêm cầm máu.

Bỗng nhiên, trong một góc rừng hẻo lánh có một loại cây mọc đầy thứ quả mang hình thù kỳ quái đã hấp dẫn lực chú ý của cô. Hai mắt cô lập tức lóe sáng! Cuối cùng cô đã tìm được rồi!

Cô hưng phấn đỡ anh từ trên lưng xuống, để anh dựa vào một gốc cây đã bị chặt ngọn, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt trắng xanh của anh, hai mắt cô đọng đầy nước mắt: “Người phải cố lên nha.”

Cô cắn chặt môi, chạy về phía vạt cây mọc đầy thứ quả kỳ lạ kia.

Loại trái cây này có màu trắng, khi còn rất bé cô đã từng được nhìn thấy qua, cô nhớ mang máng là nó có thể chữa thương cầm máu.

Cô cẩn thận lần dò vào trong bụi cỏ kia, lo lắng nếu không cẩn thận sẽ làm hỏng nó mất.

Những trái cây này có lớp vỏ cứng, hình dáng nhỏ bé ẩn dưới những phiến lá màu xanh biếc, lấp ló đung đưa. Cô đưa tay khẽ hái, chọn vài trái mọng nước nhất, đã chuyển hết sang màu trắng sáng, sau đó đem bứt nguyên cả cành rồi vội vàng chạy về bên cạnh anh.

Hai mắt anh nhắm chặt, ấn đường cau lại, khuôn mặt cương nghị lấm tấm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch dọa người.

Ủy Trì Hi đè nén cảm giác đau nhói trong lòng. Cô không ngừng tự trấn an, Thác Dã nhất định sẽ không sao.

Cô cởi bỏ quần áo anh, lộ ra miệng vết thương bất mất sau lưng, lập tức hai mắt cô đỏ hồng. Thậm chí cành quả dại đang nắm trong tay cũng run rẩy theo, nhưng cô không hề do dự. Mặc dù miệng vết thương không sâu, nhưng phải mau chóng lấy viên đạn ra cho anh, rồi cầm máu chống viêm, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cô tước lớp vỏ ngoài của cành cây đi, siết chặt nắm tay đang khẽ run rẩy, dùng cành cây khoét sâu vào miệng vết thương của anh, tìm kiếm để lấy ra đầu viên đạn còn sót lại...

“Á!” Anh rên lên khe khẽ, dường như đang cố chịu một cơn đau dữ dội. “Cố nhịn một chút, sắp xong rồi đây.” Cho dù trong lòng không nhẫn tâm khi nghe thấy tiếng anh kêu rên vật vã, nhưng cô cũng biết là không thể dừng tay.

Cô hít vào một hơi thật sâu, tự mình trấn định lo lắng trong lòng, nhẹ nhàng khoi rộng miệng vết thương kia ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy được một viên đạn bạc. Cô thật cẩn thận gấp nó lên...

Lạy chúa, mong Người nhất định phải phù hộ cho con thuận lợi gấp nó ra.

Keng!

Viên đạn trượt ra, kéo theo ít tia máu trượt xuống lưng anh, cô theo phản xạ đưa tay bắt được.

Anh khẽ rên lên.

Màu bạc? Có rất ít người dùng đạn bạc, thật bất ngờ, trên viên đạn có khắc chữ ‘K’, làm cô không ngừng run rẩy! Trong đầu xoẹt qua một số tia sáng, nhưng chỉ là thoáng qua trong chớp mắt.

Miệng vết thương anh chảy máu xối xả, không kịp nghĩ ngợi, cô vội vàng tách lớp vỏ cứng của quả dại đó ra, lấy phần sữa đục bên trong bôi lên để sát trùng vết thương cho anh. Tiếp theo, cô vò nát lá cây của quả dại đó đắp lên bên ngoài miệng vết thương cho anh. Chỗ vết thương ngay bả vai anh trước đó, cũng được bôi thêm lên một lớp nước trái cây.

Đắp xong đầu vào đó, cô xé quần áo anh ra làm bốn mảnh, thành thạo băng bó vết thương cho anh.

May mắn là quần áo của anh khá lớn, nên còn thừa lại hai mảnh vải, cô dùng để buộc chặt ngực mình lại và che bớt đôi mông trông giống như một cô gái

Gypsy (cô gái rừng xanh).

Mọi việc xong xuôi, cô nâng anh dậy, tránh đụng vào vết thương của anh, để anh nằm dựa vào một gốc cây. Trên trán anh rướm ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, ấn đường đang nhú chắt chắt chậm rãi ra, nhưng vẫn mê mẩn như cũ.

Ừng ục, bụng Úy Trì Hi réo lên, cô vừa nhớ ra bọn họ suốt đường đi hầu như cũng chẳng ăn gì.

Vì vậy cô bắt đầu vào rừng tìm kiếm quả dại, sau đó đem trái cây nhai nhỏ mớm vào miệng anh.

Anh vẫn bị hôn mê bất tỉnh...

Màn đêm lạnh lẽo buông xuống, vạn vật như bị một màng đen bao phủ. Ở nơi rừng thiêng nước độc này, đêm lạnh như băng.

Đêm khuya, mọi âm thanh từ từ lắng lại, ánh trăng xuyên qua cành lá rậm rạp hòa lẫn trong màn sương giăng mờ ảo, lóe lên một chùm sáng trang nghiêm mà thánh thiện.

Ở xa xa, biển dường như cũng đang yên giấc, phảng phất nghe thấy tiếng những con sóng nhỏ vỗ nhẹ nhẹ vào bờ cát.

“Ừm...” Toàn thân Thác Dã bắt đầu run rẩy, bờ môi lại tái nhợt.

“Làm sao thế này?” Cô lo lắng hỏi, đưa tay chạm vào, trời ạ, cơ thể anh lạnh như băng!

Cô lập tức áp sát thân mình vào, giang hai tay ôm chặt lấy anh, dùng toàn bộ nhiệt độ cơ thể ủ ấm cho anh.

Lúc này da thịt trần trụi của họ khê cọ xát vào nhau, nảy sinh ra một dòng khí nóng.

Nhớ lại nụ hôn trên miên dưới đáy đại dương kia, khuôn mặt cô không khỏi đỏ bừng. Khóe môi cong lên thấp thoáng ý cười, anh biết cô là ai, trong khoảnh khắc đó chắc chắn anh biết rất rõ bản thân đang hôn ai.

“Người đã hôn người ta nha.” Tuy rằng cô biết lúc đó anh làm vậy để truyền không khí cho cô.

“Người đã sờ soạng người ta nha.” Mặc dù ngay sau khi anh ý thức được chuyện gì thì lập tức liền buông lỏng tay ra.

“Người cũng đã nhìn thấy hết của người ta rồi nha.” Cô mỉm cười dịu dàng, hiểu rõ lúc đó anh đã bất chấp bản thân mình bị đau đớn để cứu sống cô.

...

“Vậy... Người sẽ yêu người ta chứ?” Cô thì thầm tự nói với mình, vuốt ve khuôn mặt lạnh ngắt của anh, lớn tiếng thở dài, trên khuôn mặt hiện lên sự mất mát sâu sắc. Anh sẽ yêu cô ư? Cô không dám chắc chắn. Đã nhiều năm rồi, anh luôn luôn vẫn chỉ xem cô như một cô con gái, mà ngay cả nụ hôn dưới đáy dương kia, cuối cùng thì anh vẫn đẩy cô ra, không phải sao?

“Cuối cùng em phải làm thế nào mới có thể khiến cho anh yêu em đây? ... Em yêu anh đã rất lâu rồi... Anh biết không?” Cô thì thào nói.

Dần dần, cơ thể anh ấm lên, hô hấp cũng ổn định lại, bình thản ngủ say.

Đêm này, bằng chất giọng tự nhiên trầm thấp cô khe khẽ hát, tại đây trong rừng rậm âm u, bọn họ ôm chặt lấy nhau, chìm vào trong giấc mộng ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (17)

“Fuck đồ con hoang! Xéo ngay!”

Một giọng quát khùng khiếp trong mơ đánh thức giấc ngủ say của Úy Trì Thác Dã! Anh hoảng hốt mở mắt ra, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Liếc nhìn xung quanh, đều là rừng cây xanh um tươi tốt, ánh nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, tiếng chim hót véo von trên cành.

Đột nhiên, trong lòng chợt có gì đó nhúc nhích, là con bé!

Anh cúi đầu nhìn người con gái đang nằm gọn trong lòng anh, đôi mắt đen kịt hiện lên một tia ấm áp.

Nhớ lại ngày hôm qua, trong lúc mơ màng dường như có người vác anh trên lưng, dọc đường còn không ngừng réo gọi, giống như sợ anh sẽ

không nghe thấy, làm cho anh đau hết cả đầu.

Con bé này thân thể thì gầy đét, nhưng không ngờ lại có sức lực lớn đến vậy, lại có thể vừa khiên vừa kéo cơ thể cao 1m86 của anh tới được nơi này.

Anh thoáng nhìn qua vết thương đã được cô băng bó lại cho, thật là rồi tinh rồi mù, tầng tầng lớp lớp, cô cho anh là xác ướp ư?

Trong lòng lặng lẽ dâng lên một niềm xúc động, tuy rằng ngày hôm qua ý thức rất mơ hồ, nhưng anh vẫn nhớ mang máng, chính cô đã cẩn thận giúp anh gấp viên đạn ra, băng bó vết thương, mớm thức ăn cho anh...

Anh đang cố gắng nhớ lại, nhưng mà những lời cô nói sau khi anh hôn mê thì lại hoàn toàn không nghe thấy gì hết.

Kỹ năng sinh tồn trong thiên nhiên hoang dã của cô đã khiến cho anh kinh ngạc, thì ra cô bé con của anh đã sớm trưởng thành rồi.

Chắc chắn, nước miếng thì vẫn còn nhiều lên bờ ngực trần của anh, xem ra tật xấu này vẫn không đổi được.

“Ừm.” Cô khẽ ngậm lên, xem ra cũng sắp thức dậy rồi.

Ai đang cười cô? Úy Trì Hi cảm giác phía trên đỉnh đầu có giọng cười hướng xuống cô, sau đó cô lập tức tỉnh dậy.

Mở đôi mắt mơ mơ màng màng của mình, chớp chớp hai cái, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

“Dậy rồi? Bé con.”

Trên đỉnh đầu vọng xuống một giọng nói khàn khàn trầm đục, Úy Trì Hi dụi dụi mắt, đầu óc tỉnh táo lại: “A! Người, người tỉnh lại rồi.” Cô mừng rỡ kêu lên, nhìn thấy anh bình yên vô sự, cô hạnh phúc vô cùng.

“Ừ.” Anh thân nhiên mỉm cười, đôi gò má trên khuôn mặt tái nhợt ửng hồng, không còn giống đáng vẻ thâm trầm nghiêm nghị thường ngày của anh nữa. Đáng vẻ đẹp trai khiến người ta choáng váng, gần như làm cho cô nhìn đến ngây ngốc.

“A, người cười lên thật xinh đẹp.” Lời vừa nói ra, mặt của cô ngay lập tức hiện ra vẻ lúng túng, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Sao cô lại có thể lơ lửng như vậy, đáng vẻ của một người đàn ông đã lăn lộn trong giới xã hội đen mấy chục năm nay làm sao có thể dùng đến hai từ ‘xinh đẹp’ để mô tả được cơ chứ? Má ơi.

Mà anh, quả nhiên sắc mặt trong chớp mắt trở nên xanh mét, à, tuy rằng vẫn còn rất yếu: “Úy Trì Hi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi trèo trẹo.

“Hi hi.” Cô lè lưỡi nghịch ngợm, sau đó chu môi trách móc, “Người ta rất ít khi được nhìn thấy người cười nha, mười mấy năm qua đều trung ra vẻ mặt giống như ăn ‘phân’ vậy.”

Oái, biểu tình lúc này càng giống như đang bị ăn ‘phân’ hơn. Cô biết là phải nhanh chóng đổi sang chủ đề khác, quan tâm lo lắng hỏi: “Người cảm thấy có khá hơn chút nào không?”

“Quần ta lại xấu xí như vậy, sao có thể tốt được đây.” Anh nhíu mày, lỗ mũi phun ra phì phì tức giận, xem chừng vẫn còn đang vương mắc cái từ ‘xinh đẹp’ lắm đây.shit, Úy Trì Thắc Đã anh tung hoành giang hồ đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên bị người khác miêu tả ‘thật xinh đẹp’, điều này tiêu biểu cho cái gì, gay sao?

“Á...” Úy Trì Hi xấu hổ cười gượng, đúng là xấu xí thật. Ai bảo quần áo của anh chất lượng quá tốt, xé rách thật không dễ dàng. Hơn nữa còn bị ngâm trong nước biển đến nhăn nhúm, lại thêm loang lổ vết máu, không xấu mới là lạ.

Mọi chuyện đều do lỗi của cái con khi chết tiết kia, đang yên đang lành đi trộm quần áo của cô, còn trộm đi hết sạch sành sanh, đúng là tiểu nhân không phẩm chất, không đạo đức, ừ, tiểu hầu, oái, dường như tuổi cũng không còn nhỏ nữa mà là một con khi già.

Nhưng dù có thế nào thì cô cũng đã cứu anh, anh còn dám chê cô băng bó xấu xí?

“Người nói đúng lắm, thiệt là làm ơn mắc oán, hờ một chút là bên này thì bị thương bên kia lại bị súng bắn, cũng không sợ dọa chết người ta!” Nói xong, cô bỗng nhiên cảm thấy giọng như bị tắc nghẹn lại. Anh xem như đã sắp chết, xem như cô có phải chạy xuống chỗ Diêm Vương kiện cáo cũng nhất định phải túm anh trở về. Anh còn nợ cô rất nhiều, Diêm Vương có hỏi tới, cô giải bày cũng đúng lý hợp tình, đó là, khoản nợ ân tình mười mấy năm, còn chưa đủ nhiều ư.

“Hỗn loạn trong giới xã hội đen, là chuyện bình thường.” Anh nhẹ nhàng nói băng quơ, nhìn thấy mắt cô rung rung, tim anh tức khắc mềm xuống.

“Hôm qua, lúc băng bó cho người, người ta đã đếm thử số vết sẹo trên lưng người, có đến mười một vết!” Cô tròn to đôi mắt ngập nước, lớn tiếng la lên. Con mẹ nó, hai lần lên giường với anh, đều là một mảnh tối đen, giống như là đang vụng trộm vậy. Cũng khó trách cô đã luôn thắc mắc tại sao khi sờ vào lưng anh lại thấy quá sần sùi như vậy, sờ vào thấy gồ ghề lồi lõm rất quái lạ. Ngày hôm qua nhắm mắt, có đến mười một vết sẹo cũ! Nhìn thấy vậy cô đau lòng muốn chết, anh cũng không biết tự bảo vệ mình sao?

“Không sao mà, bé ngoan, không phải nói đàn ông nếu có sẹo thì càng nam tính sao?” Anh cưng yêu chịu đựng vuốt vuốt mái tóc rối bời của cô, cười nói, “Nhìn con kia, bần thiêu giống như một tên ăn mày vậy.”

“Có tên ăn mày nào xinh đẹp mê người thế này không?” Cô chu môi, cổ gồng ưỡn bộ ngực đang được quấn lại nhờ mảnh vải xé ra từ quần áo anh, tay dùng đưa mái tóc, làm ra bộ dạng muốn trên ghẹo anh.

“Đúng vậy, tên ăn mày xinh đẹp mê người của tôi, bây giờ có nên đi tìm chút gì để ăn, rồi sau đó nhanh chóng lên đường không?” Trong mắt anh tràn ngập ý cười, tiếp theo là ôm cô vào lòng.

“Á, người không cần nghỉ ngơi thêm một lát nữa sao?” Cô ngờ ngác để mặc anh ôm đứng dậy. Cho dù anh đang bị thương, nhưng sức lực vẫn còn là rất tốt, hơn nữa khả năng phục hồi cũng thật đáng kinh ngạc.

“Không, trong vòng hai ngày nếu không về nước, trong bang sẽ rất lộn xộn.” Ân đường anh nhúu chặt lại, nếu tiếp tục không quay trở về, Xích Long bang chỉ sợ là hỗn loạn cả lên.

“Vâng, để người ta đỡ người.” Cô gật gật đầu. Từ nhỏ đến lớn ở bên anh, ảnh hưởng to lớn của anh đối với Xích Long bang, thậm chí là với cả toàn bộ giới xã hội đen, từ lâu cô đã hiểu rõ. Lần này anh bị ám sát, đây đã không phải là chuyện nhỏ nữa rồi!

Trong đầu một lần nữa hiện lên viên đạn bạc, lẽ nào...

Cô hít sâu vào một hơi, cố gắng quăng đi những suy nghĩ đáng sợ trong đầu này, chống đỡ cánh tay anh: “Chúng ta đi hướng nào đây?”

“Con xem phía trước có cây đại thụ kia, nơi mà cành lá rậm rạp nhất chính là hướng nam, chúng ta tất nhiên phải đi hướng nam.” Trong lòng anh thầm tính toán, đảo Phuket rất gần Malaysia, Hắc Cầu ở Thailand tất nhiên sẽ lại phải người tiếp tục truy sát anh. Anh nhất thiết phải đi đường vòng.

“À.” Cô là một đứa rất dốt địa lý, cảm nhận về phương hướng là siêu cấp kém. Cô tình nguyện tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của anh, giống như một cô vợ nhỏ xem chồng là trời, cô trộm cười khúc khích.

Nhưng mà, cô đã mất tích hai ngày, bọn Tiểu Tiểu sẽ không tìm cô đến lật tung trời đất lên đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (18)

Hooóó hoétttt

Ở phía xa xa trong rừng vọng đến một tiếng gầm rú thật lớn, âm thanh hỗn loạn này từ khoảng cách khá xa truyền tới, rõ ràng là cảm thấy vẫn còn cách khá xa, nhưng tiếng động lại khiến cho người ta hoảng sợ.

Úy Trì Hi bỗng chốc hoảng hốt! “Á! Đó là cái gì vậy?” Cô đột nhiên dừng lại.

“Đừng sợ.” Úy Trì Thác Đã nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, chân mày theo thói quen cau lại.

Hooóó hoétttt

Sau đó, tiếng gầm rú lại truyền đến thêm lần nữa, cảm giác được âm thanh này đang càng lúc càng ép lại gần, khiến cho rừng cây bị chấn động rung lên xào xạc.

“Đó là voi!” Anh có thể nhận ra tiếng gầm này, “Không sao, bình thường voi sẽ không dễ dàng muốn tấn công người.” Anh xoa dịu sự căng thẳng trong lòng cô. Ở Thailand, voi là một biểu tượng của sự may mắn. Anh đã từng nghe nói, trong rừng rậm Thailand, thường xuyên xuất hiện từng đàn voi đi lại, thật không ngờ là bọn họ có cơ may được gặp, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng. Nếu như đây là thời kỳ động dục thì voi rất dễ bị kích thích và nổi giận đến mất kiểm soát.

“Tìm chỗ trốn trước đã!” Anh gắng gượng bả vai đang đau đớn, nắm lấy tay cô nhanh chóng trốn vào trong một lùm cây.

Hooóó hoétttt

Tiếng voi gầm càng lúc càng gần, những bước chân nặng trĩu đạp xuống rầm rầm làm rung chuyển mặt đất, quét qua rừng cây kêu lên xào xạc.

Cô cũng bị chấn động đến choáng váng, ngồi núp trong lùm cây mà toàn thân khẽ run lên, vòng tay đang ôm lấy eo anh càng lúc càng thít chặt, đầu móng tay cũng đã bấm sâu vào da thịt anh. Anh cố nén bị cô nheo ở eo đau điếng, trong lòng thầm thở dài, cô nhỏ này thì ra lại nhất gan đến vậy.

Tiếng giậm chân của đàn voi đang đến gần. Cô mở to đôi mắt đen láy, chờ đợi con quái vật khổng lồ kia xuất hiện.

Hooóó hoétttt

Đến đây, đến đây! Hồi loài động vật trên cạn lớn nhất trái đất a!

Hoooó hoéttttt.... Hoooó hoéttttt

Con voi phe phẩy đôi tai giống như hai chiếc quạt nan, vung vẩy cái mũi dài ngoằng của mình, nện xuống những bước chân nặng ngàn cân, khoan thai đi đến.

Đừng bao giờ nói cô nhát gan nha, tâm trạng cô đang vừa hồi hộp lại vừa phấn khích, lần đầu tiên tận mắt được nhìn thấy một con voi sống động thật sự a.

Cô rướn cao cổ, bầu lấy eo anh càng thêm sâu, làm cho ấn đường của anh lại càng thêm nhũn nhặn...

Oh My God! Khi những con voi đến gần thì bọn họ mới phát hiện ra không thể ngờ là theo phía sau còn có cả một đàn voi thật dài. Ủy Trì Thác Dã nhanh chóng đề đầu cô xuống thấp. Chính anh cũng bị đàn voi này làm cho hoảng sợ. Quanh năm sống trong thành phố, chưa từng được nhìn thấy qua một đàn voi vừa nhiều lại vừa khổng lồ thế kia. Cho dù thế nào, bọn họ cũng không thể trêu vào, chỉ có thể trốn tránh.

Hoooó hoéttttt.... Hoooó hoéttttt

Liên tiếp từng con voi một đi qua bên người bọn họ. Bọn họ cúi đầu thật thấp, cố giấu kín thân thể mình, nghe tiếng bước chân đàn voi nện xuống đất, giống như tiếng tìm đập thành thịch trong lòng ngực! Chấn động khiến người ta hốt hoảng.

Hoooó hoéttttt.... Hoooó hoéttttt

Tiếng gầm càng lúc càng xa, tiếng bước chân cũng đã đi xa dần...

Qua một lúc lâu, khu rừng cũng đã yên tĩnh lại như cũ, Ủy Trì Hi ngột ngạt ngẩng đầu, nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Đi hết chưa —— “

Ở giây tiếp theo, tiếng nói của cô bị lòng bàn tay to lớn của Thác Dã bịt kín lại.

Phì một tiếng!

A..A..A

Tiếp theo là tiếng thét chói tai của Ủy Trì Hi! Đột nhiên cô cảm thấy đầu choáng mắt hoa, còn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy mình giống như bị bay lên! Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

“Hi!” Anh hét lớn! Đáng chết, bọn họ vẫn bị chúng phát hiện!

Một chú voi con đi ở sau cùng, đã phát hiện thấy bọn họ! Vươn cái mũi dài cuốn lấy cô lôi ra ngoài.

“Thả ta xuống mau!” Cô thở hổn hển, chạm vào bộ da xù xì quấn chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, thì mới biết đó là chiếc vòi voi!

Chúa ơi, cô không phải đen đui đến vậy chứ! Ai ya, người ta chỉ cần vẫy mũi một cái là đã có thể ném cô bay ra xa rồi.

“Con phải cố gắng vỗ về nó!” Thác Dã lo lắng nhìn cô hét lớn.

“Ồ!” Cô hít vào thở ra thật chậm, thật sâu, cố làm cho mình bình tĩnh lại, đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng chiếc mũi voi, sau đó quay đầu lại, nhìn thấy một con vật thật to lớn. Ôi, mặc dù không lớn bằng con voi đầu đàn, nhưng nếu đem so với cô thì vẫn rất khổng lồ. Cô bạo gan đưa tay vỗ vỗ cái ‘Mũi’ của nó, khuôn mặt mỉm cười dịu dàng, “Ngao nha, đừng đùa chị nữa, chị không thích đùa như vậy.”

Cái vòi voi đang quấn lấy Ủy Trì Hi giống như cũng có linh tính. Thật ra nó chỉ là một chú voi con, bản tính trẻ con, giống như hiểu được lời của cô, rống lên một tiếng, rồi lại đem cô quăng lên một vòng. Nó rất thích chị gái, đùa với chị gái rất vui, làm gì nó nào!

“Này, oái —— con voi... thôi! Mây thả... Tao ra.. dừng... lại mau!” Giọng nói của cô bị ngắt quãng, xoay một vòng lại một vòng làm đầu óc cô choáng váng, não cô căng ra, ô ô ô, sao con vật này lại xem cô giống một cái đĩa xoay thế này!

Con giận bực phát, cô liền bắt chấp tất cả, ở trên không vùng chân đá loạn xạ.

Ủy Trì Thác Dã đứng bên cạnh, thấy vậy bị dọa đổ đầy mồ hôi lạnh, muốn tiến lại cứu cô, nhưng không có cách nào tới gần được, sợ nó vẩy mạnh một cái sẽ hất tung cô lên tận chín tầng mây: “Ủy Trì Hi! Con không muốn sống nữa có phải không!”

Hoooó hoéttttt

Chú voi con dường như bị cô đá đau, trầm giọng kêu lên đau đớn. Đôi mắt chớp chớp, lỗ mũi thở phì phì, cô nhìn lại có chút không đành lòng. Haizz! Đa thật nó thô cứng như vậy, thì làm sao có thể bị đôi chân trắng nõn thon dài của cô đá đau chứ.

“Thôi được rồi, em thả chị xuống, chị sẽ không đá em nữa.” Trái tim nhỏ bé của cô mềm nhũn ra, chu môi nói.

Chú voi con cũng bình tĩnh lại, xem ra cô đã có thể giao tiếp được với nó. Nó dùng vòi cuộn cô lại rồi nâng cô lên quá đầu, ý bảo cô hãy leo lên lưng nó đi.

Úy Trì Hi mơ mơ hồ hồ, vẫn không hiểu có chuyện gì, nghĩ là nó lại muốn đùa với cô, há to miệng mắng: “Cái tên to xác ngốc nghếch này, không chịu giữ lời hứa!”

Con bé này đang nghĩ gì vậy?! Voi mà nói chữ tin cái gì chứ? Úy Trì Thác Dã thấy vậy, lập tức hét lên: “Có thể là nó muốn con leo lên trên lưng nó đó, con đừng lộn xộn nữa!” Cô nghĩ anh mấy ngày nay bị dọa cho khiếp sợ còn ít hay sao?

“Hả.” Cô nghe xong, nhanh chóng thu hồi lại ý nghĩ muốn co chân lên đá, cười xòa nói, “Muốn chị ngồi lên lưng em sao?”

Hoooooó hoéttttt, nó ngâm lên một tiếng, có lòng tốt mà còn bị đá chứ.

Úy Trì Hi cẩn thận nắm chặt cái vòi voi, rồi từ từ trèo qua, mảnh vải quần quanh hông đã bị dòn lại một đồng, một nửa bộ ngực sữa cũng bị lộ hết ra ngoài! Chết tiệt, mỗi lần gặp phải con thú nào cô cũng đều bị lộ trần a! Cảm xúc của cô quá khoa trương ư? Hay mọi con vật đều không kháng cự được sự quyến rũ của cô vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Bị Lạc Ở Đảo Phuket (19)

Cô từ trên chiếc vòi của chú voi con, thật cẩn thận leo lên trên lưng của nó, giống như một chú rùa nằm úp sấp cố bám cả bốn chân trên đó, lại càng giống như con bạch tuộc dùng hết tất cả mọi xúc tu sống chết bám riết, chống hông về phía cái vòi voi, cũng chẳng thêm xoay lại.

Chú voi con dường như cũng biết Thác Dã và cô đi chung với nhau, đợi cho cô nằm úp sấp ổn thỏa xong, nó lại vươn vòi đến trước mặt Úy Trì Thác Dã, rống lên một tiếng hooooó hoéttttt, khụy chân trước xuống, ý bảo anh hãy mau leo lên.

Chú voi con thầm nghĩ, từ đầu đã biết có hai ‘con vật lạ’ trốn ở chỗ này, chẳng qua là, đáng người ‘con vật lạ trẻ’ nhìn cũng không tệ lắm, ‘con vật lạ già’ thì xem ra cũng thuận mắt, nên liền này ra ý tốt muốn dẫn bọn họ thoát khỏi khu rừng này. Loài voi chúng nó đều rất hiền lành thân thiện nha.

“Goodboy!” Anh rất biết ơn chú voi con tốt bụng này, lấy đà thuận lợi leo lên vòi nó. Thảo nào người Thái Lan coi nó như là biểu tượng của sự may mắn. Xem ra bọn anh đã có cơ may thoát khỏi khu rừng rậm này rồi.

“Úy Trì Hi! Con ngồi lại cho ta, nhìn lại xem con trông giống con gì hả!” Lúc anh nhìn thấy cô giơ rộng cả hai tay hai chân quay hông về phía mình, liền dừng lại động tác đang leo lên phía trước. Trong lòng chấn động, chết tiệt, chỉ cách có một lớp vải mỏng, hạ thân của cô đang tra tấn tâm mắt của anh.

“Hả? Á!” Cô ngoái đầu lại, thấy anh đang đối mặt với khoảng giữa hai chân cô, trong chớp mắt khuôn mặt thẹn thùng đỏ ửng đến mức có thể luộc chín cả một con tôm. Cũng may là cô có mặc quần lót, nếu không cô sẽ mất mặt không dám về nhà. Ừm, mặc dù anh đã từng ở chỗ ấy XXOO với cô, nhưng đều là lợi dụng đêm tối làm ‘chuyện xấu’. Lúc này là giữa ban ngày ban mặt, cô vẫn chỉ là một người con gái nhà lành mà thôi.

Sau khi đợi bọn họ ngồi vững trên lưng, chú voi con rống lên một tiếng, chờ bọn họ đi về phía đàn voi đã đi qua.

“Thác Dã, thì ra nó cũng rất thân thiện nha.” Úy Trì Hi ngồi ở phía trước anh, hai tay nắm lấy gáy lưng con voi, hưởng thụ loại cảm giác hưng phấn kích thích này.

“Nếu loại bỏ đi một số loài động vật ăn thịt, thì thật ra cũng có nhiều loài động vật rất thân thiện.” Mỗi anh khẽ mím lại, dường như cố dằn xuống một cảm xúc mơ hồ.

“Yo Oh Oh! Chơi vui quá.” Cô kêu lên sung sướng, cũng dần dần ở trên lưng chú voi con buông lỏng. Lúc đi ngang qua một nhánh cây, cô tiện tay bứt xuống vài chiếc lá, vô cùng cao hứng, khua tay múa chân, hồn nhiên không biết cặp hông nhỏ của mình đang ở ngay giữa háng anh mà cọ qua cọ lại.

“Ừm...” Anh rên lên một tiếng, cặp hông mềm mại đó thỉnh thoảng chạm vào vật đàn ông của anh, làm nó nổi lên phản ứng không nên có. Chết tiệt, càng ngày anh càng cảm thấy mình không bằng cảm thú. Lần đầu là lúc dưới đại dương cảm lòng không được đã hôn cô, bây giờ thân thể của anh lại có thể xuất hiện phản ứng với cô. Đức Chúa Trời, làm ơn nói cho con biết con phải làm sao bây giờ. Con không thể xuống tay với con gái mình a!

“Người nói xem lần này chúng ta đến đảo Phuket, thật sự là một chuyến phiêu lưu đầy mạo hiểm nha?” Cô quay đầu, nhìn anh đang ngồi ở sau lưng, vui vẻ cười hỏi, “Không đúng, phải nói là một chuyến phiêu lưu trốn chạy lý kỳ mới đúng.”

“Ừ.” Anh trầm giọng trả lời. Vì nửa thân dưới của mình đang bị trương phồng lên nên anh không có tâm tư nào mà cùng cô đối đáp.

“Đáng tiếc là không có camera, thật là nuối tiếc nha. Nếu không cũng có thể chụp lại ảnh lưu niệm rồi.” Cô bĩu môi, vô cùng tiếc rẻ vì đã không có cơ hội

để lưu giữ lại nụ hôn dưới đáy biển kia.

“...” Anh nén lại tâm tình muốn bộc phát. Bọn họ là đang trên đường chạy trốn, vậy mà cô còn bày ra vẻ mặt ngây ngốc mỉm cười say “cheese” bảo muốn chụp ảnh lưu niệm?

“Người đoán xem chú voi con này sẽ chở chúng ta đến chỗ nào nhỉ?” Bỗng nhiên, cô liếc mắt nhìn thấy có quả đại trên cây, liền thuận tay hái được hai trái, bắt chước dáng vẻ của con khi chà chà vào trước ngực, sau khi cắn một miếng, liền đưa phần còn lại cho anh, lăm bả lăm bầm nói, “Làm người rừng cũng không phải dễ dàng đâu nha, chỉ việc tìm kiếm thức ăn cũng mệt chết người.”

Úy Trì Thác Dã nhận lấy trái cây cô đưa cho, không khỏi thở dài. Hai ngày này, cô quả thật rất vất vả, cũng may cô là một người lạc quan, nếu không sẽ suốt ngày cầu nhàu than mệt với anh. Anh vẫn cho rằng cô con gái bé bỏng của mình vẫn luôn cần được anh bảo vệ. Mặc dù có hơi nghịch ngợm, nhưng lại cần có người chăm sóc chở che. Khi còn bé, cô thường xuyên khiến cho anh phải luôn luôn lo lắng. Sau khi trưởng thành, nếu không phải chạy đến hộp đêm để khiêu vũ thoát ỹ, thì cũng là đi làm gái đứng đường ở phố đèn đỏ. Anh gần như nghĩ rằng việc dạy dỗ của mình đã thất bại rồi, cho nên mới phải mời một nữ gia sư về dạy dỗ cô.

Trải qua lần trốn chạy này, cô đã giúp anh lấy được viên đạn ra, thậm chí sau đó còn tìm được thảo dược cho anh, tỏ rõ lòng dũng cảm và sự mưu trí khiến anh phải tán thưởng, trong lúc vô tình đã có một cái nhìn mới đối với cô. Cuối cùng thì qua mấy năm, cô gái nhỏ của anh cũng đã trưởng thành rồi nhỉ?

Anh nhớ lại nụ hôn trên miền dưới đáy biển kia, không kiếm được thân dưới sưng đau, chết tiệt, cuối cùng thì anh bị làm sao vậy? Do quá lâu không gần đàn bà sao?

Hi hi ha ha, suốt dọc đường đi tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ của cô, Thác Dã thì chỉ âm ừ lên vài tiếng, mà chú voi con thì thỉnh thoảng lại rống lên hai tiếng. Ba người bọn họ ở cùng nhau, một nam một nữ một voi, đặc biệt là hai người bọn họ không hề mặc quần áo, dáng vẻ phong trần một mối, vết máu loang lổ, thể nhưng lại hợp thành một bức tranh nguyên thủy tự nhiên nhất, cũng cực kỳ thú vị.

“Này —— này người nhìn nơi đó kìa!” Đột nhiên, Úy Trì Hi chỉ về phía trước nói.

“Cái gì?” Anh nhú mày, dọc theo đường đi cô không hề khép miệng, thật không biết cô bé này sao lại khỏe đến vậy.

Một lúc lâu sau, cô hưng phấn kêu lên: “Người đó! Chúng ta gặp được người rồi!”

Quả nhiên, ngay trước bờ sông, đây áp một đám người.

“Voi con, voi con ngoan, thả cho chị xuống dưới nha.” Cô vỗ nhẹ vào lỗ tai của nó, kêu lên.

Hoooooó hoétttt

Chú voi con dừng lại, vâng lời khụy chân trước xuống, Úy Trì Hi từ trên chiếc vò dài của nó trèo xuống. Anh cũng theo sát phía sau.

Sau khi chia tay với chú voi con, bọn họ đi về phía đám người bên bờ sông.

Đến gần, mới biết những người này đang la hét vui vẻ, tát rất nhiều nước vào người nhau, mọi người ai cũng đều bị ướt sũng.

Chẳng lẽ, đây là lễ hội té nước – Songkran ở Thailand?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hành Trình Chạy Trốn Cuối Cùng

Lễ hội Songkran, ở Thailand mỗi năm tổ chức một lần vào dịp tết cổ truyền mừng năm mới, trong ba ngày liên tiếp toàn bộ Thailand tràn ngập trong không khí vui mừng. Tại... thời điểm này, người dân Thái Lan thường té nước vào người nhau để chúc mừng. Tập tục té nước truyền thống này có ý nghĩa gột rửa đi hết mọi buồn phiền của năm cũ và đón mừng một năm mới đến.

“Thác Dã, chuyến phiêu lưu này thực sự là quá tuyệt vời!” Cô quay lại nhìn anh, mặt mày hớn hờ, cười đến mê đắm lòng người, không cho anh có cơ hội hoàn hồn, vừa lôi kéo anh chạy về phía bờ sông, vừa hét lớn, “Chúng ta cũng đi té nước đi.”

“Ta...” Lời nói bị tắc lại trong cổ họng, thật ra anh rất muốn nói, tạm thời vết thương của anh vẫn không thể ngấm nước, thể nhưng anh lại không nỡ làm cho cô bị cụt hứng.

“Yo hô!” Cô hưng phấn hét lên, một dòng nước mát lạnh hắt về phía anh, dội từ trên đầu dội xuống.

“Được lắm, con bé con nhà người! Lại dám đánh lên!” Anh bị tính khí trẻ con của cô chọc cười, cũng nhảy vào trong nước, tát cho cả người cô bị ướt đầm.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước, phản chiếu ánh nắng lấp lánh vàng rực. Được thỏa thích vui đùa trong nước, hưng trí cũng càng lúc càng tăng, cô nhóc gần như quên sạch vẫn đang trong quá trình chạy trốn. Anh hiếm khi được đùa nghịch vui vẻ, lại bị lấy niềm niềm phấn khích của mọi người chung quanh mình, nên cũng mặc sức vui đùa cùng cô.

Cô vừa cười đùa vừa né tránh, mực nước cũng không quá sâu, chỉ vừa vịn đến thắt lưng. Cô rất hiếm khi được nhìn thấy anh cười vui vẻ hạnh phúc đến vậy. Người đàn ông cường tráng anh tuần kia có nụ cười chói lọi như ánh mặt trời, vết sẹo nhỏ trên chân mày bị bám thêm vài giọt nước trong suốt, càng khiến cho anh tăng thêm vài phần khí phách nam nhi.

Chuyến du lịch này đem đến cho cô rất nhiều niềm vui và nỗi sợ hãi, cô cũng bắt đầu cảm thấy rằng mình đã rất may mắn. Cô lơ mơ nhận ra ánh mắt anh nhìn cô không còn trông giống như trước kia nữa. Nhưng mà lại cảm giác thấy dường như vẫn còn cách cô rất xa, cô cho rằng chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào được, nhưng lại phát hiện ra điều chỉ là uống công vô ích.

Cách bờ sông không xa, lác đác vài ngôi chùa tọa lạc vững vàng ở đó, Thailand là một quốc gia Phật giáo, có đến 95% dân chúng là Phật tử, rất nhiều ngôi chùa lớn nhỏ đều có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi, hương khói nghi ngút.

Bỗng nhiên, Ủy Trì Thác Dã liếc mắt thấy thấp thoáng vài bóng người ở một ngôi chùa gần đó, đó là mấy gã đàn ông mặc đồ đen đang dừng chân nghỉ ngơi. Anh nhận ra một vài người trong bọn chúng, chính là đám tay chân luôn đi theo bên người Hắc Cầu. Mỗi tên đều rất ưu tú và đã được huấn luyện bài bản! Nếu như anh không phải là người có nhiều năm lăn lộn trong giới xã hội đen, thì có lẽ là đã chết dưới họng súng của bọn chúng từ lâu rồi.

Chẳng lẽ...

Trong đầu anh chợt lóe lên một tia sáng, nếu quả thật là bọn chúng, thì cuộc chiến này vẫn chưa thể chấm dứt, mà e là chỉ mới vừa bắt đầu! Hắc Cầu rốt cuộc đang giở trò gì? Hay là có điều gì mà anh đã bỏ qua chăng?

Anh cảnh giác nhìn mấy gã đàn ông mặc đồ đen ở gần phía bờ sông, không nói tiếng nào lập tức ôm cô vào lòng, hơi thở gấp rút, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích! Bọn chúng đã đuổi tới!”

“Chuyện gì vậy?” Cô nép đầu vào khuôn ngực trần của anh, đầu tóc ẩm ướt nhỏ tí tách.

“Ngồi xổm xuống!” Anh thét lên một tiếng ra lệnh, ôm lấy thân thể cô nhanh chóng giấu mình vào trong nước, “Chúng ta phải mau rời khỏi nơi này.”

Dứt lời, anh ôm cô di chuyển vào trong đám đông, khắp người bị hắt nước tung tóe, kết quả là trên đầu bọn họ thỉnh thoảng bị từng giọt nước dội xuống ướt đầm. Trước mắt cô đều đã mờ mịt nước không thể mở ra được, có điều là thừa dịp được té nước thế này, có thể rửa trôi đi hết mọi xui xẻo cũng là chuyện tốt chứ sao. “Bọn chúng thật sự là chỗ nào cũng thấy mặt, vì cái gì mà cứ nhất định phải giết chết người chứ?” Cô nhủ mày, trong lòng thấp thòm bất an. Nếu bọn chúng thật sự muốn Thác Dã phải chết, cô tin rằng bọn chúng thật sự có loại bản lĩnh này!

Nhưng mà, tại sao Thác Dã lại chọc tới bọn chúng? Trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh viên đạn màu bạc kia, trong lòng chợt hoảng hốt, cảm giác sợ hãi trong nháy mắt lan rộng khắp toàn thân. Cô thực sự rất hoảng sợ...

“Lão Đại —— lão Đại ——” xa xa vọng đến tiếng hô hoán, đã thu hút sự chú ý của bọn họ.

Anh quay đầu lại nhìn, Là Nghiêm Ngự Phong! Còn thêm mấy người nữa, đều là các huynh đệ trong bang.

“Chú Nghiêm!” Cô hét lớn, “Thác Dã, là bọn họ!”

Ủy Trì Thác Dã nhủ mày, trái tim nhói lên một cái, trốn tránh tầm mắt của mấy gã mặc đồ đen, dẫn Ủy Trì Hi chạy về phía Nghiêm Ngự Phong.

“Lão Đại, gặp được anh thật quá tốt!” Ngay khi Nghiêm Ngự Phong nhìn thấy bả vai sau lưng Ủy Trì Thác Dã bị quán băng, cùng với bộ dạng cực kỳ nhếch nhác thảm hại của Ủy Trì Hi đang được anh ôm trong lòng, lập tức quan tâm hỏi, “Lão Đại, anh đã bị thương? Tại sao cô chủ lại đi cùng với anh?”

“Lúc này không có thời gian để giải thích, nhanh chóng rời khỏi Thailand mau!” Về mặt của anh lạnh lùng nghiêm nghị, trong đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Vâng! Lão Đại, anh hãy lên xe trước, Lâm Ngạn đã lái trực thăng tới, đang chờ ở phía trên sườn núi trước mặt!” Nghiêm Ngự Phong vội vã yêu cầu các huynh đệ yểm hộ cho hai người bọn họ. Sau khi cả bọn yên ổn ngồi vào chiếc Hummer màu đen, thì nghe thấy có tiếng huyền não âm ỉ bám theo, loáng thoáng còn nghe thấy cả tiếng súng nổ phía sau!

“Lão Đại, vừa nghe được tin anh gặp chuyện không may ở Thailand, bọn em liền ‘ngựa không dừng vó’ cấp tốc bay qua đây ngay.” Trong xe Nghiêm Ngự Phong liền nói, bọn họ đã tìm kiếm anh rất lâu trong phạm vi đảo Phuket, cuối cùng thì bọn họ cũng đã tìm được.

“Ừ, cởi áo khoác ra đưa đây.” Ủy Trì Thác Dã chỉ vào một tên đàn em rồi nói, “Huynh đệ trong bang có biết chuyện không?”

“Không biết.” Nghiêm Ngự Phong lắc đầu, “Lâm Ngạn nói trước tiên không được loan tin, cố gắng kéo dài thời gian, chờ cho đến khi tìm được người mới thôi.”

Úy Trì Thác Dã nhận lấy chiếc áo khoác được chuyển đến, vươn tay trùm lên người Úy Trì Hi đang được ôm trong lòng, thì thầm: “Mặc nhanh vào!” Anh... đưa mắt nhìn quét qua, trong lòng có hơi chút không được thoải mái. Anh không muốn bất kỳ người đàn ông nào khác được nhìn thấy cô trong bộ dáng quần áo không chỉnh tề thế này.

“À, chú Nghiêm...” Úy Trì Hi hoảng hốt kêu lên, “Có thể cho con mượn đi động dùng một chút được không?”

“Không thành vấn đề.” Nghiêm Ngự Phong sáng khoái lấy đi động của hắn ra, đưa cho Úy Trì Hi. Úy Trì Thác Dã ngồi một bên vẫn không nói lời nào.

Cô nhận lấy, mở đi động lên, sau khi nhìn vào màn hình đi động, trong lòng đã rất đổi kinh ngạc, nhưng rất nhanh, cô buộc mình phải tỉnh táo lại, tay khẽ run lên bắt đầu bấm số gọi cho Đinh Tiểu Tiểu.

Điện thoại thông, “Alo, Tiểu Tiểu, là mình.”

“Úy Trì Hi?! Ôi, thật sự là cậu hả?” Đinh Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia thét lên chói tai.

“Ừ, là mình.” Úy Trì Hi bị tiếng thét chói tai của cô làm cho giật mình, gần như sắp đâm thủng màng nhĩ của cô rồi.

“Úy Trì Hi! Con bé chết tiết nhà cậu. Cậu có biết bọn mình đã tìm cậu rất lâu rồi không. Bọn mình phải đi báo cảnh sát đó! Rốt cuộc thì cậu chạy đi đâu vậy? Mình bị cậu dọa cho sợ chết khiếp có biết hay không hả...” Đinh Tiểu Tiểu liên thoảng không ngừng, thỉnh thoảng còn xen vào vài câu chửi thề, sau khi trách móc một hồi, giọng nói như bị tắt nghẹn lại, cô đã thật sự rất sợ hãi.

“Xin lỗi nha, Tiểu Tiểu, mình bị lạc đường.” Trái tim cô như nhũn ra, Tiểu Tiểu quả thật là đã tìm cô rất lâu, “Bây giờ thì không sao rồi, lát nữa mình sẽ bay về nước. Cậu cũng mau trở về đi.”

“Ừ! Cuối cùng thì cậu có chuyện gì vậy, muốn về nước cũng phải rủ mình cùng về chứ!”

“À... Thôi nha, về nước rồi mình sẽ kể lại mọi chuyện cho cậu biết. Không cần phải lo lắng cho mình, mình không sao.” Cô mỉm cười dịu dàng, tin rằng Tiểu Tiểu cũng bị cô dọa cho sợ hãi.

“Này, con nhỏ chết tiết kia, cậu...” Đinh Tiểu Tiểu vội vàng nói.

Cô cắt ngang lời của cô ấy, “Không nói nữa nha, mau trở về nhà đi!”

Sau đó, không để ý tới tiếng gầm như sấm từ rống của Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia, liền ngắt điện thoại.

Dọc đường đi, cho đến khi ngồi được trên trục thẳng của Lâm Ngạn, cô không còn nói thêm bất cứ điều gì nữa, nhưng mà những nghi vấn quán quýt trong lòng kia, thật lâu vẫn mãi không tan đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Câu Chuyện Về Chiếc Bao Cao Su

Sau khi từ Thailand trở về, Úy Trì Thác Dã cũng không kịp dưỡng thương, đã phải cấp tốc lo chỉnh đốn lại Xích Long bang và điều hành công việc của tập đoàn Xích Long. Công việc bận rộn cứ nối tiếp nhau không ngừng hết ngày này sang ngày nọ, ngày nọ lại nối tiếp ngày kia, gần như anh vẫn không có thời gian để quay về Xích Long Bảo.

Úy Trì Hi ngoài việc nghiêm chỉnh đi học ở học viện ‘Cách Nhã Uy’ bên ngoài ra, thì khi quay trở về Xích Long Bảo vẫn phải đau khổ chịu đựng sự huấn luyện của Cô giáo Hạ mỗi ngày.

Dường như tất cả mọi thứ cũng đều đã quay trở lại điểm khởi đầu, ngay cả cái đêm vũ hội từ thiện kia cũng vậy, như thể chưa bao giờ xảy ra. Chữ ‘buồn’ đã lắng lặng hiện dần lên trên mặt cô.

Làm sao anh có thể lạnh lùng hà khắc đến thế, đàn bà đối với anh, đến cùng là cái gì? Trong mấy năm qua nhìn thấy đủ loại phụ nữ ở bên cạnh anh chột đến rồi chột đi còn nhanh hơn cả thay áo. Vậy cô thì sao? Đối với anh có ý nghĩa gì đặc biệt hơn hay không, hay cũng chỉ thế mà thôi?

Anh đã quên mất những ngày trốn chạy của bọn họ ở đảo Phuket, đã quên mất chuyện xấu hổ cô đã làm trong rừng, đã quên đi hai người bọn họ suốt một đêm ở bãi đất trống ôm nhau ngủ, cũng quên mất con khi lông vàng vừa đáng yêu vừa đáng ghét kia, càng muốn quên đi nụ hôn trên miên dưới đáy biển, đã quên mất rồi mình cô chật vật vất vả thế nào để vừa khiêng vừa kéo anh từ bãi cát đi vào rừng, đã quên luôn chính cô giúp anh gấp viên đạn ra, cũng chính cô đã sưởi ấm cho anh suốt một đêm dài, đã quên rồi chú voi con đáng yêu thân thiện kia, quên luôn cả hai đã từng rất vui vẻ chơi trò té nước...

Nhưng mà, từng ly từng tý một những chuyện đã xảy ra trên đảo Phuket, đến bây giờ vẫn luôn lẩn quẩn trong tâm trí cô không tan. Đây là lần đầu tiên,

cô dùng chính thân phận của mình cùng anh trải qua một khoảng thời gian rất cực khổ, nhưng lại vô cùng vui vẻ hạnh phúc, để cho cô nhớ mãi không quên.

Nhưng nếu như phải đặt mình trong một nơi to lớn trống rỗng như Xích Long Bảo, ngoại trừ chú Lâm thím Lâm, cô gần như không có bạn. Mỗi đêm khuya nằm mộng cô lại nhớ tới nụ hôn triền miên của hai người dưới đáy đại dương, nhớ đến mùi vị của anh, nhớ lại cảm giác được anh ôm chặt vào lòng, nhớ rằng anh đã gọi cô là bảo bối... .

Nghĩ cho đến khi thân thể đau đớn, cho đến khi thức dậy, trên mặt quả nhiên chỉ toàn là nước mắt.

“Tiểu Hi, có nghiêm túc nghe giảng không vậy!” Đinh Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh, lập tức cắt đứt tâm tưởng đang muốn chu du trong cõi thần tiên của Úy Trì Hi. Con nhỏ này, từ sau khi đi Thailand trở về, thường xuyên mất hồn mất vía như vậy. Tuy rằng cô biết cha của con nhỏ là một người cực kỳ lạnh lùng và hà khắc, không bao giờ trực tiếp gần gũi chăm sóc cho Úy Trì Hi, nhưng mà nếu ông ta cứ tiếp tục làm như thế này, thì cô quả thật rất lo lắng cho sức khỏe của Úy Trì Hi. Đặc biệt là gần đây, cô thậm chí nhận thấy sắc mặt của Úy Trì Hi có chút tái nhợt.

“Á!” Úy Trì Hi ngơ ngác lên tiếng đáp trả, hoàn hồn trở lại, cô cũng đã không thể chịu nổi tình trạng này, cô càng lúc càng đắm chìm trong những suy nghĩ về anh... mỗi ngày một sâu hơn. Con người vốn là như thế, nếu như ngay từ đầu chỉ là đứng ở xa xa nhìn lại, thì sẽ không bị nhấn chìm trong nỗi nhớ nhung sâu đến vậy. Nhưng mà khi đã đến gần rồi, được chân chính chạm vào rồi, thì mới phát hiện ra bản thân mình đã không thể buông tay được nữa.

“Cậu nha, tâm trí lại đi hoang rồi, trong giờ giáo dục giới tính mà cũng có thể thất thần được ư.” Đinh Tiểu Tiểu lắc lắc đầu.

Cô giáo đứng trên bục giảng đeo một chiếc kính gọng đen dày cộm, cổ hủ chính là ‘cô giáo Trương’ trong truyền thuyết.

“Các em học sinh thân mến, các em đều đã là những thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi rồi. Tôi cũng biết, hầu hết các em đều được sinh ra trong những gia đình danh giá có nề nếp, cho nên càng cần phải chú ý cẩn trọng giữ gìn từng lời ăn tiếng nói, cho đến mỗi hành vi cử chỉ của bản thân, không được phép bước lỡ chân, làm cho gia tộc phải hổ thẹn.” ‘Cô giáo Trương’ đứng trước bục giảng vẫn cứ nói thao thao bất tuyệt không ngừng.

“Tiểu Tiểu, khóa học này rất quan trọng sao?” Úy Trì Hi cúi đầu thì thầm hỏi Đinh Tiểu Tiểu.

“Cũng không hoàn toàn như vậy, chỉ là sẽ rất có ích lợi cho tương lai sau này thôi.” Đinh Tiểu Tiểu vừa nói xong, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hai áng mây đỏ hồng. Cô nhớ lại đêm hôm đó ‘hắn’ điên cuồng thế nào, thì khuôn mặt tức khắc đỏ bừng đến mang tai, nhưng mà cũng đã khá lâu rồi cũng không nhìn thấy ‘hắn’.

“Các em học sinh xin vui lòng hãy giữ trật tự, tiếp theo, tôi xin trình bày về một số biện pháp tránh thai.” Giọng nói của ‘cô giáo Trương’ cất lên lạnh lẽo rõ ràng, cô nói rất chú tâm và vô cùng nghiêm túc, tuy nét mặt vẫn không có chút biểu cảm nào nhưng giọng nói lại cực kỳ chân thành, “Đặc biệt các em đang ở trong độ tuổi này mà mang thai, phá thai, sảy thai, đã trở nên không còn là hiếm gặp. Nhưng các em hoàn toàn không giống với những đứa trẻ khác, trên vai các em phải gánh vác nhiều trọng trách hơn, danh dự đối với các em cũng quan trọng hơn.”

Mang thai? Lúc Úy Trì Hi nghe thấy hai chữ này, trái tim không khỏi nảy lên một nhịp, hai người bọn họ đã cùng nhau hai lần, dường như cũng không sử dụng qua bất kỳ biện pháp tránh thai nào...

“Có một số biện pháp tránh thai rất phổ biến, như bao cao su, thuốc tránh thai khẩn cấp, thuốc tránh thai dài hạn, thuốc tránh thai ngắn hạn, vòng tránh thai, vân vân, mấy năm gần đây còn xuất hiện thêm phương pháp cấy que ngừa thai dưới da. Nhưng là một cô giáo, tôi khuyên các em, với thuốc tránh thai khẩn cấp nếu như không phải là thời điểm cấp bách, thì không được khuyến khích sử dụng, bởi vì thuốc tránh thai khẩn cấp được tính cực mạnh, nên tác dụng phụ của nó cũng rất lớn.” ‘Cô giáo Trương’ dừng lại một chút, đẩy gọng kính trên sống mũi lên một chút, rồi nói tiếp, “Có một trường hợp, một cô gái mười tám tuổi, thường xuyên dùng thuốc tránh thai khẩn cấp. Kết quả là sau hai năm, cô ấy đã bị mất hoàn toàn khả năng sinh nở. Vì được tính này đối với thân thể sẽ gây ra thương tổn vô cùng lớn. Cho nên, cô vẫn đề cử chúng ta nên sử dụng bao cao su để tránh thai, rất an toàn mà lại không có tác dụng phụ, còn có thể phòng tránh được một số bệnh lây truyền qua đường tình dục...”

‘Cô giáo Trương’ vẫn luôn đứng ở trên bục nói đến nước miếng văng ra tung tóe. Trái tim Úy Trì Hi cũng đã không thể bình tĩnh lại được nữa. Cô có lẽ sẽ không kém may mắn đến vậy chứ, chắc chắn là sẽ không thể đâu!

Tuy rằng cô cũng rất muốn có cục cưng của Thác Dã, nhưng lúc này đây anh hoàn toàn không biết được cô chính là người phụ nữ kia. Nếu chẳng may cô mang thai, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ rối tung lên, ô ô ô Cầu Chúa phù hộ, ngàn vạn lần đừng để cho cô ‘trúng thưởng’ nha, loại ‘phần thưởng’ thế này cũng không vui chút nào đâu.

“Tiểu Hi, cậu làm sao vậy?” Đinh Tiểu Tiểu quan sát thấy sắc mặt Úy Trì Hi đang hồng hào dần trở nên trắng bệch, liền quan tâm hỏi.

“Ủm? Không, không có gì.” Cô lắc đầu nguây nguẩy, dường như muốn đem tâm trạng bất an này hất mạnh lên đến tận chín tầng mây.

Bao cao su...

Ừ ừ, tối nay lúc về nhà, chắc là phải mua vài cái để thử nghiệm, tránh cho lần sau ngờ ngạc cái gì cũng không biết. Nhưng mà, dường như Thác Dã là người rất cẩn thận, cho nên sẽ không gieo giống vào bụng của một ‘người đàn bà xa lạ’ mới phải chứ. Trong lòng cô vẫn dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Câu Chuyện Về Chiếc Bao Cao Su (2)

Xích Long Bảo

“Cậu chủ, sao hôm nay cậu lại trở về?” Thím Lâm vội vàng đỡ lấy chiếc áo khoác trong tay Ủy Trì Thác Dã, “Đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để tôi đi làm chút gì cho cậu?”

“Thôi khỏi, Thím Lâm, tôi đã ăn rồi.” Ủy Trì Thác Dã vừa thay giày, vừa tùy tiện hỏi, “Con bé đâu?”

“Cô chủ nhỏ ư? Cô ấy có gọi điện về, bảo là đi tụ tập với bạn bè, đến tối mới về.” Thím Lâm trả lời.

Anh chăm chú nhìn lên chiếc đồng hồ cổ treo trong phòng khách đang chỉ đúng mười giờ, cặp lông mày theo thói quen cau lại: “Bây giờ là mấy giờ rồi, còn chưa chịu về nhà?”

Con bé này, càng ngày càng hư hỏng, lần trước dám cùng bạn học lên trốn đi Thailand chơi, nếu như không gặp được anh, chỉ sợ là con bé ngốc nghếch này đã sớm không thể quay trở về được rồi. Bây giờ, đã mười giờ tối rồi còn chưa chịu về nhà, con bé mới có vài tuổi đầu, mà học được tính phóng túng rồi sao?

Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, quý ngài Ủy Trì Thác Dã có lẽ là đã quên. Nếu như Ủy Trì Hi không có ở đó thì ‘một bó lão’ như anh cũng chưa chắc đã có thể quay trở về được đâu. Thế nhưng đã là đàn ông mà, thì vĩnh viễn chỉ nhớ rõ mỗi công sức của họ mà thôi.

“Tôi đi tắm qua một cái, nếu sau nửa giờ nữa mà con bé vẫn chưa về, thì chị khóa cửa lại đi. Tối nay đừng mong vào nhà.” Ủy Trì Thác Dã vừa đi lên cầu thang vừa nói với Thím Lâm, trong giọng nói lộ ra vẻ tức giận.

Một lát sau, một chiếc xe thể thao [BMW] màu bạc phanh ‘kít’ một tiếng, dừng lại ở cổng lớn của Xích Long Bảo. Tề Gia Nhạc ở trong xe nhìn ra, cánh cổng sắt trạm trổ hoa văn của Xích Long Bảo đã được đóng kín, đi sâu vào bên trong là một lối đi thật dài, hai bên trồng vô số các loại hoa với đầy đủ hương sắc, ở cuối lối đi, là một tòa thành mang theo phong cách thời trung cổ đứng sừng sững trong màn đêm đen. Thì ra, đây chính là tòa thành nơi anh ta đang ở.

“Gia Nhạc, cảm ơn bạn đã đưa mình về.” Ủy Trì Hi tóm chặt chiếc ba lô nhỏ trong tay, chuẩn bị mở cửa xe.

Tề Gia Nhạc bắt lấy cánh tay cô giữ lại: “À, Tiểu Hi, mình có thể gọi bạn là Tiểu Hi được không?”

Anh nhoen miệng cười dịu dàng, lộ ra hàm răng trắng sáng, thật sự là họa quốc ưng dân, thấy vậy Ủy Trì Hi lại một lần nữa cảm thấy tự ti không bằng người ...: “Ha ha, Gia Nhạc, tất nhiên rồi.”

“Ý mình là, cuối tuần này, có một party, mình muốn mời cậu làm bạn nhảy của mình, không biết là mình có vinh hạnh này không?” Anh vừa cười vừa nói, đôi mắt đen bóng trong suốt sáng lóng lánh như pha lê.

“...” Ủy Trì Hi do dự mất vài giây, thôi được, Thác Dã ngay cả bóng cũng không thấy đâu, lâu nay có thêm quan tâm xem cô đang làm gì chứ, “Ừm, được rồi, chẳng qua là đến lúc đó nếu có lỡ làm cậu bị mất mặt, thì ngàn vạn lần xin cậu cũng đừng có trách mình nha.”

“Làm sao có thể chứ, thế, quyết định vậy nhé?” Tề Gia Nhạc mỉm cười sáng khoái, vuốt vuốt mái tóc cô, “Nhanh chóng chạy vào đi thôi, đêm lạnh rồi.”

“Ừm, được, tối nay cảm ơn cậu đã tiễn mình về nha.” Cô đẩy cửa xe ra, vẫy tay tạm biệt Tề Gia Nhạc, đứng đợi cho đến khi chiếc xe thể thao của anh lao vút đi, cô mới xoay người quay vào Xích Long Bảo.

Lúc chạng vạng khi vừa mới tan học, mấy đứa bạn ầm ĩ rủ nhau đi night club. Quả thực là cô bị lôi kéo đi theo, bắt buộc dĩ cũng phải uống một chút rượu, đến giữa chừng vì chịu không nổi tiếng nhạc ồn ào trên sàn nhảy, nên đành phải bỏ về trước. Kết quả là gặp được Tề Gia Nhạc, liền dứt khoát yên ổn ngồi trên xe của anh ta về nhà.

“Cô chủ nhỏ, cô đã về rồi.” Thím Lâm vừa mới nhìn thấy Ủy Trì Hi đẩy cửa bước vào, liền chạy nhanh ra đón, lập tức thấp giọng thì thầm, chỉ tay lên trên lầu nói, “Cậu chủ đã trở về, trễ rồi mà cô còn chưa về nhà, dường như thấy cậu ấy hơi bức mình.”

“Ông ấy về rồi?” Cơ thể Ủy Trì Hi hơi lộ vẻ mệt mỏi, trong nháy mắt đã lấy lại được tinh thần, đôi mắt to tròn đen láy bỗng nhiên như phát sáng.

Thím Lâm gật đầu nặng nề: “Cô chủ nhỏ, cô vẫn nên nhanh chóng quay về phòng đi. Tôi đi báo cho cậu chủ hay cô đã về rồi.” Thím Lâm cũng có ý tốt, muốn tránh để cậu chủ đứng mặt lại quở trách cô chủ nhỏ.

“Không sao, Thím Lâm, để con đi lên nói với ông ấy.” Ủy Trì Hi mỉm cười lắc đầu. Cô sẽ không sợ anh đâu. Cũng đã lâu rồi cô chưa được gặp anh.

Dứt lời, cô thả ba lô trong tay xuống, lập tức lao lên cầu thang.

Đi đến trước phòng ngủ của Thác Dã, cô thẳng tay đẩy cửa đi vào, cũng không thèm gõ cửa, trong phòng tối đen, cô kêu to: “Thác Dã, Thác Dã?” Không có tiếng trả lời, kì quái, anh không ở trong phòng sao?

Úy Trì Hi bĩu môi, đành phải tiu nghỉu quay về phòng.

Mới vừa vào cửa, cô còn không kịp phản ứng, ‘tách’ một tiếng, đèn trong phòng đột nhiên sáng lên.

“Con còn nhớ phải về nhà sao!” Một giọng nói thâm trầm đột ngột vang lên.

“Hơ?” Úy Trì Hi bị hù làm cho giật mình, ai ya, làm gì mà phải tập kích bất ngờ như vậy chứ, thật sự là hù cho cô suýt nữa phải tè ra quần rồi. Nghe Thác Dã nói vậy, cặp lông mày mảnh mai của cô cũng nhăn tít lại, “Người ta mỗi ngày đều nhớ phải về nhà a, chỉ có người nào đó là không nhớ phải trở về nhà thôi.”

“Úy Trì Hi!” Anh rít lên từng chữ một qua kẽ răng, thân hình to lớn ngồi trên chiếc giường màu hồng nhạt của cô. Anh vừa mới tắm xong, trên người chỉ khoác tạm một chiếc áo choàng tắm màu trắng, trên tóc thỉnh thoảng nhỏ xuống vài giọt nước, tao nhã như một con báo gấm. Sau đó, anh cầm một vật nhỏ ở trên giường lên, hỏi, “Vậy cho hỏi đây là cái gì?”

Anh vô cùng đặc ý nắm trong tay một gói mỏng nhỏ, hình vuông, oái, sao giống như cái bao cao su hai ngày trước cô đã mua về nhà để ‘thử nghiệm’ vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc chột đỏ bừng lên: “Ừm, cái đó á, không biết.” Cô thà chết cũng không nhận.

“Không biết? Úy Trì Hi, ta không biết rằng con bây giờ nói dối càng ngày càng lợi hại đó.” Úy Trì Thác Dã mày nhú tít lại. Anh đứng dậy, chậm chậm đi đến trước mặt cô, nhìn xuống thân mình nhỏ nhắn của cô, ở bên tai cô khẽ thở dài một hơi, “Xem ra ta phải dạy dỗ con lại cho thật ‘tốt’!”

Chỉ có Úy Trì Hi mới biết được, đó là dấu hiệu trước khi anh bộc phát cơn giận. Theo bản năng cô sờ sờ chiếc cổ mảnh khảnh của mình, lưng áp sát vào vách tường chậm rãi dời khỏi phạm vi của anh. Mamma Mía, cái tên đàn ông này sao lại tập kích bất ngờ thế chứ, mà cũng tại cô, không chịu thu dọn mấy thứ đó cho thật kỹ vào. Nhưng ai có ngờ được, anh ta lại lợi dụng lúc cô đi vắng mà xông vào phòng cô thế này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Câu Chuyện Về Chiếc Bao Cao Su (3)

“Á, cái đó có thể là do Thím Lâm vô tình đánh rơi.” Cô cười gượng xấu hổ, trong lòng thầm lẩm bẩm, xin lỗi Thím Lâm.

“Úy Trì Hi!” Úy Trì Thác Dã nắm chặt các khớp tay kêu lên răng rắc. Chú thím Lâm cũng đã lớn tuổi rồi, cần gì bà ấy phải làm cái việc phí công vô ích này chứ.

“À, thời tiết đêm nay thật đẹp, nha?” Cô chỉ vào màn trời đêm tối đen bên ngoài cửa sổ, thuận miệng nói.

“Con tiếp tục đánh trống lảng một lần nữa, thử xem!” Chân mày anh nhíu chặt lại.

“Ha ha, không có ạ, chuyện kể rằng có một du khách người Malaysia đi du lịch đến Thailand, gọi một con tôm hùm cho bữa ăn tối, sau khi ăn xong liền hỏi người bồi bàn ‘Các anh sẽ xử lý vỏ con tôm này như thế nào?’. Người bồi bàn nói ‘Không làm gì cả, chỉ vất nó đi thôi’ ...” Cô túm ta túm tít, anh hỏi một đường cô trả lời một nẻo không ăn nhập gì với nhau.

“Úy —— Trì —— Hi!” Anh quát lên, “Con giải thích rõ ràng chuyện này cho ta, đây là cái gì? !”

“Á, thế này không phải là đang giải thích hay sao...” Cô đột nhiên bị dọa cho hoảng sợ, đầu lười giống như bị xoắn lại, trong đầu cố nhớ cho ra câu chuyện về chiếc bao cao su đã từng được nghe qua, “Sau đó ông khách Malaysia kia liền nói ‘Vất đi thì quá lãng phí, ở đất nước chúng tôi, vỏ tôm sẽ được đưa vào nhà máy làm tiếp thành bánh tôm’. Một lát sau, ông khách Malaysia gọi thêm một đĩa cam để tráng miệng, sau khi ăn xong lại hỏi người bồi bàn ‘Thế các anh sẽ làm gì với vỏ cam?’ Người bồi bàn trả lời ‘Không làm gì cả, chỉ việc ném nó vào sọt rác thôi’...”

“Con ngứa da rồi có phải hay không!” Anh ném thẳng chiếc bao cao su lên trên người cô, không thể chịu nổi cái kiểu vờ vịt của cô nữa rồi.

“Á, cẩn thận huyết áp, coi chừng tăng huyết áp nha.” Cô cười ngây ngô, bắt được chiếc bao cao su anh ném tới, “Người ta đang giải thích cho người biết, đây là cái gì đấy thôi. Sau đó ông khách Malaysia kia lại nói ‘Ồ Malaysia chúng tôi, vỏ cam được đưa vào nhà máy để làm thành mứt hoa quả’. Tiếp theo, vị khách Malaysia đó lại gọi lên một ít kẹo chewing gum...”

“Úy Trì Hi! Không cần thử thách lòng kiên nhẫn của ta!” Trên trán anh gân xanh đã nổi lên, không đợi cô nói xong, liền túm chặt lấy cổ áo của cô.

“A...” Cô kêu lên một tiếng, “Cũng sắp nói đến phần trọng điểm rồi! Sau khi người khách Malaysia kia ăn xong kẹo chewing gum, rồi nhả bã kẹo ra đĩa,

lại hỏi tiếp ‘Vậy các anh sẽ xử lý thế nào với bà kẹo chewing gum vậy?’, người bồi bàn trả lời ‘Chúng tôi cũng sẽ vất nó thôi!’. Ông khách Malaysia nói ‘Ồ Malaysia, chúng tôi sẽ đem bà kẹo chewing gum đưa vào nhà máy, làm thành bao cao su, sau đó xuất qua Thailand các anh.’ ...”

“Hết chưa?!” Anh túm lấy cổ áo cô nhấc bổng lên, giống như xách một chú gà con. “Vẫn còn một câu cuối cùng nữa, cuối cùng ông khách Malaysia kia cũng gọi thanh toán, lúc người bồi bàn cầm hóa đơn tới liền hỏi ‘Vậy người Malaysia các anh xử lý thế nào với bao cao su đã dùng rồi?’ Ông khách Malaysia trả lời ‘Không làm gì cả, chỉ vứt nó đi thôi!’ Người bồi bàn liếc mắt một cái nhìn ông khách Malaysia, kiêu ngạo nói ‘Ồ Thailand chúng tôi bao cao su dùng rồi sẽ được tống vào nhà máy, sản xuất ra kẹo chewing gum rồi xuất khẩu sang Malaysia’. Anh ta vừa nói xong, ông khách Malaysia mặt mày lập tức xanh mét, oa ha ha ha...” Ủy Trì Hi chợt cười phá lên. Cô cười đến mức nước mắt cũng đã chảy vòng quanh.

Có thể người nào đó mặt mày cũng đã xanh mét. Chuyện cô kể một chút cũng không buồn cười. Rõ ràng, đây chỉ là hành vi viển vông có tìm cách đánh trống lảng của cô mà thôi. Cô cho rằng anh chỉ làm ra vẻ hù dọa suông thôi sao?!

“Đây là lời giải thích của con? Không phải con muốn nói với ta là con dự định xem nó như là kẹo chewing gum chứ hả!” Anh đen mặt, một tay nhấc cô đến bên giường.

“Người, người muốn làm gì vậy?! Người ta chỉ là tò mò chút thôi mà, người lại không có chỉ cho người ta cách sử dụng.” Cô bấu môi ẩm ứ, có chút không dám nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ của anh. Anh muốn làm gì chứ...

Ủy Trì Thác Dã ngồi bên mép giường, một tay ôm lấy cô kéo qua, đặt cô nằm úp sấp trên đùi của anh: “Bây giờ ta sẽ dạy cho con, thứ này không phải là thứ con có thể sử dụng!”

Dứt lời, vỗ xuống bành bạch vài tiếng.

“A ——” Ủy Trì Hi thét lên như tiếng heo bị chọc tiết đột ngột vang vọng khắp Xích Long Bảo, khiến cho cả phòng như bị rung lên.

Ở dưới lầu Chủ Lâm sau khi nghe thấy, vội vàng hỏi Thím Lâm: “Bà nó à, có phải cô chủ nhỏ đang kêu phải không vậy, sao quá lạ thảm thiết quá, hay là để tôi lên đó xem thử một chút coi sao.”

“Ông đừng có nhiều chuyện, cậu chủ ở trên lầu, xem chừng lúc này đang dạy bảo con gái đó, chúng ta cũng đừng cản trở hai cha con người ta ‘giao lưu’.” Thím Lâm một mực giữ chặt chú Lâm đang muốn đi lên lầu, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này của cô chủ nhỏ, dù thấy con tức giận của cậu chủ cũng không phải nhỏ. Bọn họ chỉ là người làm, cũng không tiện để can thiệp vào.

“Ô ô ô... Người, sao người có thể đánh người ta!” Ủy Trì Hi như cô vợ nhỏ co rúm la oai oái, cái mông bị đánh đau điếng khiến cho cô phải nghiêng răng nghiêng lợi, khóc không thành tiếng.

“Cũng vì ta quá nuông chiều con, nên mới khiến cho con coi trời bằng vung thế này!” Anh đánh xuống một cái, bàn tay lại vừa vịn vỗ lên cái mông nhỏ nhắn của cô, “Lại còn dám tàng trữ bao cao su nữa cơ đấy! Đợi tới khi con đem giấu tên đàn ông nào trong phòng, thì con cũng xong đời luôn!”

“Người ta nào có giấu tên đàn ông nào chứ!” Ô ô ô, Người lớn thật là bất công mà. Người đàn ông đầu tiên của cô không phải là anh sao? !

“Thật không biết mỗi ngày con ăn chơi lêu lổng cùng với loại bạn bè thế nào, hết lên chạy tới Thailand chơi, rồi bị cướp, bị lạc đường, nếu như không gặp được ta, cái mạng nhỏ này của con không chừng đã bị đảo Phuket nuốt luôn mất rồi! Bây giờ còn dám bắt chước về muộn, còn dám giấu bao cao su trong phòng!” Anh càng nói càng đau đầu, càng vỗ xuống mông cô, vô tình lực càng lúc càng mạnh, “Shit! Con mới có tí tuổi đầu, sao lại có thể hư hỏng đến mức này hả!”

“Ô oa oa oa...” Ủy Trì Hi khóc càng lúc càng dữ. Cô cuối cùng đã biết Đậu Nga tại sao mà chết, đơn giản là vì oan mà chết nha. Cô so với Đậu Nga còn oan hơn a!

(Nỗi oan của nàng Đậu Nga/Quan Hán Khanh)

Vở Tật Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiện lên sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chớp lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

Ông trời ơi thật là oan uổng mà! Cô chẳng qua chỉ là không xin phép anh ta, đã chạy tới Thailand chơi, rồi trùng hợp thế nào gặp ngay lúc anh ta bị thương ở đó, ô ô ô. Rõ ràng là cô đã cứu anh ta mà. Nhờ vậy mà mạng của anh ta mới không có bị đảo Phuket giữ lại. Vậy sao bây giờ lại bị đối ngược ra thành cô thế này chứ?

Thật quá oan uổng mà! May mắn là anh ta không biết ở đêm vũ hội từ thiện kia, cô cũng đã lên vào. Nếu không thì chết chắc rồi! Ô ô ô, lúc này cô có bị đánh đến vỡ răng cũng chỉ dám nuốt xuống bụng, thật là thê thảm mà...

Chương 67: Câu Chuyện Về Chiếc Bao Cao Su (4)

“Quả nhiên còn dám kể câu chuyện bã kẹo chewing gum linh tinh để mà chối tội!” Anh tới tấp vỗ bôm bốp xuống mông cô!

“Ô ô ô...” Ủy Trì Hi khóc đến khi không còn khí lực, cái mông nhỏ đã bị bôm rất đau nhức. Cô chợt nghĩ đến cái mông đít đỏ hồng của con khi lông vàng, thế rồi một cảm giác tòm lợm đột nhiên xông tới. Cô không muốn bị biến thành mông khi oa!

“Ủy Trì Hi! Con đã biết sai hay chưa?” Ủy Trì Thác Dã nghiêm nghị quát to. Tiếng khóc của con bé này thật sự là rất churong tai, sợ anh không biết tiếng heo kêu là như thế nào sao.

“Ô ô ô, người ta... Người ta... Không sai mà.” Cô hút lấy không khí, trả lời đứt quãng, có chết cũng không nhận mình sai. Chẳng qua là cô bị oan mà thôi, sai ở chỗ nào cơ chứ!

“Còn không chịu nhận mình sai!” Nói xong, anh vỗ bành bịch hai phát xuống cái mông nhỏ nhẵn của cô.

“Ô oa oa ôa...” Lại tiếp tục một tràng tiếng thét thảm thiết phát ra từ miệng cô, đau đến mức khiến cho khuôn mặt cô nhăn nhúm lại, các ngón tay nhỏ bé vô thức bấu chặt lấy bắp đùi của anh...

“Á!” Anh rên lên một tiếng, con bé này là đang trả thù anh sao? Ra sức bấu chặt lấy bắp đùi của anh, sức lực cũng không hề nhỏ nha.

“Ô ô ô ô ô ô...”

“Đã biết sai chưa?” Anh hỏi lại thêm lần nữa, lông mày cũng có thể đùn lại thành một chiến hào.

“Ô ô ô ô ô ô...” Lần này, cô không dám tiếp tục trả lời không, để tránh lại phải chịu thê thảm bởi độc thù của anh, ô ô ô. Cuối cùng cô cũng đã biết được danh hiệu bố già Mafia của anh làm sao mà có rồi, đơn giản chỉ cần dùng vũ lực, trước là ép buộc rồi tiếp đó là vu oan giả hoạ cho người ta.

“Mười sáu tuổi, mười sáu tuổi đã dám lấy bao cao su ra làm đồ chơi, thế thì hai mươi sáu tuổi sẽ đến mức nào?!” Thấy cô đã thật sự khóc tức tưởi, anh liền dừng tay không tiếp tục đánh nữa, nhưng mà chân mày vẫn nhíu chặt như cũ.

Mười sáu tuổi, đã có thể được cấp giấy chứng minh nhân dân rồi, cũng đã là người lớn rồi, ô ô ô, liên quan cái quái gì đến chuyện hai mươi sáu tuổi chứ?

“Ủy Trì Hi, là do ta đã không quản giáo con cho thật tốt, nên mới khiến cho con càng ngày càng buông thả vậy chăng?” Anh khẽ thở dài, nhìn bộ dạng lẳng lặng cúi đầu khóc rầm rức của cô, trong lòng dâng lên cảm giác không nỡ. Anh thừa nhận, người làm cha như anh, quả thật không có nhiều thời gian để quản thúc giáo dục cô con gái này thật tốt, hay phải chăng bởi chính thân phận bố già Mafia của anh đã làm cho anh không có đủ tư cách để dạy bảo điều hay lẽ phải cho cô?

Bỗng nhiên, nghĩ lại khoảng thời gian khi mình còn trẻ, tay anh liền buông xuống.

“Được rồi, đừng khóc nữa, xấu chết đi được.” Thác Dã ôm cô lên đặt ngồi trên đùi anh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhẵn của cô khóc đến đỏ hồng, nước mắt chảy hai hàng, không nhịn được cười nói, “Thật sự giống như một chú chó nhỏ, khóc khó coi chết đi được.”

“Ô... Ô ô, người còn... Cười người ta!” Cô thở hổn hển, vừa thở vừa nói, trong lòng cực kỳ tủi thân.

“Đề xem con lần sau còn dám không chịu nghe lời nữa không.” Anh làm mặt lạnh, xốc cô lên đặt ngồi lên trên giường.

“Oái ——” cô vừa mới đặt mông ngồi xuống, liền giật bắn trở lại, Mamma Mía, cô đau chết mất thôi.

“Sao vậy? Đau lắm hả?” Anh nhíu chặt ấn đường, “Nằm úp xuống giường, để ba nhìn thử xem.”

Ủy Trì Hi không chút nghĩ ngợi, liền ngoan ngoãn làm theo, thành thực nằm vùi vào đồng chăn đệm mềm mại ấm áp trên giường, áp mặt mình xuống nệm, ô ô ô, nệm nó ngày hôm nay thật là xúi quẩy!

Ủy Trì Thác Dã kéo quần cô xuống, cặp mông bị tẩy đỏ hiện ra rành rành trước mắt anh, hình như anh xuống tay hơi nặng. Vì thế, anh vội vàng đi lấy hộp thuốc gia đình ra dùng.

Cô ngáy ngốc nằm lỳ ở trên giường, vì khóc quá nhiều, nên trong nhất thời vẫn chưa thể khôi phục lại bình thường.

“Ủy Trì Hi, ba cảnh cáo con không được tái phạm lần nữa, biết không?” Anh vừa bôi kem giảm đau mát lạnh lên cặp mông trắng hồng mềm mại của cô, vừa không quên chỉ trích khiển trách cô.

Cô mãi đắm chìm trong nỗi đau của riêng mình, nên mới lười nói lại anh. Đàn ông đều là những kẻ xấu, trên giường dưới giường là hai người khác nhau, lúc trên giường thì yêu cô cuồng dã gần chết, lúc xuống giường thì cô bị đánh te tua suýt chết.

“Hửm?” Thấy cô vẫn không ngừng run rẩy, anh đành lắc đầu bất đắc dĩ, tiếp tục xoa thuốc mỡ lên cái mông nhỏ của cô. Con bé này có một làn da trắng ngần. Anh bỗng nhớ lại thời gian ở trên đảo Phuket, bản thân đã không kim lòng được mà hôn cô. Cái loại cảm giác đó, thật giống như đang được ăn một trái mật đào ngọt ngào, khiến cho anh có chút mê mẩn. Nhưng kỳ quái chính là, anh trước giờ đều không thích đồ ngọt.

Úy Tri Hi khóc đến mặt lừ, nằm ở trên giường, thiếp đi lúc nào không hay.

“Úy Tri Hi?” Lúc này, anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô. Cô gái nhỏ này, một giây trước còn đang gào khóc, một giây sau đã ngủ say rồi.

Anh thở dài một tiếng, nhìn chăm chăm vào cái mông đỏ hồng của cô, mơ hồ, tầm mắt càng lúc càng xa hơn, u cổc của cô như ẩn như hiện phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, dường như có một sức mạnh thần bí nào đó muốn thu hút sự chú ý của anh. Anh gần như có thể chạm vào đám cỏ non tơ của cô, sự mềm mại mịn màng đó, đã khiến cho anh có chút mê muội.

Bàn tay trong vô thức dần dần lách vào giữa hai chân cô, hai đầu ngón tay linh hoạt khuấy động ở nơi mềm mại của cô, nhẹ nhàng tách mở cánh hoa ướt át của cô ra, cọ sát ra vào rồi khẽ xoa vuốt. Sau đó, một dòng mật ấm nóng rỉ ra, dần dần trở nên ẩm ướt. Thấm đẫm ngón tay thon dài của anh, anh giống như bị bỏ bùa mê, ngón tay lần dò vào trong cái nơi nóng ẩm ấy, thâm nhập sâu hơn vào trong u cổc của cô. Cảm giác trơn nhẵn nhất thời xâm chiếm toàn bộ giác quan anh, thân thể ở một nơi nào đó đã nhanh chóng trở nên bành trướng, ngón tay đặt lên nhụy hoa của cô nhẹ nhàng dao động, bị một luồng khoái cảm mãnh liệt kích thích khiến cô trong lúc mơ ngủ khẽ rên thành tiếng, um!

Trong giấc mơ, cô cảm giác được một luồng khoái cảm mãnh liệt lan ra từ dưới hạ thân. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê cô khẽ ngâm thành tiếng.

Anh bất chợt hốt hoảng, tiếng rên khẽ của cô kéo anh từ trong mê muội quay về thực tại. Anh nhanh chóng rút tay về, chết tiệt! Anh đang làm cái gì vậy!

Lướt qua tâm trí, hoảng hốt thở dốc, anh vừa rồi đã làm gì!

Vội vàng kéo chăn lên đắp kín cho cô, tắt đèn, đóng lại cửa phòng, anh gần như là tháo chạy trở về phòng riêng của mình.

Vì quá lâu rồi không gần phụ nữ sao? Anh nhú mi, có vẻ như đã một thời gian khá dài không có gọi cho Đường Giai Kỳ.

Trong đầu thoáng hiện lên một bóng dáng nhỏ nhắn, ánh mắt của anh đột nhiên trở nên dịu dàng. Có lẽ, đã đến lúc cũng nên đón cô ấy trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vị Khách Không Mời Mà Tới Xích Long (1)

Hôm đó là một ngày đẹp trời thời tiết mát mẻ, gió hiu hiu thổi, chim hót véo von, hoa khoe nhau đua sắc, dạt dào ý xuân. Nhưng mùa hè cũng sắp đến rồi, bầu trời tháng năm trong xanh với vợi sao quỳn rũ thế? Trên nền trời rắng chiều tháng năm nhuộm một màu da cam sao mà diêm dúa lạ?

Thế mà vào chạng vạng tối ngày hôm nay ở Xích Long bảo lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Cô chủ nhỏ, tối hôm nay nhất định phải về sớm đấy. Cậu chủ gọi điện về, nói sẽ đưa một người khách đến, bảo chúng ta chuẩn bị một chút.” Thím Lâm thúc giục Úy Tri Hi trong điện thoại.

Đưa người về? Đưa ai về nhỉ? Mặc dù Úy Tri Hi đầy một bụng nghi vấn, nhưng vừa mới tan học, cô liền lập tức trở về nhà, sau khi rửa mặt chải đầu xong, lặng lặng ngồi đợi cái người mà anh nói.

Trong lòng cô cảm thấy có cái gì đó rất bất an, từ trước đến nay chưa một ai có thể làm cho anh coi trọng đến thế bao giờ. Rốt cuộc đó là người nào mà có thể khiến anh coi trọng như vậy? Đã thế còn muốn dẫn về Xích Long bảo, lâu nay mấy cái loại oanh oanh yến yến như thế (chỉ những phụ nữ chơi qua đường) anh tuyệt nhiên sẽ không bao giờ đưa về Xích Long bảo. Nếu như không đưa về thẳng biệt thự ngoại ô của anh thì cũng chỉ ngủ lại chỗ của mấy cô bồ đó. Tối nay lại nói sẽ dẫn một người về, có thể thấy rõ người này không phải là hạng tầm thường.

Bíp-bíp-bíp

Bỗng nhiên một hồi còi xe vắng vào, cánh cửa sắt chạm trở hoa văn tự động được mở tung ra, từ bên ngoài một chiếc xe Lamborghini màu đỏ chậm chậm tiến vào.

“A, cậu chủ về rồi.” Thím Lâm vui mừng kêu lên, vội vàng cởi chiếc tạp dề trên người xuống, chỉnh trang lại quần áo thật sạch sẽ tinh tươm, gọi với vào trong phòng “Ông ơi, cậu chủ về rồi.”

Chú Lâm đáp trả một tiếng, liền để công việc đang làm dở xuống, mặt mũi hớn hờ bước ra

Úy Trì Hi đợi không được chạy vội đến cửa chính, thử xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại, Úy Trì Thác Dã mở cửa xe ra. Hôm nay anh mặc một bộ âu phục đồng màu trắng, đã được cắt may khéo léo, mặc lên đáng người tựa người mẫu của anh càng làm tôn lên sự hoàn mỹ của thân hình thần Zeus. Trong ký ức của cô, anh hình như rất thích màu trắng, anh thích sự sạch sẽ tinh khiết. Đặc biệt là ở những nơi mà anh cực kỳ coi trọng, anh luôn mặc âu phục đồng nhất một màu trắng, điều này hoàn toàn trái ngược với thân phận của một ông trùm xã hội đen như anh.

Cô nhìn anh đi vòng qua cửa xe phía bên kia, nhẹ nhàng mở cửa xe ra, đột nhiên một cái đuôi thon dài trắng muốt đập vào mắt của Úy Trì Hi, tiếp đó từ trong xe bước ra một người con gái mặc chiếc váy màu hồng phấn, với mái tóc đen nhánh thẳng mượt, một con gió nhẹ thổi qua làm lộ ra chiếc váy lót màu bạc, tôn thêm dáng vẻ hoạt bát của cô ấy, giống như những cô gái xinh đẹp trong các quảng cáo xe hơi đang rất được ưa chuộng vậy, khiến cho cô bị lóa mắt trong chốc lát.

“Đẹp quá, cậu chủ cuối cùng cũng đưa bạn gái về. Ồi, cảm động quá...” Tiếng của Thím Lâm vang bên tai Úy Trì Hi, tiếp theo là sự tán thưởng của chú Lâm.

Trái tim cô giống như bị vật gì đó đâm mạnh vào, đau đến mức toàn thân cô đều run rẩy. Cái người anh muốn đem về chính là cô gái đang mặc bộ váy màu hồng đó sao?

Chỉ có điều, cô ấy thật sự quá đẹp. Úy Trì Hi cúi xuống nhìn lại bản thân, trên chân vẫn còn đi đôi dép lê có hình con thỏ trắng, người như cô thế này, thật sự là kém xa nhiều quá!

Úy Trì Thác Dã kéo tay cô ta, mặt luôn nở nụ cười, làm Úy Trì Hi thấy thật xấu hổ. Anh hầu như không cười, thế mà tối nay lại vì người con gái ấy mà cười hoài.

“Chú Lâm, thím Lâm, cô ấy là khách của Xích long bảo tối hôm nay, cô Giang Tuyết Nhi.” Khi Úy Trì Thác Dã bước đến trước mặt họ, anh ta âu yếm nói “Tuyết Nhi, để anh giới thiệu với em, hai người này là Chú Lâm, thím Lâm.”

“Chào chú Lâm, chào Thím Lâm.” Cô gái tên là Giang Tuyết Nhi cất tiếng chào, khẽ mỉm cười, khoe ra một nụ cười ngọt ngào tươi mát, và một chút giọng dịu dàng.

“Chào cô Tuyết Nhi.”

“Chào cô Tuyết Nhi.”

Chú Lâm và Thím Lâm nhận được sự tôn kính, vô cùng cảm động, chỉ còn thiếu nữa là rơi nước mắt. Ngày hôm nay họ đã đợi ba mươi mốt năm rồi, cậu chủ cuối cùng cũng đưa một cô gái đáng hoàng về nhà. Giang Tuyết Nhi thật sự là rất xinh đẹp, lại dịu dàng, quả thực giống như hình tượng cô chủ trong lòng bọn họ. Đây có phải là một cái kết có hậu cho nhà Úy Trì không? Một lát nữa thế nào bọn họ cũng vội vàng vàng vọt vọt đốt nhang cho các vị liệt tổ liệt tông nhà Úy Trì, phù hộ cho nhà Úy Trì nhanh chóng có con cháu đẻ huê, sớm có người nối dõi.

“Ừm.” Úy Trì Thác Dã cất cao giọng, lông mày bất giác hơi hơi nhíu lại, chỉ vào khuôn mặt bầu bĩnh giống như búp bê trước mặt nói: “Tuyết Nhi, con bé này là Úy Trì Hi.”

“A, thì ra em ấy chính là con gái của anh a, đáng yêu quá. Tiểu Hi, tôi có thể gọi cháu là Tiểu Hi được không?” Giang Tuyết Nhi khẽ mở cái miệng xinh xắn, với đôi mắt to tròn, đôi lông mày cong vút chớp chớp mắt, đôi tay nhỏ nhắn mềm mại vẫn nắm chặt lấy các ngón tay bị siết chặt thành nắm đấm của Úy Trì Hi vui vẻ nói.

“.....” Tâm trạng Úy Trì Hi rối bời hỗn tạp, giờ phút này cô không hề cảm thấy vui vẻ một chút nào cả. Bị ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương của Úy Trì Thác Dã bức bách, cô chỉ cứng ngắt nhếch nhếch miệng lên một chút, rồi lạnh lùng thốt ra ba chữ “Sao cũng được.”

“Haha, Tiểu Hi, em thật sự rất đáng yêu, làn da đẹp quá.” Giang Tuyết Nhi cười khê, dường như làm cho Thím Lâm, chú Lâm cũng vui lây, cùng hùa vào cười theo một cách ngốc nghếch.

“Da của cô Tuyết Nhi mới vô cùng mịn màng ấy chứ, cũng sắp trong suốt rồi, haha.” Thím Lâm nhin không được phụ họa theo. Bà ấy gần như có thể nghe được khúc nhạc Wedding March (hành khúc đám cưới) rồi, là la la là la là la... hahaha

Tốt nhất là người cũng biến thành trong suốt luôn đi! Úy Trì Hi thâm dè biu trong lòng. Thím Lâm đúng là người có mối nối cũ, quen biết nhau đã mười hai năm có bao giờ nghe thấy thím Lâm khen da cô trong suốt đâu. Vậy mà Giang Tuyết Nhi chỉ mới đến có mười hai giây, thím Lâm đã ngã về phía cô ta. Con mẹ nó chứ, Úy Trì Hi cô kém cỏi đến vậy sao?

“Chúng ta đi vào thôi.” Úy Trì Thác Dã quan sát nhất cử nhất động của Úy Trì Hi, không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ không vui của cô, dĩ nhiên trong lòng anh cũng thoáng dâng lên một chút cảm giác áy náy. Thế nhưng rất nhanh, nhanh đến nỗi anh không kịp nhận thấy, thì chút áy náy đó liền đã biến mất tăm mất tích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Vị Khách Không Mời Mà Tới Xích Long (2)

“Đứng đứng đứng rồi, cô Tuyết Nhi mau vào đi, bên ngoài gió lớn lắm. Thím Lâm đã đặc biệt chuẩn bị cho cô một bữa tối rất thịnh soạn.” Thím Lâm mỉm cười vui vẻ kéo tay Tuyết Nhi vào nhà, dẫn cô ấy băng qua phòng khách vào trong.

Úy Trì Hi nhìn chằm chằm vào mắt của Thác Dã, anh vẫn luôn cố tình lảng tránh, chỉ buông ra một câu: “Mau vào ăn cơm.” Xong rồi vội vã đi vào.

Để mặc cô dẫm chân giẫm dẫm ở ngoài cửa. Ừ thì, cô thừa nhận cái cô Giang Tuyết Nhi đó đúng là rất xinh đẹp, nhưng dù sao đi nữa cô cũng đã ở cùng anh mười hai năm rồi, cô Giang Tuyết Nhi mới ở được bao lâu chứ?

“Nào, nào, cô Tuyết Nhi, mời cô ngồi. Cậu chủ cũng ngồi xuống đi.” Thím Lâm bận rộn tiếp đãi khách quý, vội vã thúc giục chú Lâm bụng thức ăn từ trong nhà bếp lên.

Úy Trì Hi bĩu môi, muốn lên lên lầu, cô thêm vào đề ý cái cô Tuyết Nhi gì gì đấy, chỉ cần mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

“Úy Trì Hi!” Úy Trì Thác Dã nhìn cô, “Con bé này càng ngày càng không biết lễ nghĩa, không nhìn thấy trong nhà đang có khách sao?”

“À, con, con lên lầu thay quần áo một lát.” Cô thuận miệng lấy đại một lý do. Tại sao anh đối với Giang Tuyết Nhi thì dịu dàng thế, còn đối với cô thì luôn lãnh đạm hà khắc đến vậy?!

Lời khiển trách của anh làm Tuyết Nhi quay đầu lại, nhìn thấy Úy Trì Hi đang đứng như trời trồng bên cạnh cầu thang, biểu hiện giống như mọi đứa trẻ con khi làm việc gì sai, cô ta vội vàng nói với Thác Dã: “Thác Dã, con bé vẫn còn là một đứa trẻ, anh đừng có dọa nó chứ.”

“Không cần thay đồ đâu, hãy ngoan ngoãn qua đây dùng cơm đi.” Lòng mày anh cau lại, tiếp lời của Giang Tuyết Nhi một cách nhẹ nhàng “Em đừng để ý đến con bé, nó thật là vô kỷ luật mà.”

“Hừ!” Tiếng hừ đầy bức tức từ trong mũi Úy Trì Hi bật ra, anh có cần thiết phải che chở cho Giang Tuyết Nhi đến vậy không? Tức quá, tức chết mất thôi.

“Tiểu Hi nhanh tới đây ngồi nha, hihi.” Giang Tuyết Nhi vẫy vẫy tay mỉm cười, hất mái tóc dài đang rũ trên vai áo cô ấy ra sau, cứ như cô ấy mới chính là nữ chủ nhân của Xích Long bao vậy.

Bĩu môi, Úy Trì Hi thông thả bước về phía trước, ngoan ngoãn ngồi xuống, không nói một lời nào.

Lúc này, Thím Lâm đã sắp thức ăn hết lên bàn: “Cậu chủ, cô Tuyết nhi, mọi người từ từ dùng cơm nhé.”

“Thím Lâm, chú Lâm, hai người cũng ngồi xuống cùng ăn đi.” Về mặt Giang Tuyết Nhi dịu dàng, nụ cười đầy thật làm cho Úy Trì Hi xốn mắt.

“Không, không, chúng tôi là kẻ ăn người làm, như thế thì không được hay cho lắm.” Thím Lâm vội vàng từ chối.

Úy Trì Hi chịu không nổi, Giang Tuyết Nhi thật là giả tạo, vừa mới đến đã lấy thân phận bà chủ, cô ta cho rằng mình là ai chứ. “Thím lâm, dì Giang đã bảo hai người ngồi, thì hai người cứ ngồi xuống đi” Cô cố ý nhấn mạnh hai từ “dì Giang”

“Ừ, haha.” Giang Tuyết Nhi nghe thấy thế khuôn mặt đột nhiên biến sắc trắng bạch, chỉ có thể gượng cười hai tiếng. Cô đã già đến vậy rồi sao? Cô chỉ mới có hai mươi hai tuổi thôi mà.

“Úy Trì Hi, gọi chị Tuyết Nhi là được rồi.” Ngồi ở vị trí chủ tọa Thác Dã nhanh chóng nhứ chặt hai hàng lông mày lại. Cái con bé Úy Trì Hi này rõ ràng là cố ý, “Thím Lâm, chú Lâm, không sao đâu, ngồi xuống đi.”

Cậu chủ cũng đã lên tiếng rồi, chú Lâm, thím Lâm cũng không còn gì để tiếp tục thoái thác nữa.

Chỉ là, ở đây có một người nào đó vẫn không vừa lòng cho lắm: “Vậy, chị Tuyết Nhi, phải gọi người là “chú” mới đúng chứ nhỉ. Người nói xem có phải vậy không ‘papa’!”

Cô cố ý nhấn mạnh hai từ “papa” làm cho anh không nói được lời nào.

Lời của Úy Trì Hi làm cho Giang Tuyết Nhi sau khi nghe xong mặt cũng đỏ bừng hết lên. Cô sẽ không bao giờ gọi là chú Thác Dã đâu, Thác Dã là mơ ước của cả đời cô: “À, không sao, gọi dì Giang cũng không sao mà.”

Vậy là, cả một bữa tiệc tối thịnh soạn, cuối cùng cũng chỉ có một mình Úy Trì Hi là chú tâm đánh chén, còn Giang Tuyết Nhi thì đang dào dạt tình ý nên mãi lo thẹn thùng xấu hổ vượt qua, Úy Trì Thác Dã thì tâm hồn để tận đâu đâu, nhẩn trá ăn cho qua bữa, Chú Lâm với Thím lâm thì liếc ngang liếc dọc, lặng lẽ mừng thầm ăn cho xong bữa tối.

Sau khi ăn xong bữa tối, Úy Tri Thác Dã căn dặn thím Lâm: “Hôm nay cô Tuyết Nhi sẽ qua đêm ở đây. Thím Lâm, từ nay về sau thím dọn sẵn một phòng trống cho Tuyết Nhi. Cô ấy cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, đến lúc đó sẽ chuyển đến sống ở Xích Long bảo.”

Tiếng nói vừa dứt, ngay tức khắc làm cho trên dưới Xích Long bảo như muốn nổ tung.

Chú Lâm, thím Lâm nghe thấy, liền vui mừng khôn xiết, xem ra cô Giang Tuyết Nhi đã được chọn làm ứng cử viên cho vị trí cô chủ rồi. Bọn họ phải nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ bên cạnh phòng cậu chủ, để cho nữ chủ nhân tương lai vào ở. Trong tương lai không xa Xích long bảo sẽ lại đông người trở lại thôi.

Đồng thời vào ngay khi anh vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tri Hi đã lập tức trắng xanh. Những lời này của anh là có ý gì? Dành riêng ra một phòng cho cô ta ở? Chuyển đến Xích Long bảo? Tại sao? Cảm giác tự tin của Úy Tri Hi dường như đã bị người nào đó thẳng tay xé nát tan tành. Từ trước đến nay chưa từng bị ai xâm phạm lãnh địa bao giờ, thế mà hôm nay chẳng nói chẳng rằng đột nhiên có người tập kích vào, giống như ngọn thủy triều đang dâng trào, xém chút nữa đã nhấn chìm lấy cô rồi.

“Papa, dì Giang không có nhà riêng sao?” Cô vẫn không từ bỏ ý định hỏi.

“Tiểu Hi, cháu không thích dì sao?” Giang Tuyết Nhi không đợi Thác Dã trả lời, lập tức cúi khuôn mặt trái xoan xuống, giống như một cô vợ trẻ nhìn Úy Tri Hi, thong thả nói.

“Ồ...” Úy Tri Hi nhìn cô ta đột nhiên cúi mặt xuống, dáng điệu có phần đáng thương, nhất thời không đành lòng đáp “Không, không có. Chỉ là tò mò không biết tại sao dì Giang lại không sống cùng với ba mẹ.”

“Ta...” Dáng vẻ Giang Tuyết Nhi cúi đầu ủ rũ gần như muốn khóc, làm cho Thác Dã đứng bên cạnh phải vội vã kéo cô ôm vào lòng.

“Không sao. Tuyết Nhi, em vẫn còn có anh mà.” Thác Dã hạ thấp giọng dỗ dành, đồng thời trừng mắt liếc nhìn Úy Tri Hi, “Tuyết Nhi là trẻ mồ côi. Úy Tri Hi con không có việc gì thì mau xéo lên lầu học bài đi. Hôm nay cô giáo Hạ không tới sao?”

“.....” Tim của Úy Tri Hi giống như bị ai đó đâm cho một phát, mũi cảm thấy chua xót đau đớn, cô hấp tấp xoay người rồi đi, không muốn để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Thì ra anh đối với phụ nữ có thể dịu dàng đến vậy. Cái cô Giang Tuyết Nhi đó rốt cuộc là gì của anh. Tại sao mười hai năm nay, cô chưa từng nghe nhắc tới bao giờ ...

“Tuyết Nhi đừng khóc, đừng để ý đến lời của con nhóc kia.” Anh dịu dàng dỗ dành Giang Tuyết Nhi đang được ôm trong lòng, không để ý đến dáng vẻ liêu xiêu trên đôi dép lê có hình con thỏ đang lao đảo chạy lên lầu

Từ đó, Xích Long bảo lại có thêm một người nữa, chỉ là cái người này, Úy Tri Hi biết rằng sẽ là cái gai của cả đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (1)

‘Oriental Princess’ là chiếc du thuyền sang trọng nhất đồng thời là chiếc du thuyền nổi tiếng nhất thành phố... đặc biệt là sự lộng lẫy của nó và hiện đang neo lại tại Vịnh nước cạn [Repulse Bay]. Vào thế kỷ trước, nó vốn thuộc quyền sở hữu của một vị công tước người Anh, về sau lại bị buôn đi bán lại qua tay rất nhiều đại gia.

Nói về chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ này, đến bây giờ vẫn còn lưu truyền một truyền thuyết rất đẹp.

Theo truyền thuyết, vào đầu thế kỷ trước có một vị công tước người Anh, đã bị cuốn hút bởi vẻ quyến rũ của nền văn hóa phương Đông, mà đã quyết định đến thăm Phương Đông, du hành qua rất nhiều quốc gia châu Á. Vào một ngày nọ, trong ánh hoàng hôn rực rỡ của Vịnh Nước Cạn vị công tước đã bất ngờ gặp được tình yêu đẹp nhất của đời mình. Nghe nói, người phụ nữ mà ông tình cờ gặp được đó, có một vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành, được xưng tụng là công chúa Phương Đông. Cô giống hệt như một nàng công chúa thật sự, vừa tao nhã lại vừa quý phái.

Vì thế, vị công tước nhất định phải theo đuổi cô cho bằng được. Cuối cùng ông cũng ôm được mỹ nhân về. Do đó để kỷ niệm tình yêu này của bọn họ, vị công tước đã đặt làm riêng cho mỹ nhân một chiếc du thuyền xa hoa tráng lệ, được đặt tên là ‘Oriental Princess’ tức ‘Công chúa phương Đông’.

Chỉ là sau này, ngày vui ngắn chẳng tày gang, hai người trong một lần ra biển, đã khiến cho người đẹp bị bỏ mạng oan uổng, còn vị công tước thì may mắn được người vớt lên. Sau khi tỉnh lại, từ đó về sau ông suy sụp hoàn toàn, để chăm sóc cho đứa con duy nhất của hai người, bắt buộc đi đành phải đem ‘Oriental Princess’ đi bán đấu giá. Không lâu sau, vị công tước cuối cùng cũng buông xuôi tất cả, buồn bực mà chết.

Kể từ đó, không ai biết rõ đứa con của vị công tước đã lưu lạc về đâu. Trải qua gần một trăm năm, ‘Oriental Princess’ vẫn là một chiếc du thuyền luôn được giới thượng lưu trọng dụng như xưa. Không những màu sắc của nó không hề bị bào mòn theo thời gian, mà ngược lại nó còn không ngừng được tu sửa và liên tục được cải tiến. Bây giờ ‘Oriental Princess’ vẫn hiện ngang như xưa, sừng sững neo ở Vịnh Nước Cạn mê hoặc mọi người, pho lên từng

nốt từng nốt nhạc của một bản nhạc về một câu chuyện tình yêu xa xưa luôn làm rung động trái tim mỗi người.

“Gia Nhạc, cảm ơn cậu đã dẫn mình đến một nơi tuyệt vời thế này, thật sự là quá tuyệt vời!” Ủy Trì Hi thích thú kêu lên. Đêm nay, nhờ có Tề Gia Nhạc đã đưa cô tới tham dự bữa tiệc này. Cô không ngờ là sẽ ở trên một chiếc du thuyền xinh đẹp đến vậy. Đặc biệt là khi cô nghe nói ‘Oriental Princess’ còn lưu truyền một truyền thuyết buồn và sâu sắc thì đã lập tức bị nó mê hoặc ngay.

“Cậu thích là được.” Tề Gia Nhạc mỉm cười ấm áp. Đêm nay hiếm hoi lắm mới thấy cậu mặc bộ vest tuxedo màu đen theo phong cách phương Tây, ngay lập tức kéo theo không ít ánh mắt nhìn cậu ngưỡng mộ. Năm nay cậu vừa tròn mười bảy tuổi, là một cậu bé xinh đẹp, có một vẻ đẹp thoát tục giống như không bị nhiễm khói bụi chốn nhân gian, làm cho phụ nữ thì si mê, còn đàn ông thì quần trí.

“Gia Nhạc, nhà cậu rốt cuộc là làm gì vậy? Làm sao cậu có thể đến được những nơi xa hoa sang trọng thế này?” Ủy Trì Hi nghiêng đầu, tò mò hỏi anh. Không thể không nói, cô chỉ tùy tiện mặc một chiếc váy ngắn xòe bông đơn giản khi đến đây, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ được lên một chiếc du thuyền xa hoa đến vậy.

Mấy ngày nay, cái cô Giang Tuyết Nhi kia ở Xích Long bảo thật là bận rộn, y hệt như một bà chủ chân chính không bằng. Chú Lâm thím Lâm thì nâng niu cô ta trên tay giống như báu vật vậy. Nhưng đáng ghét nhất chính là, Thác Dã gần đây mỗi ngày đều trở về nhà dùng cơm tối! Thế này là ý gì chứ? Trước khi Giang Tuyết Nhi xuất hiện, anh ta rất hiếm khi quay về Xích Long bảo, vậy mà sau khi Giang Tuyết Nhi xuất hiện, anh ta hầu như mỗi ngày đều trở về! Người mà cũng nhìn ra được anh ta rất coi trọng Giang Tuyết Nhi!

Lúc trước, mỗi đêm cô đều trông ngóng anh quay trở về, nhưng bây giờ dù anh ta có trở về thì trong mắt cũng chỉ thấy duy nhất một mình người phụ nữ kia. Sự dịu dàng của anh không dành cho cô, sự quan tâm của anh cũng không phải dành cho cô. Cô rất sợ, sợ một ngày nào đó, đến tình yêu của anh cũng sẽ dành luôn cho người khác.

Nhìn thấy anh ta và Giang Tuyết Nhi ‘tình ý ngọt ngào’, cô liền lập tức thở không ra hơi. Vì sao chỉ mỗi một cô Giang Tuyết Nhi, đã khiến cho toàn bộ cuộc sống của cô rối tung lên. Nếu như Thác Dã thật sự bị cướp đi mất thì sao?

Cho dù cô có sợ hãi thế nào, thì cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, cái gì cũng không làm được.

Hôm đó, Giang Tuyết Nhi bất cẩn bị đứt tay, liền yếu ớt kêu lên ‘Thác Dã, đau quá a’. Giọng nói yếu đuối của cô ta như sắp nhũn ra thành nước khiến cô nghe thấy mà nổi hết cả da gà. Cô có ý tốt, nghĩ sẽ đi đến giúp đỡ, kết quả anh lại đến sớm hơn một bước. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, giống như đang cáo buộc cô vì sao lại chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Có hôm Giang Tuyết Nhi đi tắm nhưng lại quên mua dầu gội đầu. Cô có lòng tốt cho cô ta mượn bình dầu gội đầu cao cấp của mình. Kết quả là sau khi tắm xong, người phụ nữ này lại thảm thiết khóc một trận vì tóc thì bị khô xơ gãy rụng, còn da đầu thì đóng gầu rơi là chả. Thác Dã nhìn thấy sắc mặt anh trở nên xanh mét, quắc mắt lên nhìn cô, hận không thể dùng ánh mắt xuyên thủng người cô, giống như chính cô đã bỏ thạch tín vào đó cô ý muốn dạy người phụ nữ kia một bài học vậy.

Giang Tuyết Nhi nếu như không tìm thấy quyển sách mà mình yêu thích nhất, sẽ khóc như hoa Lê trong mưa rồi gọi điện thoại than thở: ‘Thác Dã, ‘Trùng Trùng’ thật đáng thương nha, đã bị em làm mất rồi’. Cô ngồi ở bên cạnh cắn hạt dưa, mặc kệ người phụ nữ này. Chỉ là không tìm thấy một con côn trùng thôi, có gì mà to tát đến thế. Kết quả là sau khi trở về, Thác Dã liền giúp đỡ Giang Tuyết Nhi tìm cho bằng được quyển sách ‘Trùng Trùng’ kia. Thì ra chính cô đã tiện tay cầm quyển sách có tên là ‘Trùng Trùng’ đó để đập một con côn trùng. Con côn trùng thì đã chết, nhưng xác của nó thì. Mẹ nó chứ, bị khô lại và vẫn còn dính ở trên bìa sách. Giang Tuyết Nhi hoảng sợ khóc đến long trời lở đất, đau lòng giống như cha mẹ mình bị chết vậy.

Giang Tuyết Nhi, Giang Tuyết Nhi, Giang Tuyết Nhi!

Mỗi lần nghe thấy cái tên này, cô gần như sắp phát điên lên! Nếu cô cứ tiếp tục ở lại Xích Long bảo, thì thật khó bảo đảm rằng cô không bị người phụ nữ này làm cho tức chết!

Cũng may là, đêm nay Gia Nhạc đã đưa cô ra ngoài, ít nhất cô có thể hít thở được bầu không khí trong lành, để tâm trạng được bình tĩnh lại đôi chút, đỡ phải mắt công nhìn thấy bọn họ mà thêm khó chịu trong lòng.

“Nhà của mình? Ha ha, nhà của mình so với ‘Ủy Trì’ gia của cậu còn kém rất xa.” Tề Gia Nhạc trêu chọc, khoe miệng khẽ nhếch lên. Cơ nghiệp Tề gia từ lâu đã không còn được như trước nữa, nhưng lạc đà gãy vẫn còn lớn hơn ngựa. Nếu như mấy năm nay không có anh hai đứng ra chèo chống, chỉ sợ Tề gia đã sớm không thể bước chân vào giới thượng lưu rồi.

“...” Ủy Trì Hi nhất thời không thể nói lại câu nào. Thác Dã thực sự là tài hùng thế mạnh. Địa vị của Ủy Trì gia trong xã hội có ảnh hưởng rất lớn, nhưng do luôn gặp trở ngại vì xuất thân trong giới xã hội đen, nên chỉ giao lưu trong bang, rất ít khi tham dự các buổi tiệc xã giao của giới thượng lưu. Chỉ là, khi nhắc tới anh ta, tâm trạng đang vui vẻ của cô liền chóng vánh chuyển sang sắc mặt khó coi, “Đừng nói với mình về ‘Ủy Trì gia’, đêm nay chúng ta không phải chỉ đến chơi thôi sao? Vậy thì phải chơi thả ga luôn nhé, được không?”

“Được, nàng công chúa xinh đẹp nhất của lòng tôi, tôi có vinh hạnh được mời nàng nhảy một bản được không?” Tề Gia Nhạc khom người xuống, tạo thành một tư thế ‘Xin mời’.

Ủy Trì Hi khẽ mỉm cười, vươn tay ra đặt vào trong lòng bàn tay trắng nõn thon dài của cậu, chậm rãi tiến vào sàn nhảy. Lúc này đây cô ở trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ xinh đẹp, tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (2)

“Tiểu Hi, ăn từ từ thôi, ở đây còn rất nhiều các loại bánh ngọt khác nhau.” Tề Gia Nhạc thân mật vuốt lên mái tóc mềm mại của cô, vẻ mặt tươi cười.

“Ừ ừm” Ủy Trì Hi trông giống như quý đối đầu thai vừa nhìn thấy thức ăn liền ăn ngấu nghiến không ngừng. Phải biết rằng mấy ngày này cô ở Xích Long bảo chưa có bữa nào được ăn no, vì mãi tức giận đến no ngang mắt rồi.

Đêm nay trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’, cô muốn được mặc sức ăn chơi.

Ăn quá no cũng thật khó chịu, cô vẫn chưa đủ high cho lắm, cầm lấy một chiếc khăn tay lên lau miệng, “Gia Nhạc, trên thuyền này có phải còn có rất nhiều trò chơi mới lạ đúng không?” Hai mắt cô phát sáng lấp lánh.

“Đúng vậy, thực ra vé tàu tối nay là vì cậu mà chuẩn bị.” Cậu mắt ngọc mày ngài, mỉm cười mê hoặc, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, “Đến đây đi, công chúa xinh đẹp, đêm nay nữ chủ nhân của du thuyền Oriental Princess chính là nàng.”

“Wow —— tuyệt vời!” Ủy Trì Hi vui sướng reo lên, không nói hai lời, nhanh nhẩu túm lấy cánh tay cậu, vui mừng đến nỗi chỉ muốn nhảy cẫng lên chạy theo cậu.

Bọn họ vô cùng phấn khích, chạy như bay về phía chiếc thang máy của du thuyền. Cô quay sang nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của Tề Gia Nhạc, một luồng khí ấm áp từ lòng bàn tay cậu truyền sang, đột nhiên, mũi cô như tắc nghẽn lại, Gia Nhạc đối với cô thật sự quá tốt.

Ngay khi bọn họ vừa đặt chân lên tầng chín của du thuyền, đã bị choáng ngợp trước quy mô hoành tráng của sông bạc.

“Gia Nhạc, tuyệt —— tuyệt quá sông bạc thật vĩ đại a, chúng ta đi thử vận may của mình nào?” Cô vội vàng lôi kéo Tề Gia Nhạc, vô cùng hào hứng muốn được trải nghiệm cảm giác ở một sông bạc sang trọng bậc nhất.

“Cậu vẫn còn là đứa trẻ, đã đủ mười sáu tuổi rồi chứ, nếu chưa đủ tuổi thì không thể đánh bạc nha.” Tề Gia Nhạc lắc đầu thờ dài. Cô thực sự là quá hiếu kỳ. Lần trước ở đảo Phuket không ngờ lại bị lạc, làm cho cậu lo lắng muốn chết, cho đến sau này khi biết được cô không sao, cậu mới buông lỏng trái tim đã bị treo lơ lửng suốt hai ba ngày đó. Lần này, bất kể thế nào, cậu cũng phải nắm chặt lấy cô, chẳng may nếu lỡ như sợ ý, thì cô sẽ lại biến mất không thấy.

“Mình được mười sáu tuổi rồi, nhanh nào. Mình muốn vào trong xem thử.” Cô vội vàng kêu lên, chân đã cấp tốc bước nhanh về hướng bên kia.

Sau khi bọn họ tiến vào trung tâm sông bạc, Ủy Trì Hi mới tận mắt nhìn thấy được ‘Đỏ Vương’ ‘Đỏ Thánh’ trên phim giữa đời thực.

“Tề Gia Nhạc, cậu nhanh đi đổi chips đi.” Cô hét nhìn đông lại nhìn tây, ít nhất cũng có trên một trăm bàn chơi casino, toàn bộ đều đầy người vây xung quanh. Tiếng người nói ồn ào, tiếng la hét, tiếng lắc xúc xắc, giọng nhà cái truy hỏi đặt cược vang lên không dứt, tất nhiên mọi thứ đều trông giống như cảnh trong phim.

“Vậy cậu đừng có chạy lung tung, mình đi đổi rồi quay lại ngay.” Tề Gia Nhạc cau mày nói.

“Yên tâm đi, muốn chạy cũng không có chỗ để chạy.” Cô không thèm để ý phát phát tay.

Lúc này Tề Gia Nhạc mới yên tâm đi đổi chips, trước khi đi vẫn không quên dặn dò Ủy Trì Hi đừng có chạy lung tung.

Nhưng lúc này Ủy Trì Hi đang cực kỳ hưng phấn, đâu có chịu ngoan ngoãn nghe lời, ngó nghiêng khắp nơi từ Đông sang Tây, quan sát đủ hết mọi loại bài bạc, rất nóng lòng muốn chơi thử.

“Mẹ nó, ông đây không tin đêm nay lại xui xẻo đến vậy! Tội mua tiểu!” Bỗng nhiên, một giọng đàn ông gào thét thu hút sự chú ý của Ủy Trì Hi, cô hiếu kỳ muốn đến xem thật ra thì đang có chuyện gì xảy ra.

“Đặt xong thả tay.” Người đàn ông nhà cái mặc đồng phục đứng ở giữa bàn nói xong liền lấy tay mở nắp đầu chung lên, “Nhà cái mở —— hai ba bốn, chín nút đại, quý ông đây thắng.”

Ngay lập tức, các vị khách đứng xem xung quanh đồng loạt vỗ tay khen ngợi, “Lợi hại, lợi hại!”

“Chết tiệt! Lại thua rồi!” Người đàn ông vừa rồi gỡ đầu một chút, khuôn mặt gần như đã nhả nhúm lại.

Ủy Trì Hi nhìn thấy một người đàn ông trong bộ đồ đen ngồi nhân nhả phía trước bàn casino, thì ra ông ta chính là người đang được mọi người đứng xem vỗ tay khen ngợi.

“Tiếp tục mua đại.” Người đàn ông mặc bộ đồ đen nói.

“Mẹ nó, ông đây không tin có ma, lại mua tiểu tiếp!” Người đàn ông bị thua hết lên tiếp lời.

“Chúng tôi cũng mua đại.” Mọi người đứng xem sôi nổi đem chips đặt cược theo cửa của người đàn ông trong bộ đồ đen.

Nhà cái mở đầu chung lên, quả nhiên, đúng là mua đại sẽ thắng, tức khắc lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Úy Trì Hi nhìn chằm chằm vào người đàn ông trong bộ đồ đen kia, trong lòng dâng lên một cảm giác nể phục. Người đàn ông này thực sự là có khí phách Đồ Vương a.

Không lâu sau, Tề Gia Nhạc cầm theo một đồng chips đi tới, “Tiểu Hi, sao cậu lại chạy tới chỗ này vậy.”

“Mau, đưa mình chips, mình muốn đặt cược.” Cô không để ý tới câu hỏi vặn của Tề Gia Nhạc, nhanh chóng bốc lấy một nắm chips, xông thẳng đến chỗ người đàn ông trong bộ đồ đen kia nhón miệng cười khoe hàm răng trắng bóng: “Chào ngài, xin hỏi, ngài định mua đại hay là tiểu vậy?”

Người đàn ông trong bộ đồ đen quay đầu lại, nhìn thấy Úy Trì Hi bởi vì phấn khích mà khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, ánh mắt chợt lóe lên, khóe môi cong lên nói: “Vấn này, chọn Báo tử.” [Thông thường đồ xúc xắc trong Bar có 5 xúc xắc, ‘Thuận tử’ là chỉ số tiến lên liên tiếp, ví dụ: 12345, 23456, nếu 12346 thì không phải là ‘Thuận tử’. ‘Báo tử’ là chỉ toàn bộ xúc xắc đều cùng một số với nhau, ví dụ: 11111, 22222, 33333... Theo cách gọi của người Việt Nam thì mình không biết vì mình không chơi ^^]

“Báo tử, Báo tử nha!” Các vị khách đứng xem đã thét to theo, Úy Trì Hi cũng vội vàng đem chips đặt dưới nhãn ‘Báo tử’. Người đàn ông mặc đồ đen này, nhìn vóc dáng cũng thật là bánh nha, tuy rằng so với Thác Dã của cô vẫn còn kém hơn một chút.

Nhà cái mở chung: “Báo tử!”

“Wow, wow, wow! Tuyệt vời thật!” Úy Trì Hi kinh ngạc kêu lên, cảm giác thắng cược lần đầu tiên, a, hết sức tuyệt vời!

Thế là Tề Gia Nhạc vốn nghĩ rằng sẽ có một buổi tối lãng mạn trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ với cô, thì Úy Trì Hi lại hưng trí bùng bùng vui đầu đánh bạc. Chẳng lẽ cô cũng không nghĩ lại xem, vì sao cậu chịu tốn tiền dẫn cô lên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ này? Con nhỏ ngu ngốc này, còn chơi không biết mệt, đã vậy còn nhìn người đàn ông trong bộ đồ đen kia với ánh mắt như “kiến thấy mật”, khiến cho trong lòng cậu cảm thấy không thoải mái.

“Bây giờ không còn sớm nữa, tối nay dừng ở đây thôi.” Người đàn ông trong bộ đồ đen nói.

Tất cả mọi người không ai là không cảm thấy thất vọng, nhà cái thì nở nụ cười mong đợi. Khách hàng mà còn tiếp tục thắng nhiều như vậy, e là hần chi còn biết ăn không khí.

Nói xong, người đàn ông trong bộ đồ đen đứng dậy ra về, vẫn không có một động tác thừa nào, các động tác đều nhanh chóng gọn gàng giống như điện mạo, và tính cách của anh ta vậy.

“Này, này, xin đợi một lát!” Úy Trì Hi hấp tấp, quăng lại một câu: “Gia Nhạc, cậu đi đòi tiền nha.” rồi nhấc váy chạy đuổi theo.

Sau khi đuổi theo ra đến hội trường, Úy Trì Hi thở hổn hển kêu lên: “Ngài à? Đồ Vương? Ủa? Tại sao chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi?” Anh ta biết thuật tàng hình hay là biết thuật khinh công a, sao chạy nhanh quá vậy.

Cô cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, vốn nghĩ muốn làm quen một chút với người ta, hi vọng sẽ học được vài ba chiêu đồ thuật. Thế này, sợ chi mãi là mơ ước mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Người Đàn Ông Áo Đen Thần Bí

“Cô đang tìm tôi sao? Tiểu thư bánh ngọt.” Bỗng nhiên, ở sau lưng phát ra một giọng nói, nghe thật quý quái.

Úy Trì Hi bị giật mình hoảng hốt, quay người lại: “Anh, làm thế nào mà anh lại ở sau lưng tôi...” Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn.

“Vậy vì sao cô lại theo dõi tôi?” Người đàn ông mặc đồ đen nói, trong giọng nói tràn ngập trêu chọc.

“Á, đừng nói theo dõi khó nghe như vậy chứ.” Úy Trì Hi nghech mặt ra nhếch miệng cười toe toét. Cô trông rất giống chiếc bánh ngọt vậy sao? Á, chẳng qua là vì chiếc váy ngắn xòe bông này đã làm cho cô có vẻ trông giống chiếc bánh ngọt một chút. Người đàn ông này cũng thật là cao nha, đem so với Tề Gia Nhạc còn cao hơn, ừ, nhưng nếu so với Thác Dã của cô thì vẫn thấp hơn một chút, hi hi.

“...” Người đàn ông trong bộ đồ đen thần sắc thần nhiên, trong ánh mắt dường như lóe lên một chút gì đó, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Vừa nãy, anh thật là lợi hại nha, làm thế nào anh biết lúc nào là đại, lúc nào là tiểu a, mua Báo tử quả nhiên là ra Báo tử nha, rất thần kì.” Ủy Trì Hi cười ngây ngô, dùng ánh mắt sùng bái ngược nhìn người đàn ông mặc đồ đen, đôi mắt to tròn giống như bị hai hạt đào che lấp, à, đương nhiên chỉ là hạt đào ngưỡng mộ thôi.

“Chỉ là chút tài mọn mà thôi.” Người đàn ông mặc đồ đen trầm giọng nói.

“Wow, thế này mà nói chỉ là chút tài mọn a, ha ha, tôi có thể bái anh làm thầy theo anh học mấy chiêu được không?” Ủy Trì Hi nịnh bợ hỏi.

“Cô muốn học?” Hai hàng lông mày của người đàn ông mặc đồ đen cau lại.

“Phải, phải, phải!” Cô hấp tấp gật đầu không ngừng, chỉ chưa có lẽ lười ra giống như một con cún con đang thờ phỉ phò, “Người có dáng vẻ giống Đồ Vương như anh trên đời này thật sự rất hiếm gặp a!”

Vừa nghe thấy lời nói của cô, người đàn ông mặc đồ đen không nhịn được cười khẽ một tiếng. Không ngờ hẳn chỉ có thể là người có bộ dạng bất chước người khác mà thôi.

“Oái! Không, không phải, Là mặt người dạ thú! Oái —— không!” Ủy Trì Hi ngay lập tức phản ứng, Mamma Mía, bình thường học quốc ngữ quá kém, “Á, thật xin lỗi a. Tôi không phải có ý này, không phải diễn đạt như vậy. Dù sao anh cũng thực sự rất có bản lĩnh!”

Người đàn ông trong bộ đồ đen cố gắng nhịn cười khiến cho hai má gần như muốn nổ tung, cố gắng duy trì hình tượng bình tĩnh tự tin của bản thân: “Đáng tiếc, tôi không nhận đệ tử.”

“A? Vì sao?” Ủy Trì Hi ngay lập tức xụ mặt ỉu xiu, lần này lại giống như cún con bị rơi xuống nước.

“Không tại sao cả.” Hắn lắc đầu.

“Thật là quá đáng tiếc quá.” Cô biết không thể ép buộc người khác, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Tôi tên là Ủy Trì Hi, không biết việc cò bạc tương lai sau này thế nào. Ủ, anh không muốn thu nhận tôi thì sau này cũng đừng có hối hận nhé.”

“Ủy Trì Hi...” Người đàn ông trong bộ đồ đen nhẹ giọng lặp lại tên cô, nhìn khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp của cô, khóe miệng hơi khẽ nhếch lên.

“Vậy anh tên là gì? Không nhận đệ tử, cũng có thể hỏi qua tên của anh chứ?” Cô gãi đầu.

“...” Người đàn ông trong bộ đồ đen nhìn chằm chằm vào cô.

“Eo oi, hỏi tên thôi mà, cũng không phải hỏi tuổi...” Khóe miệng cô nhếch lên, ai, thì ra những người lợi hại đều khó chịu như vậy. Cũng giống như cái người khó chịu ở nhà cô, khó chịu vô cùng. Không muốn nghĩ đến anh, không ngờ vẫn nghĩ.

“Phong Ngạo[傲] [ào]!” Một câu ngắn gọn từ trong miệng anh ta bật ra.

Phong Áo[奥] [ào]? Ôi, tên gì mà khó đọc đến vậy.

Nhưng, cảm giác dường như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

“Ủ, tên của anh...” Cô lúng túng nói.

“Thế nào?” Anh nhướn mày, trong đôi mắt giống như lóe lên tia sáng đầy kỳ vọng...

“Anh nói Phong trong từ nào mà Áo trong từ nào a?”

“Phong trong kiếm phong, Ngạo trong ngạo cốt.” Trong mắt anh chợt lóe lên chút thất vọng rồi biến mất không thấy.

“Kiếm phong ngạo cốt, wow, tên anh giống như một đại hiệp thời cổ đại a.” Thì ra tên anh ta là Phong Ngạo.

“Cô...” Anh ta muốn nói gì rồi lại thôi.

“Phong đại hiệp, tôi gọi anh là Phong đại hiệp nha.” Cô tỉnh bơ nói, vẻ mặt cười trộm.

“Không được.” Anh nhíu chặt ấn đường, đây cũng không phải thời cổ đại.

“Á...”

“Tiểu Hi ——” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt sáng rực dường như muốn thiêu cháy cả người cô, “Em, thật sự không nhớ ra tôi sao?”

Hừ? Cái quái gì vậy? Anh ta nói cái gì? Sao nghe quái lạ đến vậy. Trước đây cô chưa từng gặp qua anh ta nha. Mặc dù anh ta trông rất khuôn khổ, nhưng sẽ không có lý nào cô đã gặp rồi mà lại không nhớ a.

“Tiểu Hi?” Giọng Tề Gia Nhạc từ lối ra truyền đến.

Úy Trì Hi định thần lại, hà! Người đàn ông mặc đồ đen kia đã không thấy đâu nữa rồi!

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định đưa tay ra quào quào, nhưng chỉ bắt được toàn là không khí. Phong Ngạo thật sự là người lai vô ảnh khứ vô tung (đến và đi đều không để lại dấu vết gì), thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

Tề Gia Nhạc đuổi kịp, hơi thở đứt quãng: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

“Người đàn ông mặc đồ đen vừa nãy ở trong casino, cậu có nhìn thấy không?” Cô nhúu chặt đôi mi thanh tú.

“Không có.” Tề Gia Nhạc nghi hoặc lắc đầu. Anh mới vừa đổi tiền xong, liền cấp tốc chạy đuổi theo cô ra đây.

“Ui, thật thần kỳ.” Cô khen ngợi. Vào lúc này đây, cô hoài nghi có phải mình đã gặp được cao nhân rồi hay không. Không những đồ thuật quá tuyệt vời, mà còn biết cả Lăng Ba Vi Bộ [Thuật khinh công có một không hai trên đời], nháy mắt đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Tiểu Hi, đêm nay cậu thắng được mười vạn tệ nha, thật là lợi hại.” Tề Gia Nhạc đưa chi phiếu trong tay cho Úy Trì Hi.

“Wow, đây là lần đầu tiên mình kiếm được tiền, á, thắng được tiền!” Ngay sau đó, Úy Trì Hi hoài nghi kiểm tra lại xem có mấy con số không được ghi trên tấm chi phiếu. Cuối cùng thì cô cũng đã có thể tự chủ về kinh tế, tuy rằng không được nhiều lắm, nhưng cũng đủ cho cô chi tiêu trong một thời gian.

Hừ! Đờ cho lúc ăn phải nhìn xem sắc mặt người nào đó!

“Phong Ngạo, cảm ơn anh nha!” Cô quay mặt về hướng anh ta biến mất hết lớn, mặc kệ anh ta có nghe được hay không.

“Cậu ở đây là hết ai vậy?” Tề Gia Nhạc khó hiểu hỏi.

“Ân nhân mười vạn tệ! Hi hi!” Cô cười một cách gian xảo.

Tề Gia Nhạc ngay lập tức hiểu ra: “Ừ, đúng là nên cảm ơn người ta.” Cô cái gì cũng không cần làm, chỉ việc mua đại hay tiểu theo người đàn ông mặc đồ đen kia cũng có thể thắng được tiền, không cảm ơn người ta đúng là không phải phép lắm, “Tiểu Hi, bây giờ không còn sớm nữa, để mình đưa cậu về.”

“Trở về...” Vừa nghe đến phải về nhà, cảm xúc phản kích của cô đột nhiên biến đâu mất. Nhớ tới khuôn mặt đáng thương vô tội của Giang Tuyết Nhi, cô liền trần ngập cảm giác thất bại. Giang Tuyết Nhi hơn cô sáu tuổi, nhưng nhìn qua thì trông có vẻ yếu đuối hơn cô, hèn gì Thác Dã lúc nào cũng thiên vị cô ta. Cô nên làm thế nào, mới có thể khiến cho anh thực sự nhìn cô, dùng ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ...

Khi tiếng bước chân của bọn họ đã đi xa dần, đột nhiên, từ sau chấn song cửa sổ của chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ chợt hiện ra một bóng đen, lặng lẽ chăm chú nhìn vào bóng lưng đang xa dần của Úy Trì Hi, ánh mắt không nén nổi mềm mại xuống.

Người đàn ông mặc đồ đen đứng bên cửa sổ, đón gió ngấm trắng, thờ dài nói: “Tiểu Hi, em thật sự quên anh rồi sao? ...”

Gió biển thổi vù vù vào khoang thuyền, ‘Oriental Princess’ vẫn như mọi đêm trước múa hát tung bừng, đậu ở Vịnh Nước Cạn cúi đầu trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đêm Lạnh, Papa, Người Cũng Thấy Lạnh Sao?

Đêm tháng năm, ánh sao sáng tỏ, gió thổi nhẹ nhẹ, mảnh trăng non lặng lẽ treo lơ lửng trên ngọn cây. Trời đêm cao thăm thẳm, vũ trụ bao la vô cùng tận, không khỏi khiến cho vạn vật thâm than thờ mình thật nhỏ bé.

Ban đêm ở Xích Long Bảo, không khí yên tĩnh có chút kỳ quái.

Bỗng nhiên, một bóng đen xuất hiện.

Kéo theo một ngọn gió mát rượi thổi nhẹ đến;

Tiếp theo, bóng đen vọt đến một chỗ khác,

Lao vút đi dưới luồng sáng của ánh trăng non;

Cuối cùng, cách một tiếng,

Mở hé ra một bên cánh cửa, nhanh chóng lên vào...

Tách!

Ánh đèn đột ngột sáng bừng lên!

“Úy Tri Hi!” Chát giọng trầm thấp buồn bực đè nén tức giận vang lên.

“Oái!” Bóng đen đột ngột đứng lại!

“Thác Dã, Tiểu Hi trở về là tốt rồi.” Một giọng nữ nũng nịu đến gai người.

“Đây là lần thứ mấy con về muộn!” Úy Tri Thác Dã ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt xanh mét.

Cả người Úy Tri Hi được bao phủ trong ánh sáng không còn chỗ nào để ẩn nấp. Cô tưởng rằng cô đã đủ nhẹ nhàng đủ yên tĩnh rồi, không ngờ rằng lại bị bắt gian tại trận.

“Tiểu Hi, trễ rồi, con mau đi nghỉ ngơi đi.” Giang Tuyết Nhi khoát lấy cánh tay Úy Tri Thác Dã, vừa xoa dịu cơn giận của anh, vừa liếc mắt nhìn về mặt của Úy Tri Hi.

“Con nói đi, đây là lần thứ mấy đi chơi với Tề Gia Nhạc!” Úy Tri Thác Dã bất chấp sự khuyên giải của Giang Tuyết Nhi, đứng dậy đi đến chỗ của Úy Tri Hi, bước đi nhẹ nhàng giống như một con báo.

Ai, anh ta đúng là một con báo vừa tao nhã dũng mãnh nhưng cũng lại vừa nguy hiểm. Úy Tri Hi khe khẽ thở dài. Người đàn ông này, luôn có thể dễ dàng tác động lên mỗi một tế bào nhỏ của cô, mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một micrômét một đều đã run lên sợ hãi.

Mái tóc ngắn bóng mượt đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú cương nghị, đôi mắt sâu thăm thẳm sáng long lanh, đôi môi mỏng gợi cảm khẽ mím chặt, dáng người cao to lực lưỡng, đôi chân dài thon dài tuyệt đẹp của anh... Càng lúc càng nhích đến gần cô hơn.

Mỗi khi anh tới gần, luôn luôn khiến cho cô run rẩy một cách khó hiểu, tim đập mạnh giống như nai con chạy loạn, vô tình, đã bị dáng vẻ của anh làm cho hoa mắt thất thần.

Vì sao ảnh hưởng của người đàn ông này đối với cô lại có thể mạnh mẽ đến thế, đến mức không thể cưỡng lại được, gần như muốn nhấn chìm cô?

Nếu như cô không mang họ anh.

Nếu như cô không gọi anh là papa.

Nếu như trong mắt anh không phải là Giang Tuyết Nhi kia.

Nếu như cô có thể...

“...” Giọng cô có chút nghẹn lại. Anh vẫn cao lớn như mọi khi, anh tuấn đến thế, nên mới dễ dàng khiến cho cô mê muội.

“Tiểu Hi, à, con vẫn nên ngoan ngoãn trả lời papa của con đi.” Giang Tuyết Nhi thấy cô vẫn không nhúc nhích ngay ngốc đứng ngăn người ra đó, không nhìn được mở miệng khuyên nhủ. Giữa hai cha con bọn họ vẫn luôn tràn ngập mùi thuốc súng.

“Không cần cô xía miệng vào!” Úy Tri Hi đột nhiên cãi lại, quay về phía Giang Tuyết Nhi quát lên. Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ, tự cho mình là vợ của anh ấy ư? Cô ta cho rằng cô là ai, muốn ra về mẹ kế hiền đức sao? Giang Tuyết Nhi đang mưu tính chuyện gì? Mới đến có vài ngày, đã muốn cướp đi hết mọi thứ mà cô vất vả trong mười hai năm mới có được ư!

“...” Thân mình Giang Tuyết Nhi rõ ràng có chút run rẩy. Cô ta bám chặt lấy cánh tay của Úy Tri Thác Dã, những giọt nước mắt tủi thân cứ ào ào chảy xuống.

“Úy —— Tri —— Hi!” Úy Tri Thác Dã từ trong kẽ răng phun ra ba chữ kia. Anh cố gắng kiềm chế nắm đấm của mình.

“Đúng vậy mà, liên quan quái gì đến bà ta!” Cô hừ mũi nói.

Cô sẽ không chịu yếu thế. Cô khinh thường loại phụ nữ luôn khóc lóc sụt sướt. Cô đây sẽ không thêm khóc lóc để được che chở!

Chỉ là, ở nơi sâu nhất trong trái tim cô, vẫn luôn khát vọng bản thân có một bến cảng để có thể neo lại.

Chỉ cần, khi trái tim cô cảm thấy yếu đuối, khi trong lòng cô muốn khóc, thì trong tim cô sẽ luôn khát vọng được một ai đó quan tâm che chở!

“Úy Tri Hi! Ta cảnh cáo con một lần nữa!” Úy Tri Thác Dã thấp giọng, ôm chặt Giang Tuyết Nhi đang nức nở vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Tuyết Nhi không có việc gì, em không được khóc, sẽ không tốt cho bản thân.”

“...” Nhìn thấy anh dịu dàng vỗ về Giang Tuyết Nhi, trái tim Úy Trì Hi đau như bị dao cắt.

“Ta mặc kệ con và Tề Gia Nhạc đang có quan hệ gì, nhưng từ nay về sau cấm con không được phép ở cùng một chỗ với cậu ta!” Anh liếc xéo cô, trên trán mờ hồ ẩn hiện gân xanh.

“Tại sao?!” Cô cúi đầu khẽ hỏi. Trái tim cô đang rỉ máu.

“Không tại sao cả, ai cũng được, chỉ họ Tề là không được!” Trong mắt anh lóe lên một tia sáng phức tạp.

“Tại sao?!” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại. Tại sao không thể là họ Tề?

“Ta nói rồi, không có tại sao hết!” Anh nghiêng răng.

“Vậy đây cũng cấm người qua lại với họ Giang có được hay không?” Cô hét lên! Vết thương trong tim bị nứt toát ra, máu chảy ròng ròng.

“Úy Trì Hi! Chuyện của ta không đến lượt con xen vào!” Anh cau mày. Từ khi nào thì anh cho phép cô được đề đầu cưỡi cổ mình vậy?

“...” Chỉ có anh mới được quyền đốt lửa, mà không cho phép cô được thấp đèn.

“Thác, Thác Dã, hai người dừng, dừng vì chuyện của em mà tranh cãi nữa.” Giang Tuyết Nhi nức nở nói, tựa vào thân hình vạm vỡ của anh, mỏng manh như một làn khói nhẹ, chỉ thoáng không lưu tâm một tí thì liền bay đi mất.

Tốt nhất là cô ta biến mất luôn đi! Dạ dày Úy Trì Hi lại bị cuộn lên.

“Tuyết Nhi đừng khóc, không phải tại em, em không cần tự trách mình.” Giọng anh nhẹ nhàng lại ngay lập tức.

“Mèo khóc chuột!” Úy Trì Hi bĩu môi, rốt cuộc thì không thể chịu đựng nổi nữa, lập tức xoay người nhấc váy chạy lên lầu.

Cô đây không cần phải dùng xem bọn họ giả mù sa mưa!

Cô đây cũng không cần xem đáng về giả bộ đáng thương nhu nhược của Giang Tuyết Nhi!

Cô không cần ép buộc bản thân giống như một tên hề dù lệ rơi đầy mặt, những vẫn phải diễn chuyện hài!

Cô thật hận, vì sao thái độ của anh đối với cô và Giang Tuyết Nhi, lại khác biệt đến vậy?!

Giang Tuyết Nhi, rốt cuộc là gì của anh! Tại sao bao nhiêu năm qua, cô chưa từng được nghe nói đến!

Úy Trì Hi chạy vọt về phòng mình, đóng cửa đánh rầm một cái!

Dựa vào trên cánh cửa, cô thở hỗn hển gấp gáp, nơi khóe mắt không kiềm được thoáng loang ra một vệt nước mắt, cô rất nhanh lau đi. Cô sẽ không dễ dàng để bị đánh gục như vậy đâu!

Trước đây, anh là papa, là người trên đời này quan tâm đến cô nhất.

Trước đây, anh là papa, là người trên đời này cưng chiều cô nhất.

Nhưng cũng vì, anh là papa, là người trên đời này cô không thể không dõi theo.

...

Cô muốn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như thần Zeus đó. Suốt mười hai năm qua, tình yêu này không biết đã lún sâu đến mức nào rồi. Cuộc sống của cô trong suốt mười hai năm qua, gần như tất cả đều là cái bóng của anh.

Nhưng mà vì sao, đêm nay tâm lại lạnh như nước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trâu Già Thích Gặm Cỏ Non

“Tiểu Hi, thức dậy nhanh lên, sữa bữa sáng chuẩn bị cho con rồi nè, uống vào để cao lớn hơn nha.”

Chết tiệt! Mới sáng sớm đã đến phá giấc ngủ của người ta, cô quá lùn hay sao? Mười sáu tuổi uống sữa để tăng chiều cao có phải đã quá muộn rồi hay không.

“Tiểu Hi, nhớ mang đầy đủ sách vở đi học nha, tránh để không theo kịp bài giảng của thầy cô giáo.”

Fuck! Cô bị thiếu năng chắc? Đem theo sách cũng phải phiền đến người khác nhắc, còn muốn quản xem cặp sách của cô nhét theo cái gì.

“Tiểu Hi, mới ăn xong đừng nhũn người ra như vậy, ngồi thẳng người lên, như vậy mới có thể giữ được vóc dáng không bị biến dạng nha.”

Fuck! Cô đây xinh đẹp trời sinh nha, ăn không sợ mập ngủ không sợ phì, người bình thường ghen tỵ không hết.

“Tiểu Hi, đồng phục đi học đi đã ủi lại giúp con rồi, treo trong tủ quần áo của con đó. Lúc mặc đồ, con nhớ cài lại hết cúc áo nghe. Con gái phải đoan trang thùy mị thì sẽ xinh đẹp hơn.”

Fuck! Cô là nữ sinh hư hỏng hay sao? Đến mức chuyện mặc đồng phục mà cũng không nghiêm chỉnh?

“Tiểu Hi, buổi tối nhớ đắp kín mền nha, kéo bị cảm lạnh, đi đóng cửa sổ lại giúp con rồi.”

Fuck! Ngay đến cả giấc ngủ cũng không ngăn được cô ta dùng tay, hừ!

...

Những việc thế này, hầu như mỗi ngày đều được trình diễn. Chỗ nào cũng thấy Giang Tuyết Nhi xuất hiện, mỗi một phân tử không khí đều có mùi hương hoa nhài của cô ta, mỗi mọi ngõ ngách trong nhà đều theo sự quyết định bài trí của cô ta, mỗi một phút đều vang lên cái giọng nũng nịu mang hơi thở thanh xuân ấm áp của cô ta khắp Xích Long bảo.

Càng khoa trương hơn chính là, cô giáo huấn luyện thực nữ cho Ủy Trì Hi —— cô giáo Hạ, nay đã trở thành cố vấn riêng của Giang Tuyết Nhi, thời gian tư vấn cho cô ta còn nhiều hơn thời gian dạy bảo cho Ủy Trì Hi.

Không biết hai người này có phải là loại ngư ngu tầm ngư, mã tầm mã nên đã thành tri kỷ luôn rồi hay không?

Thực nữ? Tục nữ? (Tục ở đây nghĩa là dung tục)

Hừ, giả bộ, vờ vịt, Ủy Trì Hi nghĩ tới hai người này, lập tức liền nổi đầy da gà.

Cô từng hỏi Thím Lâm, về lai lịch của Giang Tuyết Nhi, nhưng cả chú Lâm và thím Lâm cũng đều không biết gì cả, mà thẳng thừng nói cô ta là cô chủ tương lai, đoán rằng Ủy Trì gia không lâu nữa sẽ có người kế nghiệp.

Đương nhiên, cô không dám đi hỏi Thác Dã, gần đây dường như anh rất bận rộn, không có thời gian trở về Xích Long bảo. Không biết người lần trước đuổi giết anh ở Thailand, anh đã tìm được chưa, xử lý ra sao rồi? Anh nhất định bề bộn nhiều việc, vậy mà còn phải tranh thủ thời gian chăm sóc cho loại người đàn bà bạc nhược như Giang Tuyết Nhi, nhớ tới là cô đã lập tức thấy bức mình tức giận.

Cũng may là, cô không muốn gặp, thì Giang Tuyết Nhi cũng không đến quấy rầy.

Chỉ là gần đây cô hơi khó chịu trong người, hờ chút là dạ dày lại nhộn nhạo cả lên. Nếu cứ phải tiếp tục ở chung với cái loại phụ nữ ồng ẹo như Giang Tuyết Nhi nữa, chắc sớm muộn gì cô cũng bị bức điên mất thôi.

Ngày nào, cô cũng đặc biệt mời bạn tốt Đinh Tiểu Tiểu đến Xích Long bảo, nghe cô tố khổ.

“Tiểu Tiểu, mình ngạt thở sắp chết rồi.” Cô nằm gục trên chiếc giường lớn, mệt mỏi nói.

“Cậu nói cái cô Giang Tuyết Nhi đó, à, thành thật mà nói, trông cũng khá xinh đẹp sáng sủa, dáng vẻ thì mềm mại yếu ớt, vừa nhìn tựa như một người phụ nữ rất cần được bảo vệ.” Đinh Tiểu Tiểu nằm bên cạnh Ủy Trì Hi, nói ra câu được câu mất.

“Tiểu Tiểu, cậu nói thật đi, mình có điểm nào không bằng cô ta?” Cô nhủ mày, tâm tư cô rối loạn, không cam lòng.

“Ừm...” Đinh Tiểu Tiểu nhìn lên trần nhà, đầu óc xoay vòng vòng, “Có lẽ thoát nhìn thì cô ta rất cần được bảo vệ, cho nên bất cứ ai cũng tự nhiên mà đứng ra bênh vực cô ta.”

“Hình như... Nghe nói sức khỏe cô ta cũng không được tốt cho lắm.” Cô nhớ lại Thác Dã đã từng nói qua với thím Lâm.

“Tiểu Hi, ván này cậu thua rồi...” Đinh Tiểu Tiểu thở dài. Đại khái mọi chuyện cô cũng đã hiểu rõ, nếu cái cô Giang Tuyết Nhi kia không phải quá yếu ớt như vậy, có lẽ mọi việc đã không tệ thế này.

“... Hừ! Thân thể khỏe mạnh là sai sao?” Ủy Trì Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu là cô, cô sẽ không cần sự thương hại, cho dù một ngày nào đó cô có bị hấp hối, cũng nhất quyết giữ cho được chút lòng tự trọng cuối cùng của bản thân, quyết không để cho bất cứ ai được phép thương hại cô, bởi vì cô một chút cũng không cần đến sự thương hại.

“Ừ... Chỉ có điều, vào lúc này đây Giang Tuyết Nhi, nếu so với cậu thì càng cần papa Thác Dã của cậu nhiều hơn.” Đinh Tiểu Tiểu cũng cảm thấy bất lực. Cô rất xót cho Úy Trì Hi nhưng cũng không thể làm gì được.

“Không chừng cô ta giả bộ thì sao!” Ít nhất lúc Giang Tuyết Nhi quản thúc chuyện của cô, lại khoẻ như vâm, lại vô cùng siêng năng.

“Vây thì cũng không biết được rồi, nhưng cho dù cô ta có giả bệnh, thì papa Thác Dã của cậu có vẻ cũng sẽ không buông tay đâu.”

“Ừm, mình thật sự không hiểu Thác Dã đang nghĩ gì, đột nhiên đem một người phụ nữ trở về, rồi bắt chợt sắp xếp cho cô ta ở lại Xích Long bảo. Tất cả mọi chuyện đều rất đột ngột, mình có cảm giác như bị thôn tính.” Ánh mắt cô thật buồn bã.

“Không sao đâu, Tiểu Hi, có mình ở đây mà!” Đinh Tiểu Tiểu nắm chặt lấy tay cô, muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“Tiểu Tiểu, mình nghĩ là mình cũng bị bệnh rồi.” Nước mắt cô rơi lã chã.

“Sao?” Đinh Tiểu Tiểu cau mày.

“Gần đây mình luôn cảm thấy không vui, trong lòng luôn rầu rĩ, vừa nghĩ tới Giang Tuyết Nhi, liền không nhịn được mà ăn như điên, ăn rồi thì nôn, nôn xong lại ăn tiếp, mà không thể khống chế được bản thân...” Cô chậm rãi nói, ánh mắt thất thần trống rỗng.

“Hi...” Đinh Tiểu Tiểu đầu mũi chưa xót, “Đừng tự tra tấn bản thân như vậy.”

“Tiểu Tiểu, mình không tự tra tấn, mình chỉ không hiểu trái tim anh ta. Mình nghĩ rằng anh ta sẽ không yêu ai, sẽ không thật lòng với ai.”

Thật vậy, cô luôn luôn không thể nhìn thấu được trái tim anh. Cô thường xuyên nhớ lại cái đêm triền miên tại căn phòng 3025 đó. Khi đó anh không hề giống mọi khi, cô có thể cảm thụ được một cách sâu sắc rằng, đó mới chính là phản ứng nên có của anh đối với một người phụ nữ...

Cô nhớ lại nụ hôn dưới đáy biển ở đảo Phuket kia, anh đã rất điên cuồng, và cũng đầy đam mê. Rõ ràng anh có cảm xúc với cô, nhưng với Giang Tuyết Nhi thì lại không hề giống như vậy. Có lẽ còn có nhiều chuyện cô không biết, nhưng cô vẫn cố chấp cho rằng, cho dù là đang tự lừa mình dối người cũng được, trái tim anh vẫn còn nguyên vẹn, và chưa hề thất lạc ở trên người Giang Tuyết Nhi.

“Tiểu Hi...” Đinh Tiểu Tiểu đột nhiên nghẹn lời.

“Tiểu Tiểu, mình nên làm gì đây? Mình thực sự... thực sự muốn quay trở lại quá khứ...” Nước mắt cô sắp tràn ra hóc mắt, trong lòng càng rối rắm thì nước mắt chảy ra càng nhanh.

“Tiểu Hi, bạn học Tiểu Tiểu, thức ăn đã dọn lên xong rồi.” Ngoài cửa, một giọng nói nũng nịu ồm ồm vang lên.

“Tiểu Tiểu, cậu cứ nói cô ta không phải giả bộ. Cô ta rất giống mẹ già đúng không?” Úy Trì Hi nhíu mày.

“Đúng nha, cho nên Tiểu Hi cậu đừng sợ. Bọn họ đều là ‘ông bà cụ’ cuối cùng thì cậu vẫn sẽ là người chiến thắng!” Đinh Tiểu Tiểu lại nói cái kiểu ‘ngụy biện họ Đinh’ của cô ấy.

“Vì sao?” Cô không hiểu.

“Bởi vì —— Trâu già thích gặm cỏ non.”

Cả hai đều nín khóc và cùng nhau bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ăn No Mới Có Sức Để Giảm Béo

‘Quán trà Vi Vi’ tọa lạc trong nội thành sầm uất ngay bên cạnh một ngã tư, vốn là một quán trà khá nổi tiếng trong thành phố. Mỗi ngày đều có rất nhiều thực khách ghé thăm nơi đây, đặc biệt là bà chủ, nghe nói tên là Vi Vi, là một đầu bếp làm điểm tâm rất giỏi, bánh ngọt ở đây đều do chính tay cô ấy làm ra, tất cả đều được thực khách đánh giá rất cao.

“Hi, cậu ăn chậm lại một chút! Không có ai giành phần của cậu đâu!” Đinh Tiểu Tiểu cau mày, nhìn Úy Trì Hi ở trước mặt đang ăn như hổ đói, lắc đầu thờ dãi.

Mấy ngày gần đây, cô luôn dành thời gian theo sát bên cạnh Úy Trì Hi, khiến cho cô ấy vui vẻ, tránh để cô ấy lại suy nghĩ lung tung. Ngoài ra, cô còn phát hiện thêm một vấn đề hết sức nghiêm trọng đó là, Úy Trì Hi ăn nhiều hơn rất nhiều so với trước kia.

“Tiểu Tiểu, mình rất đói nha. Vừa rồi lúc còn ở trong lớp, mình đã đói đến mức da bụng dính sát vào lưng rồi.” Ủy Trì Hi vừa ăn vừa cầu nhau, sau đó hóp một ngụm nước chanh, rồi lại tiếp tục tất tả xử lý nốt phần bánh ngọt trước mặt.

Đình Tiểu Tiểu ở bên cạnh nhìn mà choáng váng: “Ủy Trì Hi!” Cô kêu lên. Con nhỏ này, ăn nhiều cũng không nói đi, đã vậy còn uống cái thứ nước chanh chua loét đó! Nước chanh gì mà chua đến mức răng cũng ê hết cả lên! Vậy mà cậu ấy lại thoải mái giống như đang uống nước lọc vậy!

“Hả?” Ủy Trì Hi ngẩng cái đầu nhỏ nhắn của mình lên từ đĩa bánh flan, về mặt ngơ ngác nhìn Đình Tiểu Tiểu, “Sao cậu không ăn nữa?”

“Mình đã ăn no từ lâu rồi, thế mà cậu còn có thể tiếp tục ăn đến bây giờ!” Đình Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Ủy Trì Hi, rồi nhìn quanh một vòng, khi thì nhíu mày, lúc lại lắc đầu, một lúc lâu sau, cô mới háng giọng, trầm trọng nói, “Hi, mình phát hiện ra một vấn đề khá là nghiêm trọng.”

“Humm? Vấn đề gì?” Ủy Trì Hi vẫn không buông chiếc nĩa ăn trong tay ra, để có thể sẵn sàng ăn tiếp, ừm, ừm, cho đến lúc này cô mới có cảm giác thấy hơi chướng bụng một chút. Cô cảm thấy mình nên ăn nhiều một chút, tránh để buổi chiều lại dễ dàng bị đói.

“Gần đây cậu thật sự đã ăn quá mức bình thường! Cậu không phát hiện ra mình bị mập lên sao?” Đình Tiểu Tiểu nhíu chặt hai hàng lông mày. Con nhỏ Ủy Trì Hi này gần đây sao lại vậy chứ. Tuy rằng giữa cô và papa Thác Dã của cô lúc này có thêm một người phụ nữ tên Giang Tuyết Nhi chen ngang, nhưng Ủy Trì Hi cũng không cần phải tự tra tấn bản thân như vậy nha.

“Mmm, mình biết, nhưng thế thì sao, trong mắt anh ấy hoàn toàn không hề có sự tồn tại của mình!” Ủy Trì Hi giận dữ phun ra một câu, giống như để trút hết nỗi bức dọc liền cắn thêm một miếng bánh flan nữa. Cô cũng biết gần đây mình ăn rất nhiều, nhưng mà chính cô cũng không có cách nào để kìm chế được. Cô cũng không biết mình bị làm sao vậy.

“Hi, cậu không được cam chịu như vậy! Cậu muốn giống như nữ diễn viên chính trong phim ‘Tình yêu thời giảm cân’ [Love on a diet] sao? Cô ấy cũng vì thất tình mà ăn đến mức biến thành một người cực kỳ to béo. Cậu muốn mình trở nên như vậy sao?” Đình Tiểu Tiểu đưa tay cản Ủy Trì Hi đang muốn tiếp tục cắn thêm một miếng bánh flan nữa, “Mình cấm cậu ăn! Hi, đừng tự tra tấn chính mình như vậy, không đáng đâu.”

“Tiểu Tiểu, mình biết là cậu quan tâm mình...” Ánh mắt Ủy Trì Hi vẫn dính chặt vào đĩa bánh flan đã bị Tiểu Tiểu đoạt đi mất. Phải nói rằng chiếc bánh đó rất ngon. Trong bụng giống như đang có một luồng sức mạnh, thúc giục cô phải mau chóng đến ăn chiếc bánh ngọt ngon miệng kia.

“Ủy Trì Hi! Nuốt nước miếng của cậu xuống!” Đình Tiểu Tiểu biến sắc, cô ấy rốt cuộc là bị làm sao vậy!

“Tiểu Tiểu...” Ủy Trì Hi nhỏ giọng xin xỏ, cô thật sự rất muốn ăn nha.

“Thành thật khai báo, gần đây cậu mập lên bao nhiêu kg rồi?”

“À... khoảng 3 kg thì phải...” Ủy Trì Hi lấp bắp nói. Thật ra cô cũng không biết mình rốt cuộc mập lên bao nhiêu, nhưng mà gần đây lúc soi gương mặc quần áo, cô cảm giác vòng eo của mình to lên không ít. Trước kia móc quần jean còn dư ra một chút mà giờ thì không. Cô biết mình ăn hơi nhiều một chút, nhưng cũng không có cách nào, cô không thể khống chế ham muốn thêm ăn điên cuồng này được. Hơi chút thất thần, con đói bụng lại réo gọi cô, tra tấn cái bụng yếu ớt của cô.

“3 kg?! Chứa ơi, béo lên nhiều đến vậy? Hi, nghe lời của mình, không được ăn nữa!” Đình Tiểu Tiểu đưa tay lên, gọi phục vụ bàn tới tính tiền. Cô phải lập tức mang Ủy Trì Hi rời khỏi nơi này. Nếu không cô không dám chắc, cứ để Ủy Trì Hi ăn tiếp nữa, sớm hay muộn rồi cũng sẽ có chuyện xảy ra!

“Tiểu Tiểu, mình còn chưa ăn xong...” Ủy Trì Hi trông thấy người phục vụ đang đến liền vội vàng nói, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ly nước chanh cuống cuống uống, chỉ sợ là không được uống nữa.

“Ủy Trì Hi ——” Chứa ơi, cô ấy thậm chí... Đình Tiểu Tiểu một lần nữa bị hành động của cô dọa cho sợ hãi. Nước chanh đó, không có bỏ đường, cũng không phải nước chanh pha sữa nha! Cô chỉ mới nghĩ đến thứ nước chanh đó thì đã tê buốt răng rồi!

Một lúc lâu sau, cô lấy lại tinh thần, lạnh lùng thốt lên hai chữ: “Trả tiền!” Dứt lời lấy tiền đặt lên trên bàn, vừa để xuống không nói tiếng nào liền kéo tay Ủy Trì Hi lôi ra ngoài.

“Này, Tiểu Tiểu, thức ăn không ăn hết lãng phí lắm nha. Này...” Ủy Trì Hi lợi dụng lúc đi ngang qua chiếc xe đẩy phục vụ nhà hàng, thuận tay bốc một miếng bánh ngọt, ô ô ô ô, Tiểu Tiểu tại sao không cho người ta ăn hết chứ.

Đình Tiểu Tiểu lôi Ủy Trì Hi ra khỏi ‘quán trà Vi Vi’, cẩn thận dò xét cô từ trên xuống dưới, hoảng hốt kêu lên: “Ủy Trì Hi! Eo của cậu to thiệt nha!”

Cô tuyệt đối không thể chấp nhận được, trước giờ cô vẫn luôn ngưỡng mộ đường cong hình chữ S mỹ miều của Ủy Trì Hi. Ủy Trì Hi có một dáng người đầy mị hoặc, vậy mà bây giờ lại có thể không thương xót bản thân như vậy! Chỉ vì một Giang Tuyết Nhi, đáng để cho cô ấy ‘tự hủy hoại bản thân’ sao hả? Á, hủy hoại dáng ngọc của mình, cũng chính là tự mình hủy hoại mình!

“Mình biết.” Ủy Trì Hi nói nhỏ, “Tiểu Tiểu, đang ở trên đường, cậu nói nhỏ tiếng một chút!”

“Cậu còn sợ mất mặt sao?” Cô tức giận không có chỗ phát tiết, đau lòng vì cô nhỏ này tại sao lại không có lòng tự trọng như vậy.

“Thật ra, mình nghĩ qua một thời gian thì ổn thôi, chán ăn thì tốt rồi!” Ủy Trì Hi lạc quan nói. Trên thực tế, cô cũng cho là như vậy, chỉ là cô vẫn không thể thích ứng được chuyện Thác Dã ở cùng một chỗ với Giang Tuyết Nhi. Nhưng mà như vậy cũng đúng, thích ứng được thì sẽ tốt thôi...

“... Đợi đến khi cậu tỉnh ra, thì cậu cũng đã béo ú lên rồi!” Đinh Tiểu Tiểu hắt cho một chậu nước lạnh.

“Vậy phải làm sao bây giờ đây? Tiểu Tiểu, mình rất mệt mỏi...” Cổ họng Úy Trì Hi có chút nghẹn lại, “Mỗi ngày nhìn thấy gương mặt vô tội của Giang Tuyết Nhi, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Thác Dã, mình liền cảm thấy rất khó chịu... Ngoại trừ ăn để có thể xoa dịu trái tim mình ra. Mình thật sự không tìm thấy phương pháp nào khác... Tiểu Tiểu, mình phải làm gì bây giờ...”

“Aizz” Đinh Tiểu Tiểu thở dài, “Hi, mình không thể để cậu tiếp tục tra tấn bản thân nữa. Mình dẫn cậu đi giảm béo. Mình đưa cậu đi gặp bác sĩ tâm lý, được không? Nếu cậu còn cứ tiếp tục như thế này, thì sẽ không còn đẹp nữa, Giang Tuyết Nhi không phải không cần đánh mà đã thắng rồi sao?”

“...” Đôi mắt Úy Trì Hi ngập nước mắt, từ ngày đầu tiên khi Giang Tuyết Nhi chuyển vào sống trong Xích Long bảo, cho tới giờ phút này, tâm trạng của cô đều rất nặng nề, không hề có một phút vui vẻ nào. Có lẽ Tiểu Tiểu nói đúng, cô không nên tiếp tục buông thả thế này nữa. Cô không muốn chịu thua Giang Tuyết Nhi!

Úy Trì Hi mặt mày phấn chấn, cười nói: “Ừ, Tiểu Tiểu, mình đã tỉnh lại rồi!”

Bỗng nhiên, cô cúi đầu nhìn miếng bánh ngọt khi nãy thuận tay cầm lấy vẫn đang còn ở trên tay mình, đột nhiên, bụng lại sôi lên, đôi mắt sáng long lanh: “Ăn no rồi mới có sức để giảm béo!”

Đinh Tiểu Tiểu choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ý Kiến Chuyên Môn Của Bác Sĩ Tâm Lý

Phòng khám tâm lý y khoa của bác sĩ Kiều Trị (George).

Đây là phòng khám tư nhân của một vị bác sĩ tâm lý sau khi đi du học nước ngoài trở về lập nên. Mười mấy năm qua, đã đón tiếp không ít bệnh nhân thuộc tầng lớp quý tộc trong thành phố, các nhân vật nổi tiếng cũng ghé thăm. Dựa vào mức độ danh tiếng, đã trở thành phòng khám tư vấn được chỉ định bởi những nhân vật giàu có. Mà trên hết tất thấy, đều nhờ vào công của bác sĩ George, là một vị bác sĩ có y thuật cao minh đồng thời còn có y đức cao thượng, khiến cho mỗi một chuyện riêng tư của bệnh nhân đều được bảo vệ rất tốt. Đừng có xem thường khoa tâm lý, bác sĩ tâm lý có y thuật tốt, đôi khi còn có thể khiến cho người bệnh không cần uống thuốc mà vẫn khỏi bệnh.

Đinh Tiểu Tiểu cũng rất vừa ý nơi này, nhất quyết phải kéo Úy Trì Hi đến đây cho bằng được. Cô tin chắc rằng Úy Trì Hi nhất định là bị mắc bệnh tâm lý, nên mới có thể trở nên ăn uống quá độ như vậy, đến mức không thể tự kiểm soát được bản thân! Cô tin tưởng vào y thuật của bác sĩ George, nhất định có thể giúp được Úy Trì Hi thoát khỏi bóng ma tâm lý, hồi phục lại thể trạng bình thường như xưa.

Úy Trì Hi đã đi vào trong được một lát, không biết tình hình cô ấy thế nào rồi. Đinh Tiểu Tiểu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lẳng lặng ngồi đợi ở bên ngoài phòng khám của bác sĩ George.

“Cô Úy Trì, cô khỏe chứ, xin mời ngồi. Tôi tên là George, thật vui vì ngày hôm nay được ngồi đây với cô, tận hưởng một giờ trò chuyện thoải mái. Bây giờ, xin cô hãy để tâm trạng mình thật thư giãn, được không?” Úy Trì Hi nhìn người đàn ông mặc áo blouse trắng trước mắt. Ông ta khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt hiền lành, phía trên sống mũi là một cặp kính không vành, tăng thêm vẻ nho nhã lịch sự, đồng thời tạo ra một sức ảnh hưởng, khiến cho Úy Trì Hi từ từ thư giãn lại.

“Vâng, cảm ơn ông, bác sĩ Kiều.” Ngay sau khi Úy Trì Hi gặp mặt bác sĩ George, tâm trạng liền trở nên dè dặt, không ngờ rằng đi gặp bác sĩ tâm lý mà cũng thật khẩn trương nha.

“Ha ha, Cô Úy Trì, tôi vừa nhìn qua một chút hồ sơ bệnh lý cô đã khai, tôi có thể gọi cô là Tiểu Hi được không?” Khóe miệng bác sĩ George cong lên nở nụ cười dịu dàng, “Cô cũng có thể gọi tôi là George. Chúng ta là bạn bè, không phải là bác sĩ và bệnh nhân.” Ông thật biết cách làm cho người bệnh thả lỏng phòng bị trong lòng, để có thể thoải mái nói hết với ông giống như đang nói chuyện phiếm. Dù sao làm một bác sĩ tâm lý, quan trọng nhất là phải khiến cho bệnh nhân có thể bộc bạch hết tất cả nỗi lòng của mình mà không hề giấu diếm lại điều gì.

“Bác sĩ Kiều...” Úy Trì Hi có chút thẹn thùng đỏ mặt.

“Đây là lần đầu tiên Tiểu Hi đến gặp bác sĩ tâm lý nhỉ, không sao đâu, hãy để tâm trạng thật thoải mái.” Bác sĩ George ra hiệu cho Úy Trì Hi ngồi xuống chiếc ghế dựa, rồi vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Bình thường một người khi đến gặp bác sĩ tâm lý, thì cũng không nhất thiết người đó phải bị bệnh tâm lý. Có rất nhiều người, tâm tư có thể bị một số việc làm cho rối rắm, nhất thời không thể giải quyết được, lúc đó cũng sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý. Như vậy... Tiểu Hi có thể nói cho tôi biết, gần đây cô gặp chuyện phiền não gì không?”

“... George, ông, ông thật tốt.” Úy Trì Hi nghe thấy giọng nói trầm thấp ấm áp của ông, nằm tựa người vào trên ghế dựa dần dần tâm trạng cô cũng hoàn toàn được thả lỏng, “Gần đây tôi có gặp một chuyện rất là phiền não, đại khái là không có cách nào kiểm soát bản thân, đừng ăn uống quá độ...”

“Tiểu Hi, rất tốt, cô đã làm rất tuyệt, tiếp tục thả lỏng...” Bác sĩ George nhìn cô gái nhỏ trước mắt đang dần dần loại bỏ những rào cản tâm lý để giao tiếp với ông. Vì thế, ông tiếp tục chậm rãi nói, “Vậy là còn có chuyện khác khiến cô không vui sao?”

“À...” Giọng nói của Úy Trì Hi đột nhiên có chút tắc nghẽn. Cô khép chặt hai mắt lại, rồi từ từ nói, “Tôi đã yêu một người đàn ông, yêu từ rất lâu rồi... Nhưng mà gần đây, người đàn ông này đột nhiên dẫn về một người phụ nữ. Tôi cảm thấy thật sự rất hụt hẫng, rất đau lòng...”

“Cho nên cô bắt đầu ăn uống quá độ, muốn tìm một nơi để ký thác tâm hồn?” Bác sĩ George nói.

“Có lẽ vậy, ngay từ đầu tôi cũng không hề nghĩ rằng mình sẽ làm như vậy.” Úy Trì Hi nhớ lại chuyện mấy ngày qua, Thác Dã dịu dàng với Giang Tuyết Nhi thế nào, trong lòng lại cảm thấy nghẹt thở, khóe mắt ngấn ngấn nước, “Gần đây tôi rất hay bị chóng mặt, dễ bị đói bụng, luôn muốn ăn vặt linh tinh, cũng rất dễ bị buồn nôn, ới rồi lại ăn, ăn rồi lại ới... Rất khó chịu, tôi cũng bắt đầu thích ăn những thứ mà trước kia tôi không thích ăn. Tôi nhìn thấy người phụ nữ kia, liền nhận không được gặp thứ gì là muốn ăn luôn thứ đó để trút giận...”

“Ừm... Tiểu Hi này... George rất muốn hỏi cô. Người phụ nữ này khiến cho cô hận tới mức nào vậy?” Ông trầm ngâm nghĩ đến điều gì, nhưng mà vẫn còn một số điều chưa thể xác định được. Ông cần phải biết thêm nhiều thông tin hơn thì mới có thể chẩn đoán chính xác.

“Hận?...” Hai hàng lông mày xinh xắn của Úy Trì Hi hơi nhíu lại, trong lòng suy nghĩ thật cẩn thận, “Hận ư? Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ rằng, không nên dễ dàng hận một người. Mỗi người đều có ưu nhược điểm, cho nên tôi cảm thấy cô ấy cũng là người vô tội. Dù sao cô ấy cũng không biết tôi yêu anh ta. Nhưng mà George à, tôi luôn nói với bản thân không nên chán ghét cô ta như vậy, nhưng mà tôi lại không làm được. Tôi vẫn thấy chán ghét...”

“Ừm, trong tình yêu chỉ có thể chứa được hai người, cảm xúc của cô tôi có thể hiểu được.” George gật gật đầu, trong đầu như đã bắt được một tia ý tưởng rõ ràng. Ông nhìn xuống hồ sơ bệnh án trên tay, “Tiểu Hi, cô năm nay mười sáu tuổi phải không?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Cô nói cô không hận người phụ nữ kia?” Ông hỏi.

“Chỉ là chán ghét, cũng không đến mức phải hận.” Cô nhắm mắt lại gật đầu. Cô vốn luôn hi vọng trong mắt Thác Dã chỉ có một mình cô.

“Cô nói cô rất dễ bị chóng mặt?” Ông hỏi tiếp.

“Vâng.”

“Dễ bị đói bụng?” Ông lặp lại những lời cô vừa mới nói.

“Vâng.”

“Ăn rồi ới, ới rồi lại ăn?”

“Vâng, gần như vậy.” Cô gật đầu.

“Thích ăn những thứ bình thường không thích ăn, ví dụ như những thứ gì?” Ông nhướn mày.

“À...” Cô nghĩ nghĩ, rồi đáp, “Bình thường không thích ăn quá chua, bây giờ ăn chua cũng không thấy chua, ngược lại còn cảm thấy rất thích ăn.”

“...” Lúc này, trong lòng George như đã xác định, “Như vậy, Tiểu Hi, có phiền không nếu tôi hỏi cô một câu hỏi rất riêng tư?”

“Ông hỏi đi.”

“Cho hỏi cô đã từng có quan hệ tình dục chưa?” Ông thốt ra một câu.

“Á...” Úy Trì Hi xấu hổ đỏ bừng mặt. Bác sĩ George sao lại đi hỏi vấn đề cá nhân dễ gây xấu hổ thế này chứ.

“Tiểu Hi, tôi nghĩ câu trả lời này rất quan trọng, xin cô hãy thành thật trả lời tôi, được không? Tôi cam đoan sẽ không tiết lộ chuyện riêng tư của cô.” George nhìn thấy cô vẻ xấu hổ đến đỏ mặt, lập tức trấn an cô.

“... Vâng.” Cuối cùng sau một lúc lâu, Úy Trì Hi vui khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ hồng đến tận mang tai trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Có, từng có.”

sau khi George nghe xong, nhếch môi cười: “Ha ha, Tiểu Hi, bây giờ thì tôi có thể chắc chắn nói cho cô biết, tâm lý của cô không có bất cứ vấn đề gì.”

“Hà?” Từ trong lòng bàn tay cô ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn George. Vậy việc cô ăn uống quá độ, không thể kiểm soát được là như thế nào đây?

“Tiểu Hi, cô nghe không sai đâu, nhưng theo ý kiến chuyên môn của tôi, nơi cô nên đến khám không phải là khoa tâm lý, mà là...” Ông thoáng dừng lại, nhìn về mặt bối rối của Úy Trì Hi, thân thiết cười nói, “Cô cần đến khám ở khoa phụ sản. Căn cứ theo những dấu hiệu cô đã nói, cô rất có thể đã mang thai. Đương nhiên, khi chưa có sự kiểm tra, thì bất cứ bác sĩ nào cũng không thể khẳng định chắc chắn được. Đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, cho nên Tiểu Hi, tôi đề nghị cô nên lập tức đi làm xét nghiệm, để đảm bảo chắc chắn rằng cô có thật sự là đang mang thai hay không.”

“...” Lời nói của George, giống như một quả bom, được ném thẳng vào sau ót Ủy Trì Hi, rồi đột ngột nổ tung ra!

Cô mang thai?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trong Căn Phòng Sặc Mùi Chết Chóc

Ban đêm, trong một rừng cây hoang vắng, một đám người mặc đồ đen chật chẽ bao quanh một căn nhà cấp bốn, lẳng lặng đứng đợi lệnh.

Trong phòng tối đen như mực, bốn bức tường bao xung quanh, chỉ duy nhất ngay trên đỉnh một bức tường gần mép mái nhà, có mở ra một ô cửa sổ nhỏ. Ô cửa sổ rất bé, bên trong có lắp đầy các chấn song sắt, giống như là một ngôi nhà giam. Ánh trăng xuyên qua ô cửa sổ nhỏ trên bức tường cao, phát ra một vài tia sáng mỏng manh. Tầng lớp bụi trong không khí dưới ánh trăng như đang nhảy múa, xua tan đi hơi thở bất an. Mùi máu tươi tràn ngập khắp căn phòng nhỏ, giống như báo hiệu sự căm lạnh của cái chết.

Một cơ thể bị đánh cho nát bấy, đang nằm cuộn tròn trong căn phòng tối đen, trên người thì loang lổ vết máu, bị bỏ mặc nằm ở trên sàn nhà, để lộ ra từng vết từng vết vết máu do đao chém chồng chéo lên nhau. Hồn dường như đang giấy dựa, cả người đều run rẩy.

“Lão Đại...” Giọng nói khàn khàn, dường như đang cố chịu đựng cảm giác đau đớn, tiếng nói khó khăn từ trong cổ họng hắt phất ra. Hắn cố sức xê dịch cơ thể mình một chút, trên sàn nhà kéo lê theo một vết máu dài.

“Siêu ca, việc lần này anh làm... Thật sự là không thể tha thứ được!” Một người đàn ông khác đứng lẫn trong bóng tối của căn phòng, buông ra một tiếng thở dài, quần áo màu đen gần như không thể nhìn thấy rõ hình dáng.

Lộ ra dưới ánh trăng mờ nhạt, còn có một người đàn ông nữa đang ngồi ở trên ghế, không nói tiếng nào. Vì trong phòng tối đen nên cũng không thể nhìn thấy được cảm xúc trên khuôn mặt anh ta, nhưng đôi mắt anh ta như đang phát sáng lấp lờ trong bóng tối, khiến cho cơ thể bị tàn phá không ra hình người nằm trên sàn nhà kia hoảng sợ không thôi.

Mọi thứ đều im lìm, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc, thế nhưng bầu không khí lại có chút kỳ lạ, vô hình trung, khí thế đã là grom tuốt vỏ, nó giương cung rồi.

“Lão Đại... Em, em...” Người đàn ông nằm trên mặt đất vết máu loang lổ, hơi thở hỗn hển yếu ớt nói.

“Siêu ca, tôi vẫn còn tôn trọng gọi anh một tiếng Siêu ca, vì nghĩ đến công lao nhiều năm qua của anh ở Xích Long bang. Anh nếu như không có công lao thì cũng có khổ lao. Nhưng lần này, không ngờ anh lại thông đồng với Hắc Cầu, phản bội lão Đại!” Người đàn ông đứng trong góc, chính là Nghiêm Ngự Phong, anh ta chỉ vào thân thể trên mặt đất, nói, “May mắn lão Đại phúc lớn mạng lớn, bằng không nếu có chuyện gì không hay xảy ra, dùng cả hai mạng nhà anh chôn cùng cũng không đền hết tội!”

“Lão Đại...” A Siêu nằm trên mặt đất, thân thể đau đớn càng làm cho hắn trông vô cùng dữ tợn. Hắn cố gắng nheo lại hai mắt, nhìn về phía Nghiêm Ngự Phong. Trong ánh mắt lộ ra một vài thần sắc phức tạp.

“Siêu ca, lần này tôi thật sự không thể giúp anh được!” Nghiêm Ngự Phong nói, sau đó, cúi đầu, đến sát bên người đàn ông đang ngồi trên ghế, nhỏ giọng nói, “Lão Đại, Siêu ca sợ là không cầm cự được bao lâu nữa.”

Người đàn ông vẫn luôn im lặng, trong thứ ánh sáng lờ mờ, không thể nhìn rõ được những nét biểu cảm trên khuôn mặt anh ta, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy được khí thế bức người. Một lúc lâu sau, anh trầm giọng nói: “A Siêu, tôi thực sự rất đau lòng!”

“Đúng vậy... Không thể tha thứ! Lão... Đại...” A Siêu nói qua hơi thở càng ngày càng yếu dần, cố gắng chịu đựng cơ thể bị xuyên thủng đau đớn, nước mắt chảy ra, hòa vào với máu, nhìn thấy mà ghê người.

Hắn thở hỗn hển gấp gáp. Hắn biết kết cục của mình nếu phản bội lão Đại. Hắn xứng đáng bị như vậy! Nhưng mà, hắn không còn cách nào khác, Hắc Cầu uy hiếp hắn. Nếu hắn không chịu hợp tác, thì tánh mạng bà ngoại đang nằm trong bệnh viện sẽ rất khó bảo toàn!

“A Siêu, lô hàng đó, thật ra là đang ở đâu?” Trong mắt người đàn ông như phát ra ánh sáng. A Siêu đã nhiều năm đi theo anh vào sinh ra tử đến vậy. Anh không tin hắn sẽ phản bội mình, nhưng sự thật lại xảy ra trước mắt, không thể không tin!

“Em... Em thật sự... Không biết...” A Siêu nói trong hơi thở đứt quãng, cái kho vũ khí đạn dược kia, giá trị cũng lên đến một trăm triệu Đô-la! Nếu như lần này không phải vì có việc quan trọng, thì hắn cũng sẽ không bị bức rơi vào kết cục thế này! Hắn thật sự không biết kho vũ khí đạn dược kia bị dời đến nơi nào, nghe nói Hắc Cầu cũng đang tìm... Hắn cảm thấy sau lưng còn có sự hiện diện của người thứ 3, nhưng trước sau vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng.

“Siêu ca, sắp chết đến nơi rồi, tại sao anh còn không chịu thẳng thắn?! Thật ra Hắc Cầu đã cho anh những lợi lộc gì?” Nghiêm Ngự Phong nói chen vào.

“Lão Đại... hầy... tin... em... Khụ khụ khụ...” Đột nhiên, A Siêu ho khan một trận dữ dội, phun ra một ngụm máu tươi, máu nhuộm đỏ cả quần áo của hắn, dưới ánh trăng, màu máu tanh trông thật bất mắt.

“Lúc đầu tôi cũng đã rất tin tưởng cậu, nhưng kết quả thì sao đây? Thiếu chút nữa thì mất mạng!” Người đàn ông kêu lên, trong giọng nói lộ ra một chút khinh miệt.

“Xin... lỗi... Khụ khụ khụ...” Lại một trận ho khan từ trong miệng A Siêu bật ra. Hắn đã phản bội lão Đại, đó là sự thật. Lão Đại không tin hắn, cũng bởi do hắn, nhưng mà... Trong tim hắn cảm thấy đau đớn, còn đau hơn gấp bội lần nỗi đau thể xác kia.

Hắn hối hận rồi, hắn không nên nhẹ dạ tin theo lời Hắc Cầu phản bội lão Đại. Sự việc bại lộ, Hắc Cầu cũng không hề có được kho vũ khí đạn dược kia. Bà ngoại nằm bệnh viện ‘chết ngoài ý muốn’. Hắc Cầu không những đã hại chết bà ngoại mà còn muốn đánh hắn đến chết. May mắn là lão Đại phải người đến cứu hắn, mới giữ cho hắn sống đến bây giờ... Hắn vẫn không thể cứu được bà ngoại...

Nước mắt A Siêu tuôn ra như suối, gần như không còn sức để nói nữa. Hắn thực sự xin lỗi bà ngoại, thực sự xin lỗi lão Đại. Trên đời này, không còn gì có thể làm cho hắn lưu luyến nữa, nhắm đôi mắt đắm lệ của mình lại, cảm giác thấy cơ thể càng lúc càng rã rời, lẳng lặng đi vào cõi chết...

“Ngự Phong” Người đàn ông đứng dậy, ra lệnh, “Giữ mạng hắn lại làm nhân chứng.” Dứt lời, liền đi ra khỏi căn phòng nhỏ tối đen.

Khi anh bước ra ngoài, ánh trăng xuyên qua tán lá rừng chiếu lên khuôn mặt anh, lộ ra một nét bi thương. Cuối cùng anh vẫn không đành lòng nhìn thấy A Siêu chết.

Anh nhìn ánh trăng sáng tỏ, nhớ tới khu rừng rậm trên đảo Phuket, rồi nhớ tới mấy ngày chạy trốn chết kia, sắc mặt hiện lên vẻ ám áp...

Phía sau, trong ngôi nhà dường như có tiếng chuông điện thoại reo vang một hồi rồi đột ngột tắt ngấm... Chỉ một lát sau, Nghiêm Ngự Phong từ trong nhà đi ra.

Ghé sát vào tai anh, Nghiêm Ngự Phong nhỏ giọng nói: “Lão Đại, Siêu ca vẫn không qua được...”

“...” Thân thể anh có chút run rẩy, rất nhanh liền nói, “Xử lý tốt việc hậu sự cho cậu ta.”

Nói xong, anh lấy chiếc kính râm màu đen ra đeo vào, không chút chần chừ đi thẳng ra khỏi rừng cây. Đi theo phía sau là một đám đàn ông mặc đồ đen...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trận Chiến Thai Nghén (1)

Đêm khuya, trong ngôi biệt thự ngoại ô

Một chiếc Lamborghini màu đỏ chậm rãi chạy vào, Ủy Trì Thác Dã đỗ xe lại, kéo lê cơ thể có chút mệt mỏi của mình, tiến về phía cánh cửa ngôi biệt thự.

Trên đường đi, bóng dáng A Siêu luôn không ngừng hiện lên trong tâm trí anh. Tình cảm anh em đã nhiều năm như vậy, hiện giờ hắn lại bị chết thảm. Tuy nói hắn đã phản bội anh trước, không xứng đáng nhận được sự cảm thông, nhưng trước sau gì A Siêu vẫn là người đã lập được không ít công lao hiển hách cho Xích Long bang.

Về công, A Siêu là một trợ thủ tốt hiếm có ở Xích Long bang, về tư cũng là anh em kết nghĩa đã nhiều năm qua.

Ủy Trì Thác Dã đã ở trong giới xã hội đen được hai mươi năm, xem anh em như tay với chân, đặc biệt là đối với một vài người giữ vị trí quan trọng trong bang, A Siêu cũng chính là một người trong số đó. Tay chân bị chặt đứt, khó tránh khỏi trong lòng có chút đau đớn.

Nghe nói, bà ngoại A Siêu cũng vừa mới mất. Anh cảm thấy sự việc này không đơn giản như vậy, phải chăng anh đã bỏ sót chuyện gì sao? Trong lúc nhất thời anh cũng không thể suy nghĩ được thấu đáo.

Như thường lệ, anh mở khóa cửa, vào nhà, lên cầu thang, đi về phòng ngủ của mình, đi thẳng một mạch không hề dừng lại. Anh có thói quen không bật đèn, nhiều năm qua đã sớm thích nghi với bóng tối.

Ngay vào lúc anh xoay nắm cửa phòng, lập tức phát giác thấy có chuyện gì đó không bình thường. Vì vậy, anh chợt dừng bước, rút khẩu súng giắt bên hông ra, nhẹ nhàng đẩy cửa ra “Hey——” một giọng phụ nữ vui vẻ vang lên nhưng bỗng nhiên lại bị mắc kẹt trong cổ họng.

Ủy Trì Thác Dã đột nhiên kim chặt người phụ nữ bắt chợt xông ra đó, một tay xiết chặt lấy chiếc cổ thanh mảnh của cô, tay kia thì đưa súng lên ngay

trần cô.

“Cô là ai?!” Anh lạnh lùng hỏi. Đột nhiên, trong đầu thoáng hiện lên một bóng dáng xinh đẹp màu tím.

Chẳng lẽ...

Anh còn nhớ, mấy tháng trước ‘cô’ chui vào chăn anh, nằm trên giường của anh, cùng anh kịch liệt cả đêm. Nhớ lại phản ứng vụng về của ‘cô’ đêm đó, nơi nào đó trên cơ thể anh lập tức căng lên.

Lần thứ hai, là vào buổi tối tại vũ hội từ thiện, anh nhớ rất rõ hương vị của ‘cô’, cảm nhận rõ u cốc trên thân thể ‘cô’. ‘Cô’ cũng là người phụ nữ duy nhất mà anh đã không dùng bao. Lần đầu tiên say rượu nên không kịp, lần thứ hai, là bởi anh cố ý. Một cô gái đáng yêu, ngọt ngào như vậy, làm cho anh càng khát khao được cảm nhận hết những cảm xúc chân thật nhất.

Tuy rằng cuối cùng anh đã không dẫn ‘cô’ thoát khỏi trận hoà loạn kia, nhưng anh vẫn luôn tin rằng ‘cô’ chạy thoát được ra ngoài.

Có lẽ, anh trì hoãn việc lắp đặt hệ thống an ninh cho ngôi biệt thự, cũng chính vì dự cảm có ngày ‘cô’ sẽ trở lại tìm anh. Và đêm nay, có lẽ là anh đã đợi được đến lúc đó.

Khỏe miệng Úy Trì Thác Dã cong lên một vòng cung tuyệt đẹp, bàn tay đang nắm chặt chiếc cổ thon nhỏ của ‘cô’ đã nói lỏng ra, ghé sát vào một bên vành tai xinh xắn của ‘cô’, hít sâu vào một hơi, mùi hương rất quen thuộc, đúng là ‘cô’ sao?

“Là em ư?” Anh khàn giọng nói, khỏe miệng không kìm chế được ngậm lấy vành tai mềm mại của cô, nhẹ nhàng liếm mút, mang theo vô tận mê hoặc. Anh cảm giác được bảo bối trong lòng có chút run rẩy, không nhìn được cười khế, thật sự là bảo bối mất cảm. Sau đó, anh giống như muốn trừng phạt cô dùng răng nhẹ nhàng khê cắn, khiến cho ‘cô’ phải rên lên khe khẽ. Damn, giữa hai chân căng lên đau đớn làm anh phải cau mày. Cô gái này vĩnh viễn có bản lĩnh dễ dàng kích động khát vọng nguyên thủy nhất của anh.

Nhưng cô gái này lại chính là người, vừa khiến cho anh giống như bị trúng độc, lại vừa nhớ nhung hương vị ngọt ngào của ‘cô’... Theo bản năng cánh tay đang cầm súng của anh dờn đi, đưa tay lần theo vách tường ẩn vào công tắc đèn. Lần này, anh không thể để cho ‘cô’ trốn lần thứ ba!

Đèn phòng bất ngờ bật sáng, cả căn phòng sáng rực có chút chói mắt.

“Úy —— Trì —— Hi!”

Giọng hét đỉnh tai nhức óc, gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ yếu ớt của cô.

Úy Trì Thác Dã vọt nhanh tránh xa khỏi thân thể cô, thờ hồn hèn. Shit! Không ngờ lại là Úy Trì Hi!

“Á.” Cô rút đầu rút cổ, xấu hổ vì đã chào đón anh theo phương thức tiếp đón kiểu Mỹ.

“Nửa đêm, con chạy tới đây làm gì?” Úy Trì Thác Dã lại nhíu chặt ấn đường, trong lòng thoáng dân lên một cảm giác mất mát, thì ra không phải là ‘cô’.

Úy Trì Hi khề thờ dài, trong lòng buồn vui lẫn lộn. Vui vì anh vẫn còn nhớ đến ‘cô’, nếu không, anh cũng sẽ không hôn liếm vành tai cô. Nhưng lại buồn vì, sau khi anh nhìn thấy rõ cô, thì cô lại tận mắt nhìn thấy trong mắt anh toàn là sự mất mát.

Anh không hy vọng ‘cô’ ấy lại chính là cô, hay là, anh trước giờ chưa bao giờ ngờ rằng cô chính là ‘cô’ ấy?

“Tại sao người luôn trở về muộn như vậy chứ?” Cô chu môi hỏi ngược lại.

Sau đó, không thêm đề ý tới ánh mắt nghiêm khắc của anh, vừa bận rộn coi quản của mình, vừa cầu nhàu: “Lúc nào cũng đi đến nửa đêm mới về, cũng không thêm nghĩ sẽ có người ở nhà chờ cửa, thật là, còn không biết mình đã là một ‘bồ lão’ rồi sao ...”

Có Chúa chứng giám, hôm nay cô đã bị sự ngốc nghếch của mình dọa cho sợ hãi.

Bị Tiểu Tiểu kéo đi gặp bác sĩ tâm lý, kết quả là bác sĩ tâm lý chẩn đoán cô đã mang thai!

Giống như bị một quả bom đánh úp xuống, nổ ầm ầm vang dội trong đầu cô. Sau khi ra ngoài, Tiểu Tiểu không ngừng hỏi cô có bị sao không. Cô nhếch miệng không đáp, chỉ trả lời chiếu lệ là không có việc gì. Lúc đó, cô thật sự rất sợ hãi.

Một lúc lâu, sau khi tách Tiểu Tiểu ra, cô vụng trộm đến bệnh viện làm xét nghiệm. Khi các bác sĩ mỉm cười híp mắt chúc mừng cô, cuối cùng thì cô đã bị thuyết phục rằng mình đang mang thai đứa con của Thác Dã. Tính lại ngày, chắc là đã hoài thai vào cái đêm hôm đó ở ‘khách sạn Hampton’. Nghĩ vậy, trên mặt cô không nén nổi rộ lên một đóa hoa đỏ tươi.

Sau đó, bắt đầu là hoảng hốt, rồi đến sợ hãi, nhưng đến khi nghĩ tới đứa con của cô và Thác Dã, một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tâm trí cô. Cơ thể cô đang mang cục cưng của Thác Dã, một cảm giác kỳ diệu tuôn trào. Ở sâu trong cô đứa trẻ đang thành hình, khiến cho cô cảm thấy vĩnh viễn gắn kết cả đời này với Thác Dã mãi mãi cũng không rời xa!

Loại cảm xúc đó, giống như mật ong, làm cho cô ngay lập tức được bao bọc trong hạnh phúc. Thác Dã là cha của cục cưng, cô là mẹ của cục cưng, bọn họ là người một nhà...

“Úy Tri Hi, ta còn chưa hỏi con chạy tới đây làm gì! Chết tiệt, lớn rồi còn tùy tiện cởi quần!” Anh tức giận quát lên, quay đầu sang chỗ khác. Cô không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào sao?

“Người ta cần tắm rửa nha.” Cô dịu dàng cười nói. Bây giờ thân phận của cô đã không còn như trước nữa, đương nhiên là phải cùng anh ăn chung ngủ chung chứ sao! Cô mừng thầm.

“Không biết con lại nổi điên cái gì nữa!” Anh tùy tiện ném lại một câu, rồi ngay lập tức xoay người đi về phía phòng dành cho khách. Con bé này đúng là điên rồi.

“Này —— Người định đi đâu vậy?” Cô hét lên, quần cởi được một nửa, thật sự là, cô cũng không phải không mặc quần lót.

Anh không thích cô, cũng không nên bỏ mặc không để ý đến cô chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Trận Chiến Thai Nghén (2)

Sau khi Úy Tri Thác Dã đi vào phòng dành cho khách, chớp nhoáng vào phòng tắm rửa qua một lúc, anh chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm, rồi lăn ra giường nằm ngủ.

Gần đây bận rộn quá nhiều việc, lúc trước ở Thailand một kho lớn vũ khí đạn dược bị biến mất không rõ tung tích, Hắc Cầu cũng đang ra sức lùng sục khắp nơi. Món nợ ở Thailand lần này, sớm hay muộn rồi anh cũng sẽ tìm Hắc Cầu tính sổ. Bây giờ A Siêu cũng đã chết rồi, nên kho vũ khí đạn dược kia lại càng bật vô âm tín, không rõ manh mối.

Nghĩ đi nghĩ lại, ấn đường vẫn nhú chặt lại còn chưa kịp giãn ra, thì đã chìm sâu vào mộng đẹp.

Tiếng lột sột loạt soạt khe vang lên, Úy Tri Hi cũng bọc mỗi một chiếc khăn tắm màu trắng, lén lén lút lút, giống như một tên trộm lao thẳng vào trong phòng dành cho khách của Úy Tri Thác Dã.

Trong phòng vẫn tối đen như mực, ngoại trừ nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của anh ra cũng sẽ không nghe thấy gì khác.

Thiệt là, nhanh như vậy đã lăn ra ngủ giống như lợn chết rồi, cũng không thèm đến an ủi phụ nữ có thai là cô đây một chút nào cả!

Cô cũng vừa mới biết mình sẽ làm mẹ, tâm trạng vừa khấn trương lại vừa hưng phấn, tóm lại là rất phức tạp nha. Cô muốn... rất muốn được chia sẻ cảm giác tuyệt vời này với anh, muốn... rất muốn có anh ở bên cạnh lúc này.

Nhưng mà, dù cho có đến trăm ngàn lời muốn nói, cô cũng không thể nào mở miệng nói rõ với anh. Dù sao, ở trong lòng anh, anh vẫn không biết cô chính là người phụ nữ kia.

Đêm nay, cô lấy hết can đảm, nghĩ là sẽ nói rõ mọi chuyện với anh, muốn nói với anh rằng, thật ra người phụ nữ đã lên giường với anh chính là cô!

Nhưng cô phải làm thế nào để mở miệng đây?

Chẳng lẽ lại nói: “Thác Dã, em chính là người phụ nữ đã lên giường với anh?”

Nhưng như vậy thì không đáng tin nha, không có bằng chứng, chỉ sợ sẽ nhận lấy sự giễu cợt của anh.

Hay là nói: “Thác Dã, người phụ nữ ở trong phòng anh lần trước chính là em. Người phụ nữ ở trong ‘khách sạn Hampton’ buổi tối hôm đó cũng là em!”

Như vậy thì quá thẳng thắn rồi, anh sẽ phản ứng thế nào? Máng cô một hai câu con nít ranh, rồi thẳng tay ném cô ra khỏi cửa?

Hoặc là nói: “Thác Dã, anh đã ăn em, anh phải chịu trách nhiệm với em, bởi vì em đã có cục cưng của anh!”

Haizz, anh ăn nằm với phụ nữ chỉ sợ là có đến hằng hà sa số, thêm cô nữa cũng không nhiều hơn, bót đi cô cũng không thấy thiếu. Nếu như anh thẳng thừng kéo cô đi phá thai thì phải làm sao đây!

Ai, Úy Tri Hi khê thờ dài, mò nấp vào phòng của anh, thật là, cả phòng tối đen, mỗi lần trèo lên người cô cũng tối đen. Người đàn ông này là chim cú mèo sao? Nếu không làm sao có thể hoạt động lưu loát đến thế trong bóng tối.

Cô bùm miệng lại, lắng nghe tiếng hít thở đều đều trầm thấp của anh, thật cẩn thận lồm cồm bò lên trên giường của anh.

Nhẹ nhàng.

Mềm mại.

Rung rinh.

Giống như vào cái đêm điểm tình kia, trái tim cô cứ nảy lên thành thích.

Cô rón ra rón rén dạng chân ngồi lên trên bụng anh, vừa mới ngồi xuống, thì có một giọng nói từ trên đỉnh đầu vọng lại: “Úy Trì Hi! Con rút cuộc đang làm cái gì vậy?”

Giọng nói trầm thấp, lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Muốn ăn anh a! Nhưng mà những lời này cô chỉ có thể dám nghĩ ở trong lòng, không dám nói ra miệng.

“Hôm nay người ta muốn nói với người chuyện trẻ con thôi mà.” Cô chu môi lắm bầm, dạng chân quấn eo anh, mong không an phận bắt đầu thay đổi vị trí.

Chết tiệt, con bé này thân nhiên ngồi lên bảo bối của anh!

Toàn thân anh từ trên xuống dưới chỉ bọc mỗi một chiếc khăn lông ngắn, để lộ ra một lớp vải mỏng, chạm vào bộ phận nóng ẩm mẫn cảm trên cơ thể cô...

Khiến cho anh phải nghiêng răng nghiêng lợi rên khế. Anh nén giận nói: “Có chuyện gì ngày mai nói sau! Bây giờ nhanh chóng trở về phòng ngủ!”

“Không, không được nha, người ta phải nói liền với người ngay bây giờ cơ.” Trong bóng tối, cô đã vô tình làm nũng với anh. Trong giọng nói của cô có mang theo chút ngọt ngào, chút nũng nịu mà cả anh và cô cũng đều không phát hiện ra, xuyên qua không khí, vô tình thấm vào trong xương tủy anh, khiến cho anh cảm thấy tê dại.

Shit! Trong lòng anh rủa thầm một tiếng. Cô không biết anh cũng là đàn ông sao, hơn nữa cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi sao?!

“Úy Trì Hi!” Làm sao mà lần nào anh cũng đều lòi cả họ cả tên cô ra, rồi nghiêng răng nghiêng lợi gọi cô vậy, “Con leo xuống cho ta!”

“Không!” Cô lúc lắc đầu, vẫn ngồi nguyên trên người anh, đáng tiếc là mọi thứ đều tối đen. Nhưng mà như vậy cũng tốt, giúp cô có thêm can đảm. Cũng có thể nói, thừa dịp bóng tối làm chuyện xấu!

“Ta đếm đến ba!” Trong giọng nói của anh nồng đậm sự uy hiếp.

“Không!” Lần nào cũng dùng chiêu này để uy hiếp cô! Hừ, đây không sợ.

“Một!” Anh chịu đựng nơi nào đó trên cơ thể cương lên, khí thế ngất ngao cao đầu.

“Không —— thích!” Cô kéo dài âm cuối, hừ mũi một cái.

“Hai!” Tính nhẫn nại của anh cũng có giới hạn.

“Không luôn!” Cô không nghe theo, lại xê dịch mông, trong lúc vô ý cọ qua cái nơi đang bị cương lên của anh, ngay lập tức, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ hồng cả lên.

“A...” Một tiếng rên khế từ trong miệng anh bật ra, Con nhóc này! Muốn chơi với lửa có phải hay không! “Úy Trì Hi! Con lập tức bước xuống cho ta!”

“Thác Dã...” Cô chu miệng, cố lấy hết can đảm, nắm lấy bàn tay to lớn của anh đặt lên trên bụng cô, đỏ mặt thẹn thùng bối rối, ngọt ngào nói, “Người sờ thử xem...”

Anh nhú này, thuận theo tay cô đụng phải một khối thịt mềm mềm, “Để làm gì?”

“Người sờ thử xem a, có cảm thấy gì không?” Cô ra vẻ thần bí, trái tim cô đập như nai con chạy loạn, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Cái gì?” Ấn đường của anh càng hằn sâu hơn, đêm hôm khuya khoắc cô nhóc này muốn anh sờ bụng của cô để làm gì, ừ, mềm mềm nhũn nhũn, cảm giác không tệ chút nào, “Con đói bụng?”

“...” Cô thở dài, “Không phải, người đoán lại một lần nữa đi.”

Anh lại sờ sờ vào bụng của cô, con bé này rốt cuộc bị làm sao vậy? “Đau bụng ư?”

“...” Cô liếc mắt xem thường, “Không phải, đoán lại lần nữa.”

“Phiền chết đi được.” Anh càu nhàu nói, “Úy Trì Hi, con bị béo phì!” Nếu không thịt sao lại dày như mỡ heo thế.

“Á... Đoán đúng được một nửa.” Mang thai thì sẽ béo lên rồi, mặt cô khẽ cau lại, “Rất gần đáp án rồi nha.”

“Úy Tri Hi! Ta không có tính kiên nhẫn!” Anh cắn răng cảnh cáo, có bị điên mới đi chơi loại trò chơi trẻ con này với cô!

“Ô ô ô, người tiếp tục đoán đi mà!” Cô cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống. Làm thế nào mà anh lại ngu ngốc đến vậy chứ?

“Con bị đầy hơi!” Anh áp ứng nói.

Úy Tri Hi choáng váng! “Á...”

“Úy Tri Hi! Ta cho con câu trả lời cuối cùng —— ba!” Nói xong, anh ngồi bật dậy, một tay ôm lấy cô, không để ý tới tiếng kêu hốt hoảng của cô, tiện tay ném cô ra ngoài cửa, rầm!

Cánh cửa bị đóng kín lại!

Cạch cạch!

Đã Khóa!

“Nè —— đồ trứng thối!” Cô định thần lại, hung hăng đập lên cánh cửa. Anh có thể thần nhiên ‘ném’ cô ra cửa! Ủ, mặc dù động tác xem thì có vẻ thô lỗ nhưng cũng không mất đi sự nhẹ nhàng, cho nên cô cũng không cảm thấy đau đớn. Nhưng người đàn ông này...

Lại có thể ném mẹ của con anh ra ngoài cửa!

Cô khẽ vuốt ve bụng mình, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Được lắm! Úy Tri Thác Dã, món nợ này, cô sẽ ghi nhớ kỹ, sớm hay muộn gì cũng tính lại với anh!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Trận Chiến Thai Nghén (3)

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ ngôi biệt thự, giống như vào buổi sáng đêm đầu tiên của cô, bộ dạng uể oải nằm trong chiếc chăn to màu đen ấm áp của anh, Úy Tri Hi trở mình ngồi dậy, Thác Dã!

Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng hà khắc của anh, nhớ lại tối hôm qua bị đối xử bất công, anh đã thẳng tay ném cô ra khỏi phòng, không khỏi lớn tiếng thò dài, vuốt vuốt cái bụng hơi chút gồ lên: “Cục cưng, papa con không cần mẹ nha...”

Cô cúi đầu, nhìn cái bụng đã hơn hai tháng của mình, thật ra thì vẫn chưa thể thấy gì rõ ràng, nhưng nếu so sánh với cái bụng phẳng lỳ trên thân hình uốn éo như rắn nước của cô trước đây, thì bây giờ có thể xem như là đã béo hơn nhiều.

Bên trong cô đang có cục cưng của Thác Dã, giống như cảm giác được một sinh linh bé nhỏ đang lớn dần lên. Đôi mắt cô bất giác cong lên thành hình vầng trăng khuyết, cảm giác hạnh phúc lan tràn, giống như có một loại ma thuật, làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy lâng lâng.

Cô nhanh chóng xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê mềm mại hình con thỏ nhỏ, đây là món đồ ngày hôm qua cô đặc biệt ‘đóng gói’ đem tới. Bây giờ cô đã có cục cưng của anh, nói như thế nào thì mẹ đều luôn muốn đi theo papa nha. Á, tuy rằng anh đã từng là papa hữu danh vô thực của cô, nhưng tất cả đều đã là quá khứ rồi. Bây giờ, anh đã là papa danh chính ngôn thuận của cục cưng trong bụng cô, là người cha có chung huyết thống. Cho nên quan hệ giữa cô và anh tự nhiên cũng không thể giống như trước nữa. À, mà dù thế nào đi nữa thì anh cũng đã là ‘papa chuyên nghiệp’ rồi, hi hi.

Cô khoác lên người chiếc áo ngủ dài, liền chạy đến phòng dành cho khách của Úy Tri Thác Dã.

Nhẹ nhàng xoay nắm đấm cửa, mở cửa ra.

Cô vui vẻ reo lên: “Đại lười biếng, người ta tới rồi nha”.

Vừa bước vào đã nhìn thấy trên giường trống trơn, người đâu rồi?

Cô xoay người, hét vang nhà: “Thác Dã, người đang ở đâu?”

Mỗi một căn phòng dành cho khách ở trên gác cô đều thử tìm qua: “Cái đồ trứng thối nhà anh, anh đang ở đâu rồi!”

Cô rủa xả nói. Cô muốn... rất muốn nói với anh chuyện cô đang mang thai. Nhưng trước giờ anh vẫn không biết cô chính là ‘cô ấy’. Mà dù cho có biết chuyện cô đang mang thai thì sẽ như thế nào, không chừng còn tưởng rằng cô ở bên ngoài phóng túng cho coi. Đã vậy cô không bị oan ức đến chết mới là lạ!

Thế nên, việc cấp bách trước mắt, đó là nói cho anh biết cô chính là ‘cô ấy’, rồi bảo ‘Cô ấy’ đã có thai với anh!

Nhưng ngày nào mà anh còn chưa chạm vào cô thì ngày đó cô cũng đừng hòng chứng minh được cô chính là ‘cô ấy’.

Cô chạy xuống dưới lầu, trong phòng khách không hề có bóng dáng của anh, trong phòng bếp cũng không có hơi hám của anh, cả WC cũng thế, cô tìm khắp mọi nơi, vẫn không hề thấy được bóng dáng của anh đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của Úy Trì Hi ngay lập tức bị yếu xỉu xuống. Sao anh lại có thể không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi. Anh thật sự quá coi thường sự hiện diện của cô!

Nghĩ vậy, cô tức giận ngửa mặt lên, hét lớn một tiếng: “Úy Trì Thác Dã, anh là đồ khốn!”

“Lại chửi sau lưng ta phải không!” Ngoài cửa truyền lại một loạt tiếng động, chân Úy Trì Thác Dã còn chưa kịp bước vào trong phòng, liền đã nghe thấy Úy Trì Hi mắng anh là đồ khốn.

Ấn đường của anh cau lại, cất từng bước chân tao nhã đi về phía cô, anh trông giống như một người mẫu, nhưng nếu đem so với người mẫu thì còn có thêm một loại khí thế nam nhân làm cho người khác thấy lạnh thấu xương, trên tay xách theo một túi đồ linh tinh.

Úy Trì Hi đứng như trời trồng, anh đi lướt qua người cô, bỏ lại một câu: “Mới sáng sớm mà ai lại chọc con giận, hử?” Rồi đi một mạch xuống nhà bếp.

“À...” Cô cười gượng một tiếng, nhanh chóng đuổi theo sát bước chân anh, vừa đi vừa lầu bầu, “Tại người ta tìm mãi mà không thấy người thôi.”

“Con bao nhiêu tuổi rồi, mà còn đeo dính lấy ta như vậy, tìm không thấy thì mắng ta là đồ khốn, tìm được, không phải là để đòi ta cho bú sữa chứ?” Anh lạnh lùng mĩa mai tính khí trẻ con của cô, lôi vài thứ linh tinh trong túi đem ra.

“Hi hi, nếu người mà tạo được sữa, thì người ta cũng muốn bú nha.” Cô cười híp mắt nhìn chăm chăm vào ngực anh, mờ ám nói.

“Sữa người thì không có, nhưng sữa tươi thì có một bình đây.” Anh thăm thò dài một hơi, rồi cầm bình sữa lấy ra đưa cho cô. Nghĩ đến tối hôm qua cô nói bụng không thoải mái, anh liền đoán rằng con bé này bị vậy là do đói bụng. Thế nên, mới sáng sớm, anh đã lái xe chạy đi mua một đồng thức ăn đem về, nào ngờ, vừa vào đến cửa đã nghe thấy cô mắng anh là đồ khốn. Giống như là chó cắn Lã Động Tân.

Úy Trì Hi nhìn anh đang sửa soạn bữa sáng, có sữa, bánh mỳ sandwich, mì ống Italy, trứng ốp la, còn có súp borscht... Muốn màu muốn vẻ, cô bắt giắc nắc lên một cái: “Người chạy ra ngoài là để mua mấy thứ này sao? Thiệt nhiều quá nha...”

“Không phải tối hôm qua con kêu đói sao?” Anh nhướn mày.

“Hả!” Tim cô nhói lên một cái, sau đó là cảm giác mất mát. Lúc đó anh đã nghĩ là cô bị đói bụng...

“Đi rửa mặt chải đầu nhanh lên, rồi xuống ăn sáng, lát nữa ta sẽ đưa con đến trường.” Anh ngắm nhìn đầu tóc rối bù của cô, đôi má đỏ bừng, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp, nhưng miệng thì lại chê bai, “Xấu chết đi được.”

“Ai cần người lo chứ, hử!” Cô hừ mũi với anh, tiện thể nói, “Người ta muốn thôi học!”

Là vì nghĩ đến lúc bụng cô sẽ càng ngày càng lớn, rồi cô cũng sẽ không thể đi học được.

“Thôi học?” Anh cao giọng hỏi, rồi thẳng thừng từ chối, “Không cho phép.”

“Này! Người ta cũng đã mười sáu tuổi rồi, cũng đã được cấp giấy chứng minh nhân dân! Người ta muốn được tự do!” Cô hét to. Huống hồ bây giờ cô đã là mẹ của trẻ con, còn anh thì bao giờ cũng luôn độc đoán không chế cô, không thèm quan tâm xem cô thực sự đang mong muốn điều gì.

“Chuyện thôi học không nói nữa.” Anh cắn một miếng sandwich, mặt không chút thay đổi.

Nhóp nhép nhai, cũng không thèm hỏi xem vì sao cô lại muốn thôi học. Nếu như anh hỏi, cô cũng sẽ nói rõ với anh ‘lý do’ cô thôi học nha. Ấy vậy mà, anh thậm chí ngay cả hỏi cũng không thèm hỏi, lập tức liền phán tội chết cho cô. Đã vậy thì cô còn gì để mà nói nữa.

Úy Trì Hi dậm chân tức giận, trong đầu liền nghĩ ra một kế: “Người ta muốn ở lại đây!”

“Không được, trở về Xích Long Bảo có thím Lâm chăm sóc con.” Anh lạnh lùng đập tắt âm mưu của cô ngay từ trong trứng nước.

“Vậy thì người ta sẽ thôi học!”

“Ta nói rồi, không bàn chuyện thôi học nữa!”

“Người ta muốn sống ở đây!” Quan trọng nhất là được sống cùng một chỗ với anh. Xích Long bảo cũng không phải là nơi anh thường xuyên quay về, mà

nơi này mới chính là hang ổ quanh năm suốt tháng của anh. Chúng ta phải nhớ rằng muốn bắt giặc trước phải bắt vua, muốn đoạt người phải đoạt chỗ trước!

“Không cho phép!” Anh bắt di bắt dịch nói, rồi tiếp tục gặm nốt sandwich.

“Vậy người ta đi chết đây!” Cô vừa nói vừa xông ra ngoài, khiến cho chính mình cũng phải giật thót. Á, cô dường như không nên oanh oanh liệt liệt thái quá vậy đi.

Miếng sandwich đang được anh cắn trong miệng, bỗng chốc cứng lại trong chốc lát, rồi vẫn tiếp tục tỏ ra lạnh lùng như cũ: “Ta sẽ đến tòa án xin lệnh cưỡng chế, cưỡng chế hết tất cả mọi hành vi quá khích của con, bao gồm cả tự sát.”

“Ha ha, cười chết người á, lão Đại xã hội đen lại muốn dùng luật pháp để đi đối phó với người khác. Người ta còn tưởng rằng người chỉ thích dùng súng ống thôi chứ!” Cô tức giận giễu cợt.

“Đối với con, mà phải dùng đến súng thì đã quá đề cao con rồi.” Anh châm chọc nói.

Khiến cho cô trung ra một khuôn mặt xanh như tàu lá, trên đầu phảng phất có khói bốc lên.

Cô mặc kệ, chết sống gì cô cũng phải ở lại đây với anh!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Trận Chiến Thai Nghén (4)

Không để ý đến sự phản đối của Ủy Trì Thác Dã, Ủy Trì Hi mặt dày ba tấc vẫn bám riết không buông, một khóc hai nháo ba thất cổ tiến vào ở lại trong căn biệt thự ngoại ô của anh.

Nước dãi chảy ròng ròng xông vào chiếm lấy phòng ngủ chính của anh, leo lên trên giường của anh!

Tiếp theo, cô còn muốn leo lên người của anh, hắc hắc!

Ủy Trì Thác Dã cho dù có là một tảng băng trôi, cũng không thể chống lại được cái sự nhờn nhẽ ương ngạnh đeo bám của con bé này, chỉ còn biết mặc kệ cho cô làm càn, miễn sao cô chịu ngoan ngoãn đi học là được.

Sáng sớm, trong toilet phòng khách.

“Ủy Trì Hi! Bàn chải đánh răng của ta, con đem giấu ở đâu rồi?!” Người nào đó mới sáng sớm mà đã bắt đầu luyện Sư Tử Hồng rồi.

“Đến đây, đến đây.” Cô gái nào đó đang cầm trong tay chiếc bàn chải đánh răng trên cán có hình chú heo đực đáng yêu, tung tăng đưa đến cho anh.

Á, ngày hôm qua cô mua được một cặp bàn chải đánh răng tình nhân, kiểu dáng heo cha và heo mẹ, cực kỳ dễ thương nha. Vì thế liền thuận tay vứt luôn chiếc bàn chải đánh răng mà anh đang dùng.

Người nào đó cầm lấy chiếc bàn chải đánh răng ‘quái dị’, ấn đường lập tức nhú lại, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Trẻ con!”

Sau đó, xoay người lạnh lùng đánh răng, không hề đoái hoài gì tới cô gái nào đó nữa.

Sáng sớm, trong phòng bếp.

“Ủy Trì Hi! Ngày hôm qua đã mua mì tôm chưa đấy?!” Người nào đó lại bắt đầu luyện Ba Âm thần công. “Ăn mì tôm rất không tốt cho sức khỏe, vậy nên người ta đã đổi sang mua cháo yến mạch sữa rồi. Người cứ ăn nhiệt tình nha.” Cô gái nào đó đáp.

Hừ, nói giỡn sao, phụ nữ mang thai mà cho ăn mì tôm? Anh muốn cho con của bọn họ sau này chất dinh dưỡng thì thiếu, còn chất bảo quản thì quá thừa sao?

Người nào đó lầu bầu hai câu, rồi mặt lạnh ngoan ngoãn ăn hết cháo yến mạch sữa.

Sáng sớm, tại cổng lớn, tiếng còi ô tô vang lên.

“Ủy Trì Hi! Con còn lè mề gì nữa vậy?!” Người nào đó đã bắt đầu mất hết kiên nhẫn.

“Xong ngay đây.” Giọng của cô gái nào đó từ trong phòng ngủ vọng ra, còn nghe thấy cả tiếng sột soạt tất bật chỉnh trang lại quần áo bản thân đang

mặc, tìm đủ mọi cách để che đi chiếc bụng đang sắp to lên của mình.

Á, chẳng qua động tác của cô có chậm một chút, ấy vậy mà anh đã liên tục hỏi thúc gióng như là muốn đòi mạng cô vậy. Hừ ừm, người đàn ông này tính khí vẫn cần phải được rèn giũa thêm.

Chờ cho cô gái nào đó sau khi đã ngồi yên vị trên xe, grừm một tiếng, chiếc xe thể thao phóng như bay ra khỏi căn biệt thự ngoại ô, hất tung lên lớp cát bụi bay mù mịt, như muốn bay lên trời xanh.

Chạng vạng tối, tại căn biệt thự ngoại ô

Cô gái nào đó tự mình đi về nhà, trên tay còn xách theo vài món ăn ngon được mua ở một nhà hàng cao cấp.

Người nào đó vẫn còn chưa trở về nhà.

Cô gái nào đó không nhịn được, liền gọi điện thoại cho người nào đó: “Thác Dã...” giọng nói non nớt nũng nịu vang lên, “Người ta một mình ở nhà có hơi sợ. Chùng nào thì người trở về nhà vậy?”

Người nào đó trầm mặc, một lúc lâu sau, một giọng nói trầm ấm đầy biểu cảm truyền đến: “Một lúc nữa sẽ về.” Trong giọng nói lộ ra một chút ngữ điệu dịu dàng đến mức gần như không thể nhận thấy.

Buổi tối vào lúc bảy giờ rưỡi, chiếc Lamborghini màu đỏ chạy vào biệt thự

Người nào đó sau khi đỗ xe xong, bước vào nhà.

“Hoan nghênh người đã trở về nhà.” Cô gái nào đó đang mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa trông rất kêu gọi, để lộ ra cánh tay trần trắng nõn nà, giống như một cô vợ trẻ nghênh đón người nào đó.

Người nào đó ần đường hơi nhíu lại: “Mặc ít như thế không thấy lạnh sao?”

Dứt lời, cũng không thèm quay đầu lại đã đi thẳng vào trong thư phòng.

Bỏ lại cô gái nào đó đứng nguyên tại chỗ dậm chân, bĩu môi chu chu cái miệng nhỏ.

Mười lăm phút sau, ở bên trong thư phòng

Cô gái nào đó bưng một đĩa thức ăn, nhẹ nhàng bước vào phòng: “Nhất định là người đã đói bụng rồi. Người ta có mua đồ ăn ngon đây, đặc biệt chờ người trở về nhà.”

Người nào đó vẫn đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, cũng không thèm nhúc nhích, nhưng sau khi ngửi thấy mùi thơm của thức ăn ngon, thì mới quay mặt sang.

“Rất thơm nha. Người thích ăn nhất là gan ngỗng Pháp nhì.” Trong lòng cô gái nào đó vô cùng vui sướng hài lòng.

Người nào đó cũng không thèm trả lời, quyết định lấp đầy cái dạ dày của mình, thế nhưng trong lòng vẫn luôn thâm tán thưởng món ăn thật ngon.

Cô gái nào đó vui mừng nhướn mày. Tuy rằng anh vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng cô tin rằng, một ngày nào đó cô sẽ làm tan chảy được núi băng trong anh.

Buổi tối lúc chín giờ đúng, bên trong thư phòng

“Thác Dã, đi ngủ thôi, phải chú ý nghỉ ngơi.” Cô gái nào đó đang trong thời kỳ thai nghén, càng ngày càng thích ngủ. Lúc bình thường phải sau mười một giờ thì cô mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ. Nhưng bây giờ chỉ mới có chín giờ cô đã gượng gượng không nổi. Nhưng vì cục cưng, cô lựa chọn làm một người phụ nữ mang thai biết vâng lời, chẳng qua là khi không có cha của cục cưng bên cạnh, cô vẫn luôn cảm thấy không được thoải mái.

“Con đi ngủ trước đi, ta còn phải làm gấp một số việc.” Người nào đó thuận miệng trả lời. Công việc ở tập đoàn Xích Long vô cùng bẽ bộn, có rất nhiều dự án đang chờ anh phê duyệt.

Cô gái nào đó bất đắc dĩ, vì cục cưng, chỉ biết ngoan ngoãn đi ngủ.

Đêm khuya, trong phòng dành cho khách

“Úy Tri Hi! Chăn mền của ta đâu!” Tiếng người nào đó gầm lên giận dữ.

Cô gái nào đó đã chìm sâu vào trong mộng đẹp ngọt ngào, ngủ say như heo chết, sấm nổ bên tai cũng không rục rịch, có bị lửa thiêu cũng không chịu tỉnh lại.

Á, cô chỉ là đem hết toàn bộ chăn mền trong phòng dành cho khách của anh đi đốt mà thôi. Để khi anh muốn đắp mền, chỉ còn cách phải vào ngủ trong phòng ngủ chính.

“Úy Trì Hi! Chết tiệt, ai đã phá hết quần áo của ta rồi!” Người nào đó tức giận bùng bùng.

À, cô chỉ là lấy hết quần áo ngủ và quần lót của anh tất cả đem ra rạch nát toàn bộ. Cô không hề cố tình muốn vậy. Chủ tâm của cô là muốn ép anh mỗi ngày đều chỉ có thể ngủ khỏa thân, để cho cô thừa dịp lúc anh ngủ say mà làm chuyện xấu. Dù sao mỗi một căn phòng dành cho khách cô đều làm thêm một chiếc chìa khóa. Anh càng muốn khóa, thì cô càng thích, wow Kaka!

Người nào đó sắc mặt xanh mét chạy vọt vào trong phòng của cô gái nào đó, nhìn thấy cô gái nào đó đang say sưa ngon giấc, trên mặt là nụ cười giảo hoạt, nước miếng cũng đã chảy ra.

Người nào đó không nói được nên lời, chỉ có thể lặng lẽ ra khỏi phòng của cô gái nào đó, trông như thể căn phòng này vốn không phải là phòng riêng của anh.

Bất đắc dĩ anh đành phải quay trở lại phòng dành cho khách, tạm lên giường nằm ngủ.

Nhưng về mặt vẫn nhăn nhúm như cũ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Người nào đó mới từ từ thư thái, chìm dần vào mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Trận Chiến Thai Nghén (5)

Lại bắt đầu một ngày mới tươi đẹp, Úy Trì Hi duỗi nhẹ cái lưng mệt mỏi, từ trong chăn chui ra, phản ứng đầu tiên là xoa xoa lên bụng của mình, cảm giác thấy tiểu bảo bối mỗi ngày một lớn hơn, khỏe miệng của cô bắt giác cong lên nở một nụ cười xinh đẹp.

Thầm tự hỏi làm thế nào để nói cho Thác Dã biết chuyện cô đang mang thai đây?

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại di động reo lên.

Cô nhú mồm, nghe nói phụ nữ có thai nên tránh xa các tia bức xạ, ừ, về sau cũng không nên mang theo điện thoại di động nữa.

Nhìn thấy số điện thoại gọi đến, cô miễn cưỡng bắt máy: “Alo...”

“Tiểu Hi, gần đây cậu có rảnh không?” Giọng của Tề Gia Nhạc vang lên.

“À, gần đây mình rất bận.” Cô lúng túng nói. Chuyện này cũng không phải giỡn chơi, gần đây cô bận rộn khiến cho cục cưng được nhận mặt cha, nên không có thời gian để mà bận tâm suy nghĩ cho những chuyện khác nha.

“... Tiểu Hi, gần đây dường như cậu đều rất bận.” Trong giọng nói của Tề Gia Nhạc hơi có chút thất vọng. Từ sau buổi tối trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’, anh vẫn luôn không thể tìm được thời gian để lại hẹn hò với người đẹp thêm một lần nữa. Tiểu Hi không hề bận rộn nhiều việc nhưng lại không rảnh. Rốt cuộc là cô bị làm sao vậy?

“Ừm, Gia Nhạc, mình phải đi ăn sáng rồi, không thể tiếp chuyện với cậu được nữa nha.” Cô qua quýt nói thêm hai câu với anh. Các cậu nam sinh giống như Tề Gia Nhạc, cô không phải gặp lần đầu tiên. Làm sao cô có thể không hiểu rõ ý định của cậu ta, nhưng mà trong lòng cô lúc này chỉ có thể chứa được cục cưng và papa của cục cưng mà thôi. Bất cứ ai cũng không thể nhét thêm vào được.

“Này, Tiểu Hi Tiểu Hi...” Giọng của Tề Gia Nhạc kêu lên đầy lo lắng. Úy Trì Hi lại làm như không nghe thấy, dứt khoát cúp máy. Duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn chăm chăm vào di động, trong đầu cô bắt chợt nảy lên một ý tưởng, lập tức bấm nhanh một dãy số...

Sau khi xong xuôi, trên mặt cô nở một nụ cười dịu dàng, từ trong mền chui ra, xỏ chân vào đôi dép lê có hình con thỏ nhỏ, vừa ra khỏi phòng liền hét lên: “Thác Dã, người có đó không, người ta đói bụng...”

“Đói bụng cũng không biết tự mình đi làm đồ ăn sao?” Úy Trì Thác Dã cũng vừa mới rửa mặt xong, từ trong phòng dành cho khách đi ra. Mặc dù tối hôm qua đã không được ngủ ngon giấc, nhưng tinh thần của anh vẫn rất phấn chấn.

“À, Thác Dã, người ta có chút chuyện muốn nói với người nha.” Úy Trì Hi ngược khuôn mặt trắng nõn nhovn miệng cười xảo quyệt, nhưng tim thì đập như trống trận.

“Chuyện gì?” Anh liếc xéo cô. Từ sau khi con bé này chạy tới đây ở, dường như lỗi tại anh không có một ngày nào được yên tĩnh qua.

“À, chuyện là...” Đầu lười cô như bị xoắn lại, đáng chết, vào ngay thời khắc quan trọng, cô vẫn luôn không có đủ can đảm

“Nếu không phải chuyện tốt, thì cũng không cần phải nói.” Anh nhú mồm, đóng lại cửa phòng, rồi đi xuống cầu thang.

“Á, là chuyện tốt, là chuyện tốt mà.” Cô cấp tốc chạy ngược trở về phòng, tiện tay lấy một con búp bê nhét vào trong chiếc váy ngủ của mình, rồi đi theo xuống cầu thang tìm anh.

Cô lấy hết can đảm, đứng ở cửa nhà bếp, hít vào thở ra thật sâu đến lần thứ n, sau đó đi vào, cô quyết là dù cho có chết thì chết, cô cũng không hề bận tâm

“Chuyện là, Thác Dã, người ta —— có ——!” Lá gan mèo của cô cũng chỉ nói ra được có mấy chữ này, sau đó thì nhắm tịt hai mắt lại, im lặng chờ đợi phản ứng của anh.

Úy Trì Thác Dã xách cái ấm đun nước treo lơ lửng giữa không trung, quay đầu lại nhìn, ấn đường nhanh chóng nhúchất. Con bé này lại nổi điên cái gì vậy? Nhét một thứ gì đó khá lớn vào trong áo, rồi nói mình có!

Anh không nói tiếng nào, sắc mặt lập tức lạnh băng, đặt cái ấm đun nước trong tay xuống, đi đến trước mặt cô, xé toạc áo của cô, lôi từ bên trong ra một con búp bê bằng vải nhung, thấp giọng hỏi: “Con nói con có, thực ra là có một con heo?”

Anh nhon nhon tự đắc giơ cao con rối vải trong tay, sau đó ném thẳng vào trong lòng cô, rồi lại tiếp tục đi làm nốt việc mình đang làm dở.

“Oái! Cái đó chẳng qua chỉ dùng để ví dụ thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy vẻ ảm ức. Cô cũng rất rõ ràng nói cho anh biết là cô có nha. Tại sao anh vẫn không chịu tin vậy?

“Ví dụ? Mới sáng sớm, con phát bệnh thần kinh gì vậy. Nếu là động vật thì còn có thời kỳ động dục, ta có thể hiểu được. Nhưng Úy Trì Hi con chỉ mới có mười sáu tuổi, mà đã bắt đầu phát dục rồi sao?” Đuôi lông mày của anh nhảy dựng lên.

“Hả! Động dục?” Cô mỉm cười bối rối. Không thể ngờ lúc này anh lại có thể nghĩ cô bị động dục!

“Đừng lộn xộn nữa, nhanh chóng đi rửa mặt chải đầu rồi chuẩn bị đến trường đi.” Anh hối thúc cô, không thèm để tâm chơi đoán mò cùng cô.

“Thác Dã, người ta thật sự có rồi!” Cô bĩu môi nói.

“Úy Trì Hi! Không cần khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta!” Giọng anh đầy giận dữ.

“Vây... nếu lỡ như, người ta thật sự có, thì người sẽ làm gì?” Cô nhìn anh với vẻ mặt hết sức nghiêm túc, to gan lớn mật quyết chí hỏi đến cùng.

“Con đang muốn nói với ta, con đã bắt đầu quan hệ tình dục lung tung rồi sao?” Lần này, giọng nói của anh vang lên chấn động.

“Ặc! Không có!” Cô nhanh chóng lên tiếng phủ nhận. Tại sao có thể như vậy, rõ ràng là cô rất muốn nói cho anh biết chuyện cô đang mang thai, thế mà không biết tại sao lại biến thành ra thế này. Cô bị buộc tội là quan hệ tình dục buông thả là có làm sao? Cái người đầu tiên của cô, không phải chính là anh sao!

Đột nhiên, anh nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tái mét: “Úy Trì Hi, nếu để cho ta biết con có quan hệ bậy bạ với Tề Gia Nhạc, thì con nhất định chết chắc!”

“Á!” Đột nhiên anh nói con thịnh nộ khiến cho cô giật bản mình. Làm thế nào anh liên tưởng đến Tề Gia Nhạc! “Liên quan gì đến cậu ấy! Người ta với cậu ấy không có chút quan hệ nào hết!”

“Tốt nhất là không có!” Anh trầm giọng

Úy Trì Hi đỏ bừng mặt, muốn nói rồi lại thôi. Cô thề, cô thật sự không phải là cố tình làm loạn!

Nên làm gì bây giờ, phải làm sao đây! Thế này mà được sao, đã không biết chuyện cô mang thai còn chưa tính, không ngờ lại còn hoài nghi mọi chuyện cho Tề Gia Nhạc nữa sao! Làm thế nào cô chưa từng phát hiện ra người đàn ông này lại đáng ghét đến vậy. Chính mình ‘ăn ốc’ giờ lại còn không biết xấu hổ bắt người khác đi ‘đổ vỏ’ nữa chứ.

Ngay lúc đó, điện thoại di động của Úy Trì Thác Dã reo lên. Anh cúi đầu, nhìn thấy một dây số điện thoại lạ.

“Alo, Tiểu Hi...” Úy Trì Thác Dã còn chưa kịp mở miệng trả lời, thì trong điện thoại liền truyền đến một giọng đàn ông dịu dàng.

“Alo? Tiểu Hi, mình là Gia Nhạc...” Không nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng trả lời, nên anh nhanh chóng tự giới thiệu.

Sắc mặt Úy Trì Thác Dã lập tức tối đen! Bíp một tiếng cắt điện thoại, dùng ánh mắt muốn tóa lửa nhìn Úy Trì Hi: “Úy Trì Hi! Con tốt nhất giải thích cho ta, tại sao Tề Gia Nhạc gọi điện thoại di động tìm con lại gọi vào điện thoại di động của ta?!”

“Ừ ——” Cô sượng chút nữa bị sặc. Mới sáng sớm nay cô vừa chuyển tiếp cuộc gọi thôi mà, sao nhanh như vậy đã thấy gọi đến rồi.

“Con quả nhiên vẫn còn qua lại với Tề Gia Nhạc? Úy Trì Hi, ta đã nói rồi, rốt cuộc thì con có nghe hay không hả?!” Lại vang lên những tiếng gầm giận dữ.

“Á, Người ta không có, à, không phải vậy, người ta là có, không đúng...” Cô quả thực là vô tội nha. Rõ ràng là do Gia Nhạc tự mình gọi điện đến để

tìm cô, chuyện phát sinh thế này làm sao mà cô giải thích đây.

“Chuyển lại về số điện thoại của con, ta không có thời gian đi làm nhân viên tổng đài của con đâu.”

“Không được, người ta, người ta...” Cái lý do đó, cô lúc này đành phải cắn răng nín nhịn, cũng không dám nói nên lời, “Vừa hay, người không phải cũng không cho phép người ta qua lại với Tề Gia Nhạc hay sao. Vậy mọi cuộc gọi đến điện thoại của người ta đều chuyển tới số máy của người luôn là được rồi, xem như mất điếc tai ngơ vậy.”

“Úy Trì Hi!”

“...” Khi anh vẫn còn đang cự tuyệt, thì cô đã nhanh như chớp chạy tốt lên lầu, mở chương trình cười chút chơi. Cô là phụ nữ có thai nha, nhưng nhìn qua lại giống như con lừa mang thai thế này?

Ô ô ô, cục cưng, con cố gắng kiên trì thêm một chút nữa, mẹ nhất định sẽ khiến cho papa của con biết đến sự tồn tại của con.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Trận Chiến Thai Nghén (6)

Những ngày tiếp theo, Úy Trì Hi giống như đang sống trong nước sôi lửa bỏng.

Cô nhớ lại hôm đó, sau khi tắm rửa xong, nghiêm chỉnh đứng trước mặt anh, dạt dào tình ý nói: “Thác Dã, bụng người ta lớn.”

Nào ngờ, anh cũng không thèm nhìn kỹ chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, thuận miệng đáp: “Vậy thì bót ăn vặt đi, sẽ giảm cân một chút.”

Dần dần, cô cũng bắt đầu có những hiện tượng ốm nghén.

Buổi sáng, khi cô đang ăn bữa sáng, liền ở trước mặt anh nôn khan, cô dè dặt nói: “Thác Dã, người ta buồn nôn.” Vô cùng mong đợi xem phản ứng của anh.

Ngờ đâu, anh chỉ lạnh lùng nói: “Những đồ chua này ăn ít đi một chút, ăn nhiều rất dễ gây buồn nôn.”

Úy Trì Hi với vẻ mặt nín nhịn, trời cao đất dày ơi, có ai tới nói cho cô biết, cô phải làm như thế nào đây!

Cô nói bụng lớn, thì anh bảo cô bị béo phì. Cô nói cô buồn nôn, thì anh bảo cô ăn chua nhiều nên buồn nôn. Cô nói cô có thai, thì anh nghĩ là cô đang nói đùa, thậm chí còn nghi ngờ cô quan hệ tình dục buông thả. Ông trời ơi, vậy cô phải làm sao bây giờ!

Cô sắp phát điên rồi!

Trong khi cô đang bối rối tìm lúc thích hợp để bộc bạch, thì Úy Trì Thác Dã đã không muốn cho cô thời gian nữa rồi.

Đêm nay, cô ngồi đợi anh đến khuya. Lẳng lặng nằm gục bên bệ cửa sổ, thăm đếm trên trời có bao nhiêu vì sao, lẳng lặng chờ anh trở về.

Cô nhớ lại những ngôi sao năm cô bốn tuổi. Mặc dù khi đó tuổi còn rất nhỏ, nhưng trí nhớ của cô lại đặc biệt rõ ràng. Đêm đó, trên bầu trời cũng đầy sao sáng thế này, gió thổi nhẹ nhẹ, cô nhớ rõ cô đang chạy thực mạng, chạy chạy mãi, sau đó trốn vào trong một cái sọt nhỏ, mãi cho đến khi gặp được anh.

May mắn là, cô đã được gặp anh, cô mới có cơ hội yêu thương người đàn ông này. Tuy rằng có đôi khi anh rất lạnh lùng hà khắc, có khi anh tỏ ra nóng nảy, nhưng rồi có đôi khi lại rất dịu dàng.

Tay Úy Trì Hi, không kìm được xoa nhẹ lên bụng, mẫn nguyện thờ dài một hơi: “Cục cưng, con là món quà tuyệt nhất mà papa con đã trao cho mẹ. Bởi vì có con, mẹ mới cảm giác được đang từng bước xích lại gần papa con hơn.”

Nhưng mà, khi cô nhớ tới Giang Tuyết Nhi đang ở Xích Long bảo kia, thì một cảm giác chua xót này lên trong lòng ngực, khiến cô như muốn nôn ra. Không thể nói rõ là do ốm nghén hay là do buồn rầu, mà khiến cho cô lệ nóng tuôn trào.

Anh có yêu Giang Tuyết Nhi không? Úy Trì Hi không biết chắc lắm, cô chỉ biết là, Giang Tuyết Nhi đã chiếm hết tất cả mọi thứ từng thuộc về cô bao gồm cả anh và tòa thành.

Thác Dã, anh sẽ yêu Giang Tuyết Nhi sao?

Mỗi lần nghĩ đến đây, trái tim cô bị một con đau nhói, thậm chí cô còn không biết anh có quay trở lại Xích Long bảo hay không.

Đột nhiên, cô chăm chú nhìn xuống dưới lầu thấy một chiếc xe thể thao đang đi vào, cảm xúc vui sướng lập tức bộc phát.

Anh đã trở về!

Đúng vậy, anh đã trở về, nhưng bên cạnh anh, còn có thêm một người phụ nữ—— Đường Giai Kỳ.

Khi nhìn thấy bọn họ bước xuống xe thì ngay tại khoảnh khắc đó, tim Úy Trì Hi đau như bị dao cắt.

“Thác Dã, đã lâu anh không có đến tìm người ta nha, thiết là, đêm nay phải phạt anh mới được.” Đường Giai Kỳ bộ dạng lẳng lơ nũng nịu nói, toàn bộ cơ thể gần như đã dán sát hết lên trên người Úy Trì Thác Dã.

Ánh mắt anh chợt lóe lên, lập tức nói nhanh: “Trở về phòng rồi nói.”

“Ồ, nơi này cũng chỉ có một mình anh ở, sợ cái gì chứ.” Đường Giai Kỳ còn chưa kịp đi tới cửa, mà đã bắt đầu trở nên phóng đảng rồi. Có Chúa mới biết, lúc ở trong xe cô đã nghĩ muốn nhào lên anh biết bao nhiêu lần. Người đàn ông vừa ưu tú, vừa anh tuấn thế này lại còn là một người đàn ông lắm tiền, khiến cho cô phải thêm khát đã từ rất lâu rồi. Thế nhưng khi nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắt của anh, tính khí lại thất thường, đã khiến cho cô cũng không dám làm quá.

“Đừng làm loạn nữa.” Úy Trì Thác Dã cau mày, tránh né những chiếc vòi bạch tuộc của cô.

“Được thôi.” Đường Giai Kỳ lầu bầu bữu môi, không dám lỗ mãng nữa, đành phải ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, bước vào trong nhà.

Cả tòa nhà vẫn chìm trong bóng tối, Úy Trì Thác Dã theo thói quen không bật đèn lên. Con bé ngủ rồi sao? Theo bản năng bước chân của anh thật nhẹ nhàng.

Tiếng giày cao gót của Đường Giai Kỳ vang lên lộp cộp.

“Cởi giày ra.” Anh cau mày.

“Há? Ồ.” Đường Giai Kỳ còn tưởng rằng anh muốn chơi trò chơi kích thích gì đó, nên nhanh chóng thoát khỏi đôi giày cao gót của mình, rồi lặng lẽ cởi nút áo mình ra. Vừa lên được tới ngay đầu cầu thang ở trước cửa phòng, cô giống như một con sói đói vô trùng đẻ non bỏ nhào lên trên người của Úy Trì Thác Dã.

“A!” Khiến cho anh phải rên lên một tiếng, không kịp đẩy người phụ nữ trên người ra, lập tức bị một đôi môi đỏ tươi bao phủ lên, háo hức mà vô vấp.

Bộ ngực căng tròn của cô cọ xát vào anh, chiếc áo nịt ngực chẳng biết từ lúc nào đã được cởi ra, phơi bày trong không khí, vừa thờ hờn hờn vừa rên lên khe khẽ...

“Đợi...” Lời anh nói bị đôi môi nóng bỏng của cô nuốt trọn. Cô không để cho anh cơ hội cự tuyệt.

Phản ứng cơ thể của Úy Trì Thác Dã đã bị cô khơi mào. Chết tiệt, anh vội vã ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng vội đưa trở về phòng, trong lòng thầm lo lắng, đừng để cho con bé kia bắt gặp.

Rầm!

Cửa bị đóng sầm lại, trong nháy mắt cả căn phòng ngay lập tức như bị đục hỏa thiêu đốt.

Bọn họ quấn quýt lấy nhau, quần áo của anh đã bị cô xé rách hết. Anh nhũn mỳ, bởi vì bị cấm dục đã lâu nên anh chỉ có thể phó mặc cho dục vọng của cơ thể...

Tách!

Bỗng nhiên, đèn đuốc sáng trưng!

“Papa, hai người đang làm gì đó?” Một giọng nói trong trẻo thánh thót truyền đến tai anh.

Tức thì theo phản xạ anh đẩy người phụ nữ bán khỏa thân đang bám dính trên người mình ra xa. Nhướn mày nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng nói.

Úy Trì Hi đang đứng đắn mặt ra ở trong góc phòng, trước ngực ôm chặt con heo nhỏ ‘cô cô’, đôi mắt đen láy tròn tròn trống rỗng, nhìn chăm chăm vào anh, không hề chớp mắt.

“Shit!” Úy Trì Thác Dã rủa thầm một tiếng, anh căn bản không hề nghĩ tới con bé sẽ đứng ngăn ra ở trong phòng dành cho khách của anh.

“Um...” Đường Giai Kỳ liếc mắt lườm Úy Trì Hi một cái, bây giờ bất kể là ai, mỗi một tác trên thân thể cô đều đang khao khát người đàn ông cường tráng trước mắt.

“Papa, người ta đói bụng.” Úy Trì Hi đáng thương kêu lên. Cô cố ý, chỉ có trong thời khắc thể này cô mới như vậy, cố ý gọi anh là papa. Không thể phủ

nhận rằng trái tim cô đang rỉ máu, nhưng cô vẫn chỉ có thể như trước cổ già bộ bình tĩnh, ương ngạnh dửng dưng về chua xót.

Úy Trì Thác Dã thở dài một tiếng, khi vừa nhìn thấy đôi mắt trong veo của con bé, đột nhiên không quan tâm đến ‘cậu nhỏ’ đang sùng phùng, anh đẩy người phụ nữ đang bám dính trên người ra và nói: “Về đi, trong garage có xe, tự em lái xe về.”

“Thác Dã, người ta không chịu đâu...” Đường Giai Kỳ bấu môi, chăm chú nhìn chăm chăm vào thân ảnh nơi góc phòng, con nhóc quý, làm thế nào mà mỗi lần đều đến phá hoại chuyện tốt của cô!

“Ngaoan, nghe lời.” Giọng của anh nghe thì có vẻ rất dịu dàng, nhưng nó lại lộ ra vẻ cương quyết không cho cô được phép phản đối. Dứt lời, liền kéo cô đi xuống cầu thang.

Đợi cho bọn họ sau khi xuống đến tầng dưới, Úy Trì Hi mới từ trên cửa sổ dõi mắt nhìn xuống, thấy bọn họ đang đứng trước cửa garage. Đường Giai Kỳ còn vít đầu anh xuống, triển miên một lúc lâu rồi mới bằng lòng rời đi.

Trái tim cô như bị kim châm muối xát, vô cùng đau đớn, đau đến mức mắt cô ngân ngấn lệ. Cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, dịu dàng hỏi khẽ: “Cục cưng, papa sẽ muốn chúng ta sao?”

Lần này, cô đã không còn chắc chắn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Trận Chiến Thai Nghén (7)

“Hi, gần đây cậu làm sao vậy? Gọi điện thoại di động cho cậu, toàn gặp phải bộ lão nhà cậu bắt máy, hại mình lúc nào cũng bị lão ta mắng cho tới tấp. Hi, lão nhà cậu tính tình thật sự quá kém nha...” Đinh Tiểu Tiểu vừa tới trường học, đã tóm lấy Úy Trì Hi liền đi đùng tó khổ.

“Tiểu Tiểu...” Úy Trì Hi như muốn nói rồi lại thôi. Thật ra đã từ rất lâu rồi cô nên nói chuyện này với Tiểu Tiểu, có thể vì cô vẫn luôn lo là Tiểu Tiểu sẽ mắng cô vô dụng, nên vẫn không biết làm sao để mở lời.

“Tiểu Hi, cậu không biết lão nhà cậu, ngữ điệu khi nói chuyện điện thoại tồi tệ đến mức nào đâu, lại còn bảo mình sau này không được gọi điện đến làm phiền cậu! Tiểu Hi, Mình tệ đến vậy sao? ...” Đinh Tiểu Tiểu cười khổ. Ừ, cách đây rất lâu papa Úy Trì Hi là Thác Dã đã luôn trưng ra vẻ mặt táo bón ngàn năm như vậy với cô. Nhưng thành thực mà nói, trong điện thoại bị anh trực tiếp ngó lơ không để ý, làm cho cô cảm thấy rất đau lòng a. Tuy nhiên, thực tế lại một lần nữa chứng minh rằng, Đinh Tiểu Tiểu cô rõ ràng không có ‘duyên với người già’!

“Tiểu Tiểu, mình, mình có chuyện này... Muốn nói với cậu...” Úy Trì Hi nói khẽ.

Đinh Tiểu Tiểu vẫn không ngừng tiếp tục luyện thuyên kẻ khổ với cô: “Tiểu Hi à, cậu nói mình rõ ràng không có ‘duyên với người già’ có phải vậy hay không? Dường như các chàng trai tầm hai mươi lăm tuổi trở xuống mới có hứng thú với mình thì phải, trên hai mươi lăm tuổi, hình như đều không để ý đến mình...” Cô càng nói càng cảm thấy đúng. Anh chàng kia của cô, tuổi cũng không còn nhỏ a, lúc nào cũng không để ý đến cô.

“Tiểu Tiểu! Cậu nghe mình nói...”

“Tiểu Hi, cậu hãy nghe mình nói hết đã. Cái anh chàng kia của mình á, đã lâu rồi cũng chưa thấy đến tìm mình. Cậu nói coi có phải đã quên mất mình rồi hay không vậy? ...” Mặt Đinh Tiểu Tiểu vẫn còn nhăn nhó nhí nhí.

Úy Trì Hi hết chịu nổi tiếng lầu bầu của Tiểu Tiểu, hít sâu một hơi, quay về phía tai cô hét lớn: “Đinh Tiểu Tiểu! Mình có thai!”

“Hả.” Cô ngờ ngác đáp lại, lỗ tai cô bị tiếng hét lớn làm cho ù ù cạt cạt, phải một lúc lâu sau, cô mới nhận thấy có chuyện không hợp lý, liền gào lên một tiếng chói tai, “Cậu nói cái gì?!”

Đinh Tiểu Tiểu không thể tưởng tượng nổi nhìn Úy Trì Hi, đầu lưỡi riu lại: “Tiểu Hi... Cậu...”

“Ừ, thật đó. Tiểu Tiểu, giúp mình giữ bí mật nha.” Úy Trì Hi xấu hổ cười nói.

“Giữ bí mật là chắc chắn rồi!” Đinh Tiểu Tiểu vỗ vỗ ngực để trấn định lại, “Nhưng mà Tiểu Hi, cậu... Khó trách eo của cậu đột nhiên to lên, còn bị chứng cuồng ăn, tâm trạng cũng trở nên không tốt, thì ra là...”

“Tiểu Tiểu, cảm ơn cậu.” Úy Trì Hi mỉm cười nói cảm ơn. Đối với người chị em tốt Tiểu Tiểu này, cô cảm kích cả đời cũng không đủ. Tiểu Tiểu luôn luôn là người có phước cùng hưởng có nạn cùng chia với cô.

“Này, nói ngốc cái gì đó! Nơi này tai vách mạch rừng, chúng ta đến chỗ nào kín đáo một chút.” Đinh Tiểu Tiểu ra về bí mật lôi kéo Úy Trì Hi chạy đến dưới một tán cây đại thụ.

“Tiểu Tiểu, thật ra, gần đây mình rất lo lắng. Thác Dã vẫn còn chưa biết...” Ủy Trì Hi thờ dãi một hơi.

“Cuối cùng sao lại thế này, Tiểu Hi?”

Thế là, Ủy Trì Hi đem hết tất cả mọi chuyện mấy ngày này ở trong căn biệt thự ngoại ô nói sơ qua cho Đinh Tiểu Tiểu nghe. Bực nhất là, bất kể thế nào Thác Dã cũng không để cho cô có cơ hội giải thích rõ ràng. Cô không còn biện pháp nào. Ngoại trừ tự mình thương tâm ra, cô thật sự không thể tìm thấy cách nào tốt để có thể khiến cho Thác Dã đổi mặt thẳng thắn cùng cô và chấp nhận sự hiện diện của cục cưng.

“Tiểu Hi, bô lão nhà cậu luôn luôn đối xử với cậu giống như đối xử với một cô bé, tất nhiên cũng sẽ không bao giờ nghĩ rằng cậu đang có thai à. Đây cũng là chuyện rất dễ hiểu, nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp hay, sớm hay muộn rồi mọi chuyện cũng sẽ bị lộ ra.” Đinh Tiểu Tiểu phân tích rất rõ ràng mạch lạc. Trước giờ cô luôn xử lý chuyện của người khác thì đặc biệt sáng suốt khôn khéo, còn đụng đến vấn đề của bản thân thì luôn mắc phải những sai lầm ngớ ngẩn. Cũng giống như tục ngữ có câu, chữa được bệnh cho người nhưng cũng không thể tự chữa được cho mình!

“Tiểu Tiểu, mình phải làm gì bây giờ...” Ủy Trì Hi khóc không ra nước mắt. Thác Dã thà rằng tìm đến Đường Giai Kỳ để thỏa mãn sinh lý, cũng không thèm tìm cô.

“Tiểu Hi, để mình ôm một cái. Không sao đâu, nhất định sẽ có biện pháp.” Đinh Tiểu Tiểu ôm lấy bả vai gầy yếu nhỏ bé của Ủy Trì Hi, trong lòng thầm thương xót vô hạn.

“Tiểu Tiểu, cậu biết không, mình cảm thấy mình đã cố gắng hết sức, nhưng thật sự thì vẫn không được.” Ủy Trì Hi đau đớn chảy xuống một giọt nước mắt. Từ ngày mang thai, tuyến lệ của cô đặc biệt phát triển, chỉ cần một chút cảm giác đau long là nước mắt liền chảy ra ngay. Cô rất ghét bản thân lại trở nên yếu đuối đến vậy, “Tiểu Tiểu, có phải mình quá kém cỏi hay không? Tại sao anh ấy luôn không nhìn thấy mình...”

Kể từ năm mười ba tuổi, cô đã không hề gọi anh là papa nữa. Cô tự dặn lòng nếu không phải là anh thì quyết không lấy chồng. Cô nhớ rõ mỗi một đường nét trên khuôn mặt anh, mọi cử chỉ, mọi câu nói, mỗi một lần ngoái đầu nhìn lại.

Cô nhớ rõ cái đêm trời yên cùng anh. Anh đã rất dịu dàng, cũng chính vì đoạn ký ức ngọt ngào kia, đã khiến cho cô bị chìm sâu vào đêm đen, không có cách nào tự mình thoát ra được. Dưới lớp mặt nạ lãnh đạm của anh, thật ra vẫn còn có một khuôn mặt dịu dàng. Cô vẫn luôn tin vào điều đó.

“Tiểu Hi, đừng khóc. Chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách.” Đinh Tiểu Tiểu an ủi. Cô biết Ủy Trì Hi lúc này đây đang vô cùng đau khổ vì yêu mà không được đáp lại. Quả thật cô ấy đã trải qua không ít lần thất bại, bây giờ còn mang thai, nhưng lại không thể quang minh chính đại. Ông trời phải chăng đang muốn đùa cợt với cô ấy ư.

“Mình đã nghĩ qua rất nhiều biện pháp, nghĩ đến mức đầu gần như muốn nổ tung ra. Một mặt, mình muốn gấp rút nói cho anh ấy biết thân phận thật sự của mình, muốn cho anh ấy biết rằng mình đang mang thai cục cưng của anh ấy. Nhưng mặt khác, mình còn phải bận rộn đối phó với tình nhân của anh ấy. Đặc biệt là Giang Tuyết Nhi đang ở Xích Long bảo kia, mình hoàn toàn không có cách nào đối phó với cô ta! ...” Cô ghen ngào.

“Tiểu Hi, bình tĩnh lại nha, vì cục cưng, cậu không thể yếu đuối như vậy được.” Đinh Tiểu Tiểu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như hoa lê trong mưa trước mắt, chân thành nói, “Nếu cậu đã lựa chọn anh ta, thì mặc kệ con đường này có vất vả bao nhiêu, cậu cũng phải nhất định đi tới cùng, biết không?”

“Mình biết, nhưng mà mình gần như đã không còn sức lực nữa rồi. Mình mệt mỏi quá. Tiểu Tiểu, mình thật sự thật sự rất mệt mỏi.” Cô vừa nói vừa khóc nức nở. Vì sao tình yêu lại đau khổ đến vậy?

“Đừng lo lắng, Tiểu Hi, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ ra cách, cùng nhau nghĩ được biện pháp mà...”

Không biết có ai đó đã nói, tình yêu trên thế giới này nếu chỉ có một người yêu, thì đó là tình yêu đau khổ; Nếu là hai người yêu nhau, đó là hạnh phúc; Nếu là tình yêu tay ba, thì đó chính là sự hủy diệt!

Vậy tình yêu của cô rốt cuộc là có bao nhiêu người yêu? Tại sao lại đau khổ như vậy, lạnh lẽo đến thế...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Cuộc Cách Mạng Bi Thảm Của Bà Nội Trợ Cổ Chấp

Người ta thường nói rằng: ‘Để nắm giữ được trái tim của một người đàn ông, trước tiên chúng ta phải nắm chắc được dạ dày của người đàn ông đó’, đây là kết luận mà hai cô nhóc Ủy Trì Hi và Đinh Tiểu Tiểu đã cùng nhau nghiền cứu đúc kết ra. Chính vì vậy mà Ủy Trì Hi phải đi học nấu ăn, để nắm bắt được dạ dày của anh trước, rồi sau đó sẽ chớp lấy trái tim của anh! Đến lúc đã nắm được trong tay rồi, cô có thể mặc sức mà xâu xé! Wow Kaka!

Nhưng mà trên đời này có rất nhiều chuyện, thường sẽ không theo ý mình.

Úy Trì Hi vốn bẩm sinh đã không có tư chất của một bà nội trợ, nên sau một tuần học tập, vẫn khiến cho gà bay chó sủa.

Đêm nay, cô đặc biệt gọi điện thoại báo trước, sống chết yêu cầu Úy Trì Thác Dã phải về nhà sớm một chút, để thưởng thức tài nghệ nấu nướng của cô.

“Úy Trì Hi, con có ổn không thế?” Úy Trì Thác Dã đang ngồi trong phòng khách xem TV. Anh cực kỳ bất mãn với hành động này của Úy Trì Hi. Bắt đầu từ tối hôm qua cô đã rù rì suốt bên tai anh nhắc đi nhắc lại là đêm nay phải về nhà sớm một chút, để thẩm định tài nấu nướng của cô. Sáng nay vừa mới ra khỏi cửa cô lại nhắc thêm một lần nữa, đến giữa trưa cũng gọi điện thoại đến nhắc tiếp, anh đang trên đường trở về nhà cô lại gọi điện thoại thúc giục thêm một lần nữa. Trời, cô không sợ lỗi tai anh bị đóng kén luôn sao?

Bắt đầu từ lúc nào, anh lại cảm thấy cô giống như một bà cô già rồi? Cứ lải nhải, cầu nhàu, làm bầm suốt ngày. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Úy Trì Hi đang mặc tạp dề, đầu trùm khăn giống như một bà vợ già, anh không kiềm chế được mà bật cười, hướng về phía phòng bếp hét lên, “Úy Trì Hi?”

Cánh cửa nhà bếp vẫn đóng chặt, Úy Trì Hi không hề lên tiếng trả lời.

Anh lại tiếp tục ngồi xem TV, đột nhiên ngửi thấy có mùi cháy khét, anh đảo mắt nhìn quanh, chết tiệt, ngay tại khe cửa phòng bếp vậy mà đang bốc lên vài cụm khói nhỏ!

Àm một tiếng!

Anh nhanh chóng chạy tới, đập một cái, đá văng cánh cửa phòng bếp.

“Á!” Úy Trì Hi sợ tới mức thả rơi luôn cái xẻng trên mặt đất.

Trong phòng bếp lửa cháy phừng phừng, dầu mỡ, khói bay mù mịt, Úy Trì Thác Dã che miệng bịt mũi, một phát kéo cô đang đứng ngẩn người ra xa, rồi chạy nhanh tới lấy cái vung chụp lên trên chảo dầu đang bốc cháy, khoá van an toàn lại, không nói tiếng nào mở tung hết tất cả các cửa sổ trong phòng bếp ra, liền ngay sau đó con tức giận bùng phát, anh quát lên: “Úy Trì Hi, cái đồ ngốc kia! Con đang nấu cơm hay là đang quay heo hả?”

“Oái!” Úy Trì Hi trợn tròn mắt ngơ ngác, ngược khuôn mặt đỏ lựng lên vì nóng, nuốt vài ngụm nước bọt, nói chuyện có chút lắp bắp, “VẬY, thế... nước... không thể dập...”

Úy Trì Thác Dã đáp trả lại bằng một câu rét lạnh: “Con là heo à, chảo dầu đang cháy mà đi lấy nước để dập! Dầu sẽ nổi trên mặt nước con không biết sao? Nước có khi còn làm cho dầu cháy càng lớn hơn!”

Đã ngốc nghếch rồi, còn dám khoe khoang khoác lác, đòi biểu diễn tài nghệ nấu nướng! Cô là muốn đốt nhà bếp hay là muốn tự biến mình thành heo quay?

“Á!” Úy Trì Hi tinh thần hoảng hốt, tâm trí vẫn còn chưa kịp ổn định lại. Cô há miệng hít lấy hít để không khí trong lành, vậy là cuối cùng lửa cũng đã được dập tắt. Cô quay lại nhìn vào trong chảo, một nhúm cháy đen khét lẹt, oh my God, “Ồi bò bít tết của tôi!”

Cô khóc không ra nước mắt, muốn nấu một bữa tối để tạo bất ngờ cho anh, ấy vậy mà bây giờ nó lại biến thành một cái cục tròn tròn cháy khét màu đen trông giống như cục ‘phân’ !

“Đáng kiếp!” Anh lạnh lùng hằm hừ, phui bay hết mùi khói dầu đang ám trên người, liếc mắt nhìn cô, nói, “Tối nay ra ngoài ăn, con thay quần áo đi!”

Đi ra ngoài ăn? Vậy không phải tất cả tâm huyết của cô đều bị uổng phí sao? “Hay là, để người ta làm

lại một lần nữa được không?”

“No way!” Anh hoàn toàn không cho cô cơ hội, “Ta không định ngược đãi dạ dày của mình.”

“Đừng vậy mà, người tin người ta đi, cho người ta thêm một lần cơ hội nữa thôi!” Cô bắt đầu giở giọng mè nheo, khuôn mặt thì ửng hồng còn quần áo lại dính đầy dầu mỡ.

“Được, có hai sự lựa chọn, một là đi ra ngoài ăn, hai là quay về Xích Long bảo ăn.” Anh phớt lờ cô.

“Nhưng mà, người ta nghĩ...” Cô vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ, Úy Trì Hi, sau này cấm con xuống bếp!” Anh trầm giọng cắt ngang lời cô. Cô còn dám nghĩ sẽ nấu một ‘bữa ăn ngon’ cho anh ăn? Cô hóa thiều phòng bếp còn chưa đủ, giờ lại tính hóa thiều cả khu biệt thự cao cấp này hay sao?

“Bạo chúa!” Cô bĩu môi chun mũi hằm hừ nói. Dựa vào cái gì mà mới một lần đã phán cô tội chết? Nhớ năm đó cuộc cách mạng của Tôn Trung Sơn cũng bị thất bại đến mười một lần, thế mà người ta vẫn là một vị anh hùng, vạn người ngưỡng mộ!

“Dù sao vẫn tốt hơn loại bạo trù như con!” Ngày nào đó làm cho nhà bếp bị nổ tung cũng không biết chừng. (Bạo trù ở đây là do Thác Dã muốn chơi chữ, bạo quân đối với bạo trù. Bạo trù nghĩa là làm nổ nhà bếp)

“Á...” Cô ghen lời, không biết nói gì, không ngờ kế hoạch ‘nắm bắt dạ dày nắm trái tim’ của cô, lại có thể bị chết yểu một cách thần tốc đến thế! Mamma Mía, vì sao những lúc cô trong tình trạng đáng xấu hổ thế này đều luôn bị anh bắt gặp được?

“Nhanh chóng lên lầu thay quần áo, ta dẫn con ra ngoài dùng bữa.” Anh vừa nói vừa đi ra khỏi phòng bếp, chuẩn bị lên lầu thay quần áo, trên người bị ám đầy mùi dầu mỡ cực kỳ khó chịu.

“Này, Thác Dã, người ta nói, người không thể chỉ mới một lần đã phán người ta tội tử hình rồi...” Giọng Úy Trì Hi vẫn còn ở phía sau gào thét. Trời cao đất dày ơi, cô không cam tâm a!

“Hơn nữa, đi ra ngoài ăn rất đắt nha!...” Cô vẫn như cũ không từ bỏ ý định.

Cô sợ anh không có chút bạc lẻ ấy sao? Suy nghĩ chết tiệt gì vậy. Đừng nói là chỉ nuôi con gái, nuôi thêm cả cháu gái cũng vẫn đủ cho các cô mặc sức tiêu sài cả đời này.

Úy Trì Thác Dã đi thẳng một mạch lên lầu không hề dừng lại, không hề để ý tới tiếng mèo kêu chó sủa của cô, chỉ muốn trở về phòng thay quần áo.

“Này...” Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ giãy đành đạch, cuộc cách mạng của bà nội trợ chính thức tuyên bố phá sản!

Trong lòng cô không khỏi dâng lên một cảm giác mất mát, tại sao lại vô dụng thế này? Cứ nghĩ rằng sẽ gây được ấn tượng tốt với anh, vậy mà lại làm hỏng mất...

Úy Trì Hi xoa xoa bụng, khẽ thở dài, cục cưng sẽ không trách cô vô dụng chứ? Ngay cả dạ dày của papa mà còn không giữ được, nói chi là đến trái tim đây?

Tuy nhiên, nói rõ ra thì trên thế giới này ai đã nói muốn nắm được trái tim của một người đàn ông cần phải nắm được dạ dày của anh ta trước?

Cái lý luận này thật sự là chỉ muốn hành hạ các bà nội trợ mà thôi, nắm được dạ dày của các ông, chưa chắc đã ngăn được các ông ngoại tình, nếu không người thứ ba cũng không nhiều đến vậy. Vậy nên không phải chỉ dựa vào việc nắm được dạ dày là đã nắm được tất cả, đúng không?

“Úy Trì Hi, cho con thêm mười phút, nếu không thì để bản thân đói chết đi!” Từ trên lầu một giọng nói trầm thấp vọng xuống.

“Á!” Cô lấy lại tinh thần, không phải lúc để nghỉ ngơi, người đàn ông này nói được là làm được, trái tim anh vẫn luôn lạnh lùng như thế! Ô ô ô ô, cục cưng à sau này lớn lên, ngàn vạn lần đừng giống papa của con nha.

Trong đầu cô hiện lên hai khuôn mặt lạnh như tảng băng, một lớn một nhỏ, không nhận được rung mình một cái, ngàn vạn lần phải sinh một bé gái giống cô, thân thiết hơn rất nhiều không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (3)

Úy Trì Hi không ngờ rằng, nơi Úy Trì Thác Dã đưa cô tới dùng cơm, lại có thể là ngay trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’!

Cách đây mấy tuần, Tề Gia Nhạc vừa mới dẫn cô tới đây. Hôm đó là lần đầu tiên cô kiếm được mười vạn tệ! Còn làm quen được với ‘Đỗ Vương’ là một con rồng thần chỉ thấy đầu, nhưng không thấy đuôi!

Nhớ tới người đàn ông thần bí tên Phong Ngao kia, trong lòng cô không khỏi dâng lên một cảm giác ảm áp. Chỉ là tại sao cô lại có loại cảm giác này, cô cũng không hiểu được. Nhưng cô luôn cảm thấy anh ta thật thân thiết, dù cho anh ta rất thần bí và khó lường.

Chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ đã gây ấn tượng, thật sự quá tuyệt vời với cô.

Vịnh Nước Cạn trong bóng đêm vẫn xinh đẹp cùng với chiếc du thuyền hoa lệ, chẳng qua tối nay, tâm trạng ngắm cảnh của cô không giống như trước. Bởi vì, lần này là do Thác Dã dẫn cô tới đây!

“Thích nơi này chứ?” Khóe miệng Úy Trì Thác Dã khẽ nhếch lên.

“Rất thích, thật sự rất thích nha.” Úy Trì Hi ngược khuôn mặt trắng nõn tươi cười lên, phấn khích nhón chân, bám vào bờ vai của anh, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên má anh, sau đó nhoèn miệng cười cực kỳ gian xảo, “Cảm ơn người nha.”

“Ừ.” Úy Trì Thác Dã miễn cưỡng trả lời cô, vẫn tiếp tục trưng ra khuôn mặt tảng băng lạnh lẽo giống như đang ở Bắc Cực. Tuy nhiên, nụ hôn đột ngột của cô dường như lại khiến cho tim anh ngay lập tức nảy lên một nhịp. Bờ môi mềm mại ướt át, dán lên trên mặt anh, cái loại cảm giác này ấy vậy mà làm cho vành tai của anh có chút nóng đỏ. Mùi thơm tinh khiết của cô len vào trong hơi thở anh, giống như một dòng điện cực nhỏ, đột ngột xâm nhập vào trung khu thần kinh của anh, gây ra một trận tê dại khắp cơ thể.

Anh bị làm sao thế này? Sao có thể nảy sinh cảm giác kỳ quái đối với một cô bé con.

“Thác Dã, người có biết truyền thuyết về chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ này không?” Úy Trì Hi vui vẻ giống như một đứa trẻ. Cô lập tức phản kích còi bỏ đôi giày xăng đan dưới chân, bước những bước chân trần trên boong tàu, chậm rãi duyên dáng xoay tròn, “Thác Dã, người xem, người ta trông có giống ‘công chúa phương Đông’ không vậy?”

Tiếng cười của cô như tiếng chuông bạc vang vọng khắp khoang thuyền. Mọi người đều quay lại nhìn cô gái đang khiêu vũ như muốn bay lên trên boong thuyền. Cô mặc một bộ váy lụa trắng, mép váy tung bay trong gió, bay lượn trong đêm đen, mái tóc đen dài mềm mại, cùng với vũ điệu nhẹ nhàng của cô, làm cho cô giống như một nàng tiên nhỏ nghịch ngợm. Khuôn mặt non nớt tinh tế, bùng lên hai đóa hoa đỏ tươi, khiến cho anh chàng nghệ sĩ chơi đàn violon trên du thuyền, hưng trí kéo lên giai điệu du dương trầm bổng làm nhạc nền cho cô.

Úy Trì Thác Dã nhìn tiểu yêu tinh đang bay lượn trước mắt, ở nơi nào đó trong tim rung lên. Trong khoảnh khắc đó, anh giống như chìm vào thế giới của cô, muốn đưa tay chạm vào bầu không khí thần tiên không hề thuộc về sương khói nhân gian này. Đây là cô con gái nuôi bé bỏng của anh đó sao?

Anh nhớ lại lần đó trên đảo Phuket, nụ hôn dưới đáy biển sâu kia, sự mềm mại của cô, hương vị ngọt ngào của cô. Anh nhớ rất rõ lúc anh chạm phải nụ hoa mềm mại trước ngực cô, sự mềm mại trơn nhẵn trong bàn tay... Shit, nơi nào đó trên cơ thể không ngờ lại nổi lên phản ứng không nên có!

Chết tiệt! Anh không thể!

Anh vội vã thu hồi cảm xúc sắp sửa bị chính mình để lộ, mở miệng gọi: “Úy Trì Hi, lại đây gọi món ăn.”

“À.” Cô quay đầu lại trả lời, sau đó quay sang chàng trai chơi đàn violon bên cạnh mỉm cười, “Tôi phải đi ăn tối trước, tiếng đàn anh kéo thật hay. Cảm ơn bản nhạc của anh nhé.”

Chàng trai nhìn cô mỉm cười xấu hổ mang theo một chút ngượng mồm.

Toàn cảnh này, đều lọt vào mắt Úy Trì Thác Dã, cảm giác khó chịu ngay lập tức nảy lên trong tim.

Đợi sau khi Úy Trì Hi đi tới ngồi vào chỗ của mình, anh liền lạnh giọng hầm hừ nói: “Úy Trì Hi, sau này không được phép tùy tiện cười với đàn ông.” Cô không biết nhan sắc của mình đủ để khiến cho bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng mơ tưởng viễn vông sao?

“Tại sao?” Cô không hiểu, cảm thấy gió biển có chút lạnh. Lần đầu tiên ở trên boong tàu, nghe được bản nhạc tuyệt vời, cảm nhận thấy sự bí ẩn của đại dương, cùng người mình yêu nhất ăn bữa tối... Loại cảm giác này, gần như khiến cho người ta lâng lâng.

Cô lặng lẽ đưa tay phủ lên chiếc bụng đã hơi hơi gồ lên, cục cưng đang ở đây, cả nhà hạnh phúc...

“...” Anh trong lúc nhất thời không thể nói được nên lời. Cũng không thể nói cô làm như vậy thực phóng dăng, dễ gây họa đào hoa.

“Người ta cũng không thể cười với người lớn sao?” Khóe miệng cô cong lên một vòng cung xinh xắn, hai mắt to tròn chớp chớp, vẻ mặt sáng bừng nhìn anh.

Anh có chút lúng túng: “Đương nhiên, ngoại trừ ta.” Anh nhanh chóng bùng tách trà lên.

“Ồ——” Úy Trì Hi có ý kéo dài âm cuối, gật gật đầu ra vẻ ‘tôi đã hiểu’, “Thì ra người không phải là đàn ông!”

Phụt!!!

Trong nháy mắt một ngụm nước trà phun thẳng vào mặt cô, khiến cho cô phải kêu lên oai oái: “Người uống trà kiểu gì kỳ vậy!”

Anh bức bối nói: “Đây là trừng phạt con ăn nói lung tung.” Anh tiện tay rút ra một vài chiếc khăn giấy vẫn được đặt sẵn trên bàn, lau giúp cô, nhưng khóe mắt lại lan ra ý cười thật sâu.

“Người còn cười! Thật ra thì người có phải là đàn ông hay không a!” Cô chu môi lâu lâu, qua quýt lau sơ qua vết nước đọng trên mặt.

“Úy Trì Hi, ta có phải là đàn ông hay không, không cần phải chứng minh với con.” Tròng mắt đen láy của anh chợt lóe lên, thu hồi lại ánh mắt giễu cợt kia, cảm quyền thực đơn lên đưa sang cho cô, “Đã đói bụng chưa, nhìn xem mình thích ăn cái gì?”

“Người ta muốn ăn món ngon nổi tiếng nhất của ‘Oriental Princess’!” Úy Trì Hi nhận lấy thực đơn, đôi mắt phát sáng như đèn pha, trái tim thì đập thình thịch. Đêm nay, cô và anh cùng nhau đi ăn tối, trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ xinh đẹp tràn ngập không khí thần tiên. Đây là lần đầu tiên, anh dẫn cô đến một nơi lãng mạn như vậy. Điều này có phải tượng trưng cho việc anh đã nhìn cô bằng con mắt khác xưa chăng? Trong lòng Úy Trì Hi tràn ngập cảm giác hưng phấn ngây ngất.

“Món ăn nổi tiếng nhất nơi này, chính là Beef Steak ‘Công tước’.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Beef Steak’. Vừa rồi cô phóng hỏa phòng bếp, nguyên nhân vừa khéo chính là vì món Beef Steak.

“Ồ...” Cô cũng chợt nhớ tới miếng Beef Steak bị cháy thành than kia, lập tức trên mặt hiện lên hai rặng mây đỏ, vậy mà vẫn còn sống chết nói ngang, “Người ta đây càng muốn ăn Beef Steak do người khác làm, xem thử có phải ngon hơn mình làm hay không. Nếu như không ngon, nhất định đó chính là sự tổn thất của người vậy!”

Anh cười nhạt, đêm nay gió đặc biệt dịu dàng, cũng làm cho tâm tình đang căng thẳng của anh nói lỏng ra đôi chút.

Rất nhiều người không biết, dù anh đã lẫn lộn trong giới xã hội đen, nhưng thật ra nhiều năm rồi cứ vào ngày này, mặc kệ dù bận đến thế nào, hay bất luận là trễ đến đâu, anh cũng đều sẽ đến ‘Oriental Princess’ nhắm nháp một ly, chẳng qua là năm nay, vừa khéo lại dẫn theo cả cô đến đây.

Nhìn bầu trời đêm trên vịnh nước cạn, ánh sao đầy trời lấp lánh, trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ xinh đẹp, mọi người đang vui vẻ mặc sức hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp... Trong lòng anh thầm cầu nguyện, ‘bà’ ở trên Thiên Đường có mạnh khỏe hay không? ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (4)

Bữa ăn tối ngon lành, Ủy Trì Hi mỉm cười vui vẻ trải qua. Cô cảm thấy mình giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, tất cả mọi thứ đều tuyệt vời đến khó tin.

“Thác Dã, nghe nói chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ này là do thật lâu thật lâu trước kia, có một vị công tước người Anh vì người vợ Đông Phương xinh đẹp của mình mà đã chế tạo ra nha, thật lãng mạn biết bao.” Sau bữa tối, cô kiên quyết lôi kéo anh đi sát đến mép hàng rào chắn trên boong tàu. Nhìn về mặt biển phía xa xa, ánh trăng phản chiếu xuống đó, giống như đang muốn kể lại truyền thuyết xinh đẹp này.

“Ummm.” Ủy Trì Thác Dã nhẹ giọng trả lời, nhìn cô vui vẻ nhảy múa trên boong. Vị mặn của gió biển xông vào mũi, anh hít thật sâu vào một hơi, tựa lưng vào lan can bảo vệ, lẳng lặng chiêm một điệu thuốc.

Anh hít sâu một hơi thuốc, phun ra từng vòng khói nhỏ, chăm chú nhìn về phía sóng biển đêm phía xa xa kia, dường như có tâm sự nặng nề.

“Thác Dã?” Ủy Trì Hi quay đầu lại thì nhìn thấy anh đang đứng một mình ở đầu kia, dựa người lên lan can bảo vệ hút thuốc, từng vòng khói phun ra nhanh chóng bị gió biển thổi bay đi mất. Bóng lưng của anh thậm chí lại có chút cô đơn. Rất ít khi nhìn thấy anh hút thuốc, giờ nhìn thấy bóng lưng trông trải cô đơn kia, lòng cô quặn đau lên từng cơn. “Người, làm sao vậy?” Cô nhẹ nhàng bước đến bên cạnh anh.

“Thác Dã?” Cô ngược mắt nhìn chăm chăm anh, dịu dàng gọi. Anh ở ngay bên cạnh cô, lại vẫn cao lớn đến vậy, cao ngạo đến thế. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh giống như một tác phẩm điêu khắc, lộ ra vẻ mặt cương nghị, lại thêm lần nữa, khiến cho cô mê muội.

Ủy Trì Thác Dã rút nốt mẩu thuốc lá trên tay, phun ra vòng khói cuối cùng, khàn khàn giọng nói: “Không chơi nữa?”

“Ừm, lại đây trò chuyện với người, ‘ông già cô độc’ à.” Cô cười khẽ, tiếp theo đưa tay lên chạm lại thành hình chiếc loa, hướng ra biển hét lên, “Thác Dã là ‘ông già cô độc’ kinh khủng nhất thế giới——”

Tiếng sóng biển, trong nháy mắt nuốt chửng lấy âm thanh phản hồi của cô. Anh nghe tiếng hét của cô, không nén nổi cúi đầu cười nhạt, chế giễu phun ra hai chữ: “Ngây thơ.”

“Người ta đúng là ngây thơ đó, thì sao nào!” Cô xấu hổ làm mặt quỷ với anh, khóe mắt liếc nhìn cách đó không xa có một ông lão ngồi xe lăn, một mình ngắm nhìn trời đêm. Trên boong tàu gió cũng bắt đầu lạnh dần lên, thoạt nhìn bộ dạng ông ta trông rất cô độc, “Người xem, cũng có ông lão cô đơn giống người kia.”

Ủy Trì Thác Dã quay đầu, nhìn theo hướng tay cô chỉ, nhìn về phía ông lão ngồi xe lăn bên kia. Đôi mắt đen bỗng nhiên tối sầm lại, cánh môi mỏng khẽ mím chặt, không nói tiếng nào.

“Ông lão nhìn thật đáng thương nha, để người ta qua đó xem sao.”

Ủy Trì Hi chợt nảy lên ý muốn chọc phá, tung tăng chạy đến trước mặt ông lão.

Cô hơi khom người xuống, nhìn ông lão dịu dàng mỉm cười ngọt lịm, nói: “Ông ơi, sao ông chỉ có một mình vậy?”

Ông lão nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, cười hiền lành nói: “Cháu gái nhỏ, ông ở một mình cũng đã quen rồi.” Giọng nói cũng khá to rõ, nghe qua thấy tràn đầy năng lượng, chỉ là khẩu âm có hơi chút cứng nhắc.

“Ông ơi, nhà của ông ở chỗ nào vậy? Người nhà của ông đâu?” Ủy Trì Hi ngay lập tức nảy sinh cảm tình với ông lão này, thân thiết hỏi.

“Ta là người Nhật Bản, rất nhiều năm trước đây đã sống ở Trung Quốc. Ta thật sự thích nơi này.” Ông lão mỉm cười hiền lành, trên khuôn mặt chẳng chút nếp nhăn, nhìn qua đáng vẻ rất thân thiện nhã nhặn. Ông là người Nhật Bản, chẳng trách khẩu âm của ông có chút cứng nhắc.

“Vậy sao? Ông đã sống ở Trung Quốc bao nhiêu năm rồi?” Lòng hiếu kỳ của cô lập tức bị người khách nước ngoài này khơi ra.

“Đường như đã bốn mươi năm rồi...” Ông lão khẽ gật đầu, thờ dài một hơi, “Những điều tốt đẹp nhất của ta, đều trải qua tại Trung Quốc...” Ông lão nói xong, bỗng nhiên trong mắt mờ hồ thấp thoáng nước mắt.

“Ông ơi, ông có thể kể cho cháu nghe một chút chuyện cũ ở Trung Quốc của ông được không?” Cô hơi động lòng trắc ẩn, có lẽ ông lão bị hiu quạnh đã quá lâu rồi, nên rất cần có một ai đó ở bên cạnh để dốc bầu tâm sự.

“Ha ha, cháu gái nhỏ, cháu muốn nghe sao? Đây là một câu chuyện xưa rất dài rất dài đó nghe.” Ông lão khẽ mỉm cười. Trong ánh mắt là những nét thăng trầm của cuộc sống không có cách nào che giấu. Đã nhiều năm rồi, chưa từng có người nào thật sự muốn nghe ông dốc bầu tâm sự qua...

Vì thế, ông lão bắt đầu tỉ mỉ kể lại câu chuyện cũ của ông ở Trung Quốc.

Bốn mươi năm trước, lúc đó ông vừa đến Trung Quốc, nhờ cơ duyên xảo hợp, ông được mời đến để làm gia sư cho một gia đình giàu có đang càng ngày càng tuột dốc. Bởi vì thiên kim tiểu thư của gia đình này là con lai Trung-Nhật, mẹ của cô ấy là người Nhật Bản, nhưng không may mất sớm, do vậy cho nên đã mời ông về dạy tiếng Nhật cho cô thiên kim tiểu thư này.

Ai ngờ, thời gian trôi qua, vô tình, ông và vị thiên kim tiểu thư kia đã yêu nhau. Do ngại sự ngăn cấm của gia đình nhà gái, nên hai người đành phải quan hệ lén lút.

Nơi hẹn hò yêu thích của họ chính là nơi này, trên chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’. Truyền thuyết lung linh về ‘Công chúa Phương Đông’ này thật gây xúc động sâu sắc. Trong lòng ông, bà ấy chính là công chúa Phương Đông.

Nhưng mà, ngày vui ngắn chẳng tày gang, trong lúc bọn họ đang yêu đương mặn nồng, thì bị cha bà ấy phát hiện. Cũng giống như mọi gia đình giàu có khác, liền ra tay chia rẽ uyên ương...

“Úy Trì Hi! Đến lúc phải về rồi!” Giọng của Úy Trì Thác Dã từ phía bên kia boong tàu truyền đến.

“Chờ một chút.” Cô còn chưa có nghe xong, đã bị anh cắt ngang.

Mặt ông lão trong nháy mắt biến sắc, chuyện kể mới được một nửa, ông lần theo tiếng nói nhìn lại. Dưới ánh sáng mờ mờ, ông không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông đã cất tiếng gọi kia: “Cháu gái nhỏ, cháu họ gì?”

“Cháu họ Úy Trì, cháu tên là Úy Trì Hi.” Cô cười bừng lên như một đóa hoa đang khoe sắc lộng lẫy.

Đôi mắt ông lão chợt lóe sáng, ngón tay hơi run rẩy, giọng nói cũng có chút run run: “Cháu họ... Úy Trì?”

“Vâng!” Úy Trì Hi gật mạnh đầu.

“Úy Trì Hi! Con mà còn tiếp tục rề rà, thì ta sẽ mặc kệ con.” Giọng nói phía bên kia boong tàu đã bắt đầu hơi ảm chứa chút uy hiếp.

“Biết rồi!” Cô đáp lại anh một tiếng, sau đó quay sang ông lão dịu dàng nói, “Ông ơi, cháu phải về rồi, thật đáng tiếc. Cháu thật muốn biết chuyện của ông bà sau này thế nào...”

“Úy Trì Hi!” Người nào đó đã xoay người bước vào trong khoang thuyền.

“Á! Lập tức tới ngay đây!” Úy Trì Hi xin lỗi ông lão rất đúng lễ tiết của thực nữ, “VẬY cháu đi trước. Ông ơi, lần sau nếu có cơ hội cháu lại đến thăm ông.”

Cô nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao to càng lúc càng đi xa kia, vội vàng nhấc làn váy lên, vừa đi vừa vẫy tay chào ông lão: “Ông ơi, hẹn gặp lại nha...”

Đợi cho đến khi bóng dáng của cô biến mất không còn trông thấy nữa, ông lão mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn lên bầu trời đêm, trong mắt ngân ngấn nước mắt, trái tim lặng lẽ ngân lên: “Đó là do em đã phải tới sao?”

Trên bầu trời đêm, một ngôi sao đột nhiên lóe sáng nhấp nháy, giống như đáp lại lời ông lão.

Chiếc du thuyền ‘Oriental Princess’ vẫn mỹ lệ như trước, khung cảnh ban đêm ở Vịnh nước cạn vẫn kiêu diễm như xưa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Bàn Tay Dẫn Lối

Cuộc sống cứ yên ả trôi qua, còn Úy Trì Hi lại luôn sống trong không khí khẩn trương, sống trong thấp thỏm. Phản ứng nôn nghén của cô càng ngày càng nghiêm trọng hơn, nhưng đáng tiếc là vẫn không thể tìm thấy được thời cơ thích hợp để nói rõ với Thác Dã.

Cô vẫn luôn cố gắng học nấu ăn. Bất kể thế nào, lúc không có sự chăm sóc của thím Lâm, cũng không có sự phục dịch của người giúp việc, cô đành phải học cách tự chăm sóc bản thân, cũng như học cách chăm sóc anh.

“Này, các chị xem, giáo viên dạy nấu món Âu mới tới rất đẹp trai nha.” Vào lúc này, trên hành lang trường dạy nấu ăn, thỉnh thoảng lại có một vài bà nội trợ trẻ bàn tán.

Úy Trì Hi ôm sách cúi đầu lầm lũi bước đi, trong đầu thầm nghĩ tối nay nhất định phải nấu một bữa ngon để mời Thác Dã. Sự kiện beefsteak lần trước đã thất bại thảm hại, lần này không thể để lại thất bại như vậy nữa. Nhưng phải làm sao cho tốt đây?

Á!

Bỗng nhiên bị đụng mạnh một cái, hất văng luôn mấy quyển sách cô đang cầm trên tay. Úy Trì Hi theo bản năng lấy tay bảo vệ bụng!

“Thật xin lỗi cô, thật xin lỗi.” Một giọng nói hấp tấp lập tức vang lên.

Úy Trì Hi nhú mày, ngẩng đầu nhìn xem ai đã đụng phải người cô. “Là anh?”

“Là cô!” Cả hai đồng thời lên tiếng.

Hóa ra đụng phải cô chính là người đàn ông trước đây đã cứu cô thoát khỏi trận hỏa hoạn kia, Jeff!

“Jeff, sao anh lại ở chỗ này?” Úy Trì Hi nhướn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng. Jeff cũng xem như là ân nhân cứu mạng của cả cô và cục cưng luôn ấy chứ. Nếu đêm đó không được anh ra tay cứu giúp, e là cô cũng đã chết trong biển lửa kia lâu rồi, chứ đừng nói chỉ đến cục cưng ở trong bụng.

“Tiểu Hi, thật vui được gặp lại cô ở đây. Tôi vừa mới va phải cô, cô có sao không?” Jeff vẫn giống như ánh mặt trời vậy, tóc vàng rực rỡ, một anh chàng đẹp trai điển hình kiểu Mỹ.

“Không sao, tại sao anh lại ở chỗ này vậy?” Úy Trì Hi nhận lại sách vở đã được anh nhặt lên, tò mò hỏi.

“Ha ha, tôi có lịch dạy nấu ăn ở đây.” Jeff mỉm cười vui vẻ, đôi mắt xanh biếc giống như mặt nước hồ vào mùa xuân.

“Wow, anh có phải chính là thầy giáo dạy nấu món Âu đúng không?” Cô cười nói.

Jeff gật đầu: “Ừ, đến Trung Quốc mấy tháng, lộ phí cũng đã dùng hết, vậy nên phải tìm đến ngôi trường này làm thầy giáo dạy nấu món Âu, chờ đến khi tích góp được đủ tiền lại tiếp tục cuộc hành trình.”

“Lộ phí? Ồ! Trình độ tiếng Trung của anh thật sự đúng là rất uyên thâm.” Đến cổ ngữ anh cũng đã dùng được. Úy Trì Hi không thể không bội phục nghị lực của Jeff. Anh là một người lữ hành kiên cường.

“Cô ở đây là để...?” Anh liếc thấy sách giáo khoa ẩm thực của cô, liền hỏi.

“À, tôi có thời gian rảnh, nên đến đây đăng ký học nấu ăn.” Hai mắt Úy Trì Hi sáng long lanh. Nhân tiện nghĩ đến từ sau vụ ‘Khách sạn Hampton’, cũng chưa có dịp được gặp lại anh, cô còn chưa kịp báo đáp ơn nghĩa của anh, “Jeff, vì sao sau đó anh cũng không tới tìm tôi?”

Khỏe miệng anh khề cong lên, cười nhẹ, tràn ngập thân thiết: “Ha ha, trước đây tôi cũng có gọi điện thoại cho cô nha. Nhưng mà đều chỉ nghe thấy giọng của một người đàn ông bắt máy, hình như có nói tôi đã gọi lộn số.”

“Á!” Cô nghe qua đã hiểu sơ. Từ sau khi cô chuyển cuộc gọi qua điện thoại di động của Thác Dã, thì thường xuyên có các bạn học hoặc người quen gặp cô than phiền, hỏi điện thoại của cô có phải bị mất rồi hay không, nếu không tại sao trả lời điện thoại đều là một ông chú thô lỗ đến thế.

Ông chú thô lỗ? Cô nghĩ đến đây liền cười ngặt nghẽo ra tiếng. Bạn học đặt biệt danh cho anh thật đúng với hình tượng! Anh thật sự chính là một ông chú thô lỗ. Mặc dù anh tỏ ra cực kỳ khó chịu, nhưng thật ra tâm địa cũng không đến nỗi tệ lắm. Nếu không cũng sẽ không hề câu nệ giúp cô nhận nhiều cuộc gọi đến vậy, cũng chưa từng trút giận lên người cô.

“Tiểu Hi? Cô cười chuyện gì vậy?” Jeff nhú mày, vò đầu, không hiểu cô gái trước mặt tại sao cứ cười khúc khích mãi như thế.

“Hả? Không có gì, đó là ông chú của tôi bắt máy —— à, hay là anh nói cách liên lạc với anh cho tôi biết, sau này tự tôi sẽ liên lạc với anh.” Úy Trì Hi che miệng cười trộm, ài, ông chú kia của cô nha, thật sự cũng quá LV đi.

(Tác giả giải thích: biết LV nghĩa là gì không? Đừng nói các bạn không biết thương hiệu nổi tiếng thế giới này nha. Giới thượng lưu đều thích dùng hàng LV như túi LV, bóp LV... Nhưng LV không phải là do hai chữ ‘Con lừa’ [ngôn ngữ mạng] ghép thành đâu nha? Đồ mờ mờ..., thật ra giới thượng lưu cũng được gọi là LV, wow Kaka, đừng ném trứng chim vào ta ha ha, đùa một chút cho vui vậy mà!)

“Ừ, được rồi.” Thế là, Jeff viết số điện thoại liên lạc của mình cho Úy Trì Hi.

“À, Jeff, anh biết làm món beefsteak chứ?” Cô chợt nhớ ra, tên quý tây này hẳn là biết nấu.

“Cũng tạm được. Cô muốn học?” Anh mỉm cười, khẽ nói.

“Ừmmm, dạy cho tôi, dạy cho tôi đi.” Cô cần phải rửa nhục. Món beefsteak mà cô nấu đã hủy hoại mất hình tượng của cô trong lòng Thác Dã rồi!

Cứ như vậy, Jeff bị Ủy Trì Hi lôi về biệt thự, đích thân dạy cô làm thế nào để nấu được món beefsteak ngon.

“Tiểu Hi, thì ra nhà của cô đẹp như vậy.” Jeff vào nhà đã được mười phút rồi, mà vẫn chưa ngớt tán thưởng.

“Hi, không phải đâu.” Cô nói qua loa cho xong chuyện. Mặc dù cô rất hi vọng nơi này cũng sẽ là nhà của mình, nhưng mà lúc này cô không danh không phận, trước sau vẫn không có được cảm giác an toàn, “Nhanh nhanh nhanh, dạy cho tôi, beefsteak phải nấu như thế nào.”

Cô nhìn Jeff với ánh mắt trông mong tha thiết. Hôm nay không dễ gì gặp được thầy dạy nấu món Âu, cô muốn lập tức nấu cho được một bữa đại tiệc beefsteak hoàn hảo để mời Thác Dã thưởng thức. Liếc mắt thấy cục cưng của mình càng ngày càng... lớn thêm, nó vẫn không chút tiếng động, thúc ép cô. Thời gian cũng sắp hết rồi, nếu trong trời gian ngắn nữa vẫn không thể chinh phục được trái tim anh, thì cô thật sự không dám tưởng tượng, đến một ngày nào đó mọi việc bị bại lộ!

Jeff lắc đầu mỉm cười bất đắc dĩ, bắt đầu nghiêm túc dạy cô cách làm beefsteak. Cô gái này luôn có một loại khí chất khiến cho anh lưu luyến. Trong đầu cũng đang cân nhắc xem, anh có nên bắt đầu theo đuổi cô gái trước mặt này hay không? Nhưng mà, anh còn có rất nhiều cuộc hành trình vẫn chưa hoàn thành, còn có rất nhiều ước mơ chưa thực hiện. Anh chỉ là một vị khách lữ hành cô độc. Cho dù anh cũng rất khao khát được dừng chân, nhưng anh có thể buông tay chấm dứt việc theo đuổi giấc mộng trong tim này được sao?

Anh vụng trộm liếc nhìn dáng vẻ bận rộn của cô, một cảm giác kỳ lạ thoáng nảy lên trong tim. Anh bất chợt mỉm cười.

Ủy Trì Hi nhận ra anh đang ngây ra nhìn cô cười, không khỏi giận dỗi: “Quý ngài à, beefsteak sắp bị cháy rồi!”

“A? Ồ!” Anh lúng ta lúng túng vội vàng lật thịt trong nồi.

Nhìn thấy dáng vẻ chuyên tâm của anh, cô nhin không được lại mở miệng nói tiếng: “Cảm ơn!”

Lần trước, trong đêm tối, tay anh đã nắm lấy tay cô. Lần này, anh lại cầm tay dạy cô làm beefsteak. Anh quả thực rất giống với màu tóc của mình, đều như ánh mặt trời, chiếu sáng cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ông Chú Thô Lỗ Pk Quý Tóc Vàng

Ngoài nhà một hồi còi xe vang lên, trong phòng bếp yên tĩnh có hai người đang tập trung chế biến món ăn, hoàn toàn không hề phát hiện ra có một chiếc Lamborghini màu đỏ đang tiến vào.

Ủy Trì Thác Dã nhìn thấy cửa trước mở toang, không cần hỏi cũng biết con bé đã về nhà rồi. Từ sau khi cô chuyển đến sống ở đây, cư xử khá bình thường, ngủ sớm dậy sớm, tuy rằng buổi sáng nào cũng đều lục đục rất lâu trong WC, còn ngoài ra vào thời gian khác thì cơ bản là cư xử khá ngoan ngoãn.

Hôm nay thím Lâm đặc biệt gọi điện thoại đến, dặn anh nhất định phải dẫn con bé về Xích Long Bảo ăn cơm tối.

Anh đậu xe xong, chuẩn bị vào nhà gọi Ủy Trì Hi.

Một tràng cười khê của đàn ông vọng lên từ phòng bếp, Ủy Trì Thác Dã không khỏi nhíu mày, do anh nghe làm sao? Biệt thự của anh bình thường rất vắng lặng gần như không có bóng người. Ngoại trừ anh và con bé ra, sao hôm nay lại có thêm đàn ông?

Anh lập tức cảnh giác, tay đề chặt lên khẩu súng ở bên hông. Từ sau lần bị tập kích trên đảo Phuket, đến bây giờ cơ bản súng là vật bất ly thân. Anh nhẹ nhàng đi về phía phát ra tiếng nói...

Trong phòng bếp khí thế ngất trời, Jeff ngắm nhìn khuôn mặt trắng hồng của Ủy Trì Hi cùng dáng vẻ luống cuống tay chân của cô, không khỏi bật cười ra tiếng. Cô quả thật rất đáng yêu, muối và đường cũng không thể phân biệt, giấm đen với xì dầu cũng chẳng nhận ra, hạt tiêu và trần bì [cũng là 1 loại tiêu] cũng chẳng phân biệt rõ. Anh thật sự chưa từng nhìn thấy... Ừm, ‘đầu bếp’ hồ đồ đến thế bao giờ...

“Không được nhúc nhích!” Một giọng đàn ông lạnh lùng đột ngột xuyên vào, làm cho Ủy Trì Hi hoảng sợ tới mức bát đĩa rơi loảng xoảng, cái xẻng Jeff đang cầm cũng bị rơi thẳng luôn vào nồi...

Úy Trì Thác Dã chìa súng vào đầu Jeff, về mặt lạnh tanh!

“Thác Dã! Người... anh ấy là bạn của người ta đó!” Úy Trì Hi vội vàng kịp phản ứng, chạy tới nắm chặt lấy khẩu súng trên tay anh, sợ anh nhất thời mất bình tĩnh, bất cẩn để súng bị cướp cò.

“Anh ta là ai?” Úy Trì Thác Dã lạnh giọng khó chịu hỏi. Chân mày theo thói quen cau lại, không ngờ cô thừa dịp anh không có nhà dám dẫn đàn ông lạ về, lại còn là quý tộc vàng nữa chứ!

“Kìa! Người hạ súng xuống đã.” Úy Trì Hi về mặt áy náy nhìn Jeff cười gượng, “Jeff, thật xin lỗi nha, dọa anh sợ rồi.”

Jeff đang tay ra, nhún nhún vai, nhìn người đàn ông trước mắt đang chìa súng vào mình, khuôn mặt cương nghị, vóc dáng cao lớn, có vẻ như thân thù cũng không tệ: “Anh ta là...”

“À, để tôi giới thiệu với anh, đây là ông nhà tôi...” Úy Trì Hi vui vẻ lấp liếm nói, cố tình làm cho Jeff hiểu lầm, “Thác Dã, đây là Jeff, là... À, thầy dạy nấu ăn ở trường.” Cô gạt mình thiếu chút nữa đã nói là ân nhân cứu mạng rồi. Thác Dã hoàn toàn không biết vào đêm xảy ra vụ nổ, người đã lên giường cùng anh chính là cô!

Úy Trì Thác Dã cất súng, chân mày vẫn nhúu chặt như cũ, nhìn chăm chăm vào mắt quý tộc vàng, như để hăm dọa anh ta không được lộn xộn.

“Hi, chào anh, tôi tên là Jeff.” Jeff thoải mái phóng khoáng chào hỏi Úy Trì Thác Dã. Tuy rằng anh cảm nhận rõ ràng sự thù địch của người đàn ông cao lớn trước mặt, nhưng người ta cũng sẽ không thể chìa tay ra tát vào khuôn mặt đang mỉm cười.

Úy Trì Thác Dã gật đầu, không trả lời, chỉ quay qua nói với Úy Trì Hi: “Con thay đồ đi, một lát nữa quay về Xích Long bảo.”

“Hả? Tại sao vậy?” Cô kêu lên, cảm giác không thoải mái dâng lên trong tim, đang yên đang lành tại sao phải quay về Xích Long bảo.

Anh lạnh lùng xoay người, không thèm để ý đến cô, trước khi ra khỏi phòng bếp, đưa mắt liếc xéo tên quý tộc vàng một cái... Trong lòng xoẹt qua một cảm giác khó chịu. Dù cô có dẫn người nào trở về, thì sao anh phải để ý làm chi?

“Này...” Úy Trì Hi hét lên, bóng người đã không thấy tăm hơi. Cô quay đầu lại nhìn Jeff thật áy náy nói, “Jeff, thật ngại quá.”

“Vậy, người đó là chủ của cô?” Jeff cười hỏi. Anh nhớ lại giọng nói trong điện thoại, đều là cái kiểu lạnh lùng kiên quyết nhưng lại tràn ngập độc đoán này.

“Hả?” Jeff lại có thể nhớ rõ lời cô lúc buột miệng nói ra? Cô còn tưởng rằng nếu cô cố ý nói lấp lờ, thì Jeff sẽ cho rằng Thác Dã chính là chồng của cô. Xem ra, hồi ới, cô nghĩ trộm thân phận cho mình cũng chưa chắc có người nào chịu công nhận, thật sự là quá thất bại!

“Tiểu Hi, chủ cô có vẻ như không hoan nghênh tôi.” Jeff bắt đầu dĩ nhún nhún vai, xoay người cầm cái xẻng bị rút ngập trong nồi dựng đứng lên, ngửi thấy có mùi khét, “Beefsteak này hình như không thể ăn được nữa rồi.”

“Ừ, Jeff, người đó không phải là chủ của tôi.” Úy Trì Hi mỉm cười bối rối, “Hôm nay vô cùng xin lỗi vì đã lãng phí tâm huyết của anh.”

“Anh ta không phải là chủ của cô?” Jeff nhúu mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Trì Hi đỏ bừng vì xấu hổ, đại khái có thể đoán ra được phần nào, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác mất mát, “Tiểu Hi, tôi nghĩ rằng mình cũng nên đi rồi.”

“... Vậy, Jeff, thực sự xin lỗi...” Úy Trì Hi quay sang Jeff cúi đầu một góc bốn mươi lăm độ, biểu thị vô cùng xin lỗi.

“Ha ha, Tiểu Hi, cô đừng làm như vậy, không sao đâu. Lần sau nếu có cơ hội tôi sẽ dạy cô làm beefsteak, được không?” Jeff xấu hổ cười nói.

“Được, Jeff, anh thật sự là người tốt!” Úy Trì Hi cảm kích nói.

Không còn cách nào, lời Thác Dã cũng giống như thánh chỉ của hoàng đế. Cho dù không hề muốn trở về Xích Long bảo đến đâu chẳng nữa, cô cũng phải ngoan ngoãn nghe theo. Ai bảo cô là kẻ ăn nhờ ở đậu nhà anh chứ?

Vì vậy sau khi vô cùng áy náy tiễn Jeff, Úy Trì Hi lại quay trở về phòng thay quần áo.

“Úy Trì Hi, đã chuẩn bị xong chưa?” Giọng Úy Trì Thác Dã vọng lên. Từ cửa sổ, anh đã nhìn thấy cô ra tiễn quý tộc vàng, ấn đường không khỏi nhúu chặt. Con bé đã trưởng thành rồi sao? Tuy rằng anh không muốn thừa nhận, nhưng mấy ngày nay, nhất cử nhất động của cô, từng nụ cười, từng cái nhúu mày, từng chút từng chút, đều hiện rõ mồn một trước mắt. Anh không thể không thừa nhận, con bé đã dần dần tỏa ra hương thơm của riêng mình, bắt đầu cuốn hút bướm ong. Anh lơ đãng chôn chặt vẻ chưa xót này tận đáy lòng. Một ngày nào đó con bé cũng sẽ đi lấy chồng, không phải sao?

“Ồ, cũng sắp xong rồi!” Cô thuận miệng trả lời. Ai da, người đàn ông này, thật sự là đau đầu, đến khi nào thì anh mới có thể đối xử với cô dịu dàng một chút, vui vẻ một chút, lo lắng một chút a?

Úy Trì Hi ở trước gương lại thử thêm một bộ âu phục. Ngay cả sườn xám cũng đã thử qua, chỉ tiếc rằng bụng có chút hơi nhô lên, nên không thể mặc sườn xám, do đó đành phải thay ra.

Tôm lại đêm nay, bất kể thế nào, cô cũng không thể thua bởi Giang Tuyết Nhi!

Chương 90: Sushi Cuốn Ngon Tuyệt

Úy Trì Hi cho là mình đã chuẩn bị kỹ càng, tưởng rằng có thể dùng tâm trạng thoải mái nhất trở về Xích Long Bảo, nhưng mà cô đã đoán sai rồi. Cô quá xem thường bản lĩnh của Giang Tuyết Nhi, cũng như đánh giá thấp tầm quan trọng của Giang Tuyết Nhi trong lòng Úy Trì Thác Dã!

“Tôi nói cô chủ nhỏ nha, nghe cậu chủ bảo thời gian này cô đều sống ở biệt thự ngoại ô, ha ha, có mập lên một chút nha, xem ra đã được cậu chủ chăm sóc rất tốt.” Thím Lâm vừa thấy Úy Trì Hi vào cửa, vội vàng không ngừng lôi kéo cô ngo trái ngo phải. Thành thật mà nói, cô chủ nhỏ đều do một tay bà nuôi lớn, tất nhiên trong lòng rất nhớ.

“Thím Lâm thím nói chứ, tôi nhìn sắc mặt Tiểu Hi có vẻ tái nhợt.” Giang Tuyết Nhi đứng bên cạnh nhanh chóng nói chen vào. Vẫn là giọng nói dịu dàng như trước, chất giọng nhỏ nhẹ mềm mại, giống như một dòng suối mát, vừa nghe qua xương cốt cũng đều nhũn ra.

Thế mà, khi lọt vào tai Úy Trì Hi, lại làm cho cô sồn cả gai ốc.

“Tôi rất khỏe...” Úy Trì Hi đang muốn cùng thím Lâm hàn huyên một chút. Cô mập là do mang thai. Cô tái nhợt cũng do phản ứng thai nghén. Nhưng những lý do này cô cũng không có cách nào giải thích với thím Lâm, chỉ là trong mấy ngày ở biệt thự cô luôn nhớ đến những món ăn do thím Lâm nấu.

Vào lúc này, Úy Trì Thác Dã đã đỗ xe xong quay trở vào. Ngay lập tức lực chú ý của thím Lâm và Giang Tuyết Nhi liền di chuyển. Cả hai đồng thời nghiêng đón người đàn ông cao lớn trước mắt này.

“Cậu chủ, đã về rồi.” Thím Lâm cười nói.

“Thác Dã, bữa cơm tối nay anh nhất định phải nếm thử lần nữa món ăn do em nấu nha.” Giang Tuyết Nhi thân mật khoát lấy tay anh, cả người giống như bám dính vào anh.

Cô ta không có xương sống sao? Tại sao cứ phải làm như vậy, vừa nhìn thấy Thác Dã sắp vào, trong mắt đã không hề có sự tồn tại của Úy Trì Hi rồi?!

Không chịu thua kém, Úy Trì Hi vội vã xông lên trước, sau đó dùng thân thể hơi phát phì của mình chen vào giữa anh và Giang Tuyết Nhi, khéo léo bảo vệ bụng, ôm lấy khuỷu tay rắn chắc của Thác Dã, cố tình nhõng nhẽo nũng nịu nói: “Papa, người ta đói bụng. Di Giang không phải cũng nên nhanh chóng đi chuẩn bị bữa tối rồi sao? Khi nào thì có thể dọn cơm lên vậy?” Cô vừa nói vừa kiên quyết kéo theo Úy Trì Thác Dã đi về phía bàn ăn lớn, hoàn toàn không để cho Giang Tuyết Nhi có cơ hội phát ‘tia lửa điện’.

“Con bé này, chỉ nghĩ đến ăn thôi.” Úy Trì Thác Dã không nhịn được mỉm cười. Cảm giác bị con bé đeo bám thật ra cũng không phải tệ, phải chăng anh thật sự đã già rồi? Bắt đầu muốn hưởng thụ sự nũng nịu của con gái?

Giang Tuyết Nhi nhìn theo bóng lưng hai cha con bọn họ, trong lòng không khỏi mát mát, thở hắt ra một hơi. Sao cô có thể ghen tuông như vậy? Tiểu Hi chỉ là con gái của anh không phải sao?

“Cô Tuyết Nhi, cô làm sao vậy?” Thím Lâm nhận thấy khuôn mặt Giang Tuyết Nhi đột nhiên tái nhợt, lập tức đỡ lấy cô.

“À, không sao, thím Lâm, tôi không sao.” Giang Tuyết Nhi hít sâu vài hơi, khuôn mặt mỉm cười tươi tắn giống như một đóa hoa bách hợp, “Thím Lâm, tôi thật sự không có việc gì đâu. Chúng ta đi dọn thức ăn lên thôi.”

Những ngày vừa qua cô sống ở Xích Long Bảo, Thác Dã cũng không phải mỗi ngày đều trở về. May mắn còn có thím Lâm đối xử với cô giống như với con gái ruột. Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ mồ côi, chính Thác Dã đã đem lại cho cô một đình ấm áp. Từ khi còn rất nhỏ, cô đã luôn tự dặn lòng, cả đời này của Giang Tuyết Nhi chỉ nguyện làm cô dâu của một người, người đó chính là Úy Trì Thác Dã!

Cô mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, cho dù là cả tính mạng của cô, cô cũng không hề hối hận. Chỉ cần có thể ở cùng với Thác Dã, thì sự tồn tại của Giang Tuyết Nhi trên thế giới này còn có ý nghĩa!

Vì thế, cô làm lại món sushi cuốn đã được cải tiến một lần nữa dọn lên trên bàn cơm: “Thác Dã, hôm nay em làm lại một ít sushi cuốn nha. Anh nếm thử xem, có giống với hương vị lần trước không.” Hai mắt Giang Tuyết Nhi ý cười trong suốt, cầm một cuộn sushi đưa leo xắt sợi, đưa tới trước miệng Úy Trì Thác Dã.

Úy Trì Hi còn chưa kịp mở miệng nói, Úy Trì Thác Dã đã không thèm e dè một miếng cắn hết luôn cuộn sushi nhỏ trong tay Giang Tuyết Nhi.

Một màn này, làm nất Úy Trì Hi đau rát, mẹ nó, lúc này cả người cô như đông cứng! Anh ta vậy mà dám làm trò trước mặt cô và cục cưng, thân mật với người phụ nữ khác như vậy!

“Ừm... Tuyết Nhi, làm không tồi, so với tồi trước quả thật ăn ngon hơn nhiều.” Ủy Trì Thác Dã sau khi ăn xong, nhìn vào mắt Giang Tuyết Nhi nhẹ nhàng gạt đầu tán thưởng. Ngay cả Ủy Trì Hi cũng nhìn thấy được sự dịu dàng trong mắt anh.

“Tồi trước?” Ủy Trì Hi nghe thấy hai chữ này không khỏi nhúu chặt mày.

“Ừ, tồi trước lúc Thác Dã trở về, dĩ nhiên có làm một ít sushi cuốn, nhưng mà lần đó làm không được tốt lắm.” Giang Tuyết Nhi mỉm cười giải thích.

Tồi trước? Chẳng trách anh lại trở về trễ như vậy, hại cô làm bốn món ăn, đợi anh suốt bốn giờ, thì ra anh bận đi ăn đồ ăn do người phụ nữ này làm mất rồi! Nghĩ vậy, hốc mắt Ủy Trì Hi có chút chua xót, mẹ nó, thế này nghĩa là sao. Cô đã cận thủy lâu thai (Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên) rồi mà vẫn không có cách nào nhận được ánh trăng chiếu sáng trước tiên hay sao?

Câu thành ngữ cận thủy lâu thai này có xuất xứ từ “Thanh dạ lục” của Du Văn Bảo.

Phạm Trọng Yêm là nhà chính trị và nhà văn nổi tiếng thời Bắc Tống vào khoảng nghìn năm trước. Thuở nhỏ gia đình ông nghèo khó, nhưng do chăm chỉ học tập nên kiến thức uyên bác. Về sau, ông được cử giữ các chức vụ Hữu tư giám, Tri châu, Tham tri chính sự v.v. Ông đã lưu lại trên lầu Nhạc Dương câu nói bất hủ: “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu. Hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc”. Tức “Lo trước thiên hạ, vui sau thiên hạ”.

Phạm Trọng Yêm là người chính trực, khiêm tốn, ông đối xử bình đẳng với mọi người, nhất là về mặt tuyển dụng nhân tài. Trong thời gian giữ chức tri phủ Hàng Châu, ông thường xuyên quan tâm và giúp đỡ các quan văn võ, có khá nhiều người do đó đã phát huy được tài năng của mình, nên họ đều biết ơn và tôn trọng ông. Nhưng có một vị quan tuần kiểm tên là Tô Lân do làm việc tại một huyện lỵ cách xa Tô Châu, còn chưa được Phạm Trọng Yêm để ý tới.

Một hôm, Tô Lân nhân tình cờ gặp Phạm Trọng Yêm, mới viết một bài thơ trình lên, trong thơ có hai câu: “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt. Hương dương hoa mộc dị vị xuân”. Đây có nghĩa là: Lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước, có cây hoa lá dưới ánh trăng đậm đà sắc xuân. Tô Lân mong qua đó để nói lên một sự thực là ai gần Phạm Trọng Yêm thì sẽ được ông ta cất nhắc, còn những người ở xa thì không được ông chú ý đến. Phạm Trọng Yêm đọc xong bài thơ đã thuận theo ý nguyện của Tô Lân, cất nhắc ông lên một chức vụ hợp với năng lực của mình.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủy lâu đài” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước.

Toàn bộ tâm trạng tốt của cô, vừa gặp phải ba chữ Giang Tuyết Nhi, thì tất cả đều không cánh mà bay. Người phụ nữ này sinh ra đã là khắc tinh của cô sao?

“Ừ, tài nấu nướng của Tuyết Nhi rất có tiến bộ, không giống người nào đó...” Ủy Trì Thác Dã cố tình ‘đá xéo’ Ủy Trì Hi, lại liếc mắt thấy cô đang tức giận liền nói, “Tuyết Nhi, không sai, món sushi cuốn này quả thực anh rất thích ăn.”

“Thật sao? Vậy anh nhớ ăn nhiều một chút đó!” Hai mắt Giang Tuyết Nhi lập tức như phát sáng, hai má hồng chốc ửng hồng, có chút thẹn thùng đỏ mặt liếc mắt nhìn thím Lâm một cái. Thím Lâm đứng gần bên lặng lẽ giờ ngón tay cái lên, như thể muốn nói: Cô Tuyết Nhi làm rất tốt!

Một màn này, sống chết thế nào lại để cho Ủy Trì Hi nhìn thấy, cảm xúc chua xót trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Không ngờ cả thím Lâm cũng muốn giúp Giang Tuyết Nhi. Đó là thím Lâm đã chăm sóc cô suốt mười hai năm sao? Thế nhưng, Giang Tuyết Nhi lại có thể dễ dàng giành lấy tình thương của bất luận kẻ nào...

“Cậu chủ, hay là tối nay cậu ngủ lại ở đây đi, phòng của cậu ngày nào tôi cũng đều quét dọn.” Thím Lâm đứng bên cạnh thừa cơ nói. Cậu chủ và cô Tuyết Nhi rốt cuộc sao lại thế này. Lâu rồi mà vẫn không có chút tiến triển, bà cũng gấp rút muốn ôm cậu chủ nhỏ rồi.

“Đúng vậy, Thác Dã, chủ nhân Xích Long Bảo này không phải chính là anh sao.” Giang Tuyết Nhi ở bên cạnh đồ bưng mẹt. Tâm tư thím Lâm thế nào cô làm sao lại không biết chứ. Nhưng Thác Dã vẫn bình thản như vậy, trong thâm tâm cô cũng biết mình đã không còn nhỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Cơn Bão Ốm Nghén (1)

“Được, vậy cũng tốt, đêm nay chúng ta sẽ ở lại Xích Long bảo.” Ủy Trì Thác Dã gạt đầu, anh nói ‘chúng ta’ đương nhiên là gồm cả Ủy Trì Hi.

“Ọe —— ọe ——” Đúng vào lúc anh gạt đầu. Ủy Trì Hi cũng không thể nhịn được nữa, dạ dày co thắt từng cơn, vội vàng che miệng lại, đứng lên phóng về phía WC.

Thím Lâm nhìn theo bóng lưng Ủy Trì Hi nghi hoặc nói: “Cô chủ nhỏ đã bị làm sao vậy? Không ăn được Sushi cuốn sao?”

“Thím Lâm, thím qua xem thử một chút.” Ủy Trì Thác Dã nhúu mày. Trong ấn tượng của anh, đây không phải là lần đầu tiên con bé bị nôn, chẳng lẽ bị

mắc bệnh gì rồi sao?

“Dạ, cậu chủ, tôi đi xem liền.” Thím Lâm vội vàng gạt đầu, xoay người, đi về phía WC.

“Thác Dã, Tiểu Hi sẽ không có việc gì chứ? Sushi cuốn của em đều rất sạch sẽ nha.” Giang Tuyết Nhi vô cùng lo lắng. Nếu như món sushi cuốn do chính tay cô làm hại Tiểu Hi bị nôn mửa, vậy thì cô sẽ rất áy náy.

“Tuyết Nhi, không liên quan đến em, là do dạ dày của con bé không được tốt thôi.” Ủy Trì Thác Dã vỗ nhẹ lên mu bàn tay đang nắm chặt của Giang Tuyết Nhi, phát hiện thấy thân mình cô hơi run rẩy. Anh nhanh chóng đứng dậy đi ra phía sau lưng cô, đỡ lấy cơ thể cô an ủi “Thư giãn, Tuyết Nhi, không nên kích động.” Giang Tuyết Nhi hít sâu một hơi, cảm giác nghẹt thở thoáng dịu đi, theo sau là một giọt nước mắt trắng tấp rơi xuống: “Thác Dã... em thật sự... không cố ý...”

“Tuyết Nhi, đừng khóc. Em không thể bị kích động, thật sự không liên quan đến em.” Ủy Trì Thác Dã vỗ nhẹ lên bờ vai đang run rẩy của cô, ấn đường nhũn nhặn. Không ngờ Tuyết Nhi lại dễ bị kích động đến vậy, việc này bản thân anh cũng không thể giúp được, phải làm thế nào mới tốt đây?

Trong WC, Ủy Trì Hi gần như nằm gục ngay trên thành bồn vệ sinh không ngừng nôn mửa. Đến khi nôn xong, trên mặt cô cũng đã đầy nước mắt, không nhận được khóc rống lên.

“Cô chủ nhỏ, cô chủ nhỏ, cô không sao chứ? Đừng dọa thím Lâm a.” Thím Lâm nhủ chặt mày, trông thấy Ủy Trì Hi nôn mửa không ngừng như vậy, bây giờ lại còn khóc lóc thảm thiết, trong nhất thời bà thật sự bị dọa cho hoảng sợ. Bà chăm sóc cô chủ nhỏ từ bé đến lớn, đã nhiều năm rồi bà chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc qua: “Cô chủ nhỏ, cô làm sao vậy, khóc đến mức làm cho thím Lâm cũng đau lòng luôn rồi...”

“Hu hu hu, thím Lâm..., con, con... thật sự... khổ sở.” Ủy Trì Hi nức nở đáp, thờ không ra hơi. Cô thực sự, thực sự khổ sở. Khi nghĩ tới Thác Dã nhìn Giang Tuyết Nhi bằng ánh mắt dịu dàng, cô liền cảm thấy toàn thân đau đớn giống như bị vạn tiễn xuyên tim!

Nếu như nói anh và Đường Giai Kỳ thân thể quấn quýt lấy nhau, khiến mắt cô như bị kim châm đau nhức. Vậy thì khi anh và Giang Tuyết Nhi liếc mắt đưa tình, đã khiến cho trái tim cô như bị muối xát kim châm! Cô biết, cô cũng có thể nhìn ra được, Đường Giai Kỳ chỉ là công cụ phát tiết của anh, nhưng Giang Tuyết Nhi thì không giống như vậy. Giang Tuyết Nhi giống như bảo bối được anh nâng niu trong tay, cũng không để cho ai dễ dàng thương tổn. Chính vì vậy mà vừa khéo lại đâm thật sâu vào trái tim cô.

Chết tiệt, cô thật sự đề ý! Giang Tuyết Nhi rốt cuộc là ai?!

“Thím Lâm... thím, thím nói đi..., Giang... Tuyết Nhi... là ai...?” Ủy Trì Hi khóc như hoa lê trong mưa, dùng ánh mắt đáng thương nhìn thím Lâm, thật giống như chú chó nhỏ bị người ta vứt bỏ. Thím Lâm thấy vậy thật không đành lòng.

“Cô chủ nhỏ, cô làm sao lại nôn nhiều như vậy? Có phải đã bị bệnh rồi hay không? Gọi bác sĩ Quý đến khám cho cô được không?” Thím Lâm nhíu mày. Bác sĩ Quý là bác sĩ gia đình, cô chủ nhỏ vừa nôn vừa khóc như vậy thật là làm cho bà sợ hãi.

“Con không sao!” Ủy Trì Hi giữ chặt lấy cánh tay thím Lâm khi bà đang muốn xoay người đi, vừa nghe bà sẽ gọi bác sĩ Quý đến đây, trong lòng đã quynh lên: “Thím Lâm, con... thật sự không sao cả!”

“Ai, cô chủ nhỏ, cô rốt cuộc bị làm sao vậy. Từ khi cô Tuyết Nhi đến đây, cô dường như đã thay đổi...” Thím Lâm ý tứ sâu xa nói. Cô chủ nhỏ luôn tỏ thái độ thù địch với cô Tuyết Nhi. Bà không phải là không nhận ra. Bà nghĩ rằng cô chủ nhỏ chỉ là giờ ra tính khi trẻ con, sợ Tuyết Nhi đoạt mất tình thương yêu dành cho cô. Nhưng cô chủ nhỏ cũng có hơi thái quá: “Thím Lâm hiểu, cô chủ nhỏ cũng chỉ là một đứa nhỏ đáng thương. Nhưng mà cậu chủ cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, vất vả nhiều năm như vậy vẫn chưa chịu lấy vợ, thím Lâm rất hy vọng cậu chủ vì nhà Ủy Trì mà ‘khai chi tán diệp’. Cô chủ nhỏ sau này sớm hay muộn cũng sẽ lập gia đình. Cậu chủ cũng nên có gia đình riêng của mình, có phải hay không?”

Thím Lâm nói vậy là có ý gì? Ủy Trì Hi nhíu chặt đôi mày liễu, nhận lấy khăn mặt thím Lâm đưa tới, lau khóe miệng, cố gắng làm dịu lại tâm trạng kích động của mình: “Thím Lâm, thím nói Giang Tuyết Nhi chính là vợ tương lai của papa?”

“Thím thấy tám phần là như vậy. Chú thím Lâm đợi đã nhiều năm rồi, mới nhìn thấy cậu chủ tự mình dẫn một cô gái trở về, lại còn mời cô ấy ở lại Xích Long bảo nữa, dụng ý đó có thể suy ra là biết. Huống chi cậu chủ cũng đã trưởng thành rồi, mấy năm nay vất vả nhiều, cũng nên cưới vợ mà sống cho tốt.” Thím Lâm hiền lành vuốt tóc Ủy Trì Hi, than nhẹ một tiếng: “Thím Lâm hiểu được, cô chủ nhỏ không muốn có thêm một người mẹ mới, nhưng mà cậu chủ rất cần có một người vợ về chăm sóc. Chú và thím Lâm cũng đều lớn tuổi rồi, không biết còn có thể chăm sóc cậu chủ trong bao lâu nữa, chỉ sợ ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay, cậu chủ lại không có ai ở bên chăm sóc, thím Lâm có chết cũng không nhắm mắt...” Thím Lâm nói xong hai mắt rung rung lệ.

“.....” Ủy Trì Hi nghẹn ngào, “Con có thể chăm sóc.... Papa” Giang Tuyết Nhi thì có thể vì có gì cô không thể.

“Không giống nhau, cô chủ nhỏ rồi cũng sẽ lập gia đình.” Thím Lâm lắc đầu. Trong mắt bà cô chủ nhỏ vĩnh viễn giống như một đứa trẻ không bao giờ lớn.

“Con, con không lấy chồng... Con sẽ chăm sóc papa cả đời, không được sao?” Cô kích động lắc đầu. Vì sao mọi người đều không hiểu lòng cô. Huống chi bây giờ cô còn đang mang thai con của Thác Dã, nhưng mà phải làm thế nào mới tốt đây?

“Cô bé ngốc! Bây giờ con vẫn còn nhỏ, không hiểu được thế giới của người lớn, chờ khi con lớn thêm một chút nữa, gặp được chàng trai mình thích thì sẽ sớm quên mất cha con là ai rồi.” Thím Lâm khẽ cười nói. Cô chủ nhỏ làm sao vẫn không chịu hiểu, con gái không thể sống bên cạnh cha cả đời nha.

“Thím Lâm, con..... ợe....” Ủy Trì Hi vẫn còn đang muốn nói tiếp, nhưng mà một trận ợ chưa lại xông tới, khiến cho cô ngay tức khắc lại cúi rạp vào thành bồn nôn mửa liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Con Bão Ốm Nghén (2)

“Cô chủ nhỏ, cô cứ nôn mãi như vậy cũng không hay đâu. Tôi nghĩ vẫn nên gọi bác sĩ Quý đến xem sao đi.” Thím Lâm vỗ nhẹ lên lưng Ủy Trì Hi.

“Con...không sao...” Ủy Trì Hi cố dằng xuống vị chưa đang dâng lên trong cổ, khẳng khái không cho thím Lâm đi gọi bác sĩ.

“Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, cô chủ nhỏ, nếu cô cứ nôn mãi thế này sẽ bị hạ đường huyết mất thôi!” Thím Lâm lo lắng đến mức quỳnh lên.

Ủy Trì Hi lắc đầu. Cô rất muốn nói với thím Lâm đây chỉ là do ốm nghén mà thôi, không cần phải lo lắng, nhưng cô lại nói không nên lời. Cô đã nôn đến mức không còn chút sức lực.

Lúc này, Ủy Trì Thác Dã vừa nghe thấy nên vội chạy tới, anh mới vừa an ủi Giang Tuyết Nhi xong. Con bé đi vào cũng đã được một lúc, loáng thoáng nghe thấy tiếng cô vẫn đang nôn, tim không khỏi nhói lên.

“Thím Lâm, Thím đi gọi bác sĩ Quý đến đây mau.” Ủy Trì Thác Dã lúc này đã xuất hiện trước mặt thím Lâm, ấn đường anh nhú chặt.

“Vâng, tôi lập tức đi gọi điện thoại.” Thím Lâm đáp lời, giống như là nhìn thấy vị cứu tinh vậy.

“Không cần...” Ủy Trì Hi không kịp ngăn cản, thím Lâm đã chạy nhanh ra khỏi cửa rồi.

“Không chịu khám bác sĩ, chẳng lẽ con muốn nôn đến chết luôn hay sao?” Ủy Trì Thác Dã nhíu mày, đưa tay ra đỡ lấy thân thể nhỏ bé đang run rẩy của cô, nhưng miệng thì lại phun ra những lời nói lạnh như băng. Cô rùng mình ớn lạnh, vì cái gì anh đối với Giang Tuyết Nhi thì dịu dàng đến thế, còn với cô thì chỉ là lạnh lùng, thờ ơ lãnh đạm! Cô chưa bao giờ nghe thấy anh lớn tiếng với Giang Tuyết Nhi, anh vĩnh viễn chỉ biết dịu dàng dụ ngọt nâng niu người phụ nữ kia trong tay.

Lòng của cô lạnh lẽo, cắn chặt răng: “Người ta có chết cũng chẳng liên quan đến người.”

Bỗng dưng, hai cánh tay cứng rắn của anh mạnh mẽ kéo cô lại gần, hai tròng mắt như phun lửa nhìn thẳng vào hốc mắt đã bị nước mắt che kín của cô đầy đe dọa: “Ủy Trì Hi, không có sự cho phép của ta, con không có quyền được chết!”

Anh nhớ lại lần chết đuối trên đảo Phuket kia. Lần đó, anh đã trơ mắt nhìn cô chìm dần xuống nước, trơ mắt nhìn cô ngưng thở, nghĩ lại lần đó, trái tim anh lập tức co thắt từng cơn. Anh sẽ không bao giờ cho phép chuyện gì xảy ra với cô!

“Ồ, vậy Giang Tuyết Nhi phải làm sao đây?” Cô khẽ cười thê lương. Anh vĩnh viễn bá đạo như thế. Anh không cho phép cô chết, vậy còn Giang Tuyết Nhi thì sao đây? Anh cũng sẽ không cho phép cô ta chịu chút tổn thương nào sao?

Mỉm cười hơi nhíu lại: “Liên quan gì đến cô ấy?”

“... Ợe...” Cô nhin không được, lại thêm một trận nôn mửa, nôn đến mức lệ rơi đầy mặt. Cô cố kìm nén những giọt nước mắt đang chực trào ra. Cô không muốn để anh nhìn thấy sự nhếch nhác của mình, không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt anh. Cô sẽ không dùng dáng vẻ yếu đuối để cầu xin sự che chở của đàn ông, cô không phải là loại phụ nữ giống như Giang Tuyết Nhi.

“Con rốt cuộc bị làm sao vậy? Sao lại bị nôn đến mức này.” Ủy Trì Thác Dã vô cùng lo lắng, nhìn cô sắp đứng cũng không vững, theo bản năng một tay vòng qua ôm lấy eo cô, sốt ruột hướng cửa trước hét to: “Bác sĩ Quý đã tới chưa?”

“Ông ấy đang trên đường đến, cậu chủ!” Giọng chú Lâm truyền tới.

“Con còn chịu được không?” Ủy Trì Thác Dã ôm lấy thân hình suy yếu của Ủy Trì Hi, ấn đường nhíu chặt lại. Con bé này rốt cuộc tại sao lại bị bệnh nặng đến vậy!

“Buông... Buông người ta ra!” Cô yếu ớt nói, nghĩ muốn thoát khỏi ngực anh. Cô không cần anh thương hại, cho dù có chết, cô cũng quyết không thêm đi van xin tình yêu của anh! Nhưng dù cho cô có cố gắng giãy dụa, thì dưới cánh tay cứng như thép nguội của anh cô cũng hoàn toàn không thể thoát ra.

“Ủy Trì Hi, con đừng có tùy hứng nữa.” Anh lạnh giọng quát cô, sợ cô không cẩn thận làm chính mình bị thương.

Anh xúc eo cô lên, giật lấy khăn mặt cô đang cầm trong tay, bá đạo nhưng không kém phần dịu dàng lau khô khóe miệng cho cô, nhấn nút xả, cuốn trôi đi hết những gì cô nôn ra.

Cô ngầy ngốc nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, môi trắng bệch, trên mặt vương đầy nước mắt, khóc đến mức chớp mũi cũng hồng hồng, giống như một chú cún con bị người ta vứt bỏ, chọc cho Úy Trì Thác Dã bật cười khề.

“Xấu muốn chết.” Anh cứng chịu néo mạnh khuôn mặt tái nhợt của cô, để lại một vết dấu đỏ, sau đó lại miết mạnh, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt ửng hồng. Anh có chút vừa lòng với kiệt tác của mình “Như vậy mới có sức sống.”

“Đau...” Cô rên lên một tiếng, nhìn đôi mắt đen, sáng óng ánh như hai viên Hắc Diệu Thạch [Hắc Diệu Thạch – Black obsidian: trấn trạch, tránh tà, giải trừ năng lượng phụ, là loại đá bảo hộ gia trung, phòng tiểu nhân, tình tâm, ngũ ngon giấc, ổn định tính khí, đem lại nhiều may mắn, cải vận. Nếu là trận thất tinh, có ý cầu sớm sinh quý tử, làm người thành công], mây kiêu như sóng cao lên như đang treu tức, vết sẹo nơi cuối lông mày lại có vẻ đặc biệt gọi cảm. Cô nhìn có chút thất thần, theo bản năng đưa ngón tay xoa lên vết sẹo kia “Có còn đau không?”

Anh khề lắc đầu, vết sẹo kia đã có hơn hai mươi năm rồi, làm sao còn đau nữa chứ?

Cứ như thế trong một khoảnh khắc, anh đã bị hơi thở thơm mát nhẹ nhàng của cô mê hoặc. Đôi mắt đen sáng long lanh, trong veo như mặt nước hồ thu, sóng mũi xinh xắn chứng tỏ chủ nhân của chúng rất đáng yêu, làm anh không kìm được nhìn chăm chăm vào cánh môi tái nhợt của cô, lại khiến cho anh có chút đau lòng. Con bé ngốc, cũng không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình một chút.

Anh nhìn chăm chăm vào cánh môi không còn chút huyết sắc của cô, không kìm chế được cách cô càng lúc càng gần, áp sát hơi thở thơm ngát của cô, nhẹ nhàng dịu dàng, môi anh phủ lên môi cô...

Khi bờ môi ấm áp của anh phủ lên cánh môi lạnh lẽo của cô. Cô rõ ràng nghe được âm thanh vỡ vụn của tấm khiên phòng ngự ở trong tim mình!

Này miệng, này môi, cùng với loại cảm giác nóng bỏng ẩm ướt đã khiến cho cô đắm đuối say mê. Cô nhớ lại sự nóng bỏng đêm đó của hai người, nhớ tới sự quần quýt si mê trong căn phòng 3025, nhớ lại lần trườn miên dưới đáy biển sâu trên đảo Phuket kia, lại thêm một lần nữa cô rơi vào trầm luân...

Những ngón tay mảnh khảnh lặng lẽ trượt vào mái tóc anh, chà xát lên làn tóc đen bóng mượt của anh, “Ừm...” Cô khó nén phát ra một tiếng thờ khề.

Một tiếng thờ gấp này, đột nhiên làm anh thức tỉnh!

Đáng chết! Anh bất thành linh tách môi mình ra, một tay đẩy cô ra khỏi ngực!

Cô thờ nhẹ một hơi, mê man nhìn anh, cánh môi bởi vì anh mà tăng thêm vài phần huyết sắc, khuôn mặt mỉm cười ửng đỏ, đáng vẻ cực kỳ mê người.

Chết tiệt! Úy Trì Thác Dã rủa thầm một tiếng, anh lại làm chuyện điên rồ rồi! Rốt cuộc anh đang làm gì thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cơn Bão Ôm Nghén (3)

“Thác Dã, Tiểu Hi thế nào rồi?” Giọng nói của Giang Tuyết Nhi từ ngoài cửa truyền vào.

Anh bất chợt đẩy mạnh cô ra, Úy Trì Hi lao đảo một cái thiếu chút nữa đụng phải bồn lavabo cảm ứng.

“Cẩn thận.” Anh theo bản năng giữ chặt lấy cánh tay cô, hít sâu một hơi, ôm lấy thân hình mềm nhũn của cô, né tránh ánh mắt như bốc lửa của cô.

“Người muốn làm gì!” Úy Trì Hi bị anh ôm ngang nhấc bổng lên, thất thanh kêu to, cánh tay ngọc mảnh khảnh theo phản xạ ôm chặt lấy cổ anh.

“A! Tiểu Hi...” Giang Tuyết Nhi vừa lúc nhìn thấy anh ôm Úy Trì Hi vội hỏi “Thác Dã, Tiểu Hi, con bé...”

“Tuyết Nhi em tránh ra một chút, kéo không lại đụng phải em” Úy Trì Thác Dã ôm lấy thân hình Úy Trì Hi không hề giải thích với Giang Tuyết Nhi liền đi một mạch về phía cửa.

Úy Trì Hi không muốn nhìn thấy Giang Tuyết Nhi, vì thế liền vùi mặt vào sâu trong lồng ngực dày rộng của anh, nước mắt, nước mũi giận dỗi dường như cũng nhân đó mà quệt hết lên chiếc áo sơ mi đắt tiền của anh.

“Ồ, được, Thác Dã anh cẩn thận một chút nha!” Giang Tuyết Nhi vội vàng nhường đường, khăn trương nhìn theo bọn họ.

Anh không chút do dự ôm Úy Trì Hi bước ra, vừa đi vừa hét lên: “Chú Lâm, bác sĩ Quý còn chưa tới sao?”

“Đến rồi, đến rồi!” Thím Lâm vừa lúc bước vào cửa, đi theo phía sau là một người đàn ông cao tuổi mặc một chiếc áo khoác màu xám bạc, khoảng hơn sáu mươi tuổi. “Cậu chủ, bác sĩ Quý đến rồi”.

“Ừ, bác sĩ Quý, phiền ông đi theo tôi.” Úy Trì Thác Dã ôm Úy Trì Hi đi lên lầu, một bên dẫn dò bác sĩ Quý, một bên hướng cô gái nhỏ trong lòng thấp giọng nói: “Con cố chịu thêm một lát, bác sĩ Quý đến rồi.”

“Ừm!” Cô gái nhỏ trong lòng phát ra một tiếng rên khẽ. Cô sợ không dám đối mặt nhưng người kia vẫn đến! Oh my God, phải làm gì bây giờ!

Cô cúi đầu xuống càng sâu, căn bản không dám liếc mắt nhìn bác sĩ Quý lấy một cái. Tâm trạng rối bời, phải làm thế nào đây!

Úy Trì Thác Dã chậm rãi ôm Úy Trì Hi trở về phòng ngủ của cô ở Xích Long bảo, đặt cô xuống giường, cẩn thận giúp cô cởi giày ra: “Mau nằm vào trong chăn đi.” Anh quay đầu thấy bác sĩ Quý đã đứng ở cửa liền nói: “Bác sĩ Quý, làm phiền ông.”

Bác sĩ Quý gạt đầu, đi vào trong phòng, dùng giọng nói nhã nhặn hỏi: “Cậu chủ, cô tiểu Hi cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

“Con bé nôn rất nhiều, cũng không biết có phải là do dạ dày có vấn đề hay không, phiền bác sĩ Quý khám cho con bé xem sao.” Lòng mày anh vẫn nhíu chặt như trước.

“Được, để tôi khám thử xem.” Bác sĩ Quý cầm hộp đựng thuốc vẫn đem theo bên người để lên trên giường, lấy ống nghe y tế ra, đi đến trước mặt Úy Trì Hi.

“Oái!” Lòng tơ của cô dựng đứng cả lên, vội lùi người vào sâu trong chăn, vô cùng hoảng sợ nhìn bác sĩ Quý.

“Úy Trì Hi, không được làm loạn, ngoan ngoãn để bác sĩ Quý khám xem.” Úy Trì Thác Dã thấy cô tránh né, lập tức quát lên.

Thím Lâm và Giang Tuyết Nhi cũng đi vào trong phòng, lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Úy Trì Hi.

Úy Trì Hi nhìn thấy ánh mắt của bọn họ đều đồng thời tập trung lên mặt cô, đột nhiên kêu lên: “Người ta không cần.”

“Con đã nôn đến như vậy, lại còn la hét không chịu khám.” Anh nhướn mi, cao giọng nói: “Bác sĩ Quý, ông đừng để ý đến con bé.”

Dứt lời, anh chuẩn bị đi qua giữ chặt lấy cô. Con bé này không dùng bạo lực là không chịu hợp tác phải không?

“A—chờ, chờ một chút!” Úy Trì Hi hoảng hốt kêu lên, “Con muốn tất cả mọi người đều đi ra ngoài hết, chỉ để mình bác sĩ Quý ở lại!”

“Úy Trì Hi!” Thanh âm của anh lộ ra sự uy hiếp. Anh sẽ ăn cô hay sao mà cô lại dùng bộ dạng sợ hãi thế này?

“Hu hu hu, người bắt nạt người ta...” Cô khịt mũi chua xót, oa oa khóc lớn tiếng: “Người ta chỉ cần... một mình... bác sĩ Quý... hu hu”

“Được rồi, cậu chủ, chúng ta có lẽ cũng nên đi ra ngoài trước. Cô chủ nhỏ chắc là thấy xấu hổ đấy.” Thím Lâm nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của cô chủ nhỏ, trái tim liền mềm nhũn ra.

Giang Tuyết Nhi ở bên biết điều cười nói: “Phải đó, thím Lâm nói không sai. Thác Dã, em thấy chúng ta cũng đừng nên quấy rầy bác sĩ Quý.” Cô đi đến bên người Úy Trì Thác Dã, ôm chặt cánh tay anh, dịu dàng nhìn anh mỉm cười.

“...” Anh không lên tiếng, trong lòng có chút giận dữ. Con bé này không biết anh thực sự rất lo lắng cho cô sao, lúc này còn đuổi anh đi.

“Hu hu oa oa oa...” Úy Trì Hi khóc càng thêm dữ, đương nhiên là bởi vì nhìn thấy hai tay của Giang Tuyết Nhi đang ôm lấy cánh tay anh! Nỗi chua xót dâng lên khiến cho cô đau lòng quá!

Tiếng khóc của cô làm lòng anh đau: “Được rồi, đừng khóc! Bác sĩ Quý, ở đây giao cho ông.”

Anh cau mày cùng Giang Tuyết Nhi bước ra khỏi phòng, thím Lâm cũng tiện tay đóng lại cửa phòng. Trong phòng chỉ còn lại bác sĩ Quý và Úy Trì Hi hai người đối diện nhau.

“Cô Tiểu Hi, chúng ta lại gặp nhau, để bác sĩ Quý khám xem nào, chính xác là ở đâu thấy không thoải mái.” Bác sĩ Quý mỉm cười hiền lành.

“A! Bác sĩ Quý, xin chào...” Cô có chút lo sợ đưa tay ra trước mặt ông “Chúng ta có thể làm một vụ giao dịch hay không...”

“Hả?” Bác sĩ Quý bối rối, nắm lấy tay cô, đề tay lên mạch của cô “Giao dịch gì?”

“Hi hi, chuyện đó...” Cô cười gượng hai tiếng.

Chân mày bác sĩ Quý hơi nhíu lại, sau đó, lại một lần nữa kiểm tra mạch đập của cô: “Cô Tiểu Hi... gần đây cô bị nôn thường xuyên sao?”

Nghe thấy ông hỏi như vậy, Úy Trì Hi biết, bác sĩ Quý là một vị bác sĩ ‘lão làng’ dày dặn kinh nghiệm, chỉ cần nghe qua mạch đập của cô liền hiểu rõ rằng vấn đề của cô là gì.

Cô hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Quý, chắc ông cũng biết, đúng vậy, tôi đang mang thai.”

“Hmm” Bác sĩ Quý gạt đầu, kết quả này không có gì bất ngờ, vừa rồi lúc bắt mạch thì ông đã biết.

“Bác sĩ Quý, ông— không thấy kỳ lạ sao?” Úy Trì Hi tròn tròn mắt, nhìn về mặt bình tĩnh của ông cụ. Quả nhiên là một vị bác sĩ già đã gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, thấy biến cũng không hề sợ hãi.

Bác sĩ Quý thở dài một hơi. Nhà ông ba đời đều là bác sĩ cho gia tộc Úy Trì, cũng có thể nói là đã tận mắt chứng kiến mọi thăng trầm của gia tộc này. Gia tộc Úy Trì nhân khẩu vẫn luôn đông đúc, hiện tại cô con gái nuôi của gia tộc Úy Trì có tin vui, khiến cho ông vừa mừng lại vừa lo. Mừng là, nhân mạch bắt đầu thịnh vượng, cho dù không phải là huyết mạch chân chính của gia tộc Úy Trì, nhưng lo là lo cô Tiểu Hi tuổi còn quá nhỏ, nghe giọng điệu vừa rồi của cậu chủ cũng không giống như là đã biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Con Bão Ốm Nghén (4)

“Bác sĩ Quý...” Úy Trì Hi nhìn thấy bộ dạng trầm tư của ông lo lắng gọi.

“Hả?” Việc này có chút nhứ đầu, bác sĩ Quý theo thói quen đẩy gọng kính trên sống mũi lên một chút, “Cô Tiểu Hi, vậy xem ra việc cô bị nôn mửa cũng chỉ là phản ứng ốm nghén bình thường.”

“Đúng vậy a, nhưng bọn họ cũng không biết thật ra là do tôi bị ốm nghén.”

“Vậy cậu chủ cũng không biết cô đang có thai, phải không?” Khóe mắt bác sĩ Quý hơi nhúu lại, tuy rằng đã dự đoán được đáp án, nhưng vẫn phải cần chính miệng cô Tiểu Hi xác thực, ông mới dám kết luận.

Úy Trì Hi nặng nề gạt đầu: “Đúng vậy, ông ấy không biết.” Nói xong, cô khẽ thở dài một hơi, vừa lập tức muốn cho Thác Dã biết lại vừa sợ anh biết được suy nghĩ trong lòng mình. Bác sĩ Quý làm sao có thể hiểu được chứ?

“Vậy... Cô Tiểu Hi, cha của đứa nhỏ sẽ chịu trách nhiệm chứ?” Bác sĩ Quý lại hỏi.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt ông: “Tôi không biết.”

“Cái gì?” Bác sĩ Quý thất kinh kêu lên, “Cô Tiểu Hi không biết cha đứa nhỏ là ai sao?”

“Á? Tôi không phải có ý này, là không biết cha đứa nhỏ có chịu trách nhiệm hay không.” Trên thực tế cô hoàn toàn không thể xác định được. Trong lòng Thác Dã cô chỉ là con gái của anh. Anh chưa bao giờ đối với cô như kiểu một người đàn ông chịu trách nhiệm với người phụ nữ của mình, huống chi là đối với đứa con của bọn họ.

“Ai... Cô Tiểu Hi, cô thế này thật sự làm cho tôi rất khó xử. Tôi biết giải thích thế nào với cậu chủ đây.” Bác sĩ Quý lo lắng nhíu mày. Ông không thể ngờ rằng cô Tiểu Hi lại đang có thai, lại càng không thể nghĩ tới chuyện này lại khó giải quyết đến thế.

“Bác sĩ Quý, tôi biết ông là người tốt. Tôi sẽ tìm thời điểm thích hợp nói rõ ràng với cha tôi, nhưng không phải là bây giờ. Ông có thể giúp tôi che giấu một thời gian ngắn được không? Tôi xin ông mà, bác sĩ Quý!” Úy Trì Hi cầu xin. Nếu như bác sĩ Quý nói với Thác Dã chuyện cô đang mang thai, thì cô tuyệt nhiên sẽ không còn cơ hội để chứng minh bản thân đã hoài thai đứa nhỏ của anh.

Cho dù đứa nhỏ có thể chứng minh bằng DNA, nhưng cô không hi vọng dùng hạ sách đó để buộc anh phải thừa nhận đứa nhỏ. Dù sao cái cô muốn chính là tình yêu của anh chứ không phải chỉ là thân phận cha của đứa bé.

“Cô Tiểu Hi, cô thế này...” Bác sĩ Quý do dự....

“Tôi nói thật, bác sĩ Quý, nếu ông nói với cha tôi chuyện tôi có thai, ông ấy nhất định sẽ đánh chết tôi.” Oái, phim truyền hình cũng đều diễn như vậy nha. Cô nói xong nước mắt lưng tròng.

“Đừng gấp đừng gấp, cô Tiểu Hi, chúng ta còn phải nghĩ cách.” Bác sĩ Quý nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, trong lòng dâng lên một cảm giác không nỡ.

Ai, không biết đi lừa gạt một ông lão có phải là một hành vi vô đạo đức hay không, nhưng cô cũng không phải hoàn toàn là đang nói dối a: “Bác sĩ Quý, ông cũng biết tôi chỉ là dưỡng nữ của nhà Úy Trì. Tôi thật là đáng thương, nếu cha tôi biết tôi đã làm bại hoại gia phong, thì tôi nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà Úy Trì, đến lúc đó mẹ con chúng tôi cô nhi, quả phụ sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ. Bác sĩ Quý, ông nhẫn tâm ư?”

“Cô Tiểu Hi, những lời này của cô là muốn...” Bác sĩ Quý dù sao tuổi cũng đã cao, rất dễ bị mềm lòng.

“Bác sĩ Quý, xin ông giúp đỡ được không, cứ nói là dạ dày của tôi có vấn đề, được không, thật sự cầu xin ông, bác sĩ Quý...” Cô nài nỉ van xin. Cô

cùng cục cùng sống hay chết đều ở trong tay bác sĩ Quý. Cô không quên lần đó khi cô nói cho Thác Dã biết mình có thai, phản ứng đầu tiên của anh không ngờ lại cho rằng cô có quan hệ tình dục bừa bãi. Nếu lần này bác sĩ Quý nói ra, anh không hất tung cả nóc nhà lên mới là lạ.

Trước tiên cô chỉ có thể để cho anh nhận ra cô chính là ‘cô ấy’, rồi sau đó mới nói đến chuyện có em bé. Ừm, chỉ có như vậy mới là cách thức hoàn mỹ nhất, cô không thể phá hỏng.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, người nào đó đợi ở bên ngoài đã mất hết kiên nhẫn.

Trong lòng Úy Trì Hi lập tức hoảng loạn, mắt thấy Thác Dã sắp vào, cô vội vã kéo lấy tay bác sĩ Quý: “Cầu xin ông, bác sĩ Quý, toàn bộ hậu quả tự mình tôi sẽ chịu trách nhiệm...”

“Cô Tiểu Hi, cô đây là...” Bác sĩ Quý do dự, nghe thấy tiếng gõ cửa, trong lòng cũng căng thẳng theo.

Đúng lúc này, Úy Trì Thác Dã đã đẩy cửa đi vào.

“Thế nào, bác sĩ Quý, rốt cuộc con bé có vấn đề gì?” Mi tâm anh vẫn nhúu chặt lại như cũ.

“Cậu ... chủ...” Nhìn thấy anh đi tới, bác sĩ Quý trong lúc nhất thời dĩ nhiên là không biết mở miệng nói thế nào.

“Bác sĩ Quý nói, gần đây dạ dày người ta không tốt, uống một ít thuốc là ổn.” Úy Trì Hi ở một bên nhìn chăm chăm vào sắc mặt của bác sĩ Quý.

Úy Trì Thác Dã ngoay ngoay nhìn cô, nhướn cao mi: “Phải không? Nôn lợi hại như vậy chỉ vì đau dạ dày?”

“Đúng vậy a, bác sĩ Quý, ông nói có đúng không!” Cô vội vàng thúc giục bác sĩ Quý, nếu không anh căn bản là sẽ không chịu tin tưởng lời cô nói.

“Khụ khụ.” Bác sĩ Quý ho khan hai cái cho thông cổ, sau đó, phun ra lời nói dối lớn nhất trong đời “Đúng vậy, cậu chủ, cô Tiểu Hi không có gì đáng ngại. Tôi trở về kê một toa thuốc cho cô ấy uống, rất nhanh sẽ khỏi.” Có Chúa chứng giám, thuốc ông kê là thuốc an thai của Đông y, thuốc tây cũng không thể dùng bừa bãi được.

Nghe bác sĩ Quý nói như vậy, lòng của Úy Trì Thác Dã cũng theo đó mà thả lỏng: “Vây là tốt rồi, Úy Trì Hi, con còn có... nơi nào không thoải mái hay không, nói rõ với bác sĩ Quý đi.”

“Đã nói rõ cả rồi!” Cô nhanh nhẩu trả lời, nhìn bác sĩ Quý bằng ánh mắt biết ơn, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo vào ngay phút chót bác sĩ Quý đã không có bán đứng cô.

“Đúng vậy, cậu chủ, để cô Tiểu Hi nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi trở về kê toa, ngày mai sẽ đem thuốc đã sắc xong đến quý phủ.” Bác sĩ Quý đứng dậy, lấy hộp thuốc, ông sợ nếu cậu chủ hỏi tiếp thì cũng không biết phải che giấu như thế nào.

“Vâng, bác sĩ Quý, cảm ơn ông nhiều.” Úy Trì Hi mỉm cười, ngọt ngào nói.

“Không cần khám lại lần nữa sao?” Úy Trì Thác Dã nghi ngờ hỏi, vẫn là kiểm tra cẩn thận một chút, anh mới cảm thấy yên tâm hơn.

“À, cậu chủ, tạm thời không cần, Cô Tiểu Hi rất khỏe, ngài cũng đừng quá lo lắng.” Bác sĩ Quý gật gật đầu, “Vây tôi xin phép về trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Con Bão Ôm Nghén (5)

Bác sĩ Quý xách theo hộp thuốc, sắc mặt nghiêm trọng rời khỏi Xích Long bảo. Đọc theo đường đi, ông luôn tự hỏi từ nay về sau phải làm như thế nào để giải quyết tốt hậu quả chuyện này. Dù sao bụng của cô Tiểu Hi sẽ càng ngày càng lớn, muốn giấu cũng giấu không được.

Ông âm thầm cầu nguyện, hy vọng cha của đứa con trong bụng cô Tiểu Hi, có thể mau chóng chịu trách nhiệm với cô Tiểu Hi, nếu vậy ông cũng không cần phải phiền não nữa rồi, dù sao với tính tình của cậu chủ, ông cũng phần nào hiểu được. Làm bác sĩ tại gia cho nhà Úy Trì đã vài chục năm, ông biết gia tộc Úy Trì tuyệt đối không cho phép xuất hiện vết nhor, nếu không— ông thật sự cũng không dám tưởng tượng!

Bi kịch đã từng xảy ra một lần, ông thật không muốn nó lại xảy ra lần thứ hai. Cầu mong, cầu mong cho cô Tiểu Hi có thể bình an, thuận lợi vượt qua khó khăn này...

Úy Trì Hi bên này vừa nhìn thấy bác sĩ Quý bỏ đi, thì bên kia đã nhanh chóng ngồi dậy rời khỏi giường, mang giày vào, bước nhanh ra khỏi phòng. Đúng lúc này, Úy Trì Thác Dã mới đưa bác sĩ Quý về cũng đã quay trở lại.

“Tại sao con còn chạy ra đây?” Úy Trì Thác Dã trầm giọng nói. Con bé này không chịu nằm yên, nghỉ ngơi ở trên giường lại còn dám chạy loạn. Tâm trạng anh vừa mới từ từ bình tĩnh lại đôi chút ngay lập tức lại muốn bùng phát.

“Không phải muốn về biệt thự sao? Người ta xem sắc trời cũng đã tối rồi, chúng ta cũng nên trở về sớm đi thôi.” Úy Trì Hi nhìn thấy anh, giống như ong thấy mật, cười híp mắt vội vội vàng vàng chạy qua, kéo lấy tay anh định đi xuống dưới lầu.

Vừa rồi nguy hiểm thật, may mắn nhờ có bác sĩ Quý giúp đỡ, cô mới thuận lợi vượt qua cửa ải, nếu không lúc này làm sao cô có thể bình tĩnh nói chuyện phiếm với anh được chứ? Bây giờ, chuyện quan trọng nhất chính là phải kéo anh trở về biệt thự ngoại ô, tránh để cho con hồ ly tinh Giang Tuyết Nhi kia đến quấy phá.

“Quay về biệt thự?” Úy Trì Thác Dã nghi hoặc nói: “Ta nói đêm nay phải quay về khi nào?”

“Hà? Không quay về, chẳng lẽ sẽ ngủ lại chỗ này?” Cô đột nhiên hoảng hốt, buột miệng nói. Anh không phải có ý định muốn quan hệ với người phụ nữ kia đó chứ? Không được, sống chết gì cô cũng sẽ không đồng ý!

Nghe Úy Trì Hi nói xong, ấn đường của anh không khỏi nhúu chặt lại: “Ta thật sự rất kinh ngạc, nơi này chính là nơi con đã sống mười hai năm qua, đừng nói với ta, con không muốn ngủ lại đây——” Anh cố ý kéo dài âm cuối, trong giọng nói lộ ra đôi chút mùi vị uy hiếp.

“À...không phải vậy, người ta chỉ nghĩ là người không muốn ngủ lại nơi này thôi!” Cô chu môi, oan uổng quá, đại nhân. Cô ngủ ở chỗ nào cũng không thành vấn đề, mấu chốt là anh ngủ ở chỗ nào kia. Hơn nữa lúc ở biệt thự cũng chỉ có anh và cô, tuy rằng mỗi người một phòng, mỗi người một giường, nhưng thế giới của chỉ riêng hai người, thật sự rất tốt đẹp. Ở Xích Long bảo này lại có thêm một cô Giang Tuyết Nhi, bây giờ chú Lâm, thím Lâm lại đối xử với người phụ nữ kia giống như là ‘bảo chủ phu nhân’ tương lai, vì vậy cô mới ngạc nhiên đêm nay anh muốn ngủ lại ở đây mà thôi.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn đáp ứng yêu cầu của thím Lâm, ở bên trên người phụ nữ tên Giang Tuyết Nhi kia, tạo điều kiện cho nhà Úy Trì? Á...Lúc này trong bụng cô không phải cũng đã mang cục cưng của anh rồi sao? Làm gì còn phải ‘phiên toái’ đến người phụ nữ kia chứ? Thím Lâm à thím Lâm tại sao còn không chịu đến hầu hạ nữ chủ nhân chân chính là cô đây?

“Bây giờ đã biết câu trả lời rồi, còn không trở về phòng mà ngủ đi? Tối nay con nôn đến mức bị hạ đường huyết, giờ không cảm thấy mệt sao?” Anh không trở về biệt thự, cũng vì nghĩ đến thân thể không được thoải mái của cô, không bằng cứ ở lại Xích Long bảo nghỉ ngơi cho sớm. Con bé kia chắc còn nằm chưa ấm chỗ đã chạy ra đây, thật sự là nên đánh một trận vào mông.

“Nhưng mà Thác Dã, người ta...” Cô do dự, không biết làm sao để ngăn cản cơ hội của Giang Tuyết Nhi. Dù sao chỉ cần nơi nào có sự tồn tại của Giang Tuyết Nhi, cô liền hoàn toàn không có cảm giác an toàn: “Đêm nay người tacó thểngủ cùng với người được không a?”

“Không được!” Anh không cần suy nghĩ liền cự tuyệt cô, nhưng trong lòng lại vô có rối loạn. Nhớ tới nụ hôn do không nén nổi tình cảm lúc này, thân dưới của anh lại nổi lên phản ứng.

Chết tiệt! Anh càng ngày càng hoài nghi có phải do mình bị cấm dục quá lâu rồi hay không.

Cái quái gì vậy? Anh ta thật là vô tình nha, lần nào cũng đều cự tuyệt cô thẳng thừng như vậy, tuyệt đối không hề lo lắng xem có làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của cô hay không: “Nhưng mà, trước đây người ta đều ngủ cùng với người nha!” Cô phồng đôi má trắng mịn. Trước đây đều phải ôm chân anh mới có thể ngủ được, tuy rằng mỗi lần đều do cô đêm hôm khuya khoắt trèo lên trên giường của anh, nhưng bởi do anh cũng ngấm ngấm đồng ý nha. Vậy vì sao bây giờ lại không được? “Có được hay không?”

Cô lắc lắc cánh tay anh, cái vật tròn tròn mềm mại lơ đãng chạm vào anh, xuyên qua lớp áo mỏng manh truyền đến từng đầu mút dây thần kinh của anh, gây cho anh một trận tê dại: “Không được! Con đã trưởng thành, không được tùy hứng.”

Úy Trì Thác Dã cố kìm nén kích thích. Chết tiệt, anh rốt cuộc suy nghĩ điên khùng gì vậy, ngay cả đối với con gái của mình cũng nảy sinh ảo tưởng.

Không để cho cô làm nũng, anh rút cánh tay mình về, giục cô nhanh chóng về lại phòng ngủ.

“A này, người ta không muốn...” Cô bị anh kiên quyết đẩy vào phòng ngủ, âm thanh khăn khăn cố gắng giãy dụa trong cổ họng lần cuối: “Thác Dã, người ta ngủ không được!” Đặc biệt là ở nơi có Giang Tuyết Nhi! Cô ở trong lòng thầm bổ sung thêm một câu.

“Ngủ không được cũng phải ngủ, nếu không sau này sẽ không cho phép con về lại biệt thự.” Anh đành phải tung ra đòn sát thủ, ai bảo con nhóc này mềm không ăn, lại muốn ăn cứng.

“Hừ!” Úy Trì Hi hừ mũi, rõ ràng đã là một ‘lão già’, vì sao luôn dùng giọng điệu của một ‘cậu nhóc’ chứ! Hình như cuộc sống mười mấy năm qua của cô đều phải chịu sự uy hiếp này của anh, nhưng tại sao lần uy hiếp nào của anh cũng đều thực sự thành công.

Anh luôn mang cả họ lẫn tên ra gọi cô, Úy Trì Hi không được làm cái này, Úy Trì Hi không cho phép làm cái kia, Úy Trì Hi không đòi nào... Nếu như anh có thể đối xử với cô cũng giống như với Giang Tuyết Nhi, thì cô sẽ lập tức đốt pháo ăn mừng, cũng sẽ thấp hương cúng tạ thần linh!

Nếu anh thật sự muốn đuổi cô ra khỏi biệt thự, vậy còn diễn trò khi làm chi? Giờ chỉ còn cô và cục cưng đơn độc, thật đáng thương.

Vì nghĩ cho đại cục, Úy Trì Hi đành phải nén giận, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, ngoan ngoãn chui vào trong chăn. Cô cũng chỉ có thể âm thầm thờ dài, Úy Trì Hi a, Úy Trì Hi, rốt cuộc thì còn có...khí phách hay không hả!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Bảo Táp Hôn Mê (1)

Trời bắt đầu vào hè, nhiệt độ không khí ban đêm mang đến cảm giác mát mẻ, từ trong giấc mộng Úy Tri Hi trần trọc tỉnh giấc. Cô không nhớ mình đã mơ thấy gì, những hình ảnh đứt quãng, mơ hồ khiến cô cảm thấy lo lắng bất an.

Trong mộng, như có như không, nhưng cuối cùng chỉ nghe được tiếng gào thét của một người phụ nữ, từng tiếng lại từng tiếng. Cô không thể nhìn thấy rõ diện mạo của cô ta nhưng tiếng la hét của cô ta không hiểu tại sao lại khiến cho cô cảm thấy hốt hoảng. Cô nhớ lại kỷ niệm đã khắc sâu trong tim kia — Thác Dã..

Lúc còn bé, vào ban đêm cô thường hay giật mình tỉnh giấc, sau đó sẽ chạy đến phòng của anh, trèo lên trên giường có anh đang nằm, rồi ôm chặt chân anh mới có thể ngủ ngon giấc.

Cô còn nhớ, Tiểu Tiểu bảo, cô gái nào ngủ cùng với papa chính là người tình của papa. Vậy cô đã ngủ cùng anh, có được coi là người tình của anh hay không?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Úy Tri Hi khẽ nở một nụ cười mờ nhạt, trong lòng có chút mừng thầm. Anh có biết cô là người tình của anh hay không? Anh có biết trong bụng cô đã mang cốt nhục của anh hay không?

Cô kéo chăn ngồi dậy, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặt trăng tròn vành vạnh sáng tỏ trên cao, bầu trời đêm tản ra sự yên tĩnh, bình thản. Vào giờ này chắc là anh đang ngủ.

Trong đầu nhanh chóng lóc lên ý niệm, không phải suy nghĩ nhiều, cô rón ra rón rén xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê có hình con thỏ trắng nhỏ rồi đi ra khỏi phòng. Một lúc sau, Úy Tri Hi lặng lẽ đi qua phòng của Úy Tri Thác Dã, cửa phòng chỉ để khép hờ, trề thế này anh còn chưa ngủ sao?

Cô mơ hồ nghe thấy từng trận thờ dốc rất nhỏ, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại, chẳng lẽ...

Bỗng dưng, một nỗi sợ hãi trong nháy mắt thổi quét qua toàn thân cô, chẳng lẽ là Giang Tuyết Nhi?!

Ý nghĩ này giống như một chậu nước đá dội thẳng từ đầu xuống chân cô. Cô khẽ rung mình một cái, anh sẽ không thật sự cùng Giang Tuyết Nhi...

Vì vậy, Úy Tri Hi khẽ tựa đầu vào cạnh cửa, nhìn qua khe cửa, mở to hai mắt cố gắng nhìn vào trong phòng.

Nhưng mà, trong phòng vẫn tối đen như mực, bóng tối làm cho cô gần như không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Ưm...” Lại là một tiếng rên khẽ của phụ nữ.

Úy Tri Hi theo bản năng bấu chặt khung cửa. Ở Xích Long bảo, ngoại trừ Giang Tuyết Nhi, còn có người phụ nữ nào có thể vào phòng của anh?

Đáng chết, cô biết mà, con hồ ly tinh này sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào lôi kéo Thác Dã! Cái gì mà hiền lương thực đức, cái gì mà dịu dàng rung động lòng người, tất cả đều là những chiêu bài lừa đảo. Vào lúc này không phải cũng chủ động leo lên trên giường của đàn ông đó sao?!

Nhưng anh làm sao có thể, làm sao có thể mỗi một lần anh đều có thể âu yếm mỗi một người phụ nữ khác nhau? Đường Giai Kì cũng thế, Giang Tuyết Nhi cũng thế, còn cô thì sao? Phải chăng cũng chỉ là một trong số đó.

Úy Tri Hi càng nghĩ càng tức giận, lập tức đỏ cả hai mắt. Một cảm giác bị phản bội mãnh liệt kéo đến, tại sao anh có thể trong lúc cô đang mang thai, vẫn nổi ‘thú tính’ như cũ? Anh thật đáng ghê tởm, chẳng phải anh chỉ nên chung thủy với một mình cô thôi, không phải sao?

“Tuyết Nhi...” Trong phòng vang lên một giọng nói trầm thấp, nhưng mạnh mẽ của đàn ông.

Có hóa thành tro, Úy Tri Hi cũng nhận ra được chủ nhân của giọng nói này, nghe anh ‘ý loạn tình mê’ gọi tên Giang Tuyết Nhi, trái tim cô giống như bị người ta hung hăng đâm sâu cho một nhát

“Á...” Hơi thở hỗn hển, thanh âm kiều mị của người phụ nữ ngày càng dồn dập.

Úy Tri Hi cảm thấy chân mình đang run lên. Cô liều mạng gắng gượng mở to hai mắt, muốn nhìn cho rõ động tĩnh bên trong, nhưng tiếc rằng vẫn chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen.

“Tuyết Nhi...” Úy Tri Thác Dã nhỏ giọng gọi.

“Dạ...” Giọng người phụ nữ có chút khó nhọc, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

“Tuyệt Nhi?” Úy Trì Thác Dã lại gọi thêm một tiếng, lần này trong giọng nói cho thấy có chút lo lắng.

Sau đó, Úy Trì Hi nghe thấy tiếng anh khẽ rửa thầm một tiếng, bọn họ làm sao vậy?

Một lúc lâu sau, cô chỉ nghe trong phòng dồn dập tiếng hít thở, thít chặt trái tim cô làm cho cô sắp hít thở không thông, nước mắt không nhịn được trào ra. Bọn họ thật sự đã làm chuyện đó rồi sao?

Trong lúc Úy Trì Hi đã chuẩn bị phá cửa xông vào, thì đột nhiên

“Tuyệt Nhi, em tỉnh, mau tỉnh!” Trong phòng Úy Trì Thác Dã lại hét lên, “Chết tiết! Giang Tuyệt Nhi, em tỉnh lại cho anh!” Trong giọng nói mang theo một chút run rẩy.

Xảy ra chuyện gì? Úy Trì Hi cảm thấy dường như có chuyện gì đó không đúng, cô không hề do dự, đẩy cửa bước vào.

“Thác Dã!” Úy Trì Hi kêu lên, tay trái chạm vào công tắc trên tường.

Trong phòng, ngay lập tức đèn đuốc sáng trưng.

Cô có chút không dám tin nhìn hình ảnh ngay trước mắt mình. Thác Dã nửa thân trên trần trụi, có thể thấy rõ cơ bụng sáu múi, ở thân dưới quần dài cũng đã cởi nút, người phụ nữ nằm trên giường để lộ hết cả bầu ngực trần, quần áo cũng cởi được một nửa...

“Con còn đứng ngẩn ra đó làm gì! Nhanh đi gọi bác sĩ Quý đến đây!” Ngay vào thời điểm đèn sáng lên, Úy Trì Thác Dã ngẩng đầu liền nhìn thấy Úy Trì Hi đi vào, sau đó chỉ ngây ngốc đứng yên ở đó, không khỏi nhìn cô quát lên.

Chết tiết! Anh cảm quần áo đã bị cởi ra một nửa của Tuyệt Nhi chính lại, che đi cảnh xuân, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, ngón tay chạm thấy hơi thở của cô, lúc này anh mới khẽ thở dài nhẹ nhõm, nhưng trong lòng không khỏi áy náy.

Úy Trì Hi bị anh rống lên, thân mình hơi chấn động, run giọng hỏi: “Cô ấy ... bị làm sao vậy?”

“Chết tiết! Úy Trì Hi, con còn ngây ngốc cái gì, nhanh chạy đi kêu bác sĩ Quý!” Năm tay anh vô thức nắm chặt, cô không thấy Giang Tuyệt Nhi đang bị hôn mê hay sao? “Nhanh lên!”

“Hả?” Úy Trì Hi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt anh thế này, trong phút chốc bị dọa cho hoảng sợ. Ấy vậy mà khi cô nhìn thấy lửa giận trong đôi mắt anh! Ngay lập tức lại trở nên ngây dại.

“Úy Trì Hi!” Một ánh mắt dữ dần hung hăng bắn về phía cô. Ngay sau đó, anh nhanh chóng xuống giường, trông chờ cô đi gọi bác sĩ Quý, chỉ sợ là Tuyệt Nhi sẽ lập tức mất mạng, “Giúp ta trông chừng Tuyệt Nhi!”

Dứt lời, anh phóng như bay ra khỏi phòng, đi gọi bác sĩ Quý

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Bão Táp Hôn Mê (2)

Nhưng mà vào ngay thời điểm anh đi lướt qua cô, không cẩn thận đụng mạnh vào người cô, làm Úy Trì Hi lao đảo suýt té ngã phải dựa vào tường. Cô theo phản xạ đưa tay bảo vệ bụng, đợi sau khi đứng vững lại mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mà anh sớm đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Nước mắt tui thân, từng giọt từng giọt lăn dài hai bên má.

Anh có biết anh đã tàn nhẫn bao nhiêu không? Anh hoàn toàn không đếm xỉa gì đến cô và con!

Cô cảm thấy mình giống như đã bị vứt bỏ, trái tim bị siết chặt đau đớn gần như sắp ngạt thở.

Trong phòng thật yên tĩnh, đó là yên lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng không thể nghe thấy. Không khí trong nháy mắt như bị đóng băng.

“Úm...” Người nằm trên giường phát ra một tiếng rên khẽ.

Cô đưa mắt nhìn lại, Giang Tuyệt Nhi bị làm sao vậy? Mang theo lòng trắc ẩn cô đi đến bên giường.

Trên chiếc giường màu đen, Giang Tuyết Nhi trắng bệch khiến cho người ta thương xót. Cô ấy nhắm nghiền hai mắt, hàng lông mi cong vút như hai cánh quạt, che kín đôi mắt cô, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt như tuyết, gần như không còn chút máu. Cô ấy bị bệnh sao?

“Um...” Ngón tay mảnh khảnh của Giang Tuyết Nhi trong vô thức bỗng nhiên khẽ co giật, đôi mày lười mác khẽ nhíu lại.

Úy Trì Hi nhìn thấy cô có phản ứng, đè nén đau đớn trong lòng, khẽ nói: “Đi... thấy không khỏe ở đâu?”

Trên giường, Giang Tuyết Nhi dần dần tỉnh lại. Cô mở mắt ra, nhìn cô gái nhỏ trước mặt, mắt chữ A mồm chữ O, hiển nhiên là thần trí còn chưa hết choáng váng.

“Đi... cảm thấy thế nào? Không khỏe ở đâu?” Úy Trì Hi nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô, không đành lòng, liền hỏi.

“Con...” Giang Tuyết Nhi khàn giọng, nói không nên lời, tại sao Tiểu Hi lại ở chỗ này? Cô nhớ, rõ ràng là cô đang ở trong phòng Thác Dã...

Đêm nay, cô cố lấy hết can đảm, đặc biệt mặc lên người chiếc áo ngủ khêu gợi. Mặc dù cô biết làm như vậy thật mất tự nhiên, hơn nữa còn có thím Lâm đứng sau cổ vũ cho cô. Dù sao quen biết Thác Dã cũng đã nhiều năm rồi, cho dù có đối với cô càng thêm yêu thích, nhưng anh vẫn luôn là một người nhả nhận quân tử, cũng không hề vượt quá khuôn khổ nửa bước.

Cô cố lấy hết dũng khí, lên vào phòng của anh tính dụ dỗ anh, khi đó cô nghĩ rằng mình đã thành công. Cô nhớ rõ, Thác Dã rút cục cũng hôn cô, một nụ hôn gấp gáp nhưng không kém phần dịu dàng. Cô nhớ rõ nhiệt độ cơ thể anh, nhớ đến đôi môi lửa nóng mang đến cho cô cảm giác tê dại, nhớ rõ cánh tay cứng cáp mạnh mẽ của anh ôm chặt lấy eo cô, nhớ rõ hết tất cả mọi chuyện...

Nhưng mà, cô đúng thật là đáng thất vọng, chịu không nổi cảm xúc ham muốn mãnh liệt này, để cho dòng nước tối đen cuốn trôi đi ý thức của cô như một con ốc xoáy.

Bây giờ Tiểu Hi đang đứng trước mặt cô, vậy còn Thác Dã đâu?

Giang Tuyết Nhi nghĩ đến sự nóng bỏng vừa rồi, sắc mặt hơi ửng đỏ. Cô thật sự là quá vô dụng lại để vụt mất cơ hội rồi!

“Tiểu Hi...” Cô háng giọng, kéo kéo vạt áo có chút xấu hổ, trong ánh mắt thoáng thẹn thùng, nghi hoặc nói: “Tại sao con lại ở chỗ này?”

Úy Trì Hi nhìn thấy hai má cô dần dần ửng hồng, trong lòng mới thấy nhẹ nhõm. Đang yên đang lành tại sao Giang Tuyết Nhi lại bị ngắt xiu trên giường của Thác Dã? Vừa rồi, ở ngoài cửa cô rõ ràng nghe được tiếng thở gấp của hai người bọn họ, nghĩ đến Thác Dã đè ngực trần, và bộ dạng quần áo không chỉnh tề của Giang Tuyết Nhi, phút chốc trông mắt cô ửng đỏ, giận dữ nói: “Phải chăng là nên để con hỏi đi mới đúng, tại sao đi lại ở trong phòng papa!”

“Đi...” Giang Tuyết Nhi nhất thời cứng họng. Cô vốn cũng không thể nói với Tiểu Hi là, cô mặt dày mày dạn đến đây để quyến rũ papa của con bé nha?

“Giang Tuyết Nhi, bình thường nhìn đi ra vẻ thánh nữ đức hạnh, không nghĩ tới cũng chỉ là loại phụ nữ như vậy!” Úy Trì Hi giận dữ nói. Người phụ nữ này hại cô không có chồng, hại cục cưng không có papa, cô vốn không nên thương hại cô ta. Cô cũng không phải loại phụ nữ yếu đuối, có thể hai tay dâng người đàn ông mà mình yêu nhường cho người phụ nữ khác. Có lẽ Giang Tuyết Nhi quả thực nhu nhược, có lẽ thực sự cần được che chở, nhưng trên đời này nhiều đàn ông như vậy, vì cớ gì cô ta cứ cố tình tranh giành với Úy Trì Hi cô chứ? Cô cũng không cần thông cảm với Giang Tuyết Nhi, cô không cần!

“Tiểu Hi... đi...” Giang Tuyết Nhi nghe Úy Trì Hi la mắng, nhất thời mắt ngân ngấn nước chực khóc. Tiểu Hi chán ghét cô sao? Làm sao bây giờ, Thác Dã có phải cũng chán ghét cô hay không?

“Úy Trì Hi!” Ngoài cửa, một giọng nói gầm lên giận dữ, làm chấn động cả hai người phụ nữ trên giường. Cả hai đều nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng ở cửa nhưng tâm trạng mỗi người lại hoàn toàn khác nhau.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, anh tuấn, trắng kiện ở ngoài cửa kia là người mà cả hai cô cùng yêu. Nhưng cũng chính sự mê hoặc của người đàn ông này, đồng thời lại khiến cho cả hai người phụ nữ say mê, và hơn nữa càng lúc càng lún sâu.

Anh đến gần, mặt Giang Tuyết Nhi bỗng nhiên ửng đỏ, nhìn đôi môi mọng khêu gợi kia, nhớ tới lửa nóng vừa rồi, ánh mắt cô mang theo một chút thẹn thùng xấu hổ. Anh có biết, cô yêu anh đã nhiều năm rồi hay không? Ấy vậy mà đêm nay cô lại vô dụng đến thế, ngay vào thời khắc quan trọng lại bị ngắt xiu! Thật sự là hận không thể trốn vào trong chăn để khỏi phải ra gặp người.

Anh đến gần, mặt Úy Trì Hi nháy mắt trắng xanh, nhìn thấy trong mắt anh chỉ toàn là lo lắng, nhớ tới ánh mắt nén giận của anh, một dòng lệ nóng chua xót nhất thời tràn ra khoe mắt. Anh đang trách cứ cô phá hỏng chuyện tốt của anh sao? Hay là, anh trách cô không đi kêu bác sĩ Quý ngay khi thấy Giang Tuyết Nhi bị ngắt xiu? Có Chứa mới biết, vào thời điểm đó cô căn bản là không kịp phản ứng. Cô không phải muốn gây khó dễ hay xem nhẹ tính mạng người khác, cho dù cô rất chán ghét người phụ nữ kia. Anh có biết, cô yêu anh đã rất lâu rất lâu rồi không? Lâu đến nỗi không thể nhớ được anh đã thâm nhập vào tận xương tủy của cô từ lúc nào.

Úy Trì Thác Dã thông thả bước đến trước mặt Giang Tuyết Nhi, mở ra một góc chăn, nhẹ nhàng ôm cô đặt vào giữa giường rồi đắp chăn lại, anh thấp giọng nói: “Tuyết Nhi, cảm thấy không khỏe chỗ nào? Bác sĩ Quý một lát nữa sẽ đến!”

Giang Tuyết Nhi mỉm cười dịu dàng, “Thác Dã, em không sao, thật sự... rất xin lỗi.”

“Cô bé ngốc, là anh có lỗi mới đúng.” Ủy Trì Thác Dã than nhẹ một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trong ánh mắt đầy vẻ áy náy, “Lần sau không được như vậy nữa, biết không?”

“Vâng.” Giang Tuyết Nhi ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự thất vọng sâu sắc. Việc này có nghĩa là Thác Dã lại đẩy cô ra xa sao? Đều do cô thật quá vô dụng, “Xin lỗi anh, Thác Dã...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bảo Táp Hôn Mê (3)

“Ngốc nghếch, chuyện này vốn dĩ hoàn toàn không liên quan đến em.” Ủy Trì Thác Dã dịu dàng vuốt nhẹ gương mặt của cô, nhìn thấy đôi môi anh đào trở nên trắng bệch, đáng vẻ trẻ con nước mắt lưng tròng, anh hít sâu một hơi, không kìm được tự trách mình.

Anh biết rõ tim của Tuyết Nhi không được khỏe, căn bản không thể chịu được cảm xúc mãnh liệt khi ân ái. Chết tiệt, sao anh lại có thể phạm phải sai lầm thế này. Những năm gần đây, tình cảm của Tuyết Nhi đối với anh, không phải là anh không biết, tất cả anh đều ghi tạc ở trong lòng. Tuyết Nhi bị bệnh tim bẩm sinh, anh luôn luôn hiểu rõ, cho nên mới phải bảo vệ cô cho thật tốt, nhưng cũng không thể ngờ rằng, người làm cô bị tổn thương lại chính là bản thân anh!

Thật may mắn là Tuyết Nhi đã tỉnh lại, nếu không...

Thực đáng chết! Trong thâm tâm anh đang tự nguyên rủa mình trăm ngàn lần, rốt cuộc anh đang làm gì thế này?

Đầu tiên là không kìm chế được mà hôn con bé, hại anh cả đêm không thể ngủ, trong đầu đều là hình bóng của con bé. Anh không hiểu bản thân mình tại sao lại buồn bực bất an như vậy, chẳng những thế lại còn luôn hoài niệm về nụ hôn dưới đáy biển trên đảo Phuket kia. Đã vậy lúc chạng vạng, anh lại có thể hôn con bé ở trong phòng WC. Quý tha mà bắt, anh bị điên rồi sao?

Bắt đầu từ khi nào anh lại có ý nghĩ viển vông, kim lòng không đậu với con bé chứ!

Kim lòng không đậu! Hậu quả của bốn chữ này chính là đã khiến cho anh làm Tuyết Nhi bị tổn thương!

Anh biết rõ khuya đêm nay Tuyết Nhi sẽ vào phòng của anh, lại còn ăn mặc mát mẻ như vậy, mục đích là để thỏa mãn ước vọng (Đầu óc tổng bảo: Chỉ những người ôm ấp yêu thương người khác chỉ vì muốn nhờ đó mà thực hiện ước muốn của mình), cũng đã biết tim của Tuyết Nhi không khỏe, thì anh cũng không nên mập mờ, không nên đem ý loạn tình mê đối với con bé, kim lòng không đậu chuyển sang người Tuyết Nhi. Nhìn xem, anh đã làm cái gì thế này? Cảm xúc thăng hoa khiến cho Tuyết Nhi đột nhiên bị ngắt đi, vào khoảnh khắc đó gần như đã dọa cho anh hoảng sợ.

Anh chỉ có thể lập tức làm biện pháp hô hấp nhân tạo. Ngay lúc đó cũng chính hành động này, chết tiệt, lại làm cho anh nhớ tới đảo Phuket. Cảnh cứu con bé suýt chết đuối trên bãi biển đó, loại cảm giác sợ hãi khi bị mất đi con bé vẫn còn ám ảnh anh đến tận bây giờ!

Nhưng mà, khi đối mặt với Tuyết Nhi, anh cũng rất sợ có việc không hay tương tự xảy ra với cô. Sợ cô sẽ giống như ‘bà’, từ nay về sau sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Anh đã hứa với ‘bà’ sẽ chăm sóc Tuyết Nhi cả đời! Lời hứa này anh tuyệt đối sẽ không bao giờ nuốt lời!

Vất vả lắm đợi cho đến khi Tuyết Nhi có hơi thở, nếu không, anh sẽ không thể tha thứ cho lỗi lầm của mình, thì con bé kia lại đột nhiên xông vào, nhất thời khiến cho anh phải lúng túng.

Anh nên làm thế nào mới có thể kìm chế được hành động điên rồ của mình đây? Anh chăm chú nhìn sâu vào khuôn mặt tuyệt mỹ mềm mại của Tuyết Nhi, lớn tiếng thở dài. Vì sao nhan sắc xinh đẹp tuyệt mỹ như thế mà lại yếu ớt đến vậy?

“Hic hic, Thác Dã... anh...” Giang Tuyết Nhi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh không khỏi đau lòng khóc thút thít. Thác Dã thật sự ghét bỏ cô, tất cả đều do bệnh tim bẩm sinh của cô! Nếu không, đâu đến nỗi ngay cả chuyện nam nữ ân ái cũng không chịu đựng được! Nên làm gì bây giờ, Thác Dã nhất định sẽ không cưới người phụ nữ như cô?

“Tuyết Nhi... em đừng khóc...” Ủy Trì Thác Dã vội vàng dỗ cô, “Tuyết Nhi, em không được kích động.”

“Em... thật xin lỗi...” Cô nức nở. Cô nghĩ đêm nay sẽ là một bước đột phá, nhưng không ngờ rằng lại tự đưa mình vào ngõ cụt.

Ủy Trì Hi đứng bên, yên lặng nhìn hai người bọn họ ‘anh anh em em’. Trái tim như bị rỉ máu, bọn họ coi thường sự có mặt của cô, trong mắt chỉ có nhau, vậy bảo sao cô có thể chịu đựng nổi đây?

“Con còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, đi xem bác sĩ Quý đã tới chưa!” Ủy Trì Thác Dã đột nhiên nhìn cô rống to! Chết tiệt, anh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đáng thương kia của cô. Anh không ngừng bắt buộc bản thân, quyết không thể để cho mình tiếp tục chịu ảnh hưởng bởi con bé!

Tuyệt Nhi khóc, hô hấp khó khăn. Anh vô cùng lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, trái tim của cô ấy sẽ không thể nào chịu nổi cho đến khi bác sĩ Quý tới. Anh hoàn toàn không thể nào an tâm được!

“A?” Thân mình Ủy Trì Hi đột nhiên run lên một chút. Đây là lần thứ hai, lần thứ hai trong đêm nay anh không chút khoan dung giận dữ mắng mỏ cô. Hai đầu gối cô mềm nhũn, gần như không đứng vững được. Cô gắng gượng ổn định chính mình, dằn xuống những giọt nước mắt sắp trào ra như vỡ òa. Anh thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô dù chỉ là một cái liếc mắt!

Trong lúc cả bầu không khí đang căng thẳng như thế, thì chú Lâm dẫn bác sĩ Quý đi vào.

“Cậu chủ, bác sĩ Quý đã tới!” Chú Lâm lo lắng nói. Ngày hôm nay bị làm sao vậy, đầu tiên là cô chủ nhỏ bị ốm nhẹ, bác sĩ Quý đã đến đây một lần, bây giờ lại đến cô Tuyệt Nhi không khỏe, lại phải mời bác sĩ Quý đến đây thêm lần nữa. Năm nay không may mắn sao? Xem ra, sáng mai phải kêu bà xã nhanh chóng thấp hương, lễ Phật cầu cho gia đình được bình an.

Bác sĩ Quý đi đến cửa phòng ngủ. Đêm nay, đây là lần thứ hai ông phải vội vàng chạy tới Xích Long bảo. Đầu tiên là cô Tiểu Hi ném quả bom thử nhất cho ông, khiến ông không nói được nên lời, tiếp theo là cô Tuyệt Nhi. Trong điện thoại, cậu chủ nói cô ấy đột nhiên bị ngất xỉu. Đêm nay, hai người phụ nữ ở Xích Long bảo này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

“Bác sĩ Quý, ông mau tới đây khám cho Tuyệt Nhi.” Ủy Trì Thác Dã đứng lên, tiện tay lấy một chiếc áo mỏng mặc vào, che khuất thân trên trần trụi, chân mày lo lắng nhíu lại.

“Vâng, cậu chủ.” Bác sĩ Quý trong lúc đi tới, đặc biệt chú ý thấy cô Tiểu Hi đang đứng nép một bên. Phụ nữ có thai tại sao lại không chịu nghỉ ngơi cho thật tốt chứ? Ông thờ dãi một hồi, nhỏ giọng nói, “Cô Tiểu Hi, đêm đã khuya rồi cô cũng nên chú ý nghỉ ngơi cho tốt, cô Tuyệt Nhi đã có tôi chăm sóc.” Cô chắc là sẽ nghe hiểu được ý tốt trong lời nhắc nhở của ông chứ.

“...” Ủy Trì Hi nghẹn ngào, ngược lên nhìn đôi mắt hiền từ của bác sĩ Quý, nước mắt cứ vậy lặng lẽ rơi xuống tí tách.

“Cô Tiểu Hi...” Bác sĩ Quý thấy cô đột nhiên khóc liền bị hù cho sợ hãi. Ông vừa rồi đã nói sai gì sao? Nếu không tại sao lại chộc cho cô khóc?”

“Bác sĩ Quý, việc chính lúc này là Tuyệt Nhi. Ông mau tới đây khám xem.” Ủy Trì Thác Dã ở bên vội vàng kêu lên. Anh hoàn toàn không chú ý đến Ủy Trì Hi đang đứng bên cạnh, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang nằm trên giường. Lúc này ý thức của Tuyệt Nhi lại bắt đầu mơ hồ.

“Vâng, cậu chủ.” Bác sĩ Quý không chút do dự nhanh chóng mang theo túi thuốc đi về phía Giang Tuyệt Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bão Táp Hôn Mê (4)

Trong lúc bác sĩ Quý khám bệnh cho Giang Tuyệt Nhi, Ủy Trì Hi kéo lê thân thể nặng như chì của mình, ánh mắt thắm thiết liếc nhìn Ủy Trì Thác Dã một cái, thế nhưng trong tâm mắt của anh đã không hề có sự tồn tại của cô!

Trên giường là người phụ nữ trắng như tuyết, giống như tên gọi của cô, Giang Tuyệt Nhi, khiến cho người ta thương xót.

Bác sĩ Quý lại đến lần nữa, nhưng không phải vì cô, mà vì cô gái yếu ớt đang nằm trên giường kia.

Nhưng nếu yếu đuối có thể giành được sự yêu thương của Thác Dã, nếu dịu dàng có thể nhận được sự thương xót của anh, thì cô – Ủy Trì Hi cũng tuyệt đối sẽ không hề thua kém Giang Tuyệt Nhi.

Có thể trong mắt anh, chỉ có duy nhất người phụ nữ kia. Anh chắc là đã bị trúng tà của cô ta hoặc là bị ma ám rồi!

Tuyệt vọng, Ủy Trì Hi nhắm chặt hai mắt, nước mắt lăn dài trên má, tiếp xúc với không khí lập tức đông cứng lại! Cũng giống như trái tim cô lúc này đã lạnh như băng.

Xin lỗi con, cục cưng, mẹ thật là vô dụng, không thể kéo trái tim của papa con trở về. Cô nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đã hơi gồ lên, cảm thấy nó hơi hơi động đậy. Cô biết, cục cưng đang nói với cô phải kiên cường lên.

Lặng lẽ xoay người, cô chưa từng hi vọng anh sẽ ngoái đầu nhìn lại, nhẹ nhàng rời khỏi, đến ngay cả Thác Dã và bác sĩ Quý cũng đều không hề phát giác.

Lướt qua chú Lâm đang đứng đợi bên cạnh cửa ngoài phòng, cô yên lặng rời đi.

Một lúc lâu, sau khi bác sĩ Quý kiểm tra nhịp tim cho Giang Tuyệt Nhi xong, hai đầu lông mày không khỏi nhíu lại, “Cậu chủ, cô Tuyệt Nhi là do chức năng tim bẩm sinh bị khiếm khuyết nên mới dễ dàng bị ngất đi. Lần trước tôi cũng có tới khám cho cô Tuyệt Nhi.”

“Lần trước?” Anh nghi hoặc, tại sao anh lại không biết?

“À, cậu chủ, lần trước cô Tuyết Nhi cũng bị ngất xỉu, cho nên mới mời bác sĩ Quý đến khám qua. Nhưng vì cô Tuyết Nhi không cho chúng tôi nói với cậu.” Chú Lâm ở ngoài cửa giải thích.

Bác sĩ Quý gật đầu, nói tiếp: “Tình hình trước mắt của cô Tuyết Nhi cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua là cô ấy sẽ không thể chịu được cảm xúc quá khích hoặc là việc vận động quá mạnh, nếu không tần suất ngất xỉu sẽ càng ngày càng tăng, đối với bệnh tình của cô Tuyết Nhi sẽ vô cùng bất lợi.”

Úy Trì Thác Dã nghe xong, tâm tình hơi thả lỏng được đôi chút nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tuyết Nhi, đang lâm vào hôn mê, lo lắng hỏi: “Vậy tại sao cô ấy vẫn còn bất tỉnh? Thật sự không đáng ngại chứ?”

“Cô Tuyết Nhi chẳng qua là do quá mệt mỏi, chỉ là đang ngủ mà thôi.” Bác sĩ Quý mỉm cười giải thích, “Cậu chủ, khi nào có thời gian, tốt nhất là cậu nên đưa cô Tuyết Nhi đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa.”

Anh nghe xong, mới gật đầu yên tâm, “Đêm nay thật sự là đã làm phiền ông, bác sĩ Quý.” Chỉ trong một buổi tối, mà lại khiến ông lão như ông chạy đi chạy lại tới hai lần, thật là vất vả cho ông. Đầu tiên là con bé bị nôn mửa không ngừng, sau đó lại đến Tuyết Nhi đột nhiên bị bất tỉnh. Cũng may cả hai người đều không có gì đáng ngại, nếu không anh thật là nên tự kiểm điểm lại mình. Chỉ trở về ăn một bữa cơm thôi, mà lại có thể làm cho cả hai người phụ nữ phải khổ sở.

“Là việc nên làm mà thôi, đúng rồi...” bác sĩ Quý xoay người “Cô Tiểu Hi, cô ấy?”

Đâu rồi?

Bác sĩ Quý nhìn quanh một lượt, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Úy Trì Hi đâu, nhớ lại dáng vẻ roi lệ đầy mặt của cô vừa nãy, chắc là cô ấy sẽ không có việc gì chứ?

“Con bé?” Úy Trì Thác Dã nhướn mày. Con bé rời đi khi nào anh cũng không để ý, con bé không vui sao. Vừa rồi hết cô, anh rõ ràng nhìn thấy cô run rẩy, trong lòng bỗng dấy lên một chút cảm xúc khác thường.

Anh đối xử hơi quá đáng với cô sao?

Có lẽ vậy, nếu không anh sẽ không phát điên mà hôn cô như vậy, càng sẽ không hôn Tuyết Nhi. Bây giờ hậu quả của việc đầu óc phát sốt, anh cũng đã nếm thử, và cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ cho phép để xảy ra thêm lần nữa!

“Cô chủ vừa mới trở về phòng.” Ngoài cửa, chú Lâm trả lời. Vừa rồi, cô chủ nước mắt lưng tròng lặng lẽ rời đi. Ông cũng không biết cô chủ rốt cuộc bị làm sao vậy, đang êm đẹp, chẳng lẽ là vì cô Tuyết Nhi mà khóc sao? Cô chủ nhất định không nghe thấy bác sĩ Quý nói cô Tuyết Nhi thật ra đã không có gì đáng ngại nữa.

“Vậy, cậu chủ, tôi cũng phải về rồi.” Bác sĩ Quý đứng dậy thu thập túi thuốc, chuẩn bị rời đi.

Úy Trì Thác Dã giúp Giang Tuyết Nhi đang ngủ say đắp lại chăn, sau đó quay đầu nói với bác sĩ Quý: “Hơn nửa đêm rồi, bác sĩ Quý ông ở lại Xích Long bảo nghỉ ngơi đi.”

“Đúng vậy, bác sĩ Quý, đêm nay ở lại đây nghỉ ngơi đi.” Chú Lâm cũng nói thêm vào.

“Vậy...” Bác sĩ Quý hơi do dự, sợ làm phiền bọn họ.

“Chú Lâm, chú đưa bác sĩ Quý đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi đi.” Úy Trì Thác Dã gật đầu nhìn bác sĩ Quý, trong mắt là lòng biết ơn sâu sắc.

“Vâng, cậu chủ.” Chú Lâm chủ động đi tới giúp bác sĩ Quý xách túi thuốc, “Bác sĩ Quý, xin vui lòng đi theo tôi.”

Chờ cho chú Lâm đưa bác sĩ Quý đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi, phòng ngủ của Úy Trì Thác Dã lại trở về trạng thái yên tĩnh như trước. Yên ắng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh và Giang Tuyết Nhi.

Đêm lạnh, tâm trạng của anh cũng dần bình tĩnh lại sau cả một đêm dài lo lắng thấp thòm.

Có lẽ, nên bình tĩnh lại một lúc, sự mê luyến đối với con bé kia, anh hẳn là nên sửa chữa lại sai lầm này.

Nhìn thấy Giang Tuyết Nhi ngủ thật bình yên, anh chợt nhớ lại nhiều năm về trước. Khi đó Tuyết Nhi vẫn còn rất nhỏ, nhỏ đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi. Anh còn nhớ rõ vào ngày mưa tuyết hôm đó, anh ôm chặt lấy cô, không ngừng truyền hơi ấm cho cô.

Chỉ là tuyết rơi quá nhiều, anh ôm Tuyết Nhi mà vẫn không ngừng run rẩy, chỉ sợ sinh mạng nhỏ bé trong ngực sẽ mất đi trong tay mình. Anh không nhớ mình đã ôm cô đi trong bao lâu, ngã nghiêng lao đảo đi thẳng một mạch. Cảm giác sợ hãi này, dù đã qua rất nhiều năm rồi anh vẫn không thể nào quên.

Anh thậm chí còn hoài nghi, bệnh tình của Tuyết Nhi nặng thêm, có phải là do trong ngày tuyết rơi hôm đó, anh đã không bảo vệ thật tốt cho cô?

Đêm nay, dục vọng bản thân đột nhiên tăng vọt làm cô bị tổn thương. Anh nên bù đắp lại sai lầm này như thế nào đây? Nhìn Tuyết Nhi, nhưng trong đầu

lại hiện lên khuôn mặt của cô nhóc con, anh thật không xác định được.

“Tuyệt Nhi, hy vọng em tha thứ cho anh.” Anh nhẹ giọng thở dài, vì đêm nay và cả vì ngày tuyết rơi của nhiều năm trước. Sau đó anh xoay người tắt đèn, lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chuyện Cũ Của Tuyệt Nhi (1)

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi...” Một giọng phụ nữ dịu dàng, khẽ gọi.

Trên giường là một cô bé, mở to đôi mắt có chút mờ mịt, khàn giọng kêu lên: “Viện trưởng Lương, anh Thác Dã đến đây sao?”

“Cô bé ngốc, vừa mới mở mắt ra đã nhớ đến anh Thác Dã rồi à?”

“Tuyệt Nhi nhớ... rất nhớ anh Thác Dã nha.” Giọng nói của cô bé có chút mất mát.

“Tuyệt Nhi ngoan, anh Thác Dã của con sẽ nhanh chóng tới đây thăm con mà.” Ngồi bên giường là một người phụ nữ trung niên mặc trang phục tu sĩ, chính là viện trưởng của ‘cô nhi viện Thịnh Ấu’.

“Nhưng mà, hôm nay là sinh nhật của con.” Cô bé ghéech khuôn mặt bầu bĩnh trắng hồng lên.

“Ha ha, anh Thác Dã của con nhớ rõ mà. Vừa mới sáng sớm cậu ta có gọi điện thoại tới nha, nói rằng hôm nay có một món quà muốn tặng cho Tuyệt Nhi đó.”

“Thật không ạ? Có quà thật ạ?” Đôi mắt cô bé ngay lập tức phát sáng lấp lánh. Cô bé đó chính là Giang Tuyệt Nhi.

Viện trưởng Lương mỉm cười hiền lành nói: “Đúng rồi, nhưng mà mỗi ngày Tuyệt Nhi đều phải ngoan ngoãn uống thuốc, không được theo đám Bối Bối chạy nhảy chơi trò đuổi bắt nữa.”

“Vâng!” Giang Tuyệt Nhi hiền thực gật đầu. Cô bé đứng dậy khỏi giường, lôi kéo vạt áo của viện trưởng Lương, “Vậy khi nào thì anh Thác Dã mới đến thăm Tuyệt Nhi?” Hôm nay chính là ngày sinh nhật sáu tuổi của cô mà.

Viện trưởng Lương ôm lấy thân mình gầy đét của cô bé. Tuyệt Nhi là đứa trẻ có thể chất yếu nhất so với mấy đứa trẻ đồng trang lứa, cho nên được bà đặc biệt nuông chiều.

Vào sáu năm trước, bà vĩnh viễn luôn nhớ mãi, đó là một buổi sáng sớm tuyết rơi đầy trời.

Thời gian đó, tuyết đã rơi liên tục trong nhiều ngày, nhiệt độ không khí giảm xuống đến dưới 0 độ. Trên mặt đất tuyết phủ dày cũng đến vài thước (1 thước = 1/3m). Sáng sớm, bà đang quét tuyết trong sân, chợt nghe một loạt tiếng sột soạt đập cửa, sức lực yếu ớt, nhưng lại rất dồn dập.

Khi bà mở cửa ra, liền nhìn thấy một cậu bé bất chấp mùa đông giá rét tuyết bay đầy trời, gần như là vừa chạy vừa bò, đang quỳ gối trước cửa, dùng hết sức gõ mạnh lên cánh cổng ‘Thịnh Ấu’. Mũi của cậu bé đã bị thâm tím cả, ôm một bọc vải dày, thân thể thì không ngừng run rẩy.

“Cậu bé, con xảy ra chuyện gì?” Bà lo lắng hỏi, chú ý tới chiếc bọc trước ngực cậu bỗng nhiên cuộn tròn nhô cao lên một vật.

Khuôn mặt tái nhợt của cậu gần như đã bị đóng băng, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, đôi tay run rẩy dâng chiếc bọc nhỏ trong lòng đưa đến trước mặt bà, hơi thở yếu ớt phun ra vài chữ: “Thưa Sơ, làm ơn... thu nhận và giúp đỡ... đứa bé này!”

Đứa bé?

Bà cúi đầu nhìn xuống ‘bọc đồ’ cậu đưa, lại gần nhìn vào, Chúa ơi, quả thật là một đứa trẻ sơ sinh, đang ngủ say ngon lành, nhưng mà, bà chợt lo lắng... Vì thế bà đưa tay thử thăm dò hơi thở của đứa bé—— khuôn mặt của đứa bé đã bị đông lạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, dường như không còn – cảm nhận được hơi thở, gần như dọa bà sợ ngây người!

“Cậu bé, đứa trẻ này...” Bà không dám nói, dù sao sinh mệnh trẻ sơ sinh cũng rất yếu ớt, có lẽ đứa bé này đã không thể chịu đựng được thời tiết quá mức rét lạnh của ngày hôm nay. Bà đã từng nhìn thấy có quá nhiều trẻ mồ côi bị như vậy. Những năm gần đây ở ‘cô nhi viện Thịnh Ấu’ này, bà thường xuyên có thể nhặt được trẻ con bị vứt bỏ ngoài cửa. Không chỉ có những đứa trẻ do cơ thể ốm yếu, không bao lâu thì bị chết yếu, mà ngay đến cả những đứa trẻ bị tàn tật cũng bị cha mẹ chúng nhẫn tâm vứt bỏ. Bà làm sao mà không thương xót đứa bé này đây?

“Không, em ấy không chết!” Cậu bé lắc mạnh đầu, kiên định nói, “Cầu xin Sơ, đừng buông tay với em ấy!”

Có Chúa mới biết, cậu đã chạy qua bao nhiêu đường xá, mới tìm tới được nơi này. Cậu từng nghe Hà Hòa Hoan nói qua, nơi này có một trại trẻ mồ côi. Tuy rằng đi một mạch xiêu vẹo nghiêng ngả đến đây, có lẽ trên đường đã không cẩn thận va phải Tuyết Nhi, cũng có lẽ do trời đông giá rét làm Tuyết Nhi bị lạnh, có lẽ... Nhưng cậu vẫn luôn tin tưởng, Tuyết Nhi nhất định sẽ cố gắng vượt qua được.

Cậu không chút do dự nhét Tuyết Nhi vào trong tay bà, “Xin Sơ, nhất định phải cứu... em ấy!”

Ngay sau khi bà vừa nhận lấy đứa trẻ, cậu liền mỉm cười ngay cả hai chữ cảm ơn còn chưa kịp nói ra miệng, thì sức lực đã không thể gắng gượng được nữa té xỉu trước cổng lớn của ‘cô nhi viện Thịnh Âu’.

May mắn là, cậu đã nói không sai, bà ôm đứa nhỏ đang nằm trong bọc vào trong viện, lại mời bác sĩ đến, sau khi tiến hành cấp cứu khẩn cấp, mới đưa cô bé từ Quý Môn quan trở về, nên mới có một Giang Tuyết Nhi khỏe mạnh của ngày hôm nay ở đây.

Sau này, bà cũng hiểu được ánh mắt kiên định kia của cậu bé, cậu bé quyết không buông tay Tuyết Nhi, cậu bé mạo hiểm bắt chấp bão tuyết mùa đông, cậu bé đã từ ngàn dặm xa xôi mang Tuyết Nhi tới đây, cậu bé kiên cường ấy, chính là anh Thác Dã của Tuyết Nhi.

Thu hồi lại suy nghĩ, viện trưởng Lương nhìn cô bé con hiền thực ngoan ngoãn trước mắt, không khỏi thở dài, thật là một đứa trẻ khiến cho người ta không khỏi thương xót, bà nhẹ giọng nói: “Việc này viện trưởng Lương cũng không rõ lắm. Tuyết Nhi ngoan ngoãn nghe lời, anh Thác Dã của con nhất định sẽ tới chúc mừng sinh nhật của con nha.”

Bà véo nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Giang Tuyết Nhi. Lần đầu bà gặp Thác Dã, lúc đó bất quá cũng chỉ là một cậu bé mới mười mấy tuổi mà thôi. Nhưng mà những năm gần đây, càng nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ này rất lạnh đậm, tuổi còn nhỏ mà đã có loại khí chất tàn nhẫn này, ngay cả đến người lớn nhìn thấy cũng đều ớn lạnh xương sống. Cũng may, cậu đối với Tuyết Nhi ngược lại rất tốt.

“Nhưng mà lúc Tuyết Nhi mừng sinh nhật năm tuổi, anh Thác Dã cũng đâu có tới.” Giang Tuyết Nhi cau có nhăn nhúm khuôn mặt nhỏ nhắn, đếm đầu ngón tay của mình. Năm ngoái anh Thác Dã nói sẽ tới chúc mừng sinh nhật của cô, nhưng cuối cùng anh cũng không đến.

Viện trưởng Lương giúp Giang Tuyết Nhi sửa sang lại quần áo chỉnh tề, cười nói: “Mặc kệ anh Thác Dã tới hay không, Tuyết Nhi cũng không được đau lòng, không được buồn nghe chưa.”

Cách đây sáu năm khi cứu cô bé thoát chết, bà đã biết được Tuyết Nhi bị bệnh tim bẩm sinh. Vậy nên tất cả mọi hành vi cử chỉ của Tuyết Nhi, bao gồm luôn cả tâm trạng cảm xúc, bà đều rất quan tâm, chỉ sợ không cẩn thận Tuyết Nhi sẽ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Dù sao trong sáu năm qua, bà cũng đã có tình cảm với Tuyết Nhi, rất luyện tiếc cho đứa nhỏ này.

“Dạ.” Nhìn khuôn mặt hiền từ của viện trưởng Lương, Giang Tuyết Nhi ngoan ngoãn gật đầu, hai mắt to tròn chớp chớp, phụng phịu cái miệng nhỏ nhắn. Bé thật sự rất hi vọng anh Thác Dã sẽ nhanh tới đây chúc mừng sinh nhật bé.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chuyện Cũ Của Tuyết Nhi (2)

Tại bậc thềm trên cùng, Giang Tuyết Nhi ngồi một mình, nhìn những đứa trẻ khác đang nô đùa vui vẻ ngoài sân, nhưng viện trưởng Lương lại nói bé không được chơi như vậy. Bé đã ngồi đây hai tiếng đồng hồ rồi, tại sao anh Thác Dã còn chưa chịu tới?

“Tuyết Nhi, tại sao cậu không xuống đây cùng chơi với chúng tớ?” Tiểu Túc đi đến trước mặt Giang Tuyết Nhi, ngồi xuống bên cạnh bé.

“Tiểu Túc, viện trưởng Lương nói tớ chỉ có thể nhìn các cậu chơi thôi.” Bé nhíu chặt đôi mày thanh tú có chút mất mát.

“Tuyết Nhi đang đợi anh Thác Dã của cậu ấy, cho nên sẽ không tới chơi với chúng ta đâu.” Một cô bạn nhỏ tên gọi Bối Bối lon ton chạy lại, trong tay vẫn đang cầm chặt một nhánh cỏ đuôi chó.

“Thật sao? Tuyết Nhi, hôm nay anh Thác Dã sẽ đến đây sao?” Đôi mắt Tiểu Túc lập tức giống như hai hạt hồ đào. Toàn bộ các bạn nhỏ ở ‘Thịnh Âu’ đều biết Giang Tuyết Nhi có một người anh trai vừa đẹp trai vừa lạnh lùng chính là anh Thác Dã chứ.

Giang Tuyết Nhi đưa mắt liếc xéo Bối Bối một cái, chu môi nói: “Bối Bối, làm sao cậu biết được?” Mỗi lần anh Thác Dã đến thăm bé, những đứa trẻ khác cũng đều quần lấy anh Thác Dã, hại bé cũng không có cơ hội trò chuyện nhiều với anh Thác Dã.

“Hừ, Giang Tuyết Nhi lêu lêu xấu hổ nha, nhỏ xíu mà đã thích con trai rồi à!” Bối Bối nhăn mặt làm mặt quỷ. Bé sẽ không nói sáng nay đã nghe lén điện thoại của viện trưởng Lương đâu. Thật ra bé cũng rất mong được gặp anh Thác Dã của Giang Tuyết Nhi nha, nghĩ đến dáng vẻ cao to anh tuần của anh, cực kỳ giống như các minh tinh trên TV, ngay cả Angel nằm cạnh giường bé cũng nói anh Thác Dã rất đẹp trai nha. Giang Tuyết Nhi bị Bối Bối nói cho đỏ mặt xấu hổ. Tuy rằng bé vẫn không biết tình yêu là cái gì: “Làm gì có! Bối Bối cậu không được nói bậy như vậy!”

“Tớ không có nói bậy, Giang Tuyết Nhi lêu lêu! Giang Tuyết Nhi xấu hổ xấu hổ!” Bối Bối càng không chút kiêng dè hét vang lên. Cô bé này thực là

ngịch ngợm, rõ ràng bản thân yêu thích anh Thác Dã vô cùng, lại còn giả mồm giều cợt trêu chọc Giang Tuyết Nhi.

“Không phải như vậy, không phải như vậy mà!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tuyết Nhi đã trở nên đỏ hồng, vẫn đang sống chết lắc đầu.

“Hi hi, Bối Bối nói đúng nha, Giang Tuyết Nhi lêu lêu xấu hổ, thích anh Thác Dã nha!” Tiểu Túc ở bên cũng a dua theo trêu ghẹo thêm vào. Những đứa trẻ ngây thơ mơ mộng, cộng với một chút nghịch ngợm.

“Tớ...” Giang Tuyết Nhi sống mũi cay cay, nước mắt từng giọt từng giọt là chả rơi xuống. Nghe thấy tiếng cười nhạo của các bạn, một cô bé nhút nhát như bé có cảm giác như bị cô lập.

“A...” Bối Bối và Tiểu Túc nhìn thấy Giang Tuyết Nhi bụm mặt bắt đầu khóc nức nở, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Các bé chỉ là nghịch ngợm một chút thôi, nhưng không hề có ác ý nha. Tiếng khóc của Giang Tuyết Nhi khiến cho các bé có chút lúng túng không biết phải làm gì.

Hu hu hu, Giang Tuyết Nhi khóc đến mức không thể ngừng được. Mới đầu có lẽ là bởi vì sự trêu ghẹo của bọn Bối Bối, nhưng sau đó lại nghĩ đến anh Thác Dã, đợi lâu như vậy còn không thấy đến. Bé càng nghĩ càng khóc, càng khóc càng hăng hơn, khóc đến nỗi gần như thở cũng không ra hơi...

“Oái! Tuyết Nhi cậu làm sao vậy!” Bối Bối tinh mắt nhìn thấy Giang Tuyết Nhi bỗng nhiên ôm lấy ngực thở hổn hển, khuôn mặt nghẹn khí bỗng trở nên đỏ bừng.

“Bối Bối, Tuyết Nhi bị làm sao vậy?” Tiểu Túc ở bên cạnh cũng bị hù cho sợ hãi.

“Viện trưởng Lương ——” Bối Bối run giọng hét lên.

“Viện trưởng Lương ——” Tiểu Túc cũng hét lên theo.

Các bé vội vàng quay đầu lại tìm viện trưởng Lương, không để ý thấy Giang Tuyết Nhi đã bị té ngất xỉu ở trên thềm đá...

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Viện trưởng Lương, Tuyết Nhi đang yên lành tại sao tự nhiên lại bị té xỉu chứ?” Trong phòng, một cậu thiếu niên cao lớn anh tuấn đứng ở bên giường, nhíu mày.

“Trước đó cô bé đang ngồi trên bậc tam cấp phía trước học viện, nói là muốn chờ cậu đến đây. Sau đó bởi vì phát sinh tranh chấp với những đứa trẻ khác, nên Tuyết Nhi bị kích động phát khóc, nhất thời thiếu dưỡng khí nên bị ngất đi.” Viện trưởng Lương ở bên cạnh thấp giọng nói. Chẳng biết tại sao, chỉ trong sáu năm, cậu bé trước kia đã từng bị vùi trong tuyết, đã lột xác trở thành một thiếu niên cao lớn rồi. Nghe nói năm nay cậu chỉ mới mười lăm tuổi, thế nhưng cả người đã toát ra một loại khí tức rét lạnh, khiến cho bà cũng phải có phần khiếp sợ uy nghiêm của cậu ta.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Viện trưởng Lương, bà cũng biết, mấy năm qua tôi đã tài trợ không ít cho ‘Thịnh Ấu’ chứ.” Giọng nói lạnh lùng biểu lộ đôi chút uy hiếp.

“Ừ, đúng vậy, để tình huống này xảy ra tôi cũng không vui về gì. Tuyết Nhi là đứa nhỏ mà tôi thương nhất...” Lời viện trưởng Lương nói hoàn toàn là sự thật. Tuy rằng bắt đầu từ năm đó, không thể phủ nhận trong sáu năm qua cậu đã đóng góp và tài trợ cho cô nhi viện, nhưng trong thâm tâm bà cũng thật sự yêu mến cô bé Tuyết Nhi này, mà không phải do bởi cậu ta bức bách.

Ô, anh Thác Dã đến rồi sao? Giang Tuyết Nhi mơ màng nghe được tiếng viện trưởng Lương đang nói chuyện với anh Thác Dã. Bé cố gắng mở to hai mắt, quay qua nhìn người mà bé luôn ngày nhớ đêm mong “Anh Thác Dã...”

Một giọng nói trẻ con nũng nịu vừa thốt lên, lập tức lôi kéo tầm mắt Úy Trì Thác Dã từ trên người viện trưởng Lương trở về. Cậu quay đầu về phía giường nhìn vào đôi mắt mở to mong lung của Giang Tuyết Nhi, sắc mặt lập tức dịu lại: “Tuyết Nhi, tỉnh lại rồi? Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Hu hu hu...” Giang Tuyết Nhi đưa tay sờ sờ vào khuôn mặt của Úy Trì Thác Dã, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng véo một cái, cảm giác mềm mại, đúng thật là anh Thác Dã rồi. Bỗng nhiên, nước mắt cô bé rơi xuống là chả. Cuối cùng thì anh Thác Dã cũng đã tới. Bé đã chờ thật lâu thật lâu rồi. Bé còn tưởng rằng anh Thác Dã không cần bé nữa, hu hu hu...

“Tuyết Nhi đừng khóc, đừng khóc.” Úy Trì Thác Dã vội vàng lau đi những giọt nước mắt ấm áp của bé. Em ấy thật sự không thể lại tiếp tục bị kích động.

“Hu hu hu, cuối cùng anh cũng đã... Đến rồi...” Bé cảm thấy phấn khích. Anh Thác Dã cuối cùng đã đến.

“Em đó, cô bé ngốc, đừng khóc nữa nghe, nếu còn khóc nữa anh sẽ bỏ đi.” Úy Trì Thác Dã mỉm cười, hết cách với cô bé, đành phải giả vờ muốn rời khỏi.

“Đừng ——” Giang Tuyết Nhi sợ cậu bỏ đi mất, trái tim liền nhảy lên một nhịp, nhanh chóng giữ chặt cánh tay cậu, sợ tới mức lập tức nín khóc, vội vàng nói, “Anh Thác Dã đừng đi, Tuyết Nhi không khóc.”

“Như vậy mới ngoan.” Úy Trì Thác Dã hài lòng gật đầu, dùng đầu ngón tay lau khô khóe mắt còn vương nước mắt của cô bé, “Tuyết Nhi nhìn xem, anh đem món quà gì đến cho em đây.”

Giang Tuyết Nhi vừa nghe đến hai chữ món quà, thì lập tức vui vẻ ra mặt, “Anh Thác Dã đem quà gì đến tặng cho Tuyết Nhi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chuyện Cũ Của Tuyết Nhi (3)

“Tuyết Nhi thử đoán xem.” Úy Trì Thác Dã mỉm cười nói.

“À... Búp bê?” Giang Tuyết Nhi nghiêng đầu hỏi. Do lần nào anh Thác Dã tặng quà cho bé nếu không phải là búp bê thì cũng là quần áo đẹp.

“Không phải.” Úy Trì Thác Dã nhẹ nhàng lắc đầu, vuốt mái tóc mềm mại của Tuyết Nhi, trong tim có cảm giác thân thiết. Ở trong lòng cậu, Tuyết Nhi giống như là người thân của mình vậy.

Giang Tuyết Nhi chu môi nũng nịu: “Anh Thác Dã, mặc kệ là anh tặng quà gì, Tuyết Nhi cũng đều thích.” Bé nói thật, chỉ cần anh Thác Dã đến thăm bé, cho dù không có quà tặng, bé cũng thấy rất vui vẻ.

“Cô bé ngốc, hôm nay anh có đem theo một món quà rất đặc biệt, để bù lại năm ngoái đã không đến kịp chúc mừng sinh nhật Tuyết Nhi.” Trong lòng cậu ánh lên tia hy vọng.

“Thật không, tuyệt quá, anh Thác Dã là tốt nhất!” Anh vẫn còn nhớ rõ năm ngoái anh đã không tới chúc mừng sinh nhật cho cô. Giang Tuyết Nhi nhất thời kích động, chu đôi môi nhỏ xíu của mình ị vào hai má Úy Trì Thác Dã, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mặt cậu phát ra một tiếng kêu thật to.

Úy Trì Thác Dã mỉm cười dịu dàng, tùy ý hành động trẻ con của cô bé, sau đó bồng cô bé lên, vừa đi vừa nói: “Tuyết Nhi, bây giờ anh trai dẫn em đến khu vui chơi nhé, được không?” Bởi vì Tuyết Nhi bị bệnh tim nên cô bé không thể giống như những bạn nhỏ khác thỏa thích nô đùa ở khu vui chơi, nhưng cậu biết rõ cô bé vẫn luôn cực kỳ khát vọng.

“Khu vui chơi!” Đôi đồng tử đen láy của Giang Tuyết Nhi phát sáng lấp lánh. Anh Thác Dã thật sự muốn dẫn cô đi khu vui chơi sao? Bé thấy thật hạnh phúc, thật vui vẻ á!

“Tuyết Nhi có thể đến khu vui chơi sao?” Viện trưởng Lương ở bên cạnh cau mày khẽ nói.

Úy Trì Thác Dã nhẹ gật đầu: “Viện trưởng Lương, hôm nay tôi sẽ dẫn Tuyết Nhi ra ngoài chơi.” Cậu ôm Tuyết Nhi vào lòng, thuận tay mở một bên vạt áo bành tô, bọc kín hoàn toàn cơ thể nhỏ bé của Tuyết Nhi lại.

Viện trưởng Lương nghĩ thầm, Tuyết Nhi đã có anh trai Thác Dã ở bên, chắc chắn cô bé sẽ không gặp chuyện gì. Bà mỉm cười vẫy tay với Tuyết Nhi, “Ừ, đi sớm về sớm.”

“Viện trưởng Lương, tạm biệt.” Giang Tuyết Nhi hưng phấn gồng đầu tựa lên vai Úy Trì Thác Dã, chào tạm biệt viện trưởng Lương.

Bé cứ như vậy, trông ngày trông đêm, cuối cùng cũng chờ được giấc mơ đẹp nhất thời thơ ấu...

Úy Trì Thác Dã dẫn theo Giang Tuyết Nhi, đến một khu vui chơi náo nhiệt. Vì vậy, đây là năm sinh nhật mà Giang Tuyết Nhi suốt đời ghi khắc trong tim. Trong cuộc đời mình, bé chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều đồ vật mới lạ đến vậy, thú vị như thế, mặc sức mà ngắm nhìn thỏa thích. Chỉ có anh Thác Dã mới có thể đem đến cho bé niềm hạnh phúc vô hạn này, giống như là đã được tái sinh thêm một lần nữa. Trong trái tim bé nhỏ của cô nhóc, ở nào đó dần dần phát sinh chân tình.

“Anh Thác Dã, em muốn chơi cái đó!” Giang Tuyết Nhi vung vẩy ngón tay nhỏ nhắn hưng phấn kêu lên.

“Oa! Cái đó là cái gì, em cũng muốn chơi!” Bé chớp mắt lại nhìn thấy có người đang chơi tàu hải tặc.

“Á! Cái kia...”

“Còn có cái kia nữa...”

Các trò chơi giải trí trong khu vui chơi khiến cho cô bé ngắm nghía đến hoa cả mắt. Bé thật sự rất vui vẻ. Anh Thác Dã thật sự sẽ dẫn bé đi chơi sao?

Úy Trì Thác Dã nhìn vào trong khu vui chơi tuy không muốn làm cho Giang Tuyết Nhi cụt hứng, nhưng vẫn phải khẽ lắc đầu: “Tuyết Nhi, chúng ta chơi cưỡi ngựa.” Trong lòng cậu hiểu rõ, trò nào Tuyết Nhi có thể chơi, trò nào không thể.

“Được, chơi cưỡi ngựa!” Chỉ cần anh Thác Dã vui vẻ, thì bé cũng cảm thấy vui vẻ.

Đương nhiên, ‘cười ngựa’ theo như lời Ủy Trì Thác Dã nói, chính là dẫn Tuyết Nhi đi cỡi ngựa “nhẹ nhàng” ở vòng đu quay ngựa gỗ.

Nhưng tất cả những điều này, cũng đã làm cho Tuyết Nhi thấy thật vui vẻ. Trong thế giới nhỏ bé đó đều tràn ngập hình bóng Thác Dã.

Bọn họ lao vun vút trong vòng quay ngựa gỗ, cơ thể nhỏ nhắn của bé rúc vào trong lòng ngực ấm áp của cậu, mặc cho ngựa gỗ tung bay, hạnh phúc dào dạt.

“Anh Thác Dã, chơi rất vui nha!” Bé mỉm cười dịu dàng.

“Anh Thác Dã, mỗi ngày chúng ta đều như thế này được không?” Giọng nói non nớt biểu lộ sự kỳ vọng sâu sắc.

“Anh Thác Dã...”

“Anh Thác Dã...” Trái một câu anh Thác Dã, phải một câu anh Thác Dã, giống như trong thế giới của cô bé chỉ còn tồn tại duy nhất hai từ Thác Dã.

Ủy Trì Thác Dã lắng lắng nghe giọng nói vui vẻ trẻ con của bé, ôm thật chặt cô bé vào trong ngực, cảm xúc trong lòng không hiểu là gì. Tuyết Nhi là tâm nguyện cuối cùng mà ‘bà’ đã gởi gắm lại cho cậu.

“Anh Thác Dã, vào dịp sinh nhật hàng năm anh đều ở bên cạnh em có được không?” Bé biết, anh Thác Dã không thể mỗi ngày đều ở bên cạnh bé được. Trong sáu năm cuộc đời bé, anh Thác Dã cho tới bây giờ cũng chỉ là niềm ao ước của bé.

Bé từng nghe viện trưởng Lương kể lại, sáu năm trước, chính anh Thác Dã đã bắt chấp bảo tuyết ôm bé đến ‘cô nhi viện Thịnh Âu’. Nhưng trong lòng bé vẫn luôn có một thắc mắc nho nhỏ, đã hỏi viện trưởng Lương nhưng cũng không có được đáp án, đó là tại sao anh Thác Dã lại đem gởi bé đến cô nhi viện?

“Tuyết Nhi, chúng ta qua ngồi cỗ xe bí đồ đi.”

Bọn họ di chuyển xuyên qua vòng quay ngựa gỗ, cậu lại lôi kéo cô bé cùng nhau ngồi vào cỗ xe bí đồ của cô bé lọ lem.

“Anh Thác Dã, thật là tuyệt vời!” Bé đã được viện trưởng Lương kể cho nghe câu chuyện cổ tích về Cô bé Lọ Lem.

“Tuyết Nhi, hôm nay là sinh nhật của em, anh nhất định sẽ khiến cho em thật sự vui vẻ, hạnh phúc!” Cậu thề hứa hẹn như thế. Cuộc sống mười lăm năm qua, cảm giác thấy mình trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm. Từ trên người Tuyết Nhi, cậu dường như cảm nhận được sự ấm áp của người thân. Thế nhưng, tương lai sẽ như thế nào đây, cậu cũng không thể sắp đặt được.

Bởi vì những lời này của cậu, đối với Giang Tuyết Nhi đây là sinh nhật khó quên nhất. Bọn họ thỏa thích vui đùa, lênh đênh du ngoạn trên một chiếc thuyền dọc theo con sông nhỏ, sung sướng lái xe điện dừng trong nhà, thủy cung để lại cho bọn họ rất nhiều kỷ niệm, trên bãi cỏ cũng lưu lại dấu chân bọn họ...

Chơi cho đến khi, mặt trời lặn, màn đêm buông xuống. Trong tâm trí non nớt của Giang Tuyết Nhi, trong suốt chuyến đi kỳ diệu này, bé cũng giống như cô bé lọ lem đã gặp được hoàng tử của mình, anh Thác Dã, đã trở thành khao khát cháy bỏng nhất mà bé muốn có được trong cả cuộc đời mình!

Nếu có thể, bé tự nguyện làm một cô bé lọ lem sống yên lặng, âm thầm chờ đợi ở cô nhi viện, chờ cho đến một ngày, anh Thác Dã sẽ giống như vị hoàng tử kia đánh xe bí đồ đến...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chuyện Cũ Của Tuyết Nhi (4)

“Giang Tuyết Nhi, có bưu phẩm!”

“Vâng, tới đây!” Giang Tuyết Nhi mới mười tuổi nhưng vóc dáng đã sớm trở mã, dáng vẻ trẻ con cũng càng ngày càng trở nên xinh đẹp. Cô bé bước nhanh đến nhận lấy bưu phẩm từ trong tay người đưa thư, mỉm cười ngọt ngào, “Cảm ơn chú ạ.”

Cô bé vui mừng hớn hờ cầm hộp bưu phẩm trên tay, nhẹ nhàng mở ra.

“Oa! Giang Tuyết Nhi, đôi giày múa này thật là đẹp nha!” Cô bạn Angel ở cùng cô nhi viện, đứng bên cạnh kêu lên.

Đó là một đôi giày múa ballet màu trắng!

Tìm Giang Tuyết Nhi nhất thời xúc động mãnh liệt, anh Thác Dã vẫn còn nhớ! Anh vẫn nhớ bé từng nói rất muốn học múa ballet!

“Giang Tuyết Nhi thật hạnh phúc á, luôn luôn được nhận quà.” Một cô bé ở cùng cô nhi viện, đứng bên cạnh hâm mộ nói.

Giang Tuyết Nhi cười nhạt không nói gì, giữ chặt đôi giày khiêu vũ trong lòng bàn tay. Anh Thác Dã vẫn luôn thỏa mãn lần lượt các ước muốn của bé. Bởi vì đôi giày khiêu vũ này, dù cho bé không thể giống như những vũ công chuyên nghiệp đã từng học múa ballet. Nhưng bé vẫn luôn tự nói với mình, một ngày kia, nhất định phải ở trước mặt anh Thác Dã múa điệu hồ thiên nga xinh đẹp nhất!

Năm nay, cô bé đã được mười tuổi, nhưng bé lại không biết rằng, cũng trong năm này, có một cô nhóc giống như một thiên sứ nhỏ nghịch ngợm, bá đạo ngạo nghễ xông vào cuộc sống anh Thác Dã của bé, mà cô nhóc kia, cũng có cùng một giấc mộng múa ballet...

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Anh Thác Dã, sinh nhật Tuyết Nhi anh sẽ đến chứ?” Giang Tuyết Nhi vụng trộm lên vào văn phòng viện trưởng Lương lấy điện thoại, gọi cho anh Thác Dã của cô. Thật ra cô hận sao mỗi ngày đều không phải là sinh nhật của cô, nếu vậy, anh Thác Dã tự nhiên sẽ đến gặp cô mỗi ngày rồi.

“À... Tuyết Nhi lớn rồi. Anh thì càng ngày càng bận, nếu có thời gian rảnh anh nhất định sẽ tới. Mà cho dù người không đến được, thì quà tặng cũng nhất định sẽ đến.” Ủy Trì Thác Dã ở đầu bên kia điện thoại gấp gấp nói cho xong, xung quanh dường như còn có rất nhiều tiếng loảng xoảng, bình bịch xen lẫn tiếng người nói ồn ào.

Anh đang bận rộn việc gì sao? Giang Tuyết Nhi có chút mất mát, “Á, vậy anh Thác Dã...”

“Tuyết Nhi còn có chuyện gì không? Không có việc gì thì anh cúp máy đây. Tuyết Nhi phải ngoan ngoãn biết không. Anh mà không bận việc thì sẽ đến thăm em.” Giọng của Ủy Trì Thác Dã có chút không ổn, nói rất nhanh, dường như cố chịu đựng cảm xúc dồn nén nào đó.

“Thác...” Lời nói kế tiếp của cô bé còn chưa kịp nói xong, thì điện thoại ở đầu dây bên kia đã bị dập máy.

Năm nay, cô mười một tuổi, vào hôm sinh nhật của cô, cô đã đợi đến khuya, đợi cho đến mười hai giờ đêm, anh Thác Dã vẫn không hề đến.

Cô ấy không biết là, vào thời điểm Ủy Trì Thác Dã nhận điện thoại của cô, anh đang tham gia vào một trận chém giết khốc liệt giữa các bang phái. Dây số điện thoại kia, thường chỉ xuất hiện khi Tuyết Nhi gặp chuyện, chỉ viện trưởng Lương mới có thể gọi cho anh, cho nên anh đã nhận máy! Nhưng cũng chính vào lúc anh cúp điện thoại, sau vai không cẩn thận bị chặt một đao, dòng máu đỏ tươi cứ như vậy tuôn ra xối xả!

Cuối cùng, anh cũng đã thắng trong trận sống mái này, lại một lần nữa không phụ danh tiếng ông trùm xã hội đen của mình! Chỉ là đêm nay, bởi vì vết thương do đao chém mà anh bị hôn mê, nên đã vắng mặt trong lễ sinh nhật của cô...

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, buổi diễn quan trọng sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“À! Xong rồi!” Giang Tuyết Nhi cầm ống nghe trong tay, tùy tiện đáp lại lời căn dặn của viện trưởng Lương, vội vàng hướng về đầu dây điện thoại bên kia gấp gấp nói, “Anh Thác Dã, hôm nay anh thật sự không có thời gian đến đây sao?” Trong giọng nói có thể thấy được sự mất mát sâu sắc. Hôm nay là ngày cô công diễn vở “hồ thiên nga”, thế mà anh Thác Dã lại không có thời gian đến đây.

Cô rất muốn... nói cho anh Thác Dã biết, bởi vì anh đã tặng cho cô đôi giày múa ballet kia, nên cô đã dùng nó để hoàn thành giấc mộng của mình. Cô khao khát được chia sẻ niềm vui này cùng anh.

“Tuyết Nhi, lát nữa anh sẽ tới, chúc em diễn tốt nhé!” Ủy Trì Thác Dã ở đầu dây điện thoại bên kia ra sức khích lệ cô.

Kết quả, vở diễn “hồ thiên nga” của cô sắp kết thúc, anh Thác Dã mới tới, toàn thân phong trần mệt mỏi, cầm một bó Tulip to đến tặng cô, chúc mừng cô công diễn thành công!

Năm ấy, Giang Tuyết Nhi mười hai tuổi, nói không tủi thân là nói dối, mặc dù đã giành được những tràng pháo tay của khán giả, nhưng vẫn không thể bằng một nụ cười khích lệ của anh Thác Dã! Chỉ là cô đã không biết, lúc này anh Thác Dã ở Xích Long bảo đang bận rộn bù đầu. Tất cả chỉ vì con bé ngu ngốc kia, muốn trở thành nàng tiên cá, nên đã ngốc nghếch nhảy xuống hồ bơi, suýt nữa thì bị chết đuối!

Còn anh cũng chỉ vì cứu con bé, mà đã bỏ lỡ buổi công diễn vở “hồ thiên nga” của Giang Tuyết Nhi...

☆☆☆☆☆☆☆☆

‘Cô nhi viện Thịnh Ấu’ đã trải qua vài chục năm thăng trầm, thêm nữa mảnh đất này cũng đã được mua lại, do vậy bọn họ không thể không chuyển đến một nơi ở mới.

Ngày hôm đó, Giang Tuyết Nhi cùng các bạn trong viện tay trong tay, cùng đến thăm ‘Tân Thịnh Ấu’ mà mọi người sắp chuyển vào ở.

“Mọi người cũng đã đến lúc phải về rồi. Viện trưởng Lương nói chúng ta sau khi thăm nhà mới xong, thì phải mau chóng quay về.” Một cô gái trong nhóm nói.

“Ừ, phong cảnh nơi này thật đẹp, sân cũng khá rộng.” Giang Tuyết Nhi gật gật đầu, tỏ ra rất hài lòng đối với ngôi ‘nhà mới’.

Ngay sau đó, khi bọn họ vừa mới đi ra, thì có giọng nói non nớt ngỗ ngược của một cô bé con hét vang lên!

“Mẹ kiếp Luru Thất Thất, đừng tưởng rằng mi tên là Thất, thì khinh người quá đáng!”

Giang Tuyết Nhi lần theo tiếng nói thì nhìn thấy, một cô bé con chỉ xấp xỉ chừng sáu bảy tuổi, thân mình tròn vo, đeo kính râm đang chỉ tay vào một căn phòng của tòa nhà gần đó mà gào thét. Đúng vậy, cô có thể khẳng định cô nhóc con này thực sự là đang——gào thét!

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cả bọn đều sợ hãi. Bởi vì thật không ngờ là sau lưng cô nhóc kia lại có thêm sáu bảy người đàn ông cao to vạm vỡ mặc đồ đen. Mỗi người đều đeo kính râm đen, trong tay lại xách theo một cái xô đựng thứ chất lỏng gì đó, cũng không biết là thứ gì, dàn trận cực kỳ hoành tráng, giống như trong phim, hay trong huyền thoại xã hội đen!

“Luru Thất Thất! Con nhỏ chết tiệt kia, có gan thì ra đây cho ta!” Cô bé lại gầm lên giận dữ, hét đến mức cái cơ thể nhỏ bé béo tròn có chút rung rinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chuyện Cũ Của Tuyết Nhi (5)

Bị một cô bé gào thét đến vậy, mà căn phòng trong khu nhà kia cũng không có chút động tĩnh gì.

“Cô chủ, bắt đầu được chưa?” Người đàn ông mặc đồ đen đứng đằng sau cô bé cúi thấp người xuống hỏi, bộ dạng khúm núm nhún nhường ấy gây cho Giang Tuyết Nhi càng thêm hiếu kỳ, không biết cô nhóc kia rốt cuộc có thân phận như thế nào.

“Mẹ nó! A Hà, tạt son cho tôi!” Ra lệnh xong, cô nhóc đưa tay đẩy chiếc kính râm siêu lớn trên mặt lên, giọng điệu tràn đầy tức giận.

“Á, cô chủ, tôi gọi là A Hiệp!” Người đàn ông mặc bộ đồ đen suýt chút nữa thì bị chính nước miếng của mình làm cho bị sặc, sau đó anh ta quay sang đồng bọn làm một động tác tay. “Hành động!”

Rào... Rào...

Cùng với âm thanh hút không khí của đoàn người Giang Tuyết Nhi, mấy người đàn ông mặc đồ đen nâng chiếc thùng đang cầm trên tay hất lên vách tường. Từng dòng chất lỏng màu đỏ tươi văng tung tóe trên bức tường của căn phòng trong tòa nhà kia, chảy ròng ròng xuống. Bức tường trắng tinh lập tức bị phủ lên một màu đỏ tươi chói mắt.

“Á!” Tiếng thét chói tai cuối cùng cũng từ trong căn phòng kia truyền ra, rốt cục đã có động tĩnh.

Sau đó, lạch cạch lạch cạch, từ trên ban công thò ra một cái đầu người, bà thím với khuôn mặt bánh trắng nướng, hét lớn: “Người nào mà thiếu đạo đức như vậy hả...”

Sau khi bà thím với khuôn mặt bánh trắng nướng kia thấy rõ ràng người đang ở dưới lầu, thì giọng nói đột nhiên như bị mắc kẹt lại trong cổ họng, vẻ mặt thì kinh ngạc sững sờ còn đáng vẻ lại giống như đập phải cút chó!

“Gọi Luru Thất Thất nhất gan nhà mấy người ra đây!” Lần này, đến lượt cô nhóc điệu võ dương oai hét to.

“Á, em gái... trong nhà chúng tôi không có người này...” Bà thím với khuôn mặt bánh trắng nướng kia nói úp mở.

“Mẹ nó, bà đừng hòng lừa tôi! A Hà, tiếp tục hất nữa cho tôi!” Giọng trẻ con non nớt vừa dứt, lại khiến cho người khác cảm giác không có chút trọng lượng nào.

Tuy vậy nhưng không dám cười, mặc dù em gái béo trước mắt không hề có tính uy hiếp, nhưng mấy người đứng phía sau cô bé... kia đều là những người đàn ông cường tráng vừa nhìn là đã biết không phải loại dễ chọc. Rốt cuộc Thất Thất tại sao lại chọc tới em gái béo kia chứ, lạ Chúa, bọn họ vẫn không ngừng hất son lên vách tường nhà bà... Sơn đó? Chúa ơi, không phải bọn họ cho vay nặng lãi đến đây để đòi nợ chứ? Thất Thất chỉ mới bảy tuổi mà thôi, làm sao biết cách đi vay nặng lãi được chứ! Bà thím với khuôn mặt bánh trắng nướng kia liếc mắt, rất... muốn rút đầu về hỏi con bé Thất Thất nhà bà một chút rốt cuộc sao lại thế này, nhưng lại sợ bọn họ sinh nghi, buột lòng dù chết cũng không dám nhận.

“Tôi bảo bà thím mập này, bà trông nom Luru Thất Thất nhà bà cho tốt, đừng có mà chống đối tôi! Nếu không sẽ không có kết cục tốt đâu!” Cô nhóc hai tay chống nạnh, tiếp tục gầm gừ đe dọa, chẳng qua là trong giọng nói vẫn có chút run rẩy, không đủ sức áp đảo, ừm, sức uy hiếp cũng không có. Nếu không có mấy người đàn ông mặc đồ đen ở phía sau, thì cô nhóc cũng hoàn toàn không hề có bất cứ tính uy hiếp gì!

“Á, em gái xinh đẹp này, tôi thật sự không biết Thất Thất nào hết...” Bà thím với khuôn mặt bánh trắng nướng tròn mắt cố nói dối tiếp, trong đầu bối rối nghĩ có nên đi báo cảnh sát hay không.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, người đàn ông mặc đồ đen vừa nãy được gọi là ‘A Hà’ cầm điện thoại di động thì thăm một lúc.

Sau đó, hẳn ta cúi người nhìn cô nhóc nhỏ giọng nói: “Cô chủ, là điện thoại của lão Đại.” Tiếp theo, đưa điện thoại di động cho cô nhóc.

Cô nhóc nghe thấy hai chữ ‘Lão Đại’, cơ thể rõ ràng hơi run lên sợ hãi một chút, chiếc kính râm thiếu chút nữa thì bị tuột xuống dưới cằm.

“Tuyệt Nhi, chúng ta đi thôi?” Ở bên đường Giang Tuyết Nhi đang ngo ngắc, thì bị các bạn thân thúc giục lôi kéo rời đi. Loại xã hội đen cho vay nặng lãi này, thu không được nợ liền bày trò đe dọa, bọn họ cũng đã từng được xem trong phim ảnh, nhưng mà không nghĩ tới ngoài đời thật lại đụng phải cảnh này. Mặc dù cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng lại cũng sợ bị tai bay vạ gió bất ngờ, dù sao đao kiếm cũng không có mất nha.

“Ừ... Được...” Giang Tuyết Nhi có chút chần chờ đã bị cả bọn lôi kéo đi, đi được vài bước rồi vẫn quay đầu lại, ánh mắt luôn gắn chặt vào mỗi một cử chỉ của cô nhóc kia. Chẳng biết tại sao, cô luôn cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ với cô nhóc, cảm thấy ở cô nhóc luôn tạo cho cô một cảm giác rất khác lạ.

Cô nhóc nom nớp lo sợ tiếp điện thoại, bộ dạng kia giống như con chuột nhìn thấy con mèo, dường như cô nhóc vừa rồi mới gằm lên giận dữ kia không phải là cô bé, “... Đầu cổ, chỉ là dọa người ta chút thôi... Papa, người ta ngoan ngoãn mà, hu hu hu...”

Giang Tuyết Nhi không thể nghe thấy cô nhóc nói cái gì nữa, vì đã bị các bạn kéo lên xe buýt, bắt đầu lộ trình quay trở về cô nhi viện.

Năm đó, Giang Tuyết Nhi mười ba tuổi. Có thể cả đời này cô cũng không thể ngờ rằng, trong lúc vô tình cô đã nhìn thấy cô nhóc cáo mượn oai hùm kia, chính là Ủy Trì Hi năm bảy tuổi. Từ đó về sau trong suốt cuộc đời của Giang Tuyết Nhi, Ủy Trì Hi gần như đã đoạt đi hầu hết toàn bộ ước mơ cũng như hạnh phúc của cô!

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Anh Thác Dã, em thi đậu đại học rồi!” Giang Tuyết Nhi qua điện thoại, hét lớn công bố tin vui của cô. Ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng đã nhận được thư thông báo trúng tuyển.

“Chúc mừng Tuyết Nhi nha.” Ở đầu bên kia điện thoại, Ủy Trì Thác Dã lên tiếng chúc mừng cô, “Xin lỗi Tuyết Nhi, gần đây anh rất bận, nếu có thời gian sẽ đến thăm em.”

“Không sao, anh Thác Dã, chờ khi nào anh hết bận rồi, nhất định phải tới thăm em đó nha.” Cô mỉm cười. Cho dù trong lòng cực kỳ hi vọng anh Thác Dã sẽ đến đây chúc mừng cô, nhưng cũng tự hiểu lúc này anh đang bận rộn lo tạo dựng sự nghiệp, hối hả kiếm tiền. Nếu không, sao mấy năm nay, mỗi lần anh đến gặp cô, là cô lại cảm thấy anh Thác Dã càng ngày càng có nhiều tiền hơn, cũng càng ngày càng tỏ ra nam tính hơn.

Anh không còn là cậu thiếu niên lạnh lùng của năm đó. Cô cũng không còn là cô bé của năm đó nữa.

Năm nay, Giang Tuyết Nhi mười tám tuổi, nhưng anh Thác Dã của cô chỉ là gấp gáp tặng cho cô một món quà, nhân tiện đưa cô đi ăn tối. Sau đó, để cô một mình với nỗi buồn, cô độc học tập ở khu kí túc xá vùng ngoại thành của trường đại học.

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Tuyệt Nhi, gần tốt nghiệp rồi?” Ngày hôm đó, gần tới ngày tốt nghiệp của Giang Tuyết Nhi, Thác Dã bỗng nhiên gọi điện thoại cho cô.

“Thác Dã? Vâng, sắp tốt nghiệp rồi!” Giang Tuyết Nhi được quan tâm mà lo lắng! Bốn năm nay, số lần Thác Dã hàng năm đến thăm cô có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngày hôm nay anh lại chủ động gọi, hỏi thăm cô đã tốt nghiệp chưa, cô rất cảm động nha. Giờ cô cũng đã lớn rồi, những vẫn luôn gọi thẳng tên anh là Thác Dã. Cô thích gọi anh như vậy, rất giống hai người yêu nhau gọi thẳng tên nhau.

“Tốt, em thu dọn hành lý một chút, anh đã sắp xếp chỗ ở cho em rồi.” Giọng anh trong điện thoại vẫn giống như trước đây, rất dịu dàng.

Chỉ là, cô dần dần có thể hiểu được trong mấy năm nay, Thác Dã đều rất bận rộn, bận đến nỗi hầu như không có thời gian quan tâm đến cô. Bây giờ, cô sắp tốt nghiệp, lúc này, anh định sắp xếp cho cô đến sống ở đâu đây?

Sau đó mấy ngày, Thác Dã kể cho cô nghe cách đây nhiều năm anh nhặt được một cô con gái; Anh nói cho cô biết, anh đã chính thức mang cô bé về tòa thành của mình. Anh nói cho cô biết, bây giờ cô đã trưởng thành, cũng đến lúc đi gặp người nhà của anh. Anh cũng nói cho cô biết, anh đã có đủ năng lực để bảo vệ cô...

Năm nay, Giang Tuyết Nhi hai mươi hai tuổi, chính thức thâm nhập vào thế giới của anh, đã không còn bị anh lạnh lẽo che dấu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Sóng Gió Lại Nổi Lên (1)

Mọi người đều cho rằng mình có thể chết vì tình, thật ra tình yêu không thể làm cho người ta chết được. Nó chỉ giống như đâm một cây kim vào nơi đau đớn nhất, khiến cho người ta khóc không ra nước mắt, rồi trần trọc, tiếp đến, sẽ biến thành một căn bệnh mãn tính...

“Cô chủ nhỏ, sớm như vậy mà đã dậy rồi sao?” Thím Lâm làm xong bữa sáng vừa từ phòng bếp đi ra, đúng lúc nhìn thấy cô chủ nhỏ đang đi xuống cầu thang.

“Vâng, thím Lâm chào buổi sáng.” Vẻ mặt Úy Trì Hi nhợt nhạt, nhưng vẫn nhoẻn miệng cười tươi như hoa, “Papa đâu?”

Có lẽ cô không nên hỏi nhiều, sau đêm hôm qua, việc anh coi trọng Giang Tuyết Nhi, nhưng lại coi thường cô, trong mắt anh chỉ có mình cô ta, điều đó làm trái tim cô đau đớn. Cái loại đau đớn này, nối tiếp nhau tràn vào thế giới của cô, không phải là lần đầu tiên, có lẽ, cũng không phải là lần cuối cùng.

“Cậu chủ sáng sớm nay đã thức dậy, bảo tôi nấu một bát cháo, lúc này chắc đang dứt cho cô Tuyết Nhi ăn rồi. Tối hôm qua cô Tuyết Nhi bị ngất, phỏng chừng lúc này cơ thể vẫn còn đang suy yếu.” Thím Lâm thuận miệng trả lời. Bà có lẽ không biết, lời nói vô tình của mình, lại giống như một mũi tên đâm thẳng vào trong trái tim của Úy Trì Hi.

Tại sao không một ai nhớ ra, tối hôm qua cô cũng bị nôn đến mức mặt xanh nanh vàng chứ? Cô đã biết mình không nên hỏi nhiều, chỉ nhận lấy sự tổn thương về mình mà thôi, Úy Trì Hi buồn rầu nghĩ, “Cô ta không bị sao chứ?” Có lẽ Giang Tuyết Nhi thật sự cần được che chở, thuộc loại phụ nữ cần được ủ trong lòng bàn tay. Cho dù có không thích cô ta đi nữa, nhưng người ta bị bệnh, cô vẫn là không đành lòng.

“Sáng sớm bác sĩ Quý đến khám, nói là cô Tuyết Nhi không có gì nghiêm trọng, nhưng vẫn phải chú ý hơn. Đúng rồi, bác sĩ Quý đặc biệt dặn tôi, bảo nhắn với cô chủ nhỏ chừng nào ghé lại chỗ ông ấy, ông ấy sẽ đưa thuốc cho cô.” Thím Lâm lúc này mới cẩn thận xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Trì Hi, “Cô chủ nhỏ, hôm nay có khá hơn chút nào không? Tối hôm qua cô nôn đến mức thật sự là dọa cho Thím Lâm hoảng sợ.”

“Con không sao, Thím Lâm không cần phải lo lắng cho con.” Úy Trì Hi mỉm cười trả lời. Bác sĩ Quý thật sự là người tốt. Tối hôm qua ông không những không lật tẩy cô, mà còn lo lắng chuyện bồi bổ sức khỏe cho cô nữa. Tuy rằng cô không có được nhiều người yêu mến như Giang Tuyết Nhi, nhưng cô cũng không muốn giống như Giang Tuyết Nhi chút nào. Úy Trì Hi cô đây không phải là một cô gái yếu đuối đâu!

“Thím Lâm.” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền. Giang Tuyết Nhi yếu ớt kêu to lên, là lướt đi xuống lầu.

Úy Trì Hi nghe thấy nỗi gai ốc đầy mình, ngược lên, thấy Úy Trì Thác Dã đang đỡ lấy Giang Tuyết Nhi chậm rãi đi xuống cầu thang.

“Cậu chủ, cô Tuyết Nhi!” Thím Lâm nhanh chóng chạy lên.

Úy Trì Hi ngược mắt nhìn về phía bọn họ, sắc mặt Giang Tuyết Nhi thoát nhìn quả thật không được tốt cho lắm. Còn anh thì sao? Vẻ mặt lo lắng kia, đến người mù cũng có thể nhìn ra được, cả đêm hôm qua anh đều ở lại bên cạnh Giang Tuyết Nhi cho đến sáng. Cô vẫn nhớ rõ tối hôm qua anh đã giận dữ quát nạt thế nào, vẫn nhớ rõ ánh mắt sắc bén của anh ra sao. Tất cả mọi chuyện như hiện rõ mồn một ở trước mắt, nước mắt chua chát gần như lại chực trào ra trên khóe mi.

“Tiểu Hi, con cũng dậy rồi sao? Cơ thể có khá hơn chút nào không?” Giang Tuyết Nhi mỉm cười dịu dàng.

Úy Trì Hi không nói tiếng nào, xoay người đi về phía bàn ăn.

“Úy Trì Hi, ta không dạy con phép lịch sự hay sao?” Ân đường Úy Trì Thác Dã nhíu chặt lại, con bé này làm vậy là muốn chống đối anh đó sao? Anh cũng biết ở tình huống lúc đó, anh đã đối với cô có hơi dữ tợn đôi chút, “Đã cảm thấy khỏe hơn chưa?” Anh lâu bầu một câu, nhưng thật ra câu này là đang muốn nói với con bé, trong ngữ điệu lộ ra một chút cảm giác đau lòng không dễ phát giác. Anh đỡ một bên cánh tay Tuyết Nhi, nhưng tầm mắt lại không hề rời khỏi con bé.

Úy Trì Hi vẫn giữ im lặng, sa sầm nét mặt, cô quyết định giữ chiến tranh lạnh với anh! Cô cũng không thèm quan tâm đến anh! Tối hôm qua vừa mới ở WC hôn cô xong, nhảy mất một cái đã cùng với người đàn bà kia quậy cho đục hóa ngất trời! Lúc đó anh xem Úy Trì Hi cô đây là cái gì? Thích thì hôn, đuổi thì phải đi sao? Tiểu Tiểu nói không sai, đàn ông đúng là loài động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Cũng may là Giang Tuyết Nhi bị ngất xỉu, xem ra cũng đáng đời cô ta! Hừ!

“Thác Dã, anh đừng trách Tiểu Hi.” Giang Tuyết Nhi nhỏ nhẹ khuyên nhủ người đàn ông bên cạnh. Từ sau khi cô đến Xích Long bảo, mới thực sự cảm nhận được không khí ám áp của gia đình, sự quan tâm chia sẻ giữa các thành viên trong nhà, mà ở cô nhi viện cô không thể nào có được. Cô vẫn còn nhớ rõ nụ hôn nóng bỏng tối hôm qua của Thác Dã, nhớ rõ ánh mắt dịu dàng của anh, cô mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Giống như là một giấc mơ thật dài, trong mơ có ánh mắt dịu dàng của anh Thác Dã, có vòng ngực gỗ xoay tròn tung bay, có cỗ xe bí đỏ của cô bé lọ lem, có đôi giày ballet màu trắng như tuyết, có ánh vàng rực rỡ của hoa Tulip...

Cảnh trong giấc mơ đó, thật dài giống như là cả một đời người vậy, tất cả đều tràn ngập hình bóng Thác Dã, cũng sâu đậm như tình yêu mà cô luôn chờ mong kia.

Giang Tuyết Nhi đắm đuối nhìn một bên sườn mặt anh tuấn của Úy Trì Thác Dã, khuôn mặt này, cô dường như đã nhìn cả cuộc đời, vậy mà vẫn luôn khiến cho cô rung động đến vậy.

“Tuyết Nhi, cháo sáng nay em cũng không ăn được nhiều, lại đây húp thêm chút canh nữa.” Úy Trì Thác Dã dìu cô đến bên cạnh bàn ăn, kéo ghế đỡ cô ngồi xuống.

“Đúng đây, cô Tuyết Nhi, xem cô thân thể yếu ớt, cần phải bồi bổ cho thật tốt.” Thím Lâm vừa nói vừa múc một chén canh bỏ bụng đến. Cô Tuyết Nhi chính là nữ chủ nhân tương lai của Úy Trì gia nha, mang trên mình trọng trách nối nghiệp hương hỏa cho cậu chủ, thân thể vẫn nên vỗ béo thêm một chút.

Sau đó, bà lại múc thêm một chén canh nữa đưa đến cho Úy Trì Hi, “Cô chủ nhỏ cũng vậy, uống nhiều một chút.”

“Cảm ơn Thím Lâm.” Giang Tuyết Nhi cảm kích nhận lấy chén canh Thím Lâm đưa qua, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Thím Lâm giống như một người mẹ vậy, khiến cho người ta cảm động.

Úy Trì Thác Dã ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào mỗi một hành vi cử chỉ của Úy Trì Hi, cân nhắc xem nên mở lời thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc này. Cô cúi đầu rầu rĩ húp canh, không thèm liếc mắt nhìn anh lấy một cái, có lẽ tên ngọc cũng biết cô đang cáu kỉnh. Sắc mặt con bé vẫn còn hơi tái nhợt, làm cho anh không nín nổi lo lắng.

Ngay khi anh chuẩn bị xuống nước dỗ dành cô, thì chuông điện thoại di động bỗng reo vang. Bất đắc dĩ, anh đành phải nghe máy trước đã.

Lại là một dây số xa lạ.

“Alo?” Sáng sớm, tính tình của anh cũng sẽ không được tốt cho lắm.

“A... Tiểu Hi?” Đầu dây bên kia hỏi dò.

Chết tiệt, lại là đàn ông? Tiểu Hi, Tiểu Hi! Gần đây, anh luôn nhận được không ít các cuộc gọi của những người đàn ông xa lạ gọi đến! Anh vẫn không biết, con bé con nhà anh lại có duyên với người khác giới tốt đến vậy! Được lắm, anh nghiêng răng nghiêng lợi! Ngay lập tức lửa giận vô duyên vô cớ bùng phát, Úy Trì Thác Dã bực tức hét: “Gọi lộn số!”

Cạch một tiếng, cắt điện thoại.

“Úy Trì Hi, cô tốt nhất là giải thích cho tôi!” Vốn định xoa dịu tình hình, vậy mà trong phút chốc đã lại bốc hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Sóng Gió Lại Nổi Lên (2)

“Thác Dã, có chuyện gì vậy?” Giang Tuyết Nhi nghi hoặc hỏi, “Vừa rồi là điện thoại của ai gọi tới thế?”

“Em đi mà hỏi cái con bé không nên nét này nè, suốt ngày chỉ thấy toàn là đàn ông gọi tới tìm nó, học ở đâu ra cái thói quỵên rũ đàn ông thế chứ?!” Úy Trì Thác Dã lớn tiếng mắng. Anh nhận được không ít cuộc điện thoại từ những người đàn ông xa lạ, chỉ là gọi cho chính mình thì anh lại không nhớ rõ. Nhưng có bao nhiêu người đàn ông gọi đến tìm Úy Trì Hi, thì anh lại nhớ rất rõ ràng.

Úy Trì Hi tiếp tục yên lặng húp canh, phớt lờ những lời nói cạnh nói khéo của anh. Nói cô không nên nét, nói cô quỵên rũ đàn ông! Vậy Giang Tuyết Nhi thì sao, tối hôm qua là ai đã chạy vào phòng của ai vụng trộm đến nỗi bị hôn mê bất tỉnh chứ hả?

Thế tại sao lại không nghe thấy anh nhắc đến người phụ nữ tên Giang Tuyết Nhi kia chút nào! Cũng khó trách, trái tim của anh luôn nằm nghiêng về bên trái, nên anh vốn dĩ đã là người thiếu công bằng rồi!

“Tiểu Hi? Thác Dã, anh đang nói Tiểu Hi sao?” Giang Tuyết Nhi có chút kinh ngạc, không ngờ được cô nhóc trước mắt lại thực sự có thể đi quỵên rũ đàn ông, dù sao Tiểu Hi cũng chỉ mới mười sáu tuổi, “Có phải đã hiểu lầm cái gì hay không?”

“Hiểu lầm? Anh thấy không có chuyện gì chính xác hơn chuyện này đâu!” Úy Trì Thác Dã lạnh giọng hàm hồ.

“Đúng vậy, cậu chủ, cô chủ nhỏ vẫn luôn tỏ ra hết sức vâng lời. Tôi thấy tám phần có thể là do hiểu lầm.” Thím Lâm ở bên đỡ lời.

“Thím Lâm nói không sai đâu. Thác Dã, trẻ nhỏ phải được dạy bảo từ từ nha.” Giang Tuyết Nhi nắm chặt bàn tay của Úy Trì Thác Dã, muốn xoa dịu con giận của anh.

A, Úy Trì Hi nín nhịn. Cô không nói tiếng nào thì sẽ không gây cản trở với bọn họ rồi hay sao? Cô chỉ ngoan ngoãn ăn bữa sáng thôi mà bọn họ cũng có ý kiến à?

“Tuyết Nhi, em không hiểu hết mọi chuyện.” Úy Trì Thác Dã lắc đầu, nhíu chặt mày, tiếp tục trách mắng, “Con bé này nếu không đeo bám một tên eo lả, thì cũng dẫn theo một tên quý tộc vàng về nhà. Nó mới có tí tuổi, không biết đàn ông bên ngoài rất nguy hiểm hay sao?”

Tề Gia Nhạc kiếp này vốn đã là đầu thai làm nhà rồi, mới lớn đã học đòi người ta tán gái? Mẹ nó, cả Tề gia không người nào là không phá gia chi tử! Nghĩ vậy, ánh mắt Thác Dã lập tức lạnh như băng. Anh quyết không bao giờ cho phép con bé của anh giao du với bọn họ.

Sau đó, anh nhớ tới người đàn ông tóc vàng đã gặp ở biệt thự, tuy rằng nhìn người không thể đánh giá qua tướng mạo, nhưng quý tóc vàng thì vẫn nên xéo về lại đất nước của anh ta đi, chớ đến bôi bẩn con bé nhà anh! (Oái, đây không hề có ý định kỳ thị người ngoại quốc nha, chỉ là nam chính có chút ý

ngồi không tỉnh táo, có vẻ như đang ghen nha, ha.. ha..)

Úy Trì Thác Dã không hề biết rằng, trong giọng nói của anh, đang lộ ra càng lúc càng nhiều mùi vị đồ kị chưa loét.

Con bé là của anh, của chỉ mình anh!

Chết tiệt, anh lại nghĩ đi đâu rồi? Anh chỉ là một người cha đang cố hết sức làm bổn phận dạy dỗ cho con gái mình tốt nhất!

“Èo là? Quý tóc vàng?” Giang Tuyết Nhi không hiểu gì cả. Thác Dã đang nhắc đến những người đàn ông mà Tiểu Hi đều quen cả sao? Á, thì ra thể giới quan của Tiểu Hi lại... Phức tạp đến vậy. Còn cô thì ngược lại, hai mươi hai năm nay, ngoài cô nhi viện rồi đến trường học ra, gần như cô không hề chính thức bước chân vào xã hội. Thác Dã vẫn luôn bảo hộ cô rất kỹ.

“Cô chủ nhỏ qua lại tùy tiện với đàn ông sao?” Thím Lâm sau khi nghe xong, cũng thấy khó mà tưởng tượng nổi. Cô chủ nhỏ ở Xích Long bảo mấy năm nay, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có nghịch ngợm đôi chút, nhưng không phải là đến mức thái quá a. Nghe cậu chủ chỉ trích khắc nghiệt như vậy, rõ ràng việc này là khá nghiêm trọng. “Thật xin lỗi cậu chủ, cậu đã giao cô chủ nhỏ cho tôi dạy dỗ, vậy mà tôi vẫn chưa nỗ lực hết sức mình...”

Thím Lâm tự trách bản thân mình. Bà thừa nhận rằng, kể từ khi cô Tuyết Nhi vào sống trong Xích Long bảo, thì hầu như mọi sự quan tâm của bà đều đổ dồn hết sang người cô Tuyết Nhi. Nhưng cô Tuyết Nhi là nữ chủ nhân tương lai nhà, mà việc trọng đại lúc này, là việc cậu chủ cưới vợ sinh con. Phải chăng vì như vậy, nên đã khiến cho bà xem nhẹ cô chủ nhỏ ư?

“Thím Lâm, không phải lỗi của thím đâu.” Giang Tuyết Nhi nhìn về mặt áy náy của Thím Lâm, những nếp nhăn trên trán như khắc sâu thêm vài đường. Nhớ lại mấy ngày qua, được Thím Lâm chăm sóc chu đáo, mà Tiểu Hi, lại là một đứa trẻ bướng bỉnh nghịch ngợm. Cô không đành lòng đứng nhìn Thím Lâm tự trách bản thân, vì thế, đành phải bắt buộc đi nói với Úy Trì Hi, “Tiểu Hi, con mau xin lỗi papa của con đi.” Có thể dập tắt cơn bão này sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Bọn họ từng câu từng chữ nói ra không phải đều là đang trực tiếp hoặc là gián tiếp chỉ trích cô đó sao. Sự kiềm chế tức giận của Úy Trì Hi cuối cùng rồi cũng bị bạo phát, khi nhìn dáng vẻ giả nhân giả nghĩa của Giang Tuyết Nhi. Cô ta thật sự nghĩ mình là nữ chủ nhân của Xích Long bảo, thật sự nghĩ cô ta chính là vợ của Thác Dã sao?

Không thể tiếp tục giữ im lặng được nữa, cô nhìn sang Giang Tuyết Nhi gầm lên giận dữ: “Liên quan cái quái gì đến cô hả!”

Tiếng hét này, thật sự đã làm cạn kiệt hết toàn bộ sức lực của cô, cũng khiến cho Giang Tuyết Nhi run lên hoảng sợ.

“Úy Trì Hi!” Anh đồng thời gầm lên giận dữ!

“Làm sao! Tôi có không nên nét thế nào thì cũng không liên quan đến các người!” Úy Trì Hi nhìn hằm hằm vào Úy Trì Thác Dã, cả hàm răng nghiến chặt lại, ngăn không cho nước mắt chảy ra. Cuối cùng thì cô đã không chịu được nữa, không thể chịu hơn được nữa rồi!

Bụng âm ỉ đau như nhắc cô, cô không thể tiếp tục kích động, nếu không bị động thai sẽ không tốt. Nhưng mà, trong lòng cha đứa nhỏ hoàn toàn không hề có cô, tình yêu đã vậy, mối quan hệ này, cô còn muốn đi van xin người ta nữa sao?

“...” Lời nói của Thác Dã vẫn còn mắc lại trong cổ họng, con bé sắp khóc sao? Khi anh bắt gặp những giọt nước mắt trong mắt cô, vẫn ngoan cố không chịu rơi xuống, thì trong lòng chợt dậy lên một tia yêu thương. Cô luôn quật cường như vậy, thà rằng đấu với anh cho đến gạch vỡ đá nát, cũng quyết không chịu cúi đầu khuất phục.

Giang Tuyết Nhi sợ tới mức khuôn mặt trái xoan càng thêm trắng bệch, Tiểu Hi thực sự chán ghét cô đến vậy sao? Cô rất thật tâm thật ý muốn tiếp nhận con gái nuôi của Thác Dã, muốn yêu thương Tiểu Hi giống như là con ruột của mình vậy. Cô cũng chỉ xuất phát từ ý tốt muốn dạy cho Tiểu Hi đã biết sai thì phải sửa thôi. Phải chăng, có lẽ cô còn quá trẻ, chưa có kinh nghiệm làm mẹ, cho nên không thể khiến cho Tiểu Hi yêu thích.

Úy Trì Hi đột nhiên đứng bật dậy, ném mạnh chiếc bát đang cầm trong tay xuống: “Chịu đựng các người đủ rồi!”

Những lời này, cô nhìn thẳng vào anh mà nói. Cô sợ nếu mình tiếp tục ở lại lâu hơn nữa, sẽ nhịn không được mà xảy ra xung đột!

Ánh mắt nhìn anh đầy oán hận còn có thêm chút bị tổn thương, cô cũng không hề quay đầu lại, phá cửa bỏ đi!

“Tiểu Hi...” Giang Tuyết Nhi nhìn theo bóng lưng giận dữ của cô, yếu ớt gọi.

“Đề nó đi! Đi rồi sau này, có gan thì đừng quay về nữa!” Úy Trì Thác Dã tức giận nói không hề nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Nỗi Đau Cũng Là Ký Ức Hạnh Phúc (1)

Úy Trì Hi nổi giận đùng đùng chạy ra khỏi Xích Long bảo, sau đó mới nhận thấy, đất trời bao la nhưng cô lại không có chỗ để dung thân!

Từ năm bốn tuổi gặp được người đàn ông trong sinh mệnh này, cho tới bây giờ, trong thế giới của cô ngoại trừ anh ra, tất cả dường như chỉ toàn là khoảng trống!

Rốt cuộc cô đã sai ở đâu? Chẳng những gặp phải người đàn ông lạnh lùng lãnh khốc như thế, chết tiệt, vậy mà còn cấm đầu cấm cổ đi yêu anh ta!

Thời gian như quay ngược trở lại, trong đầu cô giống như một thước phim quay chậm, từng cảnh từng cảnh cô cùng anh trải qua, vẫn luôn khắc sâu vào trong trái tim cô.

Tình yêu của cô vẫn còn chưa đủ cô gắng sao?

Từ cái đêm mơ hồ kia, anh say rượu leo lên giường của cô, á, mặc dù do cô leo lên giường của anh trước. Vào đêm đông giá rét đó, ban đầu cô dự tính sẽ đi quyến rũ anh, vất vả lắm mới lấy được can đảm. Cô đã nghĩ rằng mình sẽ không thể thành công, nhưng may mắn thế nào cô và anh lại có quan hệ thân mật lần đầu tiên. Tuy nhiên cô cũng biết rằng, trên đời này làm gì có chuyện tốt đến vậy?

Cô thành công mê hoặc anh, đánh thức dục vọng nam tính của anh. Thế nhưng chỉ vì cô ra ngoài mua bữa sáng cho anh, mà làm cho mộng vỡ tan tành! Nhiều đêm, cô luôn tự trách bản thân lúc đó sao lại rời đi. Nếu như cô ngoan ngoãn chờ anh tỉnh lại, không rời khỏi anh một bước, vậy thì hôm nay, bọn họ không phải đã sớm hạnh phúc ở chung một chỗ rồi sao?

Cũng bởi vì cái lần liều lĩnh đó, nên đã khiến cho đường tình duyên của cô không ngừng long đong.

Cô cố ý chạy tới câu lạc bộ đêm ‘Caribbean Bay’, nhân lúc anh đến kiểm tra theo thường lệ, ở trước mặt anh nhảy thoát y vũ. Cô nghĩ rằng mình có thể hoàn toàn thu hút hết mọi sự chú ý của anh, thật không ngờ vẫn bị thất bại. Anh vốn không hề bị kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp của cô hấp dẫn!

Sau đó, cô lại nghe nói anh sẽ đến casino đàm phán, vì thế cô ngây thơ nghĩ rằng nếu mình giả dạng thành gái đứng đường, thì có thể sẽ khiến cho anh ghen tuông, hoặc là sau này anh sẽ càng quan tâm nhiều đến cô hơn chẳng, thế nhưng không ngờ rằng anh lại mời gia sư đến dạy dỗ cô! Anh không biết điều mà cô cần không phải là điều này sao?

Trong lúc cô cho là mình đã mất hết hi vọng, thì ông trời lại cho cô thêm cơ hội, để cô dưới thân phận hoàn toàn mới tại cái đêm dạ hội từ thiện đầy hấp dẫn kia bất ngờ gặp được anh, khiến cho bọn họ ở trong căn phòng 3025 cùng diễn một màn kiều diễm triền miên. Việc khiến cho cô cảm động nhất chính là, anh vẫn nhớ rõ cô, nhớ rõ cô chính là người con gái đã cùng anh ở cái đêm mơ hồ kia! Trong khoảnh khắc đó, cô thật sự cho là mình đã tu thành chính quả. Cô luôn tự nói với mình, lần này, bất kể thế nào cũng phải nằm trong lòng ngực anh chờ anh tỉnh lại.

Ai ngờ, một vụ nổ lớn dẫn đến hỏa hoạn, khiến cho anh một lần nữa phải buông tay cô ra...

Ông trời, hết lần này đến lần khác trêu đùa cô, khiến cho đường tình duyên của cô gặp đầy chông gai như vậy. Rốt cuộc cô đã làm sai ở đâu chứ?

Thật không nghĩ đến, trong lúc cô đang cảm thấy hết sức mất mát, thì một chuyến du lịch đến Thái Lan, một cuộc phiêu lưu trên đảo Phuket, một lần bị lạc trong rừng rậm, vào ngày thời điểm cô nhếch nhác nhất, ông trời lại sắp xếp cho cô gặp anh!

Cô thừa nhận, bị lạc ở đảo Phuket ba ngày hai đêm, là cuộc hành trình vĩ đại nhất trong cuộc đời mình!

Cô luôn nhớ lại những hồi ức tốt đẹp đã cùng trải qua với anh. Cô nhớ rõ trên đảo Phuket, trong bụi cây kia, cô đi vệ sinh mà lại không mang theo giấy vệ sinh, ngay lúc đó anh đã làm cho cô vừa bức bối vừa buồn cười; Cô nhớ rõ con khỉ lông vàng trên đảo Phuket kia. Tuy rằng con khỉ đáng ghét đó vẫn luôn trêu chọc cô, còn trộm mất quần áo của cô, nhưng bây giờ nghĩ lại, cô lại cảm thấy mình thật trẻ con, tại sao lại muốn hơn thua với một con khỉ chứ; Cô nhớ rõ nước biển ở đảo Phuket, trong suốt như vậy, mát rượi, cuối cùng đã khiến cho cô có thể ném trái cảm giác làm Nàng Tiên cá, cũng là lần đầu tiên, anh ở tình huống tinh táo nhận biết rõ thân phận của cô, hôn cô...

Tất cả những điều này, bây giờ khi nhớ lại, không ngờ lại đẹp đến thế. Từ sau cái đêm đầu tiên của bọn họ cho đến nay, thì ra đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng làm cho cô rối rắm trong một thời gian dài. Nhưng cô lại không hề cảm thấy vất vả, bởi cô tin rằng một ngày nào đó, anh sẽ tiếp nhận cô, vì cô là người phụ nữ làm bạn bên cạnh anh lâu nhất.

Mười hai năm, trong cuộc đời anh, chỉ sợ không có mấy người phụ nữ có thể cùng anh trải qua mười hai năm đầu. Ngoại trừ cô! Cô vẫn luôn đặc ý vì điều này.

Loại cảm giác này vẫn luôn như vậy, cho đến khi Giang Tuyết Nhi xông vào, trong chớp mắt đã phá nát thế giới nhỏ bé của cô, làm cho cô cuồng cuồng, không biết phải làm sao!

Anh, chú Lâm, thím Lâm, đều là những người thân nhất của cô, thế mà dường như tất cả đều đã nghiêng hết về người phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia!

Cô thậm chí còn không rõ lắm lai lịch của người phụ nữ này. Cô chỉ biết là, địa vị của cô đã bị uy hiếp nghiêm trọng, cái thế giới nhỏ bé của cô chỉ vì bị người phụ nữ này xâm nhập mà lập tức đã thay đổi.

Đang trong lúc buồn rầu, thì cô lại biết mình mang thai. Cô vừa vui sướng vừa lo lắng tiếp nhận đứa bé này. Đây là bảo bối mà Thác Dã đã ban cho cô.

Bởi vì bé con sắp chào đời, khiến cho tâm trạng gần như sa sút của cô hưng phấn trở lại. Vì sự tồn tại của đứa bé đã cho cô một nguồn năng lượng mới!

Vì thế, cô bắt đầu vì con của mình, tích cực chuẩn bị một gia đình sau này cho bọn họ. Cô liều chết ở lì trong biệt thự của anh, nghĩ như vậy có thể gần quan được ban lộc, cũng không ngờ rằng ngày ngày ở cùng một chỗ với anh, lại giống như đang trong chiến trận, khiến cho cô gặp phải rất nhiều trắc trở.

Cho dù anh có nói lời lạnh nhạt, ánh mắt trợn trừng, cô vẫn luôn cọt nhả, không thêm để ý chút nào, bởi vì niềm tin vào bé cung, khiến cho cô giống như một nữ chiến sĩ, ai cũng không thể đánh bại được!

Nhưng mà...

Nhưng mà, sự tồn tại của Giang Tuyết Nhi, thì ra là để chắn phái trước cô và anh, giống như dòng sông Hằng — mãi mãi cũng không thể bước qua.

Giang Tuyết Nhi, Giang Tuyết Nhi, Giang Tuyết Nhi, cô ta rốt cuộc là loại người nào? Cô ta có thân phận gì, có bối cảnh ra sao? Cô ta rốt cuộc có quan hệ thế nào với Thác Dã, vì sao cô ta lại xuất hiện trong phòng của anh? Hai người bọn họ vì sao lại ôm nhau thân mật như vậy?

Trái tim đau quặn thắt, cho dù đau đến mức tưởng chừng như nghẹt thở, Úy Trì Hi cũng đành bất lực. Cô phải chấp nhận chịu thua sao?

Hoặc là nói, thật ra cô đã thua từ lâu rồi, chỉ là bản thân cô không chịu chấp nhận chuyện đó mà thôi. Chuyện của hai người bọn họ, tất cả đều là sai lầm sao? Cục cung, cũng là từ sai lầm này kéo theo sai lầm khác sao?

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại năm bốn tuổi ấy, cô còn có thể ôm chân anh, quần lấy anh, gọi anh là —— papa nữa hay không?

Cô không biết, chỉ là vào ngay thời điểm này, cô cảm thấy mình mệt mỏi quá, mệt mỏi quá...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (5)

Du thuyền ‘Oriental Princess’, vẫn sừng sững ở vịnh nước cạn bên cạnh bờ biển, rực rỡ ánh đèn, vui chơi ca múa.

Tầng thứ chín của du thuyền là sông bạc xa hoa, mỗi đêm số người tới nơi này tìm kiếm vận may nhiều vô số kể, thắng hay thua cũng không ai biết trước được.

Đêm nay, cũng như thường lệ, hần từ trong sông bạc chậm rãi đi ra, thường thì những vị khách thường xuyên thắng bạc giống như hần, đều là những đối tượng được sông bạc đặc biệt ‘quan tâm’.

Hần nhanh nhẹn né tránh hết những tên bảo vệ của sông bạc đang muốn theo dõi hần, lẩn vào chỗ tối ở đuôi thuyền rồi dừng lại. Vẫn như thường lệ, hần đánh chết không đối, luôn mặc một bộ âu phục màu đen, lạnh đến thấu xương mà tràn ngập uy nghiêm.

Bên ngoài cửa sổ cabin, vàng trắng tròn treo lơ lửng trên bầu trời đêm, một luồng sáng màu bạc xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào, hần châm một điếu thuốc.

“Phong Ngao!” Một giọng phụ nữ từ ô cửa sổ thuyền vào.

Hần thần nhiên, tiếp tục rít thuốc, không hề bị âm thanh vừa rồi tác động, giống như đã sớm biết bên ngoài cửa sổ có người.

Trầm mặc một lúc sau, người phụ nữ thở dài một hơi.

Sau đó, cô từ cửa sổ nhảy vào! Động tác gọn gàng, giống như đã được huấn luyện bài bản, nhanh gọn mà không gây ra tiếng động.

Cô gái nhảy phốc đến bên cạnh hần, nhìn chăm chăm vào điếu thuốc trên môi hần, đôi mày ngài không khỏi nhíu lại, khẽ vung tay lên, “A!” Cô kêu lên, hất tàn thuốc của hần trên tay rơi xuống, trước đó tay ngọc đã bị hần bắt được bẻ ngược ra sau, không thể nhúc nhích! Lần nào cũng đều như vậy, thân thủ của cô vĩnh viễn không bao giờ nhanh bằng hần! Cô chỉ là không muốn hần hút thuốc mãi thôi mà.

Người phụ nữ mới đến toàn thân cũng mặc một bộ đồ bó sát màu đen, giống như là một tay kỳ cựu chuyên đi đêm. Màu đen, là phong cách trước nay của bọn họ, trong bóng tối, màu đen có thể che dấu hết thân ảnh của bọn họ.

Vừa rồi cô nằm phục bên ngoài cửa sổ đã được một lúc, cho đến khi hần đến. Cô biết, hần sớm đã phát hiện ra hành tung của cô, nhưng lại cố tình lờ đi đến khi cô tự động hiện thân. Cô ở trước mặt hần, mãi mãi luôn kém hơn, không chỉ có thân thủ không sánh bằng hần, đầu óc không hơn hần, mà ngay cả trái tim, trong lúc vô tình cũng đã giao cho hần.

“Đừng chọc giận tôi!” Giọng nói của hần giãn dãn, buông tay cô ra, tiếp tục rít sâu một hơi, sau đó, lại nhả ra một làn khói nhẹ, lượn lờ bay lên trong ánh trăng.

“Phong Ngao!” Cô gái bắt mắt bĩu môi, trong giọng nói lộ ra nồng đậm sự bất đắc dĩ, “Anh đến ‘Oriental Princess’ đã quá nhiều lần rồi!”

Ngũ ý của cô, là muốn cảnh cáo hắn, nếu hắn còn tiếp tục không chịu quay về, thì sẽ có thêm phiền toái.

Mấy ngày nay, cô vẫn luôn theo dõi hắn, cho là hắn có hành động nào khác, không nghĩ tới hắn chỉ đơn thuần đánh bạc ở casino. Hắn là cô nên đánh ngất hắn, rồi đưa về mới đúng. Nhưng vì sao, khi đối mặt với người đàn ông này, cô lại không đủ nhẫn tâm.

“Thế nào, ‘ông ta’ mất hứng sao?” Phong Ngạo cười khê một tiếng, trong ánh mắt xoẹt qua tia sắc lạnh. Mới đó đã không chịu nổi, liền phái người đến giám sát hắn.

“Phong Ngạo, chống đối lại chủ nhân không có lợi!” Cô thờ dài, chắc hắn hiểu rõ tính khí của chủ nhân hơn cô.

Hắn quả thực biết rõ, nhiều năm qua, hắn đã quen sống như một cái xác không hồn: “Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, sau khi hoàn thành, tự nhiên tôi sẽ trở về, không cần cô nhúng tay!”

“Thật xin lỗi, nhất định phải nhúng tay! Vì nhiệm vụ lần này ông chủ đã giao lại cho em.” Trong lòng cô run lên bần bật, nhiều năm rồi, sớm đã quen với sự lạnh lùng của hắn.

Ánh mắt sắc bén như mắt chim ưng của Phong Ngạo chợt lóe, trên khuôn mặt mờ hồ nổi lên gân xanh: “Diệp Linh!” Hắn gọi tên cô, đầy vẻ tức giận.

“Ồ, không tin? Anh có thể tự mình đi hỏi chủ nhân!” Cô cười khê. Trên thực tế, cũng bởi vì thấy hắn khác thường, cho nên chủ nhân mới chuyển giao nhiệm vụ này sang cho cô. Mà nhiệm vụ này, cô cũng không hiểu rõ, nguyên nhân rốt cuộc là vì chuyện gì, tại sao hắn lại rề rà không chịu động thủ!

“Bất kể có phải là ý của ‘ông ta’ hay không, tóm lại, chuyện này tôi sẽ tự mình giải quyết, không cần cô phải nhúng tay vào!” Lần này, giọng điệu của hắn càng kiên quyết, đúng vậy, hắn sẽ đích thân hoàn thành nhiệm vụ này, ai cũng không được phép nhúng tay!

Sự lạnh lùng của Phong Ngạo, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào ngực cô, đau đến mức khiến cô suýt chút nữa phải rơi nước mắt. Cô hiểu được, cô cũng nên lãnh khốc vô tình giống như hắn mới phải! Cô không nên để cho sự lạnh lùng của hắn làm tổn thương mình, không nên!

Bỗng nhiên, cô cười lạnh ra tiếng: “Phong Ngạo, anh cho là, chủ nhân có thể để mặc cho anh tự quyết định?”

Cô hiểu rõ chủ nhân tàn khốc đến mức nào. Phong Ngạo đã nhiều năm rồi chưa từng phản kháng, vì sao lần này thái độ lại khác thường đến vậy?

Mỗi lần thực thi nhiệm vụ, Phong Ngạo đều thực hiện không hề nháy mắt, không chút phí công rất nhanh chóng gọn ghẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào, nhưng lần này, hắn thật lâu rồi không thấy hành động gì, lại chạy tới ‘Oriental Princess’ đánh bạc!

“Diệp Linh! Tôi tự biết chừng mực, cô đừng lộn xộn!” Hắn nhíu mày, khê búng tàn thuốc, tàn thuốc lập tức tung bay ra.

Cô bình tĩnh nhìn nhất cử nhất động của hắn, có chút thất thần. Hắn không biết là mình hấp dẫn biết bao nhiêu sao? Từ lần đầu gặp gỡ, cô đã biết cô để lạc mất trái tim mình rồi.

Một lúc lâu sau, Diệp Linh tìm lại được giọng nói có chút khàn khàn của mình: “Phong Ngạo, lần này, chủ nhân thật sự rất tức giận.”

“À!” Hắn cười lạnh, “Ông ta có bao giờ không tức giận đâu!”

Diệp Linh hít sâu một hơi, người đàn ông đó có lẽ cả đời cô cũng không thể nắm bắt được, nhưng tính khí của chủ nhân, thì bọn họ đều tương đối rõ ràng! “Phong Ngạo! Không nên như vậy, trong chúng ta ai cũng không thể chọc giận chủ nhân!”

Phong Ngạo lắc đầu, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi không muốn chọc giận ông ấy, cho tôi thêm một ngày nữa.”

“Không được! Đêm nay em sẽ hành động!” Diệp Linh lắc đầu, cô không muốn chứng kiến cảnh Phong Ngạo bị chủ nhân trừng phạt!

“...” Hắn không lên tiếng, từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, châm một điếu.

“Phong Ngạo! Đừng hút nữa!” Mỗi lần trước khi hành động, hắn đều có thói quen hút thuốc, cô không muốn nhìn thấy hắn tiếp tục hút nữa, “Sẽ có hại đến sức khỏe!” Chẳng lẽ hắn không biết cô sẽ lo lắng sao?

Hắn không nghe, tiếp tục rút thuốc, “Diệp Linh, lần này...” Hắn dừng một chút, giọng nói cứng ngắt đã có chút mềm mỏng lại, “Hãy để tôi tự mình giải quyết, cô không cần nhúng tay vào, được không?”

Hắn đang —— cầu xin cô sao? Cô không chắc chắn, hắn vẫn luôn lạnh lùng cao ngạo không phải sao? Lần này lại cam chịu hạ mình, a, nhiệm vụ lần này thực sự quan trọng đối với hắn đến vậy sao? Trong lòng Diệp Linh có hơi dao động, cô định nói tiếp gì đó, lại bị hắn đưa tay ra chặn lại.

“Diệp Linh, cô trở về đi, mọi hậu quả sẽ do tôi gánh vác!” Phong Ngạo không đợi cô trả lời, chớp mắt, liền biến mất khỏi tầm mắt cô, chỉ để lại một cơn gió mát lạnh xen lẫn mùi khói thuốc lá lan tỏa khắp không khí, tràn ngập trái tim cô, thật lâu không tiêu tan!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Oriental Princess [Công Chúa Phương Đông] (6)

“Hu hu uuu...”

Ngay lúc Phong Ngạo đi dọc theo ánh sáng mờ nhạt nơi boong tàu thì bị một tràng khóc nức nở thu hút sự chú ý của hắn. Hắn dừng lại một chút, nhưng khi nghĩ đến Diệc Linh, lại không an tâm sợ cô tự mình hành động, vì thế bước chân dừng lại cũng chuẩn bị rời đi.

“Hu hu uuu...” Từng tiếng khóc thút thít đứt quãng mềm mại của cô gái lại lần nữa vang lên sau lưng hắn. Tiếng khóc này, khiến hắn thoáng xoẹt qua chút không đành lòng. Trong đầu lại nhớ tới Diệc Linh, hắn sợ nếu đến chậm, sẽ không kịp ngăn cản cô ấy! Không thể dừng lại, Phong Ngạo tự nói với chính mình nhất định phải nhanh lên.

“Hu hu uuu...”

Tiếng khóc thê lương, kéo theo khăn khăn tất nhech, lại làm rối lòng Phong Ngạo. Đáng chết! Hắn thậm chí không hạ được quyết tâm lạnh lẽo rồi đi!

Thở dài một tiếng, hai chân hắn rõ ràng thành thật hơn so với đầu óc, trong lúc do dự, đã đi về nơi phát ra tiếng khóc.

Bên tai gió biển hiu hiu thổi, ở đuôi boong tàu rất ít có người đi lại, một bóng người bé nhỏ ngồi cuộn tròn bên lan can tàu. Ánh sáng mờ tối gần như không thể nhìn rõ được thân hình của cô gái. Nếu như không phải bởi tiếng nức nở kia, phỏng chừng sẽ không ai phát hiện ra nơi này còn có một cô bé bị bỏ quên.

Là một cô bé sao? Phong Ngạo nhíu mày, ít nhất thanh âm thật non nớt, thật trong trẻo, cho dù tiếng khóc khăn khăn, nhưng vẫn không hề che dấu sự mềm mại từ trong cổ họng phát ra.

Nhìn lại thân người bé nhỏ kia, hắn bước chậm lại, từ từ đi đến bên người cô gái. Cô vui mặt chôn ở giữa hai đầu gối, cứ thế nức nở, không hề phát giác được động tĩnh chung quanh.

Xuyên qua ánh trăng, Phong Ngạo nhìn thấy cô gái ngồi cuộn tròn lại. Hắn ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Cô bé, em làm sao vậy?”

Cô gái bị giọng nói bất ngờ vang lên của hắn dọa cho hốt hoảng, bỗng chốc từ hai đầu gối ngẩng mặt lên, “Á?”

Phong Ngạo khẽ nhếch đôi mày kiếm, vừa lúc đó ánh trăng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô gái, hắn khẽ hít vào một ngụm khí lạnh: “Tiểu Hi?!”

Khuôn mặt này, có bị hóa thành tro hắn cũng nhận ra. Cho dù ánh sáng không đủ, nhưng dựa vào thói quen làm việc và nghỉ ngơi trong bóng đêm nên hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra cô bé này là ai. Trái tim như bị nhói lên, không ngờ là Tiểu Hi!

“Á?” Ủy Trì Hi khóc đến hai mắt mù sương, ngửa đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Nhưng vì không đủ ánh sáng, cô có chút mờ mịt, hắn biết cô sao?

Hai hàng nước mắt vẫn đang lã chã rơi trên mặt cô. Sáng sớm hôm nay, sau khi chạy ra khỏi Xích Long bảo, cô đi lang thang không có mục đích, nhớ lại rất nhiều sự kiện, bất tri bất giác đã đi tới ‘Oriental Princess’, tìm được một góc nhỏ, ngồi xuống thì trời đã tối.

Cho đến khi bụng đói mắt mờ, cô mới sực nhớ ra cả ngày hôm nay một giọt nước mình cũng chưa đựng tới, một hạt cơm cũng chưa được ăn. Thác Dã cũng không đi tìm cô, càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, càng nghĩ càng cảm thấy mình đáng thương, không kìm được, nên cô đã nức nở thành tiếng. Thác Dã thật sự không cần cô nữa sao?

“Tiểu Hi, không nhớ tôi sao?” Phong Ngạo lấy chiếc bật lửa từ trong túi quần ra, tách một tiếng, ánh lửa lan tỏa.

Nhờ có ánh lửa, Ủy Trì Hi lúc này mới nhìn rõ ràng khuôn mặt của hắn, ngạc nhiên kêu lên: “Là anh! Đồ Vương!”

Đồ Vương? Nghe cô xưng hô một cách xa lạ, Phong Ngạo không khỏi nhíu mày. Trong trí nhớ của cô, hắn chỉ là người ngẫu nhiên gặp gỡ lần trước ở casino thôi sao? Lần đó ở casino, hắn gần như ngay lập tức liền nhận ra cô, kìm nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng. Hắn ra về bình thản, dự đồ cô nhằm thu hút sự chú ý của cô, cho đến khi bắt gặp ánh mắt sùng bái của cô nhìn hắn, hắn mới cố ý phô diễn tài nghệ, thu hút sự chú ý của cô.

Hắn nghĩ, cho cô thời gian, nói cho cô biết tên của hắn, cô sẽ nhớ ra hắn, nhớ lại hết mọi việc giữa bọn họ.

Nhưng thật không nghĩ tới, ánh mắt cô nhìn hắn vẫn xa lạ như cũ, giống như chưa từng gặp qua!

Tiểu Hi, sao em lại trốn ở chỗ này ngồi khóc một mình?” Hắn nén chua xót trong lòng, ngồi xuống cạnh cô.

Nhìn dáng vẻ non nớt của cô khóc như hoa Lê trong mưa, trong lòng Phong Ngạo không khỏi dâng lên cảm giác không đành lòng. Mấy năm nay, cuộc sống của cô không phải rất tốt sao? Hay là, người kia đối xử với cô không tốt? Từ sau khi ngẫu nhiên gặp được cô, hắn đã bí mật đi điều tra một chút cuộc sống những năm gần đây của cô. Hắn không ngờ rằng đời này còn có thể gặp lại cô, loại cảm xúc sung sướng này không thể nào diễn đạt bằng lời.

“Phong Ngao, kiếm phong ngao cốt, tôi vẫn nhớ anh nha.” Ủy Trì Hi lau khô nước mắt, nhìn anh mỉm cười. Không ngờ ở ‘Oriental Princess’, còn có thể gặp lại người ở lần gặp trước đã khiến cho cô rất sùng bái Đồ Vương, lại có cái tên giống như đại hiệp cổ đại, Phong Ngao!

“Ha ha, cảm ơn.” Hắn có chút cứng ngắt nhìn cô cười, đáng tiếc trí nhớ của cô lại chỉ dừng ở lần gặp gỡ tình cờ trước đó tại casino, “Tiểu Hi, có thể nói cho tôi biết, vì sao lại trốn ở đây ngồi khóc không?”

“Tôi...” Nhớ tới khuôn mặt của Thác Dã, Ủy Trì Hi muốn nói lại thôi. Cô làm sao có thể nói với hắn, cô đã yêu cha nuôi của mình? Hắn sẽ cười nhạo cô hay là như thế nào? Huống hồ, bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần, không phải sao? Cô thật sự khó có thể mở miệng.

Sự do dự của cô đều hiện hết lên trên mặt. Phong Ngao nhìn ra được, cô vẫn xem hắn là người xa lạ như trước. Cũng không thể trách, dù sao hiện tại, ở trong lòng cô, Phong Ngao đối với cô mà nói, bất quá chỉ là một vị ‘Đồ Vương’ ngẫu nhiên gặp mặt ở casino mà thôi.

“Ha ha, em không muốn nói cũng không sao.” Giọng hắn có chút cô đơn. Sự đề phòng của cô đối với hắn, làm cho trái tim hắn có chút nhói đau. Hắn nghĩ mình đã sớm luyện được một thân mình đồng da sắt, không ai có thể chạm được vào trái tim của hắn. Hắn cười khẽ một tiếng, thì ra đây cũng chỉ là anh tự nghĩ vậy mà thôi.

“Không phải, là không biết nên nói thế nào.” Ủy Trì Hi lắc đầu. Phong Ngao tạo cho cô một loại cảm giác thân thiết khó hiểu. Kỳ thật, cô cũng rất muốn nói ra hết những uất ức trong lòng, nhưng cô sợ làm phiền hắn, cũng sợ bị hắn cười nhạo.

Phong Ngao nhìn cô, một lúc lâu sau, mới mở miệng hỏi: “Tiểu Hi, em mấy năm nay, sống thật sự vui vẻ chứ?” Những lời này, là câu hỏi lần trước hắn đã rất muốn hỏi.

Kết quả hắn điều tra được, mấy năm nay cô được bảo hộ rất tốt. Tuy rằng lớn lên trong băng đảng, nhưng vẫn luôn đơn thuần, ngây thơ, áo cơm không lo. Hắn không thể không thừa nhận, người kia đối với cô rất tốt. Nhưng còn cô thì sao? Có vui vẻ không? Hay đây không phải là cuộc sống lý tưởng mà cô mong muốn? Vì sao đêm nay, cô một mình trốn ở đây ngồi khóc?

“Hà?” Ủy Trì Hi nhướng mày, khó hiểu: “Mấy năm nay?” Nghe cách nói của hắn, bọn họ giống như bạn cũ sau nhiều năm xa cách. Nhưng mà, bọn họ đã từng quen biết nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: 30 Phút – Nhiệm Vụ Thất Bại

“Hay là nói, Tiểu Hi, em cảm thấy cuộc sống bấy lâu nay, hạnh phúc chứ?” Phong Ngao nghĩ, cô quên mất có lẽ cũng là chuyện tốt.

Ủy Trì Hi nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại. Cô có hạnh phúc không? Câu hỏi của Phong Ngao thật quá quái lạ nha. Tại sao lại hỏi cô như vậy? “Trước đây có lẽ là hạnh phúc, nhưng gần đây lại không được như ý.” Thật ra cô không vui, chẳng qua bởi vì cô không có được tình yêu mà mình mong muốn. Con người vốn là như vậy, luôn chịu ảnh hưởng bởi tình yêu, nên mới khiến cho cô cảm thấy thật đau khổ, nhưng ít nhất Thác Dã đã cho cô một cuộc sống không phải lo cơm áo.

“Anh ta...” Phong Ngao dừng một chút, “Có người đối với em không tốt sao?” Hắn hỏi thăm dò, ấn đường cũng không giãn ra.

“Chuyện này...” Cô còn cần phải cẩn thận suy nghĩ lại. Thác Dã đối với cô, không thể nói là không tốt, nhưng mà anh lại đối với Giang Tuyết Nhi tốt hơn.

“Tiểu Hi...”

Phong Ngao đang muốn nói thêm gì đó, thì di động bỗng nhiên rung lên!

Lông mày hắn nhíu chặt, trong lòng thoáng xoẹt qua một cảm giác mơ hồ. Tránh xa khỏi Ủy Trì Hi, hắn nghiêng người, móc điện thoại ra, đúng như hắn nghĩ, là Diệc Linh gọi đến. Hắn thấp giọng nói: “Diệc Linh, rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Phong Ngao, mục tiêu bây giờ đang ở trong phạm vi của em. Em cho anh 30 phút. Nếu anh vẫn không chịu hành động, vậy thì xin lỗi!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói bình tĩnh của Diệc Linh.

“Diệc Linh! Bây giờ tôi còn có việc chưa giải quyết xong, chỉ có một ngày mà cô cũng không muốn cho tôi?” Phong Ngao trầm giọng, trong giọng nói có hơi chút tức giận. Khi nào thì cô gái Diệc Linh từ nhỏ đến lớn đều luôn nghe lời hắn, đã bắt đầu biết phản kháng?

Diệc Linh im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Xin lỗi anh... Phong Ngao, chủ nhân vừa mới ra lệnh cho em, trước 0h tối nay nhất định phải giải quyết cho xong!”

Thực ra, chủ nhân vốn truyền lệnh xuống, trước 0h nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không hoàn thành, vậy thì nói với Phong Ngao đem đầu trở về! Diệc Linh không thể mạo hiểm, trong hai người nếu phải chọn một, cô sẽ không đứng nhìn Phong Ngao chịu chết!

Phong Ngao giờ đồng hồ lên, kim đồng hồ đang chỉ mười một giờ rưỡi, đáng chết! Hèn gì Diệc Linh chỉ cho hắn 30 phút!

“Diệc Linh, cô hãy nghe tôi nói, về phía chủ nhân tôi sẽ nghĩ cách trì hoãn, cô không được hành động thiếu suy nghĩ, hiểu không?” Hắn muốn thử thay đổi quyết định của cô. Thật ra trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, sợ là lần này chủ nhân đã rất tức giận hắn.

Ở đầu dây điện thoại bên kia Diệc Linh cũng thật rối rắm, ánh mắt sáng rực của cô vẫn luôn bám sát mục tiêu. Cô núp trong bóng tối dõi theo nhất cử nhất động của mục tiêu. Lần này chủ nhân không hề nói đùa, chỉ cần mọi việc hoàn thành, Phong Ngao sẽ phải cảm ơn cô!

“Phong Ngao, thật xin lỗi! Em ở số 1028 đường Phong Lâm, đúng 0h, nếu anh còn chưa tới, vậy em đành phải hành động thay anh!”

“Diệc Linh!” Phong Ngao khẽ xoa xoa huyệt thái dương, nên làm gì bây giờ? Hắn quay đầu lại ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn Úy Trì Hi. Cô nhìn hắn cười rạng rỡ, giống như trước đây, như một thiên thần!

Bỗng nhiên, trong đầu hắn xoẹt qua một ý tưởng, đưa tay lên bịt kín điện thoại di động, dịu dàng hỏi Úy Trì Hi: “Tiểu Hi, chuyện tôi mới hỏi em, bây giờ em lập tức thành thật trả lời cho tôi, được không?”

“Rất quan trọng sao?” Úy Trì Hi nghi hoặc hỏi. Vừa mới rồi Phong Ngao còn thần thần bí bí nói chuyện điện thoại, vậy mà vẫn đề ý đến chuyện cô có hạnh phúc hay không sao, như vậy thật kỳ quái.

Phong Ngao nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, đối với tôi, chuyện này rất quan trọng!”

“Ừm...” Úy Trì Hi bị ảnh hưởng bởi thái độ nghiêm túc của hắn, nên cũng cẩn thận suy nghĩ.

“Tiểu Hi, chuyện này rất khó sao? Làm ơn trong vòng năm giây cho tôi câu trả lời thuyết phục, được không?” Hắn cố gắng hết sức cất giọng nhẹ nhàng, sợ khiến cô sợ hãi, nhưng trong lòng của hắn lại nóng như lửa đốt.

“Hỏi tôi bây giờ có hạnh phúc hay không?” Úy Trì Hi ngây ngốc lặp lại câu hỏi của hắn một lần nữa. Cô không biết rằng, nếu cô còn tiếp tục chần chừ, thì thật sự sẽ xảy ra án mạng!

“Ừ!” Ánh mắt như thiêu đốt của Phong Ngao dán chặt vào cô, nín thở chờ đợi cô đưa ra đáp án.

Cô bây giờ hạnh phúc không? Úy Trì Hi nhủ đôi mày thanh tú, nhớ lại mọi chuyện ở Xích Long bảo, nhớ tới ánh mắt Thác Dã nhìn Giang Tuyết Nhi, khuôn mặt cô bỗng chốc trở nên âm trầm, khẽ thở dài một hơi, chậm chậm nói: “Lúc này tôi, thật sự không hạnh phúc... Tôi...”

“Được! Tôi đã biết đáp án!” Phong Ngao ngắt lời cô, xoay người cầm điện thoại lên, “Alo, Diệc Linh!”

“Đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Giọng nói của Diệc Linh vẫn bình tĩnh như cũ, mặc kệ Phong Ngao quyết định như thế nào, cô cũng quyết, trước 0h nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này. Sở dĩ cô cho hắn cơ hội, là vì hi vọng rằng sau này hắn sẽ không có cớ để trách cô!

Phong Ngao hít sâu một hơi, bởi vì câu trả lời của Tiểu Hi, đã khiến cho hắn gạt bỏ hết do dự trong lòng, cũng đã có quyết định, “Được! Tôi sẽ đến, hi vọng cô đừng nuốt lời!”

Cúp điện thoại, trong đầu hắn thâm suy tính con đường nhanh nhất trong 30 phút để chạy đến nơi. Nhưng, còn Tiểu Hi thì phải làm sao bây giờ? Hắn không thể bỏ mặc cô.

“Anh nói chuyện điện thoại xong rồi?” Úy Trì Hi thấy hắn cất di động, rồi yên lặng nhìn cô, bộ dạng muốn nói lại thôi, đành phải thuận miệng nói, “À, tôi đang rất đói, anh dẫn tôi đi ăn có được không?”

“Hả?” Phong Ngao không nghĩ tới cô sẽ nói ra câu này, lúc này đã là mấy giờ rồi, cô còn muốn ăn cái gì?

Như nhận ra sự nghi ngờ của hắn, Úy Trì Hi xấu hổ nhoèn miệng nói: “À, sáng sớm nay tôi chỉ mới ăn có một chút, đến bây giờ cũng chưa ăn thêm thứ gì, thật sự là rất đói!”

“Sáng sớm?!” Phong Ngao hoảng hốt, cô bị người ta ngược đãi sao? Đã muộn thế này còn chưa được ăn! “Khó trách em nói em không hạnh phúc.” Xem ra người kia thật sự đã ngược đãi Tiểu Hi, hắn giống như có chút hiểu rõ, đôi mắt bỗng chốc lạnh đi.

“Sao? Không phải, tôi không hạnh phúc không liên quan đến việc có được ăn hay không!” Cô vội vàng giải thích.

Phong Ngao lắc đầu, “Tiểu Hi, bây giờ tôi dẫn em đi ăn.” Hắn nhìn chiếc đồng hồ màu đen trên cổ tay. Chiếc đồng hồ này cũng có tính năng rất đặc biệt. Chỉ còn hai mươi bảy phút, không thể chần chờ nữa, “Tiểu Hi, mau đi thôi!”

“Ồ! Phong Ngao, cảm ơn anh nha. Anh thật tốt bụng!” Úy Trì Hi mừng rỡ nói, nắm lấy bàn tay to của hắn, hơi gắng sức đứng lên, “Chúng ta đi ăn Beef Steak ‘Công tước’ ở ‘Oriental Princess’ được không?”

Cô nhớ, lần trước Thác Dã đã dẫn cô đến đây ăn món Beef Steak ‘Công tước’ cực ngon này.

Phong Ngao lắc đầu, “Tiểu Hi, xin lỗi, tôi đưa em đi chỗ khác ăn, được không?”

Nhìn thấy ánh mắt chân thành của hắn, Ủy Trì Hi dịu dàng cười nói: “Anh không cần cảm thấy áy náy đâu. Tôi cũng chỉ là thuận miệng nói thôi. Cảm ơn anh đã chịu dẫn tôi đi ăn!”

Ủy Trì Hi không ngờ rằng, nơi mà Phong Ngao sắp đưa cô đến, sẽ làm cho cô cả đời này không thể nào quên!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Tổ Chức Kingloy (1)

Các con phố vẫn cứ hoa lệ rực rỡ như cũ, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ, mưa say mưa vui thậm chí là mưa dầm cũng có ở khắp nơi. Con đường này mang sắc thái hắc đạo quá nặng, nhưng vì trụ sở của Xích Long bang đứng đầu các bang phái được đóng tại đây, nên hiển nhiên khiến cho các bang phái nhỏ lẻ khác không dám gây chuyện. Bởi vậy có thể nói những con phố này cũng tương đối là yên bình.

Trong câu lạc bộ đêm ‘Caribbean Bay’ có đủ loại người, nơi này nữ ca sĩ, vũ nữ thậm chí là kỹ nữ nhiều như mây, người tới nơi này, phần lớn đều là những tên gốc gác tiền thích ăn chơi đàng điếm, tiêu tiền như rác.

Trong phòng VIP, trên ghế salon thật dài, có bốn người đàn ông đang ngồi, một trắng, một đen, một xám và một xanh.

“Lão Đại, từ sau cái chết của A Siêu, không ai biết số vũ khí kia đã được giấu ở đâu. Bên phía Hắc Cầu gần đây vẫn đang bị giám sát rất chặt, chẳng qua là vì chịu áp lực từ phía chúng ta nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!” Vừa mới nói là người đàn ông mặc trang phục màu đen – Nghiêm Ngự Phong.

“Tôi đã tính toán qua, số vũ khí này làm chúng ta tổn thất xấp xỉ khoảng hai ngàn vạn tiền tệ, còn các khoản tiền khác cũng đã kịp thời báo cho ngân hàng ngừng chuyển tiền rồi.” Đường Minh Triết gật gù, một bộ âu phục màu xám được cắt may cầu kỳ, là ủi phẳng phiu, thực phù hợp với hình tượng tổng giám đốc tài chính tập đoàn Xích Long của hắn. Hắn mới từ Thụy Sĩ trở về, vượt qua rất nhiều trắc trở, mới thu hồi trở về được một trăm triệu Đô-la còn lại sau khi ngừng giao dịch! Có thể nói là ‘hữu kinh vô hiểm’! (Nhìn khiến người ta kinh hồn bạt vía nhưng thực chất không có gì nguy hiểm).

Lâm Ngạn trong bộ âu phục màu xanh cũng gật đầu thâm trầm: “Cũng may trước khi đi Thái Lan lão Đại đã thông báo với tôi, nếu như trong lúc đàm phán sau hai giờ mà vẫn không nhận được tin tức gì của lão Đại, thì phải ngừng chuyển tiền ngay lập tức! Nếu không, thật không dám tưởng tượng, nhưng mà tên Hắc Cầu này từ lúc nào lại to gan đến vậy?!”

Trong căn phòng, dưới ánh sáng mờ mờ, người đàn ông mặc âu phục màu trắng ngồi chính giữa khẽ nhíu mày, đôi môi mỏng gọi cảm phun ra một làn khói dài mảnh, đồng tử đen láy trong suốt như một viên Hắc Diệu Thạch, thỉnh thoảng lại lóe lên tia nhìn khát máu “Đúng vậy, bọn chúng còn lợi dụng thế lực bên Thụy Sĩ, nhằm ngăn cản chúng ta dừng chuyển tiền. Nếu không phải tự mình đi chuyến này, chỉ sợ là một trăm triệu Đô-la kia cũng không cánh mà bay!” Đường Minh Triết cũng phải thừa nhận, chuyến đi Thụy Sĩ lần này của hắn quả thực là nguy hiểm trùng trùng.

Nghiêm Ngự Phong ở một bên im lặng nghe bọn họ phân tích, thỉnh thoảng cũng gật đầu phụ họa, chỉ là trong ánh mắt của hắn, lộ ra một tia phức tạp “Lão Đại, là do em đã không kịp thời cứu anh”

Người đàn ông mặc âu phục màu trắng khẽ lắc đầu, nhẹ thở ra một vòng khói, giọng nói trầm ấm đầy lời cuốn: “Các cậu không cần tự trách, chuyện này chúng ta cũng bị bất ngờ, từ đầu tới cuối là một âm mưu. Tôi hoài nghi có kẻ thứ ba núp trong bóng tối giật dây!”

Anh, chính là Ủy Trì Thác Dã. Vẫn luôn là bộ âu phục màu trắng, được cắt may vừa vặn tôn lên thân mình như thần Zeus. Anh yêu thích trang phục màu trắng, mặc màu trắng, mới có thể khiến cho anh cảm thấy mình không bị nhiễm chút bụi trần. Có rất ít ông trùm xã hội đen đặc biệt như anh. Cô nhóc Ủy Trì Hi kia từ nhỏ đã nói anh có lẽ nên đi làm Bạch mã hoàng tử, mà không nên trở thành một boss Mafia!

Nghĩ vậy, khóe môi Ủy Trì Thác Dã không khỏi nhếch lên, trái tim nhất thời ấm áp, trong đầu hiện lên khuôn mặt hồn nhiên của một cô bé. Thế nhưng, mỗi khi đêm đến, anh lại thích được bọc mình trong tấm chăn màu đen rồi chìm vào giấc ngủ. Bởi vì đó mới là thế giới của anh, hòa mình vào trong bóng đêm, anh mới có thể thả lỏng chính mình.

Sáng nay, cô bé nổi giận dưng dưng chạy đi, còn chưa chịu trở về. Anh có chút lo lắng, rất sợ cô xảy ra chuyện gì. Nhưng anh đã nói lời đoạn tuyệt, có gan thì đừng quay lại, khó trách con bé tức giận đến tối cũng chưa chịu trở về.

“Kẻ thứ ba?” Lâm Ngạn nhướng mày. Lão Đại cũng có phán đoán này, không ngờ lại trùng với hắn. Hắn luôn hoài nghi trong Xích Long bang có nội gián, nhưng trách nhiệm chính của hắn chỉ là hoạt động kinh doanh của tập đoàn Xích Long. Tuy nói Xích Long bang cùng tập đoàn Xích Long có quan hệ chặt chẽ, không thể tách rời, nhưng mọi chuyện trong Xích Long bang hắn cũng không tiện can thiệp. Lão Đại bị ám sát ở Thái Lan tuy rằng thoát được nhưng hắn vẫn cảm thấy chuyện này không phải chỉ đơn giản như vậy!

Úy Trì Thác Dã khẽ gạt đầu, đôi mắt đen chột trở nên lạnh lẽo: “Biết tổ chức Kingloy chứ?”

Nghiêm Ngự Phong vừa nghe, sắc mặt khẽ biến, ngữ khí có chút thay đổi: “Lão Đại, anh nói... Kê thứ ba chính là Kingloy?”

“Kingloy?” Đường Minh Triết cũng cảm thấy nghi hoặc, đây là tổ chức gì?

“Kingloy!” Lâm Ngạn hít một ngụm khí lạnh, “Lão Đại, anh nói Kingloy, chính là tổ chức đã khiến cho cả hắc đạo, bạch đạo đều phải đau đầu, chỉ cần có tiền thì không có người nào là không thể giết được, là tổ chức ám sát quốc tế tàn nhẫn, máu lạnh ——Kingloy?”

“Lâm Ngạn, tổ chức này rất lợi hại sao?” Đường Minh Triết nghe hắn nói xong, mày cũng nhăn lại, “Nếu như theo lời lão Đại nói, kê thứ ba chính là Kingloy, vậy rốt cuộc thì ai đã thuê sát thủ giết lão Đại đây?”

“Minh Triết, việc này không đơn giản như vậy.” Lâm Ngạn lắc đầu, “Có thể thuê được Kingloy giết lão Đại, cũng không phải là người bình thường! Huống hồ sát thủ trong tổ chức Kingloy, không phải ai cũng giết. Người bọn chúng giết, đều là người có thân phận.”

“Ý cậu là, kẻ địch này, có lẽ có lai lịch không tầm thường?” Đường Minh Triết không khỏi phát ra tiếng thở dài.

Úy Trì Thác Dã từ đầu tới cuối, đều rất bình tĩnh. Nếu có người muốn lợi dụng Kingloy để chơi trò chơi này với anh, vậy anh cũng thật muốn nhìn xem người này có bản lĩnh gì! Anh cúi đầu vào trong chiếc gạt tàn trên bàn trà, trầm giọng nói: “Lúc này cũng chỉ là phỏng đoán, vẫn không thể xác định.”

“Lão Đại... Em nghĩ cần tăng thêm vài người bảo vệ anh.” Lâm Ngạn gạt đầu, “Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng Kingloy thật sự không thể xem thường!” Hắn đối với tổ chức này cũng chỉ biết được chút ít, nhưng nói Kingloy rất nguy hiểm, thì lão Đại không phải không biết.

“Ừ, ngày mai tôi sẽ điều thêm mấy anh em, tăng cường phòng vệ.” Nghiêm Ngự Phong ở một bên nói.

“Nếu thật sự là Kingloy, thì có tăng thêm nhiều người bảo vệ hơn cũng vô ích.” Khóe môi Úy Trì Thác Dã thoáng hiện lên một chút cân nhắc, “Người mà bọn chúng muốn giết, chưa có ai thoát được.” Nhưng mà, lúc ở Thái Lan anh lại có thể thoát khỏi sự truy giết của bọn chúng, tuy rằng không xác định được có phải là cùng chung một bọn hay không. Nhưng nếu đúng như vậy, anh tin tưởng bọn chúng sớm hay muộn sẽ còn quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Địch Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Cuộc Họp Kín

Lâm Ngạn nhớ lại những gì đã xảy ra, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, “Chúa ơi! Lần trước vụ nổ ở khách sạn Hampton?! Có phải cũng nhằm vào lão Đại hay không?”

“Không thể nào!” Đường Minh Triết hít sâu một ngụm khí lạnh, “Vụ nổ lần trước không phải theo tin tức nói là tai nạn sao? Chẳng lẽ là do ai đó cố ý?”

Nghiêm Ngự Phong nghe nhắc đến vụ nổ ở Hampton, trong lòng không khỏi căng thẳng, thềm hít sâu một hơi, “Tôi cũng nhận được điện thoại của lái xe Tiểu Mã, mới biết được chuyện xảy ra ở Hampton. Theo như Lâm Ngạn nói, chẳng lẽ cũng là do Kingloy gây nên?”

“Chứ không phải là do Thanh Hồ bang làm?” Đường Minh Triết nghi hoặc.

Úy Trì Thác Dã lắc đầu, ánh mắt lộ ra tia nhìn tàn nhẫn, trầm giọng nói, “Ngự Phong, còn nhớ rõ trước khi đi Thái Lan, tôi đã nói gì với cậu không?”

“Nhớ rõ.” Nghiêm Ngự Phong gạt đầu, “Lão Đại từng nói, có thể đặt bom mà đến thần không biết quỷ không hay, thậm chí trước đó ngay cả đèn chiếu sáng khẩn cấp cũng bị phá hủy. Hệ thống cứu hỏa phun nước tự động được lắp trong khách sạn thì trùng hợp lại không hoạt động. Dễ dàng phá hỏng cả một khách sạn bấy sao, lại không dẫn đến thương vong nghiêm trọng, mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Loại bản lĩnh này, bọn người Thanh Hồ bang không thể làm được.”

“Nghe mọi người nói như vậy, tôi thấy rằng cái tổ chức Kingloy gì đó quả thật là rất thần bí lại nguy hiểm!” Đường Minh Triết nói.

Lâm Ngạn cũng gạt đầu, rất đồng ý với quan điểm này, “Trên thực tế, không mấy người có thể làm được sạch sẽ gọn gàng đến thế, hoàn toàn không để lại dấu vết nào. Hơn nữa vụ nổ kia trên thực tế cũng không làm bị thương bao nhiêu người, nhưng lại đạt được mục đích của bọn chúng. Ngoại trừ Kingloy, tôi không thể nghĩ ra còn có người nào có được năng lực như vậy!” Tiếp đó, hắn như chợt nhớ tới chuyện gì, quay đầu nhìn Úy Trì Thác Dã hỏi, “Lão Đại, anh còn nhớ lúc trước anh bảo em điều tra tung tích của cô gái bị quần drap chứ?”

Cô gái quần drap? Trong mắt Úy Trì Thác Dã nhanh chóng hiện lên một tia dục vọng. Anh làm sao lại không nhớ rõ, cô gái kia cho tới bây giờ vẫn là một bí ẩn. Cô gái đó đã ở dưới người anh, cùng anh trải miền hai đêm, anh làm sao mà không nhớ? Chỉ là, gần đây đã bị con bé con làm cho đầu óc hồ đồ!

Úy Trì Thác Dã gật đầu, “Lâm Ngạn đã tra được những gì?” Anh nhắc ly cà phê lên, khẽ uống.

“Em hoài nghi, lão Đại muốn em điều tra cô gái quần drap đó, rất có thể có liên quan đến vụ nổ, nếu không em cũng sẽ không thể không tìm được một chút manh mối nào. Cô gái quần drap cũng sẽ không thể biến mất không thấy tung tích như vậy.” Lâm Ngạn thốt ra một câu kinh người.

“Khụ khụ khụ!” Úy Trì Thác Dã đang uống cà phê thiếu chút nữa thì bị sặc. Anh nhướn cao đôi lông mày anh tuấn, nói: “Cậu hoài nghi cô ấy và vụ nổ có liên quan?”

“Vâng, đúng vậy. Nếu không em thật sự nghĩ không ra, làm sao có thể không tra ra chút manh mối nào?” Lâm Ngạn cẩn thận suy nghĩ thật kỹ. Cô gái mà lão Đại miêu tả, càng nghĩ càng cảm thấy rất giống tác phong của Kingloy!

“Ừm...” Úy Trì Thác Dã ổn định hơi thở. Tên nhóc Lâm Ngạn này phân tích cũng quá... chuyên nghiệp, anh háng giọng, “A Ngạn, vụ nổ đó chắc không phải do cô ấy làm?”

“Không phải sao? Vậy lão Đại, vì sao anh lại muốn em điều tra cô gái này, càng lạ là, em lại không thể tra ra được cái gì!” Về mặt của Lâm Ngạn đây khó hiểu.

Úy Trì Thác Dã có chút lúng túng, đặt ly cà phê trên tay xuống bàn trà, “Tóm lại, mặc kệ cô gái này có phải là người của Kingloy hay không, tôi tin tưởng cô ấy hẳn là không có cơ hội đi đặt bom.”

Nếu anh nhớ không lầm, anh cùng cô dây dưa trên giường đến mấy tiếng đồng hồ, cô còn có thời gian đi gây án sao? Chỉ sợ là một đến mức chân cũng đứng không vững! Khóe miệng Úy Trì Thác Dã khẽ nhếch, đây đúng là một tiêu yêu nóng bỏng, huống chi, nếu là người của Kingloy, thân thủ sẽ không kém giống như cô, dễ dàng bị anh tóm được!

“Không có cơ hội? Lão Đại, làm sao anh có thể khẳng định được như vậy?” Nghiêm Ngự Phong cũng rất tò mò. Hôm đó lúc lão đại ra khỏi khách sạn Hampton, còn dắt theo một cô gái quần áo xốc xếch, không biết có liên quan gì với cô gái trong miệng Lâm Ngạn không đây?

Úy Trì Thác Dã nhớ lại cảm giác tuyệt vời khi cô gái thần bí kia ở dưới người mình, hạ thân có chút căng trướng, tỏ vẻ bình tĩnh đằng hắng hai tiếng, Ừm, chuyện này không quan trọng, việc khẩn cấp trước mắt, là cần phải tra rõ rốt cuộc là ai đã chịu ra giá cao như vậy để thuê lũ Kingloy đến đối phó tôi!”

Tay Lâm Ngạn vỗ vỗ trán, chuyện này nên bắt đầu từ đâu cũng là một vấn đề nha! “Nhưng chúng ta ở ngoài sáng, kẻ địch lại ở trong tối, thế cục rõ ràng đối với chúng ta bất lợi hơn!”

Đường Minh Triết gật đầu đồng tình, tuy rằng việc của hắc đạo hẳn không hiểu lắm, nhưng quản lý tài chính ở tập đoàn Xích Long nhiều năm như vậy, cũng ít nhiều hiểu được phương thức hoạt động của bọn họ. Nhiều kẻ thù cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Nghiêm Ngự Phong đang chuẩn bị nói gì đó, thì lúc này, ở cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hắn đứng dậy, đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy người đến hẳn liền cất giọng gọi: “A Hoan?”

Người đứng ngoài cửa chính là Hà Hòa Hoan. Hắn nhìn vào trong, nháy mắt ra hiệu, Nghiêm Ngự Phong lập tức để cho hắn đi vào.

“Chuyện gì vậy, Hòa Hoan?” Úy Trì Thác Dã thấy Hà Hòa Hoan đi vào, biết nhất định là có chuyện khó giải quyết.

Về mặt Hà Hòa Hoan có phần nghiêm trọng, vung cánh tay thanh tú như cành hoa lan lên, cất tiếng nói: “Lão Đại, người của Thanh Hồ bang đang làm loạn ở đầu đường, đánh bị thương ba huynh đệ của chúng ta, còn la hét muốn gặp anh!”

“Cái gì? Lại gây chuyện? Thanh Hồ bang chán sống rồi?!” Nghiêm Ngự Phong vừa nghe, lông mày đã xếch lên giận giữ. Mấy tháng trước, đàm phán với Thanh Hồ bang ở Casino không có kết quả, xem ra bọn chúng chán sống thật rồi!

Úy Trì Thác Dã nhíu chặt lông mày, về mặt thần nhiên như không. Thanh Hồ bang gần đây liên tiếp gây chuyện, rõ ràng là muốn gây sự với Xích Long bang. Dựa vào thế lực của Thanh Hồ bang, nếu không có ai chống lưng, bọn chúng căn bản không thể có gan làm vậy!

“Không có biện pháp, khu phố này từ trước đến nay vốn rất yên bình, nhưng gần đây người của Thanh Hồ bang luôn chạy tới đập phá. Các huynh đệ sớm đã ngứa ngáy tay chân lắm rồi, rất muốn dạy cho bọn chúng một trận. Nhưng vì, không có sự cho phép của lão Đại, các huynh đệ cũng không dám làm càn, đành phải nhẫn nhịn.” Hà Hòa Hoan giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bình Yên Trước Con Bão (1)

“Lão Đại, chuyện này rõ ràng có người cố ý kích bác. Thanh Hồ bang hẳn là không có dũng khí lớn như vậy.” Lâm Ngạn phân tích. Trên thực tế, đúng như lời hắn nói, với địa vị của Xích Long bang trong giới hắc đạo, sao có thể nói muốn gây hấn thì gây hấn, trừ phi là không muốn làm ăn nữa!

Hà Hòa Hoan gật gù đầu: “Thế lực của Thanh Hồ gần đây rõ ràng là lớn hơn rất nhiều, nhất là có thêm nhiều gương mặt lạ, giọng nói cùng khẩu âm quái lạ không hề giống người dân địa phương.”

Cốc cốc cốc, ngoài cửa lại vang lên một loạt tiếng gõ cửa dồn dập, Nghiêm Ngự Phong ra mở cửa “Không xong rồi! Không xong rồi!” Ngoài cửa là người của Xích Long bang.

“A Báo, chuyện gì vậy?” Nghiêm Ngự Phong nhíu mày.

“Nghiêm đường chủ, Thanh Hồ bang đang đánh nhau với các anh em, lão Đại của Thanh Hồ bang cũng tới!”

“Đánh nhau?” Nghiêm Ngự Phong cảm thấy mức độ nghiêm trọng của tình hình, quay đầu nhìn Úy Trì Thác Dã nói, “Lão Đại, em đi xử lý một chút!”

“Ngự Phong!” Úy Trì Thác Dã gọi Nghiêm Ngự Phong đang muốn đi ra, “Để tôi đi. Xem ra Thanh Hồ bang không thấy tôi, sẽ không bỏ qua.”

Trong phòng mấy người đàn ông đều gật đầu đồng ý. Dù sao có lão Đại ở đây, tin rằng Thanh Hồ cũng không dám làm bậy.

Vì vậy, Nghiêm Ngự Phong gọi thêm vài trăm anh em trong bang tùy lúc tiếp ứng, sau đó đuổi theo Úy Trì Thác Dã đi ra khỏi câu lạc bộ ‘Caribbean Bay’, hướng về nơi đang có náo loạn ở phía đầu đường đi đến.

Phố thập cẩm này luôn ồn ào về đêm, nay lại vì cuộc ẩu đả phía đầu đường mà càng trở nên ồn ào hơn.

Đầu đường đầy áp người, ánh dao sáng loáng, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

“Mẹ kiếp, còn tưởng rằng Xích Long bang các người lợi hại! Gọi lão Đại của các người ra đây! Mẹ nó, toàn là một lũ hèn nhát!” Một người đàn ông vạm vỡ, giọng nói đậm chất địa phương đứng ở đầu đường gào thét!

“Thanh lão Đại, xem ra Úy Trì Thác Dã là một tên nhát gan, mẹ kiếp, đúng là đồ không có dũng khí, ha ha ha!” Một người đàn ông khác cất tiếng cười cuồng vọng.

Người của Thanh Hồ bang cũng cười theo như điên.

Người của hai bang phái đang tranh chấp, ai cũng không dám lơ lửng!

“Lão Đại!”

Bỗng nhiên, một thủ hạ của Xích Long bang tinh mắt nhìn thấy Úy Trì Thác Dã trong bộ âu phục màu trắng sang trọng, hai tay đút túi quần, tao nhã thông dong đi tới. Hắn giống như nhìn thấy được thần linh vậy, mừng rỡ hét lên!

Một tiếng lão Đại này, khiến các anh em trong Xích Long bang nhao nhao quay đầu nhìn lại.

“Lão Đại!” Lần này, mọi người trong Xích Long bang cung kính kêu lên. Tự động tách ra hai bên nhường đường.

“Ừ.” Úy Trì Thác Dã trầm giọng đáp, cả người tỏa ra một loại khí chất uy nghiêm.

Khi anh bình tĩnh tiến lên phía trước đứng giữa hai nhóm người đang đối địch, nhìn về phía người đàn ông cầm đầu to béo đối diện, khoe miệng Úy Trì Thác Dã bất giác nhếch lên cười châm biếm. Nhưng tí trào phúng này còn chưa kịp truyền tới đáy mắt, đã toát ra hơi thở rét lạnh.

“Ha ha, Úy Trì lão Đại, làm kinh động đến cậu rồi?” Thanh Hồ giả lả, trên mặt là nụ cười giả tạo.

“Mấy tháng không gặp, xem ra Thanh bang chủ bây giờ đã không như ngày xưa.” Úy Trì Thác Dã mở miệng nói, giọng điệu lộ ra nồng đậm châm chọc.

Thanh Hồ cười gượng hai tiếng, “Úy Trì lão Đại quá khen, gần đây kinh doanh tốt mà thôi, ha ha.” Hắn cười, thịt mỡ trên người cũng rung rinh theo.

Úy Trì Thác Dã liếc mắt thấy mấy anh em bị thương nằm trên đất, chân mày hơi nhíu lại, “Có chuyện gì, Thanh bang chủ cứ nói thẳng, cần gì làm khó anh em!”

“Úy Trì lão Đại, chuyện này tôi không phải chưa nói qua. Lần trước, ở Casino, chính cậu cũng không cho tôi cơ hội à!” Thanh Hồ ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế ngữ khí lại hung hăng, kiêu ngạo vô cùng. Hắn còn đang canh cánh trong lòng vụ đàm phán không có kết quả mấy tháng trước ở Casino. Lúc ấy Úy Trì Thác Dã không nói tiếng nào liền phát tay áo bỏ đi, thật sự làm cho hắn cảm thấy nhục nhã!

Hai mắt Úy Trì Thác Dã híp lại. Nghiêm Ngự Phong đã ở bên cạnh anh nhiều năm, thấy lão Đại vừa lộ ra loại thần sắc này, liền biết anh đã bắt đầu nổi lên sát ý. Vì thế, Nghiêm Ngự Phong lập tức nói: “Thanh bang chủ, lần trước ở Casino, không phải tôi đã nói rõ ràng với ông rồi sao. Việc kinh doanh của ông, Xích Long bang chúng tôi không can thiệp. Nhưng nếu ông muốn lợi dụng địa bàn của chúng tôi để mở các ổ thuốc phiện, ma túy, mại dâm thì không thể được!”

“Ha ha ha ha ha...” Giống như nghe được truyện cười hay nhất trên đời, tiếng cười như giết heo của Thanh Hồ lập tức vang vọng khắp cả khu phố. Các anh em trong Xích Long bang siết chặt nắm tay, hận không thể đâm bẹp khuôn mặt ngông cuồng kia! “Hắc bang mà không làm ma túy, cờ bạc, mại

dâm?! A ha ha ha! Ủy Trì lão Đại, đừng nói với tôi, hắc bang của cậu khởi nghiệp dựa vào kinh doanh bột mì, a ha ha ha ha!”

Thanh Hồ lại phát ra một tràng cười chói tai đầy nhạo báng, kéo theo đám người Thanh Hồ bang cũng cười như điên. Người nào không biết, trong giới hắc đạo, trước đây Xích Long bang không chuyện ác nào không làm, nếu không sao có thể khiến cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật như vậy?! Không cho phép Thanh Hồ hấn mồm ở mại dâm, cờ bạc, ma túy, chẳng qua là không muốn chia miếng ăn này cho hắn. Nếu Ủy Trì Thác Dã đã rượu mời không uống, vậy chỉ có thể cho hắn uống rượu phạt!

Trên khuôn mặt Ủy Trì Thác Dã mờ hồ nổi lên gân xanh, bàn tay để trong túi quần siết chặt, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia sắc lạnh. Rốt cuộc thì ai chống lưng cho Thanh Hồ, để hắn có dáng vẻ kiêu căng như vậy! Thậm chí không sợ thế lực trong giới hắc đạo của Xích Long bang, cố ý gây chuyện, bây giờ, còn cuồng vọng muốn đạp lên đầu của anh!

Anh híp mắt quét qua đám người của Thanh Hồ bang, đa số trên cánh tay đều có hình xăm, dáng người cường tráng mạnh mẽ. Anh tuyệt đối không tin, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, Thanh Hồ bang đã có thể chiêu nạp được nhiều thuộc hạ đến vậy, trừ phi... Trong đầu Ủy Trì Thác Dã lóe lên một ý tưởng, Hắc Cầu! Trừ phi Hắc Cầu chính là chỗ dựa của Thanh Hồ!

Bỗng chốc, đôi mắt anh trở nên sắc lạnh. Anh nháy mắt với Lâm Ngan, Lâm Ngan lập tức đi tới. Sau đó, Ủy Trì Thác Dã ghé sát vào bên tai Lâm Ngan thì thầm mấy câu. Tất cả mọi người đều đồng tai lên nghe ngóng, trăm ngàn lần dè chừng. Nhưng giọng nói của anh quá nhỏ, nhỏ đến mức những người khác đều không thể nghe được, nên càng làm cho Thanh Hồ cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Lâm Ngan nghe xong gật gù đầu, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Bình Yên Trước Con Bão (2)

Không phải là Ủy Trì Thác Dã muốn Lâm Ngan đi gọi hết thuộc hạ trong Xích Long bang đến đây chứ?

Thanh Hồ suýt nữa bị ý nghĩ này hù dọa, tiếng cười đột ngột ngừng lại.

Xích Long bang nhân số đông đảo, không thể xem thường. Nếu như lấy thế lực lúc này của Thanh Hồ bang đến đối đầu với Xích Long bang, thì cũng giống như là lấy trứng chọi đá. Vì thế, hắn nói, “Ủy Trì lão Đại, tôi sẽ không nhiều lời với cậu nữa! Xích Long bang các người can thiệp vào chuyện của Thanh Hồ bang, chúng tôi không có lý nào mặc kệ! Làm bị thương mấy anh em của cậu, tôi sẽ chịu tiền thuốc men. Nhưng nếu sau này các người lại can thiệp, đừng trách chúng tôi xuống tay vô tình!”

“Lão Đại! Rõ ràng là người Thanh Hồ bang ở phố thấp cầm bán thuốc, làm rối loạn quy củ!” Một thuộc hạ bị đánh trọng thương của Xích Long bang hét to. Phố thấp cầm vẫn luôn là địa bàn của Xích Long bang, sao có thể để cho Thanh Hồ bang thích đến thì đến?! Huống hồ là đến đây để bán thuốc phiện!

“Hừ! Phố Thấp cầm là nơi công cộng, tất cả mọi người đến đây đều có thể mở cửa buôn bán, không can thiệp chuyện của nhau!” Thanh Hồ hừ lạnh một tiếng, tỏ thái độ khinh thường đối với những người luôn đồ mắt ngưỡng mộ Xích Long bang hết lần này đến lần khác!

“Ý của Thanh bang chù, là không để Xích Long bang của tôi vào trong mắt chẳng?” Ủy Trì Thác Dã mở miệng nói, thanh âm rét lạnh.

Tim Thanh Hồ nảy lên ‘thình thịch’. Kề ngực cũng nghe ra được ý tứ uy hiếp trong lời nói của Ủy Trì Thác Dã, hắn có hơi co vùi lại. Dù sao, Ủy Trì Thác Dã cũng không phải là loại dễ chọc vào. Nhưng bọn thủ hạ cường tráng của Thanh Hồ ở phía sau đã lại nhanh hơn hắn một bước, kêu gào ầm ĩ bằng thứ chất giọng quái dị: “Con mẹ nó, không để vào mắt thì thế nào!”

“Các ngươi đừng có quá đáng!” Nghiêm Ngự Phong gầm lên giận dữ!

“Quá đáng? ! Ha ha ha! Lũ Xích Long bang các ngươi đều là bọn chuột nhắt nhắt gan! Ta thấy phố thấp cầm hắn là nên để lại cho chúng ta tiếp quản! Ha ha ha ha!” Một gã đàn ông vạm vỡ khác trong đám tay chân của Thanh Hồ cuồng vọng cười nói.

“Con mẹ nó!” Một người trong đám Xích Long bang nhin không được xông lên trước tung ra một quyền!

“A! Dám đánh ta!” Người của Thanh Hồ bang cũng không chịu kém lập tức đánh trả!

Mắt thấy cuộc chém giết giữa hai bang đang sắp xảy ra!

Ủy Trì Thác Dã đứng ở ngay chính giữa, không nói tiếng nào, trên hiện trường bắt đầu ồn ào, Nghiêm Ngự Phong, Hà Hòa Hoan đứng hai bên, bảo vệ anh.

Anh giờ tay lên, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ chỉ mười một giờ bốn mươi ba phút! Sắp đến không giờ, anh nhủ thầm.

Người của hai bang đã xông vào đánh nhau loạn cả lên. Mấy gã đàn ông của Thanh Hồ có chất giọng quái lạ thân thủ cũng không hề yếu kém, đấu tay đôi với người của Xích Long bang vô cùng hung ác tàn nhẫn!

Do anh đánh giá thấp dã tâm của Thanh Hồ? Hay là lần này Hắc Cửu quyết tâm muốn thôn tính thế lực của anh?!

Còn tiếp tục chém giết như vậy, chỉ sợ có thêm nhiều anh em sẽ bị trọng thương! Anh không thể đợi được nữa!

Úy Trì Thác Dã quét ánh mắt sắc lạnh về phía Thanh Hồ, gã kia đang run rẩy tránh né ở giữa rừng người đang đánh nhau! Tốt lắm! Anh thật muốn xem, Thanh Hồ có thể trốn bao lâu!

Đột nhiên! Một cú đá xoay vòng lên! Úy Trì Thác Dã tung ra một cước, đá bay đám hộ vệ trước người Thanh Hồ văng ra phía sau, hung hăng đập lên người Thanh Hồ!

“A ——” Thanh Hồ tru lên “Con mẹ nó! Úy Trì Thác Dã!” Thanh Hồ chịu đựng đau nhức, hai mắt lập tức đỏ lên, một cú đá tung hết sức. Một gã giờ dao đâm về phía Úy Trì Thác Dã!

Anh nhanh nhẹn tránh thoát lưỡi dao của gã kia. Quanh năm đánh đấm nên thân thủ của anh tất nhiên lợi hại hơn so với những người khác!

Đúng lúc này, một hồi còi vang lên cách đó không xa!

“Nguy rồi, ‘cóm’ đến!” Trong hỗn loạn, không biết là ai hô to một tiếng, bọn người Thanh Hồ bang sợ đến mức tay chân hoảng hốt. {...} Ba giây sau, một đám người mặc quân phục cảnh sát giờ súng vây quanh, “Không được nhúc nhích! Toàn bộ bỏ vũ khí xuống!”

Loảng xoảng loảng xoảng, loảng xoảng loảng xoảng...

Có con dao dính máu còn đang nhỏ giọt cũng rơi xuống!

Úy Trì Thác Dã thu chân lại, chậm rãi sửa sang âu phục vì đánh nhau mà hơi nhăn của mình.

“Ông anh Úy Trì! Chúng ta lại gặp nhau!” Theo sau giọng nói mạnh mẽ là một người đàn ông cao lớn mặc y phục màu đen đang đi tới!

Thấy người vừa đến, khoe miệng Úy Trì Thác Dã nhếch lên một nụ cười, trong con ngươi đen bóng lóe lên tia sáng, “Ha ha, sao đêm nay cảnh sát Lôi lại có nhà hứng vậy?”

Người đàn ông mặc âu phục đen đó chính là anh hùng truyền kỳ của giới chính đạo —— Lôi Hách! Vẫn là một đôi mắt hẹp dài, vẻ mặt khí khái anh hùng, trời sinh đã định phải kiếm cơm ở ngành này! “Nhận được điện báo, nói trên đầu đường phố thập cẩm có người bán thuốc phiện, không nghĩ tới gặp được cảnh tượng càng đặc sắc hơn.”

Lôi Hách liếc mắt nhìn quét qua tình hình xung quanh, cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên người Thanh Hồ, anh trầm giọng nói: “Tịch thu cho tôi! Lọc soát, mang toàn bộ thuốc phiện đi! Đánh nhau gây rối cũng dẫn đi!”

Mặt mày Thanh Hồ trắng bệch! “Cảnh sát Lôi, tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm a...”

Nói như thế nào, cũng phải giữ mặt mũi cho giới chính đạo, huống hồ người này lại là tinh anh dũng mãnh thiện chiến nhất của cảnh sát thành phố, cảnh sát Lôi Hách! Tiểu tử này lai lịch không nhỏ, hậu phương vững chắc, đáng gờm! Úy Trì Thác Dã không dễ chọc, bởi hấn ngoan độc! Lôi Hách cũng thế không dễ đối phó, bởi hấn đủ chính trực!

“Hiểu lầm?” Lôi Hách nhướng mày, đảo mắt liếc xéo âu phục màu trắng của Úy Trì Thác Dã.

Úy Trì Thác Dã nhẹ nhàng phui phui bụi bặm trên người đi, đến khi tây trang khôi phục lại vẻ sạch sẽ vốn có, hoàn mỹ như một minh tinh điện ảnh.” “Có phải hiểu lầm hay không, cảnh sát Lôi soát người biết liền!” Anh hào phóng giang tay, giống như hoan nghênh Lôi Hách tùy ý lục soát, trong giọng nói lộ ra vẻ bồn chồn.

Lôi Hách không khỏi nhíu mày, người đàn ông trong bộ đồ trắng tuấn tú trước mắt này, không hề là người đứng đầu giới hắc đạo Úy Trì Thác Dã! Trước mặt là cảnh chém giết của hai bang phái nhưng vẫn bình tĩnh như Thái Sơn!

Vì thế, Lôi Hách ra lệnh cho những nhân viên cảnh sát dưới quyền, tất cả những tên có dùng binh khí tham gia đánh nhau cũng đều phải tiến hành xét người.

Kết quả, cảnh sát từ trên người thủ hạ của Thanh Hồ bang tìm được thuốc viên cùng với hàng cấm! Mà trên người của Xích Long bang, lại không thu hoạch được gì! Càng buồn cười hơn là, Lôi Hách lại có thể tìm được một bao bột trắng ở trên người Thanh Hồ! Lần này Thanh Hồ tức đến tái mặt, nhưng chỉ có thể nghiến răng.

“Những người liên can dẫn về hết cho tôi!” Lôi Hách ra lệnh. Tiếp đó, anh nhìn thoáng qua đồng hồ, mười một giờ năm mươi tám phút, muộn rồi, anh nhìn Úy Trì Thác Dã một cái đầy hàm ý, rồi ra lệnh, “Thu quân!”

“Ha ha, cảnh sát Lôi đi thông thả, không tiễn!” Úy Trì Thác Dã như Đức Chúa Trời, dường như đã sớm dự liệu được mọi việc. Anh ra dấu cho các

huynh đệ nhường đường, đối với Lôi Hách hơi khẽ gật đầu, trong mắt chợt lóe lên lòng biết ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Máu Chảy Lúc 0 Giờ

Lôi Hách dẫn những người liên can, chuẩn bị rút đi.

“Cảnh sát Lôi! Tại sao không bắt Úy Trì Thác Dã?!” Thanh Hồ gào lên. Hắn giận dữ, phố thập cẩm là địa bàn của Xích Long bang, hai giới hắc bạch từ trước đến nay vẫn nề nếp vài phần, nhưng đêm nay, cảnh sát lại dám đến phố thập cẩm bắt người, Úy Trì Thác Dã tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!

“Thanh Hồ, bắt trộm phải bắt tận tay!” Lôi Hách lạnh lùng nói, không nói hai lời liền bước đi về hướng đầu đường phố thập cẩm.

Đi thêm vài bước, là đường Phong Lâm, mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu ở ngay ngã tư đường, đèn báo hiệu nhấp nháy. Bên đường, đám đông dân chúng vây xem cũng chỉ tập trung ở phía xa theo dõi, không dám tới gần.

Úy Trì Thác Dã híp lại hai mắt, Thanh Hồ bị cảnh sát mang đi, thỉnh thoảng quay đầu lại dùng ánh mắt thù hận nhìn Úy Trì Thác Dã, thù này sớm hay muộn hắn cũng sẽ báo!

“Lão Đại!” Lâm Ngạn đi đến bên cạnh Úy Trì Thác Dã kêu to, “Xem ra chuyện Thanh Hồ tạm thời đã giải quyết xong.”

“Đây mới chỉ là bắt đầu!” Úy Trì Thác Dã trầm giọng. Không sai, là anh bảo Lâm Ngạn đưa tin cho Lôi Hách, để cho anh ta đến bắt người! Đối với Thanh Hồ, không cần phải dùng cứng đối cứng, để kẻ ngồi sau màn ‘ngư ông đắc lợi’!

Tiếp đó, anh quay đầu sang Hà Hòa Hoan, Nghiêm Ngự Phong đang đứng bên cạnh nói: “A Hoan, gần đây phải giám sát chặt chẽ, Ngự Phong cậu điều thêm một số thủ hạ tới đây, tăng cường phòng vệ cho phố thập cẩm.”

“Vâng, lão Đại!”

“Vâng, lão Đại!”

Hai người đồng loại gật đầu, trận đánh đêm nay, bọn họ đều nghĩ lão Đại sẽ đích thân giải quyết bọn Thanh Hồ, không nghĩ tới cảnh sát lại đến đây. Lão Đại còn hào phóng để cảnh sát soát người, tuy rằng đây không giống tác phong của giới hắc đạo, nhưng việc cảnh sát bắt Thanh Hồ bang, đối với Xích Long bang mà nói, tổn hại là thấp nhất.

“Lão Đại, em nghĩ bắt đầu từ ngày mai, sẽ tăng số người bảo vệ từ Xích Long bang đến, bảo vệ anh hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Em sợ Thanh Hồ sẽ gây bất lợi cho anh!” Lâm Ngạn lo lắng nói. Sau khi phân tích cẩn thận cùng với sự kiện bất ngờ tối nay, tin là Hắc Cửu, Thanh Hồ thậm chí là tổ chức thần bí Kingloy, đều là mối đe dọa đối với lão đại, không thể xem nhẹ!

“Xem tình hình rồi nói sau. Giờ này không còn sớm...” Úy Trì Thác Dã giờ cổ tay lên. Pằng!

Một tiếng súng nổ vang!

Tiếp đó, phố thập cẩm lại lâm vào tình cảnh hỗn loạn!

“A —— “

“Lão Đại...”

“Lão Đại trúng đạn rồi!”

“Bảo vệ lão Đại!”

“Mau nằm xuống!”

Không thể phân rõ là tiếng kêu của ai, một tiếng súng này, làm chấn động phố thập cẩm thậm chí kéo dài tới đầu đường Phong Lâm Nam, mọi người hét hoảng ôm đầu chạy trốn!

Bỗng nhiên, tiếng còi của xe cảnh sát lại vang lên, còn chưa kịp lái xe rồi đi Lôi Hách đột ngột quay trở lại! Tiếng súng bất thành linh, khiến cho anh nhanh chóng rút khẩu súng từ bên hông ra! Đầu đường nào loạn cả lên, anh hét lớn: “Chết tiệt! Tất cả nằm xuống hết cho tôi!”

Người của Thanh Hồ muốn thừa dịp nào loạn chạy trốn, theo cảnh sát mở cửa xe ra!

Pằng!

Lại thêm một tiếng súng vang lên! Lần này, do Lôi Hách hướng lên trời bắn, “Ai dám lộn xộn thử xem!”

Tiếng gầm giận dữ của anh thành công ngăn cản bọn người Thanh Hồ bang đang muốn rục rịch! Lôi Hách hướng về phía các nhân viên cảnh sát nói, “Canh giữ đám người đó! Tôi đi xem đã xảy ra chuyện gì!”

Dứt lời, Lôi Hách chạy đến hướng phát ra tiếng súng.

“Lão Đại! Tròi ơi, mau gọi xe cứu thương!” Lâm Ngạn rống lên!

Nghe vậy, Ủy Trì Thác Dã mới cảm thấy nơi nào đó trên thân thể mình có một con đau đớn nhanh chóng lan ra! Đáng chết! Anh thấy trên ngực trái mình chảy máu, nhò xuống đồng hồ của anh, kim đồng hồ vừa chỉ đúng 0giờ!

Hai chân bắt đầu vô lực, anh có chút chống đỡ không được, ngã nhào xuống trước, Lâm Ngạn lập tức đỡ lấy cả người anh!

Ủy Trì Thác Dã không rõ có trúng tim hay không, nhưng có thể khẳng định, đối phương muốn mạng của mình, cho nên mới nhắm ngay vị trí này mà bắn!

Anh đột nhiên nhớ tới lần trước bị bắn ở đảo Phuket! Ánh mắt ngay lập tức âm lãnh! Quà nhiên, anh đoán không sai, bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ!

“Lão Đại!” Nghiêm Ngự Phong thê lương gọi, phút chốc hai mắt đỏ hoe, “Lão Đại...”

Vết máu đỏ thẫm lập tức nhuộm đỏ âu phục tuyết trắng của Ủy Trì Thác Dã! Trên vầng trán tuấn mỹ của anh toát ra mồ hôi lạnh. Shit! Phát súng này đủ uy lực!

“Xảy ra chuyện gì?!” Lôi Hách đi tới, nhìn thấy trên người Ủy Trì Thác Dã là một mảng lớn máu đỏ, “Chết tiệt, ông anh Ủy Trì, xem ra kẻ thù lần này của anh thu hoạch được rất lớn”

“Không... Chết... được!” Ủy Trì Thác Dã gian nan phun ra mấy chữ, Lôi Hách lúc này còn có tâm tư đi cười nhạo anh.

Khỏe miệng Lôi Hách run run, người đàn ông này được làm bằng sắt sao? Bị trúng đạn ở tim rồi còn có thể chống đỡ lâu như vậy! Trong mắt của anh ánh lên một tia tán thưởng: “Gọi xe cứu thương chưa?”

“Đã gọi!” Không biết là ai trả lời.

“Nhanh chóng đưa lão Đại các anh đi đi, truyền thông sắp tới rồi!” Lôi Hách điềm tĩnh nói. Trên thực tế nhắc nhở của anh ta cũng không sai, tin rằng trên trang nhất tờ báo buổi sáng ngày mai, chính là thông tin chấn động “Lão đại của Xích Long bang bị ám sát chết!” Chắc, nếu mạng của Ủy Trì Thác Dã đủ lớn như lời anh ta nói thì là chuyện khác!

“Ngạn... Lái xe... giúp tôi!” Ủy Trì Thác Dã cắn răng nói, sự bình tĩnh làm cho người ta phải liú lười!

“Không cần, dùng xe của tôi, nhanh lên!” Không đợi Lâm Ngạn trả lời, Lôi Hách bỏ lại một câu, “Nâng lão đại các anh lên xe của tôi!”

Đáng chết! Lôi Hách cố ý muốn chơi anh có phải không! Lão Đại hất đạo lại ngồi xe cảnh sát đi cấp cứu! Bảo mặt mũi của anh còn để chỗ nào đây?!

Không để cho Ủy Trì Thác Dã có cơ hội cự tuyệt, các huynh đệ lòng nóng như lửa đốt ba chân bốn cẳng nâng Ủy Trì Thác Dã lên xe cảnh sát của Lôi Hách.

Ú..ù..ú..ù.

Sau khi lên xe, ý thức Ủy Trì Thác Dã bắt đầu mơ hồ!

Xe cảnh sát chạy nhanh ra đường Phong Lâm, bỗng nhiên, một bóng hình xinh đẹp thoáng xoẹt qua mắt anh!

Ủy Trì Hi!

Qua cửa kính thủy tinh, cô gái nhỏ kia đang nhàn nhã ngồi ăn lẩu!

Khoan đã! Người đàn ông ngồi đối diện cô! Nhưng tốc độ xe quá nhanh, anh chưa kịp nhìn cho rõ xe đã phóng vụt qua!

Đáng chết! Anh trúng đạn sắp mất mạng, cô nhóc kia còn có tâm tình dụ dỗ đàn ông cùng ăn lẩu!

Một luồng khí nóng xông lên, anh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

“Lão Đại!” Lâm Ngạn lo lắng hét lên, “Cảnh sát Lôi, làm ơn lái xe nhanh lên!”

Tiếng còi xe cảnh sát cắt qua bầu trời đêm, những chiếc khác nghe được tiếng còi báo hiệu đều nhanh chóng nhường đường, chiếc xe tăng tốc như xé gió

lao đi!

Nếu sáng mai trang đầu là tin tức anh đã bị bắn chết! Anh chết cũng không cam tâm!

Bởi vì, chỉ có cô nhóc kia mới có thể khiến cho anh tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Khoảnh Khắc Trong Nhà Vệ Sinh

“Phong Ngao!”

Giọng nói lạnh lùng của cô gái xuyên qua đêm đen, Phong Ngao không cần quay đầu cũng biết là Diệc Linh đến!

“Không ngờ anh rất đúng giờ! Diệc Linh thấy Phong Ngao không lên tiếng, bước nhẹ về phía hắn.

Kim đồng hồ chỉ 0 giờ 1 phút, xem ra nhiệm vụ lần này đã được hoàn thành.

Trên sân thượng vắng lặng này, Diệc Linh nhìn về phía đường lớn lầu đối diện, ở hiện trường vẫn còn đang hỗn loạn, tiếng người ồn ào, ở trong đó có người đàn ông mặc âu phục màu trắng bên ngực trái máu chảy loang ra một mảng lớn. Chắc chắn, đáng tiếc bộ âu phục kia vừa nhìn đã biết rất đắt tiền, cô gật đầu hài lòng, “Vị trí rất chuẩn! Vì sao không bắn thêm vài phát?”

“Cô không thấy mấy chiếc xe cảnh sát ở đây sao?” Phong Ngao lạnh lùng thu hồi khẩu súng lục trong tay. Hắn không đoán được cảnh sát sẽ tới đây giúp vui, dù sao chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, không cần phải kinh động cảnh sát, rước thêm phiền phức!

“Sao cảnh sát lại tới?” Diệc Linh hỏi, “Ủy Trì Thác Dã trong giới hắc đạo cũng là một nhân vật nổi tiếng, không ngờ lại chết trên tay anh!”

“Thế nào? Cô mềm lòng sao?” Phong Ngao liếc xéo Diệc Linh, “Nếu phát súng này không thể lấy mạng của hắn, trừ phi tim hắn nằm sai chỗ!”

“Đáng tiếc, người này quả thật rất đẹp trai!” Diệc Linh thờ dãi lắc đầu.

Một trận cười khẽ bật ra khỏi miệng Phong Ngao, “Đáng tiếc? Vừa rồi là ai gấp rút muốn thay tôi làm nhiệm vụ, làm rồi lại thấy luyến tiếc sao?”

“Không nói nhiều nữa, chủ nhân vừa mới cho tôi biết, một lát nữa sẽ có người tới đón chúng ta đến nơi an toàn!” Diệc Linh nói. May mắn Phong Ngao đã bắn phát đạn này trước 0 giờ, trúng ngay mục tiêu, nếu không, cô quả thật không biết làm sao để báo kết quả!

“Cô về trước đi, tôi còn có chút việc.” Hắn cúi đầu lăm bầm mấy tiếng, đem súng lục giấu vào trong áo.

“Có chuyện gì sao?” Diệc Linh nhướn mi, “Anh gần đây làm sao vậy? Cuộc sống nơi này không quen thuộc, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, còn vương bận chuyện gì?”

“Diệc Linh, cô đừng quan tâm. Đến lúc đó tôi sẽ tới gặp cô!” Để lại câu này, Phong Ngao xoay người vội vàng rời đi.

Đề lại Diệc Linh ở trên sân thượng, nhìn đám đông hỗn loạn dưới lầu kia. Phong Ngao rốt cuộc làm sao vậy? Thần thần bí bí.

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Anh đã về rồi!” Ủy Trì Hi nhìn thấy Phong Ngao trở lại thân nhiên nở nụ cười tươi.

Phong Ngao gật đầu, “Lẩu ăn ngon không?”

“Ừm! Cực ngon! Phong Ngao, cảm ơn anh nhiều lắm!” Cô cười hồn nhiên. Phong Ngao mang cô tới nơi này, lại là một nhà hàng bán lẩu, hương vị rất tuyệt nên cô không có thời gian để ý những chuyện xung quanh mình.

Ủy Trì Hi không biết, vừa rồi ngay thời điểm Phong Ngao nói đi vệ sinh kia, đã xảy ra chuyện gì!

“Đừng vội, cứ từ từ ăn.” Phong Ngao nhìn thấy bộ dạng ăn ngấu nghiến của cô, đôi mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

“Ồ!” Ủy Trì Hi lơ đãng ợ một cái, bộ dáng trẻ con đáng yêu cực kỳ. Cô đã hơi no, hôm nay tí nữa là làm đói chết cục cưng rồi, mẹ thực xin lỗi nha.

“Ha ha, ăn no rồi sao?”

“Ừm! Anh ăn đi, lúc anh đi toilet, tôi đã ăn nhiều lắm rồi.” Bởi vì cô thật sự chịu không được cảm giác đói bụng, không có cách nào chờ anh được, đành phải lấp đầy bụng mình trước rồi nói sau, “Đừng rồi, bên ngoài sao lại náo nhiệt như vậy nhỉ? Hình như có rất nhiều người”

Úy Trì Hi không chút để ý chỉ chỉ cảnh tượng bên ngoài cửa kính, dường như ngoài kia rất ồn ào, đã xảy ra chuyện gì sao?

Phong Ngao khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh liền giấu đi, “Không rõ lắm. Thịt viên này rất ngon, ăn thêm một chút chứ?”

“Á!” Cô nắc lên một cái, “Hi hi tôi ăn không nổi nữa!”

Trong một khắc cô ngoái đầu nhìn lại, bên ngoài cửa kính mờ hồ truyền đến một hồi âm thanh còi hú, không đợi cô kịp phản ứng, xe cảnh sát đã nhanh chóng chạy vụt qua!

“Đó là ... xe cảnh sát?” Cô quay đầu nhìn chiếc xe cảnh sát đã sớm không còn bóng dáng, “Ở chỗ nào...”

“Có thể là cảnh sát đi bắt cướp.” Phong Ngao thấp giọng nói, bỗng nhiên trong nội tâm dâng lên một cảm xúc kì lạ.

Tiểu Hi có biết hần vừa giết cha nuôi của cô không? Hoặc là, chân tướng này cô vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ biết được! Nhưng, cô nói cô không vui, không phải sao? Một người cha nuôi khiến Tiểu Hi không vui, khiến cuộc sống của Tiểu Hi không vui, vậy hần giúp cô nhanh chóng chấm dứt chuyện này, xem như là làm một chuyện tốt cho cô không phải sao?

Phong Ngao tự nhủ, hần là sát thủ, một sát thủ lãnh khốc vô tình, phải chấp hành nhiệm vụ là chuyện ‘thiên kinh địa nghĩa’. Nhưng lần này, hần do dự lâu như vậy, từ đầu đến cuối không thể xuống tay, là bởi vì không muốn để Tiểu Hi bị ảm ức! Mà câu nói kia của cô đã lập tức giải tỏa khúc mắc của hần. Hần không biết làm như vậy là đúng hay sai, nhưng có một chuyện, hần biết rõ, chính là suốt đời này hần không hy vọng Tiểu Hi biết chính hần đã giết cha nuôi của cô!

“Ồ!” Úy Trì Hi gật gù đầu, liếc nhìn đồng hồ trong nhà hàng, bị dọa cho nhảy dựng lên, “Oa! Hơn 0 giờ rồi!”

Nguy rồi, muộn như vậy còn không về, Thác Dã có đợi cô hay không? Sáng nay, sau khi cãi nhau, cô liền nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài, không nghĩ tới nhaoáng một cái đã đến giờ này! Thác Dã đáng ghét kia cũng không chịu đi tìm cô, hại cô đói bụng! Hại cục cưng cũng theo cô chịu khổ!

“Há? Ha ha, đã trễ rồi.” Phong Ngao gật đầu mỉm cười, lại nghĩ đến tình cảnh ngẫu nhiên gặp cô đêm nay, mày không khỏi nhướn lên, “Em... hôm nay sao lại ngồi khóc ở Oriental Princess ‘?’”

“A ——” Cô xấu hổ cười cười, né tránh câu hỏi của hần, “Phong Ngao, tôi nghĩ tôi cần phải trở về!” Cô khẽ thở dài, thì ra trời đất bao la, ngoại trừ nơi có Thác Dã, cô căn bản là không thể tìm thấy được nơi mình có thể dừng chân! Huống hồ bây giờ lại đang mang cục cưng, cho dù có đôi, cũng không thể khiến cho đứa nhỏ theo cô chịu khổ nha.

“Trở về?” Phong Ngao nhíu mày.

Mặc dù Phong Ngao muốn ngăn cản ý định quay về trong đầu Úy Trì Hi, mặc dù hần rất muốn nói với cô, hần nguyện ý bảo hộ cô suốt đời, mặc dù hần... Nhưng trên hết, tất cả cũng chỉ là mặc dù mà thôi! Hần trước sau vẫn nói không nên lời, cũng làm không được. Hần không phải là người tự do, ngay cả tánh mạng của mình hần cũng không thể bảo toàn được, huống chi là bảo hộ cho Tiểu Hi?

“Cũng được! Tôi đưa em đi.” Hần khẽ thở dài. Có lẽ việc hần có thể làm, vĩnh viễn chỉ là tiễn Tiểu Hi một đoạn đường. Hần vĩnh viễn chỉ có thể ở yên tại chỗ, đứng dõi theo Tiểu Hi từ xa, nhìn cô thoát khỏi thống khổ, theo đuổi hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Xin Lỗi Em, Tiểu Hi

“Phong Ngao, cảm ơn anh đã tiễn tôi, đến đây là được rồi!” Úy Trì Hi cảm kích mỉm cười, đứng ở bãi đậu taxi, chuẩn bị gọi xe quay về biệt thự. Cô quyết sẽ không quay về Xích Long bảo!

“Tiểu Hi, thật sự không cần tôi đưa em về sao?” Phong Ngao thấp giọng hỏi lần nữa. Lúc này, cha nuôi của cô chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều rồi.

Úy Trì Hi bình tĩnh lắc đầu. Bây giờ là thời điểm quan trọng, cô sẽ không để cho Thác Dã có thêm cơ hội hiểu lầm cô có quan hệ nam nữ lung tung! Cánh tay mảnh khảnh vung lên, một chiếc taxi cách đó không xa lập tức chạy đến.

“À, Phong Ngao, đêm nay rất cảm ơn anh, hôm nào để tôi mời anh đi ăn!” Úy Trì Hi mỉm cười tạm biệt Phong Ngao, gió đêm thổi bay mái tóc cô, ánh mắt sáng như sao giữa bầu trời đêm.

Phong Ngao có chút luyến tiếc để cô rời đi, có thể cô không biết, đời này, có lẽ đêm nay, chính là ánh mắt này, từ nay về sau, cũng không thể nào xuất

hiện thêm lần nữa!

“Tiểu Hi, tôi có thể...” Tiếng nói của Phong Ngao đột nhiên có chút tắc nghẹn, nhìn thật sâu vào đáy mắt Ủy Trì Hi.

“Hả?” Ủy Trì Hi nhìn chằm chằm chiếc taxi càng lúc càng đến gần, có chút không yên lòng, càng thêm háo hức được về nhà. Chỉ chốc nữa thôi khi quay về biệt thự, nếu Thác Dã cũng vừa vặn ở đó, thì cô phải làm sao bây giờ? Anh có cười nhạo cô không có chí khí hay không đây? A! Cô gần như có thể thấy vẻ mặt nhạo báng xem thường của anh.

“Tôi có thể ôm em một cái được không?” Phong Ngao có chút gian nan thốt ra yêu cầu này. Hấn sợ, sợ loại cảm giác chia lìa này! Tiểu Hi từng là ánh mặt trời của hắn, là hắn nhìn cô rồi đi, rồi xa thế giới của hắn, mà lần này, cô cũng lại rời xa, còn quên mất hắn!

“Hả?” Cô hốt hoảng. Mắt hạnh Ủy Trì Hi tròn tròn, Phong Ngao sao lại muốn vậy?

Phong Ngao xấu hổ cong cong khóe miệng, “Ha ha, em đừng hiểu lầm, chỉ là tôi có rất ít bạn bè, lại cảm thấy em thực thân thiết.”

“A! Thì ra là vậy!” Cô gật đầu, mở miệng cười tươi, duỗi ra hai tay, “Đến đây nào, bạn thân mến ơi, cho anh một cái ôm thân mật!”

Taxi đã dừng lại ở bên đường, chờ khách lên xe.

“Tiểu Hi!” Mũi Phong Ngao chua xót, hắn đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô. Cúi đầu, ngửi mùi thơm trên tóc cô, trong mắt không khỏi dâng lên một dòng âm ứ. Tiểu Hi! Tiểu Hi! Nhắm lại hai mắt, hắn yên lặng nhớ kỹ, em nhất định phải hạnh phúc!

“Phong đại ca, thật sự cảm ơn anh!” Ủy Trì Hi có chút không rõ người đàn ông ôm cô vì sao lại lộ ra vẻ ưu thương như vậy, là do cô nhìn lầm rồi sao?

“Tiểu Hi, sau này phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, không được lại trốn trong góc ngồi khóc một mình nữa nha.” Phong Ngao ôm cô, dịu dàng nói nhỏ.

Khóc? Từ sau khi Giang Tuyết Nhi xuất hiện, cuộc sống của cô dường như có thêm thật nhiều nước mắt, nhưng mà —— “Yên tâm đi, tôi là tiểu cường đánh không chết nha!”

Trong lúc cô nói câu này, cảm giác được thân mình Phong Ngao hơi hơi run lên.

“Đúng a, em là... tiểu cường đánh không chết!” Hắn thở dài, cô còn nhớ rõ những lời nói này, nhưng lại quên mất hắn...

Kétttt

Tiếng xe thắng gấp đột nhiên vang lên!

Ven đường hiện ra một chiếc Hummer màu đen, rít lên tiếng phanh xe chói tai, xuyên thủng bầu trời đêm! Xe ngừng lại!

Mắt liếc thấy chiếc xe quen thuộc, Phong Ngao lập tức cảnh giác đẩy Ủy Trì Hi ra! “Tiểu Hi, đi mau!”

“Hả?” Hiện nhiên cô còn không hiểu ra sao.

Rầm một tiếng, từ trong xe nhảy xuống mấy gã đàn ông mang kính đen! Nhanh chóng vây quanh hai người vừa rồi còn đang ôm nhau.

Tài xế taxi vừa nhìn thấy dấu hiệu bất thường, lập tức lái xe chạy trốn, con bà nó, nhìn mấy người đàn ông đó không dễ chọc a!

“Phong —— “

Ủy Trì Hi còn không kịp kêu ra miệng, gáy đã bị đập một phát đau đớn, tiếp theo cô bị cuốn vào một dòng xoáy đen...

Đáng chết! Là ai đánh cô ngất xỉu!

“Tiểu Hi!” Phong Ngao ôm lấy thân mình muốn ngã của Ủy Trì Hi, phần nộ hướng người đàn ông quát, “Các người muốn gì?!”

“Xin lỗi, Phong Ngao! Đây là ý của chủ nhân!” Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lùng của một người phụ nữ.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, hai mắt nhất thời hiện lên vẻ lo lắng, “Diệp Linh, cô theo dõi tôi!”

Trong mắt Diệp Linh có chút đau xót chợt lóe lên, cô hơi ngẩn ra, cô gái trong lòng Phong Ngao nhìn rất đẹp, vẻ đẹp hoạt bát kia giống như không nhiễm một chút khói bụi nhân gian, không như cô – một nữ sát thủ lãnh khốc sao có thể sánh bằng? A, trong lòng cô bị thương, thì ra Phong Ngao thích chính là mẫu người như vậy!

“Phong Ngao, hành tung của anh rất khả nghi, em không có biện pháp...” Cô xem nhẹ đau đớn trong lòng. Chủ nhân bảo cô sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phải cùng Phong Ngao lập tức trở lại phục mệnh, lên máy bay lúc 1h, nhưng Phong Ngao lại không thêm quan tâm! Rơi vào đường cùng, cô chỉ còn cách theo dõi Phong Ngao, đem hình chụp được, truyền về cho chủ nhân. Nào ngờ chủ nhân lại yêu cầu cô dẫn cô gái trong tấm ảnh về, tuy rằng không hiểu, nhưng cô chỉ có thể làm theo.

Phong Ngao lạnh lùng nhìn cô, trong mắt đầy hận ý, khiến Diệc Linh có chút run rẩy.

Tại sao hắn lại khấn trương vì cô gái trong lòng như vậy? “Anh đừng trách em, là ý của chủ nhân!” Diệc Linh nhấn mạnh, bỏ qua ánh mắt của hắn, hướng người đàn ông mang kính râm nói, “Mang lên xe!”

“Thả cho cô ấy đi!” Phong Ngao nghiêng răng nói.

“Không được!”

“Vì sao? Tôi trở về là được rồi! Cô ấy chỉ là một người qua đường!” Chẳng lẽ chủ nhân đã biết rồi sao? Trong đầu Phong Ngao hiện lên ý niệm mơ hồ.

Diệc Linh xin lỗi lắc đầu, “Cô ấy có phải người qua đường hay không em không rõ, nhưng chủ nhân bảo em đem cả hai người cùng trở về!”

“Diệc Linh!” Hắn chán nản, “Chủ nhân đã biết?”

“Đúng!”

“Đáng chết! Cô đã làm gì?!” Phong Ngao rống to, mang theo phần nộ “Cô có biết làm vậy là hại chết cô ấy hay không?!”

“Em không biết!” Diệc Linh lớn tiếng quát lại, “Tôi chỉ biết là, nếu không làm như vậy, thì sẽ hại anh!” Bởi tiếng gầm giận dữ này, mà vành mắt cô ngấn lệ, nhưng rất nhanh cô liền tỉnh táo lại, lạnh lùng ném ra một câu, “Mang đi!” Rồi xoay người đi về phía chiếc xe.

Phong Ngao hít sâu một hơi, nhìn Úy Trì Hi đang hôn mê, trong lòng cảm xúc lẫn lộn!

Xin lỗi em, Tiểu Hi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tổ Chức Kingloy (2)

Ở trời Tây xa xôi, có một quốc gia rất nhỏ tên là Thành quốc Vatican, được biết đến như là một đất nước nhỏ nhất thế giới, tổng bộ của tổ chức Kingloy được đặt tại đây.

Bởi vì sợ kẻ thù trả thù, tổng bộ Kingloy được thiết kế như một tòa lâu đài dưới lòng đất, ở một vùng ngoại ô xa xôi.

Ban đêm, vùng đất hoang vu càng lộ vẻ thê lương, có vài ánh trăng rời rạc chiếu xuống, ngoại trừ một khoảng diện tích đầy cỏ dại và cây bụi, không ai nghĩ đến, có một tòa thành nằm ở nơi này!

Bỗng nhiên, có tiếng ầm ầm của máy bay trực thăng, chậm rãi hạ cánh xuống bãi đất trống ở vùng ngoại ô, từ trong phi cơ đi ra vài người.

“Diệc sư tỷ, mọi người đã về rồi?” Người đi ra nghênh đón bọn họ là một trong những thành viên của Kingloy.

“Ừ!” Diệc Linh lạnh lùng gật đầu, tiếp đó, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua cô gái đang hôn mê được Phong Ngao ôm trong tay, đối với người đàn ông mang kính râm thấp giọng nói, “Người vào trước thông báo cho chủ nhân!”

Người đàn ông gật đầu, liền đi vào trong đám cỏ dại.

Khuôn mặt tuấn tú của Phong Ngao căng thẳng, cúi đầu nhìn thoáng qua Úy Trì Hi trong lòng, khuôn mặt trắng mịn, lông mi thật dài phủ kín đôi mắt to tròn mọng nước, tim hắn không khỏi mềm đi, trong lòng mặc niệm, Tiểu Hi, ngàn vạn lần đừng trách tôi.

Bọn họ đã bay suốt hai mươi mấy giờ, dọc theo đường đi vì đề phòng Tiểu Hi tỉnh lại, đã tiêm thêm cho cô một ít dưỡng chất bổ sung thể lực, ngoài ra trong đó còn có pha thêm một chút thuốc an thần, khiến cho cô mơ mơ màng màng, giảm đi không ít phiền toái.

“Phong Ngao! Dù gì cũng đã đến rồi, mà đã đến thì cứ yên tâm ở lại, cần gì phải can trọng vậy?” Diệc Linh than nhẹ một tiếng.

Phong Ngao lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệc Linh một cái, không nói tiếng nào, ôm Úy Trì Hi đi đến hướng bụi cỏ.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trong lâu đài ngầm, ai cũng sẽ không nghĩ tới, trái ngược với mảnh đất hoang vắng cỗi cằn bên trên, ẩn sâu dưới lòng đất là một cung điện xa hoa như vậy!

Đền được trong đại sảnh sáng trưng, đang ngồi trên ghế bọc da hồ là một lão già, mái tóc bạc trắng được chăm sóc tỉ mỉ, cả người phát ra một cỗ hàn

khí lạnh thấu xương.

Lão ta lạnh lùng nhìn người đàn ông đang đứng trước mắt, sự không hài lòng hiện rõ trên nét mặt, sau đó nhìn lướt qua cô gái vẫn nằm ngủ say trên ghế sa lon, lão già lạnh giọng nói: “Phong Ngao, ngươi có gì muốn giải thích với ta?”

“Xin lỗi!” Phong Ngao phun ra hai chữ theo kẽ răng. Ở trước mặt chủ nhân, việc hấn có thể làm, chỉ là khuất phục!

“Ha ha ha ha...” Một tràng cười vang theo miệng lão bật ra, “Xin lỗi?”

Đột nhiên, lão đánh một quyền vào ngực Phong Ngao! Tuổi tuy đã cao, nhưng uy lực quyền kia cũng đủ để đánh chết một người bình thường, nếu may mắn không chết cũng bị trọng thương!

Hực! Phong Ngao kêu lên một tiếng đau đớn, đau nhức từ ngực truyền đến, khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hấn như cũ vẫn cố gắng gượng chống đỡ, “Vâng...! Là... con không... đúng!”

Ánh mắt thô bạo của lão già vẫn như cũ hung hăng nhìn chằm chằm Phong Ngao, hiển nhiên một quyền kia còn chưa đủ để ông ta trút cơn giận của mình! “Hay cho hai tiếng xin lỗi! Phong Ngao, ta nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy! Đây là báo đáp ngươi giành cho ta?!”

Phong Ngao đau đến mức hai đầu gối cũng khụy xuống đất, hấn cố chịu đựng, đã sớm dự đoán được cục diện sẽ là như thế này. Hấn hít sâu một hơi, cúi đầu nói, “Papa! Tất cả đều là lỗi của con! ... không liên quan đến Tiểu Hi!”

“Hay cho một câu không liên quan! Mười hai năm! Phong Ngao! Ta đã tìm nó suốt mười hai năm! Không nghĩ tới thì ra là do chính ngươi phản bội!” Lão già điên cuồng hét lên, tức giận đến hai mắt đỏ ngầu!

“Ư...” Trên ghế sa lon truyền đến một tiếng rên khẽ.

Lão già lập tức đi qua, nhìn chằm chằm vào thân hình nhỏ nhắn trên ghế sa lon.

“Ừ!” Lại thêm một tiếng rên khẽ, Úy Trì Hi từ từ tỉnh lại.

Khi cô mở đôi mắt mờ sương, đập vào mắt, là thân ảnh của một ông lão đầu bạc.

“Tỉnh rồi?” Đôi mắt điều hâu của lão già híp lại, bình tĩnh đến mức nhìn không ra một chút biến hóa nào trên mặt.

“Tiểu Hi?” Phong Ngao quỳ trên hai chân đi lại gần, lo lắng gọi.

Giọng Phong Ngao kéo Úy Trì Hi quay về với hiện thực, cô giãy dụa bắt lấy tựa lưng ghế sofa, muốn ngồi dậy, “Phong đại ca? Đây là đâu?”

“Tiểu Hi...” Phong Ngao khó có thể mở miệng, ánh mắt liếc về phía lão già.

“Chết tiệt! Lãng Vũ Hi!” Lão già gầm lên, bàn tay lập tức bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của Úy Trì Hi.

“A ——” cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, hơi thở bị nghẹn lại tại yết hầu.

“Papa!” Phong Ngao lo lắng hét lên!

“Ngươi câm miệng!” Lão già lớn tiếng quát, tay càng dùng sức bóp chặt cổ Úy Trì Hi, “Lãng Vũ Hi! Thật giỏi cho một lần là mười hai năm! Đủ lông đủ cánh rồi nên không nhận ra ta?!”

“Không...” khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Trì Hi đỏ lên, cảm giác ngạt thở càng lúc càng rõ ràng. Lãng Vũ Hi? Rất quen thuộc, cái tên này rất quen thuộc. Người đàn ông tóc bạc này đang gọi cô sao? Đây là đâu? Vì sao cô lại ở đây?

“Papa! Xin người bỏ qua cho Tiểu Hi, cô ấy sắp thở không được rồi!” Phong Ngao nắm chặt nắm tay. Chủ nhân đối với Tiểu Hi, vẫn ác độc như vậy!

Đôi mắt âm độc tàn bạo của lão già nhìn chằm chằm Úy Trì Hi, khuôn mặt cười lên trở nên vặn vẹo, “Bình thường trông cũng thật xinh xắn!”

“Không...” Úy Trì Hi gian nan giãy dụa, mắt nhìn về phía Phong Ngao. Trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc xe Hummer, những người đàn ông đeo kính đen bước ra, bọn họ đánh cô ngất xỉu! Trời ạ! Không phải là cô bị bắt cóc chứ?! Ô ô ô ô, Thác Dã... Người ta rất nhớ người a!

“Nhưng mà...” Bàn tay của lão già đang bóp cổ cô, chậm rãi buông lỏng, quay đầu nhìn Phong Ngao đang quỳ trên mặt đất, “Chính khuôn mặt câu hồn này khiến cho Phong Ngao ngươi phản bội ta!”

“Khụ khụ khụ!” Úy Trì Hi hít sâu mấy ngụm khí, má ửng đỏ, ngạt chết cô! Sau khi hô hấp thông thuận, cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Các người tại sao lại bắt cóc tôi?”

“Bắt cóc?!” Mới vừa buông tay ra, tính khí thô bạo của lão già lại bộc phát trở lại.

Úy Trì Hi sợ tới mức lập tức ôm lấy chiếc cổ còn lẫn dấu đỏ của mình, đôi mắt ai oán nhìn Phong Ngao. Hấn tốt nhất nên cho cô một lời giải thích!

Phong Ngao khẽ thở dài, chậm rãi nói, “Tiểu Hi... Em đã quên rồi sao? Nơi này là Kingloy! Từng là... nhà của em!”

“Nhà?” Cô có chút mờ mịt, Phong Ngao đang nói cái gì? Nhà của cô là ở tại Xích Long bảo, như thế nào lại là King... gì đó?

Bỗng nhiên một tiếng! Bốp!

Một bàn tay nặng nề rơi trên khuôn mặt mềm mại của cô, ót đập mạnh vào thành tựa ghế sofa, một trận mê man, cuốn cô vào dòng xoáy tối đen...

Đáng chết! Cô lại bị đánh ngất xỉu! Ý thức cuối cùng của Ủy Trì Hi, bên tai là tiếng Phong Ngao hét lên. Cô mang theo một chút không cam lòng, bảo vệ cái bụng đã hơi gồ lên, lại lâm vào hôn mê!

Hi Hi, Hi Hi, mẹ ở chỗ này nè, Hi Hi thật ngoan, lại đây mẹ ôm một cái...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Kí Ức Trước Khi Gặp Thác Dã (1)

Ký ức đêm bão tuyết lúc ba tuổi.

“Phong ca, Phong ca, Hi Hi đau quá!” Cô bé nói còn chưa rõ tiếng kêu khóc thảm thiết, khiến cho cậu bé đang chạy phía trước đột nhiên quay đầu lại.

“Tiểu Hi làm sao vậy?” Cậu thấy Lăng Vũ Hi ngã chúi đầu vào trong đồng tuyết, vội vàng chạy lại kéo cô bé lên.

“Hu hu hu, Phong ca, Hi Hi không muốn chạy nữa đâu, đau quá đau quá!” Trên khuôn mặt bị đông lạnh đến đỏ hồng của cô bé, chảy xuống hai dòng nước mắt, khăn quàng cổ quấn quanh đầu, cũng vì ngã sắp mà bị lệch qua một bên.

“Tiểu Hi, ráng thêm một chút nữa thôi, lần này nhất định có thể chạy thoát! Tin tưởng Phong ca!” Cậu bé đó chính là Phong Ngao lớn hơn Lăng Vũ Hi bảy tuổi.

“Vâng!” Lăng Vũ Hi vụng về hít hít mũi hai cái, gật gật đầu, rồi vội vàng từ trong đồng tuyết đứng dậy.

Phong Ngao nhìn phía trước tuyết trắng mênh mông không rõ ranh giới, cả hai chạy bao lâu cậu cũng không nhớ, chỉ nhớ sau khi trốn chạy khỏi tòa lâu đài dưới lòng đất, cậu vẫn luôn lôi kéo Tiểu Hi chạy mãi chạy mãi không ngừng, thế nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi mảnh đất hoang kia!

Bỗng nhiên! Phong Ngao nhảy bèn cảm giác thấy bầu không khí nguy hiểm đang tiến lại gần. Cậu túm lấy Lăng Vũ Hi, “Tiểu Hi, chạy mau!”

“Á!” Lăng Vũ Hi vụng về loạng choạng chạy bước nhỏ, theo sau cậu bé, vừa chạy vừa thở hổn hển.

Phù phù phù...

Thịch thịch thịch...

Vừa chạy vừa thở gấp, bé thật sự quá mệt mỏi, dường như chân cũng sắp không phải là của mình nữa rồi!

Đột nhiên

Lưng cảm thấy đau nhói, Lăng Vũ Hi cảm giác toàn thân trong nháy mắt bị tê liệt, “Phong ca... ca...”

Phong Ngao lôi kéo tay bé chạy ở phía trước, “Hả? Tiểu Hi?” Cậu cảm thấy cô bé ở phía sau có chuyện bất thường, sao lại không chạy nữa?

Vừa quay đầu nhìn lại, nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đã trở nên xám ngoét! Tiểu Hi cứ như vậy ngã xấp trước mặt cậu!

“Tiểu Hi!” Phong Ngao hét to một tiếng, phập một cái, bả vai đột nhiên đau đớn, cơn đau này giống như quét qua toàn bộ cơ thể cậu vậy!

Cậu quay đầu nhìn lại, mờ mờ thấy những bóng đen ở phía xa xa!

“Tiểu Hi, xin lỗi em...”

Lại thất bại! Lần thứ sáu trốn chạy thất bại! Cậu dần dần ngã vào trong đồng tuyết...

Những người đó, lại một lần nữa đối xử với bọn trẻ như với động vật, dùng súng gây mê cự ly xa, săn bắt bọn trẻ!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trong phòng giam tối đen lạnh lẽo, hai đứa trẻ toàn thân bị trói chặt, trong phòng giam bốc lên mùi nấm mốc nồng nặc, nhiệt độ không khí lạnh tới cực điểm!

“Tiểu Hi? Tiểu Hi?” Phong Ngao lo lắng gọi, giãy dụa thân mình, lại phát hiện càng giãy dụa dây thừng càng siết chặt!

“Dạ?” Lăng Vũ Hi suy yếu đáp, “Phong ca, chúng ta lại bị bắt rồi sao?”

“Ừ, xin lỗi em, Tiểu Hi!” Phong Ngao chán nản nói, “Nhưng em phải tin Phong ca, nhất định có thể dẫn em thoát ra ngoài!”

“Hu hu hu, Phong ca, vì sao mẹ lại không cần em!” Lăng Vũ Hi uất ức lầu bầu nói.

“Đồ ngốc, vẫn còn Phong ca thương em!” Phong Ngao chịu đựng cơ thể đau đớn, dỗ dành xoa dịu Lăng Vũ Hi.

Mẹ Tiểu Hi bởi vì không chịu nổi sự giày vò của chủ nhân, hai năm trước đã trốn thoát thành công! Cậu không thể nói với Tiểu Hi, mỗi một người ở đây đều là thân bất do kỷ!

Bỗng nhiên, rầm một tiếng!

Cửa sắt phòng giam bị đá bung ra! Đi vào là một người đàn ông tóc bạc! Người đàn ông này có lẽ khoảng bốn mươi tuổi, nhưng đầu tóc lại bạc trắng! theo sau ông ta có vài tên vệ sĩ.

Sau đó, những cây đuốc được châm sáng lên, xuyên qua ánh lửa, tràn đầy quỷ dị.

“Phong Ngao! Hào tiểu tử! Không muốn sống nữa có phải hay không!” Người đàn ông tóc bạc với đôi mắt ngoan độc hung hăng bắn về phía Phong Ngao đang bị trói gô lại.

“Ông là tên bại hoại!” Lăng Vũ Hi vừa nhìn thấy người đàn ông tóc bạc, không chút do dự quát to.

“Tiểu Hi! Đừng nói...” Phong Ngao không ngăn kịp. Cô bé tuổi còn nhỏ, căn bản là không hiểu đạo lý ‘kẻ thức thời là trang tuần kiệt’.

“Ta là tên bại hoại?!” Người đàn ông tóc bạc nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt thoáng hiện lên tia sát khí.

“Papa! Papa! Tiểu Hi không phải cố ý!” Phong Ngao hét lên. Cậu quá quen thuộc với ánh mắt này của chủ nhân.

Nhưng mà Lăng Vũ Hi, cũng chỉ là một đứa bé con làm sao có thể biết nhiều như thế được, tiếp tục không sợ chết nói: “Ông chính là một quả trứng thối!”

Người đàn ông tóc bạc khòe miệng nhếch lên, từ thắt lưng rút một cây roi da to xù xì, “Được! Ta sẽ cho các ngươi biết, bại hoại là như thế nào!”

Chiếc roi thật dài đột ngột vung lên quát mạnh xuống!

“Dám chạy trốn?!” Chát, tiếng roi quát xuống người Lăng Vũ Hi!

“A ——” Thân mình nhỏ bé gằn như chịu không nổi trận roi này!

“Tiểu Hi...” Phong Ngao lo lắng kêu lên, tiếp theo, chát một tiếng một roi này đã ở trên người cậu bé!

Đau đớn liên tiếp lan ra, không biết chiếc roi kia quát xuống bao nhiêu lần, người đàn ông tóc bạc dường như cũng trút xong hết thù hận, lạnh lùng ném roi đi, “Bỏ đói chúng nó một ngày một đêm, không cho phép một ai quan tâm bọn chúng!”

Dứt lời, bỏ mặc chiếc roi ở đó, người đàn ông tóc bạc quay gót rời đi.

Sầm một tiếng, cửa sắt phòng giam đóng lại, ánh sáng của ngọn đuốc nháy mắt cũng bị dập tắt, phòng giam, lại trở nên hoang vắng, mùi nấm mốc lần này có pha lẫn mùi máu tanh!

“A... Đau quá!” Lăng Vũ Hi cảm thấy thân thể đau đớn bỏng rát.

“Tiểu Hi...” Phong Ngao suy yếu gọi.

“Ông ta là tên bại hoại...” Cô bé ngay cả sức để khóc cũng không có.

“Tiểu Hi, không được nói chủ nhân là bại hoại nữa, nếu không ông ta sẽ lại tiếp tục đánh em! Phải kêu chủ nhân là papa nghe chưa, như vậy em mới được yêu thương...”

☆☆☆☆☆☆☆☆

Kí ức huấn luyện trong rừng cây năm bốn tuổi.

“Lăng Vũ Hi, mau đứng lên!” Người đàn ông cao lớn lạnh giọng nói, hẳn là người phụ trách huấn luyện sát thủ của tổ chức Kingloy, lãnh khốc vô tình! Bất kể tuổi tác, tất cả đều phải trải qua việc huấn luyện tàn khốc và nghiêm khắc nhất.

“À!” Lăng Vũ Hi bò dậy từ trong đồng cỏ, nhặt khẩu súng lục rơi dưới đất lên.

“Tiểu Hi, nó kìa, mau! Bán!” Phong Ngao tuy rằng chỉ mới mười một tuổi, nhưng tư thế cầm súng, ngay ngắn đã có hình có dạng!

Pằng pằng pằng!

Mấy tiếng súng nổ xuyên qua rừng cây, dọa cho vô số chim chóc giật mình bay đi.

“Đau!” Bàn tay nhỏ bé của Lăng Vũ Hi có chút run rẩy, cô bé cầm súng bắn loạn xạ, ngón tay bóp cò tê buốt.

“Oa! Tiểu Hi giỏi quá!” Phong Ngao nhìn về phía bãi cỏ trước mặt có con nai đang nằm trong vũng máu, không khỏi bội phục bản lĩnh của Tiểu Hi. Cô bé chỉ mới bốn tuổi, quả thực không thể tưởng tượng nổi, quả thực là thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Kí Ức Trước Khi Gặp Thác Dã (2)

“Hà?” Lăng Vũ Hi tập trung nhìn kỹ, chớp mắt, môi hơi bĩu ra, đôi mắt trong veo ầng ậc nước, “Hu hu hu, nai con thật đáng thương...” Hôn nữa lại là do chính bé tự tay giết chết!

“Khóc cái gì mà khóc?!” Huấn luyện viên quát lớn, thật sự dọa cô bé đem nước mắt nuốt ngược trở vào.

“Vậy... Nhiệm vụ của tôi đã kết thúc rồi?” Bé thật cẩn thận hỏi, không dám nhìn vào mắt huấn luyện viên. Cô bé đã học được cách biết vâng lời! Nếu không chịu sẽ bị quất roi từng phát!

Huấn luyện viên không thèm để ý tới bé, lấy ra mười hai viên đạn từ trong bọc hành lý, ném cho Lăng Vũ Hi: “Nạp vào! Bắn chết một con nai, lại phải tốn hết cả một băng đạn! Lăng Vũ Hi, lúc này nếu như kẻ địch có sáu người, ngươi phải tính làm sao?!”

“Á...” Lăng Vũ Hi bĩu cái môi nhỏ nhắn, khi bé bắn súng gần như rất sợ phải mở mắt ra nhìn! Bất đắc dĩ nhặt lên mấy viên đạn huấn luyện viên ném qua, thuận thực mở hộp tiếp đạn ra, kí hiệu chữ K khắc trên vỏ đạn lập tức hiện ra trước mắt, đây là loại đạn độc nhất vô nhị của riêng tổ chức Kingloy. Bọn họ mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, cũng đều cuồng ngạo báo cho đối phương biết là do chính Kingloy gây nên, tuyệt đối sẽ không bao giờ che giấu.

“Tiểu Hi, nghe lời, đừng chống lại lệnh huấn luyện viên, nếu không chúng ta sẽ bị tai ương!” Phong Ngao bắt lực thúc giục Lăng Vũ Hi. Trong một năm qua, tổ chức đối với bọn nó so với trước đây càng nghiêm khắc hơn, vì phòng ngừa hai đứa lại đào tẩu. Một ngày hai mươi bốn giờ thì hết hai mươi giờ là huấn luyện hai đứa, cho tới lúc bọn nhóc kiệt sức, đến ngay cả sức để chạy trốn cũng không có!

Nhớ tới vẻ mặt khủng bố của chủ nhân, vung roi không hề thương tiếc chút nào! Toàn thân Lăng Vũ Hi không khỏi run rẩy, vội vàng đem những viên đạn đang cầm trong tay lưu loát nạp vào hộp tiếp đạn!

“Con thôi!” Huấn luyện gầm nhẹ một tiếng, chỉ vào rừng cây phía trước đột nhiên xuất hiện một con thỏ, Lăng Vũ Hi theo phản xạ giờ súng lên hướng về phía mục tiêu nhanh chóng bóp cò pằng!

Lần này, chỉ một phát trúng đích!

Xin lỗi mày, thỏ con! Lăng Vũ Hi âm thầm cầu nguyện. Một năm này, cho dù đã sắp chai sạn khi bắn chết động vật, nhưng mỗi khi cô bé giết một con vật, đều vẫn luôn có một cảm giác tội lỗi. Trong tâm trí ý nghĩ muốn thoát khỏi chốn a tỳ địa ngục này càng ngày càng mạnh mẽ!

Tick Tick Tick

Lúc này, bộ đàm trên người huấn luyện viên vang lên, hẳn cầm lên: “Dạ, chủ nhân xin nói!”

“Ngươi lập tức lại đây!” Đầu kia của bộ đàm truyền đến giọng nói lạnh như băng.

“Dạ, chủ nhân!” Huấn luyện viên cúp máy, quay đầu nhìn sang hai đứa trẻ lớn tiếng nói, “Các ngươi ngoan ngoãn luyện tập, ta đi một chút sẽ trở lại! Đừng hòng giờ trò với ta!”

Huấn luyện viên giờ súng chỉ vào bọn nhóc, ánh mắt uy hiếp đảo qua bọn chúng, rồi bước nhanh rời khỏi.

“Woa ——” Lăng Vũ Hi thở dài một hơi, ném khẩu súng trong tay rồi lập tức đi về phía con vật nhỏ đang nằm trong vũng máu.

“Tiểu Hi?” Phong Ngao nghi hoặc gọi, rồi vội vàng đuổi theo sau.

Đợi đến khi Lăng Vũ Hi nhìn thấy con vật nhỏ máu thịt lẫn lộn, không khỏi đỏ hoe vành mắt, “Phong ca... Chúng nó thật đáng thương, có thể cứu chúng không?”

“Áiii... Rất khó!” Phong Ngao lắc đầu, mặc dù cậu cũng rất thương xót cho những con vật nhỏ đã bị bọn cậu bắn chết, nhưng nếu không giết chết tại nó, thì người chết, chính là bọn cậu! Kẻ này muốn sinh tồn, người kia nhất định phải hy sinh, đây chính là nơi tàn khốc như vậy!

“Hu hu hu... Phong ca... Chúng nó sẽ trách em...” Lăng Vũ Hi khóc như mưa, thật cẩn thận nâng... đầu con nai lên, bỗng nhiên cô bé hét lớn, “Phong ca, nó còn thở!”

Cái chết của cỏ con tuy rằng đã không thể thay đổi được nữa, nhưng bé thấy rõ ràng con nai này vẫn còn đang thở!

“Thật sao? Để anh xem!” Phong Ngao vội vàng bước đến gần xem xét cẩn thận, chỉ thấy có duy nhất một con nai tim vẫn còn đang đập! “Tiểu Hi, nhanh lên bịt kín miệng vết thương của nó, anh đi tìm cỏ tiêu viêm cầm máu cho nó! Anh biết nơi nào có!”

Dứt lời, Phong Ngao chạy nhanh vào trong bụi cây.

“Á! Phong ca anh phải nhanh lên nhen!” Khóe mắt Lăng Vũ Hi vẫn vương lệ, vội vàng lấy khăn tay nhẹ nhàng bịt kín miệng vết thương cho con nai, “Nai con, xin lỗi mày... Mày nhất định phải kiên cường! Không thể chết nha...”

Một lát sau, Phong Ngao thở hổn hển chạy lại, trên tay đang cầm là một bó cỏ màu trắng, quả của nó có hình dạng rất kỳ lạ, cậu hét lên, “Tiểu Hi, anh tìm được rồi!”

“Đây là cỏ tiêu viêm cầm máu sao?” Lăng Vũ Hi cau mày hỏi.

Phong Ngao dùng sức gật gật đầu, “Đúng, lần trước anh có thấy chủ nhân hái qua!”

Sau đó, cả hai đồng tâm hiệp lực gấp viên đạn trong người con nai ra, rồi băng bó lại cẩn thận.

“Chúng ta phải đem giấu nó đi, nó bây giờ còn không thể cử động được, mấy ngày nữa vết thương lành hẳn rồi, nó lại có thể đi!” Phong Ngao nói xong, ôm con nai lên đem giấu nó vào trong một đồng cỏ khô bí mật, “Tiểu Hi, em đi hái một ít lá cây, chúng ta đặt gần nó, như vậy nó cũng sẽ không bị đói!”

“Ừm!” Lăng Vũ Hi vội vàng đi hái cỏ và lá cây, cơ thể bé nhỏ ở trên đường đi nhiều lần bị vấp ngã, nhưng rất nhanh lại đứng lên, trong lòng mang theo ý niệm cứu vớt mãnh liệt. Tuy rằng con nai là do cô bé bắn, nhưng chưa có lúc nào như bây giờ lại khiến cho cô bé vui sướng như vậy!

Nai con, mày nhất định phải cố gắng lên nha!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trụ sở tổ chức Kingloy, đại sảnh tòa lâu đài ngầm.

“Chủ nhân, nhiệm vụ lần này có chút khó khăn. Chúng ta đã bị quá nhiều người chú ý, căn bản là không thể đến gần mục tiêu!” Vừa nói chính là huấn luyện viên mới từ ngoài chạy về, khúm na khúm núm đứng trước mặt người đàn ông tóc bạc. Thì ra chủ nhân gọi hắn về là để thương nghị công việc, không ngờ lại là về vụ việc ở Trung Quốc!

“Nếu là mục tiêu dễ đối phó, khách hàng cũng sẽ không tìm tới Kingloy chúng ta!” Người đàn ông tóc bạc lạnh lùng nói, trong lời nói lộ ra vẻ kiêu ngạo. Tổ chức Kingloy là do một tay hắc sắc lập, quy mô có thể tăng lên một cách nhanh chóng trên phạm vi toàn cầu như thế, lại khiến cho tất cả mọi người chỉ nghe tên thôi đã sợ mất mật! Phải nói rằng thành công của hắn chính là một huyền thoại!

“Dạ, vậy papa có dự tính gì không?” Người đàn ông kia hỏi. Hắn cũng là một sát thủ của Kingloy. Tại đây... trong tổ chức này, mỗi một tên sát thủ đều biết tính tình chủ nhân hi nộ vô thường. Nhưng chỉ cần kêu chủ nhân là papa, liền có thể được chủ nhân ‘Thương yêu’. Cái gọi là ‘Thương yêu’ bất quá cũng chỉ là trong tức thời, được lúc nào hay lúc ấy! Bởi vì nếu không tuân theo, bị chết còn nhanh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Kí Ức Trước Khi Gặp Thác Dã (3)

“Bên cạnh mục tiêu có mười hai tên vệ sĩ bảo vệ 24/24, đặc biệt khi đi ra ngoài, bảo vệ càng thêm kín kẽ không một khe hở. Chúng ta rất khó bắn trúng mục tiêu!” Lúc này một thành viên cầm trong tay bản phân tích báo cáo nói.

Huấn luyện viên gật đầu, nhìn về phía chủ nhân làm ra vẻ thần bí: “Vâng, đây chính là nguyên nhân người bên ta rất khó tiếp cận đối phương. Chủ nhân, hay lần này phải thêm vài người...” Hắn thật thận trọng thăm dò ý tứ của chủ nhân, không dám tự tiện quyết định. Ở Kingloy, chỉ có một mình hắn có thể gọi chủ nhân, các thành viên khác đều phải gọi papa. Cũng chỉ mình hắn chịu trách nhiệm huấn luyện sát thủ, bởi vì hắn được đích thân chủ nhân một tay bồi dưỡng!

Người đàn ông tóc bạc chậm rãi lắc đầu, trong đầu có một kế hoạch đã được hình thành, hắn trầm giọng hỏi: “Năng lực của Phong Ngạo đã đạt được đến mức độ nào?”

“Thằng nhóc đó?” Huấn luyện viên nhủ mi, theo ý tứ của chủ nhân chẳng lẽ là...” Nói chung năng lực của Phong Ngạo là tương đối mạnh.”

“Bắn thì sao?” Người đàn ông tóc bạc nhướng mày.

“Kỹ thuật bắn cũng không tồi, nhưng...” Huấn luyện viên dừng lại, không biết có nên nói hay không.

“Humm? Nói thẳng!”

“Tôi cảm thấy kỹ thuật bắn của Lăng Vũ Hi hẳn là cao hơn một bậc!” Trên thực tế, lời này của hắn cũng không phải là không có cơ sở.

“Nói rõ?” Người đàn ông tóc bạc ánh mắt chợt lóe. Nhóc con kia chỉ mới bốn tuổi mà thôi.

“Lăng Vũ Hi thiên phú rất cao, hình như trời sinh ra là để kiếm ăn bằng nghề này. Tuy rằng không được quả quyết cho lắm, nhưng kỹ thuật quả thực cực kỳ chính xác! Dù tuổi còn nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.” Huấn luyện viên phân tích rõ. Cho dù hắn chưa bao giờ trực tiếp khen ngợi Lăng Vũ Hi, nhưng kỹ thuật của cô bé hẳn nhìn thấy, không chỉ một lần. Trong lòng hắn vẫn luôn âm thầm tán thưởng cô bé là thiên tài bẩm sinh!

Người đàn ông tóc bạc nghe giải thích xong gật đầu, “VẬY sau này ngươi phải đào tạo con bé cho thật tốt, ta không hy vọng lại phát sinh chuyện bỏ trốn lần nữa!” Đôi mắt đột ngột trở nên âm lãnh, nếu bọn chúng còn dám đào thoát lần thứ bảy, vậy thì, hắn sẽ không thể tiếp tục lưu tình!

“Dạ, sẽ không!” Huấn luyện viên hứa.

“Nhiệm vụ lần này, tự ta có sắp xếp, các ngươi lui xuống trước đi. Ta sẽ có thông báo cho các ngươi sau!”

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Phong ca ca, chúng ta đang đi đâu vậy?” Lăng Vũ Hi nhòai người trên cửa sổ máy bay, nhìn bầu trời đêm, thật nhiều sao, giống như chỉ cần khẽ vươn tay là có thể chạm vào được.

Đây là lần đầu tiên cô bé được đi máy bay, thật là hưng phấn! Trong trí nhớ của bé từ trước đến nay đều chỉ luôn là mảnh đất hoang vu cần cỗi kia, cùng với tòa lâu đài ngậm lạnh lẽo đến ghê rợn! Trong thế giới của bé, thậm chí không hiểu cái gì gọi là Kingloy, ngay cả tên Phong ca ca bé cũng không biết. Nhưng lại biết cách tấn công, biết cách bắn súng, biết cách chỉ trong vài giây đã giết chết một sinh mạng!

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bé lọt lòng tới nay, được ngồi máy bay, lần đầu tiên rời khỏi mảnh đất kia, lần đầu tiên ở gần bầu trời đến vậy, lần đầu tiên không thể chờ đợi được để đi đến nơi khác!

“Xuyt —— Tiểu Hi, nói nhỏ chút.” Phong Ngạo lập tức che miệng Lăng Vũ Hi lại, thấp giọng nói, “Tiểu Hi ngoan, nghe lời, lần này em nhất định phải nghe anh...” Phong Ngạo trầm giọng nói, đôi mắt hấp lại.

“Ừm, ừ.” Lăng Vũ Hi thông minh gật đầu, nhận thấy được dụng ý xoẹt qua ánh mắt Phong Ngạo. Trước khi lên đường, Phong ca ca đã nói với bé, bắt luận cậu bảo bé làm cái gì, bé nhất định phải nghe theo!

Phong Ngạo buông tay ra, hướng người trong cabin trước mặt hỏi: “Anh La, chúng ta còn phải bay bao lâu nữa?”

“Mười mấy giờ nữa, các em mau ngủ một giấc đi, khi nào tới nơi, bọn anh sẽ gọi!” Ở cabin phía trước là giọng nói của anh La.

“Dạ, được!” Phong Ngạo gật đầu, hành động lần này, huấn luyện viên đã giải thích cặn kẽ với cậu. Nhiệm vụ lần này không giống với bình thường, mang theo cậu và Tiểu Hi, là do chính chủ nhân cố tình sắp xếp!

Trong mắt Phong Ngạo lóe lên một tia sáng, nắm tay siết lại thành nắm đấm, nhiệm vụ lần này, cậu chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Ban đêm, bầu trời đầy sao, gió thổi nhẹ nhẹ!

Bọn họ đến thành phố này, quá mức tráng lệ, rực rỡ, khiến cho lòng người như ngập trong vàng son ảo mộng, như để che dấu hết thảy xấu xí cùng tội ác!

Trung tâm Thành phố, những con đường phồn hoa cấp cao, bình thường là nơi ở của tầng lớp giàu có. Thế nhưng, lại được bảo vệ chặt chẽ, kín đến không một kẻ hở!

“Phong Ngao, vũ khí đã kiểm tra xong hết chưa?” Có tiếng sột soạt quần áo, vật dụng, người đàn ông được gọi là anh La nhỏ giọng hỏi.

Bọn họ phục kích trong một góc khuất bên đường, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm tòa khách sạn lộng lẫy trước mặt!

Theo tin tức thăm dò được, đêm nay đúng chín giờ, mục tiêu sẽ xuất hiện! Khoảng thời gian từ trong khách sạn đi ra, cho đến lúc lên xe, chính là khoảng khắc vàng của bọn họ! Không thể bỏ lỡ!

Nếu không, mục tiêu sau khi lên xe, đây lại là xe chống đạn căn bản không thể bắn thủng, bên trong tòa nhà lại được bảo vệ nghiêm ngặt, rất khó thoát thân. Bọn họ chỉ có thể chọn ngay lúc mục tiêu đi ra, khi còn chưa kịp lên xe đây chính là thời điểm để hành động!

Nhưng mà, nguyên do chủ nhân sắp xếp cho Phong Ngao và Lăng Vũ Hi chỉ là hai tên nhóc đi thực hiện, cũng bởi vì bọn chúng là trẻ con, có thể làm mục tiêu xao lãng sự phòng bị. Hơn nữa Lăng Vũ Hi lại bắn súng rất giỏi, có ai có thể ngờ được một đứa trẻ bốn tuổi cũng có thể giờ súng giết người!

“Đạ, đều đã chuẩn bị xong!” Phong Ngao gật gật đầu, quay sang, nhìn về phía Lăng Vũ Hi ngồi bên cạnh, “Tiểu Hi, có nhớ anh mới dặn gì không?”

Lăng Vũ Hi liên tiếp gật đầu, lặng lẽ nắm chặt khẩu súng lục trong tay. Phong ca ca nói, chỉ cần anh ấy kêu lên một tiếng ‘Hi’, bé phải chạy về phía mục tiêu rồi hành động!

Đồng thời... “Phong ca ca...” Bé có chút do dự, Phong ca ca thật sự muốn bé phải làm như vậy sao?

Bé không biết bé phải bắn cái gì, Phong ca ca bảo sẽ chỉ cho bé. Bé phải lập tức nổ súng giống như lúc bình thường đã bắn chết thỏ con, nếu không người chết sẽ là Phong ca ca và bé!

“Tiểu Hi! Hành động lần này không được thất bại!” Phong Ngao nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ của Lăng Vũ Hi. Ánh mắt chợt lóe lên tia sáng, quay đầu lại, thấp giọng thăm thì, cố gắng không để cho Lăng Vũ Hi nghe thấy, “Anh La, nếu Tiểu Hi không chạy thoát, chúng ta có đi cứu con bé không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Kí Ức Trước Khi Gặp Thác Dã (4)

“Phong Ngao! Chúng ta là sát thủ, từ trước đến giờ chỉ biết giết người, không biết cứu người! Nếu con bé thất bại, do bởi năng lực của chính nó không bằng người!” Giọng điệu đúng thật là quá lạnh lùng! Đây cũng chính là cách sinh tồn ở Kingloy!

Khuôn mặt của Phong Ngao lập tức trở nên căng thẳng, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại! Tim cũng thót lên, âm thầm cầu nguyện, Tiểu Hi, nhất định sẽ không sao!

Tận dụng cơ hội lần này, trong đầu cậu liền vạch lên một kế hoạch nhằm giúp Tiểu Hi đào thoát. Cậu sẽ không bao giờ ... phải nhìn thấy cảnh Tiểu Hi chịu khổ sở mỗi ngày nữa! Cậu không muốn trông thấy Tiểu Hi sau này lớn lên cũng sẽ trở thành một sát thủ lãnh khốc vô tình!

Nhưng, lần chạy trốn này, nếu không thành công cũng sẽ thành nhân! Chỉ số mức độ nguy hiểm lại tương đối cao, nếu có xảy ra sai sót chính là phải trả giá bằng cả tánh mạng!

“Chú ý! Mục tiêu đang đến!” Anh La bỗng nhiên khẽ rít lên!

Cách cánh cửa thủy tinh trong suốt của khách sạn, bọn họ nhìn thấy rõ ràng một đám người mặc đồ đen đang từ trong khách sạn đi ra!

Đúng vậy, mục tiêu đã xuất hiện!

Tuy nhiên, mục tiêu lại đang được một nhóm đàn ông cao lớn mặc đồ đen bao quanh chặt chẽ không một khe hở, khiến cho bọn họ thậm chí còn không thể nhìn thấy đầu mục tiêu!

Thấy bọn chúng sắp ra khỏi cánh cửa khách sạn, xe liền đỗ lại ở ven đường, khoảng chừng không quá sáu thước! (6 thước ~ 1,4 m)

“Phong Ngao! Lăng Vũ Hi! Chuẩn bị!” Anh La giờ súng lên, trầm giọng nói!

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Lăng Vũ Hi bắt đầu thở dốc, đây là mục tiêu mà Phong ca ca nói sao? Nhưng mà, quá nhiều người mặc đồ đen, là người nào chứ?

“Tiểu Hi, người được đám người mặc đồ đen vây vào chính giữa, chính là mục tiêu của chúng ta!” Phong Ngao nén chặt âm thanh có chút run rẩy của

cậu!

Lăng Vũ Hi hít vào một ngụm khí lạnh, người?! Phong ca ca muốn bé bắn chết mục tiêu, là một người? Mà không phải là động vật?! Bé còn nhỏ tuổi, đại khái vẫn không rõ cái gì gọi là giết người, nhưng bé biết, mới bắn chết một con vật nhỏ thôi cũng đủ để bé áy náy rất lâu!

Phong Ngao nhận ra nghi ngờ của bé, cậu gật gật đầu, “Tiểu Hi, nếu không người chết sẽ là chúng ta!” Phong Ngao trong lời có ý, hi vọng Tiểu Hi có thể hiểu được dụng tâm của mình!

Cậu nhìn thật sâu vào mắt Tiểu Hi, hi vọng lần này, bọn họ đều có thể sống sót!

“Dạ!” Bé không muốn Phong ca ca phải chết! Siết chặt khẩu súng trong ngực, ánh mắt Lăng Vũ Hi như phát ra tia sáng bức người!

Từ từ, cánh cửa kính tự động cũng mở ra, nhóm đàn ông mặc đồ đen bước ra từ sau cánh cửa!

“Go!” Anh La ra lệnh một tiếng!

Phong Ngao chạy như bay qua, cậu ôm chặt khẩu súng được giấu trong áo, chỉ vào tòa nhà đối diện khách sạn, hét lên, “Ồ đó!Ồ đó có súng!”

Súng?! Tiếng la hét của Phong Ngao đã thành công thu hút sự chú ý của đám người mặc đồ đen, rồi rút rút súng giắt bên hông ra nhắm thẳng vào cậu!

Hóa ra chỉ là một cậu bé! Vô tình hơi dờ xuống tâm phòng bị, nhìn theo hướng ngón tay cậu bé chỉ chính là tòa nhà ở phía đối diện! Càng cảnh giác hơn khi nghe thẳng bé nói ‘súng’!

“Hi ——!” Bất lấy thời cơ, Phong Ngao hét to một tiếng!

Lăng Vũ Hi nghe thấy tiếng hét của Phong ca ca, lập tức liền xông ra ngoài!

Thân hình bé nhỏ gắng sức chạy băng băng! Phong ca ca nói, người đàn ông ở giữa đám người mặc đồ đen đó chính là mục tiêu!

Đám người mặc đồ đen kia bị Phong Ngao thành công chuyển hướng sự chú ý, cho rằng ở tòa nhà đối diện thực sự có người đang giơ súng ngắm bắn bọn hắn! Cho dù lúc này có người nhìn thấy một bé gái đang chạy tới, cũng lơ đãng, cho là trẻ con bên đường chạy loạn!

Lăng Vũ Hi thờ dốt, cước bộ cũng không hề dừng lại, bé đã thấy!

Đứng giữa đám người mặc đồ đen là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu gỉ sét!

Trực giác nói cho bé biết, hắn chính là mục tiêu!

Bắn! Bắn! Bắn!

Bé không ngừng tự nói với bản thân, có cơ hội, nhất định phải nổ súng!

Nếu không, người chết chính là bé và Phong ca ca!

Bỗng, pằng pằng pằng!

Một loạt tiếng súng cắt ngang bầu trời đêm, nháy mắt, không khí trở nên hỗn loạn!

Nhóm đàn ông mặc đồ đen lập tức rối loạn tay chân, chia súng về phía tòa lầu đối diện bắn loạn xạ!

Hiển nhiên, ai tập kích, bọn hắn cũng không biết rõ ràng!

Bỗng nhiên, một người đàn ông mặc đồ đen hét lên: “Là cô bé kia!”

Có nằm mơ cũng sẽ không thể ngờ, cô bé chạy tới kia lại là một sát thủ!

Pằng pằng pằng!

Trong cơn hoảng loạn, Lăng Vũ Hi bay nhanh né tránh! Bé không biết mình có bắn trúng mục tiêu hay không, nhưng bé biết rõ mình đã bắn về phía người đàn ông mặc áo khoác màu gỉ sét! Giống y như lúc đã bắn chết con nai!

Trong cơn hỗn loạn, người đàn ông mặc áo khoác màu gỉ sét từ từ ngã xuống! Bảo vệ nghiêm mật đến như vậy, áy vậy mà lại bị hạ dưới tay một đứa trẻ qua đường!

Tiểu Hi! Phong Ngao trong lòng khản trương, móc khẩu súng lục từ trong ngực ra bắn liên tiếp! Anh La nấp ở một chỗ gần đó cũng bắt đầu nổ súng!

Pằng pằng pằng...

Phong Ngao nhanh chóng trốn đi, trong hoảng loạn, cậu chăm chú nhìn người nhắm bắn Tiểu Hi, tới một người cậu giết một người! Ai cũng không thể ngăn Tiểu Hi chạy trốn! Đúng vậy! Ai cũng không thể ngăn!

Cậu muốn Tiểu Hi toàn mạng thoát thân! Thoát khỏi Kingloy! Thoát khỏi cái ổ ma quỷ kia!

Dù sao, sau khi xong việc lại không thể thoát thân, ông chủ chỉ xem kẻ đó năng lực kém cỏi, không đáng để thương tiếc!

Ngay sau đó, cậu nhìn thấy thân ảnh Tiểu Hi càng chạy càng xa! Khóe mắt chợt ngân ngấn nước mắt...

“A...” Phong Ngao kích động hét to một tiếng, giờ súng lên bắn liên tiếp!

“Phong Ngao! Rút!” Anh La hét lớn một tiếng, tiếng súng càng lúc càng dồn dập vang dội!

Phong Ngao chạy về phía anh La, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại thấy bóng lưng Tiểu Hi càng lúc càng xa, ánh mắt giống như tiễn biệt. Có lẽ suốt phần đời còn lại, cậu cũng sẽ không còn cơ hội được gặp lại cô bé, xin lỗi em, Tiểu Hi. Vì ngần không để ông chủ nghi ngờ, hai đứa chỉ có thể chạy thoát một đứa!

Trong đầu cậu hiện lên nụ cười ngọt ngào của Tiểu Hi, khắc sâu trong lòng khuôn mặt thanh thuần đáng yêu đó! Khuôn mặt này sẽ cùng cậu vượt qua những ngày tháng gian nan nhất!

Phong Ngao không dám để chảy ra một giọt nước mắt nào, nhanh chóng đuổi kịp cước bộ anh La. Bóng dáng của Tiểu Hi cũng dần dần biến mất trong tầm mắt cậu...

Tạm biệt, Tiểu Hi!

Cầu cho em được nhiều hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Kí Ức Trước Khi Gặp Thác Dã (5)

Phong ca ca! Phong ca ca! Phong ca ca!

Lăng Vũ Hi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch, nước mắt rơi như mưa!

Bé vẫn nhớ trước đó lúc ở trên máy bay, Phong ca ca đã nói với bé, khi thời cơ đến, bé phải dốc hết sức mà chạy, không bao giờ ... được phép quay đầu lại!

Pằng pằng pằng...

Tiếng súng đáng sợ cách bé càng lúc càng xa!

Lăng Vũ Hi cầm đầu chạy về phía trước, xuyên qua con phố nhỏ, dọc theo bờ sông dài, một bước cũng không dám dừng lại!

Phong ca ca, Phong ca ca!

“A...”

Lảo đảo một cái bé bị ngã bổ nhào trên mặt đất!

Tòm!

Khẩu súng lục đang cầm trên tay lập tức bật lên lọt tùm xuống sông!

Nhưng bé mặc kệ, không để ý đến thân thể đau đớn, giãy dụa đứng lên tiếp tục cầm đầu chạy!

Xuyên qua những con hẻm nhỏ, bé xuất hết tất cả khí lực từ lúc lọt lòng đến giờ, chạy như điên!

Nước mắt bị gió quét qua, trong lúc lơ đãng rót xuống, lại tiếp tục bị gió thổi bay đi mất...

“Tiểu Hi, nhân lúc hỗn loạn, em phải chạy trốn thực mạng biết không? Không được quay đầu lại! Ngần vạn lần không được quay đầu lại! Chạy được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu...”

Lời nói của Phong ca ca bên tai bé cứ lặp đi lặp lại, bé không biết mình chạy được bao lâu, không biết đã bị té ngã bao nhiêu lần. Mặc dù toàn thân lấm lem bẩn thỉu, té ngã đau đớn, bé cũng không dám dừng lại!

Chạy mãi chạy mãi, bé chui vào một con hẻm nhỏ tối tăm...

☆☆☆☆☆☆☆☆

Nhưng mà, Lăng Vũ Hi không biết tại sao trong con hẻm tối tăm này, lại có sát khí! Vài luồng ánh đèn chói mắt quét qua, thêm mấy bóng đen đang đi chuyên.

Lăng Vũ Hi theo bản năng nhanh chóng trốn vào trong một cái sọt rác nhỏ, thu thân hình nhỏ bé của mình lại. Một gã đàn ông to cao đứng ở giữa đường, làn gió đêm nhẹ thổi vài sợi tóc trên trán hắn, nương theo ánh trăng, mơ hồ thấy được vết sẹo do đao chém ngang mày hắn. Người đàn ông hai tay đút trong túi quần, không nói tiếng nào, nhưng cả người phát ra khí thế, khiến cho nhóm bóng đen cầm đao kia không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì, giằng co lẫn nhau hồi lâu, sát khí nồng đậm!

“Úy Trì Thác Dã, nếu mày không đem Xích Long bang giao ra đây, tối nay sang năm, sẽ là ngày giỗ của mày! Ha ha ha...” Hàng loạt tiếng cười vang như tiếng heo bị cắt tiết vang vọng khắp hẻm tối. Cuối cùng, người đàn ông dẫn đầu cầm đao cũng không nhìn được nữa, nên muốn đánh đòn phủ đầu.

“Hồ Ngọc Đường, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tôi đã từng hứa với ba anh, trong vòng mười năm sẽ không động đến bất kỳ cành cây ngọn cỏ nào trong bang của anh. Nhưng anh lại nhiều lần đến Xích Long bang tôi khiêu khích, đến chọc giận tôi, thì cũng đừng trách tôi vô tình!” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông này lại lộ ra mấy phần lãnh ý, không khỏi khiến cho đám bóng đen cầm đao kia phải rung mình một cái. Hắn chính là lão Đại của Xích Long bang, Úy Trì Thác Dã.

Chín tuổi hắn gia nhập xã hội đen, chưa chuyện gì chưa từng trải qua, mười năm gió tanh mưa máu, lãnh khốc tuyệt tình, dựa vào chính đôi tay mình để gầy dựng lên thế giới của riêng mình, sáng lập nên bang phái xã hội đen lớn nhất, đồng thời cũng làm cho giới chính đạo phải kiêng kỵ mấy phần – Xích Long bang, trở thành lão đại trẻ tuổi nhất của hắc bang.

Chẳng qua năm đó lão già Hồ Bá Thiên của Hồ Đạo bang đã từng ban ân cho hắn một bữa cơm, cho nên, mười năm này, bất kể thế nào, hắn cũng không động đến người của Hồ Đạo bang.

Nhưng hôm nay, Hồ Ngọc Đường lại dám công khai mang người đến con phố sa đọa này phục kích hắn! Xem ra, Hồ Đạo bang không chờ được cho hết mười năm rồi.

“Hừ, uống công cha tào năm đó háo tâm ban cho mày một miếng cơm ăn, không ngờ mày lại là một thằng nhãi vong ân bội nghĩa, đoạt mất địa bàn của Hồ Đạo bang bọn tao, con tức này nói thế nào Hồ Ngọc Đường tao cũng không thể nuốt trôi được!” Hắn càng nói càng kích động, đáng người thấp bé đứng còn chưa đến bả vai của Úy Trì Thác Dã.

“Cá lớn nuốt cá bé, đạo lý đơn giản như vậy anh còn không hiểu sao? Huống hồ, nếu như không phải nể mặt ba của anh, Hồ Đạo bang, chỉ sợ sớm đã bị xóa sổ!” Úy Trì Thác Dã đã bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn còn phải đến hộp đêm “Paris by Night” để gặp một người.

“Xóa sổ?! Được, đêm nay tao sẽ cho mày xóa sổ trên thế giới này!” Hồ Ngọc Đường tức giận đến mức nổi cả gân xanh, tay trái vung lên giận dữ nói, “Lên hết cho ta!”

Lập tức, ánh sáng phản chiếu từ những con dao trên tay nhóm bóng đen kia lao thẳng đến người Úy Trì Thác Dã! Hồ Ngọc Đường thuận thế thối lui sang một bên, lạnh nhạt đứng xem trò hay.

Tốt lắm, Úy Trì Thác Dã nghĩ, sau khi đưa Xích Long bang vào quỹ đạo, các băng nhóm nhỏ khác tất cả đối với hắn đều cúi đầu xưng thần, những ngày tháng thái bình đã có quá lâu rồi, cuộc sống chém giết vẫn luôn làm cho người ta phải hoài niệm.

Hắn dựa vào thân thủ cao lớn mạnh mẽ, tung vài quả đấm Xích Long quyền, đá mấy cái xoay vòng, liền đánh cho đám thù hạ Hồ Đạo bang thất bại thảm hại, không còn một manh giáp!

“Như thế nào? Anh còn muốn đánh tiếp nữa không?!” Úy Trì Thác Dã cười nhạt nói. Trong giọng nói lộ ra dáng vẻ ngoan độc khiến cho cô bé Lăng Vũ Hi đang trốn trong một hốc nhỏ không khỏi run lên, giống như là bị loại khí thế này hấp dẫn!

Hồ Ngọc Đường nhận ra tình thế không ổn, nắn hai cầu một đấm phệ vật, run rẩy toàn thân nhưng cũng ráng thét to hai câu: “Úy Trì Thác Dã, mày giỏi lắm! Hồ Ngọc Đường tao sẽ không bao giờ quên!” Dứt lời, xách lấy lá gan rách nát, ôm mộng dẫn theo đám thù hạ kia lão đảo thất tha thất thâu chạy đi.

Thật đúng là cái đồ phá gia, Hồ Bá Thiên có người thừa kế như vậy, đúng là bất hạnh.

Chỉ một lát sau, bước chân vội vã đi đến hộp đêm “Paris by Night” của Úy Trì Thác Dã lại cất lên, đi ra khỏi hẻm tối...

☆☆☆☆☆☆☆☆

Cuối cùng, tất cả mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, Lăng Vũ Hi trốn trong giỏ rác, cũng từ từ lơ lửng.

Không biết mình đã chạy bao lâu, bé quá mệt mỏi quá mệt mỏi...

Cơ thể nhỏ bé của bé hoàn toàn thả lỏng, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, nơi này có giống nơi bé từng sống hay không? Bé không biết, bỗng nhiên, nhớ...quá nhớ...quá Phong ca ca...

Mẹ, mẹ ở đâu? Trong lòng bé gọi không ra tiếng, giống như trên thế giới chỉ còn lại mỗi một mình bé, thật cô độc, thật mất mát!

Bé thoát rồi sao? Nhưng mà, sao lại chỉ còn mỗi một mình bé!

Bé nhớ tới cái lần đã cùng Phong ca ca bỏ trốn, nhớ tới mùi kim gậy mê, nhớ tới những nhát roi khiến cho người ta đau nhói, nhớ tới bộ mặt dữ tợn khủng bố của ông chủ...

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt của bé bất giác không khỏi lại ươn ướt. Bé có một dự cảm mãnh liệt, rốt cuộc đã không thể quay về được nữa rồi! Rốt cuộc không phải quay về thế giới của chủ nhân nữa! Nhưng mà, cái thế giới tàn nhẫn đó cũng bao gồm cả Phong ca ca, cùng nhau biến mất!

Em xin lỗi... Phong ca ca, em xin lỗi... Phong ca ca...

Dần dần, tầm mắt của bé cũng trở nên mơ hồ, mí mắt mỗi một không chịu được nữa, bé ngủ thiếp đi.

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Um—— Thác Dã...”

Bỗng nhiên, âm thanh thờ đốc của phụ nữ đánh thức Lăng Vũ Hi, bé cảnh giác mở to mắt, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên cạnh có bốn cái chân đang quăn lấy nhau. Trong đó có hai cái chân mảnh khảnh tuyết trắng, hai cái khác lại mạnh mẽ rắn rỏi!

“Ủy Trì Thác Dã ——” Đầu hèm mơ hồ truyền đến tiếng gầm giận dữ của một người đàn ông.

Lăng Vũ Hi hoàn toàn không rõ ràng lắm tình huống, ngay sau đó bé nghe được tách tách tách tách vài tiếng.

Một lát sau, trong con hèm chỉ còn lại tiếng thở gấp nặng nề của người phụ nữ.

Là hần! Trước đó trong con hèm này một địch mười! Bé nhận ra đôi chân đó!

Sau đó, tay Lăng Vũ Hi trong vô thức vòng qua ôm lấy đôi chân mạnh mẽ rắn rỏi kia!

Suy nghĩ còn chưa kịp lên đến não, bé đã mở miệng kêu

“Papa, papa ——”

Bé có chút suy yếu kêu to, giống như chết đuối vớ được phao! Phong ca ca nói gọi papa thì sẽ được yêu thương. Bé tuy rằng không hiểu như vậy nghĩa là gì, nhưng bé theo bản năng vẫn kêu to, papa...

Bé mệt mỏi quá mệt mỏi, bé luôn hi vọng được papa yêu thương...

Khi người đàn ông cúi xuống để ôm lấy bé, bé nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông đó như phát ra ánh sáng chói lọi! Giống như một thanh nam châm, thu hút cô bé sâu sắc!

“Papa, ba là papa của con.” Lăng Vũ Hi giống như bị hạ ma chú, trên khuôn mặt lấm lem bẩn thỉu, là một đôi mắt tỏa sáng long lanh!

“Thác Dã, anh thật sự có con!” Bé nghe được giọng nói ngờ vực đầy giận dữ của người phụ nữ!

Ánh mắt người đàn ông nhìn chằm chằm vào bé. Bé nhìn thấy một vết sẹo do đao chém trên lông mày hần, bàn tay bé nhỏ theo bản năng muốn vuốt lên.

Sau đó, bé lại nghe thấy giọng nói trầm ổn mạnh mẽ của người đàn ông kia trả lời: “Đúng, ba là papa của con.”

Trái tim bé nhỏ đang buột chặt bị những lời này làm rung lên một cái, hần nói, hần là papa của bé!

Mắt Lăng Vũ Hi ngân ngấn nước, giọng nói của người đàn ông giống như có ma thuật, khiến bé muốn trốn sâu vào trong đó!

Có lẽ trong thời điểm này, bé cũng không biết được rằng, tất cả những ủy khuất trước đó, hết thảy những u ám đều đã đi qua!

Thân phận Lăng Vũ Hi kể từ lúc này, về sau bị phủ đầy bụi thời gian để vào nơi sâu nhất trong ký ức! Mặc cho ai cũng không thể tìm thấy cô bé sát thủ —— Lăng Vũ Hi!

Bởi vì, hần đã cho cô thân phận mới —— Ủy Trì hi! Từ nay về sau, cô được hần bao bọc trong đôi cánh khoan dung của mình, bắt đầu lại một cuộc đời mới, trong thế giới chỉ có hai người Ủy Trì Hi và Ủy Trì Thác Dã!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Tổ Chức Kingloy (3)

Dường như tất cả chỉ là một giấc mộng dài, trong mộng những hình ảnh lặp đi lặp lại đan xen vào nhau, làm cho giấc ngủ của Úy Trì Hi cực kỳ không yên ổn. Cô khẽ rên lên hai tiếng, hơi nhức đầu, lúc này mới từ từ tỉnh dậy.

“Em tỉnh rồi?” Bên tai là thanh âm lo lắng của Phong Ngạo.

“Ừm.” Úy Trì Hi khàn khàn đáp lại một tiếng. Cô bình tĩnh nhìn Phong Ngạo, dần dần, đôi mắt phủ một lớp sương mù, “Em xin lỗi, Phong ca ca...”

“Em...” Phong Ngạo không thể tin nổi trọn hai mắt, thân mình có chút run rẩy, Tiểu Hi đã nhớ ra anh rồi sao?

Úy Trì Hi cúi đầu trước anh, “Thật xin lỗi, đến bây giờ em mới nhớ ra anh chính là Phong ca ca!”

Đoạn ký ức trước năm bốn tuổi kia, cô đã chôn vào trong quên lãng, lâu đến nỗi cô gần như quên mất Phong ca ca, càng không ngờ rằng Phong Ngạo chính là người đã từng khắc sâu trong tâm trí cô!

Trong mắt Phong Ngạo lấp lánh ánh nước, cổ họng nghẹn ngào, “Tiểu Hi, em nhớ lại được là tốt rồi...”

Năm đó, anh trở mắt nhìn bóng lưng Tiểu Hi càng chạy càng xa. Anh dường như cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ còn có cơ hội được gặp lại cô nữa, cái loại cảm giác mất mát đó, làm sao có thể nói hết cho được?

“Chủ nhân...” Úy Trì Hi chợt nhớ tới lão già tóc trắng. Đã mười hai năm trôi qua, không ngờ lão già kia vẫn tàn nhẫn vô tình như vậy! Nhưng mà, cô bây giờ không còn là cô gái nhỏ yếu đuối Lăng Vũ Hi năm đó nữa!

“Papa rất tức giận, nhưng anh nghĩ ông sẽ hiểu cho em.” Phong Ngạo mỉm cười dịu dàng. Trên thực tế tính khí của chủ nhân anh hiểu rất rõ, bất quá đối với Tiểu Hi, ông chủ sẽ xử trí ra sao, trong lòng anh căn bản là không thể nắm bắt!

“Phong ca ca... Cảm ơn anh...” Tất cả những chuyện mà Phong Ngạo đã làm cho cô, ngoại trừ cảm ơn, cô thật không biết nói được từ nào khác. Nếu như năm đó không nhờ có anh, cô sợ rằng đã không thể thoát khỏi nanh vuốt của chủ nhân. Mười hai năm trôi qua, tin rằng Phong ca ca phải chịu khổ không ít, “Thật sự, Phong ca ca, thật sự cảm ơn anh rất nhiều!”

“Cô bé ngốc! Không cần phải cảm ơn, những năm qua, em sống rất tốt, anh đã sớm biết như vậy...” Anh vẫn luôn cho là, rời khỏi Kingloy đối với Tiểu Hi mà nói sẽ là hạnh phúc. Nhưng khi ở ‘Oriental Princess’, anh chính tai nghe cô nói cô không hạnh phúc, cho nên anh mới quyết định ám sát cha nuôi của cô, anh đã làm sai rồi sao?

“Khoan đã... Phong ca ca, bụng của em...” Úy Trì Hi chợt hét lên, cảm giác bụng âm ỉ đau.

“Tiểu Hi? Em làm sao vậy?” Phong Ngạo bị cô kêu thất thanh làm cho sợ hết hồn, trong lúc nhất thời tay chân cũng trở nên luống cuống.

“Nó mà làm sao? Trong bụng nó đang mang tạp chủng!” Một giọng đàn ông mạnh mẽ cất ngang, hàm chứa trong đó sự tức giận.

Phong Ngạo đột nhiên quay đầu: “Papa! Tạp chủng?” Hiển nhiên, anh vẫn còn chưa hiểu hết ý của ông chủ.

“Hừ! Mười sáu tuổi đã chứa hoang, Lăng Vũ Hi, không ngờ rằng nguoi và mẹ nguoi đều lăng lợ như vậy!” Lão già tóc trắng cười khẩy một tiếng, trong đôi mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

“Không liên quan đến ông!” Úy Trì Hi lạnh lùng nói.

“Nguoi!” Lão già tóc trắng bị chọc tức muốn nổ đom đóm mắt.

“Papa!” Phong Ngạo lập tức đứng chắn trước mặt Úy Trì Hi, “Cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra? Ba nói, Tiểu Hi... có thai?” Ngay khi anh nghe được tin tức này, trong lòng chợt thấy đau nhói, nhưng chủ nhân cũng không cần phải đem chuyện này ra đùa giỡn chứ.

“Sáng sớm đã bắt bác sĩ đến khám cho nó. Hừ, ra ngoài mười hai năm, giờ về lại mang theo cả tạp chủng!” Lão già tóc trắng híp mắt lại, “Nhưng mà như thế cũng tốt, Kingloy xem ra lại sắp có thêm nhân tố mới!”

“Ông đừng vọng tưởng!” Úy Trì Hi khinh thường gầm lên, “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho con mình đi vào con đường cũ! Ông hãy dẹp bỏ ý niệm này đi!”

“Ha ha ha ha...” Lão già tóc trắng ngửa mặt lên trời cười như điên, “Lăng Vũ Hi, nguoi cho rằng ở nơi này nguoi còn có thể quyết định được sao?”

“Tiểu Hi ... Em thật...” Phong Ngạo quay đầu, nhìn thật sâu vào mắt Úy Trì Hi, tim của anh như bị siết chặt lại, nhưng vẫn không muốn tin đây là sự thật!

“Là thật, Phong ca ca.” Cô gạt đầu một cái, nhoen miệng cười thật tươi, “Sau này đứa trẻ chào đời, em nhất định sẽ để cho nó gọi anh một tiếng cha nuôi, được không?”

“Cha nuôi?” Nghe như sét đánh giữa trời quang vậy, hai chữ đó cứ ong ong vang vang trong đầu Phong Ngạo. Anh ngờ ngác lặp lại lời cô, khổ sở trong lòng như con sóng nhỏ lan ra, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, “Cha của đứa nhỏ là ai?”

“À...” Cô có chút chần chừ, yên lặng lắc đầu một cái. Cô không thể nói, trong địa phận của tên biến thái này, cô không mong muốn kéo thêm một người nữa xuống nước.

“Tiểu Hi ... Có phải có người ức hiếp em hay không?” Đây chính là nguyên nhân khiến cô phải len lén khóc thầm hay sao?

Úy Trì Hi lại lắc đầu lần nữa, “Phong ca ca, xin anh đừng hỏi nữa, được không?”

“Tám phần là do quan hệ nam nữ bừa bãi, không chừng của ai còn không biết!” Lão già tóc trắng khinh miệt, hừ lạnh nói. Lăng Vũ Hi thật giống con gái mẹ nó!

“Là của ai không cần ông quan tâm! Mau thả cho tôi về!” Cô cũng lạnh giọng trả lời!

“Không thể nào!” Lão già tóc trắng không chút lưu tình thẳng thừng từ chối, “Lăng Vũ Hi, ngươi sinh là người của Kingloy, cho dù có chết, cũng phải chết ở đây! Ta đã từng sơ suất, để cho ngươi chạy thoát, lần này, không có dễ như vậy nữa!”

“Tên khốn chết tiệt! Ông có quyền gì mà muốn nhốt tôi?! Ông có tư cách gì mà muốn tôi phải ngây ngốc ở cái nơi quỷ quái này?! Mẹ kiếp! Ông không đáng được chết từ tể!” Úy Trì Hi kích động mắng. Khi cô nhớ lại tất cả mọi chuyện, càng không bao giờ muốn trở về quá khứ!

“Ta có tư cách gì?!” Lão già tóc trắng bị cô mắng chộc cho tức giận, bước một bước đến trước mặt cô, đưa tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô! “Ta có tư cách gì?! Ha ha ha ha ha! Lăng Vũ Hi, trên đời này không có một ai so với ta có đủ tư cách hơn!”

“Phụt!” Cô nhổ một bãi nước bọt về phía lão, “Ông có gan thì bóp chết tôi ngay bây giờ đi! Nếu không, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ giết ông!” Cô sẽ không bao giờ quên những nhát roi năm đó của lão. Cái loại đau khắc sâu đốt da đốt thịt kia, cho đến nay trong tâm trí cô vẫn còn như mới!

“Giết người? Hừ! Chẳng phải là quá lợi cho người?! Ta cũng muốn nhìn thử xem, bản lĩnh của người có bao nhiêu mà đòi giết ta!” Bất chợt đẩy thân thể của cô văng ra, lão già tóc trắng giống như sợt trong một lúc tức giận thật sự sẽ bẻ gãy cổ cô, “Phong Ngạo, nhốt nó lại cho ta! Huấn luyện kỹ thuật của nó, một tháng sau, ta muốn nó lại là một sát thủ thực thụ!”

Giọng nói bạo ngược, tàn nhẫn vô tình, mặc cho cô la hét thế nào, cũng không để tâm!

Chẳng lẽ, cô thật sự phải ở lại cái nơi máu lạnh này, trải qua hơn nửa phần đời còn lại hay sao?

Không! Cô không cam lòng! Cô sẽ không để cho Thác Dã được thuận lợi ở cùng Giang Tuyết Nhi!

Cô muốn chạy trốn, cô nhất định phải chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Trốn Chạy Khởi Kingloy(1)

Tuyết rơi đầy trời, những bông tuyết nhảy múa trên không với đủ các loại tư thế, bay lượn, xoay tít, hoặc thẳng tắp lao xuống, phủ dày trên mặt đất, đã làm đóng băng hết cả thành quốc Vatican nhỏ bé!

Úy Trì Hi được bọc trong một chiếc áo choàng, bước đi từng bước chặt vật, trên mặt tuyết dày vài thước, lo lắng di chuyển về phía trước.

“Tiểu Hi, lần này bất luận thế nào, chủ nhân cũng sẽ không để cho em trốn thoát, em vì sao không chịu chấp nhận số phận? Đứa trẻ... Anh sẽ giúp em chăm sóc...” Lời của Phong Ngạo còn vang vọng bên tai cô, nhưng cô đã không thể chờ đợi thêm được nữa!

Mới đó mà đã bảy tháng, cô bị Kingloy giam giữ đã bảy tháng! Cô lập, hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài!

Thác Dã, anh đang ở đâu? Anh có biết cô bị nhốt ở một nơi xa bên kia địa cầu không?

Bụng căng tròn, đã có dấu hiệu lâm bồn, Úy Trì Hi khản trầm, cực cung cầu xin con đừng chào đời vào lúc này, cũng đừng xảy ra chuyện gì! Một khi hạ

sinh ở Kingloy, bọn họ sẽ đến cướp con đi, bọn họ sẽ lại bắt đầu áp dụng một kế hoạch bồi dưỡng mới! Cô không muốn, cô không muốn cục cưng lại dẫm lên vết xe đổ của cô!

Cục cưng, con có hiểu ý định của mẹ không?

Bất chấp gió tuyết rét lạnh, gương mặt Úy Trì Hi bị đông cứng tái nhợt, hai tay vẫn luôn quán chặt quanh bụng.

“Tiểu Hi —— “

Sau lưng, truyền tới tiếng gọi lớn, cô quay đầu, là Phong Ngao. Mặc kệ cẳng chân đã tê dại, cô vội vã xoay người tăng nhanh cước bộ.

“Tiểu Hi, em đừng chạy, cẩn thận...” Phong Ngao ở phía sau nhanh chóng bắt kịp.

Chỉ mất vài bước, anh đã đứng chắn trước mặt Úy Trì Hi: “Bụng em cũng đã lớn, không quan tâm đến bản thân, cũng phải nghĩ một chút cho đứa nhỏ nữa chứ!”

“Phong ca ca! Thật xin lỗi, con của em tuyệt đối không thể đưa cho cái loại bạo chúa đó! Nếu không, em thà chết cùng nó!” Cô cười thê lương, miệng thờ ra từng hồi nhiệt khí, nhưng khi vừa hòa vào khoảng không giá rét cũng đã nhanh chóng bị đóng băng, giống như lòng của cô vậy.

“Tiểu Hi...” Phong Ngao hiểu, cuộc sống ở Kingloy, chẳng qua chỉ giống như một cỗ máy giết người, một cái xác biết đi, sống hay chết đã không có gì khác biệt! “Nhưng, trời lạnh thế này, em có thể kiên trì được bao lâu? Em còn có thể đi đâu được chứ?”

“Em phải về! Phong ca ca! Xin anh dẫn em trở về, có được hay không?” Cô thờ có chút bất ổn. Khó khăn lắm, thừa dịp hầu hết người của Kingloy đã đi thực hiện nhiệm vụ lớn nên không thể ngăn cản, cô mới tìm được cơ hội chạy trốn ra đây, nói gì cô cũng không thể quay lại!

“Quay về chỗ cha nuôi của em sao?” Phong Ngao buột miệng thốt ra.

“Anh...” Úy Trì Hi nhủ mày, tò mò làm sao anh có thể biết cha nuôi của cô?

“Xin lỗi, Tiểu Hi, sau khi gặp em, anh đã đi điều tra về em” Phong Ngao giải thích, nhưng biểu cảm trên mặt càng lúc càng cứng ngắt. Anh do dự không biết nên nói thế nào với Tiểu Hi, cha nuôi của cô đã bị anh giết! “Tiểu Hi, nơi này là Châu Âu, em có hiểu như vậy đại biểu cho khoảng cách bao xa không?”

“Nhưng mà Phong ca ca, em nhất định phải trở về, nơi này không phải là nhà của em, nơi đó mới đúng a!” Cô kích động hét lên, bảy tháng đối với nỗi nhớ về Thác Dã đã đến cực hạn!

Bảy tháng, cô chưa bao giờ rời khỏi Thác Dã bảy tháng, giống như là đã qua bảy năm rồi vậy. Mỗi lúc đêm khuya trần trọc trở mình, bởi vì mang thai nên chân bị chuột rút lại không có người giúp cô xoa bóp? Khi tỉnh dậy nước mắt ướt đầm gối, lại chẳng có ai để cùng san sẻ?

Nhắm mắt lại, tất cả đều là hình bóng Thác Dã, dẫm vào tim đau nhói. Anh thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của cục cưng. Cô nhất định phải trở về, cô nhất định phải quay trở về!

“Tiểu Hi, Tiểu Hi, em không được kích động!” Phong Ngao ôm lấy Úy Trì Hi đang rống giận, “Anh hiểu, anh hiểu.” Hốc mắt anh trong nháy mắt đỏ hồng, Kingloy cũng không phải là nhà của anh. Cảm giác của Tiểu Hi thế nào làm sao anh lại không hiểu chứ? Ông trời ơi, nếu như năm đó ông đã quyết định để cho Tiểu Hi rời khỏi đây, vậy vì sao còn để cho cô ấy phải quay trở lại cái nơi ma quỷ này chứ?

Một giọt nước mắt từ hốc mắt cô chảy xuống, mới được giữa chừng đã lập tức đóng băng!

“Oe...” Một con nôn nghén từ trong miệng cô bật ra.

“Sao vậy, Tiểu Hi?” Phong Ngao lo lắng vỗ nhẹ lưng cô, “Đừng kích động, sẽ có hại cho cục cưng.”

Mặc dù Tiểu Hi vẫn luôn giữ bí mật về cha đứa nhỏ, nhưng đứa bé là vô tội, cho dù ngay từ đầu, anh vẫn luôn thấy khó mà chấp nhận chuyện này, nhưng sau bảy tháng, cũng đủ để anh có thể đối mặt với sự thật.

“Oe...” Úy Trì Hi hít sâu một hơi, đã một thời gian dài không ốm nghén quá, mới vừa kích động, liền khiến cho cô không nhịn được buồn nôn. “Hãy để cho em đi, Phong ca ca, em không muốn liên lụy anh, anh hãy để cho em đi!”

Cô dứt lời, ưỡn ngực sai bước tới trước, dấn chân hằn sâu trên mặt tuyết, giống như ý niệm kiên định của cô vậy! Bảo cô làm sao có thể dứt bỏ tình cảm với Thác Dã đây? Đặc biệt là sau khi có cục cưng, Kingloy không còn là nơi cô có thể ở lại. Cô chỉ có thể lựa chọn trốn đi, cho dù con đường phía trước rất nguy hiểm, cô cũng không sợ hãi chút nào!

“Không! Xin lỗi em, Tiểu Hi, anh không thể trơ mắt đứng nhìn em chết được!” Phong Ngao lại lần nữa tiến lên trước đứng chắn lối đi của cô, “Bụng em lớn như vậy, còn có thể đi đâu chứ? Bây giờ trời lại đổ tuyết, thời tiết giá rét như vậy, em muốn một xác hai mạng sao?!”

Úy Trì Hi lặng thinh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phong Ngao, là ánh mắt kiên định. Cô nhất định phải rời đi, ai cũng không thể ngăn được!

“Không... Tiểu Hi, đừng ép anh...” Phong Ngao hiểu ánh mắt của cô có nghĩa là gì, nhưng anh thật sự không thể buông tay. Tiểu Hi không thể ra khỏi

mảnh đất hoang vắng này!

Chợt, nước mắt một lần nữa lặng lẽ lăn dài xuống, Phong Ngao không hiểu trong lòng cô lo lắng điều gì, cho dù có cách nửa vòng trái đất, cũng không thể nào ngăn được ý định trở về của cô. Cục cưng của cô, ngay cả khi được sinh ra ở giới hắc đạo, cô cũng không cho phép nó trưởng thành tại Kingloy!

Cô mặc kệ sự cản trở của Phong Ngao, tiếp tục đi về phía trước, cho dù con đường phía trước mịt mù tăm tối, cô cũng phải đem cục cưng thoát khỏi cái nơi ma quỷ này!

Phong Ngao chặt vật nhắm lại hai mắt, hít sâu một hơi, bước chân Úy Trì Hi vẫn không ngừng lại, ở phía sau anh, in xuống những dấu chân nông sâu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Trốn Chạy Khỏi Kingloy (2)

“Cha nuôi của em đã chết!” Anh khó khăn bật ra những từ này.

Bước chân Úy Trì Hi khựng lại một chút, trái tim đột nhiên run lên, bất động trong ba giây, cô lại tiếp tục đi về phía trước, những bông tuyết rơi xuống bả vai cô, dần dần phủ dày thêm.

“Là thật Tiểu Hi!” Anh không quay đầu lại, cũng không dám nhìn vào bóng lưng cô. Anh biết cô không tin.

Lần này, cô không dừng lại, bước chân càng mau hơn, càng lúc càng xa!

“Tiểu Hi!” Phong Ngao có chút áo não, la lớn, “Cha nuôi của em tên là Úy Trì Thác Dã. Vào cái đêm anh dẫn em đi ăn lẩu, anh nói với em anh vào nhà vệ sinh, nhưng thật ra là đi ám sát ông ta!”

Cô vẫn không dừng bước, ngược lại càng bước nhanh hơn, dẫm mạnh bước chân. Tuyết phủ trên đầu, trên vai cô rơi xuống lá tã.

Phong Ngao đột nhiên quay lại, nhìn bóng lưng đã đi xa của cô rống to: “Em còn không tin?! Là chính tay anh giết! Nhắm thẳng vào tim ông ta bắn một phát súng kết liễu! Anh chính mắt nhìn thấy máu ông ta nhuộm đỏ bộ âu phục trắng! Em còn không tin nữa sao...”

Cô kéo lê thân thể nặng nề bất chợt tăng tốc chạy bước nhỏ.

“A —— “

Một tiếng thét dài thê lương âm trầm, xuyên thủng bầu trời trắng xóa!

Tuyết, rơi càng lúc càng dày, mang theo vô vàn cảm xúc, phảng phất như bị tiếng thét này chấn động, hoảng hốt tán loạn.

Úy Trì Hi bất chợt quỳ rạp xuống mặt tuyết!

“Tiểu Hi!” Phong Ngao thấy vậy lập tức chạy đến, khi anh nhìn thấy Úy Trì Hi nước mắt nước mũi tèm lem, nghẹn giọng nói, “Thật xin lỗi... Tiểu Hi... Giết ông ta chỉ vì nhiệm vụ!”

“Anh nói dối... Anh nói dối...” Cô lệ rơi đầy mặt, toàn thân không ngừng run rẩy. Cô không tin Thác Dã đã chết, cô không tin!

“Tiểu Hi, anh không có, không tin em có thể đi hội Diệt Linh. Nếu không, anh làm sao lại gặp được em?” Anh và cô cùng quỳ trên nền tuyết lạnh, nhìn Tiểu Hi thống khổ, nước mắt không khô chảy xuống, “Còn nhớ lúc ở trên tàu ‘Oriental Princess’, chuyện anh đã từng hỏi em không?”

Cô ngo ngẩn nhìn hấn, ánh mắt có chút thất thần.

Phong Ngao nói tiếp, “Anh hỏi em, em có vui vẻ không? Cuộc sống có hạnh phúc không? Lúc ấy em trả lời là không vui, cho nên anh mới quyết định đi ám sát cha nuôi em, vốn là anh vẫn còn đang do dự chưa quyết...”

“A —— “

Lần nữa, cô không khống chế được hét lên, tiếng hét trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm cuối vẫn còn vang vọng giữa không trung, cùng những bông tuyết tung bay hỗn loạn. Úy Trì Hi không thể tin tức đầu, nước mắt là chảy rơi xuống như mưa, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào thậm chí bắt đầu khiến cô hít thở không thông!

“Đừng như vậy, Tiểu Hi, xin em đừng trở nên như vậy!” Phong Ngao ôm lấy cơ thể run rẩy của cô, “Anh biết, cha nuôi là người thân của em. Bất kể có

đôi tốt với em hay không, ít nhất đối với em cũng có ơn dưỡng dục. Nhưng mà, em cũng biết khi Kingloy nhận nhiệm vụ, cho dù anh không giết, cũng sẽ phải sát thủ khác đến giết!”

Thác Dã đã chết? Ngay lúc này trong đầu Úy Trì Hi không có gì ngoại trừ bốn chữ kia, càng không thể chứa được bất kỳ cái gì khác. Nước mắt không thể biểu đạt hết được những khiếp sợ cùng đau khổ của cô! Phong Ngạo hỏi cô có hạnh phúc hay không, thì ra vào lúc cô nói không vui, cũng là lúc đã hại chết Thác Dã! Cô khó có thể không chế tiếng hét chói tai. Cô không tin Thác Dã đã chết thật rồi! Anh sao có thể! Sao có thể bỏ lại cô và cục cưng!

“Tiểu Hi ... Em tỉnh lại đi, anh nói cho em biết tin này, bởi vì muốn em hiểu em đã không còn nơi nào để trở về nữa, hiểu không?” Khóe mắt anh rung rung, anh càng thêm bất chấp. Nếu từ nay về sau Tiểu Hi muốn hận anh, anh cũng sẽ không một lời biện hộ, chỉ xin cô đừng cùng cục cưng đứng ở nơi toàn là băng tuyết thế này chịu chết!

“Ha ha ha ha...” Cô chợt cười lớn, tiếng cười thê lương cùng với những giọt nước mắt ấm nóng, thoát cái đã bị đông cứng trên mặt cô, dường như đang tự giễu cợt bản thân mình, “Thì ra chính tôi đã hại chết Thác Dã ... Ha ha ha ha...”

“Tiểu Hi ... Đừng như vậy...” Anh hiểu, anh không nên dựa vào câu trả lời của cô để quyết định. Tiểu Hi lương thiện như vậy, anh không nên!

Úy Trì Hi vẫn cười không ngừng, giống như những gì anh nói chỉ là chuyện cười vậy, cô khóc khóc cười cười không dứt!

Có chuyện nào đáng cười hơn chuyện này? Cô chẳng qua chỉ là một quân cờ của Kingloy, Phong Ngạo cũng vậy. Chủ nhân bảo bọn họ giết ai, thì bọn họ phải giết người đó! Nếu không, người chết chính là bọn họ!

“Ha ha ha ha...” Dường như một chút khí lực còn sót lại trong cơ thể cô cũng bị rút đi hết sạch, nhưng bản năng vẫn cười như điên, cô không thể không chế bản thân mình. Thác Dã đã chết? Đây là chuyện cười lớn nhất thế kỷ ư? Buồn cười hơn là, chỉ vì một câu nói của cô, đã gián tiếp hại chết người cô yêu nhất, cha của con cô! Còn chuyện nào buồn cười hơn nữa không?

Trong lần gặp mặt cuối cùng, cô chỉ để lại sự oán hận chống đối với anh, rồi sau đó là đạp cửa đứt áo ra đi!

Chẳng lẽ lần gặp đó, chính là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ trong suốt cuộc đời này sao?

Nhưng nếu sớm biết như vậy, cô làm sao có thể để bị chọc tức rồi đi, nhưng nếu sớm biết như vậy, cô làm sao lại nói những lời không vui, nhưng nếu sớm biết...

Kingloy muốn giết Thác Dã sao?

Ha ha ha ha...

“Đừng, đừng như vậy, Tiểu Hi! Thật xin lỗi, xin em đừng cười nữa!” Phong Ngạo thống khổ nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống hai hàng lệ nóng. Anh biết Tiểu Hi đang vô cùng đau đớn, nếu không cô sẽ không vừa cười vừa khóc mãi như vậy, cười đến mức thở dốc từng cơn!

Cô chưa bao giờ cảm thấy bị thương nhiều đến thế, cho dù là cười to, trong mắt cũng chỉ toát ra toàn là đau đớn nồng đậm. Phong Ngạo không cam lòng, vì sao tin tức này gần như đã làm cô suy sụp đến vậy?

Chẳng lẽ, anh đã làm sai rồi sao?

Vị cha nuôi đó của Tiểu Hi, vì sao có thể khiến cho cô nhớ thương đến vậy, vì sao có thể khiến cho cô đau khổ đến thế?

“Xin lỗi em...” Nếu như ba chữ này đủ để Tiểu Hi tha thứ cho anh, anh có thể nói hơn ngàn vạn lần, nhưng hữu dụng sao?

“Xin lỗi em, Tiểu Hi...” Anh ôm lấy cô bởi vì cười to mà run rẩy, nghẹn ngào lặp đi lặp lại, chỉ van cô có thể dừng lại.

Pằng!

Chợt, một tiếng súng nổ vang lên trên nền trời tuyết trắng tung bay!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Trốn Chạy Khỏi Kingloy (3)

“A...” Úy Trì Hi rên lên một tiếng, giọng cười châm biếm đột ngột tắt lịm!

“Tiểu Hi!” Phong Ngạo hét to, bất chợt toàn thân giống như đã mất hoàn toàn cảm giác.

Vào giây kế tiếp, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống lòng bàn tay anh! Anh đột nhiên hoảng hốt, giơ tay lên, vết máu đỏ tươi loang ra, dính đầy bàn tay anh, “Tiểu Hi ——” Anh hét to, cặp mắt đỏ ạch!

Nụ cười thê lương dường như đông cứng lại, như thể được khắc trên dung nhan tuyệt mỹ của cô, nước mắt ràn rụa tạo thành vệt nước trong suốt trên khuôn mặt trái xoan nhợt nhạt. Cô nghiêng đầu thở hắt một hơi, thân thể mềm nhũn, ngã nhào vào lồng ngực Phong Ngao.

“Không ——” Phong Ngao ngửa mặt lên trời hét dài. Ông trời dường như giỡn với anh như vậy! Đừng để anh phải trở mặt đứng nhìn Tiểu Hi chết đi! Lòng như bị dao cắt đau đớn, anh bật khóc thành tiếng, “Tiểu Hi! Tiểu Hi! Đừng chết, đừng...”

Lúc này trong đầu anh hiện lên hình ảnh mười hai năm về trước, trong khói súng mịt mù anh trở mặt đứng nhìn cô rời đi, cái loại đau đớn mất mát đó, hôm nay anh lại càng có cảm giác đau đớn hơn cả vạn lần giống như là bị găm nhăm sâu vào trong xương tủy!

“Phong... Ca ca...” Cô thở hổn hển đứt đoạn, nước mắt chảy xuống. Lần này, cô cảm nhận sâu sắc nỗi đau của cái chết, cô dùng chút hơi tàn, níu lấy vạt áo Phong Ngao, “Thác Dã... Thật... Đã chết rồi sao...”

“Bây giờ là lúc nào, em còn nghĩ đến cái người làm em không vui đó! Tiểu Hi, em cố lên, anh sẽ đưa em trở về...” Cánh tay Phong Ngao run rẩy, dốc sức ôm lấy Ủy Trì Hi đem đi, nước mắt nhạt nhòa trên má. Ai nói đàn ông không rơi lệ, chẳng qua là họ chưa bị chạm tới chỗ thương tâm mà thôi!

Ủy Trì Hi khe khẽ lắc đầu, cố chấp muốn có câu trả lời, “Nói cho... em...”

“Tiểu Hi... Cha nuôi em, thực sự quan trọng với em đến vậy sao?” Anh ghen ngào nói, “Anh không chắc chắn, anh không chắc chắn ông ta đã chết hay chưa, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều! Đã qua bảy tháng, chủ nhân cũng chưa lần nào đề cập tới chuyện nhiệm vụ thất bại, cho nên, anh đoán chắc hẳn là...”

Nước mắt, ào ào chảy xuống, bông tuyết liên tục đáp xuống mặt cô. Cô đau lòng bật khóc thành tiếng, nhưng vì mất máu quá nhiều nên cơ thể đang từ từ mất dần khí lực. Thác Dã thật sự đã chết rồi sao? Đau buồn khiến cô càng thêm thống khổ đến mức không còn thiết sống, đôi môi trong nháy mắt tái nhợt!

“Tiểu Hi...” Phong Ngao không kiềm được nước mắt, sợ —— sợ Tiểu Hi...

Anh đột nhiên ngước mắt lên, nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa đang giơ cao súng —— chủ nhân!

Phong Ngao hít vào một ngụm khí lạnh. Anh nhìn về phía người đàn ông lãnh khốc vô tình kia rống lên: “Tại sao! Tại sao ông lại nổ súng!”

Mắt thấy sắp ngăn được Tiểu Hi rồi, mắt thấy chỉ cần... Vì sao ông ta còn nổ súng?! Tại sao lại tàn nhẫn như vậy! Tại sao cứ muốn một xác hai mạng!

Bông tuyết với muôn hình vạn thái, sáng long lanh trong suốt, bắt đầu đổ xuống tới tấp, giống như những con sóng biển, gần như muốn bao phủ lên hết hai người đang quỵ sụp trên mặt đất. Vết máu bắt mắt nhuộm đỏ mặt tuyết trắng, dường như muốn đốt cháy ánh mắt Phong Ngao!

“Phong... Ca ca... Đừng...” Khóe miệng Ủy Trì Hi rỉ máu, cô dồn sức, ngón tay run rẩy cố hết sức xoa xoa gương mặt anh, “Đừng... đau lòng...”

“Không... Tiểu Hi, Em đừng nói chuyện! Anh nhất định sẽ cứu em! Anh nhất định sẽ cứu em!” Phong Ngao không nói hai lời liền vòng tay ôm lấy Ủy Trì Hi chạy về phía trụ sở Kingloy. Anh vừa chạy, vừa khóc, “Xin em, Tiểu Hi, cầu xin em đừng chết!”

Nước mắt anh rơi trên gương mặt cô. Cả khuôn mặt cô lúc này như một đóa hoa đang nở rộ, “Em muốn... Đi tìm... Thác Dã...”

Hơi thở của cô mong manh, nhưng vẫn rõ ràng lọt vào tai Phong Ngao, “Vậy em cũng phải giữ lại mạng rồi mới đi tìm được!”

“Anh ấy... a...” Ủy Trì Hi chợt phun ra một ngụm máu.

“Tiểu Hi!” Phong Ngao hét to, trái tim bị bóp chặt như muốn vỡ vụn. Trời ơi, cầu xin ông, đừng đem Tiểu Hi đi, đừng đem ánh mặt trời của tôi đi!

Máu từ miệng chảy xuống nhuộm đỏ áo cô, nhưng cô vẫn kiên trì muốn nói ra mấy chữ cuối cùng kia, “Anh ấy... chính là... Mạng... em!”

“Không...” Phong Ngao rống lên, chợt, lòng bàn tay lại chạm vào một dòng chất lỏng ấm áp, anh vươn tay ra nhìn, lòng bàn tay nhuộm đầy máu tươi! Trời ơi! Là máu ở hạ thân Tiểu Hi! “Đừng làm anh sợ, Tiểu Hi, em nhất định phải gắng gượng!”

Phong Ngao khóc rống, thề cầu nguyện, ông trời ơi, đừng đem Tiểu Hi đi, đừng đem con của cô ấy đi!

Tuyết vẫn vô tình như vậy, im hơi lặng tiếng, không chịu ngừng rơi, dường như cố ý muốn dùng màu trắng của bản thân, để che phủ hết thảy những thứ xấu xí của cái thế giới phù hoa này!

Nhưng máu cô vẫn từng giọt, từng giọt theo đôi chân thon thả, theo bờ vai mảnh khảnh của cô... Nhỏ xuống cùng với dấu chân lúc nông lúc sâu của Phong Ngao. Bông tuyết giống như con ma cả rờn đang tham lam cắn hút máu!

Cô cảm giác được sinh mạng mình nhanh chóng sắp tách dần khỏi cơ thể, hạ thân không ngừng chảy ra chất lỏng khiến cô đau muốn hét đến chói tai, nhưng lại không thể kêu được thành tiếng! Cục... Cục... Cục!

Nước mắt cô chảy xuống trong suốt nóng bỏng, nhưng vừa rơi xuống đã lập tức bị đông cứng kết thành băng!

Sau đó vô thanh vô tức biến mất trong tuyết trắng...

Thác Dã ... Cục cụng...

Hy vọng duy nhất để cô sinh tồn, cũng sắp bỏ cô mà đi rồi sao? Cũng tốt, hoàn hảo cô lập tức sẽ đi theo bọn họ...

Thác Dã ... Chờ, chờ một chút, xin nán lại chờ em và con...

Bông tuyết phủ xuống giống như thác nước, rơi càng lúc càng dày hơn, băng tuyết ngập trời, tất cả đều bị tuyết phủ kín, giống như quang cảnh trên thiên đường, khắp nơi đều là một màu trắng xóa!

Trên mảnh đất hoang vu này, Phong Ngao in xuống một dãy dài dấu chân, nối tiếp nhau hướng về một phương vô định, máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống nối thành một vệt dài màu đỏ, trong nháy mắt cũng bị tan ra vào trong thế giới trắng xóa đó!

“Tiểu Hi, em đừng sợ, sẽ không sao!”

Phong Ngao thở hổn hển, kêu la giận dữ đau đến xé ruột xé gan, giống như tiếng kêu rên của một con mãnh thú!

Anh mãi miết chạy như điên, nếu như có thiên đường, cũng xin đừng đem cô ấy đi, bởi vì anh vẫn không buông được, anh vẫn còn luyến tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Trái Tim Florence (1)

Bốn năm sau.

Italia là quốc gia thân thiện với những phong tục tập quán cực kỳ lãng mạn, đặc biệt là thành cổ Roma đã để lại rất nhiều di sản văn hóa phong phú, đến nay vẫn khiến người dân trên toàn thế giới phải ngưỡng mộ.

Gần đây, nghe nói có một khối thạch anh tím quý giá đầy huyền bí được vận chuyển đến thành phố xinh đẹp của Italia —— Florence.

Khối thạch anh tím được đặt tên là ‘Heart of Florence – Trái tim Florence’, có tin đồn người sở hữu thạch anh tím, không chỉ có thể được mang lại may mắn, hơn nữa còn có thể sống lâu trăm tuổi. Nhưng nếu nó không hợp với mệnh cách chủ nhân, cho dù có được nó, cũng sẽ bị tai ách quần thân, không tránh được bị chết bất đắc kỳ tử!

Thạch anh tím đích thực thần bí, hơn nữa truyền thuyết về nó, khiến cho người ta tin rằng, chỉ có ở Florence, mới có được may mắn và phước lành.

Thạch anh tím này được tôn sùng cũng bởi vì cách đây bảy trăm năm, một nữ phù thủy người Italia đã từng lập một lời nguyền. Nếu như mệnh cách không hợp, cô chiếm giữ ‘Trái tim Florence’ chỉ mang đến tai ách, nếu như mệnh cách phù hợp, sẽ gặp được nhiều may mắn, gặp dữ hóa lành.

Nhưng đáng tiếc là, rất nhiều người cũng không hề biết rõ lời nguyền mà nữ phù thủy kia đã ếm, và làm thế nào để phá giải? Loại mệnh cách nào mới được xem là phù hợp? Cho đến nay vẫn không có ai biết.

Dù vậy, ‘Trái tim Florence’ vẫn khiến cho rất nhiều người phải đổ xô vào tranh giành! Nếu anh thấy may mắn, anh có thể giữ lại, nếu như gặp phải vận khí xấu, thì sẽ lập tức chuyển nhượng qua tay người khác, lại bắt đầu một buổi bán đấu giá mới.

Mà khối thạch anh tím kia sau khi trôi nổi qua tay bao nhiêu người lúc này đang nằm trong tay một vị doanh nhân giàu có, đã được bí mật vận chuyển đến Florence, chuẩn bị tiến hành buổi bán đấu giá, việc này thu hút không ít người nổi tiếng giàu có từ khắp nơi trên thế giới tập trung đến Florence.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Florence vào đêm, bao phủ xuống thành phố này là khí tức La Mã cổ đại, bạn có thể tùy ý nhìn thấy phong cách kiến trúc thời kỳ Phục Hưng ở khắp nơi, trong giáo đường mờ hồ truyền ra bài thánh ca, dịu dàng xua đi sự mệt mỏi của khách lữ hành.

Chợt, trên đường một chiếc Lincoln Sedan, đột nhiên dừng lại trước cửa một khách sạn mang phong cách La Mã cổ xưa, anh chàng bảo vệ trông giữ xe vội vàng chạy ra nghênh đón.

Cửa xe màu đen được mở ra, tài xế vội vàng bước xuống mở cửa ghế sau ra. Một đôi giày da màu đen bóng lộn từ bên trong bước ra, biểu thị cho thân phận cao quý của chủ nhân. Theo sau đó là một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen bóng bệnh, đeo kính râm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gọi cảm, cặp kính trên sống mũi che đi ánh mắt của người đàn ông. Người đàn ông này là người châu Á hay lại Á Âu thì anh chàng bảo vệ trông giữ xe cũng

không thể biết được. Chiếc áo khoác dài Armani màu đen tôn lên khí chất ưu nhã mà độc đoán của người đàn ông, gần như khiến cho anh chàng bảo vệ trông giữ xe phải cúi đầu ngay tức khắc.

Đi theo phía sau người đàn ông còn có thêm sáu người đàn ông nữa đều đeo kính râm, tất cả đều mặc đồ đen với thân thể cường tráng, dường như đi theo sau để hộ vệ, điều này thể hiện lai lịch của người đàn ông kia không hề nhỏ. Trong đó có một người tay ôm một chiếc vali nhỏ màu đen, đi sát theo sau người đàn ông kia, được một đám vệ sĩ bao quanh, trông rất thần bí.

Một nhóm bảy người, bước vào cửa chính khách sạn, chuẩn bị đăng ký nghỉ lại.

Nữ tiếp tân xinh đẹp của khách sạn lập tức tiến lên chào đón, mỉm cười nói lưu loát một câu tiếng Italia: “Hoan nghênh quý khách!”

Nữ tiếp tân vừa nhìn thấy người đàn ông cầm đầu liền giật mình hốt hoảng, cho dù ánh mắt của ông ta có bị giấu đằng sau cặp kính râm, nhưng cả người vẫn toát ra khí tức mê người, không khỏi làm ánh mắt cô ta lập tức biến thành hình trái tim. Đặc biệt là chiếc Lincoln Sedan, cùng với bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền kia, lần nữa biểu hiện thân phận cao quý của chủ nhân nó, làm sao không khiến cho phụ nữ phải khao khát chứ?

Người đàn ông cầm đầu vẫn không tháo kính râm xuống, nhìn thấy người phụ nữ tỏ ra si mê mình cũng không hề trách cứ, ông ta chẳng qua chỉ khẽ gạt đầu. Một vệ sĩ ở sau lưng lấy ra thẻ VIP của khách sạn, nữ tiếp tân sau khi nhận lấy, lập tức gọi bồi phòng dẫn bọn họ vào phòng Tổng thống.

Người đàn ông với thân phận tôn quý quả thực đã khiến cho nhân viên khách sạn đều phải chặc lưỡi hít hà, phòng Tổng thống cũng không phải là nơi người bình thường có thể vào ở được. Huống chi loại thẻ VIP dùng cho khách quý này, khách sạn bọn họ lưu hành trên toàn thế giới chỉ có mười thẻ!

Dẫn một nhóm bảy người, đi lên tầng cao nhất của khách sạn. Tầng này hoàn toàn là một tầng lầu tách biệt, ngoại trừ phòng Tổng thống ra, không hề có phòng nào khác nữa.

“Thưa ngài, đây là phòng dành cho các ngài.” Người bồi phòng đưa thẻ ra vào cho một người trong nhóm vệ sĩ đó.

“Cám ơn.” Người vệ sĩ trả lời hơi mang chất giọng Italia, nhưng khẩu âm vẫn tiết lộ anh ta không phải là người địa phương, dù sao người địa phương thì cũng không cần phải tới ở khách sạn, đúng không.

Sau khi vào phòng Tổng thống, cửa đã được đóng lại.

Nhóm vệ sĩ theo bản năng bắt đầu kiểm tra căn phòng, xem thử xem có vật gì khả nghi hay không. Bao gồm cả máy giám sát, thiết bị nghe lén đều là những vật dụng có tính uy hiếp đối với bọn họ tất nhiên cũng thuộc phạm vi tra xét.

Mà căn phòng Tổng thống này được thiết kế một phòng có hai tầng, tầng trên và tầng dưới, được thiết kế sang trọng và đẳng cấp, bài trí quý phái, lần nữa thể hiện sự đắt giá của nó.

Người vệ sĩ ôm chiếc vali màu đen, ngồi trên ghế salon tràn ngập vẻ cổ điển, vẫn luôn gất gao ôm chặt cái vali kia, giống như bên trong nó chứa bảo vật vô giá.

Người đàn ông vẫn ngồi lặng lẽ ở đầu kia của ghế salon, yên lặng đốt xi gà, chờ đợi nhóm vệ sĩ kiểm tra xong, không nói lời nào.

Mười lăm phút sau, năm người vệ sĩ hoàn thành nhiệm vụ, tụ tập lại bên cạnh ghế salon.

“Lão Đại, kiểm tra xong, không có gì khả nghi.” Một người trong nhóm vệ sĩ tháo kính râm xuống, một mực cung kính đứng trước mặt người đàn ông.

“Đúng vậy, phòng ngủ chính trên lầu cũng không có gì khả nghi, lão Đại, tối nay có thể an tâm ngủ lại.” Một vệ sĩ khác gật đầu đáp.

“Đúng vậy, toilet cũng đã kiểm tra xong.”

Đội năm vệ sĩ báo cáo kết quả xong, người đàn ông tháo kính râm xuống, một đôi mắt đen sâu thẳm thăm hiện ra. Gương mặt anh tuấn, mày kiếm mạnh mẽ, lần nữa biểu hiện sự cao quý tao nhã mà độc đoán của người đàn ông.

Ông ta hít sâu một hơi xi gà, sau đó thổi ra một vòng khói nhỏ, mùi thơm của xi gà khuếch tán trong không khí, kéo theo mùi nicotin cám dỗ. Ông ta khẽ gật đầu, đôi môi mỏng bập vào điều xi gà, hấp dẫn đến mức gần như khiến cho phụ nữ phải thét chói tai, hận bản thân không phải là điều xi gà kia. May mắn sáu vệ sĩ ở đây đều là những tên đàn ông cường tráng, mà trong mắt bọn họ lão Đại chính là vị thủ lĩnh tôn kính.

Người đàn ông cau mày, nhả ra một ngụm khói trắng, dường như đang suy nghĩ vấn đề gì thâm sâu lắm, sáu vệ sĩ vẫn lẳng lặng chờ lệnh của ông ta.

Gã vệ sĩ vẫn luôn ôm chiếc vali đen trước ngực, không nhìn được cát tiếng hỏi, “Lão Đại, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Cái vali này nên xử lý thế nào?”

Đôi mắt màu đen của người đàn ông chợt lóe lên tia sáng, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một hình vòng cung hoàn mỹ, khinh miệt cười nói, “Đem cái vali rỗng để vào phòng của tôi, đồ vật bên trong các cậu tự bảo quản!”

Giọng nói từ tính lộ ra vẻ nghiền ngẫm cân nhắc, ánh mắt sắc lạnh khiến cho người ta không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Trái Tim Florence (2)

Ban đêm, ánh trăng như được dát bạc rải xuống mặt đất, Florence về đêm, có một loại mùi thơm đặc biệt tràn ngập khắp không gian, phảng phất như có một tấm lưới mềm mại, gói hết toàn bộ khí tức nồng đậm phát ra từ các kiến trúc cổ điển bọc vào bên trong.

Florence về đêm, cũng tràn ngập hơi thở văn hóa Phục Hưng thần bí thời kỳ trung cổ, di tích văn hóa do La Mã cổ xưa còn để lại, tạo cho thành phố này một nét cương nhu tinh tế.

Đột nhiên, một bóng đen mảnh khảnh xoẹt qua bầu trời đêm, bộ quần áo dạ hành màu đen gần như chìm chìm trong bóng đêm, bên thắt lưng có dắt một chiếc túi nhỏ cũng là màu đen. Toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ thấy mỗi một đôi mắt mèo, trong bóng đêm như hai viên pha lê phát sáng lấp lánh.

Quan trọng tại đây có một mùi thơm phiêu đảng, cho nên khi tiếp xúc với quan cảnh nơi này, mọi thứ đều dường như bị phủ thêm một dáng vẻ huyền ảo, màu sắc cũng vô cùng thơ mộng. Hương thơm ẩn dưới lớp lưới mỏng bên trong những khu kiến trúc tuyệt đẹp kia, dường như là để cất giữ bí mật, khiến cho người ta có loại cảm giác mộng mơ.

Thân hình mảnh khảnh nhún người lộn nhào một cái, trong nháy mắt đã treo lên vách tường của tòa nhà cao tầng, thân thủ dẻo dai ngay đến mặt trăng cũng phải tán thưởng. Một luồng sáng bạc quét về phía thân ảnh kia. Đôi gò bồng đầy đặn căng mọng, đáng người rõ ràng có lỗi có lỗi, hiển nhiên bóng đen này nhất định là phụ nữ, không, có lẽ là yêu nữ.

“Meooo —— “

Đột nhiên có tiếng mèo kêu khiến bóng đen bị dọa cho sợ hãi thân thể cũng khẽ run lên, tay nắm chặt vách tường thiếu chút nữa buông ra. Mẹ ơi, nơi này cách mặt đất hơn trăm thước. Oái! Té xuống không chết cũng thành người thực vật!

Cô tức giận, ánh mắt lập tức bắn về phía con mèo mun lười biếng trên nóc nhà kia! Nguy hiểm thật, cô nhẹ nhàng vỗ ngực, may mắn thì ra là con mèo hoang!

Chú mèo mun có đôi mắt màu lục bích tựa như hai cái bóng đèn huỳnh quang, khinh miệt quét mắt về phía cô, như thể nói: Nửa đêm canh ba làm kẻ trộm, không một sao?

Con mèo xấu xí, liên quan gì đến người, về nhà mà ngủ đi! Nửa đêm canh ba còn cản trở việc của cô! Cô trừng mắt nhìn lại!

Trong lòng cô rủa thầm một câu, sau khi bình tĩnh lại, tiếp tục leo lên cửa sổ của tòa nhà!

Giống như một con thằn lằn đứt đuôi, cô gắng sức bám chặt vào vách tường, cẩn thận di chuyển, trong lòng không ngừng nguyên rủa cái tên bạo chúa kia, thật không có lương tâm, khur khur sống chết phai cô tới làm cái việc khổ cực này!

Cô thừa nhận, kỹ thuật của cô hơi yếu một chút, thân thủ cũng có hơi kém, cho nên những việc cu li không yêu cầu kỹ thuật cao thường thường đều đổ xuống đầu cô.

Gió đêm thổi nhẹ, cô lang thang dưới ánh trăng, y phục dạ hành màu đen ôm sát cơ thể. Bởi vì y phục bó quá chặt, khiến cho cô đỏ mặt hời hợt! Người nào quy định đồ dạ hành thì phải bó chặt lại giống như xác ướp vậy hả? Người phát minh ra bộ y phục dạ hành này, nhất định là người rất sợ lạnh!

Phù phù, mỗi tay quá, má ơi, lực hút trái đất quả thật quá lớn, cô không chỉ làm một con thằn lằn mà xem ra còn phải giảm cân nữa. Dần dần, cuối cùng cô cũng di chuyển đến dưới ô cửa sổ kia. Khung cửa sổ được chạm khắc từ gỗ đàn hương, chính xác là theo phong cách độc đáo của Florence.

Aizz, cô than nhẹ một tiếng, một tay bám thật chắc vào khung cửa sổ, tay kia thì buông ra, móc con dao nhỏ sáng choang từ cái túi nhỏ bên hông.

Nhẹ nhàng, cô tin chắc, cô quả thật đã rất nhẹ rất nhẹ cạy cánh cửa sổ!

Nhưng

Cạch! Cánh cửa sổ này ầy vậy mà đã bị phá trước rồi! Khiến cô không cần phí sức liền mở ra được, thế mà dám xưng là khách sạn sang trọng nhất Florence?! Không ngờ tất cả đều là đồ nỡ! Cô âm thầm phi nhỏ.

Cắt dao nhỏ vào, cô cẩn thận mở cửa sổ ra một khoảng, vén rèm cửa sổ bên trong ra, trông mắt híp lại, đang muốn khám phá địa hình trong nhà.

A! Cô rủa thầm lần nữa, phòng khách này dường như hơi âm u một chút, tất cả đều tối đen như mực! Mắt cô cũng không phải là máy quét, nhìn không thấy cái gì a!

May mắn! Cô cũng không phải kẻ ngốc, trước khi ra ngoài liền phòng sẵn một cái mắt kính nhìn ban đêm!

Sau đó, cô lôi thêm một cái mắt kính nhìn ban đêm từ trong cái túi nhỏ ra, đeo trên sống mũi. Lần này, cô đã có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên trong nhà nhờ kính nhìn ban đêm!

Bất quá, bên trong phòng ngoại trừ chiếc giường nước cỡ lớn ra, thì chỉ toàn vật dụng nội thất sang trọng, cũng không có người!

Cô liếc mắt lên nhìn chiếc giường nước kia, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, giường nước yeah! Hãy tưởng tượng mình đang ở trong đại dương bơi lội, được những con sóng nhỏ vỗ về, cái loại cảm giác được sóng nước nhẹ nhàng vuốt ve đó, khiến cô không ngừng ao ước, ngủ ở trên đó nhất định rất thoải mái!

Á! Làm chính sự quan trọng hơn, cô nuốt một ngụm nước miếng, lần nữa quét mắt nhìn xung quanh. Chợt, tầm mắt của cô dừng lại trên bàn trang điểm, một chiếc vali màu đen hiện ra ngay trước mắt cô!

Không sai! Đúng là giống như đúc chiếc vali cô đã nhìn thấy trong hình! Xem ra mục tiêu chính là nó!

Nhân lúc bây giờ không có ai, cô phải nhanh chóng ra tay! Cô thầm thấy may mắn, vận khí thật tốt!

Tiếp theo, nhún người một cái, chân cô lập tức trèo lên bệ cửa sổ! Động tác lưu loát gọn gàng giống như đang diễn một đoạn phim nữ điệp viên 007!

Thận trọng đẩy cửa sổ ra, vén màn cửa lên, cô nhảy một cái vào bên trong!

Ngay thời điểm cô đáp xuống đất, đột nhiên sau lưng có một cánh tay mạnh mẽ đem hai tay cô quật ngược ra sau!

Còn không kịp quay đầu lại, thì chiếc kính nhìn ban đêm trên sống mũi cô cũng bị sức mạnh kia hất rớt!

“A ——” Cô theo bản năng hét lên!

Tầm mắt lại chìm trong bóng tối, cô lúc này giống như người mù vậy, không thấy rõ cảnh vật chung quanh. Xuyên qua mặt nạ, cô mơ hồ ngửi được một mùi hương! Loại mùi này, quá mạnh mẽ cô không cách nào xem thường. Đó là mùi nước hoa GUCCI, loại mùi vị này, cái loại hương thơm này, rất bá đạo, rất nam tính tràn ngập giác quan cô!

Oái! Cô lại —— là —— người —— bị —— tập kích!

Quá kém cỏi! Vốn là cô ban đêm đi tập kích người ta, lúc này lại bị trả đũa! Cô quá sơ suất! Hoàn toàn không ý thức được có người đang núp bên cạnh cửa sổ, chờ tập kích cô!

Cô không phục, lập tức tung một cú đá xoay, muốn thoát khỏi sự kiềm kẹp của người tập kích kia!

Nhưng hiển nhiên là, cô vẫn ‘kém mấy bậc’ so với người ta!

Lực đạo của đối phương quả thật quá mạnh mẽ, chỉ cần một chân đã áp chế được đôi chân mảnh khảnh của cô dưới chân mình!

“A ——” Cô lại kêu lên lần nữa, lần này, thật sự là rất đau! Chân giống như bị đập gãy!

Lực đập kia quá mạnh, khiến cô thiếu chút nữa đau đến phải chảy nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trái Tim Florence (3)

Cô ra sức uốn éo người, nhưng tiếng kêu lần thứ ba chưa kịp thoát khỏi miệng, ngay lập tức đã bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ bịt kín miệng cô lại!

“Um...” Giọng nói của cô đã bị bàn tay của hắn chặn lại bên trong!

Oa, cô cảm giác người phía sau tuyệt đối là một gã đàn ông to cao vạm vỡ! Quá hèn hạ, bắt nạt cô ‘con gái yếu đuối’!

“Đáng chết! Ngậm cái giọng vịt đực của cô lại!” Người đàn ông kia không kiên nhẫn nói, chất giọng vô cùng trầm thấp giàu từ tính, ngôn ngữ Italia chuẩn xác lưu loát bật ra.

Thì ra là một anh chàng người Ý! Khi dễ cô không biết tiếng Italia hả! Cô âm thầm phi nhờ một câu, trong đầu nghĩ cách thoát thân!

“Um! Hãy... thả tôi ra!” Cô lồm bồm vài chữ tiếng Anh sứt sọc. Người này muốn cô bị nghẹt thở chết sao! Đeo một lớp mặt nạ đã khó hô hấp, bây giờ còn chặn thêm một bàn tay lên nữa!

“Câm miệng, tôi sẽ thả cô ra!” Người đàn ông lập tức dùng ngôn ngữ tiếng Anh bản địa trả lời cô, trong giọng nói lộ ra sự thiếu kiên nhẫn. Tối nay hắn sớm đã có chuẩn bị, cố ý dẫn cá cắn câu, không ngờ sập bẫy cũng chỉ là một cô gái ngu ngốc, đầu óc kém nhạy bén, thân thủ không nhanh nhẹn, phát âm thì giống như vịt kêu!

“Á!” Câu này cô nghe hiểu! Vội vàng đằng hoàng ngậm miệng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt không phải sao!

Thấy cô nghiêm chỉnh lại, lúc này người đàn ông mới buông tay ra

“A ——” Vẫn chưa kịp hét dứt câu, một lần nữa giọng nói của cô bị bịt kín trong lòng bàn tay hắn!

“Shit! Quả nhiên đàn bà là không biết giữ chữ tín!” Người đàn ông lên tiếng trách cứ.

Sì và xong, hắn dùng sức giật mạnh, lột mặt nạ của cô gái xuống.

Cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt quét lên mặt cô, xen lẫn mùi đặc trưng của người đàn ông, cô lập tức lấy tay che mặt, hét lớn: “Không được mở đèn!” Giọng nói khàn khàn trầm đục, nói lưu loát một câu bằng tiếng Trung!

Cô sợ mình bị bại lộ thân phận, đến lúc đó chắc chắn sẽ liên lụy những người khác trong tổ chức!

Trong bóng tối, người đàn ông hơi cau mày, cô gái này là người Trung quốc? “Ồ, không ngờ cô nói được tiếng Trung!” Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, dám phái một cô gái đơn thân độc mã tới, trong hồ lô bọn chúng đang giấu thứ gì? Cô cho là không muốn mở đèn, hắn liền không mở sao? Ngây thơ!

Oái! Người đàn ông này có thể nói được mấy thứ tiếng a, lại còn nói cả tiếng Trung! Cô gái lấy hai tay che mặt, mò mẫm trong bóng tối, thân thể lạng lẹ nhích về phía cửa lúc mới vừa đi vào.

“Đáng chết! Muốn chạy!” Còn chưa kịp mở đèn, người đàn ông đã thuận tay nắm lấy eo cô, trước khi cái giọng vịt đực của cô kịp hét lên, thì tay kia của hắn lại lần nữa bịt kín môi cô, “Cô thử kêu thêm lần nữa xem!”

Lần này, lòng bàn tay thô ráp của hắn áp lên da mặt cô, làn da trơn nhẵn lạnh mìn đến khó tin! Đôi môi ẩm áp của cô giống như một dòng nước ấm xuyên qua lòng bàn tay hắn. “Um..” A, hèn hạ! Cô ê ê a a.

“Nói! Là ai phái cô tới đây?!” Một cánh tay hắn kẹp chặt lấy thân thể cô, một tay khác vẫn che miệng cô lại, “Không chịu an phận sao? Tôi cũng muốn tận mắt nhìn thật rõ khuôn mặt của cô!”

Nói xong, hắn liền lôi cơ thể cô đi đến bên tường

Mẹ ơi, xong rồi xong rồi! Cô gắng sức kéo giật ngược hắn lại, sống chết cũng không để cho hắn đi bật đèn! Tinh tiết sau đó, cô há miệng cắn tay của hắn...

Người đàn ông rên lên một tiếng, cô thừa dịp hắn có hơi chút hốt hoảng, đem hết sức lực tích góp được từ lúc mới sinh đến giờ cong người muốn thoát khỏi hắn!

Chợt, trong bóng tối, cô giống như đụng phải một thân mình, chân mềm nhũn, theo bản năng cô níu lấy cổ hắn. Kết quả, cả hai ngay lập ngã rầm xuống. Oái, thật ra là cô đã ngã xuống cái giường nước kia!

“Um..” Lần này, là môi của hắn, trong lúc vô tình chạm vào môi cô!

Khi hắn chạm được vào đôi môi ẩm áp kia, không ngờ lại mềm mại đến... khó tin! Giống như...

Trong đầu một ý tưởng bất ngờ nổ tung ra! Tim của hắn kích động giống như nước sôi sùng sục, trong nháy mắt bặm lấy đôi môi kia! Trong lòng thầm nghĩ là ‘cô ấy’ sao?

“Um..” A! Người này không phải là mạnh hơn cô đi! Cô gắng sức uốn éo người. Trong phòng tối quá, cô hoàn toàn không thể nhìn thấy được hình dáng của người đàn ông này. Hắn điên cuồng hôn cô, thân thể nặng nề đè lên người cô!

A A A! Hắn thật là nặng! Hai cô không cách nào nhúc nhích nổi, hai cánh môi chỉ có thể mặc cho hắn giày vò cướp đoạt! Sau lưng là giường nước mềm mại, khiến cho đường cong thân thể cô hoàn toàn vừa khít, khiến trong lòng cô cũng phải thán than lên, giường nước thực sự rất thoải mái!

Ui cha ui cha! Hơi thở của đàn ông mang theo mùi xạ hương, làm cho cô bị mê hoặc. Cô thể mà cảm thấy nụ hôn này có chút... ngây ngất!

Đáng chết! Đáng chết! Là hương vị này, chính xác là hương vị này! Hắn thở hổn hển, trầm mê mút lấy đôi môi anh đào của cô, bá đạo dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, có chút trừng phạt khẽ cắn xuống cánh môi cô, các ngón tay cũng khẽ run rẩy, không kiềm được phủ xuống thân thể mềm mại dưới thân kia, cảm giác đã cách biệt bốn năm...

“Um..” Âm thanh rên khẽ từ cổ họng khàn khàn của cô, có chút không chịu nổi loại kích tình bất ngờ này, hai tay theo bản năng như muốn bắt được thứ gì đó...

Chợt, tiếng rên khê này trong nháy mắt kéo hẳn trở về hiện thực! Không phải là giọng nói này! Đáng chết!

Hắn đột nhiên lui ra, đôi mắt lấp lánh thoáng lóe lên tia sáng trong đêm đen, “Cô rốt cuộc là ai?!”

Trước ngực thoáng dâng, khí lạnh lập tức tràn vào ngực cô, khiến cô không nhận được rung mình một cái.

“Nói!” Hắn một tay dùng sức kẹp chặt cổ cô!

Theo bản năng, cô tiện tay vớ lấy một vật, bất chợt đập về phía hắn!

“A ——” Hắn khê rên lên một tiếng! Đáng chết! Cô lại tập kích hắn!

Thừa dịp hắn buông lỏng tay, cô gắng sức đẩy hắn ra, lưu loát bỏ chạy về phía cửa sổ!

Choang!

Cửa bị đập vỡ!

Cô vèo một cái, nhảy qua cửa sổ! Trong nháy mắt biến mất tăm!

“Lão Đại!” Mấy người vệ sĩ áo đen cầm súng chạy vào.

Tách một tiếng, trong phòng nháy mắt sáng trưng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Trái Tim Florence (4)

Người đàn ông che cái trán bị đập đau gấp rút đi về phía cửa sổ tìm kiếm, đã sớm không còn thấy tung tích cô gái!

Chết tiệt, chỉ hơi chút chóng mặt đã khiến cho cô ta chớp được cơ hội!

Xem ra thân thủ cũng không gọi là kém!

“Lão Đại, anh đang chảy máu!” Một người trong nhóm vệ sĩ nói.

Người đàn ông nhìn bàn tay đang bùm trên trán, lòng bàn tay có vết máu khiến cho hắn nhũn mảy. Cô gái này, một khắc trước còn đang chìm đắm trong nụ hôn của hắn, vậy mà ở giây kế tiếp lại không chút lưu tình đập vỡ đầu hắn. Tất cả phụ nữ đều vô tình như vậy hay sao?

Giống như ‘cô bé’ năm đó, giận dỗi bỏ nhà đi, mới đó mà đã hơn bốn năm!

“Vali vẫn còn!” Một gã vệ sĩ khác chỉ vào bàn trang điểm nói. Chiếc vali màu đen hoàn hảo không chút sứt mẻ, xem ra quyết định của lão Đại hoàn toàn chính xác. Quả nhiên có người đang nhắm vào chiếc vali này, chẳng qua là lão Đại sớm đã dời đồ vật bên trong đi rồi.

Người đàn ông gật đầu một cái. Căn bản hắn chưa từng cho cô cơ hội để đến gần chiếc vali, “Không sao, chỉ là báo động giả, các cậu đi ra ngoài trước đi.”

Sáu gã vệ sĩ gật đầu phục tùng, lui ra khỏi căn phòng.

Trả lại vẻ yên tĩnh cho căn phòng, ngoài cửa sổ gió thổi rèm cửa đung đưa, phảng phất như chưa từng phát sinh qua bất cứ chuyện gì. Nhưng nếu như hương thơm độc đáo của cô gái kia không phải vẫn còn vẫn vương trong không khí, nếu cái trán không phải vẫn còn đang âm ỉ đau như nhảm nhắc nhở hắn, thì hẳn thật sự cho rằng cô gái kia không hề tồn tại!

Xử lý xong vết thương của mình, hắn thả mình nằm xuống chiếc giường nước cực lớn, đầu vẫn còn hơi chút choáng váng. Ánh mắt ngao mạng liếc nhìn pho tượng ngọc thạch, đáng chết, cô gái kia ra tay thật độc ác, dám cả gan dùng vật lớn như vậy đập hắn!

Không trách người ta nói, trên đầu chữ sắc là một thanh đao, hắn không nên khinh thường!

Nhưng, vì sao mùi của cô ta lại giống của con bé quá vậy?

Hiện lên trong đầu hắn là nụ cười xinh đẹp, đáng yêu, đáng yêu, đáng yêu, đáng yêu, cho đến điệu bộ nghịch ngợm, giận lẫy... Thậm chí ngay cả dáng dấp mê người, tất cả lần lượt đều xoẹt qua.

Chợt, trong ngực bỗng thấy đau nhói. Bốn năm, con bé đột nhiên biến mất đã được bốn năm! Mặc cho hấn tìm kiếm khắp nơi cũng không sao tìm được! Đáng chết!

Dáng dấp chết tiệt!

Đàn bà đáng chết!

Rầm!

Pho tượng ngọc thạch bị hấn dùng lực ném mạnh một cái, va vào bức tường đối diện, rơi xuống đất, vỡ tan tành!

Bất lực mà giần dữ, vuốt miếng băng dán trên trán, hấn càng cảm thấy bất lực!

Chợt, hấn cảm thấy sau lưng đang đè lên một vật, luồn tay ra phía sau lấy, thì ra là một cái túi nhỏ màu đen!

Mở ra nhìn, dao nhỏ, khăn giấy, son môi, lược, chuông nhỏ... Một đồng những thứ tạp nham, cô gái này đang làm cái gì vậy?

Hấn nhớ lại tình hình lúc giao đấu với cô, từ trên giường ngồi dậy, đi về phía cửa sổ ngay trên sàn nhà, nhặt lên chiếc kính nhìn ban đêm vừa mới bị đánh rơi.

Góc trên của một bên tròng kính có khắc một chữ 'K' nhỏ, bất ngờ đập vào mắt hấn!

Lập tức, ánh mắt hấn trở nên sắc lạnh!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Phù phù phù...

Hộc, hộc!

Thời điểm từ trên cửa sổ nhảy xuống, cô đã đem mạng mình ra cược!

Một đường chạy thực mạng, hộc hộc...

Xuyên qua các con đường của Florence, cô trốn trốn tránh tránh, chỉ sợ phía sau có người đuổi kịp!

“A...”

Lảo đảo một cái cô ngã nhào trên mặt đất!

Đau quá!

Cú ngã chết tiệt! Cô đau đến mức chảy nước mắt!

Trong đầu thoáng xoẹt qua một tia sáng, tình cảnh này dường như đã từng trải qua!

Cô chật vật bò dậy, bộ quần áo dạ hành cũng đã bị ướt đầm, dính đầy bụi bặm, sau đó lại tiếp tục chạy thực mạng.

Nhưng mà, nước mắt lại không sao dừng được, hiện lên trong tâm trí cô là khí tức của người đàn ông trong bóng đêm kia, nụ hôn điên cuồng thoáng qua của hấn. Nụ hôn tùy tiện, mà bá đạo... Cô không ngăn được nước mắt mình, chẳng biết, cũng chẳng hiểu tại sao!

Tầm mắt cô bị nước mắt che lại, có chút mơ hồ, cô điên cuồng chạy, làm thế nào cũng không lau hết những giọt nước mắt bị mất khống chế kia!

Hừ, chỉ chụp ếch một cái mà thôi, nước mắt liền chảy thành ra như vậy, đúng là quá vô dụng rồi!

Cô chưa từng mất mặt đến thế! Cô chính là tay súng sexy vô địch vũ trụ bất khả chiến bại—— người đẹp thế kỷ!

Đêm khuya lén lút đi ăn trộm, thế nhưng lại bị cướp trắng ‘nụ hôn đầu’! Thậm chí ngay cả dáng dấp người đàn ông hôn cô ra sao cô cũng không biết!

Nhưng tên kia, kỹ thuật hôn cũng không tệ...

Ừ... Môi thì rất mềm...

Ừ... Hương vị cũng không tệ...

Ây da! Nếu như hấn có vẻ ngoài mặt chuột mất hí...

Oái, nghĩ đến đó cô đã thấy buồn nôn!

Đúng vậy! Cô khóc thành như vậy, tám chín phần là bởi vì thương xót cho ‘nụ hôn đầu’ của mình!

“Ôi!”

Chợt, cô đụng phải một bức tường thịt! Giương mắt lên nhìn.

Mà khối tường thịt kia đã ngay lập tức đỡ lấy thân thể bị đụng đau của cô, giọng đàn ông lo lắng vang lên, “Sao thế? Sao khóc đến như vậy?”

“Hu hu oa oa...” Cô vừa nhìn thấy người mới tới, nước mắt trong nháy mắt đã như vỡ òa, nhất thời khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

“Hắn làm em bị thương?” Lập tức bức tường thịt kia bị chọc cho tức giận, cẩn thận xem xét gương mặt lấm bẩn của cô gái, “Mặt nạ đâu?”

“Hu hu hu...” Cô lắc lắc đầu, sụt sịt sụt sịt chỉ lo khóc... Á, chờ chút, người nào làm bị thương được cô? “Cái đó... Hắn... Anh nói... Là ai?”

“Không... Không có gì!” Lắc đầu một cái, giọng người đàn ông thờ dãi, lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Nhiệm vụ thất bại?” Nhìn cô khóc đến như vậy không cần hỏi cũng biết.

“Ừm ừm!” Cô treo hai hàng lệ, “Thật xin lỗi, em thật vô dụng!”

“Không sao đâu, bình an vô sự là tốt rồi...” Trong giọng nói của người đàn ông lộ ra một chút bất đắc dĩ, chỉ cần cô bình an trở về là tốt rồi!

“Vậy papa ông ấy... Có trách em hay không...” Cô thận trọng hỏi, giọng nói khàn khàn nghe không có một chút đáng yêu nào, nhưng hơi chút run rẩy cũng đã để lộ ra sự sợ hãi của cô.

“Đừng sợ, sẽ không, em đã cố hết sức rồi đúng không?”

“Dạ dạ dạ!” Cô nhanh chóng gật gật cái đầu nhỏ, lại có hơi chột dạ. Cô chỉ cố hết sức... Chạy trốn!

Đối phương cười khẽ, xoa xoa chiếc mũ trùm đầu của cô, “Rất mệt sao, xem em đảm đảm mồ hôi này!”

“Uh... Tốt cả.” Cô qua quýt lau đi nước mắt chưa kịp khô.

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Hai người chui vào một chiếc Hummer, phóng đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Trái Tim Florence (5)

‘Trái tim Florence’ được bán đấu giá tại đại hội ở Florence đã gây xôn xao náo động trong giới thượng lưu trên toàn thế giới, các tỷ phú nổi tiếng thế giới đều ngồi máy bay riêng đến. Mọi người rồi rít nghe tiếng đều chạy đến Florence, Italia, mục đích chính là muốn tạo danh tiếng thông qua hội bán đấu giá này, thêm nữa là có thể tận mắt nhìn thấy ‘Trái tim Florence’. Ngoài những mục đích trên thì mọi người đến vì hiếu kỳ về sự thần bí của ‘Trái tim Florence’!

Địa điểm tổ chức cuộc bán đấu giá này, được cử hành ở khách sạn hạng nhất ở Florence.

Vì vậy, vào ngày tiến hành cuộc bán đấu giá, khách sạn sẽ được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, nhằm tiếp đón các vị tỷ phú nổi tiếng thế giới, khách sạn đã đặc biệt mời một đội vệ sĩ tinh nhuệ tới canh giữ, hy vọng mọi việc thuận lợi suôn sẻ.

Một loạt các loại ô tô cao cấp, xếp thành hàng bên ngoài quảng trường khách sạn, khí thế thật hoành tráng.

Các vị tỷ phú mỗi người một sắc thái riêng, màu da riêng, trang phục hoa lệ quý phái, phát ra ánh sáng chói mắt, lần lượt đi vào hội trường.

Khách sạn được trang hoàng lộng lẫy rực rỡ, ngay cả những người phục vụ cũng đều phải trải qua huấn luyện đặc biệt. Dù sao cũng không thể để mất thể diện trước những vị tỷ phú này, đây chính là khách hàng lớn của bọn họ!

Thậm chí đông đảo các phương tiện truyền thông cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài, không có cách nào tiếp cận để chụp được bất kỳ bức ảnh cận cảnh nào nói gì đến các bức ảnh scandal gây sốc!

Giới thượng lưu tương đối chú trọng chuyện riêng tư bản thân, hướng chỉ những người đến đây phần lớn đều là những vị đại gia thần bí, không muốn lộ mặt trước giới truyền thông, nhưng gia sản của họ lại làm cho người khác phải chặc lưỡi hít hà!

Cho dù có một số ít bị giới truyền thông chụp được ảnh, nhưng giới truyền thông cũng không dám tùy tiện đăng tin. Nếu không, bọn họ chỉ cần gọi một cú điện thoại, bảo đảm cái nhà xuất bản kia sẽ liền đột nhiên biến mất vào ngày hôm sau! Những người có tiền, giới truyền thông cũng không dám chọc nha!

Mà đêm nay, một đêm kích động lòng người, ‘Trái tim Florence’ cuối cùng sẽ rơi vào tay người nào, vẫn chưa thể biết trước được!

Nhưng có một điều chắc chắn là, ở lần sở hữu ‘Trái tim Florence’ trước, chính là cách đây bốn năm, do một nhân vật thần bí người Châu Á đoạt được! Đêm nay, nghe nói nhân vật thần bí kia sẽ xuất hiện, đem ‘Trái tim Florence’ ra bán đấu giá, bọn họ cũng có thể tận mắt nhìn thấy nhân vật thần bí kia.

Thuận tiện thăm dò xem trong bốn năm nay, nhân vật thần bí người Châu Á kia khi có được ‘Trái tim Florence’ rốt cuộc là đã gặp may hay gặp rủi!

Nhưng đại đa số mọi người đều có chung phỏng đoán, khả năng gặp vận rủi là tương đối lớn, vì nếu không sẽ không có cuộc bán đấu giá lần này!

‘Trái tim Florence’ giá trị liên thành, nghe nói bốn năm trước nhân vật thần bí người Châu Á này đã phải tiêu tốn cho nó hết một trăm triệu USD, con số này đã phá vỡ kỷ lục từ trước đến nay!

Con số này, đã thổi bùng lên ngọn lửa tranh đoạt ‘Trái tim Florence’ một lần nữa!

Truyền thông ùn ùn kéo đến đưa tin, mặc dù không cách nào tra ra được danh tính thực sự của nhân vật thần bí kia, nhưng chịu bỏ ra một trăm triệu USD chỉ để mua một khối thạch anh tím thần bí, cũng đã đủ gây nên một trận bão động! Một trăm triệu USD có thể mua được cả một khu đất rộng lớn!

Đám người thượng lưu này cũng thật là biết cách đốt tiền!

Mà cuộc đấu giá lần này, giá cả có thể bị đội lên đến mức bao nhiêu, có thể phá vỡ kỷ lục một trăm triệu USD trước đây hay không?

Vấn đề này, tối nay sẽ được công bố!

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Lão Đại, lần này anh thật sự muốn đích thân lộ diện sao?” Phía sau hội trường, trong phòng chờ, một người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đậm ngồi trên ghế salon, vẻ mặt trầm trọng.

Đồng thời, trong phòng chờ lúc này cũng đang chen chúc mấy gã vệ sĩ áo đen cao to, chiếc vali màu đen đang được đặt ngay trên bàn trà.

Gần cửa sổ, một người đàn ông trong bộ âu phục màu đen đứng dựa vào tường, chiếc áo khoác dài Amani màu đen được vắt trên thành ghế salon, đôi môi mỏng của hắn ngậm một điếu xì gà hút dở, trên trán vẫn còn dán một miếng băng gạc, nhưng lại không hề gây chút ảnh hưởng nào đến khí chất của người đàn ông này. Lông mày hắn nhíu lại, vết sẹo mờ trên lông mày cũng không phải là rất bất mắt, nhưng lại vô tình càng làm tăng thêm vẻ nam tính của hắn. Thêm vào đó ánh mắt sắc bén như chim ưng, hơi híp lại, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh cương nghị càng tăng thêm khí tức vương giả của anh ta.

“Ừ!” Hắn nhẹ giọng lên tiếng, lần này, đặc biệt bay tới Florence – Italia, tất nhiên sẽ không trốn trốn tránh tránh. Huống chi, hắn đang muốn ‘câu cá’, con cá này lại còn chưa chịu cắn câu, hắn làm sao có thể bỏ qua trò chơi vui như vậy?

Trò chơi này, hắn đã chơi bốn năm! Đối phương vẫn còn chưa thấy mệt, dường như đang muốn cùng hắn phân cao thấp vậy!

“Lão Đại, em thấy nguy cơ rủi ro quá lớn, hay là cứ để cho em đại diện thôi!” Một người trong nhóm vệ sĩ áo đen cau mày nói.

“Đừng vậy, em cũng sợ sẽ xảy ra chuyện giống như bốn năm trước...” Người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đậm ngập ngừng nói. Ở trong một bầu không khí toàn màu đen, chỉ mình hắn là màu xanh đậm, càng lộ rõ sự cá biệt khác thường, nhưng hắn lại không có loại khí chất tự nhiên như của người đàn ông đang hút xì gà.

Người đàn ông mặc âu phục màu xanh đậm chăm chú nhìn lão Đại. Nhớ lại lần bị ám sát bốn năm trước, lão Đại mặc một bộ âu phục màu trắng, máu nhuộm đỏ trang phục, đến nay vẫn là nỗi ám ảnh trong lòng hắn!

Nhưng cũng từ sau lần đó, hắn đã không còn được nhìn thấy lão Đại mặc qua bất kỳ bộ y phục màu trắng nào nữa, toàn bộ đều được thay thế bằng màu đen! Như vậy thấy lão Đại càng thêm lạnh lẽo hơn, nhưng cũng càng tàn nhẫn hơn!

Người đàn ông mặc âu phục đen lạnh nhạt lắc đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ, “Lần này, bọn chúng sẽ không có cơ hội!” Hội bán đấu giá ‘Trái tim Florence’, được nhiều người chú ý đến vậy, bọn chúng làm sao dám liều lĩnh? Không sợ mọi người trên toàn thế giới đuổi giết sao? “À, mục tiêu của bọn chúng, nhiều lắm cũng chỉ là ‘Trái tim Florence’!”

Người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đậm gật đầu một cái, “Hy vọng lần này chúng ta sẽ có thu hoạch.”

Người đàn ông trong bộ âu phục màu đen nhìn chăm chú vào chiếc vali màu đen, yên lặng khây tàn thuốc, “Các cậu đi chuẩn bị trước đi.”

Ánh mắt hắn xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, thăm dò ra bên ngoài ô cửa, bàn tay vô thức khẽ vuốt miếng băng gạc trên trán, đôi con ngươi sắc bén khẽ nheo lại. Tối nay cô sẽ quay trở lại chứ?

Tay theo bản năng đưa về phía túi quần, móc ra một chiếc chuông đồng nhỏ, tiếng kêu đing đing đang đang, rất đáng yêu. Trong cái túi nhỏ của cô gái áo đen kia, có một đồng đồ lộn xộn, hắn vừa liếc mắt liền thích chiếc chuông nhỏ này. Khóe miệng khẽ nhếch lên, xem ra chuyến đi đến Florence này của hắn, càng ngày càng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Trái Tim Florence (6)

Tối nay cuộc bán đấu giá, chính thức bắt đầu!

Nơi tổ chức được canh phòng nghiêm ngặt, trang trí nội thất trong phòng tổ chức đấu giá đặc biệt sang trọng! Mặt tiền hội trường, đèn điện chói mắt, ngồi xung quanh là hàng trăm vị tỷ phú nổi tiếng giàu có. Dù bao giờ xem thường những người này, trong tay bọn họ kiểm soát đến tám mươi phần trăm nền kinh tế thế giới. Từ đó có thể thấy được lực hấp dẫn của ‘Trái tim Florence’, quả thật phi thường!

Tại buổi đấu giá này, trong khu vực của mỗi vị khách VIP, ngay tại ghế ngồi, đều có gắn thiết bị phiên dịch cabin, chỉ cần đeo tai nghe lên liền có thể nghe hiểu mọi trao đổi trên hội trường tất cả đều đã được dịch sang ngôn ngữ của mỗi nước. Loại phiên dịch cabin này, bình thường chỉ được dùng trong các cuộc hội thảo quốc tế quan trọng, hoặc là các cuộc hội nghị quốc tế của giới chính khách mới có. Trong khi ‘Trái tim Florence’ chẳng qua chỉ là một trò chơi của các nhà tỷ phú mà thôi, nhưng lại được tổ chức có thể nói long trọng ngang với một cuộc hội thảo quốc tế!

“Xin chào các quý ông, quý bà, hoan nghênh các vị đến với Florence xinh đẹp! Kính thưa các vị khách quý, sự hiện diện của các vị ngày hôm nay là một sự vinh hạnh dành cho khách sạn của chúng tôi, buổi đấu giá ‘Trái tim Florence’ tối nay, xin được chính thức bắt đầu...”

MC – Người điều khiển cuộc bán đấu giá này là một bậc thầy người Anh với nhiều năm thâm niên trong nghề, ông nói một câu lưu loát bằng tiếng Anh, cùng lúc này đã được dịch sang các ngôn ngữ khác nhau, truyền vào tai nghe của các vị quan khách, nhất thời hội trường vang một tràng tiếng vỗ tay như sấm!

Trước khi bán đấu giá ‘Trái tim Florence’, theo thông lệ, ban tổ chức sẽ sắp xếp đấu giá một vài vật phẩm quý hiếm trước, vật phẩm đem bán đấu giá cuối cùng, mới chính là ‘Trái tim Florence’!

Ngồi ngay góc hội trường, là một người đàn ông mang kính đen, đeo tai nghe. Khuôn mặt thâm trầm, vừa giống người Châu Á, lại vừa có nét châu Âu, nhìn cao thâm khó lường.

Buổi đấu giá lần lượt cho đấu xong mười lăm vật phẩm có giá trị, kế tiếp, sẽ là thời khắc kích động lòng người!

“Kính thưa các vị quan khách, tối nay, thời khắc được quan tâm nhất đã đến! Quả cầu thạch anh tím thần bí đầy ma lực —— ‘Trái tim Florence’, lập tức sẽ được lên sân! Các quý ông, quý bà, đã sẵn sàng chưa?”

Giọng nói du dương của MC vừa dứt, chợt ánh đèn hội trường tối mờ đi! Luồng ánh sáng trắng hình tròn được bật lên, một tủ gương trong suốt bất ngờ xuất hiện dưới ánh đèn pha!

Được đặt trong tủ gương trong suốt chính là quả cầu thạch anh tím, dưới ánh đèn pha, ánh đèn xuyên qua thạch anh trong suốt, bắn ra những tia sáng chói mắt!

Mọi người ồ lên! Chẳng lẽ đây chính là ‘Trái tim Florence’ trong truyền thuyết?

Bọn họ nôn nóng đứng lên tại chỗ, tất cả đều muốn tận mắt nhìn rõ quả cầu thạch anh thần bí cất chứa ma lực của nữ phù thủy kia!

Vô giá a! Thứ đáng giá nhất chính là năng lượng bên trong nó!

“Kính thưa quý vị!” Giọng nói kích động của MC vang lên, “Vật này —— chính là trung tâm buổi tối hôm nay của chúng ta, ‘Trái tim Florence’ nổi tiếng thế giới!”

Tiếp theo, một lần nữa toàn hội trường vỡ òa trong tiếng vỗ tay vang dội!

Chỗ độc đáo của ‘Trái tim Florence’ đó là nó không chỉ là một quả cầu thạch anh tím trong suốt, mà điểm thần kỳ nhất của nó, chính là nếu nhìn từ bên ngoài, từ bảy mươi hai góc độ khác nhau. Ở mỗi một góc độ, bạn đều có thể nhìn thấy được một hình ảnh khác nhau chạm khắc bên trong nó, với đầy đủ bảy mươi hai bức chạm khắc hoàn toàn khác biệt! Có thể nói quả cầu thủy tinh nhỏ bé này, có thể chứa đựng cả căn khôn vũ trụ!

“Sau đây, chính là chủ cũ của ‘Trái tim Florence’, đến từ Châu Á chính là ngài Y.C! Xin mời ngài Y.C lên sân khấu!” MC vừa dứt lời, trong chớp mắt

một luồng sáng trắng quét về phía đầu bên kia hội trường!

Một người đàn ông cao to mặc đồ đen, mái tóc ngắn sáng bóng, khuôn mặt người châu Á, với các đường nét góc cạnh! Gương mặt điển trai, khiến cho rất nhiều phụ nữ phương Tây trong khán phòng phải trầm trồ khen ngợi. Về mặt hân giống như được chạm khắc ra, da thịt màu đồng ngược lại càng tăng thêm không ít sức hút cho hân! Hân đứng thẳng dưới luồng sáng trắng, giống như một pho tượng hoàn mỹ. Mặc kệ tiếng huýt gió dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang khắp mọi nơi, dường như rất hưởng thụ loại vinh dự này!

Hân quét nhìn toàn cảnh hội trường, do ánh sáng mờ tối, nên trong nhất thời rất khó để thấy rõ ràng. Hân chậm rãi cất bước, thông thả đi về phía sân khấu. Vị MC sân đấu giả đang mỉm cười chờ hân.

“Ngài Y.C, chào mừng ngài đã đến!” MC muốn bắt tay hân! Trong lòng thầm ngưỡng mộ người đàn ông trước mắt còn to cao hơn ông, không ngờ ngài Y.C còn trẻ như vậy!

Ngài Y.C vô cùng thân nhiên bỏ qua bàn tay đang đưa ra của MC sân đấu giả, khẽ gạt đầu, mỗi một động tác đều toát ra vẻ thông dong vương giả, nhưng lại không mất đi cảm giác độc đoán.

“Vây, xin hỏi ngài Y.C, bốn năm trước, ngài đã có được ‘Trái tim Florence’, vì sao sau bốn năm ngài lại có ý định đem nó ra bán đấu giá?” MC đã nói ra nỗi nghi ngờ trong đầu số đông, “Tôi nghĩ ngài chắc hẳn hiểu rõ hơn tôi, truyền thuyết về ‘Trái tim Florence’. Mọi người đều đoán, phải chăng trong bốn năm qua, ngài đã gặp xui xẻo triền miên, ừm, à ừm, xin tha lỗi cho sự khiếm nhã của tôi, chẳng qua là tôi cũng thật sự rất tò mò, có đúng là như vậy không ạ?”

MC với câu hỏi hài hước của mình, lôi kéo được tiếng cười của các vị quan khách. Mặc dù hỏi như vậy, thật sự có chút khiếm nhã, nhưng dù sao cũng chỉ là một câu nói đùa thân thiện. Nói cho cùng có ai đã từng sở hữu ‘Trái tim Florence’ còn bằng lòng đem ra bán nữa? Bảo vật quý giá như vậy, trừ phi nó mang đến xui xẻo, mới có thể không chờ kịp đã muốn nhượng lại!

Ngài YC khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, khoe môi nhếch lên, đôi con ngươi như hắc diệu thạch, thoáng lóe lên tia sáng. Hân dùng giọng nói trầm thấp từ tính của mình, nói lưu loát một câu tiếng Anh chuẩn xác, “Trên thực tế, mọi tin đồn bên ngoài đều sai, tôi có được ‘Trái tim Florence’ này đã bốn năm, sự nghiệp, tiền bạc, à ... ừm, thậm chí là phụ nữ, so với trước đây tăng thêm mấy lần!”

“Oa...” Lời của hân, làm toàn bộ hội trường náo động thêm lần nữa!

“Ồ? Nếu ‘Trái tim Florence’ đã đem đến cho ngài nhiều của cải và phụ nữ như vậy, vì sao ngài Y.C còn có ý muốn bán đấu giá nó? À... nếu là người bình thường thì phải giữ chặt không buông! Giống như tôi đây! Ha ha ha.” MC mỉm cười vui vẻ, hâm nóng bầu không khí trong hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Trái Tim Florence (7)

Ngài Y.C cũng bị câu nói dí dỏm của MC dẫn dắt, nhưng hân vẫn không hề buông lời cảnh giác, thỉnh thoảng ánh mắt không dấu vết quét khắp hội trường. “Lần đầu giả ‘trái tim Florence’ này, thuần túy chỉ vì muốn đem may mắn đến cho nhiều người hơn. Tôi rất hài lòng với những gì mình có. Tôi tin rằng sẽ có người cần quả cầu thạch anh tím này hơn tôi.” Hân đường hoàng nói, hai tay dứt túi quần, thái độ nhàn nhã ung dung, bàn tay vô thức nắm nhẹ chiếc chuông nhỏ trong túi quần.

“OK, thì ra ngài Y.C lại giàu lòng nhân ái như vậy. Tôi xin thay mặt người chủ kế tiếp của ‘Trái tim Florence’, cảm ơn sự hào phóng của ngài!” Nói xong, MC lập tức vỗ tay tán thưởng ngài Y.C. “Như vậy tiếp sau đây, buổi bán đấu giá ‘trái tim Florence’, xin được chính thức bắt đầu!”

Quả cầu thủy tinh này sở hữu năng lượng thần bí của nữ phù thủy, được gọi là ‘Trái tim Florence’ quả cầu ma thuật. MC trịnh trọng đi về phía bục bán đấu giá, trong chiếc tủ kiếng trong suốt là quả cầu thạch anh tím sắc sỡ lóa mắt. Ông cất cao giọng nói, “‘Trái tim Florence’ đã xuất hiện cách đây bảy trăm năm, thuộc sở hữu của một nữ phù thủy người Ý tên Lydia. Dựa vào quả cầu thủy tinh này, vị nữ phù thủy kia đã tiên đoán cho rất nhiều người có địa vị, ma thuật được buộc chặt bên trong quả cầu thạch anh tím. Trước lúc lâm chung nữ phù thủy đã hạ lời nguyện. Có tin đồn rằng nếu hợp mệnh với quả cầu thạch anh tím, thì người sở hữu nó sẽ được thần linh phù hộ, nhưng nếu như khắc mạt, thì sẽ gặp phải vận rủi liên miên, hơn nữa còn có thể bị mạt mạng! Mặc dù như vậy, vẫn có rất nhiều người không hề sợ hãi, say mê điên cuồng ‘Trái tim Florence’, ở đây, xin cho phép tôi tò mò hỏi một câu, ngài Y.C, xin hỏi mạng của ngài là...”

MC có chút châm chọc hỏi ngài Y.C, thắc mắc của ông ta cũng chính là chuyện mà mọi người ở đây đang vô cùng tò mò. Nếu theo như lời ngài Y.C nói, ‘Trái tim Florence’ đã đem lại may mắn cho hân, vậy thì mạng của hân theo lý thuyết chính là hợp.

“Tôi chỉ có thể nói, có lẽ ngoại hình của tôi hợp khẩu vị của nữ phù thủy.” Ngài Y.C vừa dứt lời, lập tức khiến mọi người phải phá lên cười, không ngờ nhìn ngài Y.C mặt lạnh như tiền thế kia mà lại hài hước đến vậy.

“Ha ha ha! Ngài YC ngài thật thích nói đùa. Vây tiếp theo, kính thưa quý bà, quý ông, các vị ai đồng ý cứ giơ thẻ đấu giá lên, ‘Trái tim Florence’ lần thứ nhất, giá khởi điểm là 20 triệu USD!”

Người đầu tiên giờ thẻ đấu giá lên, là vị tỷ phú người Ý, thẻ số 13, ra giá 25 triệu USD; tiếp theo, thẻ số 36, ra giá 30 triệu USD; người thứ ba giờ thẻ đấu giá, thẻ số 97, ra giá 33 triệu USD...

Người thứ mười lăm giờ thẻ đấu giá, thẻ số 188, ra giá 130 triệu USD...

Người thứ ba mươi giờ thẻ đấu giá, thẻ số 115, ra giá 250 triệu USD...

Buổi đấu giá diễn ra trong khí thế hừng hực. Ngài Y.C vẫn luôn ngồi trầm tĩnh bên cạnh bục đấu giá. Bất chợt, ánh mắt hần liếc đến trong một góc nhỏ của hội trường, một người đàn ông đeo kính đen, với khuôn mặt của người Châu Á, nhưng lại tạo cảm giác là người châu Âu, cũng vì ánh sáng mờ tối, nên không thể thấy rõ mặt đối phương. Đôi môi ngài Y.C khẽ nhếch lên ý cười vui vẻ, trực giác nói cho hần biết, người đàn ông đeo kính đen đó, chính là đối thủ của hần trong trò chơi này!

“Thật là kích động, người mua thứ hai trăm lẻ tám, đã ra giá 370 triệu USD!” MC kích động hét to, lại phá kỷ lục rồi!

Toàn hội trường trở nên lặng phất, nhưng chỉ im lặng trong vài giây, rồi đột nhiên, một tấm thẻ đấu giá lại được giờ lên, lần này, có thể thấy rõ con số 101 ở ngay góc thẻ, ra giá 400 triệu USD! Chiếc thẻ giờ thật cao che khuất khuôn mặt, nên không thể thấy rõ rốt cuộc là người nào.

Âm thanh xôn xao nổi lên bốn phía, ánh mắt ngài Y.C vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đeo kính đen, đối phương vẫn không có chút động tĩnh nào, không giờ thẻ đấu giá, cũng không hề biểu hiện thái độ nào! Dường như y cũng đã phát hiện ra cái nhìn chăm chú của ngài Y.C, nên đối phương liền khẽ nhếch khóe miệng, trông giống như một sự khiêu khích!

“Có ai ra giá hơn 400 triệu USD hay không?” MC hỏi lại lần nữa.

Toàn hội trường lại chìm trong yên lặng.

“400 triệu USD, lần thứ nhất!” MC cầm chiếc búa vàng lên.

Toàn hội trường vẫn im lặng như tờ.

Ánh mắt ngài Y.C híp lại, yên lặng nhìn chăm chú vào người đàn ông đeo kính đen, mục đích của đối phương là gì? Mục tiêu không phải là “trái tim Florence”, vậy thì là cái gì?

“400 triệu USD, lần thứ hai!” Chiếc búa vàng được giờ cao trên không trung.

Người đàn ông đeo kính đen ngồi trong góc vẫn bất động như cũ.

“400 triệu USD...” MC cố ý kéo dài thanh âm, “Đã bán!”

Búa vàng gõ xuống!

Toàn hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay vang dội!

“Chúc mừng người mua thứ 101 đã dùng 400 triệu USD để giành được ‘Trái tim Florence’!” MC hưng phấn kêu lên, sau đó xoay người lại, hỏi ngài Y.C vẫn đang ngồi bên cạnh. “Ngài Y.C xin hỏi ngài có hài lòng về mức giá này hay không? Bốn năm trước ngài đã dùng 100 triệu USD để đoạt được ‘Trái tim Florence’. Bốn năm sau, quả nhiên có thể tăng lên gấp bốn lần! Khó trách ngài từng nói ‘Trái tim Florence’ đã mang lại may mắn cho ngài! Xin chúc mừng chúc mừng!”

Ngài Y.C nhếch miệng cười lạnh. Trên thực tế hần hoàn toàn không quan tâm ‘Trái tim Florence’ có thể đem lại cho hần bao nhiêu lợi nhuận. Hần cũng không hứng thú quan sát xem người mua thứ 101 kia là ai, nhưng ngay lập tức, khi hần đưa mắt nhìn về phía góc phòng kia lần nữa, thì ở chỗ đó đã trống không. Gã đàn ông với khuôn mặt Châu Á nhưng lại tựa như người Châu Âu đã bỏ đi rồi!

Đáng chết! Ngài Y.C thầm chửi thề, gã này có mục đích gì?!

“Bây giờ, xin kính mời chủ nhân kế tiếp của ‘Trái tim Florence’ tối nay, người mua thứ 101 lên sân khấu!” MC kêu lên vang dội.

Cả hội trường đều đứng dậy, tiếng vỗ tay không ngừng, toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía người bỏ ra 400 triệu USD kia!

Gần như vượt ra ngoài dự đoán của mọi người! Khi bọn họ nhìn thấy rõ ràng người bỏ ra 400 triệu USD kia, miệng liền há to đến mức có thể nhét được cả một quả trứng gà.

Một vóc dáng mảnh mai trong bộ váy màu vàng, nhẹ nhàng đi lên sân khấu! Trong tay giờ tấm thẻ đấu giá số 101, thân hình xinh đẹp gợi cảm, bước đi uyển chuyển thướt tha, thấy rõ khe ngực sâu hun hút, làn da trắng nõn khiến các vị khách cũng phải trầm trồ khen ngợi. Không ai có thể ngờ được, người chi 400 triệu USD, lại là—— một cô gái trẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Trái Tim Florence (8)

Cô gái trẻ có khuôn mặt trái xoan này, cổ làm ra vẻ thần bí, đeo một chiếc mặt nạ màu vàng che nửa mặt, khiến cho người khác không thể nhìn rõ khuôn mặt thật của cô!

Cô giống như một nàng mèo quý tộc, bước từng bước uyển chuyển, từ bên dưới hội trường đi lên sân khấu. Đôi môi như hai cánh hoa căng mọng tô son đỏ tươi, kiều diễm ướt át. Cô gái với mái tóc đen này đặc biệt gây tò mò, khiến cho mọi người đều phải suy đoán, chẳng lẽ chủ nhân kế tiếp này, cũng lại là người Châu Á?

Ngài Y.C thăm cười nhạo, cô gái này chính là con vịt sao? Bộ váy màu vàng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn hình quả trứng, ngay cả đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ kia cũng tròn xoe như hai quả trứng!

MC vô cùng kinh ngạc nhìn cô gái đang đi lên sân khấu, “Ồ! Cô gái xinh đẹp, cô chính là người mua mang thẻ số 101?!”

Cô gái khẽ gật đầu, MC vô cùng lịch lãm đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô.

Trên người cô tỏa ra một mùi thơm, mùi hương này, đã khiến cho hai mắt ngài Y.C có chút lóe sáng. Hắn hít lại đôi con ngươi thâm thúy. Mặc dù không thể thấy rõ gương mặt của cô gái trước mắt, nhưng trước tình cảnh này, hắn lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Mặt nạ... Trong đầu hắn lướt qua một bóng dáng!

“Ồ! Tôi cũng thực sự rất bất ngờ, người may mắn tối nay, lại có thể là cô, một cô gái xinh đẹp!” MC vẫn tiếp tục tán thưởng. Mặc dù ông cũng rất tò mò về khuôn mặt cô gái, nhưng vì là một quý ông lịch lãm nên ông không thể có hành động sỗ sàng thô lỗ!

Cô gái vẫn không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu, mỗi một động tác cũng thể hiện tư chất tao nhã, quý phái. “Vậy xin hỏi cô, cô sẽ thanh toán bằng phương thức nào?” MC theo thông lệ, hỏi rất lịch sự.

Cô gái nhẹ nhàng ghé vào bên tai MC, thào thì thật khẽ.

Tất cả các quan khách hiện diện đều rất tò mò, cô gái trong bộ váy vàng thật ra là đang nói chuyện gì.

Kể cả ngài Y.C cũng không thể nghe rõ giọng nói của cô, chỉ có thể ở bên cạnh tỉnh té đánh giá. Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, tiếng Anh của cô gái này hiển nhiên là có chút bập bõm. Nếu không hai người còn cần gì phải ra dấu bằng tay mới hiểu được.

Vóc dáng của cô, không ngờ lại giống cô gái trong buổi dạ tiệc từ thiện tại ‘Khách sạn Hampton’ vào bốn năm trước đến vậy, bất kể về chiều cao hay cân nặng, thậm chí là...

Hắn không thể nói rõ loại cảm giác đó, cũng dường như không đúng, trừ khi đích thân kiểm nghiệm, nếu không hắn không có cách nào phân biệt được!

Kinh ngạc với ý nghĩ này của mình, hắn thậm tự giễu chính mình!

Kể từ sau lần dạ vũ đó cô gái kia liền biến mất, mặc dù có chút hoài niệm mùi vị của ‘cô’. Cô là người phụ nữ duy nhất mà hắn không muốn để vuột mất, cho đến bây giờ, vẫn chưa hề có người phụ nữ nào có thể phá vỡ được kỷ lục của cô!

Cô gái ở trước mắt, chính là cô gái cách đây bốn năm đó sao?

Cảm thấy ánh mắt của cô liếc tới, mặc dù nhìn không rõ lắm ánh mắt cô, nhưng ngài Y.C vẫn không giảm bớt hứng thú nhìn lại cô.

MC sau khi cùng cô gái trong bộ váy màu vàng thì thào to nhỏ một lúc thì mở miệng nói, “Kính thưa các quý ông, quý bà, quý cô xinh đẹp này có một nguyện vọng. Cô ấy hy vọng có thể cùng ăn tối với chủ nhân trước đây của ‘Trái tim Florence’, chính là ngài Y.C và sau đó sẽ cùng thương thảo giao dịch. Không biết ý ngài Y.C như thế nào?”

Muốn cùng ăn tối với hắn? Ngài Y.C nâng cổ tay nhìn đồng hồ, gần chín giờ tối, lúc này mới dùng bữa tối có phải quá muộn hay không? Bất quá, “Tôi không có ý kiến, được cùng ăn tối với một quý cô xinh đẹp chính là niềm vinh hạnh của tôi.” Hắn hơi nhếch khóe môi mỉm cười. Nếu cô muốn như vậy, thì hắn cũng vui vẻ thuận tay đẩy thuyền.

Do đó, trò chơi nổi đình đám nhất của giới quý tộc—— hội bán đấu giá ‘Trái tim Florence’, sau một trận ồn ào, hoành tráng đã bế mạc.

Để lại cho mọi người một câu chuyện mới, chính là từ bây giờ ‘Trái tim Florence’ được mua với giá 400 triệu USD, bởi một cô gái tóc đen đeo mặt nạ...

☆☆☆☆☆☆☆☆

Hai người cùng nhau ăn tối, bữa tối sẽ do khách sạn chuẩn bị.

Nhà hàng thanh lịch sang trọng, không gian lãng mạn, thịt bò beefsteak thơm ngon, vang đỏ đầy mùi, âm nhạc du dương ...

Người bồi bàn tóc quăn thỉnh thoảng lại dọn lên món mới thơm ngon, không hề bị người ngoài quấy nhiễu, trong phòng ăn lớn, chỉ có ngài Y.C cùng mấy thuộc hạ của mình.

“Lão đại, anh nói cô gái kia có phải có vấn đề hay không?” Người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đậm, cúi người nói.

Nghe nói chủ nhân mới của ‘Trái tim Florence’, cũng là một vị người Châu Á, lại còn là một cô gái tóc đen! Cô ta đặc biệt mời lão đại cùng ăn tối, để thỏa thuận việc bàn giao, nhưng đã đợi một lúc lâu, mà vẫn không hề thấy bóng dáng của cô ta, chẳng qua chỉ nhờ một người tới nhắn lại, bảo là muốn thay quần áo, tắm rửa sơ qua, có thể sẽ đến trễ một chút.

Mà lão Đại, lúc này đang ngồi ở một đầu của chiếc bàn dài, trong tay cầm một ly vang đỏ, thưởng thức, “A Ngạn, thời điểm cô gái kia sai người đến nhắn lại, là lúc mấy giờ?”

“Chín giờ hơn!” Người đàn ông trong bộ âu phục màu xanh đậm chính là Lâm Ngạn.

Hắn giương mắt nhìn lên chiếc đồng hồ lớn treo trên tường, 9h30! Trong đầu xoẹt qua một ý nghĩ!

“A Ngạn, tôi ra ngoài một chút, nếu cô gái kia tới, cậu nói với cô ta như vậy!” Hắn lạnh lùng ném lại những lời này, đứng dậy sai bước rời đi.

“Lão Đại...” Lâm Ngạn còn chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, thì hắn đã không còn thấy được bóng dáng lão Đại đâu nữa.

Ngài Y.C nhanh chóng đi về phía thang máy, ý nghĩ đó càng lúc càng mãnh liệt! Phải chăng có một số việc, mà hắn đã bỏ qua hay không?

Bắt đầu từ ngày đến Florence, cô gái áo đen đêm khuya lên vào phòng hắn, đầu tiên là muốn lấy trộm ‘Trái tim Florence’, rồi đến chiếc kính nhìn ban đêm có khắc chữ ‘K’, cho đến buổi đấu giá tối nay, người đàn ông mang kính đen khuôn mặt vừa giống Châu Á lại vừa giống Châu Âu, người mua 400 USD mang thẻ số 101, cô gái khuôn mặt trái xoan, bữa tối lãng mạn...

Hắn vừa đi vừa phân tích hết thấy, người đàn ông mang kính đen tới quan sát buổi đấu giá nhưng không hề gõ bán đấu giá. Hắn có thể khẳng định, đối phương đã biết bị hắn phát hiện! Bốn năm trước, mọi người ai cũng cho rằng hắn phải mất 100 triệu USD để mua ‘Trái tim Florence’, nhưng sự thực hoàn toàn không phải như vậy!

Trong đầu hắn thoáng qua bóng dáng của cô gái với khuôn mặt trái xoan, còn thêm thứ tiếng Anh bập bõm kia ...

Đợi chút! Tiếng Anh bập bõm?!

Hắn lập tức nghĩ đến chất giọng vịt đực của cô gái áo đen đêm đó, cũng là những câu tiếng Anh bập bõm!

Hồng bét!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Trái Tim Florence (9)

Đêm nay trăng sáng như gương treo trên bầu trời, ánh trăng trong vắt như nước trải rộng khắp cả một vùng. Trên không trung mơ hồ nghe thấy bài thánh ca được phát ra từ nhà thờ, biểu hiện rõ thêm nền văn hóa cổ điển độc đáo của Florence.

Một bóng đen mảnh khảnh lần nữa xoẹt ngang qua bầu trời đêm, lần này thì ngay đến chị Hằng cũng không còn thấy ngạc nhiên nữa! Vẫn trong bộ đồ dạ hành đó, nhưng chẳng qua lần này, bên thắt lưng lại thiếu đi một cái túi nhỏ màu đen. Toàn thân trên dưới, vẫn chỉ để lộ một đôi mắt mèo, trong đêm tối dường như có thể phát ra tia sáng.

Giống lần trước, dáng người mảnh khảnh tung người một cái, trong nháy mắt leo lên trên vách tường của tòa nhà cao tầng. Thân thủ dẻo dai lần này của cô lại không thể khiến chị Hằng tò mò khen ngợi. Cùng một tư thế giống nhau mà làm đến hai lần, thì còn thấy ngạc nhiên được nữa sao!

Vẫn là hình dáng phụ nữ có lòi có lõm đó!

“Meooooo”

Tiếng mèo kêu đột ngột vang lên một lần nữa! Thế có gây chết người không chứ, khiến cho bóng đen lại lần nữa bị dọa sợ khẽ run lên, tay nắm chặt vách tường suýt chút nữa lại bị rơi thêm lần nữa!

Chết tiệt! Cô trợn trừng mắt! Nếu ánh mắt có thể giết chết được con mèo chết bầm kia, thì cô đã sớm giết nó hàng ngàn lần rồi! Lần trước đã tới dọa cô rồi, lần này còn muốn tới hù dọa cô thêm lần nữa!

Con mèo đen vẫn mở to đôi mắt màu xanh lá cây, phát ra những tia sáng xanh, biểu cảm tỏ ra khinh thường cô còn nhiều hơn so với lần trước nữa, giống như đang nói: Lần trước phải chật vật lắm mới chạy thoát được, lần này lại còn dám tới nữa?

Hừ, con mèo chết tiệt, không có việc gì làm chạy đến đây kiểm chuyện! Muốn chết hả! Lần khác sẽ tính sổ với mày, bà cô đây bây giờ không rảnh!

Trong lòng cô rủa thầm một câu, mẹ nó! Lần này cửa sổ đã bị khóa chặt! Thì ra lần trước tên kia đã lập mưu chờ sẵn!

Haizz, cửa chính thì không dám vào, bên trong toàn là máy theo dõi. Máy theo dõi bên ngoài đã bị cô động tay động chân vào, không biết có phải vì có tật giật mình hay không, cô chỉ có thể chọn phương pháp treo tường mất thời gian và tốn nhiều công sức này!

Lần này, cô đã không còn cái túi nhỏ bên người. Tối nay, cô quyết phải đòi lại vật vốn thuộc về cô!

Trong đầu thoáng hiện lên chiếc chuông nhỏ, đây chính là vật mà cậu nhóc phiền phức kia năm lần bảy lượt, nhất định ép cô phải mang theo bên người, không cho phép làm mất! Nếu không tìm thấy, chắc cô sẽ lại bị cấn nắn đến chết!

Thầm than trong lòng, tối nay giả mạo tiểu thư giàu có tham gia buổi đấu giá ‘Trái tim Florence’, ngoài mặt cô cố tỏ ra trầm tĩnh, nhưng thật ra thì trái tim đang đập như trống trận. Không biết Phong Ngạo từ đâu lấy được một bảng số, chỉ nói có vị khách hàng đặc biệt chỉ đích danh cô đi nhận ‘Trái tim Florence’!

Khi chiếc búa chốt giá 400 triệu USD được gõ xuống, cũng là lúc tay cô đang phát run! May mắn là mọi chuyện cũng đã được sắp xếp từ trước. Lần này đến đây ngoài mặt là giả vờ đấu giá, nhưng thực ra mục đích chính là trộm, không biết có gặp phải chuyện gì bất lợi không đây?

Ừm... Tên kia, đoán chừng lúc này vẫn còn đang chờ cô ở phòng ăn.

Ừm... Cô phải nắm chắc thời gian mới được! Nếu trễ quá lâu, tên kia nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ!

Ừm... Tên kia, có chút đáng ghét, luôn bày ra vẻ mặt trướng thối, hại cô không hoàn thành nhiệm vụ!

Ừm... Tên kia, trông thật đẹp trai! Cô lăm lăm rồi, mà thiếu chút nữa chân tay mềm nhũn. ‘Lần đầu tiên’ cô thấy có người đàn ông hoàn hảo đến vậy. Mặc dù vẻ mặt luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy sợ hãi. Người đàn ông này không hiểu tại sao lại tạo cho cô cảm giác vô cùng thân thiết.

Ừm... Tên kia, khi nhìn gần, ánh mắt rất đẹp thì phải! Không ủng hộ cho ‘Nụ hôn đầu’ của cô đã bị hấn cướp mất!

Nhớ tới tình cảnh đêm đó hấn đè trên người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt chợt ửng hồng!

Cô vờn một tay ra, tháo con dao nhỏ cất kính được cột nơi bắp đùi.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Chỉ một lát sau, trên cửa sổ thủy tinh bị cắt một vòng tròn nhỏ. Kịch một tiếng, trên cửa thủy tinh đã bị khoét rỗng ra một lỗ tròn lớn bằng cỡ quả dấm. Cô thò tay xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa sổ mở khóa chốt cửa.

Lần này, bất luận thế nào, cô phải cẩn thận hơn lần trước!

Cô mở cửa nhảy vào bên trong phòng, qua lần trước các đồ vật bên trong phòng cô đã quen thuộc, chỉ cần dựa vào cảm giác, chỗ này là bàn trang điểm, chỗ kia là vật dụng, còn đây là... hình như là giường nước, ôi, giường nước thật là thoải mái...

Ồi, làm chính sự quan trọng hơn! Tên kia đã đem ‘Trái tim Florence’ giấu ở đâu đây?

Lần trước hình như là giấu trong chiếc va li màu đen, nhưng cô còn chưa kịp đựng vào, đã liền bị hấn đánh lén!

Cô lục lọi khắp cả phòng, dù sao trong phòng cũng chẳng có ai, cô cũng lén gan thêm một chút.

Tìm kiếm cả phòng, tìm đến đâu đâu mò hỏi, sao một chút dấu vết cũng không có chứ?

Phù phù phù, mệt quá, cô xui xẻo ngồi phịch xuống giường nước, dự định ngồi nghỉ một lát, căng đầu suy nghĩ, người này sẽ đem ‘Trái tim Florence’ giấu ở đâu đây? Theo lý, những vật quý giá, không phải đều để ở nơi gần với mình nhất sao?

Ồi... Giường nước thật là mềm mại!

Dần dần, cơ thể càng ngày càng thả lỏng, tay của cô quơ về phía sau một chút.

Hả? Giống như bắt được vật gì nho nhỏ?

Vật gì giống con tôm? Mềm nhũn!

Dường như có vải bọc bên ngoài!

Ôi chao, sao lại càng ngày càng cứng thế này?

...

Cô lại sờ nắn lung tung một lúc, hà, cái vật nho nhỏ kia sao càng lúc càng lớn!

Cây gậy?!

Không... không... không lắm chứ!

Cô bắt được thứ gì vậy? Thật thần kỳ!

Cô vẫn không từ bỏ ý định tiếp tục nắn bóp loạn xạ, không khỏi than khẽ thành tiếng, “Cây gậy này thật là cứng nha!”

“Hít ——” Đột nhiên, có âm thanh hít thở truyền đến tai cô, hà, cô không nghe lầm chứ! Không phải là tiếng cô thở dốc nha.

Cây gậy trong tay cô càng lúc càng lớn, thật thần kỳ a. Trong lòng cô tràn đầy vui vẻ, ừ, không trộm được ‘Trái tim Florence’, thì đem cây gậy thần kỳ này về cũng tốt! Nói gì cũng phải kiếm được chút ‘Tặng phẩm’!

Cô dùng sức kéo kéo, hey, tại sao lại không rút ra được?

Phải nghĩ biện pháp mới được, trong bóng tối, cô chu môi lên hiện ra một nụ cười quái ác, lôi ra con dao cắt kính vừa rồi!

Có tiếng xột xoạt vang lên, một tay cô nắm lấy cây gậy, tay kia thì đưa con dao cắt kính tới gần...

Ngay khi con dao cắt kính, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt xoẹt rộn người, cách cây gậy thần kỳ kia chỉ không đầy mấy centimet nữa, thì một giọng đàn ông vang lên, “Cô kia, cô muốn khiến cho tôi bị tuyệt tự sao?”

Giọng nói châm chọc cùng với tiếng nghiền răng nghiền lợi nhẵn nhụi từ trên chiếc giường nước bắt chợt bay tới.

“A —— có ma!” Bị dọa cho hoảng sợ khiến cô thét lên chói tai, mặt mày xanh lét!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Kịch Chiến Trên Giường Nước (1)

“Im ngay!”

Chết tiệt! Hắn chịu hết nổi cái giọng vịt đực của cô rồi, khó nghe muốn chết!

Một bàn tay vươn tới giật phắc ‘công cụ gây án’ trong tay cô! Cô gái này ngang nhiên muốn cắt ‘của quý’ của hắn!

“A...” Cô không kịp hoàn hồn, người đàn ông này đột nhiên hét lớn, thật sự khiến cho cô bị hoảng sợ đến mức không ngậm miệng được! Cho dù có bị bịt kín bởi khăn che mặt, cũng không ngăn được cái giọng vịt đực của cô!

Đáng chết, tay cô ta vẫn đang nắm chặt ‘của quý’ của hắn đã vậy còn kêu như quỷ rống nữa chứ.

Xoẹtttt

Chợt, trên mặt xoẹt qua một luồng khí mát lạnh, mặt nạ đã bị kéo rơi ra!

“Á...” Oh đúng, cô không có cơ hội để kịp phản ứng, liền bị một sức nặng đè ép lên, giọng nói cũng bị nuốt mất bởi đôi môi ẩm ướt!

Chính là hắn! Cô nhận ra được mùi vị này, người đàn ông lần trước đánh lên cô, chủ nhân ‘trái tim Florence’, ngài Y.C!

Hắn hần hần... Đang làm gì vậy?

Ừm... bị hôn bất ngờ khiến cho cô hoảng hốt, đầu óc hỗn loạn như hồ đản, hẳn lại hôn cô?!

Đáng chết! Hương vị của cô gái này, vì sao lại giống con bé đến vậy? Hắn cắt đứt ngay những ý nghĩ bất thường của mình, nhưng bản thân hắn lại không thể dừng lại. Bàn tay của cô gái không ngừng vận vẹo ngay ‘của quý’ của hắn. Cô thật sự xem ‘của quý’ hắn chính là cây gậy cứu mạng hay sao?

Cánh tay như vô thức, cho dù là đang ở trong bóng tối, hắn cũng chính xác một phát xé toạc bộ quần áo dạ hành của cô ra!

Roẹttt

Lần này, luồng khí lạnh lẽo lại quét qua ngực! Đang choáng váng trong dự vọng cô đột nhiên tỉnh táo lại, gãi này lại dám xé rách quần áo của cô!

A! Bộ y phục dạ hành này là bảo bối của cô a! Mỗi lần hành động nếu mặc nó chắc chắn cô sẽ thành công!

Cô nhanh chóng phản ứng lại và bắt đầu vùng vẫy.

“Này...” Mới vừa giằng miệng ra, lại bị hắn chặn lại!

Hắn hẳn hẳn... Khốn kiếp!

Chân của cô không chút khách khí dùng sức đá lên! Khiến cho hắn phải kêu rên ra tiếng!

Ngay sau đó, hắn chặn lại bắp đùi cô, hoàn toàn áp chế lần công kích thứ hai của cô, khiến cho cô không thể nào nhúc nhích nổi!

Roẹtttt

Một lần nữa, cô nghe thấy tiếng bộ y phục dạ hành bị xé rách, cảm giác mát lạnh lướt qua hai chân!

Shit! Cô lừa giận bưng bưng, hắn lại dám xé nát bộ chiến y vô địch của cô?!

Hắn muốn chết có phải hay không!

Chân cô gầy dựa vẫn không thoát khỏi hắn, thân thể cũng bị hắn kẹp chặt, vậy cô sẽ dùng móng tay!

Cầu cầu nhéo nhéo!

“Uì!” Hắn buông môi cô ra, rên khê, cau mày. Cô gái này móng tay cũng thật sắc! Sau đó, tay phải hắn vận mạnh một cái, trong nháy mắt vô hiệu hóa hai cặp ‘vuốt gà con’ của cô!

“Mẹ kiếp %&... *... %\$... %” Cô hít một ngụm khí lạnh, đang muốn chửi ầm lên!

Hắn há mồm ngậm chặt lấy cái miệng nhỏ nhắn lộn xộn kia, trong mắt thoáng qua một tia vui vẻ. Lần đầu tiên gặp phải một cô gái thú vị đến vậy, phản kháng của cô càng kích thích dự vọng chinh phục của hắn!

Tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông xấu xa!

Cô mím chặt môi không để cho hắn luồn vào, lúc này, toàn thân đã bị hắn ép chặt tới mức không thể động đậy được!

Roẹttt

Ngay sau đó, hắn vươn tay trái ra không chút do dự xé rách chiếc áo ngực của cô, đôi gò bồng đầy đặn trong nháy mắt bung ra. Một tay hắn nắm vào một bên, ra sức nhào nặn bóp. Nhưng làn da của cô gái này, dường như không lắng mìn giống như trong tưởng tượng...

Đau! Cô không quen bị vồ vập mạnh bạo thế này. A, đồ đàn ông xấu xa! Lại dám làm đau cô!

Há miệng cắn một cái, mùi máu tanh tràn ngập.

“Aaa!” Đáng chết, cô lại dám cắn hắn!

Một cơn tức giận bộc phát, hắn lại lần nữa cắn nuốt cánh môi cô, bá đạo cạy mở hàm răng cô ra, không cho cô cơ hội có thể lại cắn hắn thêm lần nữa!

Máu nơi khóe miệng hòa lẫn vào trong nước bọt của hai người.

Người đàn ông này, đã hôn rồi thì thôi chứ, lại còn dám vươn đầu lưỡi vào! Có thể bởi do sức lực hắn quá khỏe, thế nên dù cho cô có muốn cắn thêm lần nữa, nhưng mà, lại không được như ý, người này căn bản là không để cho cô ngậm miệng lại được!

Roẹttt

Cuối cùng, cô nghe thấy tiếng chiếc quần lót của mình đã lấm liết hy sinh bởi bàn tay hắn!

A um um um um...

Cô muốn hét to lên, nhưng môi lại bị hắn ngậm chặt!

Cơ thể trần truồng điên cuồng giãy dụa, gã đàn ông xấu xa chết tiệt! Có bản lĩnh thì đánh với cô một trận xem!

Shit! Hắn rửa thơm một tiếng. Cô giãy dụa, chọc cho dưới thân hắn căng tức, sung to đến phát đau, chút tia lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu cũng bị cô nuốt mất!

Dục vọng đang kêu gào phải chinh phục cô, tay trái hắn trượt xuống bên dưới, hơi dùng sức, chen vào giữa hai chân cô, vuron một ngón tay ra, vuốt ve đóa hoa nhỏ của cô, đáng chết! Hắn hận không thể ngay lập tức muốn cô!

Um! Hắn hần hần...

Dưới thân đột nhiên bị xâm nhập, khiến cho cô rùng mình một cái, hai chân theo bản năng kẹp chặt. Nhưng ngón tay của hắn, giống như là có ma lực vậy, làm cho cô không cách nào kiềm chế được nhận nhận.

Hắn chợt buông môi cô ra, gian xảo mút lấy dãi tai cô, khàn giọng nói, “Bảo bối, em đã khá ướt rồi đấy.”

Giọng nói treu chọc quấy rối, trong khoảnh khắc kéo lý trí của cô trở về, cô hét lên, “Khốn kiếp!”

Thừa dịp ngay tích tất hắn có chút buông lỏng, cô đột nhiên hích mạnh bả vai một cái! Đụng mạnh vào lồng ngực vạm vỡ của hắn!

Thân thể trần truồng nhanh chóng trượt thoát sang bên cạnh, muốn tránh khỏi không chế của hắn, nhưng “A...”

Đột nhiên, cô lại bị đổ ập xuống giường nước, cả người nằm úp sấp, lưng hướng lên trời, một lần nữa bị hắn đè lại, hơn nữa lần này là tạo thành hình chữ ‘đại’!

“Ha ha...” Hắn khẽ cười ra tiếng, hôn lên tấm lưng trần trụi của cô, mơ hồ cảm giác da thịt của cô có chút khác lạ. Nhưng hiển nhiên giờ phút này hắn chỉ có thể dùng nửa thân dưới để suy nghĩ!

“Tên đàn ông thôi tha... Tha tôi ra!” Giọng nói của cô từ trên giường nước chạt vật thốt lên!

“Thối? Ồ, một lúc nữa em sẽ chỉ biết kêu tên đàn ông thơm thôi.” Hắn bật cười trâm thấp, đưa một tay ra kéo khóa quần, ‘của quý’ gần như sắp chọc thủng quần hắn chui ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Kịch Chiến Trên Giường Nước (2)

Do phải kiềm nén ham muốn, nên khiến cho trán hắn lấm tấm mồ hôi, ngón tay nhẹ nhàng treu chọc làm cô trở nên ướt đầm, bắt chợt, hắn đột nhiên cho tay đâm sâu vào!

“Um...” Dưới thân hơi nhói đau khiến cô phải rên lên một tiếng, dồn tất cả sức lực giãy dụa cặp mông, tránh né sự tấn công của hắn, nhưng đáng tiếc là lại khiến cho ngón tay hắn càng tiến vào sâu hơn!

Cô gái này, thật chặt! Một dòng mặt ngọt không ngừng trào ra, thấm ướt ngón giữa của hắn. Hắn lập tức rút ra, sau đó lại đâm vào, đùa bỡn khu cấm địa chật khít của cô!

“Oh...” Cô gần như cắn nát môi mình, để ngăn bản thân không được phép phát ra bất kỳ âm thanh phóng dăng nào. Cô muốn giết hắn, cô thật sự rất muốn giết hắn!

Hắn bật cười khùng khục, vô cùng gian xảo, “Thế nào, muốn sao?”

“...” Cô vùi đầu vào trong giường nước, không chịu nói tiếng nào! Thân thể khẽ run lên, không biết do bởi ham muốn hay đang run lên vì tức giận! Cánh tay bị hắn giữ chặt, các ngón tay chỉ có thể bám sâu vào giường nước, nhưng tiếc là nó quá trơn trượt. Cô quả thực không có cách nào trông cậy vào việc bám chặt giường nước để cố định thân thể mình. A! Chỉ có thể trơ mắt để mặc hắn đùa bỡn!

“Hử? Còn chê đàn ông thôi nữa không?” Hắn có ý xấu đưa cả hai ngón tay đâm vào, “Cô bé cũng đã ướt đầm rồi!”

Cô thật chặt khít!

Hắn chẳng qua chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi, nhưng vì sự phản kháng của cô đã nhanh chóng kích thích tính chinh phục của hắn bộc phát! Lúc này trong hắn tràn đầy ham muốn, hắn không ngờ rằng chuyến đi Ý lần này lại gặp được một cô gái thú vị đến vậy!

“Anh... Chết... Đi!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, tức giận đến cực điểm!

Khốn kiếp! Gã đàn ông thôi tha! Không biết xấu hổ! #&. . . #@%. . . \$###\$#\$%. . .

Cô sử dụng hết tất cả vốn từ vựng có trong đầu để mắng chửi, nếu như chửi rửa có tác dụng, thì hắn sớm đã bị cô nghiền rửa tổ tiên mười tám đời rồi!

Trước mắt hiện lên dáng vẻ đẹp trai phong độ đầy cuốn hút của hắn tại buổi bán đấu giá, trong lòng cô đột nhiên run lên! Người đàn ông này thực chất chính là một con sói đội lốt cừu!

Uổng công cô còn nghĩ rằng hắn anh tuấn bất phàm, uổng công cô còn có chút ít ngưỡng mộ hắn!

Hắn chính là ma quỷ!

Hu hu hu, cô hối hận rồi! Tại sao cô không mặc nguyên cả bộ giáp sắt khi tới đây chứ?!

“Ồ, chết? Vậy để tôi cho em ném thử tí chút cái gọi là ‘chết’! Chẳng qua là... ngại ngút muốn chết!” Hắn bật cười ngạo mạn.

Sự chống đối của cô, đã bộc phát lửa giận muốn trừng phạt trong hắn!

Bắp đùi cô đột nhiên bị tách ra, một tay lôi ra bảo bối đã giương nòng, còn chưa kịp còi quân dài, đẩy hai bắp đùi cô ra, phảng phất như người được mùi xạ hương tản mát từ chỗ kín của cô thoát ra. Mặc dù tất cả đều chìm trong bóng tối, nhưng hắn vẫn tìm được vị trí chính xác, sau đó đâm mạnh một cái, từ phía sau đi vào trong cô!

“A —— “

Con đau dữ dội ngay lập tức ập tới, khiến cô phải hét lên!

Chết tiệt! Cô gái này thật chặt! Gần như không tiếp nhận được vật quá cỡ của hắn!

Trong đầu thoáng hiện lên tình cảnh bốn năm trước, cô gái duy nhất mà hắn không mang đồ phòng hộ. Hắn đột nhiên ngừng ra! Là... em đó sao?

Hắn hơi di chuyển một chút, không cảm thấy bị cản trở bởi tấm màng mỏng kia, nhưng của cô lại chắc khít giống như trong một thời gian dài đã không hề quan hệ vậy!

Cảm giác này...

“Khốn... kiếp!” Cô toát mồ hôi hột, cổ nén cảm giác đau đớn bên dưới, không dám tin mình bị đâm mạnh như vậy! Tên kia chính là kẻ thù không đội trời chung của cô!

Hắn chịu đựng cơn đau tức bên dưới, không dám động đậy, như sợ nếu sơ ý một chút sẽ xé rách cô ra.

Đột nhiên, hắn khựng lại một chút, “Khốn kiếp?” Trong giọng nói tràn ngập tức giận!

“Thế nào? Có xin tha không?” Cô gái này, đến lúc này rồi còn cứng miệng như vậy! Xem ra cô không chỉ có giọng nói của con vịt, mà còn có cả cái mỏ cứng của nó nữa, đến chết còn mạnh miệng!

“Không...” Cô rên khẽ, thở hổn hển, không chịu yếu thế!

“Cô bé, đừng thử thách tính kiên nhẫn của tôi!” Nói xong, hắn động thân một cái, nhanh chóng ở trong cơ thể cô chạy nước rút!

Hắn va chạm mãnh liệt, trong bóng tối, hương vị hoan ái lan tỏa, giường nước bị rung lắc dữ dội tạo ra sóng nước bập bềnh.

A! Cô biết nằm trên giường nước là rất thoải mái! Nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ nằm trên nó theo cách này!

Cô cắn chặt hàm răng, không chịu phát ra tiếng!

Dường như không hài lòng vì sự bất hợp tác của cô, hắn luồn tay xuống người cô, lật cô quay mặt lại.

“Dừng... tay!” Cô thở gấp, thân thể mềm nhũn không làm gì được! Hận bản thân vô dụng, đã chìm đắm trong sự khiêu khích của hắn!

“À... Thật là cô em mạnh mẽ...” Hắn nắm lấy eo nhỏ của cô, ôm cô nâng lên áp sát vào người, thì thầm bên tai cô, khiến cô mềm nhũn vô lực gần như không thở nổi.

Áo quần hần mới chỉ vừa cởi một nửa, bên dưới vẫn còn trong cơ thể cô chưa chịu đi ra, hôn nhẹ lên bờ môi mềm mại của cô, hần thở dài thì thầm, “Là em đó ư?”

Bốn năm trước, cô gái này đã leo lên giường của hần, khi đó là lần đầu tiên của cô. Hần vẫn nhớ rõ vết máu khô để lại trên giường kia. Nhưng sáng sớm lúc tỉnh lại, người đẹp đã biến mất rồi; Bốn năm trước, cô gái đeo mặt nạ trong đêm dạ vũ từ thiện đó, người đã cùng hần trải miên trong phòng số 3025, người mà hần đã để tuột tay!

Hần còn chưa kịp nhìn rõ dáng vẻ của cô. Hần vẫn luôn nhớ cảm giác quẩn quít cùng cô, và ngay tại giờ khắc này cảm giác đó giống hệt nhau!

Bốn năm! Bốn năm!

Xa cách đã bốn năm rồi!

Cho dù giọng nói của cô không còn ngọt ngào giống như ban đầu nữa, nhưng hần vẫn có thể chắc chắn rằng, cô chính là cô gái đó!

“Là em sao...” Hần lẩm bẩm nói, trong giọng nói có chút run rẩy vì kích động, là cô ấy, quả thật đúng là cô ấy!

Trái tim hần đột nhiên nhói lên, giống như báu vật thất lạc bấy lâu nay đã tìm được về, tham lam liếm mút hương thơm độc đáo của cô, tỉ mỉ hôn xuống cần cổ thon gầy, ngực, bụng, rồi đến toàn thân. Cho dù làn da của cô có chút sần sùi, không còn trơn mịn bằng bốn năm trước, nhưng cũng vẫn là loại cảm giác đó, hần sẽ không nhớ sai, sẽ không nhớ sai...

Trong bóng tối, ý thức của cô bắt đầu mơ hồ, trong đầu thoáng hiện qua một ít hình ảnh đứt đoạn, nhưng vì quá nhanh nên cô hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ. Trên thân thể người đàn ông này, dường như cô có thể ngửi thấy được mùi hương rất quen thuộc, cô bị làm sao thế này?

“Thật là một tiểu yêu tinh!” Gầm nhẹ một tiếng, hần khó có thể kiềm chế để không cương lên trong cơ thể cô thêm lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chào Buổi Sáng, Cô Gái Bí Ẩn (1)

Sáng sớm khi những tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, xuyên qua bóng tối tờ mờ trước lúc bình minh, rồi chậm rãi lên cao, tỏa ra ánh nắng rực rỡ. Lúc này tất cả mọi vật đều đã sáng tỏ, ánh mặt trời xuyên qua lớp sương mù nhân nhật, nhẹ nhàng chiếu sáng mọi vật trên trái đất, đặc biệt tạo cho người thường lầm nó một cảm giác rất thú vị.

Ở Florence vào lúc sáng sớm, cơn gió mang theo hơi ẩm ướt nhẹ nhàng thổi qua, đi vào trong phòng qua cửa sổ thủy tinh để mở, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, quét qua hết tất thấy mọi thứ, rồi lại lặng lẽ bỏ đi.

“Um...” Người trên giường đang ngủ say sau khi phát ra một tiếng rên khẽ, vẫn không chịu mở mắt.

Dù cho có tiếng nước chảy rào rào, dường như cũng không chút ảnh hưởng đến người nằm trên giường. Cô lười biếng trở mình. Bịch! Âm thanh của một vật nặng bị rớt xuống đất.

“Á ——” Một tiếng hét thô khốc vang lên, đột ngột mở mắt ra, cô bị cơn đau làm cho tỉnh lại!

A! Cơ thể giống như bị một chiếc xe tải hàng chục tấn nghiền quá vậy, xương khớp gần như rã rời ra cả! Cánh tay giờ lên có chút khó khăn, cô bám vào mép giường từ trên thăm ngòai dậy.

U... cô bị làm sao thế này?

Trong đầu nhanh chóng lục lại mọi ký ức rối loạn.

Cô nhớ vào một đêm không trăng tối đen như mực. Cô mặc vào người bộ chiến y quý giá nhất của mình, chuẩn bị đi lấy trộm ‘trái tim Florence’, thì gặp phải một con mèo già, sau đó...

Hà! Cô cúi đầu nhìn chăm chăm cơ thể mình! Toàn thân trần truồng!

Tối hôm qua...

Dự cảm bất thường bất ngờ tập kích đầu óc cô, tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, qua cửa kính mờ mờ mù sương, cô nhìn thấy loáng thoáng một bóng người, thân hình cao lớn, dường như là đàn ông... Tắm?!

Oh My God!

Quay đầu, nhìn lại chiếc giường nước cực đại, gợn sóng bập bềnh. Trong đầu cô nhanh chóng tua lại cảnh tượng nóng bỏng tối hôm qua, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng!

A! Chính người đàn ông kia đã ở trên chiếc giường này muốn cô rất nhiều lần, giống như sức lực lúc bình thường không được dùng hết vậy. Muốn cô hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô không thể chịu nổi ngất lịm đi. Dưới thân lúc này vẫn còn cảm giác đau rất!

Cô mặc nhiên cứ bị giày vò như vậy! Hơn nữa lại không biết ngưng còn thấy vui vẻ nữa chứ!

Trốn!

Ý nghĩ này nhanh chóng lóe lên trong tâm trí cô. Vì vậy, cô dùng tốc độ nhanh như chớp, tức tốc bỏ dậy tìm quần áo để mặc, sẵn sàng đào tẩu!

Nhưng mà, hức! Nằm rải rác trên thảm là những mảnh vải màu đen bị xé rách, tuyên cáo với cô chiến y của cô đã bị tử trận dưới tay hắn!

Gã đàn ông khốn kiếp! Trong lòng cô thầm nguyên rủa, aaa! Làm thế nào để quay trở về gặp mọi người đây!

Đột nhiên, tầm mắt cô liếc qua bộ áo ngủ rộng thùng thình của hắn bị vất tán loạn nơi mép giường! Không chút do dự, cô vội vàng xốc lên mặc vào, trông giống như trẻ con mặc trộm quần áo người lớn vậy. Áo ngủ của hắn khi mặc trên người cô bị kéo lê trên mặt đất. Sau đó, cô cột túm gọn thật chặt áo ngủ lại, liếc thấy có một cánh cửa sổ đang mở, rón ra rón rén chuẩn bị chạy trốn.

Mà nghĩ lại một chút, vô lý nha, là hắn cưỡng bức cô, cô cần gì phải thấy chột dạ như vậy chứ?

Nhớ lại tối hôm qua vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, cô vội vàng thừa dịp trước khi hắn tắm xong, lục tung đồ đạc của hắn lên tìm thêm lần nữa.

Không có!

“Em đang tìm gì vậy?”

Chợt, một giọng nói trầm thấp đầy cuốn hút vang lên sau lưng cô.

“A!” Cô đột nhiên quay đầu, trái tim giật thót một nhịp!

Cứ như vậy trong một phần vụn giấy, cô gần như chìm đắm trong vẻ đẹp của hắn!

Người đàn ông này, trên mái tóc đen vẫn còn nhỏ vài giọt nước, tạo cảm giác hoang dại cầu thả, khuôn mặt góc cạnh, khí chất bá đạo, giữa ấn đường lộ ra khí tức nguy hiểm. Đôi con ngươi sáng quắt dường như có thể nhìn xuyên thấu cô, sống mũi cao thẳng như một tác phẩm điêu khắc, đôi môi mỏng gọi cảm giác này đang khẽ mím lại. Đôi vai dày rộng biểu thị sức mạnh của hắn, lồng ngực đang để trần lộ ra cơ bắp rắn chắc phản chiếu ánh sáng, quanh hông quấn hờ một chiếc khăn lông nhỏ màu trắng, lộ ra đôi chân thon dài càng thêm hấp dẫn.

Á...

Ánh mắt cô nhìn chăm chú vào hông hắn, như thể tò mò sau cái khăn lông màu trắng kia là đáng vẻ thể nào.

“Thế nào? Nhìn đủ chưa?” Lộ ra ý trêu chọc đùa giỡn, hắn cúi đầu nhìn xuống cô gái trước mặt.

Bởi vì hoan ái mà gương mặt ửng hồng từ sáng đến giờ của cô vẫn không tan, khi tỉnh lại, vừa nhìn thấy đáng vẻ nhỏ nhắn của cô hắn liền bị cuốn hút sâu sắc.

Khuôn mặt nhỏ xinh chỉ lớn cỡ bàn tay, làn da trắng nõn mịn màng, đôi môi mềm đầy đặn ướt át, bờ mi dài cong cong như cánh bướm. Mặc dù sống mũi có hơi gầy một chút, nhưng lại càng khiến cho cô có vẻ mềm mại đáng yêu hơn. Thật không ngờ rằng khi cô mở mắt ra, đôi mắt lúng liếng quyến rũ, lại hấp dẫn đến vậy, đúng là một báu vật!

Khuyết điểm duy nhất, chính là làn da trên thân thể cô, dường như đã từng bị phỏng, bên này một màu bên kia một màu làm cho nước da của cô không đồng nhất, hơn nữa cũng không bóng loáng.

Nhưng không sao, không ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp độc đáo của cô cả, mà còn tăng thêm phần hoang dã.

Nhìn xem trong bốn năm nay, hắn đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội!

“Á... Anh nhìn gì vậy!” Cô không chịu yếu thế phản bác lại hắn, kéo chặt chiếc áo ngủ rộng thùng thình trên người lại.

“Hử?” Hắn chợt từng bước tiếp cận cô, bức cô vào góc tường.

“Anh... Anh muốn làm gì!” Hoảng sợ khi thấy nguy hiểm đang đến gần. Người đàn ông này đến gần cô thêm một chút, thì trái tim cô liền nảy lên thành thịch! Hại cô thiếu chút nữa cần phải đầu lười của mình!

“Làm gì?” Một tiếng cười khê từ miệng hắn thoát ra, lộ hàm răng trắng bóng, đến mức có thể đi chụp hình quảng cáo cũng được. Nước trên tóc nhỏ giọt

xuống bả vai hắn, chảy dài xuống trước ngực, để lại một vệt nước dài, cuối cùng nhỏ xuống đất, hấp dẫn cực kỳ! “Cung ơi, chẳng lẽ tối hôm qua còn chưa thỏa mãn sao?”

Hắn giang hai tay chống lên vách tường, vừa vặn nhốt cô vào giữa, khiến cho cô không còn đường để trốn.

“Chết tiệt! Tốt hơn hết là anh mau buông tôi ra!” Chết giọng khàn khàn của cô gào lên mạnh mẽ như mèo.

Trong một khoảnh khắc thất thần, hắn dường như nhìn thấy con bé vậy. Khi con bé nổi giận cũng có vẻ mặt như vậy, cô ấy và con bé lại có cùng một điệu bộ!

Hất hất đầu, hắn gạt ý nghĩ buồn cười kia ra khỏi đầu mình. Con bé là con gái hắn, mà cô gái trước mặt này, có thể xem như là bạn tình của hắn, ý nghĩa khác xa nhau một trời một vực!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chào Buổi Sáng, Cô Gái Bí Ẩn (2)

Nhưng con bé bỏ đi đã bốn năm rồi, lúc này có khỏe không? Đã trốn đến nơi nào? Hắn gần như sôi tung cả quả đất này lên rồi, nhưng vẫn không thể tìm thấy con bé!

“Chắc chắn, em không nói lời nào xem ra có vẻ hay hơn đấy.” Hắn nhạo báng, bàn tay ngay lập tức không an phận phủ dần xuống hông cô. Giọng nói của cô ấy thật là khó nghe, nhưng lại rất gọi cảm, nói chung là hắn đã nghe nhiều giọng rên rỉ ẻo là của phụ nữ rồi.

“Này! Làm ơn đừng xúc phạm chất giọng trời cho của tôi!” Cô nói thật, trước đây đã từng có thời gian, cô đã rất tự ti về giọng nói khó nghe của mình. Nhưng một cậu nhóc lại nói giọng của cô là do ông trời ban tặng, do vậy cô mới có lại lòng tin!

“Ha ha ha...” Hắn cười ồm lên, bây giờ thì không thể cưỡng lại được. Cô gái này tự mãn quá độ sao? Cái giọng vịt đực ấy mà cũng gọi là giọng trời ban, vậy thì giọng của hắn xem chừng còn giống của thiên thần hơn!

“Này! Tự trọng một chút! Chê nhạo người khác chính là hành vi vô đạo đức!” Cô giờ ngón trở trắng nõn thon dài như cọng hành lên, chọt chọt vào lồng ngực để trần của hắn, chu môi bắt hắn nói.

Đột nhiên, hắn nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của cô, kéo cô dán sát vào trong ngực, cúi đầu xuống gần bên tai cô, cánh môi như có như không lướt qua dải tai nhỏ nhắn, dụ hoặc nói, “Tôi không phải họ này.”

Lăng Vũ Hi rất không tự nhiên nói, “Ừm thì Y.C, buông tôi ra, tôi phải về!” Hắn không phải họ này, cô cũng không rảnh để quan tâm xem hắn là Y.C hay W.C!

“Y.C là họ của tôi, hãy gọi tôi là Thác Dã!” Hắn bá đạo nói.

“Thác Dã?” Hơi thở của hắn giống như một dòng điện chạy qua dải tai cô, gây ra cảm giác tê dại tại đó. Cô thì thầm lặp lại lời của hắn.

“À, còn em? Tên gì?” Hắn khề cần cần vào bên tai cô, trông nó vô cùng đáng yêu.

“...” Hơi thở của cô có chút bất an. Tiêu rồi, không thể để lộ danh tính của mình! Cô cắn răng không nói.

“Hừ?” Tuy nhiên, hắn vẫn đang chờ câu trả lời của cô.

“...” Cô không nói tiếng nào, chỉ đem áo ngủ quần chặt lại, trái tim thì đập như trống trận.

Đột nhiên, hắn nhìn chăm chú vào lỗ tai cô, “Đây là cái gì?” Hắn đưa tay lên chạm vào vết đỏ trên tai cô.

“A... Không có gì!” Gần như là theo phản xạ, cô đưa tay lên che lại tai mình, như là sợ bí mật bị hắn phát hiện ra.

Trên thực tế, vết đỏ giống như trên tai cô, trên người cô đâu chỉ có một vết. Cô biết ánh mắt của hắn biểu hiện điều gì. Hắn sẽ không biết, gương mặt của cô lúc này đây đã từng được giải phẫu thẩm mỹ!

Những đau đớn đó, cô đã quên rồi, chỉ biết sau khi tỉnh lại thì thấy cả người đầy vết sẹo, và dung mạo hiện tại của mình là do phẫu thuật thẩm mỹ mà có được.

Thật vất vả lắm mới có được sự tự tin, thì bây giờ lại bị sụp đổ ngay trước mặt người đàn ông này!

Dường như bị chạm phải nỗi đau trong tim, cô dồn hết sức lực đẩy hắn ra, “Tôi phải đi!”

“Đi?” Bàn tay vẫn đang nắm ở bên eo cô.

“Buông tôi ra, gã đàn ông thôi tha này!” Cùi chỏ bất chợt húc mạnh vào bụng của hắn, thừa dịp hắn kêu rên, cô chạy thật nhanh về phía cửa sổ.

“Chết tiết! Em gái, em không cảm thấy cần phải cho tôi một lời giải thích sao?” Hắn nhanh nhẹn phản ứng kịp, chỉ cần vài bước đã cản được hành động đang muốn leo qua cửa sổ của cô.

“A! Anh cường đoạt thân thể tôi, bây giờ lại còn bắt tôi phải giải thích?” Đây không phải là chuyện hài buồn cười nhất thế kỷ mà cô đã từng được nghe sao? Hắn cường bức cô, giờ hắn lại còn bắt cô phải giải thích?!

“OK, nói cho tôi biết, em tên là gì?” Tầm mắt lướt qua chiếc kính nhìn ban đêm vẫn đang để trên quầy bar, hắn sẽ không quên thân phận của cô gái này. Cô quả nhiên là người của tổ chức Kingloy!

“Không cần thiết!” Coi như cô xui xẻo, phạm phải sai lầm không nên có!

“Không cần thiết?!” Hắn đề cao âm lượng. Hắn có thể khẳng định cô chính là cô gái đeo mặt nạ ở đêm dạ vũ từ thiện bốn năm trước! Ban đầu hắn vẫn không tin cô là người của Kingloy, nhưng bây giờ nghĩ lại, vụ đánh bom trong ‘Khách sạn Hampton’ với cô không thể không liên quan! Hôm nay, không chỉ lên vào phòng hắn lúc nửa đêm, mà còn giả mạo người đã thắng đấu giá ‘trái tim Florence’!

Nghĩ tới đây, thì nổi tức giận bất chợt tích tụ lại, hóa ra hắn lại bị cô chơi một ván!

Cái cô gái chết tiết này!

“Nói cho anh biết, anh sẽ thả tôi đi?” Cô nhướn mày, ánh nắng rọi xuống làn da mỏng manh của cô, làm nó bắt đầu ửng hồng. Ái chà, toàn thân trên dưới ngoại trừ mặc bên ngoài một chiếc áo ngủ quá khổ, thì bên trong có thể nói là trống không. Người đàn ông này cứ hết lần này tới lần khác lôi kéo vậy sẽ làm cô chết ngạt.

“Em không còn lựa chọn nào khác!” Bàn tay tăng thêm lực siết chặt chiếc eo nhỏ nhắn của cô, trong lòng nôn nóng, dường như vẫn không thể tiêu hóa nổi tin tức khiếp người kia!

Hắn đến chết cũng sẽ không bao giờ quên, viên đạn đã làm mình bị thương, chỉ cần lệch thêm vài mm nữa thì sẽ trúng ngay tim! Mất hai tháng, hắn mới có thể xuống giường! Mà trên viên đạn kia lại có khắc chữ ‘K’, điều này càng khiến hắn tin rằng, người phục kích hắn chính là sát thủ Kingloy!

Mà cô gái này, lại do Kingloy phái tới! Chết tiết!

Một lúc lâu sau, trên trán cô đã lấm tấm mồ hôi, nhưng bởi vì không địch lại sức lực của hắn, nên cô không thể làm gì khác hơn là lẫu bẫu rửa thầm trong miệng, “\$&*& hi.”

“Sao? Em gái, tốt nhất em không nên tìm cách lừa gạt tôi, nếu không...” Ánh mắt mới vừa rời còn dịu dàng đầy tình ý thì giờ phút này đã hiện lên vẻ sắc lạnh.

“Lăng Vũ Hi!” Cô miễn cưỡng nói ra ba từ này!

Bỗng nhiên, trái tim hắn nhói lên một nhịp, “Hi?” Sau đó, lùi xa khỏi tai cô một chút, đẩy cơ thể mềm nhũn của cô ra, cau mày nghiêm nghị hỏi, “Em cũng tên là Hi?”

“Hả? Có vấn đề gì không?” Cô không hiểu.

Đôi mắt đại bàng của hắn nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt để lộ ra biểu hiện phức tạp. Cô và con bé thực sự là có rất nhiều điểm giống nhau, ngoài thần thái, rồi thêm tên của cả hai —— Hi, cả hai đều có tên là Hi! Rõ ràng là hai gương mặt khác nhau mà!

Nhìn biểu hiện quái lạ của hắn, cô nói “Có thể thả tôi đi chứ!”

“...” Hắn vẫn không lên tiếng, ngược lại bàn tay nắm bên eo cô càng chặt hơn.

“Này! Khốn kiếp, anh không chịu giữ lời!” Cô hấp tấp kêu lên. Ánh mắt hắn tròn trừng khiến cô sợ hãi, á... Người này, không biết có phải muốn... Giết cô chăng?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Cô Chủ Tiểu Hi Đã Chết!

Trong thư phòng mờ tối, đốm lửa chập chờn, mùi mật mùi khói thuốc, đặc biệt là mùi xì gà thơm.

Hai bóng người ngồi trên ghế sa lon, một trong hai người đàn ông đang ngậm xì gà, từ từ rút thuốc, không thể nhìn thấy rõ biểu cảm trên nét mặt anh ta. Người đàn ông còn lại kính cẩn ngồi bên cạnh, ngập ngừng do dự muốn nói lại thôi, ngôn ngữ tâm sự.

“Lão Đại, cô gái này thuộc tổ chức Kingloy, có danh hiệu là Vũ Hi, cũng là tên của cô ấy. Là thành viên mà cách đây bốn năm tổ chức Kingloy đã thu nhận. Mặc dù thân thủ bình thường, nhưng kỹ thuật bắn súng cực kỳ chính xác. Cô ấy và người đàn ông có danh hiệu Phong Ngạo đã từng hợp tác thành công không ít vụ.” Lâm Ngạn đem kết quả điều tra của mình từ từ nói ra.

Trên miệng lão Đại, vẫn đang hút xì gà, không nói lời nào.

Lâm Ngạn nói tiếp, “Mặc dù chúng ta đã tra ra được, bốn năm trước người ám sát anh chính là người đàn ông có danh hiệu Phong Ngạo, nhưng người đã thuê Kingloy làm, cho đến bây giờ chúng ta cũng vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn...”

“Là bố già mafia của Giannutri, Italy, Trạch Lạc Kỳ!” Ủy Trì Thác Đã chậm rãi nói.

“Hắn?” Lâm Ngạn hít sâu một hơi, “Lão Đại, anh tin chắc là hắn sao? Người nổi tiếng với thủ đoạn tàn nhẫn độc ác bố già mafia của Giannutri, Italy —— Trạch Lạc Kỳ?” Anh bắt gặp lập lại.

Ủy Trì Thác Đã gật đầu, hiện lên trong đầu là người đàn ông có khuôn mặt lai Á Âu, trong mắt anh bất chợt lóe lên tia khát máu, thả nhẹ một vòng khói thuốc, “Hắn cho là nếu giết được tôi, thì có thể nuốt trọn thế lực của tôi ở Châu Á. Hừ, thuê người của Kingloy giết tôi, hắn cho là hắn có thể làm mà không để lại dấu vết?”

“Nhưng thế lực xã hội đen Châu Á và Châu Âu, trước giờ không hề xảy ra xung đột, mỗi bên đều tự có quyết sách của mình. Nay hắn muốn xâm phạm, chẳng phải sẽ làm rối loạn quy tắc?” Thì ra lão Đại đã sớm biết hung thủ là ai, khó trách anh đã không thể điều tra ra được. Thì ra người đứng đằng sau chính là bố già mafia Châu Âu chỉ cần nghe danh đã khiến người nghe hoảng sợ mất mặt!

“Cho nên, mới có chuyện của Kingloy!” Ủy Trì Thác Đã cười khẩy. Người này dù xảo quyết, anh có thể tin chắc rằng, Kingloy cũng đã bị hắn ta lừa bịp! “Bốn năm trước, tại buổi bán đấu giá ‘trái tim Florence’, tôi đã đoạt mất vật vốn nên thuộc về hắn, khiến hắn ghi hận trong lòng. Mà lần này, cô gái kia chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ do hắn phái tới!”

“Anh đang nói đến cô gái trong bộ váy màu vàng ở buổi bán đấu giá ‘trái tim Florence’ là đã già vờ giả trẻ?” Lâm Ngạn có chút không thể tin. Lão Đại thậm chí biết được nhiều chuyện như vậy, nhưng tại sao anh lại không thể điều tra được gì?

Ủy Trì Thác Đã gật đầu, đôi mắt lóe lên tia sáng đầy hứng thú, nhớ tới cô gái ngốc nghếch đã lên vào phòng mình, “Còn nhớ cô gái đó đã hẹn ăn tối với tôi đêm qua chứ?”

“Dạ” Lâm Ngạn gật đầu, “Cô ta quả thực không hề xuất hiện!”

“Không phải là không xuất hiện, cô ấy chính là người sáng nay cậu đã gặp.” Anh hơi nhếch khóe miệng, lơ đãng phì hơi khói thuốc.

“Đó chính là cô gái trong bộ váy màu vàng, cũng chính là nữ sát thủ Vũ Hi mà anh đã bảo em đi điều tra sao?” Lâm Ngạn nhớ lại cô gái vào lúc sáng sớm đã có mặt trong phòng lão Đại, rõ ràng tại đây có đầy vết tích hoan ái. Lão Đại bảo anh đi điều tra thân phận của cô, anh cũng không tiện hỏi nhiều. Dù sao lão Đại lên giường với cô gái nào, bọn anh cũng không cần xen vào. Nhưng kết quả điều tra được lại khiến cho anh vô cùng kinh ngạc, cô gái kia không ngờ lại là sát thủ của Kingloy! Mà giờ đây, lão Đại còn nói nữ sát thủ này cũng chính là cô gái trong bộ váy màu vàng ở buổi bán đấu giá! Hơn nữa người đứng phía sau tất cả mọi chuyện chính là bố già mafia của Giannutri Italy, Trạch Lạc Kỳ! Tin tức này, thực sự khiến cho anh có phần khó mà tiếp nhận, rõ ràng lão Đại có vẻ nắm bắt được nhiều thông tin hơn.

“Đã có tin tức gì của Tiểu Hi chưa?” Đột nhiên, Ủy Trì Thác Đã hỏi sang chuyện khác, giữa hai lòng mảy có phần tăng thêm âm u.

Cô chủ? Lâm Ngạn lắc lắc đầu, trong lòng thầm than một tiếng. Mỗi lần lão Đại hỏi đến cô chủ nhỏ, anh đều không thể trả lời. Bốn năm trước, sau khi lão Đại bị trúng đạn, cô chủ cũng biến mất! Kết quả sau nhiều cuộc điều tra, chính là tin cô chủ đã chết!

Chẳng qua, cho đến bây giờ với tin tức này, lão Đại vẫn khẳng khái không chịu tin.

Sau một lúc im lặng, anh vẫn quyết định nói, “Lão Đại, xin anh phải tin em, tin tức điều tra của chúng ta thật sự chưa có khi nào sai... Cô chủ cô ấy...”

“Câm miệng! Tôi không muốn nghe!” Tiếng quát trách nghiêm khắc ngăn những lời sắp nói của Lâm Ngạn nuốt ngược trở vào trong.

Lâm Ngạn biết nếu anh tiếp tục nói, chỉ càng chọc giận lão Đại thêm. Nhưng trách nhiệm của anh là phải khiến cho lão Đại tỉnh táo lại, chứ không thể biến thành một người không muốn nghe, không muốn thấy, không chịu nhìn, không chịu nghĩ, cũng không chịu tin! “Lão Đại, cho dù anh có muốn hay không, thì cũng xin anh phải chấp nhận sự thật này —— cô chủ đã chết rồi!”

“Cậu câm ngay!” Đột nhiên, cần cổ Lâm Ngạn bị một lực siết chặt lại, kèm theo tiếng hét trách mắng, khiến cho anh bất thành linh rùng mình một cái.

Anh nuốt nuốt nước miếng, tầm mắt tối sầm lại, đáy mắt lão Đại đang phát ra những tia sáng bức người, nhưng anh vẫn không sợ chết cố nói, “Bốn năm! Lão Đại, anh tỉnh lại đi, cô chủ đã chết rồi!”

“Con bé không chết!” Ủy Trì Thác Dã không kiềm được càng tăng lực bóp trên cổ anh ta, “Tiểu Hi không chết, cậu có nghe không, tôi có cảm giác, tôi tin con bé chưa chết!”

“Nhưng kết quả cuộc điều tra vào bốn năm trước, cô ấy đã bị người của Kingloy bắt cóc, và đã bị chết trong một trận hỏa hoạn!” Lâm Ngan hét lớn. Cho dù kinh sợ trước sự giận dữ của lão Đại, nhưng anh vẫn phải nói, “Chúng ta ai cũng cảm thấy đau lòng trước chuyện không may của cô chủ, nhưng phải dừng tay lại thôi. . . Lão Đại, chúng ta cũng nên quay về, đã đến lúc anh và cô Giang kết hôn. . .”

“Không ——” Anh không muốn nghe những lời đó. Đột nhiên một quả đấm thúc mạnh một quyền vào bụng của Lâm Ngan!

“Hự ——” Lâm Ngan rên lên một tiếng. Lão Đại tức giận, anh không phải là không nhận thấy. Đã hơn bốn năm, bốn năm! Lão Đại vẫn không thể đối mặt với sự thật, cô chủ Tiểu Hi đã chết! “Nếu như cô ấy chưa chết, vì sao cô ấy không chịu quay về? Trong bốn năm qua, vì sao không hề nghe thấy bất kỳ tin tức nào của cô ấy?”

“Im đi!” Sau đó, thêm một cú đấm nữa đánh thẳng vào sống mũi của Lâm Ngan, đau đến mức làm anh bị chảy máu mũi!

“Lão Đại. . . Em biết. . . anh rất thương tâm. . .” Lâm Ngan chịu đựng đau đớn, thở hổn hển không sợ chết nói. Dù cho hôm nay lão Đại có đánh chết anh ta, anh ta cũng phải nói, hướng chỉ chú Lâm và thím Lâm cũng là cha mẹ của anh ta, không biết bao nhiêu lần đã thi thảm vào tai anh ta, “Cô Giang đã đợi cậu ấy bao nhiêu năm nay rồi. Cậu ấy còn nhớ tâm đến vậy sao? Cô chủ cũng chỉ là con gái nuôi của cậu ấy, vậy mà cậu ấy lại vì con bé, nhẫn tâm tiếp tục làm tổn thương một cô gái khác yêu cậu ấy sâu đậm sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Để Cho Nó Đi! Đi Rồi Sau Đây, Có Giỏi Thì Đừng Về Nữa!

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

Chợt gầm lên mấy tiếng, vài quyền nặng nề tới tấp rơi xuống người Lâm Ngan. Mặc cho đau đớn, hắn cũng không chịu nói một lời xin tha!

Lão Đại đột nhiên trở nên điên cuồng, là chuyện mà hắn đã dự tính từ trước. Cô chủ Tiểu Hi chết lâu rồi, nhưng lão Đại vẫn không chịu tin, không chịu từ bỏ việc tìm kiếm tung tích cô ấy. Những năm gần đây, trong thâm tâm hắn, thậm chí đã từng hoài nghi, cô chủ thật sự đơn giản chỉ là con gái nuôi của lão Đại thôi sao? Nhưng đối với câu trả lời này hắn cũng không muốn tìm hiểu. Hắn chỉ biết, cô Giang Tuyết Nhi vẫn còn sống, lại một lòng một dạ chờ đợi lão Đại, “Hãy quý trọng người trước mắt, lão Đại!” Khóe miệng hắn tứa máu, kích động kêu lên.

“Tiểu Hi chưa chết, Tiểu Hi chưa chết! Cậu có nghe không!” Ủy Trì Thác Dã lại điên cuồng hét lên, muốn trút đi lửa giận trong lòng không cách nào phát tiết hết, tội nghiệp Lâm Ngan chỉ có thể im lặng chịu đựng những cú đấm hỗn loạn của lão Đại.

Hắn biết, Lão Đại rất ít khi bị kích động đến mức mất kiểm soát thế này, chỉ có tin tức cô Tiểu Hi mất, mới có thể khiến cho lão Đại mất đi sự tỉnh táo mọi khi. Địa vị của cô ấy ở trong lòng lão Đại, cũng có thể tưởng tượng được. Nhưng đã nhiều năm rồi, lão Đại vẫn chưa từ bỏ được sao?

Lâm Ngan chịu đựng đau đớn, mặc cho anh thoải mái trút giận. Mỗi một cú đấm nện xuống, là một lần thừa nhận nỗi đau mất đi người thân. Hoặc là, nhiều hơn. . .

Bốn năm qua, lão Đại đã giấu quá sâu cảm xúc của mình. Nếu như chỉ cần đánh hắn một trận, có thể khiến cho lão Đại được giải tỏa. Vậy thì hắn cũng cam tâm tình nguyện.

“A. . .”

Nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra nốt một quyền cuối cùng, Ủy Trì Thác Dã bắt chợt ngã ngửa xuống ghế sa lon, vùi sâu mười đầu ngón tay vào trong tóc, hơi thở hỗn loạn vừa rồi trong phút chốc bình ổn trở lại.

Ủy Trì Hi không chết! Con bé chẳng qua chỉ quá bướng bỉnh, lại thêm giận dỗi, con bé chẳng qua là ham chơi quá mà thôi!

Con bé sẽ không chết! Bởi vì, anh vẫn chưa cho phép!

Con bé do chính tay anh nuôi lớn, đúng như anh từng nói, họ của con bé, là được anh cho, mạng của con bé, cũng là của anh!

Anh còn chưa cho phép, con bé làm sao có thể xảy ra chuyện?!

“Con bé chưa chết, Lâm Ngan, con bé chưa chết, cậu có nghe rõ không?!” Nói ra những lời này, thế nhưng ngay đến cả chính bản thân anh cũng không có lòng tin.

Lâm Ngan nằm dài trên mặt đất, khóe miệng tứa máu, thờ hồng học.

Đây là lần thứ mấy, hần đem thân mạng hiêm, mạng phạm lão Đại? Hần đã không còn nhớ rõ.

Nỗi đau mất con gái, cũng có thể do hần chưa từng được làm cha, nên không thể hiểu rõ cảm giác đó.

Hần chỉ biết cô chủ Tiểu Hi có lẽ vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở về nữa, nhưng lão Đại thì không thể vĩnh viễn tiếp tục như vậy!

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh hòa lẫn cùng tiếng hít thở dồn dập, hỗn độn mờ mịt, anh nhìn chăm chăm Lâm Ngan đang nằm sòng soài trên mặt đất, “Xin lỗi cậu!” Lạnh lùng thốt ra ba chữ, anh miễn cưỡng nói.

Trên trán anh lấm tấm mồ hôi, đi đến ghé sa lon cả người mềm nhũn buông xuống. Mang theo cảm giác chán nản, điều xì gà trong lúc va chạm vừa rồi đã bị rút mất, sau đó anh lại đốt thêm một điếu nữa.

Úy Trì Hi, con rút cuộc là đang ở đâu? Bay nhảy đủ rồi, chơi cũng đã thỏa, hãy về nhà đi thôi!

Lâm Ngan còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Úy Trì Thác Dã đã phát tay ngăn lại, “A Ngan, cậu ra ngoài trước đi, để tôi yên tĩnh một chút.”

Lâm Ngan chật vật bò dậy, ôm lấy chỗ bị đau trên cơ thể, yên lặng lui ra khỏi thư phòng. Khi nào thì lão Đại mới tỉnh táo lại, chấp nhận đối mặt với tin tức cô chủ Tiểu Hi đã chết, một lần nữa tập trung chuẩn bị cho việc hôn nhân của mình? Lão Đại cũng không còn nhỏ tuổi nữa, đám thuộc hạ bọn họ, vẫn mong lão Đại sớm lấy vợ sinh con. Anh em trong bang, từ lâu đã nhận định cô Giang Tuyết Nhi chính là chị dâu tương lai rồi.

Lão Đại còn đang lo ngại chuyện gì? Cô chủ Tiểu Hi, thật sự rất quan trọng đối với anh ấy như vậy sao?

Nhưng chuyện của Lão Đại, bọn họ cũng không thể xen vào a!

Sau khi Lâm Ngan rời đi, cả căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Trong bóng tối, trên ghé sa lon, Úy Trì Thác Dã vẫn rít xì gà từng ngậm từng ngậm, trái tim nặng trĩu, vẫn không cách nào thả lỏng.

“Đề cho nó đi! Đi rồi sau này, có giỏi thì đừng về nữa!”

Những lời này, như mới vừa nói xong, vẫn còn vang vọng ở trong tâm trí anh, không ngờ rằng, đó lại là lời đoạn tuyệt sau cùng mà anh đã nói với con bé!

Hối hận sâu sắc, luôn tràn về trong đêm tối!

Là anh đã sai rồi sao? Trong đầu không ngừng nghĩ về buổi sáng bốn năm về trước, nhớ đến ánh mắt giận dữ tủi thân của con bé. Con bé đã dứt khoát quay lưng bỏ đi, anh không thể ngờ sự việc lại như thế. Sau lần đó, con bé không bao giờ trở về nữa!

“Úy Trì Hi, con vẫn còn hận ba sao?” Thở dài một hơi, trong đêm đen, anh cô đơn lẩm bẩm một mình.

Là lỗi của mình ư?

Phải chăng mình không nên ép con bé bỏ nhà ra đi?

“Đề cho nó đi! Đi rồi sau này, có giỏi thì đừng về nữa!”

Những lời này, làm sao lại có thể phát ra từ miệng anh?

Úy Trì Hi, thật sự không về nữa sao?

Bốn năm trước, sau khi anh bị trúng đạn, mệnh như chỉ mảnh treo chuông, sau khi vết thương lành, cũng không hề thấy bóng dáng con bé xuất hiện. Anh từng nghĩ con bé quả thật không có lương tâm, ngay cả lúc anh bị trọng thương, cũng không chịu tới gặp anh một lần. Nhưng không ngờ, cái lần không thấy này, nhaoáng một cái cũng đã hơn bốn năm rồi!

Úy Trì Hi, chết tiệt!

Anh cười lạnh một tiếng. Từ trước đến giờ con bé vẫn luôn thích chống đối lại anh, nhưng lần này sao lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy? Nói không được quay lại thì nhất quyết không quay lại?!

Trong tim dường như có thứ gì đang siết chặt lại vậy, anh hít thở khó khăn, muốn tìm một nơi để trút giận.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện của con bé, anh liền không thể khống chế được cảm giác bất lực cùng tự trách này. Anh đã hối hận rồi, chẳng qua là không chịu thừa nhận mà thôi!

Nếu như biết trước con bé sẽ bỏ nhà đi lâu như vậy, thì năm đó anh sẽ không bao giờ làm vậy, cũng sẽ không bao giờ nói câu nói kia!

Ông trời đang muốn trừng phạt anh sao?

Mười hai năm! Một con số đáng sợ biết bao!

Có cuộc sống của người nào, trong suốt mười hai năm đều tràn ngập bóng dáng của người khác? Cho dù có muốn thoát ra cũng không cách nào thoát được.

Sau khi con bé khuấy tung cuộc sống của anh lên, sau khi anh đã quen dần với sự có mặt của con bé trong đời mình, sau khi anh cam chịu chấp nhận mọi thứ, thì con bé sao lại có thể vô trách nhiệm phui mờ, đột ngột biến mất không để lại chút dấu vết?!

Con bé đã quên, con bé do chính anh nuôi lớn sao?

Họ của con bé, mạng của con bé, đều là của anh!

Anh có khi nào dạy cho nó, làm thế ——

Vong ân bội nghĩa?!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Chim Trong Lồng (1)

“Này! Đồ ngựa giống chết tiệt, đồ Bát Giới kia, mau thả tôi ra!”

Rầm!

Ầm ầm!

“Đồ khôn kiếp, thả tôi ra!”

Tiếng gào khàn khàn, xen lẫn âm thanh đồ vật bị ném vỡ, trong căn phòng trống, trên chiếc giường lớn, chỉ độc mỗi cô gái lẻ loi một mình!

Lăng Vũ Hi đã gào thét suốt hai giờ rồi, nhưng chẳng có ai thèm đoái hoài đến.

Giọng khàn đặc, hét đến muốn đứt luôn cả nửa cái mạng, cô suyt chút nữa là tắt thở.

Gã kia, cái gì mà Y.C. Tên khốn! Đêm qua không nói tiếng nào đã cưỡng đoạt cô, sáng nay cô lại bị hãm giam lỏng.

A! Sao cô lại xui xẻo quá vậy!

“Thả tôi ra...”

Chẳng qua cô chỉ làm nhiệm vụ thất bại mà thôi, lần này quả thật là mất cả chì lẫn chài!

Hết đến rách cổ họng rồi, mà bọn họ vẫn không có chút động tĩnh nào.

Đáng ghét nhất chính là, căn phòng này bốn bề đều là các bức tường, nhà vệ sinh thì đáng thương đến mức không thể đáng thương hơn chỉ có mỗi một cái lỗ thông gió. Vì để giảm thiểu thiệt hại do cô gây ra, nên ngoại trừ một chiếc giường, những đồ vật khác đều bị bọn họ dời đi hết!

Thứ duy nhất cô có thể ném, chính là hộp com do bọn họ đưa tới, tên khốn chết tiệt!

“Này... Các người không có quyền giam giữ tôi!” Rầm rầm rầm, cô đập cửa rầm rầm, “Thả tôi ra...”

Tên Trư Bát Giới chết tiệt kia, lại còn không cho cô nổi một bộ quần áo tử tế để mặc, chỉ ném cho cô một cái mền là xong sao. Hắn có còn có nhân tính hay không!

Xem cô là cái gì?!

Dần dần, hết mệt, cô xoay người leo lên giường, dồn hết bực tức ra sức xé nát chiếc gối trên đó, hận cái gối này không phải chính là người mà cô đang muốn cắt ra từng mảnh nhỏ!

Từ từ, mắt cô nặng trĩu, trong đầu thoáng qua gương mặt của gã Y.C kia. Mặc dù gã rất đáng đánh đòn...

Nhưng... không thể phủ nhận, gã là người đàn ông hấp dẫn nhất mà cô đã từng nhìn thấy trong ‘trí nhớ’.

Ừm... Vóc người phải nói là chuẩn, cơ ngực, cơ bụng, bắp đùi...

A... Môi cũng rất mềm, giống như có ma lực vậy, hôn xuống thân thể cô...

Đáng chết, Lăng Vũ Hi, người có tự trọng hay không...

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Lão Đại!” Ngoài cửa, vang lên một giọng nói hết mực cung kính.

Úy Trì Thác Dã khẽ gật đầu, “Cô ấy sao rồi?”

“Cô Lăng chửi rủa gần ba tiếng, từ đó cho tới bây giờ đã không còn phát ra tiếng động nào nữa.” Người vệ sĩ áo đen nói.

“Chửi rủa?” Úy Trì Thác Dã nhướn mày.

“Dạ, đúng vậy, cô Lăng gần như dùng hết vốn từ thô tục để mắng chửi, hơn nữa, người bị mắng, về cơ bản đều là... ừm, lão Đại!” Người vệ sĩ có chút khó nói. Mặc dù hẳn không biết lão Đại đem nhốt ‘cô gái quán chần’ này lại để làm gì, nhưng thành thật mà nói, cái giọng của người phụ nữ này rất khó nghe, hại lỗ tai của hắn cũng sắp đóng kén luôn rồi.

Khỏe miệng Úy Trì Thác Dã nhếch lên thành một nụ cười vui vẻ, “Đi xuống kho lạnh lấy một thùng đá lên đây.”

“Dạ, lão Đại.”

Sau đó người vệ sĩ mở cửa, lập tức đi lấy đá. Mặc dù không biết lão Đại muốn dùng đá để làm gì, nhưng nghĩ đến cảm giác lạnh thấu xương lúc này nói cho hắn biết, ‘cô gái quán chần’ này xem ra sẽ chịu ném mùi đau khổ rồi.

Úy Trì Thác Dã đi vào trong phòng, nhấn nút để mở các vách tường lên, cả căn phòng bất chợt bừng sáng.

Trong căn phòng trống rỗng, chỉ còn mỗi một chiếc giường lớn, và cô gái đang ngủ say sưa trên giường.

Cả căn phòng là một mớ hỗn độn.

Thức ăn đổ đầy trên đất, về cơ bản mỗi thứ mỗi nơi, ngổn ngang nằm trên đất.

Khắp nơi đều là lông ngỗng trong gối, drap giường cũng bị dẫm nát đến nhăn nhúm.

Mà cái đống hỗn độn này được tạo ra bởi một cô gái, vào giờ phút này đang lười biếng nằm dài trên giường. Vài sợi lông ngỗng đậu rải rác trên bắp chân cô, giống như ăn vạ không chịu rời đi, trông thật thoải mái.

Chậc, da dẻ cô gái này quả nhiên không đẹp, nhưng Úy Trì Thác Dã không có hứng thú xem xét những chuyện này. Cô ta là người của Kingloy! Chỉ dựa vào điều này của cô ta, cũng đủ để khơi gợi tính khát máu trong anh!

Cơ thể bọc trong chăn, gần như không che hết hông, bắp đùi kẹp chặt, loáng thoáng lộ ra sự căm dỗ.

Móc trong túi ra một bao thuốc lá, đốt một điếu xì gà.

Cám dỗ? Anh phì cười, chẳng trách cô gái này chỉ dám leo lên giường anh vào lúc nửa đêm.

“Lão Đại, đá lạnh đã được đem tới.”

Úy Trì Thác Dã ngoái đầu nhìn lại, liếc thấy một gã vệ sĩ đang bung một cái thùng lớn, “Đem đồ hết vào trong bồn tắm, đồ đầy nước, nhớ, nước phải đủ lạnh.”

“Dạ!”

Anh hơi híp mắt, nhìn cô gái trên giường, đã bị bắt còn có thể ngủ ngon như vậy, không biết do cô ta quá ngây thơ, hay tại anh đối xử với cô ta quá tốt?!

Cô sống quá tốt, ngược lại làm cho anh cảm thấy không thoải mái.

Bốn năm trước, chính cô đã quyến rũ anh trước, quả thật không thể nhận ra, vụ đánh bom tại khách sạn Hampton có liên quan đến cô gái nhỏ này!

Cảm giác giống như bị người khác tính kế, đã khiến cho anh cực kỳ khó chịu!

Bốn năm sau, vậy mà lại có can đảm đột nhập vào chỗ anh ở lần thứ hai, với ý định ăn cắp “trái tim Florence”!

Thậm chí dám giả dạng thành người đầu giá, một mặt chấp thuận dùng bốn trăm triệu đô la mua quả cầu thạch anh tím, mặt khác lại chạy đi trốn, xem anh là khi dễ đùa giỡn sao?

Trạch Lạc Kỳ sao lại phải một cô gái ngu ngốc đến vậy đi đùa bốn anh, quá xem thường anh hay tự đánh giá bản thân quá cao?

Rất nhanh, Ủy Trì Thác Dã tin rằng, anh sẽ giành chiến thắng trong trò chơi này, niềm tin đó, vẫn luôn tồn tại trong bốn năm qua, anh không thể đợi lâu thêm nữa!

Bởi vì.

Ủy Trì Hi rất có khả năng đang ở Giannutri, trong tay Trạch Lạc Kỳ.

Nhớ đến gương mặt nụ cười bẽn lẽn đôi môi hồng phấn của cô bé, trái tim anh liền mềm nhũn. Đúng vậy, không thể đợi thêm được nữa!

Bất kể thế nào, Kingloy chính là đầu mối tốt nhất!

“Lão Đại, nước đã đổ xong.” Gã vệ sĩ xách chiếc thùng rỗng đi ra.

“Ừ, cậu ra ngoài trước đi, đóng kín cửa lại.” Ủy Trì Thác Dã gạt đầu, dụi tắt thuốc lá trên tay.

Cô gái nằm lì trên giường, đến bây giờ vẫn không có chút động tĩnh nào. Cô đang cùng Chu công đánh cờ, hoàn toàn không biết sau lưng mình đã bị ánh mắt của một người khoét thủng lỗ!

Lạy Chúa, xin người phù hộ cho cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Chim Trong Lồng (2)

Cháy, cháy, cháy!

Ánh sáng của lửa đỏ làm mắt cô đau nhức, dường như cô cảm thấy toàn thân đang bị đốt nóng bỏng rát, đau đớn vật vã.

Nóng, nóng, nóng!

Nóng quá, nóng đến mức cô như sắp tan chảy ra, biến thành tro bụi.

Đau, đau, đau quá!

Đau đớn, găm nhăm đục khoét xương tủy cô, ăn mòn mỗi một tác da thịt, cô đã chết rồi sao?

...

Đột nhiên, một cảm giác lạnh buốt đột ngột tấn công vào cơ thể nóng hầm hập của cô, cảm giác bỏng rát do bị lửa nóng thiêu đốt trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là cảm giác rét buốt đau thấu xương!

“A —— “

Hét to một tiếng! Lăng Vũ Hi đột ngột mở trừng hai mắt! Cô lại gặp con ác mộng đó sao?

Ngẩng đầu lên, một khuôn mặt đàn ông đập vào tầm mắt cô, trí nhớ trong chớp mắt tràn về, là anh ta!

“Tĩnh rồi?” Vẫn là khóe miệng khẽ nhếch lên, cùng với ánh mắt có chút khinh miệt.

“Đồ khốn kiếp chết tiệt!” Cổ họng khàn khàn, cô kêu lên. Nhớ tới những việc xấu gã đàn ông này đã làm, cô hận không thể đâm cho hắn một đấm!

Dưới tình thế cấp bách, cô đột ngột muốn đứng bật dậy

Nhưng lại phát hiện ra mình không thể nhúc nhích!

“A —— “

Lại gào lên một tiếng, cô không thể tin vào mắt mình. Cô cô cô... đang nằm trần truồng trong bồn tắm, không, mà là trong một bồn tắm đầy nước đá!

“A —— “

Không thể nhìn thêm nữa! Lạnh lạnh lạnh cô sắp chết rét rồi! Không kịp bận tâm thân thể đang trần truồng ở trước mặt anh, cũng chưa kịp đồ mạt, thì cô đã bị đông lạnh đến trắng bệch!

Thảo nào cô cảm thấy cơ thể này giống như không phải là của mình, thì ra là bị lạnh cóng đến mức tê liệt luôn rồi!

Fuck, gã đàn ông này quả thực là đồ không có nhân tính!

“Cầm miệng, xem ra lúc ngủ trông cô có vẻ đáng yêu hơn một chút.” Ủy Trì Thác Dã nhếch môi, trêu chọc, dường như rất hài lòng khi nhìn thấy dáng vẻ của cô khi bị tra tấn.

“Anh là... tên biến thái chết tiệt!” Lăng Vũ Hi không khỏi rùng mình một cái, thừa dịp trong lúc cô ngủ, đem ném cô vào trong nước đá. Thế mà hắn cũng nghĩ ra được! Ném vào thì cũng xong đi, còn không thêm cho cô một mảnh vải che thân! Cô tức giận gắng sức nhấc cánh tay tê cứng của mình lên, mỗi lần động thân một cái, thì nước đá lạnh thấu xương ngay lập tức công kích lên da thịt của cô, WTF, đồ chó đẻ!

“Thế nào? Nhanh như vậy đã bị đông cứng rồi?” Anh châm chọc. Sau đó, lại móc một bao thuốc lá từ trong túi ra, châm một điếu. Anh càng ngày càng hút nhiều hơn, chẳng biết tại sao, trong bốn năm qua, số lượng thuốc hút mỗi ngày nhiều hơn trước rất xa.

“Đồ biến thái chết tiệt! Anh bắt nạt tôi không chịu tha, rốt cuộc là anh muốn gì?!” Cô lạnh cóng đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt tràn đầy sát ý căm phẫn bắn về phía anh.

“Chắc chắn, phụ nữ giống như cô, thật là làm nhục hình tượng quyền rùi!” Anh lại gần cơ thể cô, từ trên cao nhìn xuống cơ thể bị đông cứng của cô trong bồn tắm, cười lạnh một tiếng, “Bắt cô làm gì ư? Cô không phải là người biết rõ nhất sao?”

“Buồn cười! Chẳng lẽ tự tôi muốn bị anh bắt sao?” Cô trừng mắt. Gã đàn ông thói này nói giống như tự cô ngoan ngoãn đến đây để cho anh ta bắt nạt lại vậy!

Anh cúi đầu, đưa tay nâng cằm cô lên, “Đừng nói với tôi, người đầu thắng ‘trái tim Florence’ mang thẻ số 101 đêm đó không phải là cô.”

Bất chợt, tâm lý hoảng hốt, ánh mắt Lăng Vũ Hi trong lúc vô tình toát ra vẻ phòng bị, “Cái... Cái gì?” Cô cố tình giả ngốc.

“Hừ.” Ủy Trì Thác Dã hừ lạnh, “Đừng nghĩ rằng tôi không biết chuyện gì!”

“Không hiểu anh đang nói gì!” Lăng Vũ Hi lấp liếm, hiển nhiên là kỹ năng nói láo vẫn còn non kém lắm.

Anh bất chợt dùng sức bóp một cái, kẹp chặt chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, “Đừng có cố khiêu khích tính nhẫn nại của tôi!”

“A!” Cô nhíu mày rên khẽ một tiếng. Gã khốn này sức thật khỏe, “Cầm tôi sắp bị anh bóp nát rồi!”

“Hừ? Nói hay không?” Anh vẫn không có ý nói lỏng lực tay, nhẹ giọng uy hiếp.

“Anh thả tôi ra trước đã!” Vừa lạnh lại vừa đau, mẹ kiếp, gã biến thái chết tiệt! Ở đâu ra cái kiểu hành hạ người như vậy! Cô chỉ nghe nói tra tấn bằng que sắt nung đỏ, hay trói lại hỏa thiêu, hoặc chôn sống, hoặc là kẹp ngón tay, còn ném vào trong nước đá thì chưa từng nghe qua! Hơn nữa là thân thể trần truồng! Lạnh đến mức đau nhói tim, lạnh đến nỗi răng cô va vào nhau kêu lạch cạch, biến thái, biến thái, đồ biến thái chết tiệt!

“Cô cho rằng, cô có tư cách ra điều kiện với tôi?” Anh hừ nhẹ, cặp lông mày xinh đẹp nhếch lên, lộ ra gương mặt đẹp trai hiểm độc, nhìn thấy ánh mắt Lăng Vũ Hi có chút mơ màng!

Phì, đã là lúc nào rồi, cô còn như vậy, đúng là không có tiền đồ! Nhưng, cô đang ở dưới mái hiên nhà người ta, ai bảo cô bản tính nhất gan, giải quyết mọi chuyện trước mắt đã rồi tính tiếp. Vì vậy, cô nhỏ nhẹ, cắn cắn môi, chậm rãi nói, “Tôi... Tôi chẳng qua chỉ là... kẻ trộm, lần này quả thật đã... đắc tội hic!”

“Còn nói dối?!” Anh cau mày, tăng thêm lực siết chặt cằm cô, “Đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!”

“Hả?!”

“Trụ sở Kingloy nằm ở đâu?!” Anh kẹp chặt cằm cô, cương quyết muốn đè đầu cô xuống, “Nói!”

Lăng Vũ Hi thảm hốt hoảng, tên khốn này rốt cuộc biết được bao nhiêu rồi? Sẽ không... không được, cô không thể phản bội tổ chức! Cô cố sức ngẩng đầu lên, nhưng vì áp lực anh tạo ra quá lớn, cô chỉ có thể trơ mắt mặc cho đầu mình càng lúc càng chìm dần xuống. Dù vậy cô vẫn mím chặt môi, một chữ cũng không chịu tiết lộ!

“A, tôi quên mất, cô là cô gái không chỉ có chất giọng vịt đực, mà còn có cái mỏ vịt, quả thật là cứng miệng!” Ủy Trì Thác Dã rì cầm cô chìm vào trong nước, cho đến khi nước dâng lên đến miệng cô, anh mới nói, “Chẳng qua, tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn nói ra! Nếu không, tôi không biết rồi sẽ có chuyện gì xảy ra!”

“Không... Biết... Đường!” Cô vừa nói, vừa mở miệng nên nước đá lập tức tràn vào!

“Không biết là sao?” Ánh mắt anh thoáng qua tia thâm độc. Anh tăng thêm lực tay, nước đá đã ngập quá môi cô.

Cô chột nhăm nghiền hai mắt, đáng vẻ có chết cũng không sợ!

“Được, giỏi! Có khí phách!” Lần này, anh không chút thương tiếc đưa tay nắm chặt đầu cô, ra sức đè mạnh xuống!

Cả người Lăng Vũ Hi, ngay cả tâm trí, cùng bị nhấn chìm vào trong nước đá lạnh thấu xương! Đừng nói là lạnh, mà ngay cả không khí cũng không có để thở!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Chim Trong Lồng (3)

Cảm giác nghẹt thở, dồn nén chèn ép tim phổi cô, Lăng Vũ Hi cắn chặt hàm răng, chết cũng không chịu lùi bước!

Cô muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng lại phát hiện đầu không thể thoát khỏi lồng bàn tay anh ta!

Shit, biến thái chết tiệt, cô sẽ không dễ dàng bị anh ta vờn đến chết như vậy!

Ngay cả khi anh ta giết cô, cô cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội Kingloy!

Cô vẫn luôn tin rằng, Phong Ngạo sẽ đến cứu cô. Mặc dù cô không hiểu gã đàn ông này tại sao lại hận cô như vậy, cái ý nghĩ thù hận này chỉ xuất hiện sau khi anh ta nhìn thấy cô, cứ như vậy mà phát sinh!

Ánh mắt anh ta nhìn cô, chỉ có sự khinh bỉ và lòng thù hận. Chẳng lẽ, chỉ bởi vì cô đã phá hỏng buổi bán đấu giá ‘trái tim Florence’?

Nước, lạnh như băng làm cô gần như mất hết tri giác, chỉ có hơi thở không ngừng thoát ra, tạo thành những bong bóng nhỏ bọt khí nổi lên mặt nước, bàn tay đè nặng trên đầu dường như không có ý thả lỏng, vẫn đè chặt ở trên!

“Sao đây? Nói hay không?” Ủy Trì Thác Dã phùng phùng lừa gạt.

Cô hoàn toàn không thể nghe thấy tiếng gầm thét của anh phía trên mặt nước, chỉ là dùng hết toàn lực, tự nhủ với mình, không thể đầu hàng!

“Cô gái đáng chết!” Anh chửi rủa, nhưng lực tay đã có phần giảm bớt.

Cô thà bị chìm chết cũng không chịu khai ra trụ sở Kingloy! Rốt cuộc thì nơi đó có gì tốt, lại có thể khiến cho cô gần như bảo vệ đến mức liều mạng như vậy!

Còn Ủy Trì Hi của anh thì sao đây, ai sẽ bảo vệ cho con bé?

Người của Kingloy chết vạn lần cũng chưa đền hết tội! Càng nghĩ tới đây, anh càng tăng thêm lực. Cô gái này quả thực là có chết cũng chưa đền hết tội!

Bọt khí nổi lên mặt nước càng ngày càng ít, không khí trong cơ thể cô đang dần cạn sạch.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, ực

Nước lạnh như đá trong chớp mắt tràn vào trong miệng cô.

Khụ khụ Khụ!

Cô ho khan sặc nước, lạnh đến tim cũng đóng băng! Ý thức dần dần trở nên mơ hồ, anh ta thật sự muốn giết cô sao?

Cô sẽ không chết, cô vẫn chưa muốn chết! Tiger...

Nước...

Cá...

Trong đầu thoáng qua một vài hình ảnh vụn vặt, giống như cảm giác lúc bị chết đuối này cô đã từng trải qua đã vậy.

Ý thức càng lúc càng yếu, từ một nơi rất xa, cô dường như nghe thấy một giọng đàn ông đang gọi, Hi... Hi...

Hắt xì!

Một tiếng hắt hơi đã đánh thức Lăng Vũ Hi!

Cô chợt mở bừng mắt, nhìn lên thấy một tấm gương lớn được chạm khắc tinh xảo ốp trên trần nhà. Trong gương có một người phụ nữ nhếch nhác tóc tai rối bù cuộn mình trong một cái chăn trắng, sắc mặt xanh xao, quá một lúc lâu sau cô mới nhận ra người phụ nữ trong gương kia chính là mình, mà người nháy mũi vừa rồi cũng chính là cô. “Cô cảm thấy thế nào?” Một giọng phụ nữ hiền lành truyền vào tai cô.

Lăng Vũ Hi lúc này mới nhìn thấy một cô gái mặc trang phục người giúp việc, à, là một người phụ nữ da đen.

“Cô à, cô?” Người hầu gái dùng tiếng Anh gọi khẽ.

“Ừm...” Cô họng cô khàn đặc không phát ra được âm thanh nào. Thân thể gần như không còn một chút sức lực, giống như bệnh nặng vừa mới tỉnh lại, nguyên khí bị tổn thương trầm trọng.

“Cô có muốn ăn một chút gì không? Cô đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, cuối cùng cũng đã hạ sốt!”

“Tôi...” Cô họng khô rát, cô mờ mịt nhìn cô gái bên cạnh.

“Có muốn uống nước không? Đây, cái này cho cô.” Người hầu gái lập tức bung đến một ly nước ấm, nâng cơ thể gầy yếu của cô dậy, “Mời cô dùng nước.”

Lăng Vũ Hi nhẹ nhàng uống vài ngụm, hắng giọng, một lúc lâu sau, cô mới mở miệng hỏi: “Đây là đâu?”

Cô quan sát đồ nội thất chung quanh, có chút ngờ ngẫm, nơi đây chắc chắn được thiết kế bởi người nổi tiếng, cả căn phòng được sưởi ấm áp, giường nệm mềm mại, mọi thứ bày biện nơi đây tuyệt đối không thể là chỗ ở của người bình thường.

“Đây là phòng Tổng thống của khách sạn Florence.” Người hầu gái thuận miệng đáp.

Florence? Khách sạn?

Trí nhớ trong nháy mắt ủa về! Khi thật? Sao cô vẫn còn ở cái nơi quái quỷ này?

Tất nhiên cô không quên nơi này chính là một phòng nhỏ bên trong dãy phòng tổng thống. Trên giường nước, cô đã bị người ta cưỡng bức!

Hơn nữa sẽ không quên lúc ở trong bồn tắm đầy nước đá, tên đàn ông máu lạnh độc ác đó đã muốn chìm chết cô!

“Cô à, cô có đói bụng không? Hay uống chút cháo nhé.” Sau đó, người hầu gái nhanh chóng bung cháo tới, cẩn thận đút cho cô, thỉnh thoảng lấy tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, vừa luyên thuyên vài câu tiếng Anh. Lăng Vũ Hi nghe mà đầu óc mơ hồ, chỉ biết ngoan ngoãn ăn.

Nhớ lại ý nghĩ cuối cùng trong đầu, cô đã cho là, anh ta cứ như vậy chìm chết cô!

Không ngờ rằng cô vẫn còn sống, nghe người hầu gái nói hai ngày nay cô bị sốt cao.

Cộc cộc!

Có tiếng gõ cửa, cửa được mở ra, đi vào là một người đàn ông lực lưỡng mặc đồ đen, “Cô ấy khỏe lại chưa?” Câu tiếng Anh ngắn gọn, giọng nói lại càng cứng nhắc.

“Vâng, cô ấy đã hạ sốt rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài hôm nữa.” Người hầu gái đáp.

Người đàn ông áo đen gật đầu, “Hãy giúp cô ấy thu dọn, nửa giờ sau lên đường!”

Xoay người, cài cửa lại, người đàn ông áo đen lập tức rời đi.

Thời gian chớp nhoáng giống như người đàn ông áo đen kia chưa từng vào đây, cháo trong miệng Lăng Vũ Hi còn chưa kịp nuốt xuống, ngáy ngốc nhìn cửa mở ra rồi khép lại, hiển nhiên là vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cô nghe không? Phải ăn nhanh đi, lát nữa còn phải lên đường.” Người hầu gái mỉm cười để lộ hàm răng trắng đặc trưng của người da đen, hiền từ đến mức khiến Lăng Vũ Hi không kìm được rơi lệ!

Lên đường...

Hu hu hu hu, không ngờ cô vẫn không thể thoát khỏi số kiếp này! Cô biết mà, cái tên biến thái chết tiệt đó sẽ không dễ dàng buông tha cô!

Làm quý no còn hơn con ma đói! Húp cháo xì xụp, tiếng thìa va chạm lạnh lạnh, cô cầm cúi ăn. Cô muốn bỏ sung thể lực. Cô chính là tiểu Cường đánh mãi không chết!

“Cô ăn chậm một chút, không ai giành ăn với cô đâu.” Người hầu gái lắc đầu bất lực. Cô chưa bao giờ gặp phải một cô gái Đông Phương nào giống như vậy, sốt cao hơn mê hai ngày hai đêm, rầm rì mê sảng, không biết là nói gì, sau khi tỉnh lại chưa được bao lâu, thì ăn giống như quỷ chết đói đầu thai vậy, không có chút hình tượng nào.

“A...” Câu nói đó đánh động cô, kéo hồn phách cô trở về lại, lên đường?! Đùa gì thế, anh ta muốn vờn cô chết quá thật quá dễ dàng, vậy còn muốn kéo cô đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chim Trong Lồng (4)

“Này, này... Thả tôi ra!” Lăng Vũ Hi nằm mơ cũng không nghĩ ra, bọn họ sẽ đem cô lên một chiếc máy bay tư nhân! “Thả tôi ra! Các người muốn đưa tôi đi đâu?!”

Nháy mắt, cô nhìn thấy cái gã biến thái chết tiệt đó cả người từ trên xuống dưới đều màu đen, mắt kính màu đen, cộng thêm biểu cảm khuôn mặt ‘thối hoắc’, đôi môi mím lại, đang bước lên chiếc máy bay sang trọng kia.

“Có nghe hay không, các người không có quyền bắt giam tôi! Italia là đất nước có nhân quyền...” Phù phù phù, mệt quá! Hực, một đám đàn ông chết tiệt!

Gã vệ sĩ áo đen ở cửa không quan tâm đến sự giãy giụa và tiếng gào thét của cô, nhắc bổng cơ thể gầy yếu của cô lên chỉ với một tay rồi đi vào trong khoang máy bay.

Cuối cùng cũng lên máy bay, không bao lâu máy bay liền an toàn cất cánh.

Khoang máy bay lớn như vậy, cả một khoang đều là thiết bị tối tân, người có tiền đúng là người có tiền, thật biết cách hưởng thụ!

Úy Trì Thác Dã ngồi ở phía đầu trên, nhàn nhã vừa đọc tạp chí vừa uống cà phê.

Còn ngồi ở phần đuôi khoang máy bay chính là Lăng Vũ Hi, nhìn tên biến thái chết tiệt nhàn nhã thản nhiên như vậy, giận đến mức không có chỗ để trút, không sợ chết gào lên, “Biến thái chết tiệt——”

Úy Trì Thác Dã nhăn tít đôi lông mày, kính đen vẫn để gác trên sòng mũi cao.

“Này, đang nói anh đó, tên biến thái chết tiệt!” Lăng Vũ Hi gào lên. Máy gã vệ sĩ bên cạnh đều quay qua nhìn cô, ánh mắt sắc bén, giống như cô đã xúc phạm đến Chúa của bọn họ.

“Cô Lăng, xin cô hãy tự trọng!” Một trong số vệ sĩ mở miệng nói.

“Muốn tôi tự trọng, thì trước tiên các người cũng nên tôn trọng tôi!” Bọn họ không để ý cô, thì cô cũng chẳng thêm quan tâm đến họ! “Các người đang bắt cóc! Bắt cóc biết không? Đó là phạm pháp!”

“Ha ha...” Một tràng cười từ trong miệng Úy Trì Thác Dã bật ra. Anh chậm rãi tháo mắt kính xuống, cặp mắt chim ưng hơi nheo lại, “Phạm pháp? Nửa đêm canh ba cô lên vào nhà người ta ăn trộm, chẳng lẽ không phạm pháp?”

“A!” Chỉ một câu đã làm cho cô bị á khẩu không trả lời được. Cái gã biến thái chết tiệt này hoàn toàn chẳng phải là người lương thiện gì, đã vậy cô còn ngu ngốc đi cãi lý với hắn? “Chết tiệt! Tôi vẫn chưa có trộm gì! Thế này thật là bất công!”

“Ừ hừ!” Úy Trì Thác Dã hừ lạnh một tiếng, bung ly cà phê lên hóp nhẹ một ngụm.

“Cánh cáo anh, thức thời thì thả tôi ra!” Cô vẫn ngông nghênh như trước!

“...” Không có người nào trong khoang máy bay buồn trả lời cô.

“Này, này, này, bị điếc cả rồi à?! Ta muốn kiện các người tội giam giữ người phi pháp! À, còn thêm tội bắt cóc!”

“...” Máy ghế vệ sỹ vẫn giống như tượng đất vậy.

“À... Các người bắt cóc tôi cũng không có lợi gì đâu. Tôi cũng không phải là người nổi tiếng, cũng không phải là con gái nhà giàu, chỉ là một cô gái mồ côi đáng thương nghèo khổ. Bắt cóc tôi các người cũng không lấy được tiền chuộc đâu!” Giọng nói hơi yếu ớt một chút, cũng không còn cách nào, người ta không muốn ăn cứng, thì ăn mềm vậy.

“Vậy hãy nói tổng bộ Kingloy ở đâu.” Ủy Trì Thác Dã khẽ mở đôi môi mỏng, lạnh lùng ném ra một câu.

Cái quái gì vậy? Muốn cô phản bội tổ chức? Cái tên biến thái chết tiệt này tại sao vẫn chưa chịu từ bỏ ý định? “Tôi không biết anh đang nói cái gì! Cái gì K với không K, KFC thì tôi biết ở đâu!”

“Được lắm, vậy thì cứ từ từ ‘hương thụ’ chuyển đi của cô đi.” Giọng nói vẫn lạnh đến mức có thể đóng băng!

“À... Oan uổng quá, thưa ngài... Tôi thật sự chỉ là một tên trộm đơn thuần, không biết ngài nói K là cái quái gì!” Lăng Vũ Hi chột vẹo mạnh vào bắp đùi một cái, đau đến mức chảy nước mắt, cầu xin cũng cầu rồi, nước mắt cũng chảy rồi, diễn cũng giống như thật suýt chút nữa là có thể nhận được giải Kim Tượng!

“...” Bên trong khoang máy bay vẫn yên lặng, không có ai rảnh rỗi ngồi xem ‘diễn xuất kịch tính’ của cô.

“Thôi nào... Các anh phản ứng một chút có được hay không, một mình độc diễn cũng rất mệt mỏi!” Cô xóa sạch vẻ mặt đáng thương kia, aiz, đã biết những tên này đều là những kẻ máu lạnh mà, “Thiệt là, muốn bắt tôi đến đâu, dù gì cũng phải nói cho tôi biết một chút chứ. Thậm chí khi bị kết án, thì cũng phải có một lý do, tối thiểu cũng phải báo cho phạm nhân biết, bị kết án mấy năm, ngồi ở nhà tù nào, phong thủy có tốt hay không, mấy ngày thì có thể đi hóng gió một lần...”

“Giống như khi bác sĩ điều trị cho bệnh nhân, trước khi chết, cũng phải nói cho bệnh nhân biết vì sao mình chết! Nếu không rõ ràng, sẽ chết không nhắm mắt! Các anh không nói gì đã trói tôi lên máy bay, bay đi nơi nào, ra đại dương hay đất liền? Thành nào phố nào? Dù gì cũng báo một tiếng chứ...”

“A Ngan, đem một sợi dây thừng tôi đây.” Ủy Trì Thác Dã cau mày, mở miệng cắt ngang câu nói lải nhải cảm râm của Lăng Vũ Hi.

“Vâng, lão đại!” Lâm Ngan xoay người đi xuống khoang để hành lý. Mặc dù không hiểu ý lão Đại, nhưng có thể rời khỏi đây một lúc cũng tốt. Cái cô Lăng Vũ Hi này thật sự quá cảm râm. Đặc biệt là cái giọng vịt đực dần vật giết người kia, giống như âm ma xuyên não vậy!

“À, lấy dây thừng lên để làm gì vậy?” Cô tò mò hỏi, “Thật là nhầm chán, các người ai cũng thật khiến người ta bực bội! Cũng không chịu nói cho người ta biết sẽ đi đâu, thôi đi, dù gì tôi cũng bệnh nặng mới khỏi, nếu đi đâu quá xa tôi quả thật không có sức đi...”

“...” Trong khoang máy bay tiếng hít thở thay nhau vang lên, có người đã bị chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng.

“Lão Đại, dây thừng đây!” Lâm Ngan kéo một cuộn dây thừng rắn chắc từ bên dưới khoang hành lý đi lên.

“Ừ, trói cô ta lại!” Anh thân nhiên nói, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận ẩn giấu trong đó. Cô gái này, hiện giờ đã quá ồn ào!

“A! Này này... Sao lại trói tôi...” Lăng Vũ Hi hét lên chói tai, một loại dự cảm xấu ủa tới, anh ta sẽ không...

Ngay sau đó, người vệ sỹ không quan tâm đến sự phản kháng của cô gái, nhanh chóng trói gô Lăng Vũ Hi lại.

Ủy Trì Thác Dã ngồi trên ghế sa lon bọc da mềm mại, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười quỷ quái, “Cô không phải muốn tôi thả cô ra sao?”

Dứt lời, anh nháy mắt ra hiệu với người vệ sỹ.

Đột nhiên, cửa khoang máy bay tự động mở ra, áp suất không khí trong nháy mắt giảm mạnh.

Tiếp theo, lấy tốc độ nhanh như chớp, một gã vệ sỹ dùng hết sức đẩy mạnh một cái, vứt Lăng Vũ Hi ra bên ngoài khoang máy bay!

“A —— “

Tiếng hét vang vọng trời cao trải dài suốt mười vạn tám ngàn dặm. Cô không thể tin, anh ta lại có thể ném thẳng cô ra ngoài như vậy!

“A —— “

Gió lạnh làm nghẹt thở, dây thừng siết chặt cơ thể cô. Cứ như vậy, cô giống như một con chim chết, dựa vào nguồn dưỡng khí ít ỏi, bị treo bay lơ lửng trên không...

Chúa ơi! Cứu mạng...

Hu hu hu hu, gan cô cũng bị dọa cho nát rồi, mà hồn cũng bị dọa bay mất, đến mức tè ra quần vì sợ...

Úy Trì Thác Dã, đồ vô lại!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Chim Trong Lồng (5)

Thế là, sau chuyện này, Lăng Vũ Hi bị sốt cao suốt ba ngày!

Cô thật đáng thương, kể từ khi gặp phải gã đàn ông biến thái kia, hầu hết thời gian cô đều phải nằm trên giường, ạch, đương nhiên là vì sốt cao nên mới phải ở trên giường!

Theo như lời của mấy gã vệ sĩ thì, nữ tù binh đó của lão Đại, cuối cùng cũng bị bọn họ khiên về!

Cô ấy vì bị treo lơ lửng trên không trong nửa giờ, mà sợ đến mức mắt không chế tè cả ra quần, còn mặt mũi thì phờ phạc, nhìn chung chỉ có một từ thảm để diễn tả.

Thân phận của cô gái này, cũng chỉ có lão Đại và Lâm Ngạn là biết rõ. Bọn họ là kẻ dưới, nên không tiện hỏi nhiều. Kể từ đó, cô gái giọng vịt đực bị dọa tè ra quần, ở Xích Long bang truyền ra như một đoạn ‘Giai thoại’!

Vì vậy, sự thật chứng minh, phụ nữ quá ồn ào trước mặt lão Đại, quả nhiên sẽ không có kết cục tốt!

Mùa xuân tháng ba, mặc dù vẫn còn dư âm của khí lạnh mùa đông, nhưng do sự ấm áp của tiết xuân đã làm cho những bông hoa kia không thể đợi thêm nữa mà muốn nở hoa.

Sau khi tỉnh lại, Lăng Vũ Hi nhận ra mình bị giam trong một căn biệt thự rộng lớn.

“Thôi nào, các cô đừng có luôn bám theo tôi nữa có được không!” Lăng Vũ Hi tròn tròn mắt giận dữ nhìn chăm chăm vào hai cô hầu gái đang theo sát sau lưng.

“Là cậu chủ căn dặn chúng tôi nhất định phải ‘chăm sóc’ cô, một tắc cũng không rời.” Một trong hai cô hầu gái nhỏ giọng đáp.

Lăng Vũ Hi liếc mắt một cái, “Chăm sóc? Là giám sát thì có!”

Cái tên biến thái chết tiệt kia đem cô ném vào ngôi nhà lớn này, mấy ngày này cũng không thấy bóng dáng đâu, nhiều tiền quá nên thấy nhàm chán chẳng cứ thể tùy tiện bắt một người về. Hắn ăn no rừng mỡ, còn cô thì lại không thể kháng cự!

“Không phải giám sát, mà là ‘chăm sóc’. Cậu chủ nói cô mới đến, nên rất dễ bị lạc, không thể tiếp đón khách không chu đáo.”

Hừ! Hắn cũng biết cô vừa mới đến đây sao? Cũng không chịu nghĩ một chút là ai đã dùng máy bay ‘câu’ cô tới đây! Không sai, là ‘câu’! Trời ơi, hai cô sợ quá tè cả ra quần, sau này còn mặt mũi nào đi tung hoành giang hồ nữa chứ?! Lăng Vũ Hi càng nghĩ càng buồn nôn, dậm chân bình bịch đi lung tung loang quanh trong biệt thự.

Cô đi đến chỗ nào, hai cô hầu gái gây bức bối này cũng đi theo đến đó!

Mấy ngày nay, cô đã quan sát sơ qua địa hình nơi này, muốn chạy thoát thật sự không khó, nhưng để tránh được tai mắt người khác, thân không biết quý không hay chạy trốn, thì phải tốn không ít công sức. Ban ngày, hai cô hầu gái một tắc cũng không rời theo sát cô, buổi tối, nhóm hầu gái cũng canh bên ngoài cửa phòng cô. Ngay cả lúc đi vệ sinh, các cô ấy cũng không yên tâm mà đứng chờ ở trước cửa phòng vệ sinh. Hừ, sao lại có cái kiểu nhìn chăm chăm vào người ta 24/24h thế chứ?

Đừng thấy hai cô hầu gái này đáng về khúm núm mà xem thường, thân thủ của các cô ấy tốt vô cùng! Tỷ như, cô không cẩn thận đụng phải ly nước, cô hầu gái kia ngay lập tức thân tốc chạy tới chụp ngay được chiếc ly thủy tinh đang sắp rơi xuống đất; Hay tỷ như, cô chẳng qua chỉ muốn lấy sợi tơ vãi trên người của cô hầu gái, kết quả là tay còn chưa kịp chạm tới người cô hầu gái, thì đã thấy một thân ảnh xoẹt qua; Hay tỷ như, cô lợi dụng lúc các cô ấy không chú ý, liều mạng chạy một mạch từ phòng khách ra đến cổng chính, muốn thừa thế xông lên chạy thẳng ra ngoài. Vậy mà người còn chưa ra khỏi phòng khách, thì một trong hai cô hầu gái đã nhàn nhả đứng chắn ở cửa rồi! Làm cô sợ đến mức không thể làm gì khác hơn là trưng ra bộ mặt tươi cười giả là nói, “Đã lâu không rèn luyện, chạy bộ cho bớt mập một chút ha ha!”

Cô thật sự chịu đủ lắm rồi!

Lăng Vũ Hi, mày thật là đen đui quá đi!

Cuối cùng, dần vất đến một tối, cô nằm trên giường lớn, đã hai giờ rồi nhưng vẫn không thấy buồn ngủ, trong đầu luôn suy tính làm cách nào để chạy thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!

Dù sao, cái tên biến thái chết tiệt đó đã mấy ngày rồi cũng không thấy bóng dáng đâu cả. Mặc dù hai cô hầu gái kia, thân thủ có thể tốt hơn cô một chút, nhưng cô cũng không thể cả đời chết rục ở cái nơi xa lạ quỷ quái này được, đúng không? Kìngloy còn chờ cô quay về đây!

Do đó, vào một đêm mây đen gió lớn, Lăng Vũ Hi nhìn chăm chú vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ, nhớ tới khuôn mặt của một cậu nhóc, hốc mắt có một dòng nước âm ướt trào ra, hu hu hu, cô rất nhớ nhóc con nha!

Đội đã! Cửa sổ! Một ý tưởng trong đầu cô hình thành. Sau đó, Lăng Vũ Hi nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, luồn lách đem tấm chăn mỏng xé thành nhiều đoạn rồi cột lại với nhau. Cô nhất định phải bỏ trốn, có chết cũng không thể động lòng với tên biến thái chết tiệt đó!

Đáng tiếc nhất là, cái túi nhỏ vạn năng của cô đã bị mất trong tay tên biến thái chết tiệt kia từ lâu rồi, nếu không, chuyện vượt nóc bằng tường này sao có thể làm khó được cô?

Xột xoạt xột xoạt, Lăng Vũ Hi bám theo dây vải từ trên cửa sổ bò xuống, bất quá chỉ có ba tầng lầu mà thôi. Nhà của tên biến thái chết tiệt này mỗi tầng sao đều xây cao quá vậy, ba tầng mà còn cao hơn nhà người ta năm tầng, gay rồi, dây vải có khả năng không đủ a!

Bị treo lơ lửng trên không, cô nhìn xuống dưới thăm dò, wow, ít nhất còn một tầng nữa, làm sao bây giờ? Dây vải cũng đã dùng hết rồi, hay là cô cứ vậy nhảy xuống?

Hu hu hu, tuy rằng bên dưới là thảm cỏ, nhưng từ trên cao thế này nhảy xuống, ngã không khéo có khi sẽ bị gãy chân. Đừng chê cô nhát gan, cô trời sinh lá gan vốn đã không lớn mà!

Lăng Vũ Hi dùng sức bám chặt dây vải, vừa suy nghĩ biện pháp, vừa toát mồ hôi lạnh.

Khoan đã!

Có gì đó không đúng, cô quay đầu lại, cúi người nhìn xuống dưới chân.

“Oa ——“

Đúng là đáng kinh ngạc, chẳng trách cô cảm thấy có điểm gì đó không đúng, thì ra trên có thêm một người đang đứng!

“Biến thái chết tiệt!” Lăng Vũ Hi hét lên một tiếng, hoảng hốt buông tay ra, rồi cứ thế thẳng tắp rơi xuống!

A...

Ầm!

Một lúc sau, cô vẫn không dám mở mắt ra. Cô đã chết rồi sao?

“Ồ, sao lại không đau?” Cô lẩm bẩm

Tiếp đó, là một giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi từ sau đầu cô vang lên: “Cô nàng đáng chết! Cô đương nhiên không đau! Lập tức đứng lên cho tôi!”

“Aaa ——” Hét lên một lần nữa, cô... cô... cô thì ra là ngã trên người anh ta!

“Chết tiệt, ngừng ngay cái giọng quỷ gào của cô lại, khó nghe muốn chết!”

Úy Trì Thác Dã cau mày gầm lên, khi anh đang đi vào, vừa vặn nhìn thấy cô nàng không nỡ này đang đu dây vải trắng chạy trốn, liền không chút biến sắc xem thử cô nàng này đang diễn trò xiếc gì.

Tuy nhiên, anh ngay lập tức liền nhận ra, cô nàng này quả thực là người luôn biết tạo phiền phức, không hề báo trước đã trực tiếp ngã lên trên người anh. Cô coi như xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chim Trong Lồng (6)

“Cậu chủ!” Đến khi các cô hầu gái chạy tới, suýt chút nữa bị tình cảnh trước mắt dọa cho hoảng sợ.

Cô Lãng sao lại nằm ở trên người... Cậu chủ?

“Lời cô ta ra cho tôi!” Úy Trì Thác Dã gầm lên. Cô nàng này ở trên người anh lâu như vậy cũng không chịu đứng lên, đến Chúa cũng bị chọc cho phát hỏa!

“Dạ, cậu chủ!” Sau đó hai cô hầu gái dùng thế lực dồi dào non láp bẻ của mình, tóm lấy cô gái đang ở trên người cậu chủ.

“Này, nhẹ chút, nhẹ chút...” Lãng Vũ Hi vội vã kêu lên. Tuy rằng bị ngã cũng không phải rất đau, nhưng cô bị hoảng sợ làm cho cả người mềm nhũn, trong lúc nhất thời cũng không còn chút sức lực nào.

Các cô hầu gái tiện tay hất một cái ném Lãng Vũ Hi ra xa trên bãi cỏ, rồi mau chóng chạy lại điu cậu chủ của mình, “Xin lỗi cậu chủ, chúng tôi không biết cô Lãng sẽ...”

“Sẽ dùng cái cách ngu ngốc như vậy để chạy trốn sao?” Úy Trì Thác Dã giận dữ tiếp lời cô hầu gái đang xấu hổ mà không tiện nói ra. Anh phải sợ bụi đất trên người, liếc xéo cô gái đang nằm bất động trên thảm cỏ một chút, “Nếu cô có thể trốn thoát, thì thật là đúng ý của tôi. Dù sao, trên người cô cũng đã được lắp thiết bị định vị mới nhất, tốt nhất là cô có thể thuận lợi chạy về sào huyệt Kingloy của mình, đến lúc đó tôi lại có thể một lưới bắt trọn!”

Hừ lạnh một tiếng, Úy Trì Thác Dã xoay người đi vào trong nhà.

Anh ta đang dọa cô phải không? Lãng Vũ Hi hơi hốt hoảng, tay theo bản năng sờ soạng khắp người, thiết bị định vị? Anh ta cài thiết bị định vị lên người của cô? Má ơi, cô nhớ tới trên người cô không có thứ đồ chơi đó nha. Đột nhiên, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông thẳng lên, sẽ không phải... Anh ta sẽ không cấy máy vào trong cơ thể cô chứ?!

Bất chợt rung mình một cái, cũng đã từng có người dấu độc trong cơ thể rồi, thì dấu cái thiết bị định vị kia có gì khó chứ. Hu hu hu hu, sao cô lại xui xẻo thế này! Liệu có gây chết người hay không a!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tắm tấp xong, Úy Trì Thác Dã quấn một chiếc khăn tắm quanh eo, bước ra từ phòng tắm.

Lãng Vũ Hi đã đứng đợi trong phòng anh, giống như một cô vợ trẻ.

Trên tóc Úy Trì Thác Dã vẫn còn đang nhỏ nước, giống như buổi sáng hôm nào ở Florence, cô cũng đã bị anh mê hoặc như vậy, hà, là bị tóm như vậy!

Hai tay anh khoanh trước ngực, không ngạc nhiên khi thấy cô đứng ở nơi này. Anh nhếch miệng cười khẩy, “Sao vậy? Nửa đêm không ngủ được, không nhận được sao?”

“Hả? Không nhận được?... À, cứ coi như là vậy.” Lãng Vũ Hi vịn vẹo ngón tay, không nhận ra thâm ý trong lời nói của anh, “VẬY, anh bắt tôi từ Italy về đây, cũng đã được một thời gian rồi. Anh xem, thế này cũng dài hơn một nửa vòng trái đất, anh thật ra thì... Khi nào sẽ thả tôi đi?”

“Ha ha, cô muốn đi tôi cũng không ngăn cản. Ngay bây giờ cô có thể đi.” Hai tay anh mở ra, khoe miệng nở nụ cười vui vẻ nhưng mà lọt vào mắt cô lại thấy, quả thực rất vô lại!

“VẬY anh cũng không được phép theo dõi tôi!”. Anh ta càng tỏ ra đáng vẻ khoan dung, cô càng thấy sồn cả tóc gáy. Phải chăng ở một nơi nào đó trên thân thể mình, đã bị gắn món đồ kia như lời anh ta nói!

“Lãng Vũ Hi, cô chắc cũng biết rõ ý định của tôi, dù sao tôi cũng có nhiều thời gian.”

Úy Trì Thác Dã lạnh lùng nói. Người phụ nữ này rất cứng miệng, vào cái đêm tắm nước đá đó, anh cũng đã nhìn thấy được. Tình nguyện để bản thân chết chìm, chứ không chịu nói ra trụ sở của Kingloy.

Anh chưa từng cư xử thô lỗ với phụ nữ. Đêm đó khi ở trên giường nước, phát hiện ra cô chính là người phụ nữ cách đây bốn năm, anh đã muốn giữ cô lại bên người. Dù sao cảm giác cô mang đến cho anh, để anh tìm kiếm bốn năm mới tìm được.

Một người phụ nữ phù hợp, chỉ đơn giản là phù hợp việc giường chiếu, lý do này cũng đủ để giữ cô bên anh.

Nhưng mà, buổi sáng khi tỉnh dậy, anh mới nhận ra cô gái này đến từ Kingloy, bốn năm trước tiếp cận anh tất cả đều là một âm mưu!

“Này! Anh nói lý một chút có được hay không! Uy hiếp một người phụ nữ yếu đuối, cũng xem là hành vi của nam tử hán đại trượng phu ư!” Lãng Vũ Hi hận không thể dang tay tát bay cái bản mặt vô lại kia của anh ta, “Dù sao ‘Trái tim Florence’ vẫn còn nguyên vẹn trên tay anh. Tôi vẫn chưa trộm được. Anh làm gì mà cứ mãi cắn chặt không chịu tha cho tôi!”

“Tôi nói rồi, mục đích của tôi rất đơn giản, khai ra trụ sở của Kingloy, tôi sẽ không làm khó cô.” Sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn, thiết bị định vị

hoàn toàn chỉ là cái cớ để hù dọa cô.

“Anh thật xấu xa, tôi đã nói rồi không biết không biết không biết!” Cô không nhịn được hét lên.

“Vậy thì đợi đến khi cô nói ‘Biết’ mới thôi!”

Tạch một tiếng, đèn trong phòng vụt tắt.

Úy Trì Thác Dã tắt đèn, bồng cô lên giường, “Nếu không nhịn được, vậy thì đừng nói nhảm nữa.”

“Này, biến thái chết tiệt, anh muốn làm gì!” Lăng Vũ Hi còn không kịp phản ứng, đưa bàn tay lên cũng không thấy rõ được năm ngón, người đàn ông này đã nhào lên người cô!

“Cô bé, không phải em không nhịn được sao?” Giọng anh đầy vẻ giễu cợt, hai tay bắt đầu không an phận cời quần áo cô.

“Buông tay ra!” Cô đẩy bàn tay không an phận của anh ra, “Ai không nhịn được chứ!”

“Em a...” Môi anh tìm đến cắn cổ cô, ve vuốt nhẹ lên nó.

“Này... biến thái chết tiệt... Lần trước bị anh cưỡng đoạt, tôi còn chưa tính với anh đấy, bỏ ra mau!” Anh ta tại sao có thể làm như vậy, giam giữ cô, gọi thì đến đuổi thì đi, muốn phát tiết thì phát tiết, xem cô là cái gì a!

“Câm miệng! Em có biết giọng nói của em rất khó nghe hay không!” Rên lên một tiếng, anh bắt lấy móng vuốt nhỏ đang vung lên loạn xạ của cô lại. Cô náng này, quả thật rất dễ dàng làm nổi lên ham muốn nơi anh. Đương nhiên, lúc cô im lặng, anh tin rằng cảm giác sẽ tốt hơn một chút.

“Hừ! Giọng tôi khó nghe thì anh đừng nghe, thả tôi ra!” Cô chu mỏ không chịu nghe lời. Tuy rằng trái tim nhỏ bé hơi có chút bị tổn thương, nhưng vậy thì đã sao. Cô sẽ không bị người đàn ông này làm ảnh hưởng – Trái tim cô chỉ là của mình cô!

“Câm miệng!”

“A... Thả tay ra... A...”

Đêm đó, Lăng Vũ Hi thắng không?

Ha ha ha, e là lại bị lạc lối trong ngực của người nào đó, rất không có chí khí mà quên hết Đông Tây Nam Bắc...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chim Trong Lồng (7)

Thời gian, từng chút từng chút một trôi tuột qua kẽ tay, Lăng Vũ Hi lúc đầu còn chút phản kháng, vùng vẫy, đến bây giờ thì đã mất hết cảm giác, cam chịu, thậm chí là có chút quen thuộc với cuộc sống ở đây, đã bắt đầu tạo mối quan hệ hòa hợp với hai cô hầu gái.

Lúc nhàn rỗi, còn cùng với các cô luyện vài chiêu.

Úy Trì Thác Dã có khi sẽ tới ở qua đêm, nhưng cũng không quá thường xuyên. Tuy rằng mỗi lần Lăng Vũ Hi đều chửi rửa gã khốn chết tiệt, nhưng vẫn không thể khán cự được sự cảm dỗ của anh, mà ồm ờ thuận theo anh!

Quan hệ của bọn họ, đến cùng là gì đây?

Cô bây giờ đã càng ngày càng mơ hồ. Anh giống như vị quân vương cổ đại, thỉnh thoảng sẽ ghé đến nơi này của cô, sủng hạnh cô, sau đó thì biến mất. Cô chưa bao giờ hỏi anh bất cứ chuyện gì. Cô không muốn biết, hay có lẽ, cô không dám hỏi anh!

Cô vẫn luôn hỏi: “Lúc nào thả tôi đi?”

Nhưng anh vẫn luôn trả lời một cách lạnh lùng: “Em có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Anh là tên vô lại, được rồi, tôi thừa nhận, tôi là người của Kingloy, nhưng cuối cùng thì Kingloy đã làm gì đắc tội với anh? Sao anh cứ quyết đuổi cùng giết tận?” Cô không phải không biết, chờ đến khi cô vừa rời đi. Anh ta nhất định sẽ lập tức bám theo, đến lúc đó sẽ khiến cho trụ sở Kingloy bị bại lộ. Cô không thể không lo!

“Tôi đuổi cùng giết tận?” Anh hừ lạnh, giật phăng quần áo mình ra, “Biết vết sẹo này làm sao mà có không? Về thử hỏi đồng bọn Kingloy của cô một

chút đi!”

Cô ngẩn ra nhìn vết sẹo bên ngực trái anh hầu như là gần ngay tim. Cô biết, có thể để lại vết sẹo thế kia, tuyệt đối phải là một phát súng trí mạng! Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng đây chính là lý do anh ta hận Kingloy sao? Bọn họ... gần như có thể giết chết anh ta?

Lăng Vũ Hi vô thức đưa tay xoa lên vết sẹo kia, trái tim cô siết lại đau nhói, “Còn đau không?”

Anh liền hất tay cô ra, không thèm nhận sự cảm thông từ cô, “Nói chung, tôi sẽ không bỏ qua cho Kingloy!”

“Nhưng... Anh cũng đâu có chết, không phải sao?” Cô nói một cách thận trọng, không hiểu sao trong lòng lại thầm cảm thấy vui mừng vì anh đã không chết. Mặc dù vì sự cự tuyệt của anh mà đồ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không từ bỏ việc thuyết phục anh, “Kingloy rất hiếm khi có vụ nào không thành công. Anh có thể xem như là một trong số ít ví dụ về sự thất bại của họ.”

“Thế sao, vậy tôi hẳn là nên vui mừng rằng mình còn có thể chế nhạo Kingloy các người hành sự bất lực?” Anh bĩu môi xem thường.

“Tôi biết, anh có lẽ bị thương không nhẹ, ừm... nhưng cuối cùng đã không bị chết mà, cứ xem như anh nhường Kingloy một bước, có được hay không?” Cô cầu xin. Chẳng hiểu vì sao, ở trước mặt anh, cô càng ngày càng mềm yếu, càng ngày càng không giống chính mình.

“Không thể!” Lời cự tuyệt thốt ra như đinh đóng cột!

“A...” Cái miệng nhỏ nhắn của cô uất ức cong lên, “Đã vậy sao anh còn muốn lợi dụng tôi, tôi không muốn làm người phản bội... Anh muốn đối phó với bọn họ thì đi mà tự mình đối phó, bắt một cô gái yếu đuối làm gì...”

“Cô gái yếu đuối? Em?” Anh phì cười một tiếng, “Chỉ hơi yếu trí, chứ quyết không yếu đuối!”

“Này! Đừng cứ luôn si nhục trí tuệ của người ta có được hay không!” Cô thừa nhận, đầu óc cô quả thực không tốt cho lắm, có chút ít đã từng bị cháy mất, nhưng ánh mắt coi thường của anh ta quả thực làm tổn thương người!

“Lăng Vũ Hi, tôi hết sức hoài nghi, tại sao Kingloy lại có thể có loại sát thủ như em?” Trải qua mấy ngày tìm hiểu cô, anh thật sự hoài nghi mình có phải đã bắt lầm người rồi không. Cô gái này ngoại trừ có cá tính bướng bỉnh cứng đầu, thỉnh thoảng lừa được vài chiêu mèo quào, những thứ khác đều là đồ bỏ.

“Chớ có khinh người!” Cô thừa nhận, kỹ năng của cô có yếu một chút, nhưng cô cũng không muốn vậy a, “Rốt cuộc làm thế nào, anh mới bằng lòng buông tha cho Kingloy!”

Hắn tỉ mỉ đánh giá ý tứ của cô, chậm rãi phun ra hai câu, “Muốn tôi buông tha cho các người, trừ phi...”

“Trừ phi gì?” Cô tò mò hỏi, giống như đã nhìn thấy hi vọng vậy, hai mắt lập tức phát sáng, trừ phi thế nào?

“...” Anh không trả lời, lông mày nhíu chặt.

Trừ phi trả Úy Trì Hi lại cho tôi!

Anh lăm bắm một câu, trái tim lại nhói lên đau đớn, sau đó, không để ý tới Lăng Vũ Hi, chỉ lên xe rồi đi.

Cô thất thần đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng anh rời đi, chẳng hiểu vì sao, một cảm giác chua xót xông lên đầu, mang theo nhàn nhạt bi thương. Thật kỳ quái, loại bi thương này rõ ràng là từ anh ta, vì sao trái tim cô cũng thấy nhói đau?

Khó hiểu, làm cô bối rối...

Kể từ hôm đó, sau khi anh ta bỏ đi, cũng đã lâu rồi không thấy quay lại, anh ta nói trừ phi cái gì, cô vẫn không hiểu.

Nhưng dường như cô cũng bị điên rồi, dường như bắt đầu hưởng thụ tình trạng này, hưởng thụ loại cảm giác trầm luân này. Cuối cùng thì anh ta đã đầu độc cô cái gì, khiến cho cô trở nên không còn giống bản thân cô?

“Lăng Vũ Hi, mày quả thật không có chí khí!” Cô ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Ánh nắng mặt trời có chút chói năc.

Trọng ngôi biệt thự xinh đẹp này, cô dường như trở thành con chim nhỏ được anh nuôi dưỡng. Làm sao bây giờ, cô bắt đầu có chút thỏa hiệp, có chút chấp nhận cuộc sống này. Thậm chí bắt đầu thấy mong đợi tên khốn kia, tại sao lại như vậy?

“Cô sao vậy?” Cô hầu gái không hiểu hỏi.

“Aiii... Không có gì, chúng ta đi trung tâm mua sắm có được không?” Lăng Vũ Hi buồn bã ỉu xìu nói. Từ sau khi đến nơi này, cô vẫn luôn muốn được ra ngoài dạo mát một chút.

“Chuyện này...” Gương mặt cô hầu gái lộ vẻ khó khăn.

“Yên tâm, cậu chủ các cô không phải đã nói gắn thiết bị định vị trên người tôi rồi sao, xem như tôi có chạy, các cô cũng có thể tìm ra được.” Thiết bị

định vị đã thành một cái có để cô không thể rời đi. Cô càng ngày càng không thấy bài xích. Cuối cùng là cô bị làm sao vậy? Cô hoàn toàn không thuộc về nơi này, không phải sao?

“Cũng được, cô ở đây đã lâu rồi, cũng nên ra ngoài đi dạo.” Cô hầu gái gật đầu, lập tức quay về chuẩn bị.

Lăng Vũ Hi thâm hít sâu một hơi. Cô không thể để cho gã đàn ông đáng ghét đó gây nhiễu loạn cuộc sống của mình, đặc biệt là... trái tim cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đôi Tình Nhân Hoàn Mỹ

Tòa cao ốc Empire State, là khu tiêu dùng mua sắm đắt tiền, sang trọng nhất của thành phố, là nơi tụ tập của những người nổi tiếng, miễn là các thương hiệu nổi tiếng thế giới, ở đây đều không thiếu thứ gì. Mục đích chính của nó, chỉ để nhằm phục vụ giới thượng lưu!

“Thác Dã, anh xem, lễ phục này mặc đẹp không?”

“Hừm, không tệ.”

“Thiết kế của Chanel, vẫn luôn khiến em yêu thích.”

“Em thích là được rồi.”

“Anh thấy, vũ hội vào đầu tháng sau, em mặc bộ này được không?” Trong giọng nói nhẹ nhàng của cô gái, nghe ra được cảm giác háo hức như đang nháy nhót.

“Được.” Người đàn ông trả lời gọn.

“Thưa ngài, vợ của ngài thật là tinh mắt, đây là thiết kế mới nhất của Chanel, số lượng giới hạn trên toàn thế giới.” Người phục vụ đứng bên cạnh nhiệt tình giải thích. Ở khu này, người có tiền cô gặp đã nhiều, nhưng hầu hết không phải béo ục ịch lùn tịt, thì cũng chỉ có dáng vẻ hết sức bình thường, rất khó để gặp được người đẹp giống như đôi tình nhân hoàn mỹ trước mắt này. Người đàn ông thì cao to tuấn tú, tao nhã lịch sự, còn cô gái thì xinh đẹp mỹ lệ, dịu dàng động lòng người.

“Ha ha, cô nói đùa, anh ấy không phải là chồng tôi.” Cô gái mỉm cười nói, nhưng lời mờ có thể nghe ra kỳ vọng của cô đối với người đàn ông.

“Ha ha, hai người quả thật rất xứng đôi. Khu chuyên kinh doanh thương hiệu Chanel Châu Á, mới đây có ra vài thiết kế đặc biệt dành cho phụ nữ châu Á. Cô có thể xem qua, tôi nghĩ nó rất phù hợp với cô.”

Cô gái dịu dàng gật đầu. Giờ khắc này, cô chỉ muốn làm một người phụ nữ xinh đẹp nhất trong mắt anh!

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Cô đi vào nhanh lên, còn lễ mễ gì vậy?” Cô hầu gái kéo tay Lăng Vũ Hi đang đứng ở cửa chậm chạp không chịu đi vào.

“Không thích! Nơi này dường như quá...” Vừa nhìn liền biết đây là một nơi sang trọng cao cấp, Lăng Vũ Hi kiên quyết bám chặt vào tường không chịu đi vào.

Đang giỡn sao, cao ốc Empire State này, vừa nhìn cách trang hoàng liền biết chỉ những người giàu có cao quý mới có thể mua sắm được những thứ đắt tiền trong đó.

“Cô à, cô không cần phải trả tiền, cậu chủ chi nha!” Cô hầu gái không nhịn được liếc trắng mắt. Người muốn ra ngoài đi dạo là cô ấy, bây giờ người không chịu vào trung tâm mua sắm cũng là cô ấy.

“Híc, tôi vốn chỉ định đi dạo miễn phí như đi dạo công viên...”

“Thôi xin đi, cô bao nhiêu tuổi rồi, giống bình thường một chút có được hay không? Công viên? Cô nghĩ bọn tôi là vú em hả?” Đó là nơi mà chỉ những đứa trẻ mới đến chơi. Tuy rằng hai chị em cô nhìn bề ngoài chỉ là hầu gái, nhưng trên thực tế lại chính là song thủ Bá Vương hoa của Xích Long bang, chị cả của giới hắc đạo, không vào nơi cao cấp chẳng lẽ thật sự mang cái cô ngốc Lăng Vũ Hi này dung dăng dung dẻ đi công viên ngắm hoa sao?

“Ây... Đừng, đừng kéo!” Không chịu nổi sức lực dã man của cô hầu gái, Lăng Vũ Hi liền bị lôi kéo vào cao ốc Empire State.

“Cô xem, quần áo GUCCI rất hợp với cô!”

“Không sai, khí chất của cô rất thích hợp với phong cách ngây thơ!”

“À, cô cũng phải mua mỹ phẩm nữa, Lancome nhé?”

“Hey, chúng ta cũng rất lâu rồi không đi shopping...”

Tất nhiên, các cô hầu gái này còn tích cực hơn cả người trong cuộc như cô. Lôi kéo cô hết chạy đông lại chạy tây, chỉ một lát sau, vật phẩm mua được gần như đã xếp thành một núi nhỏ.

“Này, cô cầm hộ tôi cái này một lát, tôi đi chọn giúp cô.”

“Hừm, cô chịu khó một chút, chúng tôi sẽ giúp cô chọn lựa cẩn thận. Cô xem những bộ váy áo xinh đẹp kia một chút, có phải rất hợp với cô không?”

“...” Lăng Vũ Hi không nói gì, lúc này, cô đang đẩy xe đẩy chất đầy túi lớn túi nhỏ, bắt đầu đi theo đuôi hai cô hầu gái. Mà cuối cùng thì ai đang phục vụ cho ai đây?

Các bạn nói, nếu như trên thế giới thật sự có chuyện trùng hợp đến vậy, thì đó sẽ là chuyện gì?

Khi Lăng Vũ Hi đang ngây ngốc đứng trên hành lang, đợi các cô hầu gái, vồ vồ lên cánh tay có chút nhức mòi, nhìn quanh quẩn xung quanh.

Trang hoàng đẹp đẽ lộng lẫy, trung tâm mua sắm được thiết kế xung quanh một vòng tròn, một khoản tròn trống rỗng thông lên bầu trời, làm cho mỗi một tầng lầu đều trong suốt lóa mắt. Khắp nơi đều có thể trông thấy mọi người ăn mặc sang trọng, cầm theo túi to túi nhỏ, đi dạo khắp các gian hàng hiệu có trên thế giới được tập trung lại ở nơi này.

Bỗng nhiên, một bóng người xinh đẹp hấp dẫn sự chú ý của cô.

Đó là một đôi tình nhân hoàn mỹ, hai người đều có vóc người cao gầy, giống người mẫu, cô gái xinh đẹp đến không dính chút khói bụi trần gian, dịu dàng khoát tay người đàn ông bên cạnh, đang chậm rãi đi thẳng về phía Lăng Vũ Hi.

Mà người đàn ông, Lăng Vũ Hi ngơ ngác nhìn, quả nhiên là... Anh ta!

Cô gái kia thân mật khoát tay anh, vô thức nhìn anh mỉm cười, mà anh ta, với ánh mắt dịu dàng, mang theo cung chiều xoa xoa tóc cô gái. Hai người trông thật xứng đôi, thoáng nhìn như một đôi tình nhân đang yêu!

Trái tim có chút âm ỉ đau, Lăng Vũ Hi đứng lặng nơi đó, cũng không kịp né tránh, anh ta... Dường như cũng nhìn thấy cô!

“Thác Dã, lễ phục Armani chuyên dùng của anh, ước chừng phải mất mấy ngày nữa mới có thể hoàn thành. Anh sẽ không trách em đã quyết định thay anh làm bộ lễ phục này thế nào chứ?” Cô gái cất tiếng nói, chất giọng mềm mại, truyền vào tai Lăng Vũ Hi, giống như bị kim đâm.

Không trách, anh ta luôn nói giọng cô khó nghe, thì ra giọng cô gái kia mới xứng là giọng nói trời ban.

Anh thực sự đã nhìn thấy cô, nhưng ánh mắt của anh ta, giống như đang nhìn vào một người xa lạ, cũng không hề dừng lại chút nào trên người cô, chớp mắt đã chuyển sang cô gái bên cạnh, khoe miệng khê cong lên, “Tuyệt Nhi, không cần áy náy, em nên biết, anh sẽ không quờ trách em bất cứ chuyện gì.”

“Hi hi, Thác Dã anh thật tốt.” Cô gái như được cho ăn mật, mỉm cười e thẹn, ôm lấy cánh tay anh ta, đi lướt qua bên cạnh Lăng Vũ Hi...

Có âm thanh vỡ vụn, trong ngực Lăng Vũ Hi nổ tung ra, cô không rõ đó là tiếng gì, không dám nhìn thêm một chút nào đôi tình nhân hoàn mỹ kia nữa.

“Cô làm sao vậy? Sắc mặt sao kém thế này?” Các cô hầu gái mang theo túi lớn túi nhỏ từ trong cửa hàng đi ra.

“Không thoải mái sao? Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Cô mỉm cười cứng ngắc, “Không có chuyện gì, chúng ta đi đâu tiếp đây?”

Cô giả vờ trấn tĩnh, nhưng trong lòng là sóng ngầm dậy sóng.

Tuyệt Nhi là ai?

Bọn họ trông thật, xứng đôi!

Anh ta đã có vợ rồi sao? Vậy tại sao lại còn trêu chọc cô?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Trừ Khi, Sinh Con Cho Tôi!

“Cô ta đâu?” Ủy Trì Thác Dã vừa vào nhà câu đầu tiên liền hỏi mấy cô hầu gái đang thu dọn chiến lợi phẩm mới mua được.

“Hôm nay hình như cô ấy không được thoải mái, nên đã về phòng từ rất sớm.” Cô hầu gái đáp. Các cô cũng không rõ lắm, lúc đầu thấy cô còn rất hứng thú, nhưng đến một lúc sau, liền rầu rĩ không vui.

Ủy Trì Thác Dã gật đầu, không lên tiếng, phóng thẳng lên lầu, đi về phía phòng của Lăng Vũ Hi.

Hiếm có dịp cùng đi shopping với Tuyết Nhi như hôm nay, để chuẩn bị cho vũ hội vào đầu tháng sau, không ngờ lại để cho con vịt ngốc kia bắt gặp. Thành thật mà nói, anh cũng không hiểu trong lòng đang có loại cảm giác quái lạ gì. Trong thoáng chốc khi sắc mặt của cô nàng ngốc nghếch Lăng Vũ Hi bỗng nhiên trắng bệch, anh không phải là không nhìn thấy. Có lẽ vì vậy cho nên sau khi cùng ăn tối với Tuyết Nhi xong, anh liền tức tốc chạy xe tới đây.

Anh gõ nhẹ cửa, cửa không khóa, “Lăng Vũ Hi?”

Đi vào trong phòng, trên giường trống rỗng. Cửa phòng tắm khép hờ, thỉnh thoảng có hơi nóng thoát ra.

Trong lòng hoảng hốt, anh chạy nhanh tới, đẩy cửa phòng tắm ra, lo lắng gọi, “Lăng Vũ Hi?”

Trong phòng tắm hơi nước mờ mờ, bên trong bồn tắm lớn thấp thoáng có bóng một người đang nằm, “Chết tiệt, Lăng Vũ Hi!”

Anh lao về phía trước, vục tay xuống nước sốc cả người cô lên, không quan tâm toàn thân cô đang ướt sũng nước, bỗng cô ra ngoài phòng.

“Cái cô nàng này, tỉnh lại cho tôi!” Anh ra lệnh, nhưng cũng không dám lơ là chút nào, đặt cả người cô nằm thẳng trên giường, bắt đầu tiến hành hô hấp nhân tạo.

Chỉ tắm thôi mà cũng dễ bị chết đuối! Kiếp trước của cô là con vịt đầu thai sao? Vì sao lại ngu đến mức này chứ!

Gặp chuyện thế này, nhanh chóng gọi lại một số việc trong tâm trí anh. Anh nhớ, cái lần ở Thái Lan đó, khi con bé bị đuối nước, anh cũng đã làm cấp cứu thế này! Lúc đó anh và con bé trốn chạy trên đảo Phuket, phải nhảy xuống biển để tránh né sự truy sát... Cái cảm giác hoảng sợ trong thời khắc đó, vào ngay lúc này không ngờ cũng đang diễn ra giống y như vậy!

Ủy Trì Thác Dã nhanh chóng ấn mạnh xuống ngực của cô, “Lập tức tỉnh lại, có nghe hay không!”

Nhìn cô gái trần truồng đang bị hôn mê nằm trên giường, dần dần cùng với bóng dáng của con bé chồng khớp lên nhau, anh bắt chợt hất mạnh đầu, muốn hất bỏ cái suy nghĩ lộn xộn kia đi. Da dẻ của cô gái trước mắt này rất thô ráp, màu da không đồng đều, còn có thêm một vài vết sẹo nhỏ, làm sao có thể đem so với bé con của anh?!

Anh điên rồi! Làm sao anh lại có thể phát sinh ra cái loại ảo giác như vậy?

Đáng chết, Ủy Trì Hi, thật ra thì con đang ở nơi nào?

“Khụ khụ!”

Cuối cùng, Lăng Vũ Hi đã có phản ứng. Hơi mở mí mắt, nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt.

“Chết tiệt, cô muốn tự sát thì làm ơn đi xa một chút, đừng làm bẩn phòng của tôi!” Anh gầm lên.

“Hà?” Cô bị tiếng gầm đột ngột của anh làm cho sợ run lên. Anh ta bị làm sao vậy? Cô chỉ nhớ mình đang tắm trong bồn tắm, nằm ngâm nước nóng, rồi buồn ngủ, sau đó thế nào đều quên hết...

Tắm?! A! Lúc này Lăng Vũ Hi mới chợt nhớ ra, thân thể trần truồng lập tức như con bọ chết dùng hết sức rúc vào trong chăn, khuôn mặt trong nháy mắt nóng đỏ lên.

“Bây giờ mới che, có phải đã quá muộn rồi hay không?” Ủy Trì Thác Dã buồn bực liếc cô một cái, chế giễu tiếp, “Lần sau có tắm cũng đừng để ngủ quên, nào có ai ngủ luôn ở trong nước mà cũng không biết gì!”

Lăng Vũ Hi bình tĩnh nhìn anh, im lặng không nói tiếng nào, nhớ lại hình ảnh buổi chiều hôm nay anh cùng cô gái xinh đẹp kia, trong lòng đau nhói. Cô rất muốn hỏi anh, cô gái đó là ai, là vợ của anh hay chỉ là bạn gái?

Nhưng cô không hỏi được, lời muốn nói cứ mắc lại trong cổ họng, mà cô cũng không dám hỏi.

Là sao thế này? Cô bị làm sao vậy? Làm sao lại giống như một người phụ nữ bình thường. Cô là Lăng Vũ Hi, cô chính là Lăng Vũ Hi của Kingloy, cô là một sát thủ vô tình, cô không nên cũng không thể... có bất kỳ cảm xúc không bình thường nào với anh ta!

“Sao vậy? Sao không nói?” Ủy Trì Thác Dã khẽ nhếch lông mày, thực sự không quen với việc cô quá mức yên tĩnh thế này.

“...” Cô rúc sâu hơn vào trong chăn, vẫn chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình.

“Câm rồi sao?”

“...” Cô nháy mắt mấy cái.

“Lăng Vũ Hi?!” Tính nhẫn nại của anh cũng có hạn. Anh cực kỳ không thích bị người khác phớt lờ, xưa nay chỉ có anh mới có quyền phớt lờ người khác!

Trong một lúc lâu, anh ở trên cao nhìn thẳng vào mắt cô, trong không khí dường như đang phóng ra những tia lửa điện.

“Thả tôi ra đi, có được hay không?” Cuối cùng, cô cũng không nhịn được, giọng khàn khàn mở miệng nói.

“...” Tim Ủy Trì Thác Dã rung lên, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên cô nói như vậy, nhưng càng ngày lại càng khiến cho anh cảm thấy không được thoải mái, “Bởi vì chuyện chiều nay sao?”

Thực giác nói với anh, là cô để ý. Anh vò đầu, cau mày, như thể cô không nên để tâm như vậy. Cô chỉ là một người phụ nữ bị anh giam giữ, anh ở cùng người nào, cô hoàn toàn không có quyền được hỏi!

Có lẽ vậy, Lăng Vũ Hi nghĩ thầm trong lòng, nhưng cô chỉ nhìn anh lắc đầu, “Thực ra, đối với anh, tôi đã không còn giá trị lợi dụng.” Hay phải nói, người đàn ông này, quá mức nguy hiểm!

“Có giá trị lợi dụng hay không trong lòng tôi tự tính toán!” Ủy Trì Thác Dã bị vẻ mặt lãnh đạm của cô làm cho tức giận. Cô không thèm để ý sao? Cô lại dám không thèm để ý chuyện anh ở cùng Tuyết Nhi! Điều này có phải có nghĩa rằng, cô hoàn toàn không thèm quan tâm đến anh chút nào? “Đáng chết! Muốn tôi để cho cô đi, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Cô chờ mong nghe anh nói ra điều kiện kia. Chỉ cần là việc cô có thể làm được, chỉ cần có thể khiến cô rời đi!

“Đáng chết! Cô nôn nóng muốn rời đi như thế sao?!” Anh phẫn nộ nói không lựa lời, “Bốn năm trước vì sao lại đến trêu chọc tôi?! Người phụ nữ chết tiệt!”

Anh vừa nói, vừa đưa tay cời y phục. Anh biết cô gái này chỉ luôn muốn chọc giận anh!

“Bốn năm trước?” Lăng Vũ Hi ngơ ngác hỏi, nhưng nhìn động tác trút bỏ áo lót của anh, vội vàng hét lên, “Anh muốn làm gì?!”

“Làm gì?” Anh gầm lên, dùng sức bỏ nhào lên người cô, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào, mút lấy đôi môi cô, mang theo cảm giác nguy hiểm kỳ lạ, trong ánh mắt lóe lên tia sáng sắc lạnh, “Em không phải muốn tôi thả em ra sao? Trừ phi... Sinh con cho tôi!”

Anh ta điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Anh Ta Bị Điên Thật Rồi!

Anh ta bị điên thật rồi!

Anh cứ nghĩ rằng chiều nay, khi cô bắt gặp anh đi cùng Tuyết Nhi, cô cũng sẽ suy nghĩ nhiều, thậm chí là để tâm. Dù sao lúc đó sắc mặt của cô cũng biến đổi đến trắng xanh. Nếu như cô vì chuyện này mà ồn ào với anh, anh chắc sẽ bảo cô phải học cách cầm miệng lại! Bởi vì cô căn bản không có quyền gì để quản chuyện của anh và Tuyết Nhi.

Nhưng khi cô tỏ ra hoàn toàn không thèm bận tâm, không ngờ lại khiến anh thấy tức giận đến vậy! Anh đúng là bị điên rồi, không hiểu tại sao bản thân lại mâu thuẫn thế này.

Cô thực sự không không thèm quan tâm!

Điều này phải chăng có nghĩa cô không hề quan tâm đến anh?

Đáng chết, đã vậy thì cũng đừng có leo lên giường của anh chứ (Có vẻ như là nam chính đã tự ý leo lên giường nữ chính nha, khúc này xin cho phép anh ta tỏ ra tự đại một chút – Lời tác giả)

Đúng, anh thật sự điên rồi!

Ngay khi anh thốt ra câu nói kia: Sinh con cho tôi!

Chết tiệt, ấy vậy mà cho đến lúc này, anh quả thực không có một nửa điểm hối hận nào!

Trên thực tế, ý nghĩ muốn có một đứa bé của riêng mình, cũng không phải là ý nghĩ đột nhiên mà bộc phát. Tuyết Nhi mắc bệnh tim, nên anh gần như cũng không nghĩ ngợi gì. Nhưng nếu với những người phụ nữ khác, anh đều rất kén chọn, thế mà với Lăng Vũ Hi thì ngược lại. Tuy rằng cô gái này chính là người của Kingloy, nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đối với việc cô giúp anh sinh con nối dõi tông đường.

“Anh điên rồi!” Lăng Vũ Hi không thể tin trọn tròn hai mắt, phảng phất như thể anh đang dùng thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh để nói chuyện với cô, sinh con cho anh ta? “Làm sao có thể!”

“Chết tiệt! Sao lại không thể?” Anh gầm gừ chán nản. Ánh mắt của cô như vậy là có ý gì? Có rất nhiều người phụ nữ đều muốn được sinh con cho anh. Bây giờ anh đem nhiệm vụ này giao cho cô, cô tất nhiên là phải thấy vô cùng vinh hạnh mới đúng, thế nhưng cô lại tỏ ra. . . Xem thường?! Bàn tay to lớn của anh lần xuống tới bụng dưới của cô, “Không chừng, bên trong đã có bé cưng thành hình ở đây rồi!”

Lăng Vũ Hi hít vào một ngụm khí lạnh, tim đột nhiên bị thắt chặt, “Không! Tôi không muốn sinh con cho anh!”

“Cô gái! Em nói gì?!” Anh dùng sức kéo sát thân thể mảnh mai của cô lại gần, “Rất nhiều phụ nữ xin cũng xin không được, em lại không muốn?! Chết tiệt!”

Anh phát hỏa! Cô gái này quả thực không biết phân biệt tốt xấu!

Úy Trì Thác Dã chỉ vài động tác đã cời xong quần, phần thân dưới căng tức, giống như lửa giận của anh lúc này, bùng bùng ngất cao đầu!

“Này, anh không nói lý! Làm gì có người nào muốn anh sinh con thì anh phải sinh chứ. . .” Lăng Vũ Hi thở hổn hển, ra sức giãy giụa, nhưng tim thì đập thình thịch. Anh chính là người đàn ông duy nhất trong tâm trí cô. Mặc dù anh là người đã cưỡng đoạt cô, lẽ ra cô nên hận anh. Nhưng chẳng hiểu vì sao, cô lại không thể hận anh được, mà ngược lại còn có chút say mê, cô bị làm sao vậy?

Cô thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ muốn sinh con cho anh, nhưng tại sao khi nghĩ đến chuyện này lại làm cho trái tim cô đập liên hồi? Cô không nên như vậy. Cô không thuộc về nơi này, càng không nên cùng anh có bất kỳ liên quan nào!

“Em không phải muốn tôi thả em đi sao? Đây chính là điều kiện trao đổi!” Anh giả hoạt uy hiếp cô. Nếu đây bị xem như là hành vi không quang minh chính đại, thì anh cũng chấp nhận. “Sinh con! Sinh con! Sao anh có thể thân nhiên xem trẻ con như là một món hàng để làm điều kiện trao đổi?” Lời của anh ta như thể mỗi lần làm nổ tung quả bom trong lòng cô. Anh ta xem cô là thứ gì? Là một cái máy đẻ? Là một thứ công cụ tạo người nối dõi tông đường? Mà anh ta xem đứa trẻ là gì? Một món đồ chơi, thích thì muốn, không thích thì vứt đi sao? Có thể coi trẻ con như là hàng hóa để giao dịch sao? Tên biến thái chết tiệt, hẳn ta sao có thể không tôn trọng trẻ con đến vậy!

Càng nghĩ càng khiến cho cô tức giận hơn, kích động cần một phát vào bả vai anh!

“A!” Anh rên lên một tiếng, “Cái cô nàng ngu ngốc này, em cần bậy cần bạ gì vậy!”

Cô vẫn cắn chặt hàm không chịu nhả ra. Úy Trì Thác Dã bất đắc dĩ, chỉ cố gắng chịu đựng, nhưng anh vẫn không chịu bó tay chịu thua, dùng sức chen bấp đùi rắn chắc vào giữa hai chân cô. Cô gái này, lần nào cũng đều khiến cho anh muốn ‘phản kích chào cờ’!

Anh dán sát vào bên tai cô, khẽ phun một hơi, thì thầm mê hoặc, “Nhả ra! Nếu không tôi sẽ có biện pháp để em phải vâng lời!”

“A. . .” Cô một mực cắn chặt, lấy hết sức bình sinh mà cắn, cơ thể người đàn ông này làm bằng thép sao? Cắn đến mức làm cho cả hàm răng cô bị mẻ nhừ rồi!

“Không nghe lời, hả?” Đột nhiên, hạ thân căng trướng của anh dùng sức một phát đâm thẳng vào vùng cấm địa bí mật của cô!

“A ——” Cô hét to một tiếng, cho dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng của anh thực sự quá to, hại cô rất đau! “Anh đánh lên!”

“Thì sao? Có chịu nghe lời hay không?” Anh cười nhạt, giống như muốn trừng phạt càng đâm sâu vào. “Khốn kiếp! Anh đi ra mau. . . Không cho phép anh đem con làm vật trao đổi! Không cho phép anh bắt nạt tôi! Không cho phép anh bắt tôi sinh con! Không cho không cho không cho. . .” Lăng Vũ Hi giờ nắm đầm lên đầm liên hồi, vừa la, vừa hét gào dữ. Cô không muốn bị xem như một cái máy đẻ của anh! Cô không muốn!

“Xuyt!” Anh cố nhẫn nhịn cảm giác trướng đau, nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của cô, “Ngoan, ngoan. . .”

“Ừm. . .” Anh hôn lên đôi môi cô, chỉ muốn cô bình tĩnh trở lại. Cô muốn cũng được, không muốn cũng được, tóm lại, cô không thể không sinh con cho anh!

Cái ý nghĩ này, chưa bao giờ mãnh liệt như thế, bốn năm trước, khi cô làm vậy hẳn nên dự liệu được trên chộc anh sẽ có kết cục như thế nào!

Tuy rằng anh cho rằng làm như vậy thì cô quá có lợi, nhưng vì sao anh vẫn muốn như vậy? Anh cũng không muốn truy cứu. Từ khi Úy Trì Hi đi rồi, đã quá lâu rồi không còn người nào lại gọi anh là papa. . .

Anh không hiểu đó là cảm giác gì, chẳng qua chỉ cảm thấy, có lẽ do anh quá cô đơn, nên bây giờ chính là thời điểm thích hợp vì Ủy Trì gia bổ sung thành viên mới.

Chưa bao giờ có khoảnh khắc rối rắm như ngày hôm nay, trước giờ anh vốn luôn không bận tâm về những câu hỏi mà anh không thể tìm ra đáp án!

Anh chỉ biết, người phụ nữ dưới thân này luôn gây cho anh một cảm giác đặc biệt, rất hấp dẫn anh!

Từ bốn năm trước cho đến bốn năm sau, khi gặp lại cô ở Florence, cảm giác đêm đó, khiến cho anh không muốn lại buông tay.

Nếu như nỗi mong nhớ con bé trong lòng anh, là nỗi nhớ của người cha đối với con gái, hoặc là cái gì sâu hơn, anh cũng không rõ; Nhưng người phụ nữ dưới thân này, thì anh biết rõ, chính là nỗi khao khát nguyên thủy nhất – ham muốn một người phụ nữ!

Anh quyết không buông tay!

Anh không biết việc bắt trời cô về đây có thể xem như là một cái có hay không. Anh không hiểu tại sao mình lại rồi tung lên thế này. Đáng chết, tất cả đều là lỗi của cô gái này!

“A. . . Anh thả tôi ra. . . Um. . .”

Đúng, anh điên thật rồi! Anh không muốn thả cô đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Mẹ Quý Nhờ Con?

“Đây là thuốc bổ cô mau uống lúc còn nóng, để nguội thì công hiệu không còn tốt.” Cô hầu gái bung một bát thuốc đại bổ đen thùi lù đưa đến trước mặt Lăng Vũ Hi.

“Không uống có được hay không!” Lăng Vũ Hi khề cau mày che miệng lại.

Hai cô hầu gái bày ra vẻ mặt đau khổ, ăn nói khép nép đồ dành vị Lăng đại tiểu thư ở trước mắt này. Hết cách rồi, ai bảo bây giờ cô ấy chính là ‘tâm can bảo bối’ của cậu chủ chứ, “Van xin cô đừng làm khó chúng tôi mà, cậu chủ nói cô nên bồi bổ thân thể thật tốt, nếu không mang thai sẽ làm cho cô rất khổ sở.”

Lăng Vũ Hi bắt đắc dĩ liếc mắt một cái, “Ai nói tôi có thai hả? Làm ơn đi, tôi không có mang thai!”

“Cô ơi là cô, mang thai là chuyện sớm hay muộn nha, cứ theo tốc độ này của cậu chủ, cô mang thai cũng là chuyện sớm thôi.” Cô hầu gái xấu xa nháy mắt. Hi Hi, mỗi đêm cậu chủ đều làm hạnh cô ấy, kết quả kia, không cần nói các cô cũng biết rồi.

“Cái. . . Cái gì chứ! Tốc độ cái gì của cậu chủ các cô. . .” Mặt Lăng Vũ Hi trong nháy mắt đỏ như tôm luộc. Đề tài cái tên biến thái chết tiệt kia, kể từ sau cái hôm lần nói muốn cô mang thai con của hắn, mỗi tối hắn đều chạy tới đây cùng cô làm chuyện người lớn, hại cô đến sức để thở cũng không còn, chớ nói chi là chạy trốn.

“Cô đừng mắc cỡ, cậu chủ tối nào cũng đến, khà khà, thật dũng mãnh nha! Đây đây đây, bé ngoan uống cho hết chén thuốc đại bổ thượng đẳng này, rồi sinh cho cậu chủ chúng ta một người thừa kế mập mạp mũm mĩm!”

“Này. . . Không. . . Uống. . .”

Kết quả, dù có tỏ ra khản cự nhưng Lăng Vũ Hi vẫn bị người hầu gái bắt ép uống hết bát thuốc đại bổ!

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Cô Lăng! Cô cô cô. . . Muốn làm gì!”

Một tiếng hét lớn, suýt chút nữa đem Lăng Vũ Hi đang treo trên thang té xuống!

“Cô Lăng! Cô cẩn thận a!” Cô hầu gái lập tức chạy tới đỡ lấy cái thang cây kia, bên thái dương lấm tấm mồ hôi, “Cô treo cao như vậy là muốn làm gì! Nếu té xuống thì phải làm sao bây giờ! Không phải trò đùa a!”

“Ừ! Các cô có thể im miệng lại hay không! Nhón nháo làm cho tôi đau hết cả đầu!” Lăng Vũ Hi giữ lấy thang, từ từ leo xuống, lắc đầu cau mày nói. Chẳng qua là cô nhìn thấy bức danh họa thế giới trên vách tường kia, vô tình bị bám bẩn, liền treo lên thang, có lòng tốt muốn giúp lau đi. Tay còn chưa kịp đưa qua, thì hai cô nàng này đã chạy ào tới, hô to gọi nhỏ hét ầm lên khiến cho cô bị đau cả đầu.

“Hu hu hu, cô Lăng, cô làm như vậy quá nguy hiểm, chẳng may té xuống, bảo bối trong bụng nếu có chuyện gì bất trắc, chúng ta làm sao ăn nói với cậu chủ a. . .”

“Tôi không có mang thai!” Lăng Vũ Hi trình trọng trả lời, đầu lại càng đau lợi hại hơn, “Đại Ny, cô leo lên kia lau cái vết bẩn màu đen bám trên đó đi. Tiểu Ny, cô giúp giữ thang cho chắc.”

“Ồ.” Hai cô hầu gái ngoan ngoãn gật đầu nghe theo. Vừa nãy cô thật sự dọa các cô sợ hãi, phải biết cậu chủ nhỏ tương lai không thể có một chút sứt mẻ nào!

Lăng Vũ Hi khê thở dài một hơi, cuộc sống như thế này thì làm sao mà chịu nổi đây? Cô đã bị hai cô nàng này liệt vào hàng động vật quý cần phải được bảo vệ cấp một, tất cả cũng đều bởi vì trong bụng cô có cái thứ được gọi là em bé! Mẹ quý nhờ con là đây sao?

Nhưng tại sao, cô lại không có một chút cảm giác vui vẻ nào, mà trái lại còn cảm thấy mất mát?

☆☆☆☆☆☆☆☆

“A! Cô Lăng, cô đang làm gì thế?!”

Lại là một tiếng hét bất ngờ, chẳng qua là Lăng Vũ Hi đã không còn cảm thấy kinh ngạc, trái tim mạnh mẽ đã được qua tôi luyện, có thể chống lại bất cứ tiếng hét bất thành linh chói tai nào.

“Làm sao? Các cô gái?” Lăng Vũ Hi lãnh đạm trả lời, haizz trong phòng này cuối cùng thì ai mới là chủ nhân? Mấy ngày này tất cả đều là cô phải nghe lời của các cô ấy.

“Ấy. . . Cô Lăng, cô quả thật không thể bơi, nước quá lạnh!” Cô hầu gái đứng chặn ở trước mặt Lăng Vũ Hi, sống chết không cho cô nhảy xuống hồ bơi.

“Nước của hồ bơi đều là nước lạnh, tất nhiên không phải là suối nước nóng.” Lăng Vũ Hi phiền chán liếc mắt một cái. Điều này không thể làm, điều kia cũng không thể làm, cuộc sống của cô thật nhàm chán. Các cô ấy đều luôn tự cho rằng cô đang mang thai, trên thực tế, chu kỳ của cô ngày hôm trước vừa mới hết, cái gã biến thái chết tiệt kia cũng biết. Chính vì vậy mà ước chừng mấy ngày rồi gã biến thái chết tiệt kia cũng không đến. “Các cô xem ai đang đến kia?” Cô cố ý chỉ ra phía sau của cô hầu gái.

Nở nụ cười châm chọc, ngay tại thời điểm các cô hầu gái quay đầu lại nhìn, liền lướt qua sự ngăn cản của các cô, nhún người nhảy xuống hồ bơi.

“A. . . Cô Lăng!” Cô hầu gái không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn cô như một nàng tiên cá bơi lượn tung tăng trong nước.

Lăng Vũ Hi lặn xuống đáy hồ bơi, thả lỏng uốn lượn toàn thân, hưởng thụ tư vị tuyệt vời khi ở trong nước.

Do kỳ kinh của cô đến, nên vì vậy mà hần không đến, chẳng lẽ nói, trong lòng hần cô cũng chỉ như một thứ công cụ để phát tiết dục vọng, hay chỉ như một cỗ máy sinh con thôi sao?

Trái tim giống như bị bóp nghẹt lại, cô khát vọng tìm được một nơi có thể bức phá ra.

“Cô không phải muốn tôi thả cô đi sao? Trừ phi. . . Sinh con cho tôi!”

Trong đầu lặp lại câu nói giống như ma chú kia của hần! Sinh con nói dối cho hần! Hần dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà muốn cô phải sinh con cho hần?!

Cô chỉ là một cô gái bị hần bắt trời về! Chết tiệt, chẳng qua cô chỉ lén vào phòng hần, có ý ăn trộm “trái tim Florence”, nhưng mà vì sao cái viên thủy tinh rách kia còn chưa trộm được, trái lại bản thân cô đã bị hần ‘cuỗm’ đi rồi?

Mấy ngày gần đây, cô trần trọc trở mình, dường như đã quen bị hần ôm vào ngực ngủ, dường như đã quen với những nụ hôn độc đoán của hần, dường như đã quen. . .

Những thói quen đáng sợ, dần dần làm cho cô trở nên không còn giống chính mình.

Cô nhớ lại, đêm đó sau khi hần biết cô đến tháng, thần sắc trong ánh mắt kia, cô không mang thai con của hần, là hần đang tức giận hay thất vọng?

Mà cô, vui vì chu kỳ của mình đã đến, khê thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trái tim cũng thất lại!

Cô bị làm sao vậy? Cô nên vui vẻ mới đúng chứ?

Nước hồ bơi rất lạnh, cô vui thích uốn lượn thân thể mềm mại, có hơi chút nuối tiếc chính là, ở trong hồ nước này. . . Không có cá bơi lượn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Trạch Lạc Kỳ Là Ai?

Nhà hàng Heather.

“Lão đại, sản nghiệp Xích long mấy năm gần đây không tệ. Kể từ khi Nghiêm Ngự Phong chết đi, Thanh Hồ bang cũng bị chúng ta thu phục, mấy năm nay không có đối thủ, thật có chút không quen.” Lâm Ngan lười biếng ngồi đối diện Ủy Trì Thác Dã, thưởng thức rượu vang.

Năm đó bán đứng bọn họ chính là tên Nghiêm Ngự Phong chết tiết kia, bốn năm trước đã chết ở Italy. Trách cứ cũng không thể làm được gì. Tuy rằng Nghiêm Ngự Phong đi theo lão Đại nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng cũng nhận phải kết cục thể này, ngoại trừ thờ dài thì có thể làm gì đây?

Ủy Trì Thác Dã nhếch môi tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, “Đừng quên, vẫn còn Trạch Lạc Kỳ.”

“Hắn? Gã đó đang ở Italy, có gì đáng sợ chứ.” Lâm Ngan không đồng ý.

“Không đáng sợ, nhưng mà chơi vui. Biết Lôi Hách nói với tôi thế nào không?” Ủy Trì Thác Dã cắt miếng beefsteak cho vào miệng.

“Lôi Hách? Cái gã cảnh sát kia?”

“Ha ha, hắn ta đối với cái tên Trạch Lạc Kỳ kia rất có hứng thú.” Anh cười nhạt, “Beefsteak này mùi vị vẫn chưa ngon lắm.”

“Lão đại, bây giờ beefsteak nơi này đã là ngon nhất thành phố rồi.” Lâm Ngan ăn xong khen không dứt miệng.

“So với beefsteak ‘Công tước’, còn kém một chút.” Anh suy tư nói. Món beefsteak kia, vào bốn năm trước anh đã ăn cùng con bé ở ‘Oriental Princess’. Nhưng tại sao những năm gần đây, beefsteak ở đâu, cũng đều không thể có được hương vị như ngày đó?

Lâm Ngan nhún nhún vai, “Đừng nói với em là, Lôi Hách muốn bắt cho được bố già Mafia Italy kia là để lập công. Như vậy không quá buồn cười sao.”

Mấy năm qua Lôi Hách lập được nhiều chiến công vang dội, thành tích anh hùng nổi tiếng khắp thành phố. Song, bên cạnh đó hắn vẫn luôn nhìn chòng chọc vào Xích Long bang không tha, và luôn luôn dán mắt vào Ủy Trì Thác Dã. Ngoài ra thì hắn cũng rất bội phục Ủy Trì Thác Dã, một lão Đại của giới xã hội đen. Không thể không thừa nhận, thái bình thịnh thế, tuyệt đối là có công của Xích Long bang.

Bọn chuột nhắt đường phố, e sợ mặt mũi Xích Long bang còn nhiều hơn cảnh sát Lôi Hách – nhân vật huyền thoại giới chính đạo.

“Không sai, hắn muốn bắt y.” Ủy Trì Thác Dã cười nhạt, bụng ly rượu vang lên nhấp từng ngụm nhỏ.

Mấy năm qua nhà hàng Heather phát đạt với kiểu nhà hàng corn Tây, tọa lạc ven Hồ Tây, với cảnh quan rất đẹp mắt, qua cửa kính trong suốt sát đất có thể thường ngoạn được phong cảnh yên bình nước non tươi đẹp bên ngoài.

Lâm Ngan hít vào một ngụm khí lạnh, “Em không nghe lầm đấy chứ? Cảnh sát Lôi cũng có tinh thần trọng nghĩa quá dồi dào đi. Nơi này là Châu Á, hắn thậm chí còn muốn đi bắt ông trùm Mafia của Châu Âu?!”

Ủy Trì Thác Dã nhàu mày, ra vẻ thần bí nói, “Tôi lại rất thương thức sự chính trực đó của cảnh sát Lôi Hách. Chỉ cần Trạch Lạc Kỳ đến Trung Quốc phạm pháp, thì Lôi Hách không có lý do gì mà không bắt hắn.”

“Đến Trung Quốc?” Lâm Ngan khó mà tin nổi, nhìn về mặt lão Đại, sống lưng bỗng nhiên cảm thấy lạnh toát, “Lão Đại, đừng nói với em, kéo hắn đến Trung Quốc, là chủ ý của anh!”

“Hừ hừ. Tại sao không?” Anh vẫn hờ hững nở nụ cười cao thâm khó dò.

“Nhưng, như vậy quá nguy hiểm! Huống hồ còn có cả một Kingloy vẫn đang bị hắn điều khiển!” Lâm Ngan tròn tròn mắt. Châu Á và Châu Âu từ trước đến giờ nước sông không phạm nước giếng, vậy mà lần này lão Đại lại nói muốn giúp cảnh sát đi bắt ông trùm Mafia Italy kia?

Ủy Trì Thác Dã rũ mắt không lên tiếng, lặng lẽ ăn beefsteak. Anh cũng không nói cho Lâm Ngan biết tại sao lại quyết định như vậy.

Trạch Lạc Kỳ ở Italy thậm chí nắm giữ toàn bộ thế lực của Châu Âu, anh không phải không biết rõ, vì lẽ đó anh sẽ không liều lĩnh đến Italy, mà sẽ lôi kéo hắn đến đây, trên địa bàn của Xích Long bang. Cho dù hắn ở Italy có thể hô mưa gọi gió thế nào đi nữa, thì nước xa cũng không thể cứu được lửa gần!

“Lão Đại, như vậy quá mức điên rồ, thực sự là không cần thiết. . .” Lâm Ngan muốn khuyên can anh. Dù sao bây giờ thế lực Xích Long bang ở Châu Á đã không ai bằng, cần gì phải gây hấn với Châu Âu? Phát súng bốn năm trước do Kingloy bắn, cho đến nay vẫn còn gây ra nỗi sợ hãi trong lòng hắn. Lão Đại không thể lại gặp nguy hiểm nữa!

“Cậu quên rồi sao, chính hắn đã chọc tôi trước!” Ủy Trì Thác Dã hừ lạnh. Chính phát súng đó, đã khiến anh bị lạc mất Ủy Trì Hi, cô con gái anh nuôi

mười hai năm! Tìm kiếm bốn năm!

Mười sáu năm, con bé ở trong lòng anh đã được mười sáu năm! Đột nhiên biến mất như thế, món nợ này, anh phải tìm ai tính toán đây?

Con bé bây giờ cũng đã hai mươi tuổi, nó đã lớn rồi, nó sống như thế nào, đã có người yêu chưa? Anh hoàn toàn không biết!

Kingloy không phải là mục tiêu cuối cùng của anh.

Anh vẫn không tin Ủy Trì Hi sẽ có kết quả giống như trong bảng báo cáo điều tra, chết trong một trận hoả hoạn. Con gái của Ủy Trì Thác Dã, sẽ không chết như vậy!

Nhất định là do Trạch Lạc Kỳ đầu đi, Ủy Trì Thác Dã tin như vậy.

Lôi Hách từng nói, mục đích của Trạch Lạc Kỳ rất đơn giản, thay thế địa vị của Xích Long bang. Nhưng thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Anh rất hoài nghi.

“Em biết, hần không nên ra lệnh Kingloy giết anh, không nên bắt cóc cô chủ Tiểu Hi, nếu không, cô Tiểu Hi sẽ không chết. . .”

“Câm miệng, con bé không chết!” Ủy Trì Thác Dã đột nhiên ngắt lời hần.

Lâm Ngạn không thể làm gì khác hơn là dừng lại, nắc công lại chọc giận lão Đại, “Còn Lăng Vũ Hi thì sao? Anh không định thả cô ấy ra sao?”

Cô ấy chính là nữ sát thủ bị bắt trời từ Italy về, nghe nói lão Đại đã đem cô ấy nhốt lại.

Ủy Trì Thác Dã hơi nhú mày, “Việc của Lăng Vũ Hi, tôi đã có sắp xếp khác. Hiện nay mục tiêu hàng đầu vẫn là Trạch Lạc Kỳ!”

“Nhưng lão Đại. . . Trạch Lạc Kỳ là đối thủ ngang tầm duy nhất của chúng ta, đấu lâu như vậy, vẫn bắt phân thắng bại. Bây giờ kéo hần đến Trung Quốc, không phải chính là dùng cứng đối cứng sao?”

“Yên tâm, lần này hần tuyệt đối ở thế hạ phong.” Ủy Trì Thác Dã cười cợt nói.

“Ồ? Tại sao?” Lâm Ngạn không hiểu, “Lão đại, anh sao lại nắm chắc như thế. . .”

Ủy Trì Thác Dã híp hai mắt lại, dần dần hiện lên ý cười thâm độc, “Bởi vì, tôi đã bắt được người phụ nữ của hần ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Yêu Hần?

Bóng đêm mờ mịt, trời vừa tối Lăng Vũ Hi liền lên giường ngủ.

Gần đây có chút uể oải, căn biệt thự này càng ngày càng giống như một chiếc lồng sắt khổng lồ, nhốt cô lại trong đó.

“Gru gru!”

Ngoài cửa sổ gió thổi khiến lá cây kêu xào xạc.

Mà cô đang nằm trong chăn đệm lăn qua lộn lại, khó ngủ.

Đêm nay, anh ta không đến?

Kỳ cục, tại sao mong đợi anh ta đến làm gì? Anh ta không đến mới đúng ý của cô không phải sao?

“Gru gru!”

Lại vang lên một vài tiếng động vật kêu, Lăng Vũ Hi không để ý lắm, trong đầu nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Không biết Phong Ngạo bọn họ thế nào rồi, cô mất tích, không biết bọn họ có nhớ đến cô hay không?

“Gru gru!”

Tiếng động kia phảng phất như không muốn từ bỏ ý định, lại kêu lên lần nữa.

Bỗng nhiên, trong đầu một ý nghĩ vụt lóe lên, Lăng Vũ Hi vội vàng từ trong chăn chui ra, không kịp xỏ giày vào liền chạy về phía cửa sổ.

“Gru gru!”

Lăng Vũ Hi nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, quả nhiên

Một bóng đen mặc quần áo dạ hành theo cửa sổ nhanh chóng nhảy vào.

“Tiểu Hi!” Chất giọng đàn ông trầm ấm, khi anh ta vừa nhảy qua cửa sổ vào phòng, thì giọng nói đó vang lên ngay tại thời điểm chiếc mặt nạ màu đen được lột ra.

“Phong Ngao!” Lăng Vũ Hi thở phào một tiếng, vội vàng đóng cửa sổ lại, chỉ lo bị người khác phát hiện rồi đem anh kéo đến nơi bí mật nào đó, “Anh làm sao mà tìm được đến đây?”

“Tiểu Hi, em có khỏe không? Hần có nói gì không? Hần có làm em bị thương không?” Phong Ngao vội kéo cánh tay Lăng Vũ Hi, dáng vẻ có chút kích động, không ngừng hỏi han cô.

“À, em rất khỏe, Phong Ngao anh sao vậy? Anh có biết xông vào nơi này rất nguy hiểm hay không, chẳng may để hần phát hiện được thì phải làm sao bây giờ?” Đúng lúc gã biến thái chết tiệt kia đang muốn tìm Kingloy, Phong Ngao lại đến, chẳng phải là càng thêm nguy hiểm hay sao?

“Tiểu Hi, anh không thể bỏ mặc em không lo, Tiger cũng tới rồi!” Phong Ngao nhíu mày nói.

“Cái gì? Nó cũng tới?” Cô tròn tròn mắt.

Phong Ngao gật đầu, sau đó kéo lấy cánh tay cô, “Anh đưa em đi!”

“Đợi chút!” Lăng Vũ Hi theo phản xạ kêu lên. Trong lúc nhất thời cô cũng không hiểu vì sao mình lại từ chối. Cô vẫn luôn khát vọng được rời khỏi đây, không phải sao? Cô vẫn luôn rất căm hận khi mình bị xem như là một chiếc máy để, thế thì vào lúc này, vì sao cô lại tỏ ra do dự, thậm chí là không nỡ rời đi? “À ý em là, em không thể cứ vậy mà đi theo anh được. Hần đã cài thiết bị định vị trên người em.” Cô vừa vặn tìm được một lý do thích hợp nhất, đúng, chỉ bởi vì lý do này, nên cô không thể rời khỏi đây được.

“Thiết bị định vị? Chết tiệt, Tiểu Hi, em nói thật cho anh biết, có phải là hần. . . ức hiếp em?” Phong Ngao nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Hả?” Lăng Vũ Hi nhìn khuôn mặt giận dữ của Phong Ngao, “Phong ca, anh biết hần là ai, anh có quen hần phải không?”

Phong Ngao nhìn cô một lát, cố nén những lời sắp buột miệng nói ra, điều hòa hơi thở, hít sâu một hơi, “Tiểu Hi, em. . . Không biết hần sao?”

Lăng Vũ Hi nghi hoặc lắc đầu, “Hần không phải là chủ nhân của ‘Trái tim Florence’ thôi sao?”

“Vậy hần có hỏi em cái gì không?” Phong Ngao cẩn thận dò hỏi từng tí một.

“Chuyện này thì anh yên tâm, việc của Kingloy có đánh chết em cũng sẽ không khai!” Trên thực tế, gã đó ngoại trừ mấy ngày đầu bức bách cô khai ra trụ sở của Kingloy ở đâu, cô liều chết không chịu, thì sau đó hần cũng không còn ép buộc cô nữa.

“Hần đánh em?” Phong Ngao nhíu mày.

“Không có, chỉ là bắt em nhốt lại, anh xem, chỗ em ở cũng không tệ lắm phải không?” Lăng Vũ Hi cười lúng túng. Tên đó không có đánh cô, chỉ là cưỡng ép cô mà thôi. Những lời này cô không dám nói với Phong Ngao.

Aiii, xấu hổ nhất là, cô thực sự không thấy căm ghét hần ta!

“Vậy em còn do dự cái gì? Tiểu Hi, mặc kệ là có thiết bị định vị hay không, đêm nay anh nhất định phải dẫn em đi!” Phong Ngao kiên quyết nói.

“Nhưng, em không muốn liên lụy mọi người.” Cô nhìn Phong Ngao, nội tâm mâu thuẫn kịch liệt. Cô khát vọng rời đi, không muốn tiếp tục làm công cụ tiết dục của hần, nhưng trong lòng lại có một giọng nói nói với cô rằng, phải gặp hần thêm một lần nữa, chí ít là để tạm biệt hần lần cuối!

Cô chớp chớp mắt, ngón tay thì không ngừng vặn xoắn, Phong Ngao liền biết cô đang nói dối!

Tiểu Hi cuối cùng là bị làm sao vậy? Lẽ nào em không muốn rời khỏi nơi này sao?

Đêm hôm đó ở Florence, khi Tiểu Hi đi làm nhiệm vụ không về, anh liền đoán chắc rằng cô ấy nhất định đã bị Ủy Trì Thác Dã bắt được rồi!

Ban đầu, anh đã phản đối để cho Tiểu Hi đi thực hiện nhiệm vụ lần này, nhưng tiếc rằng chủ nhân lại cố tình muốn phái cô đi, nói là theo chỉ định bên phía khách hàng.

Anh biết, Ủy Trì Thác Dã chính là cha nuôi của Tiểu Hi. Sau này anh cũng biết, phát súng năm đó, đã không giết chết được hắn, nhưng mà Tiểu Hi lại suýt chút nữa mất mạng vì chuyện này!

May là, Tiểu Hi bị mất trí nhớ, nếu không thật không dám tưởng tượng nổi, khi cô đối mặt với cha nuôi mình, sẽ xảy ra chuyện gì!

Theo những gì Tiểu Hi kể, thì người kia chắc hẳn cũng không nhận ra cô ấy. Nhưng vì sao Tiểu Hi lại không chịu đi?

Chẳng lẽ là. . .

Đột nhiên, một ý tưởng xoẹt qua trong đầu, anh nắm lấy tay cô hỏi, “Tiểu Hi! Em nói thật với anh, em có phải. . . Lại yêu hắn ta?”

“Hả? Lại yêu hắn ta?” Lăng Vũ Hi bị lời nói của anh hù dọa, tim đập thịch thịch.

“Không, ý anh là, lẽ nào em đã yêu người đó rồi sao?” Phong Ngao nhanh chóng sửa lời.

“Đ. u a. . Đùa gì thế!” Cô ú a ú ó, cổ ý lớn tiếng phủ nhận.

“Xuyt!” Phong Ngao bịt miệng cô lại, “Em muốn đánh động cho người bên ngoài sao? Tiểu Hi, anh rất hiểu em. Em hãy nói thật cho anh biết, mấy ngày này, em và hắn, chính xác là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Ha ha.” Lăng Vũ Hi cười gượng hai tiếng, “Phong ca, anh nghĩ bậy gì thế. Em không hề quen biết hắn ta, hắn ta cũng không quen biết em, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ! Đây cũng không phải là đang đóng phim!”

“Vậy hãy đi cùng anh!” Phong Ngao càng tin vào nhận định của mình, Tiểu Hi trước giờ sẽ không nói dối!

“Um. . .”

“Còn do dự chuyện gì nữa? Vì không nỡ bỏ hắn!”

“A, không có!”

“Vậy hãy đi cùng anh!”

“Um. . . Được!” Lăng Vũ Hi không thể làm gì khác hơn là đồng ý, “Nhưng hãy cho em thêm hai ngày, vào giờ này hai ngày sau, em sẽ đi với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Em Không Nên Trêu Chọc Tôi!

“Đại Nỵ, tôi ra sau núi đi dạo một chút, các cô đừng lo lắng nha.” Lăng Vũ Hi hướng về phía ngôi nhà hét lên.

“Ồ, cô Lăng, cô nhớ cẩn thận.” Cô hầu gái vừa quét nhà vừa trả lời, trong miệng còn khe khẽ hát. Qua mấy ngày ở chung, các cô đã không cần một tác cũng bám sát không rời theo sau cô nữa.

Vì vậy, Lăng Vũ Hi đeo một chiếc ba lô nhỏ ra sau núi.

Sau tối hôm qua, kể từ khi Phong Ngao tới, trái tim của cô vẫn không thể bình tĩnh lại. Không đến hai ngày nữa, cô vèn vèn chỉ còn hai ngày ở lại nơi này.

Đêm nay hắn sẽ đến sao?

Cô ngửa đầu nhìn tia nắng mặt trời buổi sáng sớm, có hơi chút chói mắt, thế nhưng thật ấm áp, thật thoải mái.

Dường như đã rất lâu rồi không được hòa mình cùng với thiên nhiên. Nơi này là ở phía sau núi, bên cạnh có một con sông nhỏ, phong cảnh rất khác biệt. Khiến cho người đến đây có cảm giác mình đang ở thiên đường.

Con sông nhỏ nước sông trong vắt, toàn bộ mặt nước ánh lên một màu xanh ngắt, óng ánh như ngọc bích, từng lớp sương mù mong manh trắng xóa uốn lượn bốc lên, như muốn giấu đi gương mặt nguyệt ngừng của con sông nhỏ.

Lăng Vũ Hi tìm tới một khối nham thạch nằm bên bờ sông để nghỉ chân. Lấy ra bình nước từ chiếc ba lô nhỏ, chậm rãi uống. Nếu như cuộc sống của cô có thể yên bình tào nhả như thiên nhiên nơi đây, thì thật tốt biết bao nhiêu.

Đến nơi này, lại giống như một giấc mộng không hề có thực vậy.

“Cô Lãng—— Cô Lãng——!”

“Cô Lãng...”

Phía sau, có hai giọng gọi gấp gáp truyền đến.

Lãng Vũ Hi ngoái đầu nhìn lại, Đại Ny, Tiểu Ny thờ hồng học chạy tới, “Sao vậy?”

“Cậu chủ về rồi!”

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Sao tôi lại không biết, em còn có nhả hứng du sơn ngoạn thủy này!”

Lãng Vũ Hi vừa mới bước vào cửa, liền nhìn thấy Úy Trì Thác Dã ngồi trên sofa, mặc một bộ âu phục màu đen, vẻ mặt nghiêm trọng hút xì gà.

“Sao vậy?” Cô nhướn mày.

Thành thật mà nói, đã vài ngày rồi không gặp anh ta, nên có hơi nhớ một chút.

“Sao gì? Đừng nói với tôi, người đàn ông tôi hôm qua, em không quen!” Anh nói phủ đầu!

Lãng Vũ Hi trong lòng run lên, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, “Không hiểu anh đang nói cái gì.”

Dứt lời, cô xách chiếc ba lô nhỏ chuẩn bị đi lên cầu thang.

“Đứng lại!” Úy Trì Thác Dã hét lớn một tiếng, “Đừng tưởng rằng tôi không biết!”

Lãng Vũ Hi không lên tiếng, cúi đầu không hề dừng lại, nhưng trái tim vẫn nhảy lên thịch thịch. Anh ta phát hiện rồi sao? Anh ta đã phát hiện ra Phong Ngao đến tối hôm qua?

“Lãng Vũ Hi!” Anh bước một bước dài chắn ở trước mặt cô, “Chết tiết! Em rõ ràng là đang chột dạ!”

Đại Ny, Tiểu Ny nhìn thấy cậu chủ nổi nóng, liền gấp gáp lên ra sau nhà. Tối hôm qua có người đột nhập vào, ấy vậy mà các cô lại không hề hay biết, kể ra thì các cô cũng khó mà thoát khỏi tội. Vào thời điểm căng thẳng thế này, các cô vẫn nên ngoan ngoãn tránh đi là tốt nhất, miễn cho tai bay vạ gió tới thân. Cô Lãng xin cô hãy tự lo lấy thân đi thôi.

“Nói! Người đàn ông tôi hôm qua, có phải là nhân tình của cô?!” Anh tức giận đến đuôi lông mày xéch ngược cả lên.

Có lẽ cô không biết, mấy ngày nay, mặc dù anh không đến, nhưng sáng nào anh cũng đều mở máy tính ra, theo dõi nhất cử nhất động của cô qua màn hình máy tính. Anh cũng không hiểu rốt cuộc thì trên người cô gái này có thứ ma lực gì, mà cứ luôn khiến cho anh phải bận tâm lo lắng. Nhưng đêm qua, trong phòng cô bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc đồ đen, anh rõ ràng nghe thấy người đàn ông kia muốn dẫn cô đi!

Chết tiết! Cô nàng này đến cùng là ở sau lưng anh tính làm chuyện gì?! Điểm tâm còn chưa kịp ăn, anh liền lái xe lại đây hưng binh vãn tội, nào ngờ cô ta còn có tâm tình chạy ra sau núi ngắm cảnh, thực sự là tức chết anh!

“Anh đang nói lung tung gì vậy? Tự nhiên nổi giận với tôi!” Cô tức giận tròn mắt, so khí thế, ai sợ ai! Có chết cũng quyết không khai Phong Ngao ra!

“Hừ, cô không biết trong phạm vi ba thước quanh người cô tôi đều có sắp xếp giám sát cả sao? Cô cho rằng muốn thoát khỏi đây dễ dàng đến vậy?” Anh đưa tay ra, bóp lấy cằm cô, từ trên cao nhìn xuống cả người cô gái nhỏ nhắn này.

“Anh... Anh là đồ biến thái!” Lãng Vũ Hi sau nghe thấy vậy thì mặt trở nên lúc đỏ lúc trắng. Trong vòng ba thước? Trời ơi, chẳng lẽ nói lúc cô ngủ, tắm rửa, thậm chí là đi vệ sinh, người đàn ông này cũng đều nhìn thấy hết sao? Biến thái quá, quá biến thái... biến thái a!

“Làm sao, thẹn quá hóa giận?” Úy Trì Thác Dã nhếch nhẹ khóe môi, nở một nụ cười đầy nguy hiểm, “Muốn đêm mai bỏ trốn? Kế hoạch có phải là rất hoành tráng hay không, hả?”

“Chết tiết! Tại sao anh lại cứ muốn bám lấy tôi không tha hả?! Tôi nói rồi, có chết tôi cũng sẽ không bán đứng Kingloy!” Lãng Vũ Hi gào lên. Ngón tay anh bấm đỏ cả cằm của cô.

“Tôi cũng đã nói rồi, điều kiện duy nhất có thể trao đổi chính là, em sinh con cho tôi!” Anh vẫn không buông tay, kẹp chặt lấy cằm cô.

Lãng Vũ Hi nhin đau, không chịu yếu thế, trong lòng thầm nghĩ hồngбет rồi. Đêm mai nếu Phong Ngao lại đến, chẳng phải là đang tự chui đầu vào lưới sao? Phải làm gì đây? Cô phải nghĩ biện pháp thông báo cho anh ấy biết, giả nào cũng không thể đến đây!

“A, tính thông báo cho gã tình nhân kia sao? Lăng Vũ Hi, nói cho cô hay, tôi sẽ không để cho cô có cơ hội đó!” Anh liếc mắt liền đọc được ý nghĩ của cô, đột nhiên lại thấy tức giận! Gã đàn ông kia nhìn cũng biết lão luyện hơn cô, sao cô phải lo lắng đến vậy? Chết tiệt! Anh sẽ không tha cô đi!

“Anh ấy không phải là nhân tình của tôi!” Cô nói, “Tôi cũng không muốn sinh con cho anh!”

“Điều này không do em quyết định!” Anh khẽ mỉm cười, nhưng tràn đầy tà ác.

“Tại sao?! Anh là cái đồ đại biến thái, tại sao lại là tôi!” Cô vẫn luôn muốn hỏi, tại sao lại là cô? Có thể cô sợ phải nghe câu trả lời kia, sẽ làm cho cô đau lòng. Điều anh ta muốn chỉ là một đứa bé, mà không phải là cô!

Một lát sau, Úy Tri Thác Dã mới phun ra một câu, “Bởi vì bốn năm trước, em không nên trêu chọc tôi!”

Bốn năm trước? Đây là lần thứ hai anh ta nhắc tới chuyện bốn năm trước!

Chẳng lẽ, bốn năm trước cô đã biết anh ta rồi sao?

Biết việc này làm cảm xúc của Lăng Vũ Hi dâng trào. Bốn năm trước, cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì, làm cho anh đối với cô tràn ngập nỗi thù hận không tên? Nhưng mà sự thù hận kia xem ra cũng rất phức tạp, nhìn thì có vẻ là đang hận cô, nhưng nếu quan sát kỹ, thì lại không thấy chút thù hận nào dâng lên trong mắt anh.

Bốn năm trước, đến cùng là cô đã quên chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 1

Để có một buổi dạ vũ hoàn mỹ, bạn cần phải làm những gì? Việc đầu tiên, nhất định phải có một nàng công chúa xinh đẹp xuất hiện, sau đó, khoát tay hoàng tử của mình, đón nhận tất cả lời chúc phúc của mọi người ...

Ôi! Hãy ngừng ảo tưởng lại thôi, Giang Tuyết Nhi, đây chỉ là một buổi dạ vũ, chứ không phải là hôn lễ!

“Tuyết Nhi, đêm nay cô đẹp quá, là nàng công chúa xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy!” Thím Lâm thốt ra lời khen tặng tự đáy lòng. Cô gái trước mắt xinh đẹp đến mức không có bút mực nào tả xiết.

Giang Tuyết Nhi khẽ nở nụ cười, váy lụa chiffon trắng, khiến cho cô càng trông giống như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích, quyến rũ mê người, dường như không nhiễm chút khói bụi trần gian, “Thác Dã còn chưa đến sao?”

“Cậu chủ sợ là còn một lúc lâu nữa mới đến. Tối nay cậu ấy nhất định sẽ đến đây, thím Lâm đã chờ ngày này quá lâu rồi!” Thím Lâm có chút kích động nói. Từ bốn năm trước, cậu chủ bị ám sát suýt chết, sau đó cô chủ nhỏ cũng bị mất tích, đã lâu lắm rồi Xích Long bảo giống như không có chút sinh khí nào.

Dù sao đi nữa, chờ sau khi cậu chủ kết hôn cùng cô Tuyết Nhi là có thể khai chi tán diệp rồi. Thậm chí cho dù tim của cô Tuyết Nhi có không được khỏe, thì cô ấy cũng sẽ là nữ chủ nhân tốt nhất của Xích Long bảo.

“Thím Lâm, nghe thím nói kia.” Giang Tuyết Nhi mỉm cười ngượng ngùng. Thật vậy, đêm nay đối với cô mà nói, ý nghĩa vô cùng!

Đây là lần đầu tiên, Thác Dã dẫn cô công khai xuất hiện trước mặt công chúng, chẳng khác gì muốn công bố với toàn thế giới rằng, cô chính là người phụ nữ danh chính ngôn thuận của anh!

Cô đã quên mất bản thân phải đợi bao nhiêu năm rồi, giống như là ngay từ lúc mới sinh ra, cho đến tận bây giờ. Trong suốt cuộc đời cô chỉ xuất hiện duy nhất người đàn ông này, đó là người đàn ông mà cô khao khát cả đời!

Tối nay, cô đã chờ được rồi sao?

Giang Tuyết Nhi không dám tin nhìn vào tấm gương trước mặt, tỉ mỉ ngắm nghía cô gái mặc một bộ váy lụa trắng mỏng manh trong gương, quả thật cực kỳ xinh đẹp. Nhưng cô vẫn cứ thấy tim mình đập thình thịch không yên. Cô sợ nếu lỡ sơ ý một chút, thì giấc mộng đẹp này sẽ lập tức vỡ tan!

Nhiều năm như vậy, cô vẫn không hiểu được trái tim anh. Anh lúc nào cũng xa cách khó nắm bắt, nhưng lại luôn tỏ ra dịu dàng quan tâm săn sóc cô.

Khi cô nghĩ bản thân nên cách anh thật xa, thì anh sẽ dang tay ra kéo cô lại gần, thì thào vào tai cô những lời ngọt ngào. Nhưng khi cô sắp chìm đắm trong tình cảm dịu dàng này của anh, thì anh sẽ ngay tức khắc rút ra, tỏ vẻ thờ ơ hờ hững.

Thác Dã, phải còn bao lâu nữa, mới có thể thực sự tiếp nhận cô, đem cô vào thành trì chỉ thuộc về riêng anh?

Tin... tin... tin

Dưới lầu vang lên tiếng còi xe.

“Nhất định là cậu chủ về đón cô.” Thím Lâm nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống tầng dưới thăm dò. Quả nhiên là xe thể thao của cậu chủ, bà gần như rom róm nước mắt, xoay người nhấc đuôi váy thật dài của Giang Tuyết Nhi lên, “Tuyết Nhi, chuẩn bị xong chưa? Đi thôi, công chúa xinh đẹp nhất của tôi!”

“A, cảm ơn thím, thím Lâm” Giang Tuyết Nhi nở nụ cười dịu dàng, tâm trạng đột nhiên trở nên căng thẳng không hiểu được. Nâng váy, bước từng bước tao nhã, giống như đang đi trên con đường đón chào hạnh phúc!

Úy Trì Thác Dã tựa vào trước cửa xe, theo thói quen châm một điếu thuốc.

Đêm nay, anh sắp dẫn Tuyết Nhi tham gia dạ vũ, với thân phận là tổng giám đốc tập đoàn Xích Long. Đây cũng là dạ vũ long trọng nhất của giới thượng lưu thành phố này. Dạ hội đêm nay, đơn giản chỉ để tạo thêm nhiều mối quan hệ hợp tác làm ăn với giới doanh nhân thành phố, dù sao bối cảnh hắc đạo của anh vẫn luôn là nguyên nhân trọng yếu khiến đồng đảo thương nhân phải chùn bước.

Tập đoàn Xích Long mấy năm qua đã có không ít thành công, nhưng vẫn chưa đủ, anh còn cần phải củng cố thêm thế lực của mình.

Mà theo quy định của vũ hội, bạn nhảy nhất định phải là người quan trọng nhất của mình. Chính vì vậy, cũng không bất ngờ gì, khi anh quyết định chọn Tuyết Nhi.

Nhưng chỉ là, vì sao vào lúc này, trái tim anh lại thấy phiền não như vậy?

Trong đầu không ngừng lóe lên về mặt ngu ngốc của cô nàng kia. Chết tiệt, gã nhân tình kia của cô ấy đêm nay sẽ đến dẫn cô đi!

Vừa vặn cũng chính đêm nay, anh không có cách nào phân thân ra được. Tuy rằng đã tăng cường phòng vệ, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy không yên.

Cô muốn chạy trốn, trừ phi bước qua xác anh!

Nhưng anh cũng biết, Tuyết Nhi coi trọng dạ vũ lần này đến cỡ nào. Đây là lần đầu tiên, anh dẫn cô xuất hiện trước mặt công chúng.

Úy Trì Thác Dã vuốt nhẹ chiếc hộp gấm nhỏ đang để trong túi quần. Đó là chiếc nhẫn kim cương mà một năm trước, anh đặc biệt vì Tuyết Nhi làm nhẫn đính hôn. Tuyết Nhi theo anh đã nhiều năm, cũng đã đến lúc nên cho cô ấy một danh phận.

Chỉ là vì sao, sau khi gặp lại cô nàng ngu ngốc kia, anh lại do dự?

“Cậu chủ!” Thím Lâm đỡ Giang Tuyết Nhi từ bên trong nhà đi ra.

Khi anh nhìn lên, thấy trước mắt một Tuyết Nhi đẹp như tiên nữ, anh chậm rãi đến gần, không khỏi kêu lên thành tiếng, “Tuyết Nhi, đêm nay em thật là đẹp.”

“Thác Dã, anh đừng trêu em” Giang Tuyết Nhi hai má ửng đỏ, nở nụ cười xinh đẹp, đưa tay khoát vào cánh tay anh.

“Đợi chút.” Úy Trì Thác Dã chợt nhớ ra điều gì đó, xoay người lấy từ trong xe ra một chiếc hộp gấm tinh xảo.

Thời điểm anh mở nó ra, Giang Tuyết Nhi cùng thím Lâm liền bị thứ ánh sáng chói mắt trước mặt thu hút, là một chiếc vòng cổ đính kim cương!

Rất nhiều ngôi sao nhỏ khảm kim cương kết lại thành chiếc vòng cổ, sặc sỡ loá mắt, giá trị liên thành!

“Thật là đẹp!” Giang Tuyết Nhi than nhẹ.

Úy Trì Thác Dã cười nhạt, “Tặng cho em, lại đây, để anh giúp em đeo lên.”

Dứt lời, anh chu đáo giúp cô đeo lên chiếc vòng cổ nạm kim cương sáng lấp lánh.”Thích không?”

Vốn chiếc vòng cổ nạm kim cương này cùng với chiếc nhẫn kim cương đang ở trong túi quần anh là cùng một bộ, nhưng với chiếc nhẫn, anh vẫn còn hơi chút do dự.

“Ừm, thích lắm, cảm ơn anh.” Giang Tuyết Nhi tâm tình kích động. Đêm nay Thác Dã, thật sự quá dịu dàng.

“Thật sự quá hoàn hảo, cậu chủ, đêm nay cô Tuyết Nhi liền giao cho cậu!” Thím Lâm hưng phấn nói, phảng phất như bị khoảnh khắc lãng mạn trước mắt này gây ấn tượng.

Tuyết Nhi giống như một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích đẹp lung linh động lòng người. Úy Trì Thác Dã lẳng lặng thưởng thức, dứt bỏ mọi tạp niệm trong lòng, mỉm cười dịu dàng, khẽ nói, “Vậy tôi có được vinh hạnh, hộ tống nàng công chúa xinh đẹp của mình đi tham dự vũ hội không?”

“Vâng.” Giang Tuyết Nhi đôi mắt cong cong, cảm động nghẹn ngào nói, “Cực kỳ vinh hạnh.”

Bọn họ chính là hoàng tử và công chúa, trải qua thời gian chờ đợi dài đằng đặc, cuối cùng cũng muốn nắm tay nhau đến già rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: ‘Diệu’ Ké

Đêm tối như mực, như thể cả bầu trời đã được tô lên từng lớp từng lớp mực tàu đậm đặc, làm cho ngay cả ánh sao lung linh cũng không còn thấy đâu nữa.

Hòa lẫn vào trong bóng đêm là một bóng đen đang bám vách tường bên ngoài cửa sổ, chậm rãi lần mò.

Lăng Vũ Hi gợn gâng né tránh máy theo dõi, đối với địa hình nơi này cô đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa!

Vâng, đêm nay, cô bắt buộc phải thoát khỏi chiếc lồng xinh đẹp này, không để cho anh ta lại tiếp tục bắt nhốt như chim!

Cô nhất định phải ngăn Phong Ngạo lại trước khi anh ấy đến. Cô không thể để cho Phong Ngạo cũng bị sa bẫy!

Cái tên biến thái chết tiệt kia rõ ràng đã bố trí gia tăng bảo vệ và mai phục, dường như tính toán muốn giăng một mẻ lưới tóm gọn Phong Ngạo.

Cô quyết không để cho anh ta hưởng lợi! Cái gì mà nhân tình của cô, từ đầu đến cuối cô cũng chỉ có duy nhất một tình nhân, chính là cái tên biến thái chết tiệt kia có được hay không!

A, trong tâm trí hiện lên hình ảnh ngày hôm đó ở cao ốc Empire State gặp phải người phụ nữ xinh đẹp kia, người phụ nữ đó chính là vợ anh ta sao?

Phi phi phi, Lăng Vũ Hi, mày đang nghĩ gì vậy? Mày không phải là người thứ ba, không phải là nhân tình của người ta!

Thiết bị định vị! Ai thêm quan tâm cái thiết bị định vị khi gió của anh ta, cùng lắm thì cô sẽ không quay về Kingloy. Anh ta cũng đừng hòng đem thiết bị định vị đó ra để trói buộc cô!

Trời đất bao la, cũng sẽ có nơi cô dung thân. Khát vọng duy nhất của cô chính là thoát khỏi anh ta! Cách anh ta thật xa, không để cho anh ta bắt lại lần nữa!

Cô hối hận ngày đó tại sao không dứt khoát bỏ đi cùng Phong Ngạo, tại sao còn do dự, cần gì phải đợi thêm hai ngày, cần gì phải lưu luyến?!

Người mù cũng thấy được, anh ta chỉ xem cô như một thứ công cụ để tiết dục.

Anh ta chỉ cần cô sinh người thừa kế cho anh ta!

Ở trong mắt anh ta, cô cũng chỉ có thể mà thôi!

Chẳng hiểu sao tìm lại đầu não, cô cũng không biết bản thân còn đang mong đợi điều gì. Không thể tiếp tục đánh mất chính mình như vậy nữa, cô chỉ có thể lựa chọn chạy trốn!

Bây giờ, cô có hối hận cũng không kịp.

Lăng Vũ Hi âm thầm cầu nguyện, Phong Ngạo, ngàn vạn lần không thể ngốc nghếch đến mức tự chui đầu vào lưới a!

Khéo léo lách qua những chùm tia cảm biến hồng ngoại, Lăng Vũ Hi vươn mình một cái, nhảy lên bờ tường, lần mò bò...

Cuối cùng, cô nhảy lên một cái, hai chân vững vàng rơi xuống đất!

Tuyệt vời!

Cuối cùng, cô đã trốn thoát!

Nhưng trong đêm tối thế này lại ở một nơi không chút quen thuộc, cô biết chạy đi đường nào đây?

“Cô Lăng, đi đâu vậy?”

Đột nhiên, hai tiếng hét đồng thanh gào lên làm cho Lăng Vũ Hi phải dừng bước, hai vai cũng theo đó mà rũ xuống, thở dài một hơi, xoay người, trưng ra khuôn mặt tươi cười như hoa, “Ha ha, Đại Tiểu Ny, sao cũng có sở thích đi dạo dưới trăng thế này?”

Các cô hầu gái bắt đầu đi lác đác, “Cô Lăng, cậu chủ đã sớm dự liệu đêm nay cô sẽ trốn, vì vậy cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là để cô chịu ảm ức.”

Nói xong, hai cô hầu gái mỗi người quắp vào mỗi bên cánh tay Lăng Vũ Hi, như xách phạm nhân khiến cô mang về.

Bỏ trốn thất bại!

Phong Ngạo ơi, làm sao bây giờ, làm sao đây?!

“Híc, Đại Ny, Tiểu Ny nhẹ một chút. Cái tên biến thái chết tiệt kia... Ý tôi là cậu chủ các cô đang ở đâu?” Lăng Vũ Hi đảo tròn hai mắt, cố gắng để nghĩ thêm xem có biện pháp khả thi nào không. Kế hoạch A thất bại, tất nhiên phải kế có hoạch B dự phòng.

“Đêm nay cậu chủ phải tham dự một bữa tiệc quan trọng, không có thời gian lại đây.” Đại Ny giải thích.

“Ồ.” Lăng Vũ Hi đáp nhỏ một tiếng. Anh ta không có thời gian đến đây? “Nếu đã như vậy, Đại Tiểu Ny, ba người chúng ta cũng đã ở chung một thời gian. Các cô nhìn tâm đừng nhìn tôi bị cậu chủ các cô bắt nạt như vậy sao?”

Cứng không được, cô dùng đến mềm thử xem?

“Cô Lăng, cậu chủ đối với cô rất tốt, ăn ngon mặc đẹp, còn có thể ngủ cùng cậu ấy.” Nghĩ đến cậu chủ của mình, Tiểu Ny lập tức bày ra vẻ mặt mê trai, “Đây là điều mà biết bao cô gái muốn mà không được đó!”

Cô không quan tâm! Bất quá những lời này, Lăng Vũ Hi chỉ có thể nghĩ ở trong lòng. “Híc, Đại Tiểu Ny à, nếu không tôi nhường cơ hội này lại cho hai cô nhé?” Ép buộc không được, thì chuyển sang dụ dỗ chắc là được chứ?

Nhưng không ngờ là, cả hai cô hầu gái đều khôi phục lại dáng vẻ đứng đắn, trả lời, “Cô Lăng, xin cô đừng đùa như vậy. Cậu chủ không phải hàng hóa, không phải cô muốn nhường là có thể nhường được!”

Aizz, Lăng Vũ Hi lắc đầu buồn bã, cái tên biến thái chết tiệt kia có loại sức hút gì mà có thể làm cho các cô ấy khăng khăng một mực như thế? “Đại Ny, Tiểu Ny, làm ơn, nhân lúc cậu chủ các cô không ở đây, các cô thả tôi đi đi, cứ coi như không nhìn thấy tôi, OK?”

Hai cô hầu gái máy móc lắc đầu, “Trừ phi cậu chủ chính miệng nói thả cho cô đi, thì chúng tôi sẽ không làm khó dễ cô!”

“Trời ơi, các cô làm sao lại có suy nghĩ cứng nhắc như thế?” Cô gần như sắp phát điên. Nếu như cái tên biến thái chết tiệt kia có thể chính miệng nói ra ba chữ thả cô đi, cô còn ngây ngốc ở đây sao? Lăng Vũ Hi xem xét động tĩnh xung quanh, lo lắng Phong Ngạo sẽ vào ngay lúc này lao ra, vậy thì coi như tiêu rồi!

Bỗng nhiên, trong đầu xoẹt qua tia sáng, Lăng Vũ Hi nghĩ ra một diệu kế, “À! Không thì như vậy đi, các cô dẫn tôi đi tìm cậu chủ các cô, để chính miệng anh ta nói thả tôi đi, vừa vặn có các cô làm nhân chứng, OK?”

Đại Tiểu Ny liếc mắt nhìn nhau, “Không được.”

“Không được? Đại Tiểu Ny! Tôi bức rồi nha! Các cô dẫn tôi đi tìm cậu chủ của các cô, nếu như sợ tôi giữa đường bỏ trốn, thì phải thêm nhiều người một chút. Tóm lại, đêm nay tôi nhất định sẽ khiến cho cậu chủ các cô chính miệng nói ra ba chữ thả tôi đi!” Trên thực tế, cô không có một chút nắm chắc nào, chỉ là muốn tìm cách dời nhóm bảo vệ này đi, trước khi Phong Ngạo đến. Cho dù không cứu được cô, cũng không đến nỗi cùng nhau bị bắt!

Đại Tiểu Ny tỏ ra hơi do dự, nhưng vẫn không tự quyết định được. Dáng vẻ van xin khóc lóc của cô Lăng trước mắt, quả thực khiến người ta động lòng trắc ẩn.

Lăng Vũ Hi thấy các cô ấy có chút dao động, thì ra sức bấm mạnh vào bắp đùi mình, đau đến chảy cả nước mắt, “Ồ Hu hu hu... Đại Tiểu Ny, các cô xem tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, không chùng trong bụng còn mang theo cả cậu chủ nhỏ của các cô. Các cô vẫn nhìn tâm nhìn tôi đau khổ vậy sao? Dẫn tôi đi tìm cậu chủ các cô có được không? Điều theo thật nhiều thủ hạ, như vậy sẽ không sợ tôi bỏ trốn, đúng không? ... Hu hu hu... Mạng tôi thật khổ... Mỗi ngày đều phải sống như thế, không bằng chết đi còn hơn!” Dứt lời, ra vẻ giống như muốn đập đầu vào tường!

“Này, cô Lăng! Đừng!”

“Cô Lăng, cô bình tĩnh lại! Chúng tôi đồng ý với cô là được mà!”

...

Sau đó, đoàn người trước sau trái phải bốn chiếc xe đồng thời ‘bảo vệ’ Lăng Vũ Hi, rầm rần xuất phát!

Cô mới không muốn đi tìm cái tên cậu chủ chết tiệt đó đâu nha! Đám bảo vệ khu biệt thự đã đi gần hết rồi, Phong Ngạo nếu có đến, chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm!

Khẽ thở dài một hơi, Lăng Vũ Hi bất đắc dĩ ngồi trong xe, tiếp theo cô không biết phải đối mặt với chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chờ Thời Cơ Chạy Trốn

Các cô ấy sẽ không ngờ đến mức thật sự đưa cô đến buổi dạ vũ, để tìm cái tên biến thái chết tiệt kia chứ?

Lăng Vũ Hi ngồi trong xe nhấp nhòm không yên, tìm mọi cách để thoát thân, “VẬY, ĐẠI TIỂU NY, CHÚNG TA CỨ THỂ NÀY ĐI TÌM CẬU CHỦ CÁC CÔ, LÀM NHƯ VẬY CÓ QUÁ ĐƯỜNG ĐỘT HAY KHÔNG?”

Cô hầu gái không nhìn được liếc xéo cô một cái, “CÔ LĂNG, CÔ CHẾT SỐNG ĐÒI GẶP CẬU CHỦ BẰNG ĐƯỢC, GIỜ CÔ LẠI CẢM THẤY ĐƯỜNG ĐỘT?”

“A, ha ha, các cô nói anh ta phải đi tham dự buổi dạ vũ quan trọng nào đó. Như vậy chắc chắn là phải xã giao rất nhiều rồi, tìm anh ta không gây bất tiện gì chứ?” Lăng Vũ Hi cười gượng hai tiếng

Cô hầu gái mát mẻ nói, “Nếu vậy, chúng ta cũng nên quay về thôi.”

“HẢ? A, KHÔNG ĐƯỢC KHÔNG ĐƯỢC, CHÚNG TA VẪN NÊN ĐI TÌM CẬU CHỦ CỦA CÁC CÔ ĐI, HA HA...” Giỡn sao, vất vả lắm mới kéo được bọn họ ra đây, bây giờ lại quay về. Phong Ngạo chẳng phải là chịu chết sao? Nhưng cô lại không muốn đi gặp cái tên biến thái chết tiệt kia, nên làm thế nào bây giờ, sốt ruột chết mất!

Trong xe khôi phục im lặng, cô hầu gái cũng không lên tiếng nữa, Lăng Vũ Hi chỉ biết ngồi đó lo lắng, quỳnh quáng, đến mức làm cho cô gấp đến mức sắp tiểu són cả ra.

“À, ha ha, ĐẠI TIỂU NY, CÓ THỂ DỪNG XE LẠI HAY KHÔNG, TÌM MỘT CHỖ ĐỂ TÔI ĐI VỆ SINH MỘT CHÚT?” Cô quả thật không lừa các cô ấy, nhưng cô cũng muốn tận dụng cơ hội này để quan sát xem có thể trốn thoát hay không.

“KHÔNG CẦN Đâu CÔ LĂNG, PHÍA ĐUÔI XE CÓ THỂ ĐI VỆ SINH!” Cô hầu gái có lòng hảo tâm nói.

“HẢ? ... A... HIỆN ĐẠI NHƯ VẬY SAO?”

Lăng Vũ Hi cảm giác như trên đỉnh đầu mình có ba con quạ đen đang bay vòng vòng, thì ra cô quá quê mùa rồi? Mặt mày ử rử di chuyển đến khoang phía sau xe, biện pháp lợi dụng đi tiểu bỏ trốn tuyên bố thất bại.

Aizz, cuộc đời a, chuyện không như ý, chiếm đến tám chín phần mười.

“Um, vậy, các cô có gọi điện thoại thông báo cho anh ta hay không?” Lăng Vũ Hi lại nghĩ ra một kế.

“CÔ LĂNG, KHÔNG PHẢI CÔ NÓI KHÔNG CẦN THÔNG BÁO CHO CẬU CHỦ SAO. CHÚNG TA ĐẾN ĐÓ RỒI NÓI SAU.”

“A, vậy thì tốt!” Thực ra cô chỉ muốn thăm dò các cô ấy một chút, nếu báo cho cái tên biến thái chết tiệt kia, cô còn trốn được không!

Mặc dù Lăng Vũ Hi nghĩ một mạch đến biện pháp, thì vẫn như cũ không thể thực hiện được.

Rất nhanh, xe rẽ vào đại lộ Princeton.

Khu vực này là khu vực giàu có nổi tiếng. Mà dạ vũ tối nay, lại được tổ chức ngay tại ‘khách sạn Nguyệt Cẩm’ thuộc đại lộ Princeton. Khách sạn Nguyệt Cẩm chính là khách sạn Hampton trước đây, sau khi bị phá hủy, đã nhanh chóng xây dựng lại và nâng cấp trở thành một khách sạn sang trọng xa hoa.

Vũ hội tại ‘Khách sạn Nguyệt Cẩm’ có bảo vệ kiểm soát cửa ra vào, khách muốn đi vào nhất định phải có thư mời dành cho khách VIP.

“Híc, nhanh như vậy đã đến rồi?” Lăng Vũ Hi thò đầu ra cửa sổ xe nhìn bên ngoài, lập tức bị cách bày trí trước mắt, ánh đèn óng ánh lấp lánh hấp dẫn, thật là một kiểu kiến trúc xinh đẹp, tráng lệ giống như đến từ thế giới của các câu chuyện cổ tích. Đây chính là khu vực giàu có nhất, tráng lệ đến mức làm người ta phải lú lẩn. ‘Khách sạn Nguyệt Cẩm’ phát ra những chùm sáng rực rỡ, sừng sững đứng giữa trời đêm, khí thế tráng lệ, suýt chút nữa làm bóng mắt của Lăng Vũ Hi, “CẬU CHỦ CỦA CÁC CÔ... ĐANG Ở TRONG ĐÂY SAO?”

Cô cúi đầu nhìn bộ trang phục dạ hành của mình, so với mọi thứ ở nơi này có vẻ như hoàn toàn không phù hợp.

“Cô Lãng, tôi thật sự không hiểu, vì sao lại đồng ý mang cô đến đây. Chẳng lẽ cứ như một kẻ ngốc ngồi chờ cậu chủ đi ra hay sao?” Đại Ný đau đầu nói.

Giống như một kẻ ngốc, còn tốt hơn để Phong Ngạo làm kẻ ngốc bị các người bắt! Lời này Lăng Vũ Hi chỉ dám làm bầm ở trong lòng. “Cũng không sao, chúng ta liền chờ ở bên ngoài đi. Nhanh, nhanh, nhanh, chúng ta xuống xe thường thức phong cảnh bên ngoài đi. Phải chờ đợi ở trong xe thật quá nhàm chán, ha ha.”

Không sai, việc chờ đợi quả thật là việc rất nhàm chán, huống chi là phải chờ cái người mà mình không muốn gặp!

Đoàn người xuống xe, bắt đầu công cuộc chờ đợi nhàm chán. Mà cái người khởi xướng hết thảy những việc này, cô Lăng Vũ Hi, một khắc cũng không nhàn rỗi. Um, đương nhiên là chỉ đầu óc của cô ấy, một khắc cũng không rảnh rỗi, không ngừng suy nghĩ diệu kế để bỏ trốn. . .

☆☆☆☆☆☆☆☆

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại trên đại lộ Princeton.

“Tại sao lại bắt tôi tới tham dự cái vũ hội quái quỷ này?” Bỗng nhiên, một người phụ nữ bước xuống xe, nặng nề đóng sầm cửa xe.

“Lena, nghe lời, em biết anh đã hứa với ba anh là sẽ dẫn em đến.” Sau đó, một người đàn ông cao lêu nghêu từ trong xe bước xuống.

“Đó là ba của anh, không phải ba của tôi!” Cô gái nói không chút lưu tình, mái tóc dài lượn sóng làm cho cô trông giống như con lai.

“Lena, chúng ta cũng sắp đính hôn rồi, đừng tùy hứng nữa được không?” Người đàn ông có chút bất đắc dĩ.

“Cái quái gì chứ, anh đi mà đính hôn, đừng tưởng rằng tôi không biết, các người chỉ vì tiền của ba tôi!” Cô gái gào lên, càng nói càng tỏ ra tức giận.

Người đàn ông thở dài một hơi, cầm lấy tay cô gái, kéo cô đi về phía ‘Khách sạn Nguyệt Cẩm’, “Lena, em muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa đây. Chúng ta hãy bỏ qua những thứ này, thử cố gắng gặp gỡ, không được sao?”

Tất cả những điều này, đều bị Lăng Vũ Hi đang lang thang bên ngoài xe nhìn thấy hết. Người đàn ông kia trông thật sự đẹp trai, cô gái vóc người cũng đẹp, nhưng đáng tiếc là có hơi nóng tính một chút.

“Vây là anh đang thừa nhận chỉ vì tiền của ba tôi nên mới theo đuổi tôi! Chết tiệt!” Cô gái bị kích động hét ầm lên, rồi đột nhiên vùng thoát khỏi bàn tay của người đàn ông, xoay người chạy ra ngoài.

“Lena. . .” Người đàn ông nhanh chóng đuổi theo.

Lăng Vũ Hi nhìn thấy rõ ràng trên tay người đàn ông kia đang cầm một tấm thẻ vàng chói lọi. Đó chính là thư mời sao? Bỗng nhiên, trong đầu cô có một tia sáng lóe lên, muốn thoát khỏi đám người kia. . .

Tất nhiên, hành động so với suy nghĩ của cô còn nhanh hơn. Ngay lập tức, cô như một mũi tên rời cung, xông thẳng ra ngoài!

Sau lưng là tiếng gọi của Đại Tiểu Ný đã bị chậm mất nửa nhịp, “Cô Lãng. . .”

Lăng Vũ Hi dùng hết sức lao thẳng tới trước mặt người đàn ông, kéo một cái chặn lại bước chân đang đuổi theo cô gái kia của anh ta, lấy khí thế sấm vang chớp giật lôi kéo anh ta chạy về phía công hội trường vũ hội, vừa đi vừa nói, “Ngài có thể giúp tôi. . ., dẫn tôi cùng vào được không?”

“A? Cô. . .” Người đàn ông còn không kịp phản ứng, đã bị Lăng Vũ Hi kéo đi.

Động tác lưu loát, Lăng Vũ Hi nhanh chóng rút tấm thẻ vàng trong tay anh ta, bình yên đi qua cửa bảo vệ, như một làn khói, lôi kéo người đàn ông phía sau tiến vào cái nơi được gọi là vũ hội cao cấp!

Phía sau, mơ hồ có tiếng gọi với theo, “Cô Lãng. . .”

“Xin lỗi, xin cho xem thư mời, nếu không cô không thể vào bên trong!”

“Cô Lãng. . .”

...

Cô không thể tin, vậy mà có thể thành công tránh thoát!

Bingo!

Lăng Vũ Hi mừng thầm bật ngón cái, xoay người, “A, đúng rồi, cảm ơn ngài.”

Người đàn ông tất nhiên là vẫn còn đang thờ gáp, “Cô gái. . .Thật ra là có chuyện gì xảy đến cô vậy?”

“Ha ha, không có gì, xin hỏi quý ngài tên gọi là gì?”

Dù sao cũng chịu ơn người ta, Lăng Vũ Hi cô từ trước đến giờ có ơn tất trả, đương nhiên, có thù cũng nhất định phải báo!

“Tề Gia Nhạc!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 2

Vũ hội hoa lệ, quả nhiên, không phụ sự kỳ vọng, Giang Tuyết Nhi chính là người đẹp nhất hội trường!

Sau một điệu nhảy, Giang Tuyết Nhi đã có hơi lấm tấm mồ hôi, nhưng cô vẫn không muốn dừng lại. Đúng vậy, cô cảm thấy rất hào hứng, tim đập rộn ràng không thể bình tĩnh lại được. Hầu như ở trước mặt tất cả mọi người, Thác Dã đều giới thiệu cô là vị hôn thê của anh!

Vị hôn thê!

Chúa ơi, đừng nói với cô đây chỉ là một giấc mơ đẹp, nếu là như vậy, thì xin làm ơn vĩnh viễn đừng bao giờ đánh thức cô dậy!

“Tuyết Nhi, mệt rồi sao?” Ủy Trì Thác Dã dịu dàng ôm lấy cơ thể mềm mại của Giang Tuyết Nhi, rút một chiếc khăn tay từ trong túi ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô, “Em thật không nghe lời, đã nói đêm nay chỉ được phép khiêu vũ một bản thôi.”

Giang Tuyết Nhi khẽ thè lưỡi, cười duyên, “Người ta đang hạnh phúc mà, không cần anh để em ăn không ngồi chờ đâu.” Thực ra, cô cũng không muốn cho người phụ nữ khác có cơ hội khiêu vũ cùng Thác Dã. Thác Dã là của chỉ mình cô!

“Ông anh Ủy Trì, đã lâu không gặp, có khoẻ hay không!” Một giọng nói vang dội chen vào, một người đàn ông cao to, lực lưỡng đang đi thẳng tới.

Ủy Trì Thác Dã thấy người tới, không khỏi cười nhạt, cái tên này đúng thật là bám dai như đĩa, “Chúng ta cũng thật là có duyên, cảnh sát Lôi!”

“Ha ha ha, đúng vậy, tôi nghĩ ông anh Ủy Trì sẽ không quên ‘vũ hội từ thiện’ mấy năm trước. Đêm đó ông anh Ủy Trì thật đúng là nở mày nở mặt!” Lôi Hách bĩu môi nhạo báng.

Đêm ‘vũ hội Từ thiện’ tại khách sạn Hampton đó, làm sao mà anh quên cho được!

Lão Đại xã hội đen Ủy Trì Thác Dã lại có thể là người đoạt được danh xưng nhà đại từ thiện của năm đó! Thông tin này cũng đủ để khiến cho mọi người đem ra bàn luận say sưa. Hơn nữa đêm đó Hampton xảy ra một vụ nổ kỷ lạ kéo theo hoạ loạn lớn, làm cho trong liên tục một tháng, báo chí và tạp chí cả nước đều đem Ủy Trì Thác Dã ra làm tiêu đề trang bìa!

Điều khiến anh càng không thể nào quên được, chính là trùng hợp vào đêm ‘vũ hội từ thiện’ đó, anh đã gặp lại cô gái thần bí kia. Đêm đó quả thực là là một đêm khó quên!

Ủy Trì Thác Dã nhớ lại cô gái đeo mặt nạ đêm đó, bây giờ nghĩ lại, quả thực chính là cô nàng ngu ngốc Lăng Vũ Hi.

Về gốc gác đêm đó mà cô đã thể hiện, bây giờ nghĩ lại tất cả đều trùng khớp! Vì vậy, tất cả mọi việc dường như đều có một lời giải thích hợp lý. Anh chọn cô sinh con cho mình, có lẽ vì trong tiềm thức, anh vẫn luôn hoài niệm cô của cái đêm bốn năm về trước.

Ít nhất, so với bây giờ động một chút là muốn đối chọi với anh thì đáng yêu hơn!

“Thế nào, cảnh sát Lôi đêm nay không dẫn thêm một vài viên cảnh sát đến đây sao? A, không sợ lại có thêm một vụ nổ nữa, khách sạn Nguyệt Cầm cũng vì thế mà bị đá văng ra khỏi vũ đài lịch sử chứ?” Ủy Trì Thác Dã cầm lấy ly rượu vang đỏ mà nhân viên phục vụ đang bưng tới, nhâm nhi một ngụm, khóe môi khẽ nhếch lên ý cười.

“Ha ha ha, ông anh Ủy Trì anh đang muốn khiêu khích tôi hay sao?” Lôi Hách cười to lên, sau đó nhìn chằm chằm vào người phụ nữ bên cạnh Ủy Trì Thác Dã, không khỏi than thở thành tiếng, “Nhìn vị mỹ nhân này xem, ông anh Ủy Trì, đừng nói với tôi cô ấy là bạn gái của anh nha!”

“Hừ, cô ấy chính là bạn gái của tôi.” Ủy Trì Thác Dã nhú mày nói.

“Ồ! Chẳng lẽ không thể giới thiệu với tôi một chút?” Lôi Hách cố tình nháy mắt, mặt cười toe toét.

“Tuyết Nhi, vị này danh tiếng vang dội, thanh niên kiệt xuất, trừ gian diệt ác, tinh anh trong giới cảnh sát chính là...” Ủy Trì Thác Dã cố ý dùng nhiều từ ngữ phóng đại vòng vo.

“Được rồi được rồi, cô Tuyết Nhi chào cô, tôi là Lôi Hách!” Lôi Hách nhanh chóng cắt ngang câu chữ dài dòng thao thao bất tuyệt của Úy Trì Thác Dã, trực tiếp tự giới thiệu mình.

Tuyết Nhi trước mặt, quả đúng là tiểu thư khuê các khó gặp, khí chất trên người cao quý mà tao nhã, điềm tĩnh mà dịu dàng. “Tôi nói ông anh Úy Trì, người đẹp như tiên thể này anh giấu ở đâu, mà tôi không hề biết thế?”

“Ồi, cảnh sát Lôi, ngài thật thích nói đùa.” Giang Tuyết Nhi đứng bên cạnh nhìn không được cười khế. Thác Dã thế nào lại có người bạn cảnh sát thú vị đến vậy.

“Oa, người đẹp cười rộ lên đúng là không tầm thường, chắc.. chắc.. chắc, đi theo ông anh Úy Trì thật là phí phạm a!” Lôi Hách phóng đại lác lác đầu, dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Giang Tuyết Nhi.

“Cảnh sát Lôi, sao không thấy bạn gái của anh?” Úy Trì Thác Dã lười để ý đến Lôi Hách, đành thuận miệng hỏi.

Thực ra khi nghĩ tới cô nàng ngốc nghếch Lăng Vũ Hi, anh có chút mất tập trung.

Đêm nay, nhân tình của cô nói sẽ tới dẫn cô đi! Chết tiệt, nghĩ tới người đàn ông kia anh liền thấy tức giận!

“Lúc này bạn gái tôi không biết đang ở giường của tên nhà giàu nào đó rồi.” Lôi Hách làm mặt quỷ trước mặt Giang Tuyết Nhi, chọc cho Giang Tuyết Nhi cười khanh khách không ngừng.

“Chắc chắc, hiếm thấy người nào có vợ ngoại tình lại còn thấy vui vẻ giống như anh vậy.” Úy Trì Thác Dã khước môi nhếch lên ý cười chế giễu Lôi Hách.

Nếu đổi lại là anh, chắc chắn sẽ không bao giờ để người phụ nữ của mình cảm sùng anh. Vì vậy Lăng Vũ Hi, tốt nhất đừng phản bội anh!

“Ha ha ha, nói đến cùng, cô ấy cũng có quyền theo đuổi tình yêu của mình. Đối với phụ nữ tôi luôn tuyệt đối tôn trọng. Cô nghĩ sao, cô Tuyết Nhi?” Lôi Hách cười to. Phụ nữ thì có rất nhiều, ngày hôm nay cảm sùng anh, không biết chừng ngày mai anh lại khiến cho người đàn ông khác bị cảm sùng.

Giang Tuyết Nhi cười nhạt không nói gì. Cô chẳng qua chỉ cảm thấy Lôi Hách trước mặt thật hài hước. Trong lòng cô, vĩnh viễn chỉ có duy nhất một người đàn ông là Thác Dã. Cô sẽ không bao giờ khiến anh phải đội nón xanh! Nghĩ đến đây, mặt Giang Tuyết Nhi đỏ bừng lên.

“Đừng dạy hư Tuyết Nhi!” Úy Trì Thác Dã bĩu môi nói. Những năm qua, sau nhiều lần so tài cùng Lôi Hách, anh càng thêm hiểu rõ tính nết của viên cảnh sát này. Làm việc thì vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, nhưng lại rất thích nói đùa.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Úy Trì Thác Dã rung lên.

“Alo.”

“A, cậu chủ! Cô Lăng không thấy đâu rồi!” Đầu điện thoại bên kia là tiếng khóc của Đại Tiểu Ny.

“Cái gì?!” Úy Trì Thác Dã gầm nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của Giang Tuyết Nhi và Lôi Hách. Sau đó, anh giả vờ tỏ ra thoải mái nói, “Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra?”

“Hu hu hu, cậu chủ, cô Lăng chạy vào trong khu vực dạ vũ rồi. Chính là bên trong vũ hội nơi cậu đang đứng! Chúng tôi không có cách nào vào được...”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Úy Trì Thác Dã làm vẻ mặt hết sức bình tĩnh cúp điện thoại.

“Thác Dã, đã xảy ra chuyện gì?” Giang Tuyết Nhi lo lắng hỏi.

“Ha ha, không có gì. Tuyết Nhi, muốn ăn chút gì không?” Quay qua Giang Tuyết Nhi, anh vẫn như cũ tỏ ra vô cùng dịu dàng. “Tôi nói cảnh sát Lôi, đêm nay anh trông thật rảnh rỗi.”

“Ồ? Ha ha, vũ hội mà, cũng không phải nơi thích hợp để tôi ‘làm việc’.” Anh ta cố ý sờ sờ khẩu súng bên hông, nở nụ cười vô lại.

Người nào đó vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra, lôi kéo Tuyết Nhi đi khắp nơi bên trong vũ hội. Nhưng nào ai biết, đây phải chăng chính là sự tĩnh lặng trước cuồng phong?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 3

Ở một góc khác bên trong vũ hội, dưới ánh sáng mờ mờ tối, có hai bóng người đang di chuyển về phía trước.

“Tôi bảo này, không hiểu sao cô lại kéo tôi vào đây, hại tôi đêm nay trở về sẽ phải chịu nghe mắng!” Tề Gia Nhạc bắt đầu dĩ phui phui ống tay áo đã bị Lăng Vũ Hi kéo nhăn, hơi thấy đau đầu vì lát nữa không biết ăn nói thế nào với ba mình về chuyện của Lena.

Anh cần phải ngay lập tức quay ra đi tìm cô ấy, nhưng anh cũng không biết tại sao mình lại không thể nhấc chân lên được. Thực ra ở sâu trong lòng mình, anh cũng không hề thấy thích Lena. Tề gia lúc này thực sự đúng là phải dựa vào nguồn tài chính của ba Lena mới có thể duy trì được!

Thân là con trai Tề gia, cho dù anh không muốn, nhưng trước khó khăn của gia đình, anh dù muốn dù không cũng nhất định phải dùng cảm đối mặt!

Nhưng cũng thật buồn cười, Tề Gia Nhạc anh không ngờ lại lụn bại tới mức phải đi bám váy phụ nữ.

“Thưa ngài, lòng tốt của ngài, Lăng Vũ Hi tôi suốt đời sẽ không quên, ngày khác nhất định dùng tuyên trương báo (*)!” Lăng Vũ Hi sáng khoái vỗ ngực một cái, giống như một cô gái trong giới giang hồ. Có thể thoát khỏi sự truy đuổi của các cô hầu gái, nói thật, công của quý ngài Tề Gia Nhạc đây không hề nhỏ.

(*) Tích thủy chi ân, dùng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Tề Gia Nhạc vuốt lại mái tóc ngắn trên trán, không giống trước đây, da dẻ của anh ta bây giờ đã hơi ngăm đen, đồng thời còn trở nên vạm vỡ, “Cô nói cô tên gì?”

“Lăng Vũ Hi.” Cô thành thật trả lời.

Những bóng người là lướt bên trong vũ hội, tiếng nhạc tao nhã quanh quẩn, ánh sáng cũng không sáng lắm, thế nhưng hội trường này lại rất lớn, đây là điều không thể nghi ngờ.

“Hi?” Tề Gia Nhạc nhướng mày, trái tim không hiểu được rung lên, nhớ lại trước kia, cũng đã từng có một cô gái tên gọi là Hi.

“Ha, sao vậy?” Lăng Vũ Hi dò xét tình hình chung quanh, khẩn trương tìm cách để trốn thoát. Đại, Tiểu Ny bọn họ không chừng đã chặn lại tất cả các lối ra rồi!

“Không có gì, chỉ là chợt nghĩ đến một người bạn cũ, nhất thời có chút xúc động mà thôi.” Tề Gia Nhạc cười nhạt. Lúc này mới dựa vào ánh sáng mờ mờ, cẩn thận quan sát Lăng Vũ Hi.

Thật kỳ lạ, vóc người của cô trông cũng thật sự rất giống Tiểu Hi, bất quá, giọng nói của Tiểu Hi có thể nói ngọt ngào hơn cô rất nhiều, um, dáng vẻ cũng vui tươi ngọt ngào hơn một tí. Lăng Vũ Hi trước mặt này một thân trang phục dạ hành, mang một vẻ đẹp lạnh lùng tàn nhẫn, điểm này thì ở Tiểu Hi đúng là không có.

Tề Gia Nhạc lắc lắc đầu, anh bị làm sao vậy. Tiểu Hi mất tích đã nhiều năm rồi, anh cũng nên quên đi không phải sao?

“Ồ? Thật sao? Ha ha.” Lăng Vũ Hi căn bản cũng không chú ý xem anh ta đang nói cái gì, chỉ thuận miệng chiếu lệ. Các cô ấy nói cái tên biến thái chết tiệt kia đang ở ngay bên trong vũ hội, làm sao cô nhìn này giờ cũng không nhìn thấy vậy?

A phi phi! Không nhìn thấy càng tốt, cô cũng không mong nhìn thấy cái tên biến thái chết tiệt kia!

Trong khi Lăng Vũ Hi đang di chuyển, bên trong vũ hội đột nhiên tấu lên một hồi nhạc dồn dập!

Tạch tạch hai tiếng, trong nháy mắt đèn ở hội trường vụt tắt!

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng trắng hình tròn được rọi xuống từ trên nóc nhà.

Cảnh tượng này, đột nhiên xoẹt qua tâm trí Lăng Vũ Hi, thật quen thuộc! Phảng phất như đã từng gặp qua!

“Kính thưa các quý ông, quý bà! Chào mừng các vị đã đến dạ vũ ‘Hoàn mỹ’ đêm nay! ...” MC của vũ hội cảm xúc dâng trào bắt đầu diễn thuyết.

A, tại sao cô lại có cảm giác những việc này giống như đã từng xảy ra vậy nhỉ? Nhưng cô cũng không có nhiều thời gian để nghĩ về những chuyện đó, um, phải làm thế nào thành công trốn thoát khỏi tai mắt của Đại, Tiểu Ny đây?

Chẳng lẽ... leo cửa sổ nhà vệ sinh?!

Lăng Vũ Hi không hổ là người thuộc phái hành động, thân thể vĩnh viễn luôn nhanh hơn so với suy nghĩ một bước. Lợi dụng thời điểm tối đen như mực này, khi tất cả mọi người đều chỉ chú tâm vào MC đang đứng dưới luồng ánh sáng trắng kia, chính là thời cơ tốt nhất để cô thần không biết quỷ không hay biến mất!

“... Quý khách thân mến, đêm nay khi đến đây tất cả các vị đều có dẫn theo bạn nhảy. Vì vậy để gởi lời tri ân đến quý vị, ‘Khách sạn Nguyệt Cầm’ chúng tôi đã sắp xếp tiết mục ‘Ngôi sao hoàn mỹ’. Đêm nay, cặp đôi hoàn hảo nào may mắn trở thành ‘ngôi sao Hoàn mỹ’, thì một đêm lãng mạn tại phòng tổng thống của ‘Khách sạn Nguyệt Cầm’, sẽ thuộc về cặp đôi may mắn đó!” MC cảm xúc dâng trào tuyên bố.

Ngay tức khắc, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Mặc kệ ai sẽ là người trở thành ‘ngôi sao Hoàn mỹ’, thì buổi dạ vũ này cũng đều đã

khiến cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

Tất nhiên, ngoại trừ cô nàng mặc đồ đen Lãng Vũ Hi!

Một đêm lãng mạn trong phòng tổng thống? Hừ, cô nhớ lại thời gian ở Florence, cái tên biến thái chết tiệt kia cũng ở tại căn phòng tổng thống. Trang trí nội thất còn chưa nói, không chỉ lãng mạn, mà quả thực còn hoàn mỹ giống như những câu chuyện trong thế giới cổ tích!

Nhưng, ngoại trừ cô! Đứng, cô không muốn lại phải vào ở trong căn phòng Tổng thống gì đó!

Cái tên biến thái chết tiệt kia đã cưỡng bức cô chính trong căn phòng tổng thống. Cũng ở trong căn phòng Tổng thống này đã ngâm cô trong một bồn tắm đầy nước đá, không đến mức bị đóng băng đến chết mà suýt chút nữa thì bị chết đuối!

Vì thế, một đêm lãng mạn trong phòng tổng thống?

Đẹp đi, cô vừa nghĩ nhớ tới thôi đã nổi hết cả da gà! Một đêm kinh dị trong phòng tổng thống thì còn đúng hơn!

Vì vậy, cô cố dùng mũi đánh hơi, mong rằng có thể ngửi thấy được một chút mùi hôi nào đó, đủ để giúp cô biết WC ở hướng nào.

Nhưng, bên trong hội trường đâu đâu cũng đều là mùi rượu thơm, làm gì có nơi nào có mùi hôi đâu chứ. Cô gấp đến mức sắp chết đến nơi rồi!

Phong Ngao không biết lúc này ra sao, Tiger cũng đến, cô thật sự không thể chờ đợi thêm được nữa để gặp lại hai người bọn họ!

“... Như vậy, đêm nay cặp đôi hoàn hảo nào sẽ có may mắn trở thành ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ của chúng ta đây? Xin chờ một phút, đèn pha sẽ quét qua toàn bộ hội trường, cuối cùng khi dừng lại trên người vị khách quý nào, thì như vậy vị khách quý đó sẽ có thể cùng bạn nhảy của anh ấy hay cô ấy cùng có chung một đêm lãng mạn trong phòng tổng thống!” MC vẫn đang bắn nước bọt tung tóe.

Chẳng qua là Lãng Vũ Hi cũng không thêm đề ý. Cô căn bản không biết mình nên đi về phía nào, nhưng vẫn cố gắng di chuyển về nơi có ít người đứng hơn, tin chắc đây là một hành động sáng suốt!

“Được rồi, bắt đầu!”

Tùng tùng tùng tiếng trống đột nhiên vang lên, ánh đèn pha màu trắng cũng theo đó quét loạn xạ khắp hội trường.

Tùng tùng tùng!

Nhịp trống vẫn như cũ tấu lên, mọi người nín hơi chờ đợi xem cuối cùng ánh đèn sẽ rơi trên người của ai.

Cuối cùng, từng một tiếng!

Tiếng trống hoàn toàn im bặt!

Vòng sáng trắng cũng đột ngột đứng im!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 4

Lập tức, trước mắt sáng bừng lên!

Tuyệt vời, vậy là cô sẽ không cần phải dò dẫm trong bóng tối để đi nữa rồi!

Oái, tại sao mọi người trước mặt đều đứng im hết vậy?

Lãng Vũ Hi cúi đầu nhìn xuống chân mình, thấy rõ ràng giày mình mang có dính một chút bẩn.

Vì vậy, cô giơ chân lên, đang chuẩn bị lau đi bụi bẩn bám phía trên giày

Mà lúc này thời gian dường như cũng bị đóng băng lại, cả hội trường lặng ngắt như tờ.

Có điều gì không đúng!

Lãng Vũ Hi cứng ngắc thả chân xuống, ngẩng đầu

Bốp bốp bốp bốp...

Đột nhiên, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm!

“Xin chúc mừng, vị... khách VIP này!” MC kích động tuyên bố, nhưng dưới ánh đèn pha, anh ta quả thực không thể xác định được đây là nam hay nữ. Đã vậy người đó còn ăn mặc giống như là Spiderman nữa chứ. Bây giờ giới thượng lưu thật thích tỏ ra cá biệt a!

Hả?

Lăng Vũ Hi hít vào một ngụm khí lạnh, cô không thể tin cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình!

Vòng sáng trắng đang rơi thẳng xuống người cô, giống như một câu định chú nhốt chặt cô lại bên trong!

Oh my God, cảm giác ớn lạnh càng lúc càng tăng, cô.. cô... cô sẽ không xui xẻo như vậy chứ?!

“Chúng tôi xin mời vị khách may mắn nhất đêm nay, ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ cùng bạn nhảy của mình... nhảy một điệu!” MC tuy rằng cảm thấy rất bức mình, vì sao vị khách may mắn đứng dưới ánh đèn của ngôi sao hoàn mỹ kia, vẫn đang đứng ở tư thế kì lạ như thế, ừ, tư thế quái lạ!

Cái quái... quái... quái... gì vậy?

Lăng Vũ Hi quả thực không thể tin vào hai mắt mình, tất nhiên càng không tin vào lỗ tai mình. Cô nhất định là đã nhìn lầm và nghe lầm rồi. Làm sao cô có thể là ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ được chứ?

Shit, đúng là số quá nhỏ!

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, bị một đám người nhìn chăm chú, Lăng Vũ Hi đã làm một động tác gọn gàng dứt khoát nhất cuộc đời mình và một tiếng!

Nhắc chân phóng vu một cái, như một nhà vô địch chạy nước rút xông thẳng về phía trước!

Chúa ơi, ngay lúc này làm ơn hãy khiến cô hoàn toàn biến mất đi!

Đột nhiên, toàn hội trường vang lên tiếng hét ha. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ mặt ‘ngôi sao Hoàn mỹ’, thì người đó đã vèo một cái biến mất khỏi vòng sáng trắng!

Nhưng, thời gian chỉ vùn vùn bất động trong ba giây, thì một chất giọng vọt đực ồm ồm phá vỡ sự yên tĩnh này “Ồi —— “

Lăng Vũ Hi kêu to, bị cơn đau bất thành linh làm cho cô hoảng hốt kêu thành tiếng! Nhe răng trợn mắt ôm trán!

A, cô vừa mới thoát khỏi ánh đèn pha chói mắt kia, bây giờ lại đâm phải một bức tường!

Trời ơi, đau chết cô rồi!

“Hừ hừ!” Một tiếng gầm gừ từ trên đỉnh đầu vang lên, sau đó là giọng nói có chút mỉa mai, “Chúc mừng cô, Lăng Vũ, Hi!”

Má má má ơi!

Cô không nghe lầm chứ? Giọng nói này sao có thể lại là giọng của cái tên biến thái chết tiệt kia?!

Lăng Vũ Hi còn chưa kịp hoàn hồn, thì luồng sáng trắng không biết điều đó ngay lúc này đã tìm thấy vị trí của cô, chuẩn xác rơi xuống lần thứ hai!

“Wow... Bốp bốp bốp bốp...” Mọi người kinh ngạc kêu lên, tiếng vỗ tay lại vang lên một lần nữa!

Lần này, dưới vòng sáng tròn thành linh xuất hiện hai bóng người! Một cao một thấp!

Hơn nữa lần này, mọi người đều có thể xác định ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ vừa nãy là một người phụ nữ, bởi vì bạn nhảy của cô dĩ nhiên là một người đàn ông xuất chúng thế kia mà! ‘Ngôi sao Hoàn mỹ’ vẫn đang... bám vào trên người bạn nhảy cô ấy với tư thế trông rất kỳ quái!

“Ồ là ngài Ủy Trì Thác Dã!” Trong đám đông có người gọi tên của người đàn ông xuất chúng kia!

Nhân vật huyền thoại —— Ngài Ủy Trì Thác Dã! Thì ra bạn nhảy ông ấy cũng kỳ lạ như thế! Người phụ nữ mặc quần áo Spiderman, hóa ra là bạn nhảy của ngài Ủy Trì Thác Dã! Nói vậy ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ đêm nay nhất định phải rất đặc biệt rồi!

Bốp bốp bốp bốp! Tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt!

Ầm một tiếng!

Đầu Lăng Vũ Hi trong nháy mắt như bị nổ tung!

Úy Trì Thác Dã? Đó không phải chính là tên biến thái chết tiệt kia?!

Oa cách cách! Thế này cô không phải chịu chết sao?!

Ồi má ơi, không phải chứ, cô không xui xẻo như vậy chứ!

Trước khi ý nghĩ kia còn chưa kịp chạy lên đến đầu cô, thì giọng nói trên đỉnh đầu lại vang lên, âm thanh nhỏ đến mức chỉ mình cô mới có thể nghe thấy, “Lăng Vũ Hi, cô thực sự biết cách làm cho tôi bị mất mặt!”

Úy Trì Thác Dã gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này. Dưới ánh mắt mọi người, cho dù bây giờ đang rất tức giận, anh cũng chỉ có thể duy trì vẻ ngoài tao nhã!

Ngay thời điểm anh biết tin cô chạy trốn, cũng lưỡng lự trước cô sẽ không bao giờ ngoan ngoãn bó tay chịu trời!

Chết tiệt, chỉ vì tình nhân của mình mà cô lại một lần nữa khiêu khích uy quyền của anh!

Được lắm, anh đang lo không tìm được cô, thì vào lúc này cô lại tự chui đầu vào lưới. Anh làm sao có thể dễ dàng buông tha!

‘Ngôi sao Hoàn mỹ’ cơ đấy!

Hừ, anh ngược lại muốn nhìn xem tiếp theo cô muốn chơi trò gì!

“Hà?” Cô nghiêng mặt ngẩng đầu lên, cười gượng hai tiếng, “Híc, ha ha!”

Má ơi, có thể nhắm mắt lại như chưa có chuyện gì xảy ra hay không?

Cô thực sự đã đụng phải anh ta! Đụng vào cái người mà cô cực kỳ không muốn gặp nhất!

Chúa ơi, ngài đang đùa giỡn với con sao?

Lăng Vũ Hi lặng lẽ khóc thầm!

“Thác Dã!” Trong bóng tối tiếng Giang Tuyết Nhi la lên, nhưng bởi vì tiếng vỗ tay quá lớn, nên hai người đang đứng dưới ánh đèn kia hoàn toàn không hề nghe thấy. Trời ơi, sao lại thế này? Cô gái mặc đồ đen kia là ai? Vì sao cô ta lại cứ bám dính lấy Thác Dã không chịu buông ra? Mặc kệ ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ kia là ai, thì cũng không thể là Thác Dã và một người phụ nữ khác? Chúa ơi, cô cuồng đến phát khóc!

“Tuyết Nhi, đừng nóng đừng nóng.” Lôi Hách ở bên cạnh an ủi Giang Tuyết Nhi.

Nhưng dưới ánh mắt mọi người, Giang Tuyết Nhi cho dù có lo lắng, cũng không thể làm bất cứ hành động thất thổ nào. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thác Dã và cô gái áo đen kia đứng bên nhau dưới vòng sáng trắng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Vũ Hội Hoàn Mỹ 5

“Ồ! Tuyệt vời! Tuyệt vời! Đêm nay quả thực là một đêm thú vị!” MC sau khi bị sảng sốt mất mười mấy giây, đã tìm lại được tiếng nói của mình, “Vậy tiếp đến, là thời khắc của sự lãng mạn! Chúng tôi xin mời ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ người may mắn nhất đêm nay của chúng ta và bạn nhảy của mình... Khiêu vũ một bản!”

Bóp bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay như sấm!

Quả thực, Lăng Vũ Hi lúc này đang ở hoàn cảnh trong khét ngoài mềm!

Tất cả những việc này lại giống như những hình ảnh mơ hồ bình thường vẫn luôn đầy rẫy trong đầu cô, cảnh tượng này vì sao lại quen thuộc đến thế? Đường như cách đây rất lâu rồi cô cũng đã trải qua việc thế này, nhưng cô lại không có thời gian để suy ngẫm.

Cùng nhảy? Cô không nghe lầm đó chứ!

Cô vẫn nên chạy trốn thì tốt hơn! Nếu không, người đàn ông này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Lăng Vũ Hi vĩnh viễn luôn thuộc phái hành động, lòng bàn chân như bơi mồi, liền chuẩn bị chuồn đi. Ngay cả dưới ánh mắt tò mò của mọi người, cô vẫn như cũ làm theo ý mình. Đùa gì thế, khiêu vũ một bản với tên biến thái chết tiệt? Cô còn chưa chán sống đâu!

Nhưng, nhưng, đúng, nhưng! Cái ý nghĩ ngây thơ kia của cô ở giây tiếp theo lập tức đã bị anh ta tàn nhẫn bóp chết!

Úy Trì Thác Dã biết rõ cô vẫn còn nuôi ý nghĩ chạy trốn trong đầu, đột nhiên kéo mạnh một cái khi cô muốn rút tay ra, dùng sức ôm cô vào lòng, thấp giọng thì thầm bên tai cô, “Bây giờ mới nghĩ đến chạy? Lăng Vũ Hi, đầu óc của cô cuối cùng phải chăng là được làm từ hồ dán?”

Nói xong, anh kéo mạnh chiếc mũ đen trùm đầu của cô xuống, ngay lập tức một mái tóc dài đen mượt bị xô tung ra!

Wow... Trong đám đông phát ra âm thanh xuýt xoa, hóa ra là một cô gái tóc đen!

Lúc này, trong hội trường nhạc đã được tấu lên, cùng với tiếng vỗ tay như sấm lại vang lên lần nữa!

“A! Thả tôi ra!” Lăng Vũ Hi theo bản năng vùng lên phản kháng. Sức của anh ta thật khỏe, cô vận vẹo thể nào cũng không thoát ra được.

“Trừ phi, em có bản lĩnh để chạy trốn!” Úy Trì Thác Dã khước miệng nhếch lên ý cười, nguy hiểm mà cuốn hút!

Sau đó, anh vung tay một cái hất cô ra, thân thể Lăng Vũ Hi thẳng tắp bị anh đẩy ra ngoài, sau đó lại kéo cô về xoay một vòng hoàn mỹ, rồi lại ôm cô vào trong ngực, cùng nhau khiêu vũ!

Chúa ơi! Cô hoàn toàn không kịp phản ứng, thì đã bị anh ta nhò lên nhò xuống, giống như một con rối! Bị anh ta thành thạo dẫn dắt từng bước nhảy. Nào ai biết, lúc này thực ra hai người đang bí mật phân cao thấp, chứ hoàn toàn không phải đang khiêu vũ, mà là đang —— đánh nhau!

“Wow! Đẹp!”

“Quá tuyệt vời!”

Đám đông chung quanh vây lại thành một vòng tròn, đây chính là điệu nhảy của cặp đôi ‘ngôi sao Hoàn mỹ’. Động tác của hai người thật linh hoạt, quả thật đẹp mắt!

“Chết tiệt! Đồ biến thái chết tiệt, xem chiêu!” Lăng Vũ Hi bị tiếng vỗ tay như sấm kia làm cho lòng nóng như lửa đốt. Cô sao có thể mặc kệ để cho anh ta đùa giỡn? Mặt mũi cô vút ở đâu chứ? Có sống cô chết quyết thoát khỏi nanh vuốt của anh ta!

Sau đó, Lăng Vũ Hi nở một nụ cười quỷ mị, phi thân một cái phóng người lên không muốn thoát ra! Đây chính là chiêu ‘Phật sơn vô ảnh cước’ lợi hại nhất của cô!

Wow... thu hút ánh mắt sững sờ của đám đông! Cô gái mặc áo đen này thân thủ cũng rất khá!

Theo bản năng, anh buông cánh tay vẫn luôn kiềm kẹp cô ra. Lăng Vũ Hi phi thân nhảy lên tung một cú đá xoay, chỉ một chút nữa thôi là đập trúng điểm giữa hai chân Úy Trì Thác Dã. Nhưng mà ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, khi chân cô vừa phi tới chỉ còn cách điểm giữa hai chân anh ta 0,01 mm thì Úy Trì Thác Dã đột nhiên nghiêng người sang bên, một tay nắm chặt bắp chân cô đang bay tới, kéo mạnh một cái!

Oái xoạt xoạt! Ngay lập tức hai chân Lăng Vũ Hi bị xoạt thẳng tắp rơi xuống đất!

Cô gái này, chuyên chọn nơi ‘của quý’ của anh mà đập, hoá ra là chán sống rồi!

Đau đau đau! Hai chân Lăng Vũ Hi tạo thành hình chữ ‘Nhất’, xoạt ra thẳng tắp trên đất, đau đến nhe răng trợn mắt, nửa giây sau cũng không thể động dậy được! Chân cô giống như bị gãy luôn rồi!

“Wow!” Tiếng cổ vũ không hợp thời lại lần nữa vang lên. Cô gái áo đen quả nhiên thật sự có bản lĩnh!

Nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của cô, Úy Trì Thác Dã nuốt chút nữa bật cười thành tiếng, sau đó nhanh chóng cúi người xuống, nắm lấy chiếc eo mảnh mai của cô, thì thầm trêu chọc, “Thế nào, dạng thẳng chân chơi có vui không?”

Ngay sau đó, không để cho cô có cơ hội phản kháng, kéo cô đứng lên, thuận theo nhịp điệu của bản nhạc, dẫn cô xoay tròn!

“Ồ...” Cô muốn ngắt, nếu lại tiếp tục bị anh ta xoay tròn nữa, cô thật sự muốn ngã thẳng xuống đất cho xong. “Thả tôi... ra!”

“Được, là em nói đó!” Úy Trì Thác Dã bỗng nhiên, buông nhẹ hai tay ra.

Àm!

Lăng Vũ Hi, lần thứ hai không được báo trước, ừ, mà cho dù có báo trước, cũng sẽ không thể có được phản ứng nào khác, ngã cái bịch xuống đất!

Cái mông nở hoa!

Âm nhạc vẫn còn đang chơi, mọi người huyết sáo, toàn là để cổ vũ cho điệu nhảy mạnh bạo này!

Chết tiệt! Tên đàn ông xấu xa này đang nhân cơ hội đùa giỡn cô sao?! Ôi cái mông đau này không xong rồi!

Tuy nhiên, vẫn chưa hết! Ủy Trì Thác Dã giống như là trừng phạt lập tức ôm lấy vai cô, bước theo điệu nhạc, tao nhả đầu cô ‘Khiêu vũ’!

Lần này, anh đầu cô giống như đang diu một con búp bê vải, khi thì quăng cô bên này, lúc lại kéo cô bên kia. Cô như thể một cái cây lau nhà, bị anh ta sử dụng điệu nhảy tao nhã lịch sự lôi kéo, quần chân, xoay tròn trên sàn nhà!

Bà ơi! Cứu con với! Hu hu hu... Cô có thể chắc chắn, bây giờ người cô đã đầy rẫy vết thương rồi!

“Wow! Thật tuyệt vời, tuyệt vời!” Mọi người thỉnh thoảng kêu lên thán phục, điệu nhảy này quá đặc biệt! Vốn cũng không thể nhận ra đây là điệu nhảy nào, ánh đèn pha vẫn đuổi sát theo hai người, làm cho điệu nhảy càng thêm tuyệt vời, nóng bỏng như lửa!

Có thể xin ngừng được hay không? Lăng Vũ Hi khóc thầm trong lòng. Cô đổ mồ hôi đầm đìa, thể lực tiêu hao. Cô phải thừa nhận, cô thật sự đánh không lại gã đàn ông thối tha này! Nhưng có như vậy cô cũng không cảm thấy xấu hổ, mà điều làm cô xấu hổ chính là, ở trước mặt nhiều người như vậy, bị anh ta vồn đến mức rối tinh rối mù!

Đã thế những người kia vẫn còn đang dốc sức khen hay?!

Điên rồi điên rồi! Đây là cái vũ hội gì vậy, nhìn cô và anh ta đánh nhau, lại có thể giành được nhiều tiếng vỗ tay của đám đông. Má ơi, đau đau đau a!

Valse? Rumba? Tango? Waltz?

Là tất cả các điệu gộp lại hay không phải điệu nào trong số đó, ai quan tâm nhiều như vậy chứ?

Đêm nay ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ cùng bạn nhảy của cô ấy quý ngài Ủy Trì Thác Dã đã biểu diễn một ‘Điệu nhảy độc đáo’, thật sự quá tuyệt vời!

Quá tuyệt, quá tuyệt!

Bóp bóp bóp bóp...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Có Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 6

Cứu mạng!

Cứu mạng!

Nước mắt lèm lèm...

Muốn giết người a!

Hu hu hu hu...

Cô đau đến mức nước mắt đầm đìa...

Ai có thể vui lòng nói cho cô biết, cuối cùng thì đây là tình trạng gì?

Cô thật sự bị anh ta giày vò đến vỡ vụn, cơ thể giống như không còn là của mình rồi!

Dưới ánh đèn sân khấu, bên trong vòng sáng trắng, Lăng Vũ Hi cảm giác mình đang phó mặc cho anh ta hát bay đi. Hừ, đồ đàn ông xấu xa lấy việc công trả thù riêng!

“Thế nào? Lăng Vũ Hi, đã quên lý do đêm nay tại sao em tới đây rồi sao?” Ủy Trì Thác Dã ôm lấy cô, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, nhưng vẫn không chịu dừng nhảy.

Anh cũng không quên, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào họ. Lăng Vũ Hi thật to gan, lại dám chạy đến vũ hội! Tốt thôi, cô muốn cùng gã tình nhân kia của cô cao chạy xa bay, anh liền để cho cô bay!

Hai tay của Ủy Trì Thác Dã, lại giống như có ma lực, đem thân thể cô linh hoạt hất lên, xoay tròn, nhảy, rơi xuống đất, quán quanh, lại bay vòng quanh...

Đương nhiên, càng bay cao, thì khi ngã xuống càng đau!

Anh muốn để cho cô nếm thử kết quả của việc phản bội anh! Mà đây, chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Lăng Vũ Hi thờ hồn hên, chỉ kém chưa bị sốc hông!”Đồ... Chết tiết... Khốn nạn!”

Ừ, tất nhiên, âm thanh chửi bới này của cô, chỉ càng chọc cho anh tức giận thêm, cuối cùng người chịu khổ vẫn là bản thân cô!

Ngay cả khi cô kêu cha gọi mẹ cũng vô dụng, trong điệu nhảy tuyệt vời này, cô phải hiến thân vì ‘nghệ thuật’, vốn là việc ‘cao quý, vĩ đại’ đến mức nào a!

Khi bản nhạc gần kết thúc, sẽ lập tức đến thời khắc chuyển vào đoạn cao trào, Ủy Trì Thác Dã mạnh mẽ ôm lấy eo Lăng Vũ Hi, nâng lên trên cao xoay một vòng. Ngay tại lúc tiếng nhạc dừng lại, cơ thể Lăng Vũ Hi vừa vịn tựa vào vai anh, hai chân vô lực quán lấy đùi anh, Ủy Trì Thác Dã tự nhiên thành thạo bày ra tư thế ‘ending pose’!

Wow...

Bóp bóp bóp bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay kéo dài không thôi!

Điệu nhảy này, thật ‘Hoàn hảo’, và bọn họ cũng đã có pha kết thúc tuyệt đẹp!

“Wow! Tuyệt vời!” MC hưng phấn hét lên, “Điệu vũ của ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ đêm nay thật sự nóng bỏng, có thể nói là điệu nhảy tuyệt nhất từ trước đến nay! Tuyệt vời, quá tuyệt vời!” MC cảm động đến rơi nước mắt. Không ngờ Vũ hội hoàn mỹ năm nay, lại có thể có một màn đặc sắc như thế! Quá kích động lòng người a!

Bóp bóp bóp bóp bóp bóp...

Mọi người, cũng chỉ có thể dùng tiếng vỗ tay để thể hiện sự yêu thích của mình đối với điệu nhảy này!

Đấu vô đối kháng càng đẹp mắt, thú vị hơn rất nhiều so với khiêu vũ. ‘Ngôi sao Hoàn mỹ’ quả nhiên thực xứng với tên gọi!

“Sau đây, tôi xin mời ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ xinh đẹp của chúng ta. À, quý cô áo đen, tôi có thể gọi cô như vậy được không?” MC lịch sự cười hỏi Lăng Vũ Hi vẫn còn đang trong trạng thái mê man, “Vây, xin mời quý cô áo đen lên sân khấu, nhận thẻ phòng Tổng thống với một đêm lãng mạn!”

Bóp bóp bóp bóp bóp bóp...

Thật kích động a, cặp đôi hoàn hảo này, với một vũ điệu sôi động tuyệt vời đến vậy, tối nay nhất định sẽ có một buổi tối lãng mạn thi vị, thực sự khiến cho người ta phải mơ mộng viễn vông!

Ồ? Những người kia có thể dùng vỗ tay lại hay không? Lăng Vũ Hi bị một tràng pháo tay như sấm, làm cho bị chấn động, đầu óc cô sắp biến thành hồ dán luôn rồi!

“Còn đứng ngây ra làm gì? Đi nhận thẻ phòng!” Ủy Trì Thác Dã thì thầm thúc giục bên tai cô. Cô nàng này không chỉ ngốc nghếch, mà còn rất chậm chạp. Tất nhiên, anh dường như đã quên rằng, ngốc nghếch và chậm chạp chính là anh em sinh đôi, không thể tách rời.

“Hả? Ừm.” Cô hơi giật mình đáp lại một tiếng. Nhưng chân cô vẫn đang đau đớn vô lực, bảo cô làm sao mà đi lên nhận cái thẻ phòng kia! Ồ, mà tại sao cô phải đi lấy cái thẻ phòng của căn phòng tổng thống để có một đêm lãng mạn hả?! Cái tên biến thái chết tiết kia lại còn bảo cô phải đi lấy. Fuck, cái đồ nham hiểm!

Lăng Vũ Hi nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng. Cô sẽ không để cho gã lưu manh này đắc ý!

“Lăng Vũ Hi, đừng làm tôi mất mặt, nếu không em sẽ chết chắc!” Anh lập tức đập tan ý nghĩ của cô. Cô không thể quên. Đây là chuyện ở trước mặt mọi người, cô tốt nhất đừng có giờ trò, làm cho anh bị mất mặt, nếu không cô cứ đợi anh đến trừng trị!

Hu hu hu hu, ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn trừng trừng cô. Ý chí quật khởi của Lăng Vũ Hi vừa mới được nhen nhóm đã tắt phụt nửa chừng. Gã đàn ông thoải tha, tên biến thái chết tiết, đồ lưu manh, đồ không biết xấu hổ, yêu râu xanh, chỉ biết uy hiếp cô, hu hu hu...

Dưới sự ép buộc của anh, Lăng Vũ Hi không còn cách nào khác căn răng, chịu đựng cả người đau đớn, đi lên sân khấu, nhận tấm thẻ phòng từ tay MC.

“Wow! Xin chúc mừng, quý cô!” MC mỉm cười thân thiện.

Bóp bóp bóp bóp bóp bóp...

Lúc này, tiếng vỗ tay thực sự giống là một thứ ma chú, làm cho cô trốn cũng không được, mà không trốn cũng chẳng xong! Ngơ ngác đứng trên sân

khẩu, cô ngỡ ngàng nhìn Ủy Trì Thác Dã đang đứng trong vòng sáng trắng. Không thể phủ nhận, người đàn ông này giống như hạc giữa bầy gà, đẹp trai đến rối tinh rối mù. Nếu như, nếu như lòng dạ anh ta không nham hiểm độc ác đến vậy, cô chắc là sẽ không chán ghét anh ta như thế...

Nhưng anh ta thật đáng ghét! Anh ta buộc cô phải sinh con cho anh ta. Cô không thể làm được!

Cục cựa nhất định phải là kết tinh của cô và người cô yêu!

Anh ta không thể tùy tiện như thế!

Mặc dù cô thừa nhận rằng, cô có tí chút quan tâm anh ta. Nhưng lý trí nói với cô, anh ta quá nguy hiểm, cô không thể tới gần. Nếu không, cô sẽ chết không toàn thây!

Ủy Trì Thác Dã nhìn chằm chằm vào cô, phảng phất muốn dùng ánh mắt không dấu vết uy hiếp Lăng Vũ Hi: Chạy mau tới đây, nếu cô dám trốn, cô liền biết tay!

Hu hu hu hu, cô thật đáng thương nha!

“Kính thưa các quý ông, quý bà, đêm nay chúng ta không say không về! Hãy khiêu vũ nào!” MC hưng phấn tuyên bố. Toàn hội trường lần thứ hai chìm trong đam mê âm nhạc. Mọi người reo hò ầm ĩ, cùng hòa vào những điệu nhảy sôi động bên trong vũ trường, tìm đến cảm xúc đam mê nhất!

Toàn hội trường sôi sục cả lên, nhưng anh vẫn tiếp tục dùng ánh mắt không dấu vết uy hiếp Lăng Vũ Hi, phảng phất như đang cảnh cáo cô. Nếu cô dám trốn, cô, chết, chắc, rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Dạ Vũ Hoàn Mỹ 7

Nhưng, cô đúng là chết chắc rồi, chết trong tay gã đàn ông thôi tha kia!

Lăng Vũ Hi lá gan thô để, thừa dịp mọi người ở vũ hội lại bắt đầu khiêu vũ lại, cách hẳn thật xa. Lăng Vũ Hi cô cũng chưa bị dọa đến mức phát hoảng, bây giờ không trốn, còn chờ đến khi nào? Còn không chạy cho nhanh?!

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra quá nhanh, dù cho trời có sập xuống, cô cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ lại ngoan ngoãn nghe lời anh ta!

Điệu nhảy vừa nãy, đã làm cho cô liên tục bị nội thương. Cô không trốn, sợ là sẽ bị thiên hạ phi nhổ!

“Chết tiệt, Lăng Vũ Hi!” Ủy Trì Thác Dã hét lớn. Chết tiệt, cô nàng ngu ngốc kia, lại dám chạy trốn khỏi anh! Đáng tiếc bởi vì tiếng nhạc trong vũ hội quá to, nên tiếng gào thét của anh hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chết tiệt! Cô lại dám coi thường anh!

Lừa gạt trong nháy mắt bùng lên, Ủy Trì Thác Dã không chút do dự đuổi theo!

“Thác Dã!” Phía sau, tiếng Giang Tuyết Nhi hét lớn, nhưng Ủy Trì Thác Dã đã hoàn toàn không hề để tâm.

Từ cửa bên đại sảnh huyền ảo của vũ hội đi ra, Lăng Vũ Hi một mực chọn những nơi kín đáo thực mạng chạy đến.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tầng dưới chắc chắn đã bị Đại Ny, Tiểu Ny cho người chốt chặn, không thể đi xuống, chỉ có thể chạy lên trên!

Theo bản năng cô vẫn cầm theo thẻ phòng tổng thống, cầm đầu chạy về phía cầu thang, quay đầu nhìn lại!

Gã đàn ông thôi kia vẫn đang đuổi theo phía sau!

“Lăng Vũ Hi, em đứng lại đó cho tôi!” Nghe xem, thậm chí vẫn còn muốn đe dọa cô!

Hừ, bà đây không đứng lại đó!

Shit! Ủy Trì Thác Dã đuổi theo phía sau. Cô gái này chán sống rồi phải không! Lại dám bất chấp không để ý đến anh, anh càng gọi cô chạy càng nhanh!

Nhìn cô chạy như điên lên cầu thang, Ủy Trì Thác Dã liền lộn đầu trở lại, chạy vào thang máy. Lăng Vũ Hi, tốt nhất là cầu nguyện để đừng bị anh bắt được!

Phù phù phù phù...

Lăng Vũ Hi vừa leo lên cầu thang, vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau. Còn may, cái gã biến thái chết tiệt kia không có bám theo!

Nhưng mà, thật khó thở nha. Ai phát minh ra cầu thang, chân muốn đứt thành từng khúc rồi!

Một bậc, hai bậc, ba bậc... Bốn mươi tám bậc...

Học học học...

Chóng mặt muốn ngất! Trên đầu đã thấy xuất hiện toàn sao, thậm chí hai chân cô cũng đang run lẩy bẩy, sắp chết rồi! Quả thực là sống không nổi mà!

Ngay vào lúc cô thấy trời đất sắp quay cuồng, thì thấp thoáng thấy được điểm cuối cùng của cầu thang, trước mặt bùng lên một bình minh tươi sáng, nước mắt bắt đầu viên quanh. Cuối cùng cô cũng hiểu được ý nghĩa của nụ cười, thật là cảm động nha...

Cô được cứu rồi sao?

“Lăng Vũ Hi!” Bỗng nhiên, một tiếng gầm đĩnh tai nhức óc, lại làm cho nước mắt trong mắt cô đột ngột trào ra!

Ôi má ơi, cô không hoa mắt đó chứ? Gã biến thái chết tiệt kia đang đứng trên đầu cầu thang, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ hung thần ác sát!

Cô hoàn toàn không kịp phản ứng, trong đầu chỉ thấy toàn là ánh sao, bông chốc, hai chân chông vó lên trời!

“Hà! Anh...” Làm sao?!

“Tôi? Trong mắt em còn có tôi sao?” Ngay vào lúc cô sắp ngã xuống thì Ủy Trì Thác Dã đã nhanh chóng đỡ lấy thân thể cô, “Lăng Vũ Hi, em dám già chết thử xem!”

Hu hu hu, sao cô xui xẻo thế này! Lăng Vũ Hi hít sâu một hơi. Người đàn ông này vì sao lại bám dai như đĩa thế chứ? Vừa nãy lúc ở hội trường, cô đã bị anh ta chinh cho thế thảm. Lẽ nào anh ta còn không có ý định buông tha cô, quyết tâm muốn chinh chết cô luôn sao?” Anh... thả tôi ra đi!”

“Hử? Em còn muốn thử lại lần nữa sao? Lăng Vũ Hi, em chắc chắn muốn tôi buông tay?” Ủy Trì Thác Dã đe dọa.

Lẽ nào cô quên lúc ở hội trường, anh đã thả cô ra thế nào rồi sao? Cô vẫn còn muốn cái móng nhỏ của mình tiếp tục hôn sần nhà nữa sao?

“Ach! Anh... Chết tiệt! Anh muốn bùng tôi đi đâu?!” Lăng Vũ Hi ngượng ngịu toàn thân, nhưng đành sượng mặt vì không thể tự xuống được. Gã đàn ông xấu xa chết tiệt!

“Bùng em đi đâu? Sao thế, em lại quên mình chính là ‘ngôi sao Hoàn mỹ’ đêm nay!” Ủy Trì Thác Dã cong khóe môi, trào phúng nói. Nhưng lửa giận trong lòng thì đang bốc lên ngùn ngụt, vội vã đi tìm nơi để hạ hỏa!

Anh ôm siết cơ thể không ngừng giãy dụa của cô, băng qua hành lang, và bước nhanh về phía trong hành lang.

“Không sai, tôi chính là ‘ngôi sao Hoàn mỹ’, nhưng liên quan gì tới anh!” Lăng Vũ Hi tròn trừng mắt, đúng là chó chết mà. Không biết tai bay vạ gió thế nào đột nhiên mình lại trở thành ‘ngôi sao Hoàn mỹ’. Mà có như thế thì cũng là chuyện của cô, anh ta bon chen làm gì? !

Ủy Trì Thác Dã phớt lờ cô, chỉ đi tìm một người phục vụ, hỏi, “Phòng Tổng thống ở tầng số mấy?”

Người phục vụ có chút kinh ngạc nhìn đôi nam nữ trước mắt, theo bản năng trả lời, “Ồ tầng hai mươi lăm.”

“Được rồi, cảm ơn.” Ủy Trì Thác Dã khẽ gật đầu.

“Cứu mạng... A...” Cô còn chưa kịp kêu to cứu mạng, liền bị môi anh ta bao phủ lên.

Fuck! Đề tiện!

“Bảo bối, em lại muốn ồn ào nữa sao?” Ủy Trì Thác Dã cố ý ám muội liếm liếm khóe môi cô. Người phục vụ ở đằng sau lúc này mới hiểu ý mỉm cười, hóa ra là miếng lưỡi treu ghẹo nhau của hai người đang yêu.

Ừm... Ừm...

Lăng Vũ Hi trơ mắt nhìn người phục vụ kia mỉm cười vẫy tay chào cô, cứu mạng!

Ting!

Cửa thang máy đóng lại! Đem hi vọng của Lăng Vũ Hi cũng khép lại cùng cánh cửa!

“Đồ khốn kiếp!” Cô mắng to, lúc này, cô đang muốn điên lên!

Rõ ràng nhìn thấy anh ta ấn nút tầng 25, anh ta sẽ không...

“Tôi là tên khốn kiếp?! Lãng Vũ Hi, đừng tiếp tục cố gắng chọc giận tôi!” Vào khoảnh khắc em lên kế hoạch chạy trốn đó, em cũng nên nghĩ tới, chuyện em sắp phải đối mặt là gì! Từ xưa tới nay chưa từng có ai phản kháng anh giống như cô! Đặc biệt là phụ nữ!

“VẬY anh hãy thả tôi ra đi! Tôi nhất định sẽ tránh anh thật xa, cũng không thèm chọc giận anh nữa!” Cô hừ mũi xả giận. Tưởng là chỉ mình anh ta mới biết tức giận sao, cô thì không à!

“Chết tiệt! Tôi đã nói, điều kiện thả người với cô! Thế nào, tôi nay không chịu nổi nữa muốn cùng nhân tình của cô như hình với bóng?” Nghĩ đến đây, anh phất chốc tức giận đến đỏ cả mặt. Vào lúc này, anh cực kỳ cực kỳ thấy tức giận!

“Tôi muốn theo người ta như hình với bóng đó thì đã sao!” Cô cũng lớn tiếng gào lên. Anh ta dựa vào cái gì mà trách cứ cô?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Cô Còn Chưa Đủ Tư Cách Làm Vợ Tôi!

“Trừ khi tôi chết!” Anh cắn tức từng miếng. Cô muốn cùng người khác như hình với bóng, trừ khi anh chết!

“Á!” Lãng Vũ Hi đột nhiên bị anh dùng ánh mắt độc ác trợn trừng, liền ngớ ra.

Đình!

Tầng 25, cửa thang máy mở ra. Ủy Trì Thác Dã vẻ mặt lạnh lùng, không nói tiếng nào bỗng cô ra khỏi thang máy.

Cửa phòng tổng thống, ở ngay trước mặt! Bốn nhân viên phục vụ phòng đang đứng chờ trước cửa.

Lãng Vũ Hi thấy thế, hít sâu một hơi. Chết tiệt, anh ta sẽ không thật sự muốn tới cái phòng tổng thống chó chết đó hưởng một đêm lãng mạn chứ!

Ủy Trì Thác Dã hoàn toàn không quan tâm Lãng Vũ Hi đang ra sức giãy dụa, rút tấm thẻ phòng trong tay cô ra, nhìn qua người phục vụ phòng nói, “Mở cửa!”

Người phục vụ nhìn thấy thẻ phòng lập tức nghe theo. Tuy rằng, bọn họ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đôi nam nữ trước mặt, nhưng chuyện của khách hàng, bọn họ cũng không dám lăm lòi.

“Này! Đồ chết tiệt, thả tôi ra!” Lãng Vũ Hi dùng chất giọng vịt đực gào lên!

“Thưa quý ngài, phu nhân, chào mừng ông bà đến ở tại phòng tổng thống của khách sạn ‘Nguyệt Cẩm’.” Người phục vụ cung kính nói, cách một tiếng, cửa phòng xa hoa mở ra.

Ủy Trì Thác Dã gật đầu, nhanh chóng bỗng Lãng Vũ Hi đi vào bên trong, áp sát vào bên tai cô thì thầm lẩm bẩm, “Trật tự đi, em muốn bị mọi người chế giễu sao?”

“Quý ngài, phu nhân, xin hỏi còn cần gì nữa không?” Người phục vụ nhiệt tình tiến lên.

“Tôi không phải vợ anh ta!” Lãng Vũ Hi hét lên.

Câu nói đó của cô thu hút ánh mắt tò mò của đám người phục vụ. Cùng lúc hướng về phía bọn họ, vẻ mặt của cô giống như muốn nói, làm vợ người đàn ông này là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Ủy Trì Thác Dã cười lạnh một tiếng, trên trán mờ hồ hiện ba vạch đen thui, “Đương nhiên, cô còn chưa đủ tư cách làm vợ tôi!”

“A!” Nhóm nhân viên phục vụ cứng đờ tại chỗ, bốn mặt nhìn nhau.

Những lời này, cứ như vậy đột ngột xoáy vào tim Lãng Vũ Hi, nổ ầm một tiếng, chấn động khiến cô gần như chết lặng. Không đủ tư cách làm vợ anh ta!

“Chúng tôi không cần gì nữa, các cậu ra ngoài hết đi.” Ủy Trì Thác Dã lạnh lùng nói.

Người phục vụ lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài cửa, chu đáo đóng cửa lại giúp hai người.

Trong phòng yên tĩnh, im lặng đến mức gần như có thể nghe thấy tiếng của cây kim rơi xuống đất. Nhưng chỉ là gần như mà thôi, bởi vì cho dù cây kim

có rơi xuống đất, cũng sẽ rơi trên thảm. Trong phòng tổng thống ánh đèn sáng trưng, nội thất sang trọng. Nhưng hai người trong phòng đã không còn tâm trạng để thưởng thức chúng!

“Sao rồi? Cảm rồi hả? Còn đang cảm thấy thất vọng vì không đủ tư cách làm vợ tôi?” Úy Trì Thác Dã bỗng Lăng Vũ Hi đi vào phòng ngủ, vừa giang tay ném cô lên giường lớn, vừa châm chọc.

“A!” Cô thờ phào một hơi, xoa xoa cơ thể đau nhức của mình, “Đồ trướng thú chết tiệt, tôi cũng không thèm làm vợ của anh!” Cô gầm lên. Cô thừa nhận, trong một khoảnh khắc, cô đã rất thất vọng, có lẽ còn hơn cả thất vọng một chút, nhưng điều đó không có nghĩa là cô rất muốn làm vợ anh ta. Cô chỉ muốn rời khỏi anh ta!

“Mặc kệ em có thèm hay không. Người mà tôi chọn làm vợ không thể là em!” Chẳng biết tại sao, nghe câu đó của cô đã chọc giận anh. Cô vậy mà không thèm làm vợ anh. Được lắm, anh cũng không có ý định này! Cho đến bây giờ, người trong lòng anh chọn làm vợ, chỉ có duy nhất một mình Tuyết Nhi!

Trái tim cô đột nhiên bị siết chặt, “Đã vậy anh còn muốn tôi sinh con cho anh! Khốn kiếp, anh là đồ biến thái chết tiệt!” Lăng Vũ Hi lửa giận phùng phùng, nhảy xuống giường, nện cho Úy Trì Thác Dã một quyền!” Anh là đồ ghê tởm! Quá ghê tởm!”

“Dừng tay! Cái cô nàg này!” Úy Trì Thác Dã bắt lấy tay cô, “Tuyết Nhi không thể sinh con!”

“Tuyết Nhi?” Cô dừng tay lại, ngó ra, trong đầu nhanh chóng nhớ lại người phụ nữ ngày hôm đó đã gặp ở cao ốc Empire State, “Là người phụ nữ ngày hôm đó?”

“Cô bận tâm cô ấy là ai làm gì. Nếu là người tôi chọn, tôi sẽ chọn cô sao!” Anh nhìn đáng vẻ lồng lộn của cô. Vừa rồi ‘nhảy’ một bản trên hội trường, đã làm cho đầu tóc cô rối tung, cộng thêm sự giãy dụa suốt dọc đường đi, bây giờ trông cô, chẳng khác gì so với một con điên.

“Vậy thì đừng chọn tôi!..... Khốn kiếp! Bản thân đã có vợ rồi còn trêu hoa ghẹo nguyệt! Đồ đàn ông xấu xa, đồ siêu cấp biến thái.....” Cô không hiểu vì sao hốc mắt mình trào nước mắt, vừa giãy dụa vừa gào ầm lên, giọng càng lúc càng nghẹn ngào.

“Chết tiệt, Lăng Vũ Hi, cô nổi điên gì vậy!” Anh cau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng, theo bản năng ôm cô vào lòng, không cho cô vịn vẹo.

“Đồ khốn kiếp, buông ra!” Cô hét lên, nước mắt ào ào chảy xuống, không hiểu đang có cảm giác gì.

“.....” Anh không hề lên tiếng, chỉ biết dùng sức ôm chặt lấy cô.

“Tôi không muốn sinh con cho anh! Không muốn, không muốn, không muốn, không muốn.....” Lăng Vũ Hi giống như phát điên xoay qua đánh anh, nắm tay đều dừng ở trên ngực anh.

“Lăng Vũ Hi!” Anh buồn bực mất tập trung, giống như bị tiếng gầm khàn khàn của cô làm rối loạn suy nghĩ.

“Đừng gọi tôi! Gọi Tuyết Nhi của anh đi!” Cảm giác đau lòng dần dần lan tỏa trong ngực, nhưng Lăng Vũ Hi vẫn không chịu thừa nhận. Cô cũng không có tư cách để thừa nhận. Cô làm sao có thể để tâm đến những thứ này!

Cô làm sao có thể?!

“Em đúng có cố tình gây sự!” Anh hừ lạnh, “Đêm nay đặc biệt chạy tới đây, chỉ vì muốn đuổi người của tôi đi, để cho tình nhân của em bình yên vô sự sao?!” Anh còn nhớ lúc nãy sở dĩ ở trên hội trường trừng phạt cô, là vì anh hoàn toàn không tin cô có lòng đến tìm anh! Khi anh biết, cô cùng Đại Nỵ, Tiểu Nỵ dẫn theo cả đám tới đây, liền biết dụng ý của cô!

Chết tiệt! Anh sẽ không để cho cô được như ý!

“Tôi không có tình nhân! Người có tình nhân, duy nhất chỉ có mình anh! Anh quên là anh đã có người đẹp Tuyết Nhi hay sao?” Cô gầm lên. Anh ta dựa vào cái gì để trách móc cô? Anh ta đã có cái người tên gọi Tuyết Nhi, sao còn đi trêu chọc cô?

Cô không đủ tư cách làm vợ anh ta! Cô cũng không thèm!

Anh ta muốn cưới ai cũng đều không liên quan đến cô. Tại sao còn muốn trêu chọc cô?

Anh ta luôn nói rằng cô trêu chọc anh ta trước, nhưng cô không hề!

Thậm chí nếu có, thì cô cũng đã quên, sau này sẽ không làm vậy nữa là được chứ!

“Ừm!” Một bờ môi ấm áp phủ xuống, “Ừm.....”

Anh hôn cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Đêm Không Lãng Mạn Trong Phòng Tổng Thống

“A..... Buông ra.....” Cô đánh đấm, không cho anh xâm nhập.

Anh ta làm sao có thể!

Làm sao có thể nói rõ ràng cô không đủ tư cách làm vợ anh ta, sau đó còn hôn cô?!

Anh ta không phải đã có Tuyết Nhi rồi sao?

Bỗng nhiên, một giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài xuống hai má, chảy vào miệng, trộn lẫn hương vị giữa răng môi, tạo cảm giác mặn mặn ẩm ướt.

Úy Trì Thác Dã bỗng ngó ra, bởi hương vị của giọt nước mắt này. Anh lập tức buông cánh môi cô ra, “Em, làm sao vậy?” Anh có chút do dự, trong lòng không hiểu sao cảm thấy ngọt ngào, rồi chuyển thành đau lòng.

“.....” Lăng Vũ Hi trừng lớn hai mắt, không nói một lời. Thế nhưng nước mắt lại giống như chuỗi ngọc trai bị đứt là chả rơi xuống.

“Chết tiết! Ngừng ngay nước mắt của em lại!” Anh có chút tức giận. Ngón cái thô ráp xoa lên gương mặt mịn màng của cô, giúp cô lau đi những giọt nước mắt kia, “Lăng Vũ Hi, xấu chết đi, đừng khóc nữa!”

“Hu hu hu.....” Cô nhịn không được nhỏ giọng nức nở.

“..... Nín..... Đừng khóc nữa.....” Cô càng khóc, anh càng rối, “Khóc nữa thì không phải là Lăng Vũ Hi mà tôi quen.”

“Hu hu.....” Cô ghen ngào, tiện thể liếc mắt xem thường. Người đàn ông đáng ghét này, ngay cả khóc cũng làm dữ với cô!

“Hừ.....” Cô khóc làm cho anh buồn bực mất tập trung. Anh cắn lên cánh môi cô, nhẹ nhàng hôn xuống, “Đừng khóc, còn xấu hơn cả vịt.”

Cô sịt sịt mũi, há miệng cắn ngược lại anh, “Còn anh là gà!”

“Gà?” Anh vừa tức giận lại vừa thấy buồn cười, “Em ngứa da rồi có phải không!”

“Hừm!” Cô dụi nước mắt nước mũi vào hết lên trên quần áo anh, “Không phải người ta thường nói, ông nói gà bà nói vịt hay sao?”

Ông nói gà bà nói vịt? Anh bật cười thành tiếng, “Ha ha ha ha ha, Lăng Vũ Hi, em đang trả thù tôi sao? Em đúng là con vịt ngốc nghếch!”

“Đồ đàn ông xấu xa! Anh buông ra!” Cô không phục quát lên.

“Không buông!” Anh càng ôm cô chặt hơn.

“Trời ơi, vì sao cứ muốn bám riết lấy tôi không buông!” Từ khi ở Florence, sau khi lọt vào tay anh ta, cuộc sống của cô liền trở nên khó khăn hơn.

“Tôi cũng đã nói rồi, một là bán đứng Kingloy, hai là, sinh con cho tôi.” Anh có vẻ mệt mỏi khi đề cập đến vấn đề này. Hay phải chăng anh cũng đã bắt đầu không hiểu mình muốn gì. Tóm lại, anh không muốn để cô chạy thoát, không muốn.....

“Trời ơi! Đây không phải là hiệp ước bất bình đẳng sao? Tôi không có nghĩa vụ phải sinh con cho anh! Tôi thà chết cũng không bán đứng Kingloy!” Cô ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiên quyết.

“Vậy sao?” Khóe miệng anh nhếch lên một vòng cung tuyệt đẹp. Bàn tay bắt đầu không an phận, xé rách y phục dạ hành trên người cô. Bả vai tuyết trắng đột ngột lộ ra trong không khí, “Lăng Vũ Hi, trong thế giới của tôi, em không có quyền lựa chọn!”

“A! Anh làm gì vậy?” Cô hét hoảng kêu lên, giữ lấy những mảnh vải còn sót lại trên người. “Úy Trì Thác Dã, anh lại muốn cưỡng bức tôi nữa sao?!”

“Cưỡng bức?!” Anh hừ lạnh. Hai mắt hơi nheo lại lười biếng. Khóe miệng toàn là vẻ khiêu khích, “Ha ha, em đã quên mất tiếng rên rỉ của mình khi ở dưới thân tôi thế nào rồi sao?”

Anh kéo mạnh một cái, quần áo cô đã bị rã ra từng mảnh trong tay anh. Ánh mắt nguy hiểm quét qua cơ thể trần truồng của cô, thờ dài một tiếng, “Chắc chắn, tôi cũng không hiểu nổi, tại sao lại có thể ưa thích làn da hồng bét của cô nàng này.”

Sau đó, anh đẩy cô ngã xuống giường lớn.

“.....” Cô thừa nhận làn da của mình rất xấu. Trong một trận hòa loạn, đã khiến cô mất đi dung mạo, trí nhớ, nói chi đến da thịt? Nhưng khi cô thấy sự khinh bỉ trong mắt anh, vì sao trái tim cô lại thấy đau nhói?

Không phải đã quyết sẽ không vì quá khứ mà hao tổn tinh thần, không vì những thứ xấu xí này làm mình bị tổn thương sao?

“Đêm nay, em không nên đến đây. Lăng Vũ Hi, ‘Ngôi sao hoàn mỹ’ càng không nên là em.” Anh nhẹ nhàng hôn lên khuôn ngực đầy đặn của cô, thăm than dực vọng bản thân sao lại tăng nhanh đến thế. Tại sao anh đều luôn thấy không đủ với cô gái này?

“.....” Cô im lặng. Đêm nay nếu không phải vì an toàn của Phong Ngạo, thì cô sẽ không đến. Cô cũng không mong đợi sẽ gặp phải anh. Có lẽ anh nói đúng, ‘ngôi sao hoàn mỹ’ không nên là cô, mà nên là..... Là Tuyết Nhi của anh!

“Aiii..... Lăng Vũ Hi, tôi nên làm gì với em đây?” Anh vừa hôn lên cơ thể đang run rẩy của cô, vừa cười quần mình. Hạ thân căng tức làm cho hơi thở của anh bắt đầu trở nên dồn dập.

“.....” Cô không thể trả lời anh. Cổ họng tắc nghẹn. Mặc cho anh ‘dày vò’ khắp người cô.

Thế nhưng anh lại cảm thấy có gì đó không đúng, liền ngẩng đầu lên, “Em.....” Anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô!

Cô khóc!

Lần này, cô không khóc vì oan ức, không khóc vì tức giận, mà chỉ khóc thầm lặng lẽ. Nhìn cô như vậy, làm anh không hiểu sao dâng lên cảm giác đau lòng.

Một lúc lâu sau, anh vẫn chờ người ra. Người không có thói quen dỗ dành người khác như anh, lại có loại cảm giác muốn che chở cô, “Đừng khóc nữa.” Nhưng lại phát hiện mình chỉ có thể nói ba chữ cứng nhắc kia.

“Lăng Vũ Hi, tôi ra lệnh cho em, không được khóc nữa!”

Cô im lặng nhìn anh. Nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, thấm ướt chăn đệm. Trong lòng phảng phất giống như có tảng đá lớn chặn lên, chèn kín làm cô không thở nổi. Cho dù cô đã ra lệnh cho bản thân không được khóc nữa, nhưng vô ích.

Leng keng leng keng.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

“Em..... Vì sao lại khóc?” Anh bất đắc dĩ thờ dài, giữ lấy khuôn mặt cô, trong lòng âm ỉ rồi rầm.

“.....” Cô vẫn không nói một lời, chỉ lặng lẽ khóc. Càng khóc càng làm cho cô hiểu được chính mình. Từ lúc nào thì trái tim cô thực sự đã dành cho anh? Cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng lại tình tường. Cô thực sự để ý Tuyết Nhi của anh, thực để ý chuyện cô không đủ tư cách, thậm chí..... Chết tiệt, để ý chuyện cô không nên là ‘ngôi sao hoàn mỹ’.

“Em biết không, em đã phá hỏng buổi tối lãng mạn trong phòng tổng thống rồi.” Anh thì thầm, cúi đầu, hôn xóa đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Động tác nhẹ nhàng đến mức chính anh cũng không nhận thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Cô Dâu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.